

Giới thiệu Hôn Nhân Tàn Khốc

Thể loại: ngôn tình, ngược thân, ngược tâm, có H nặng nhẹ tùy từng thời điểm, mong độc giả lưu ý trước khi đọc.

Đêm nào cũng bị hành hạ đến chết đi sống lại, với La Thư Anh có lẽ đã trở thành một luật định không thể chống đối. Dựa vào tường một chút, cô cố gắng giữ cho hơi thở bình ổn, tay xoa nhẹ lên bụng như trấn an hài tử nhỏ.

Tần Ngao, y rõ ràng đối xử với cô như thế, vì sao cô một chút không thể hận? Không những không hận, mà còn yêu, yêu sâu sắc, yêu đau đớn, yêu mất hết lí trí lẫn linh hồn.

Có những khác, cô thực sự muốn chất vấn bản thân mình "La Thư Anh, mày rốt cuộc là cái loại gì? Mày được thay chị gái làm dâu Tần gia thì sao chứ? Ban ngày làm một con ỏ, ban đêm làm dụng cụ cho người ta phát tiết, đánh đập. Ba chữ "Tàn phu nhân" kia, cũng quá châm chọc rồi."

Lúc này, một giọt nước mắt mới lặng lẽ lăn dọc, giống như hạt pha lê xinh đẹp trong suốt bị thả rơi từ trên cao xuống, chạm nền, vỡ tan tành.

Trái tim cô, cơ thể cô, linh hồn cô, tất cả đã, đang, và sẽ còn vỡ tan ra như vậy, thêm nhiều lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Tần thiếu gia, mời dùng khuya."

Giọng nữ nhỏ nhẹ vang lên phía sau, gió đêm lùa vào phòng từ cửa sổ sát đất, bóng lưng u lẫm của người đàn ông được cô thu cả vào mắt.

Đồng hồ quả lắc cổ kính điểm một hồi chuông, tròn 11h không hơn, hôm nào cô cũng sẽ mang đồ ăn đêm lên cho người đàn ông kia. Và, hôm nào cũng vậy, đón đợi cô là những nỗi đau đớn từ thể xác lẫn tinh thần.

"Tiểu Nhu, lại đây."

Tần Ngao không quay đầu, tay hẩn kẹp một điếu thuốc cháy dở, đóm lửa đỏ lập lờ dưới ánh đèn mờ ảo, rèm cửa trắng ma mị phấp phới theo gió, khung cảnh có chút lạnh lẽo rợn người.

Người con gái được gọi danh "Tiểu Nhu" đặt khay đồ ăn lên bàn, tiến lại gần Tần Ngao, y vươn tay kéo cô vào trong lòng, môi lạnh điện cuồng chiếm lấy cánh đào mộng đỏ kia, vừa thô bạo cắt đứt, vừa ôn nhu xâm nhập. Cô đứng bất động cho y hôn, như một phản ứng quen thuộc đến châm chọc, đón nhận nụ hôn vừa kích tình vừa lạnh lẽo kia. Hơi thở Tần Ngao dần trở nên nóng bỏng, hần ôm lấy thân ảnh nhỏ bé đặt lên giường, bàn tay to vuốt ve gương mặt thập phần khả ái.

"Tiểu Nhu, anh yêu em. Đừng rời xa anh."

Hàm răng trắng đều đặn của Tần Ngao đã in lên cổ cô, vết răng không sâu nhưng cũng đủ đau nhói, ở trên chiếc cổ cao trắng ngần như minh chứng rõ ràng của sự chiếm hữu cuồng nhiệt.

Bộ đồ người hầu trên người cô bị y kéo đến xộc xệch, tiếng vải bị xé rách vang lên sau đó.

"Tiểu Nhu, Tiểu Nhu."

Trầm ấm như thế, thâm tình như vậy, hai chữ "Tiểu Nhu" kia rơi vào tai cô vì sao lại trở thành niềm châm chọc đến khổ sở. Tần Ngao hôn lên môi cô, lên mũi, lên mí mắt, lên cả vành tai mẫn cảm, tay y xoa nắn bầu ngực đầy đặn, trượt xuống chiếc bụng mềm mại, rồi rơi vào nơi cấm địa vạn phần xinh đẹp.

"Gọi tên anh, Tiểu Nhu."

"Tần thiếu gia."

Mọi hành động của Tần Ngao sau một khác liền trở nên cô đọng, y nhưn mảy nhìn người con gái dưới thân, đối diện với ánh mắt màu xanh lục trong suốt, đáy mắt y bùng lên lửa giận.

"Cô không phải Tiểu Nhu của tôi? Mẹ kiếp..."

Về ôn nhu mê đắm trên gương mặt đàn ông gọi cảm kia tan biến không còn dấu vết, cái nhìn của y trở nên cuồng luyện sắc bén, cổ họng cô bị y siết chặt, bả vai cũng bị bóp đến đau đớn. Cự vật ở hạ thân người đàn ông trở lại đầy cương cứng, chạm giữa hai bắp đùi thon nhỏ kia.

"Không phải người phụ nữ của tôi mà dám trèo lên giường tôi, đồ đĩ rě tiền."

Một lực vung ra liền có thể hất cả người cô văng xuống nền nhà, áo sơ mi màu xám trên người y không biết từ lúc nào bung hai cúc ngực, bộ dạng ản hiện trong ánh đèn cực kì cuồng dã.

Tần Ngạo bóp chặt cằm người con gái, cô không khóc, cũng không ủy khuất, riêng có đôi mắt lục mờ to nhìn y vô cùng ám ảnh, như mũi tên xuyên qua cơ thể y không thương tiếng.

Choang.

Khay đồ ăn bị Tần Ngạo xô đổ trên nền, y túm lấy mớ tóc gọn sóng mềm mại của cô ản xuống chỗ thức ăn vung vãi

"Ăn, ăn hết mau lên. Ăn như chó vậy."

Tóc bị y nắm chặt khiến đầu sau đau nhói, hai tay cô siết chặt chống trên nền gỗ cứng đờ, về mặt ản nhẫn sự cam chịu.

"La Thư Anh, tại sao cô lại là chị em sinh đôi của Tiểu Nhu? Tại sao hả? Gương mặt này, thứ bản thiù như cô xứng đáng có sao? Cô vì dễ đặt chân vào Tần gia liền có thể không từ thủ đoạn, thậm chí giết chết chị gái mình. Cô rốt cuộc là cái loại gì?"

Từng câu chữ cay độc phun ra ngoài, giọng điệu Tần Ngạo thập phần day nghiêng, hận không thể lập tức bóp chết người kia.

"Không phải em "

Bờ môi nhợt nhạt vô lực mấp máy, thứ âm thanh yếu ớt ấy bị tiếng roi da nuốt chửng, Tần Ngạo vung tay giáng xuống người cô từng lực mạnh. Sau lớp vải mỏng, cánh tay, lưng, đùi...hắn đều đã chà đạp những vết ngang dọc, vết mới chồng lên vết cũ, phá lệ tang thương.

"Tần thiếu gia, tha cho em..."

Con cuồng nộ che mắt lí trí, cũng có thể ánh đèn duy nhất trên đỉnh đầu quá mức mờ ảo, y không phát hiện hai tay La Thư Anh gắt gao ôm lấy bụng mình. Từng đòn kia vung xuống đều muốn cô lập tức ngất lịm.

Không, cô không thể nhắm mắt, cô sợ nếu nhắm mắt lúc này, vĩnh viễn sẽ là không bao giờ mở ra nữa.

"Khôn kiếp."

Tần Ngạo ném sợi roi da trong tay, y túm lấy tóc La Thư Anh, lôi cô ném lên giường, thân thể đau đớn như không phải là của chính mình nữa, hai mắt cô đổ lên một tầng kính hãi. Hồi chuông đồng hồ như dội vào lòng người tan hoang, Tần Ngạo có chút sững lại ở cuối chân giường, y nheo đôi mắt của loài dã thú nhìn người trên giường đang vừa quỳ vừa van lạy

"Tần thiếu gia, tha cho em "

Nếu tiếp tục nữa, con cô sẽ chết mất, thực sự sẽ chết mất. Tần Ngạo chán ghét nhìn, đáy mắt y trong phút chốc trở nên hỗn loạn, không rõ là hận thù hay đau đớn, gằn giọng một tiếng:

"Cút"

Như chỉ chờ có vậy, La Thư Anh vùng dậy khỏi giường, lại phát hiện đôi chân không thể đứng vững, cô mắt đã ngã xuống nền. Không đi được, cô sẽ bò, chỉ cần nhanh chóng có thể ra khỏi đây.

Hàng lang tầng 6 không một bóng người, bởi cả tầng lầu này chỉ dành riêng cho mình Tần Ngạo, ai cũng không được phép đặt chân đến nếu y chưa đồng ý. Dưới nền, thân thể nhỏ bé như muốn lập tức tan loãng kia đang vừa bò vừa lết từng chút đầy khó nhọc, trên trán cô rịn đầy mồ hôi, gương mặt nhợt nhạt không còn khí sắc.

Đêm nào cũng bị hành hạ đến chết đi sống lại, với La Thư Anh có lẽ đã trở thành một luật định không thể chống đối. Dựa vào tường một chút, cô cố gắng giữ cho hơi thở bình ổn, tay xoa nhẹ lên bụng như trấn an hài tử nhỏ.

Tần Ngạo, y rõ ràng đối xử với cô như thế, vì sao cô một chút không thể hận? Không những không hận, mà còn yêu, yêu sâu sắc, yêu đau đớn, yêu mất hết lí trí lẫn linh hồn.

Có những khác, cô thực sự muốn chất vấn bản thân mình "La Thư Anh, mày rốt cuộc là cái loại gì? Mày được thay chị gái làm dâu Tần gia thì sao chứ? Ban ngày làm một con ả, ban đêm làm dụng cụ cho người ta phát tiết, đánh đập. Ba chữ "Tần phu nhân" kia, cũng quá châm chọc rồi."

Lúc này, một giọt nước mắt mới lặng lẽ lăn dọc, giống như hạt pha lê xinh đẹp trong suốt bị thả rơi từ trên cao xuống, chạm nền, vỡ tan tành.

Trái tim cô, cơ thể cô, linh hồn cô, tất cả đã, đang, và sẽ còn vỡ tan ra như vậy, thêm nhiều lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

"La tiểu thư, cô ở nhà hình như không ăn uống đầy đủ, lại làm việc quá sức đúng không?"

Vị bác sĩ trung niên ngồi ở phía đối diện cô gái được gọi là La tiểu thư kia trầm trầm mở lời, trên tay ông còn cầm một tập giấy có lẽ là kết quả chuẩn đoán. La Thư Anh nhất thời không biết đáp lại ra sao, mi mắt sụp xuống, một tầng chua xót dâng lên mơ hồ.

"La tiểu thư, đứa bé được 4 tháng sao có thể nhỏ như vậy chứ? Cộng thêm thân thể cô vốn dĩ đã rất suy nhược, nếu tình trạng này không được cải thiện, e là..."

"Bác sĩ, e là...?"

"Đứa bé sinh ra chắc chắn sức đề kháng rất kém, còn nếu đứa bé không thể sinh ra an toàn..."

"Bác sĩ."

La Thư Anh che miệng giấu đi kinh hãi, bàn tay còn lại vô thức sờ lên cái bụng mới chỉ lấp ló của mình, tâm can quặn lại. Không phải cô cố tình không ăn uống đầy đủ, cũng không phải cô không muốn nghỉ ngơi, mà là tình cảnh đứng thật không có cách nào khác được.

"Bác sĩ, cảm ơn ông."

Cô rời khỏi bệnh viện, chiếc điện thoại trong túi vừa lúc đổ chuông, giọng nữ ở đầu dây vô cùng hoảng hốt.

"Tiểu Anh, cô làm ơn mau trở về, nếu không Tần thiếu gia sẽ không tha cho cô mất."

Lời nói vừa dứt, người ở phía bên kia chỉ còn nghe được những tiếng tút tút ngân dài vô vọng. La Thư Anh theo thói quen siết chặt gấu áo, vội vàng rào bước trở về biệt thự Tần gia.

"Tiểu Anh, thiếu gia lại...năm nào cũng vậy...."

Thư phòng của Tần Ngao phút chốc trở thành một mảng hỗn độn, đồ đạc đều bị đập vỡ, quần áo trên người y có chút lộn xộn, cánh tay trái bị mảnh thủy tinh đâm trúng rách một đường dài, dòng máu đỏ uốn lượn theo bắp tay rắn chắc chảy xuống, cực kì nhức mắt.

"Tần thiếu gia."

Ánh mắt sắc lạnh của Tần Ngao phóng về phía La Thư Anh, cô khép mình đứng ở lối ra vào. Tần Ngao không lên tiếng, nhưng cái nhìn bén nhọn của y khiến cô không có cách nào kháng cự, từng bước run rẩy tiến lại gần.

"Tiểu Bảo Bối, con nhất định phải kiên cường, được không? Hai mẹ con ta sẽ không sao đâu, tất cả sẽ nhanh qua thôi."

La Thư Anh thầm cầu nguyện trong lòng, cô hít một hơi sâu, Tần Ngao đưa tay nắm lấy tóc cô đẩy một lực, thân thể nhỏ bé mất đà đập vào bờ tường thô cứng, trên đầu truyền xuống một trận choáng váng. La Thư Anh thể nhưng không phản ứng lại, như chỉ chờ cho những hành động cuồng nộ đến rồi qua mau.

"Đồ dê tiện. Khốn kiếp."

Tần Ngao chửi thề một câu, bàn tay to của y siết lấy cổ La Thư Anh, đôi mắt y như hằn lên từng đường máu đỏ rực. Hai tay cô theo lý nên giữ lấy tay hắn, nhưng lúc này đang chăm chăm ôm lấy bụng mình.

"Tiểu bảo bối, con đừng sợ."

"La Thư Anh, cô nói đi, tại sao cô đối xử với tôi như vậy? Tại sao hả?"

Tần Ngao vung mạnh cánh tay làm cô ngã về phía chân giường, mảnh vỡ dưới nền cứ vậy đâm vào lòng bàn tay đau nhói.

"Tần thiếu gia, tha cho em."

Cô càng cầu xin, hắn sẽ càng trở nên giận dữ, ngọn lửa kia như con lốc thô bạo muốn cuốn đi hết thầy, tàn phá tất cả.

"Tha cho cô? Đừng hòng."

Gọng điệu Tần Ngao vô cùng châm biếm, tiếng vài bị xé rách, không có những cái hôn vụn vụn, không có đạo đầu, Tần Ngao trực tiếp đem cự vật to lớn đâm mạnh vào nơi sâu thẳm nhất của La Thư Anh. Lần này cô vùng vẫy muốn thoát ra, con cô...

"Buông...."

Hơi thở La Thư Anh trở nên đứt quãng, người đàn ông ở trên thân một mực luân động điên cuồng, mỗi lần đều như muốn chạm vào tận cốt tủy. Thân dưới đau đớn cùng cực, cả cơ thể La Thư Anh từ nóng bừng rồi lại trở nên lạnh toát.

"Tần thiếu gia..."

Hai tay cô chống ở trước ngực y đẩy ra, nhưng sức một cô gái chưa đến 42kg như cô về cơ bản là không thể xoay chuyển cục diện. Điều cô sợ nhất cuối cùng cũng đang đến, từ đau đớn xuất hiện thành khoái cảm, La Thư Anh cắn môi đến bật máu, dư vị tanh nồng thấm lên vị giác nhắc cô kìm lại âm thanh rên rỉ nơi cổ họng. Cô vừa đau đớn, vừa nhục nhã, cảm thấy khinh bỉ chính bản thân mình.

"La Thư Anh, rên đi. Cô nên biết bản thân là loại đàn bà dám dâng rở tiền đến mức nào."

Tần Ngao kéo cô đến trước gương lớn, tấm gương phản chiếu hình ảnh thác loạn như mũi dao găm thẳng vào tim cô, không để cô giữ lấy chút tự tôn cuối cùng cho riêng mình. Tần Ngao ở phía sau tiến vào, âm thanh đục vọng nhóp nháp vang lên khắp căn phòng hỗn độn. Nhưng đến khi gần chạm đỉnh điểm, y lập tức rút lui ra ngoài, đem La Thư Anh ném lên giường.

"Cô muốn cùng tôi đạt khoái cảm? Nghĩ cũng đừng nên nghĩ"

Nụ cười y quý dị vô cùng, lấy trong ngăn kéo ra một ống tiêm nhỏ, bên trong chứa sẵn dung dịch, chỉ cần mở đầu rồi tìm đến mạch ở cánh tay La Thư Anh tiêm vào. Dung dịch theo máu chảy vào người cô, tan loãng nhanh chóng.

"Tôi thật muốn xem thử, bộ dạng không được thỏa mãn của cô sẽ như thế nào?"

Tần Ngao tháo cả vạt trói hai tay cô lên đỉnh đầu, cố định với đầu giường, sau đó hấn đứng lên, đi tới chỗ bàn làm việc, cầm đến một chiếc máy ảnh bấm liên tục. Dung dịch kia nhanh chóng phát huy tác dụng, cả người cô nóng bừng lên, bứt dứt như có hàng trăm con kiến nhỏ đang chạy loạn. Gò má ửng hồng dục hoặc, hai mắt mông lung như bị phủ sương mù.

La Thư Anh chỉ biết nghiêng rặng, rặng cô hình như đã cắn sắp nát môi cô rồi, vị máu trong miệng ngày càng nồng đậm, bởi đó là cách duy nhất cô có thể vớt lại chút lí trí cuối cùng.

"Thật dâm dăng."

Tất cả những điều ấy hình như không thể thỏa mãn y, Tần Ngao nhặt lên chiếc điện thoại không biết bị y ném vào xó lúc nào, bấm một hàng số. Cuộc nói chuyện vô cùng ngắn gọn, xong xuôi y tiến lại vỗ lên mặt La Thư Anh.

"Tôi gọi vài người đến cùng cô chơi đùa, có thích không?"

La Thư Anh mở lớn đôi mắt, lòng cô như bị xé toác làm hai mảnh. Cô đã từng nghĩ ra hàng trăm cách Tần Ngao dùng để hành hạ mình, thế nhưng chưa bao giờ có thể nghĩ, y cư nhiên muốn cho người cường hiếp cô.

"Tần thiếu gia, em là con dâu được cưới hỏi đàng hoàng vào Tần gia, ngài không thể."

Tần Ngao nhếch môi cười lạnh, không quan tâm lời cô nói, hấn thông thả bước vào nhà tắm, tiếng nước chảy vọng ra một lúc rồi dừng lại. Y thay bộ đồ mới, đứng trước gương thất lên một chiếc cà vạt xám nhạt, rồi nhanh chóng rời khỏi phòng, một cái liếc mắt cũng không lưu lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tần Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tần Ngao cúi người đặt bó hoa cúc họa mi trước ngôi mộ nhỏ ẩn dưới cây cỏ thụ rợp bóng lá. Mùi hoa theo gió đưa từ đâu về đây, vương vấn lòng người vô vãn những hoài niệm cũ kĩ.

"Tiểu Nhu, anh đến thăm em."

Hôm nay là ngày giỗ của La Thư Nhu, thế mà cũng đã ba năm rồi. Tay y chạm nhẹ lên di ảnh, người con gái có nụ cười trong suốt như pha lê.

"Anh nhớ em. Anh nhớ em."

Ba chữ này dù có cố gắng nói ngàn vạn lần cũng không thể khóa lấp trống vắng trong lòng. Tần Ngạo ngồi tựa người cạnh ngôi mộ, hơi khép mắt lại, che lấp bi lụy vỡ vụn.

Năm ấy, phu nhân La gia hạ sinh hai tiểu công chúa, chị gái La Thư Nhu, thông minh lanh lợi, em gái La Thư Anh, thanh thuần khả ái. Một trong hai người được cùng con trai đầu lòng của Tần gia là Tần Ngạo định sẵn hôn ước.

Tần Ngạo cùng La Thư Nhu thanh mai trúc mã, như hình với bóng quấn quýt không rời suốt những năm tháng thanh xuân tươi đẹp rực rỡ.

Tương một đời người này là có thể vĩnh viễn đồng tâm. La Thư Anh nhiều lần bày tỏ tình cảm cùng y nhưng đều bị y từ chối.

Không ngờ, chính bởi lòng đố kỵ tầm thường ấy, mà ngay đêm trước ngày cưới của y và Tiểu Nhu, người phụ nữ độc ác không biết đã sắp xếp kế lưỡng tử lúc nào. Một vụ tai nạn nơi ngã tư đường, cô ta chỉ bị thương nhẹ, còn Tiểu Nhu thì không qua khỏi.

Đám cưới hủy bỏ ư?

Không, tình thế lúc ấy chỉ cần hai chữ hủy bỏ kia viết xuống, sự nghiệp Tần gia lẫn La gia đều chắc chắn lập tức hạ màn không phanh.

Chẳng qua chỉ là không có cô dâu thôi sao? Vậy chỉ cần đem La Thư Anh vào lễ đường là được, hào môn quyền thế liên hôn, ngăn đường trước, chặn cổng sau, còn sợ gì đôi ba lời thiên hạ bóng gió?

"La Thư Anh, con có đồng ý làm vợ của Tần Ngạo, dù hạnh phúc hay khổ đau, mạnh khỏe hay bệnh tật cũng sẽ không buông tay cậu ấy, đến khi cái chết chia lìa hai người không?"

"Con đồng ý."

"Tần Ngạo, con có đồng ý làm chồng của La Thư Anh, dù hạnh phúc hay khổ đau, mạnh khỏe hay bệnh tật cũng sẽ không buông tay cậu ấy, đến khi cái chết chia lìa hai người không?"

"Con đồng ý."

Đồng ý? Nực cười.

Y thực hận.

Giây phút tuyên thệ ấy, Tần Ngạo đã tự hứa với lòng, phần đời còn lại, y nhất định khiến ba chữ "La Thư Anh" biến dạng méo mó. Cô ta muốn hạnh phúc, muốn bình an? Nghĩ cũng đừng nên nghĩ.

La Thư Anh ngồi thu mình ở chân giường, trên người toàn những vết thương lớn nhỏ, bầm tím, đỏ hồng, ứa máu đẫm đau.

"Cô em nhỏ, Tần thiếu gia đã thương em cho bọn anh một hôm rồi."

"Buông tôi ra!"

"Bọn anh sẽ giúp em lên đỉnh, hung dữ gì chứ?"

"Tôi xin các người..."

A!!!

Từng mảng hỗn độn chạy dọc qua não bộ, tâm can tê liệt, mạch máu tắc nghẽn, La Thư Anh ôm đầu hét lên điên loạn. Cơ thể lửa lò thảm thương, dưới hai bắp đùi trắng nõn, vết máu dài đã khô lại.

Con cô mất rồi.

Cô biết.

La Thư Anh đưa tay sờ lên bụng, chỗ này không còn hơi ấm nữa. Cô cảm nhận được sự lạnh lẽo trống hoang đang tồn tại trong cơ thể.

"Tiểu Anh"

Thi Nhi lao vào trong phòng, cô lấy tấm mền quấn lên người La Thư Anh, bật khóc như mưa.

"Tại sao lại thế này chứ? Tiểu Anh. Làm thế nào bây giờ...."

"Năm nào đến ngày giỗ của La Thư Nhu là Tần thiếu gia cũng sẽ nổi cơn cuồng nộ như vậy, hành hạ Tiểu Anh thừa sống thiếu chết. Nhưng thế này, có phải quá độc ác rồi không? Dù sao Tiểu Anh cũng là người được gả vào Tần gia đường đường chính chính, tại sao lại đối xử với cô ấy như vậy chứ? Tại sao vậy?"

Thi Nhi mặt đầy lệ nhìn người vừa mới bước vào trong phòng, quần gia nhìn hai cô gái trẻ ôm nhau trên đất, lặng lẽ thờ dài.

"La tiểu thư, ba năm rồi, cô vì sao cố chấp như vậy. Chi bằng, bỏ trốn đi."

Ông thực sự không chịu nổi nữa, không chịu nổi ngày ngày chứng kiến một cô gái trẻ làm việc quần quật, rồi bị hành hạ cả về thể xác lẫn tinh thần. Ông tự hỏi rốt cuộc là vì cái gì.

La Thư Anh đôi mắt vô hồn, toàn thân như kết băng, cô cúi đầu thì thầm vào tai Thi Nhi điều gì đó, rồi một mỏi nhắm mắt lịm đi.

"Tiểu Anh...Tiểu Anh..."

Khi Tần Ngao trở về nhà, căn phòng đã sạch sẽ không còn dấu vết, đồ đạc cũng đều được thay mới.

Y nói lòng cà vạt, tháo cúc áo sơ mi, đồng thời trầm giọng lên tiếng

"Nói đi, cô ta trốn đi đâu rồi?"

"Thiếu gia, xin thứ tội. Tôi không biết."

Ánh mắt sắc bén kia phóng đến một luồng, khóe môi y cong lên vô cùng quý dị.

"Giúp người là tốt. Nhưng quần gia Thiển này, ông thực sự muốn dùng mạng đổi mạng?"

Thiển Mẫn quỳ vọt trên đất, cúi lạy người đàn ông đang không ngừng tỏa ra sát khí

"Tần thiếu gia, xin tha tội. Nhưng lão già này thực sự không biết Thi Nhi đã đưa La phu nhân đi đâu rồi."

Chiếc cà vạt bị y ném lên ghế, Tần Ngao ngồi vắt chéo chân, hơi híp đôi mắt hoa đào.

"Được rồi, ông ra ngoài đi. Tôi không muốn truy cứu ông đến cùng. Chuyện này, tôi là có hứng thú tự mình xem thử."

"Vâng."

Còn lại một mình Tần Ngao trong phòng, điện thoại đồ lên hồi chuông vừa kịp lúc.

"Đại ca, con bé thực sự ngon nghề quá. Còn là gái trinh. Anh em muốn gửi lời cảm ơn đại ca, tuần sau có hàng mới dâng cho anh."

"Gái trinh?"

"Vâng. Đại ca không biết sao?"

"Nói rõ lần nữa."

Giọng Tần Ngao vô cùng băng lạnh, người bên kia đã hơi dè dặt.

"Bọn em thấy máu...nhiều máu trên ga giường."

"Ngu xuẩn."

Chiếc điện thoại văng ra xa, vỡ làm mấy mảnh. La Thư Anh không thể là gái trinh được, vậy điều gì? Động tác quá mạnh?

Đôi lông mày đen rậm hơi xô lại nhau, y có chút trầm tư nhìn lên chiếc giường đã được thay ga trắng tinh.

Điều gì? Vì sao y muốn nghĩ đến? Và vì sao trong chốc lát lại không thể nghĩ ra?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

La Thư Anh mở đôi mắt mệt mỏi, toàn thân đau nhức không còn sức lực, màu nâu của trần nhà bằng gỗ ở trên đỉnh đầu hắt vào tầm nhìn có chút ám áp động lòng. Cô chống tay muốn ngồi dậy, cánh tay đang được truyền dịch hơi tê đi.

"Em tỉnh rồi."

Người đàn ông vừa mới bước vào có gương mặt tuấn tú, ngũ quan cân đối, giọng nói trầm ồm dễ chịu. La Thư Anh theo phản xạ nhìn ra phía lối ra vào

"Dạ, bạn em."

"Thì Nhĩ đúng chứ? Cô ấy vừa mới trở về rồi."

"Tại sao anh để cô ấy về?"

Giọng cô trong phút chốc trở nên khẩn trương, lần này cô bỏ trốn, Thì Nhĩ cũng không tránh khỏi liên quan. Trở về Tần gia chẳng khác nào tự tìm đường chết.

"Em phải đi ngay thôi"

La Thư Anh lật mền muốn rời khỏi giường thì bị La Cao Dự giữ lại.

"Nếu em đi, không chỉ không cứu được Thì Nhĩ, bản thân em cũng không thể cứu. Em muốn như vậy sao?"

"Em..."

"Em có muốn như vậy không?"

Cô có muốn vậy không? La Thư Anh bất lực khép mắt, giọt lệ lăn dọc xuống cổ. Là cô đã hại Thì Nhĩ rồi, là cô đã hại cô gái ấy.

"Đừng khóc, đây là con đường mà em đã chọn."

"Phải, là em đã chọn."

"Đau cũng phải chịu."

"Phải, đau tự chịu."

Quyết đoán, thẳng thắn, lãnh đạm, đây mới là La Cao Dự, khác hẳn với ngoại hình ôn nhu bên ngoài của anh. La Thư Anh không dưới chục lần tự hỏi, người anh trai này thực sự không có một chút nào thương yêu cô hay sao?

"Dạ, anh cũng hận em đúng không? Em đã hại chết chị mà, ai cũng đều hận em. Chính tay em đã hại chết chị, để cướp người đàn ông của chị ấy. Chính em..."

La Cao Dự đặt tay lên trán cô để kiểm tra nhiệt độ.

"Vẫn còn hơi sốt, em nghỉ ngơi đi."

La Cao Dự đã rời đi từ rất lâu, La Thư Anh vẫn không kìm được những giọt nước mắt lăn dài. Cô không thể về lại La gia, cô sợ hãi những ánh mắt sắc bén như dao ấy nhìn cô hận thù. Cô sợ những lời nói châm biếm nhạo nhót xuyên vào cơ thể, như muốn cửa đứt từng mạch máu trong người. Cô càng không thể về lại Tần gia, cô thực sự đã tin rằng đó chính là địa ngục ở trần gian này. Cô sợ hãi, cô trốn chạy. Cô tưởng La Cao Dự là người duy nhất có thể bao dung mình, anh vẫn luôn bao dung cô, từ nhỏ đến lớn đều vị tha với cô.

Nhưng cô vỡ mộng rồi, anh cũng vì cái chết của chị cô mà thay đổi. Ai cũng thay đổi, ai cũng hận thù, ai cũng oán trách, ai cũng lạnh lùng. Ai cũng muốn bức chết cô.

Cô sai?

Năm ngày sau, sức khỏe của La Thư Anh được cải thiện không ít, cô ngồi trên chiếc xích đu đặt ở khuôn viên đón ánh nắng ngày mới, trong sạch, bình yên.

"Tiểu Anh, đến lúc trở về rồi."

La Cao Dự đặt vào tay La Thư Anh một cốc cacao ấm, hơi cúi người nói với cô.

"Về La gia, hay Tần gia."

Giọng cô nhẹ nhàng, nghe không ra bất kì tia cảm xúc nào, ghé môi nhấp một ngụm cacao, có chút ngọt, có chút đắng đan xen, hương sữa thơm lừng phảng phất bốc lên.

"Em giờ là người của nơi nào, thì trở về nơi đó."

Cô nghe La Cao Dự nói xong, bật cười chua chát.

"Anh thực sự, chưa từng có chút nào thương yêu người em gái này đúng không?"

Điện thoại trong túi La Cao Dự đổ chuông.

"Tần Ngao, cậu muốn tự mình tới đón em gái tôi hay để người anh vợ này giúp cậu đưa về."

Choang.

Chiếc điện thoại trên tay anh bị La Thư Anh giật lấy, ném mạnh ra xa. Đôi mắt cô đỏ ửng lên

"Không cần hai người trao đổi phiền phức như vậy, em không có chân sao? Chẳng phải chính anh từng nói, có chân thì tự đi. Người của nơi nào thì về nơi đó sao? Bây giờ, em nghe lời anh đây."

La Thư Anh đặt lại chiếc cốc vào tay La Cao Dự, cô xoay người, bóng lưng nhỏ bé cô độc.

"La Cao Dự, em có được quyền hạn anh không?"

"Được."

"Vây, em hận anh."

"Bảo trọng."

Vì đã xoay lưng rồi, La Thư Anh chỉ có thể nghe được âm điệu đều đều ổn định thường thấy đó mà không nhìn được đôi mắt người đàn ông trong phút chốc u tối khó lường. Cốc cacao trên tay hình như có chút bóng râm.

***

La Thư Anh đặt chân đến cửa lớn của Tần gian, Tần Ngao ngồi ở phòng khách, Thi Nhi đang quỳ dưới chân y.

"Tần phu nhân, em trở về hơi muộn nhỉ?"

Y nở một nụ cười kèn kiệu, La Thư Anh bình tĩnh bước đến cạnh hắn, quỳ gối hạ giọng chậm rãi

"Tần thiếu gia, chuyện tôi bỏ đi không liên quan đến Thi Nhi, hãy tha cho cô ấy."

"Tha? Nói nghe thực dễ."

Tần Ngao nâng cằm cô, ánh mắt như dã thú.

"Có biết vì sao cô bỏ đi suốt năm ngày nhưng cô ta vẫn bình an vô sự không? Chính là tôi cố ý đợi cô về chứng kiến."

"Tần thiếu gia, tôi xin ngài tha cho cô ấy."

"Tiểu Anh, không cần, tôi tình nguyện giúp cô"

Thi Nhi cúi đầu, gương mặt lem luốc nước mắt. La Thư Anh bình tĩnh nhắc lại thêm một lần, vào tai Tần Ngao lại giống như câu chuyện buồn cười nhất trên đời.

"Tần phu nhân, hôm nay phiên phu nhân nhìn cho rõ, những người giúp cô chống đối tôi, sẽ có kết cục như nào, thậm chí là chính cô."

Tần Ngao phát nhẹ cánh tay, hai tên vệ sĩ tiến đến giữ lấy Thi Nhi, đồng tử La Thư Anh giãn ra kinh hãi. Cô biết hai người này, chính là hai trong số những tên Tần Ngao sai cường hiếp cô.

"Tần thiếu gia, nếu ngài muốn cứ trừng phạt tôi."

"Tần thiếu gia, xin tha cho tôi...tôi sai...tôi sai rồi.."

Xung quanh như một mớ hỗn độn, La Thư Anh siết chặt bàn tay, máu trong người đều giống như ngưng tụ. Tần Ngao nắm tóc cô, ép cô nhìn Thi Nhi đang bị người ta cường hiếp.

"Thi Nhi..."

"La Thư Anh, hậu quả cô gây ra, thấy không? Cô định rũ bỏ trách nhiệm thế nào? Hãy ghi nhớ khoảnh khắc này, là cô đã hại cô ta thành như vậy. Hãy nhớ lấy."

Giống như con thú nhỏ bị mắc kẹt trong chiếc lồng gai của kẻ đi săn, càng vùng vẫy càng khiến bản thân đau đớn, khí quản tắc nghẽn không thông. La

Thư Anh tưởng như chính mình đã chết rồi, còn đau hơn khi bản thân bị hành hạ.

Thi Nhi, là cô đã hại cô ấy.

Là cô....

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

(Hôm qua mình đi du lịch nên không đăng được truyện hic hic. Nên hôm nay mình sẽ đăng liền hai chương mới nhé ^^ Mong các bạn tiếp tục ủng hộ và theo dõi!)

Thi Nhi ở góc phòng bị hai người đàn ông hành hạ, La Thư Anh ôm lấy chân Tần Ngao, không ngừng van xin: "Tần thiếu, em sai rồi. Em sai, em sẽ không bao giờ dám bỏ trốn nữa. Ngài đánh chết em cũng được, đừng làm hại Thi Nhi"

Tần Ngao ngồi trên chiếc ghế sofa bọc nhung, hai chân dài bắt chéo, căn phòng pha trộn bởi những âm thanh hỗn loạn, tiếng rên rỉ thống khổ của Thi Nhi, hơi thở trầm đục nặng nề của hai tên đàn ông ở góc phòng, nhưng duy chỉ có tiếng khóc lóc van xin của La Thư Anh đối với y là đáng hưởng thụ nhất. Tần Ngao lười biếng ngả lưng vào phía sau, La Thư Anh biết không thể cầu xin y thêm nữa, cô chạy tới ngăn hai người đàn ông đang làm nhục Thi Nhi, nhưng sức của một cô gái chưa đến 42 kg, thân hình gầy gò mảnh dẻ như cô thì đâu làm được gì.

"Tần Ngao, ngài nhất định sẽ bị báo ứng."

La Thư Anh cô sai lầm rồi, cô không thể yêu y, không thể yêu một người lòng lang dạ sói như vậy. Cô muốn hận y.

"Báo ứng?"

Tiếng cười của Tần Ngao vang khắp phòng, giống như đang nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian.

"Dù tôi có bị báo ứng, cũng sẽ không phải báo ứng mà La tiểu thư cô mang lại đâu. Chúng ta, vốn dĩ không cùng đẳng cấp, hiểu?"

Tay y bóp chặt cằm La Thư Anh làm lông mày cô nhăn lại vì đau.

"Tần thiếu gia, ngài nói đúng. Chúng ta vốn không cùng đẳng cấp, tôi là người, còn anh là thú súc sinh."

Đó là lần đầu tiên trong đời, cô tự mình chống đối lại Tần Ngao. Lần đầu tiên trong đời, La Thư Anh trực diện nhìn y bằng ánh mắt vừa châm biếm vừa căm phẫn. Ba năm kể từ ngày đặt chân vào Tần gia, sống cùng y trong ngôi biệt thự sa hoa trống rỗng này, cô chưa bao giờ phản kháng y, chỉ cam tâm chịu đựng tất cả những đau đớn về cả thể xác lẫn tinh thần mà y mang lại. Ba năm này, coi như là để cô từng chút từng chút, cùng y chết tâm.

Tần Ngao chuyển bàn tay của y từ cằm xuống cổ La Thư Anh, dùng lực siết, môi y nhếch lên một đường, đầy mát lạnh băng không cảm xúc.

"Có tin tôi cắt lưỡi cô không?"

"Tin chứ, loại súc sinh ác độc như anh, có gì mà không dám làm."

Tay phải y dùng thêm lực, năm ngón tay to siết chặt cổ cô, dần rút đi sinh khí khiến mặt La Thư Anh chuyển xanh chuyển trắng.

"Nói hay lắm."

Tần Ngao híp mắt nhìn La Thư Anh, sau đó y đột ngột buông tay, đứng dậy đi vòng qua phía ngăn kéo đầu giường, lấy một con dao bấm sắc bén. La Thư Anh ngã xuống đất ho một đợt dài, cô thở gấp vì thiếu khí, trước mắt xuất hiện đôi giày da bóng loáng.

"Tần Ngao, tôi là La tiểu thư của La gia, cũng là Tần phu nhân đường đường chính chính. Anh không sợ tôi sẽ kiện anh."

"La tiểu thư, cô đừng mơ nữa. Đừng tưởng tôi không biết cả La gia bây giờ ai cũng đều coi cô như con chó, mong có thể chấm dứt liên quan. Còn với danh phận Tần phu nhân, không lẽ ba năm qua chưa đủ để cô giác ngộ, vẫn tự cho bản thân thực sự có thể làm Tần phu nhân đấy chứ?"

Từng câu chữ Tần Ngao nói ra đều sắc lạnh như dao, La Thư Anh chống tay nâng người dậy một chút, cô nhìn Tần Ngao rồi lại nhìn xuống lưỡi dao trên tay y.

"Tần Ngao, vụ tai nạn của La Thư Nhu, hung thủ thật sự chỉ có tôi là người biết rõ nhất. Tần gia uy phong lẫm lẫm, Tần thiếu gia thủ đoạn vô số, tâm địa thâm sâu, thế nhưng nếu tôi không nói, đời này, anh đừng mong biết dù chỉ nửa chữ."

"Nói. Nếu không tôi giết cô."

Tần Ngao kéo cổ áo La Thư Anh, dùng dao kè vào cổ cô. Bất luận là gì, chỉ cần liên quan đến người chị gái La Thư Nhu của cô, y đều sẽ kích động như vậy. Bất luận cô yêu y bao lâu, sâu đậm như nào, y cũng đều chỉ để tâm đến La Thư Nhu. La Thư Anh cười đến lạnh tâm, đôi mắt xanh lục của cô như phủ một tầng sương ai oán.

"Tần thiếu gia Tần Ngao, tôi vĩnh viễn hận anh."

Đó là câu cuối cùng của La Thư Anh, Tần Ngao khó hiểu nhìn đôi lông mày lá liễu của cô xô lại đau đớn, một dòng máu đỏ chảy ra từ khóe môi. Y trong phút chốc có phản kinh ngạc, dùng lực bóp chặt miệng cô.

"Há miệng ra."

Dù y có dùng lực mạnh thế nào cũng không thể khiến La Thư Anh mở miệng được, máu vẫn chảy ra rất nhiều, mùi tanh nồng xộc vào khoang mũi y.

"Khôn kiếp, há miệng."

Một hồi giằng co, La Thư Anh mở miệng, nhổ ra ngoài đầu lưỡi đỏ thẫm máu. Y đoán không sai, cô đã tự cắn đứt lưỡi của mình. Tần Ngao nhìn La Thư Anh, có chút không thể tin nổi vào cục diện.

"Mẹ kiếp, cô điên rồi?"

La Thư Anh không nói với y, cả đời này cũng không nói nữa, cô chỉ cười, rất châm chọc, rất lạnh lùng, rồi ngất lịm trên nền.

"Cút hết ra ngoài."

Hai người đàn ông ở góc phòng thấy Tần Ngao nổi giận thì vội vàng vàng chỉnh quần áo rồi biến mất khỏi căn phòng. Thi Nhi khóc lóc đến run rẩy, vừa bò vừa lết đến gần gọi La Thư Anh đang nằm bất động trên đất.

"Tiểu Anh, Tiểu Anh... làm thế nào bây giờ..."

Máu chảy từ miệng La Thư Anh rất nhiều, Thi Nhi càng cố gắng lau đi thì lại càng chảy ra nhiều hơn, nhuộm đỏ bàn tay cô. Hơi thở của La Thư Anh rất yếu ớt, Thi Nhi sợ hãi cực độ, nước mắt như chuỗi trân châu đứt đoạn, rơi xuống khắp nơi.

"Tần thiếu gia, xin ngài cứu cô ấy... Tiểu Anh..."

Chưa nói hết câu, chính bản thân Thi Nhi cũng kiệt sức ngã xuống, trong cơn mơ hồ còn không ngừng mở lời cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

"Tần thiếu, theo kết quả điều tra được tại bệnh viện ở thành phố D. Tần phu nhân đã hai lần mang thai, một lần do bị ngã dẫn đến chấn động mạnh, buộc phải bỏ thai chỉ ba tháng. Một lần là do..."

Người phía sau ngập ngừng không nói tiếp, điều thuốc trên tay Tần Ngao tỏa một làn khói mờ ảo, mùi thuốc lá phảng phất trong căn phòng.

"Do quan hệ tình dục quá mạnh mà dẫn đến sảy thai?"

"Vâng, đúng là như vậy."

Tần Ngao trầm mặc một hồi, chính là vết máu trên giường mà đàn em y nói đến hôm ấy. Hóa ra La Thư Anh đã mang thai đến hai lần với y, và cả hai lần này y đều không hay biết.

"Nói tiếp đi."

"Tần phu nhân hiện đang được điều trị sức khỏe ở phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện thành phố, sức đề kháng rất yếu, đội bác sĩ không dám làm phẫu thuật nối lưỡi vì sợ ảnh hưởng đến tính mạng của phu nhân. Vì vậy..."

"Sau này không nói được nữa?"

"Vâng."

"Ra ngoài đi."

Thiên Mẫn trong lòng trăm mối ngổn ngang, một lão già sống quá nửa đời người như ông chứng kiến cảnh cô gái nhỏ bị hành hạ đến thâm mà không có quyền can thiệp giúp đỡ lại càng thấy trách bản thân mình nhiều hơn. Thiên Mẫn đi thẳng xuống lầu, vào phòng dành cho người giúp việc, mấy cô gái trẻ đang xoay quanh một chiếc giường nhỏ, Thi Nhi nhọt nhọt nằm ở đó, ánh mắt không hồn.

"Tiểu Nhi..."

Nghe tiếng gọi, mấy cô gái đều chủ động nhường lối vào cho Thiên Mẫn, ông ngồi cạnh giường nắm lấy tay Thi Nhi. Thi Nhi là đứa trẻ mồ côi, được ông nhặt về nuôi dưỡng dạy dỗ từ bé, chẳng khác nào con gái ruột của mình. Giờ nhìn cô như vậy, trong lòng ông vô cùng đau đớn.

"Lão Mẫn, Tiểu Anh có sao không?"

"Cô ấy đang nằm ở phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện thành phố, đã qua cơn nguy kịch. Có điều..."

"Có điều sao?"

Thi Nhi kích động muốn ngồi dậy nhưng bị Thiên Mẫn giữ lấy, ông muốn chờ Thi Nhi bình phục lại rồi mới cho cô biết nhưng xem ra không được rồi.

"Sức khỏe rất yếu, không thể làm phẫu thuật nối lười, nên từ giờ về sau, cô ấy không thể nói nữa."

"Không...không phải thế đâu mà."

Thi Nhi lắc đầu, nước mắt lại chảy ra. Tại sao ông trời lại bắt công với cô ấy như vậy.

"Tiểu Nhi, con đừng kích động. Cố gắng tĩnh dưỡng cho tốt, đợi con khỏe một chút chúng ta sẽ đi thăm Tàn phu nhân được không?"

Thiên Mẫn phải dỗ dành một lúc lâu, Thi Nhi mới lấy lại được bình tĩnh, sau đó cô mệt mỏi chìm vào giấc ngủ thêm một lần nữa. Ông nắm chặt tay Thi Nhi, lặng lẽ trút hơi thở dài những phiền muộn. Tàn Ngạo rốt cuộc có thể hận La Thư Anh sâu đậm bao nhiêu, mà đến một cô gái nhỏ bé như Thi Nhi cũng không thể tha.

La Thư Anh ngồi thu mình trên giường, mỗi hơi thở đều cần đến rất nhiều sức lực. Thành phố như một con rồng lớn hung hãn đang cuộn mình chìm vào giấc ngủ, còn cô lại tựa như một hạt bụi nhỏ xíu không thuộc về nơi này. Không thể bỏ trốn, cũng không thể ở lại. Thế giới này không ai đứng ra bênh vực cô, cũng không ai muốn làm điều đó. Không phải La gia, càng không phải Tàn gia.

Ánh trăng vàng bạc xuyên qua ô cửa sổ chiếu xuống người cô. Rèm cửa phấp phới bay trong gió, luồng khí lạnh lẽo ban đêm ứa vào phòng, cánh tay mảnh khảnh của cô vẫn còn hằn rõ những vết thương vì bị Tàn Ngạo ngược đãi. Một giọt nước mắt lăn dọc xuống má, những mảnh kí ức vỡ vụn tràn về, siết chặt lấy chút xúc cảm cuối cùng còn lại trong cô. Một khoảng thanh xuân, thời gian tươi đẹp, những thứ đời này cô không thể nào có cơ hội cảm thụ lần nữa. Đồng hồ điểm 11 giờ đêm, có người mở cửa phòng bệnh bước vào.

"Con bé ngốc."

La Cao Dự đứng ở chân giường, bóng dáng anh cao lớn che khuất ánh trăng làm căn phòng chợt tối đi nhiều, tựa hồ như một pho tượng vững chắc. La Thư Anh yên lặng nhìn, không hỏi lý do anh ở đây vào giờ này. Không, dù có muốn hỏi cũng không hỏi được, vì cô bây giờ là một kẻ câm. Cô không hối hận, nếu cứ phải sống những ngày tháng trong khóc lóc và cầu xin, cô thà làm kẻ câm suốt một đời này.

La Cao Dự hai bước đã có thể tiến đến cạnh cô, tay anh chắc khỏe, những ngón tay trắng trẻo sạch sẽ chạm lên gương mặt cô.

"Đau lắm không?"

Cô gật đầu.

"Hỏi hận không?"

Cô lắc đầu.

"Có muốn tôi đưa em đi?"

Không gian rơi vào một khoảng lặng, chỉ nghe tiếng gió ù ù ngoài kia, cô nhìn La Cao Dự, bình thần lắc đầu. Dưới ánh sáng mờ ảo trong phòng, cô nhìn thấy La Cao Dự nở một nụ cười, cách anh cười ẩn nhẫn mà phức tạp, khiến cô nhất thời không nhìn ra ý tứ trong đó.

"Cũng đúng. Em hận tôi như vậy, sao có thể đi theo tôi."

Đúng là cô từng nói hận anh. Hận anh trong lúc cô tuyệt vọng nhất vẫn quay lưng với cô. Nếu anh không ép cô trở về Tàn gia, cô cũng sẽ không chứng kiến cảnh Thi Nhi bị cưỡng hiếp vì mình, cũng không bị bức đến mức tự cắn lưỡi. Đúng là đã nói, nhưng cô không hận. La Thư Anh có thể hận tất cả mọi người trên đời này, cũng không thể hận La Cao Dự. Lý do, có rất nhiều, hoặc chẳng có gì. Cô và anh...có những mảnh vụn không ai có thể nhìn

thấu, mà những mảnh vụn ấy, lại nằm ở một điểm xa xôi trong quá khứ, hỗn độn mông lung đến nỗi đôi khi chính cô cũng tự mình quên mất.

La Cao Dự ngồi xuống giường, xoay lưng về phía La Thư Anh. Giọng nói của anh trầm ấm, thanh điệu đều đặn. Trước đây, La Thư Anh từng nói với La Cao Dự rằng, giọng nói của anh là giọng nói mê hoặc nhất mà cô từng nghe, cho đến khi cô gặp Tần Ngao, mọi thứ "nhất" từng đặt lên La Cao Dự đều bị thay thế bằng y.

"Đừng cho rằng em nói hận y, thì liền có thể hận y. Thật ra, tôi biết em vẫn đang yêu Tần Ngao."

Lời này của La Cao Dự như đánh trúng trọng tâm suy nghĩ của La Thư Anh, khiến cô hơi hoảng hốt.

"Tôi mong em dù hận, dù yêu. Cũng phải biết trân trọng bản thân mình trước tiên. Người ta hủy hoại em, em không làm gì được. Nhưng chính em tự lựa chọn hủy hoại mình, thì em không xứng có được hạnh phúc."

Lưng anh nhận được sự tiếp xúc mềm mại từ đầu ngón tay cô, La Thư Anh viết lên đó hai chữ "Xin lỗi".

La Cao Dự xoay người, ánh mắt họ chạm nhau: "Hôm nay, em lại lần nữa lựa chọn y, lựa chọn cuộc hôn nhân này, thì có lẽ đã biết hậu quả phía sau còn đau khổ hơn trăm nghìn lần. Tôi không quản được em"

Cả căn phòng lại chỉ còn mình cô, La Thư Anh gục mặt trên gối. Phải lựa chọn sai lầm bao nhiêu lần nữa thì cô mới có thể tỉnh ngộ. Người ta chỉ bảo với cô yêu một người rất khó, nhưng không ai nói cho cô biết hận người mình yêu mới lại càng khó như vậy. Có thể, đó vĩnh viễn là một loại chấp niệm, đi theo kẻ si tình ngu xuẩn đến hết đời, hết kiếp, bất kể phải trả giá bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

"Dự, con quyết định rồi?"

"Vâng."

La Cao Bá uống một ngụm trà nóng. La phu nhân lấy đĩa nhỏ xiên một miếng táo đưa cho La Cao Dự, bà âu yếm nhìn anh: "Con ăn đi, táo này ở quê thím Trương mang lên, ngọt lắm"

"Vâng."

Đôi vợ chồng lùi ngồi nhìn La Cao Dự, trong ánh mắt đều là không nỡ. Không mấy người biết được La Cao Dự thật ra chỉ là con nuôi của La gia, hơn 20 năm trước La lão gia cùng La phu nhân đi ngoại ô nghỉ dưỡng, cứu được đứa trẻ lạc. Chớp mắt một cái La Cao Dự đã trưởng thành, làm người đàn ông phong độ tài giỏi như vậy, không biết nên nói bản thân đứa trẻ này có tố chất, hay nói vì nhờ La gia nuôi dưỡng mà thành tài. Hai người họ đều rất thương La Cao Dự, La gia không có con trai, La Cao Bá thậm chí còn muốn để anh kế thừa sản nghiệp.

Người bên ngoài thông báo Triệu phu nhân đã đến, La Cao Bá gạt đầu tỏ ý mời khách vào nhà. Xuất hiện trong tầm mắt bọn họ là người đàn bà có phong thái quý tộc, dung mạo trẻ hơn so với độ tuổi. Người phụ nữ này là mẹ ruột của La Cao Dự, đây cũng là chút bí mật nhỏ nhà La gia được che dấu từ mấy năm trước.

"Mẹ."

La Cao Dự đến dẫn bà vào ghế ngồi. Triệu phu nhân có nét mặt phúc hậu, cái nhìn trong sáng hiền hòa.

"La lão gia, La phu nhân. Triệu gia thực sự nợ hai người một ân tình lớn. Sau này, bất kể có việc gì cần giúp đỡ, đừng ngại lên tiếng, chúng tôi nhất định giúp hết sức mình. Hôm nay, ông nhà tôi bận công việc nên không trực tiếp đến được, mong hai vị thông cảm"

"Khách sáo. Khách sáo rồi. Thằng bé ngoan ngoãn lại có tư chất thông minh. Được nuôi dưỡng và nhìn nó trưởng thành, âu cũng là phước lành của La gia chúng tôi."

La Cao Bá hài lòng đáp lời, quay sang nhìn La Cao Dự, ông vừa nói vừa cười với anh: "Từ mai, đã không còn là La Cao Dự nữa, là Triệu thiếu gia- Triệu Minh rồi, lão già này nghe đến uy phong của con, xem ra cũng phải nể 3 phần."

La phu nhân mắt đã ướt lệ, La Cao Dự quỳ gối khấu đầu ba cái.

"Ba, mẹ, có cơ hội con sẽ về thăm hai người."

Xe ô tô đợi hai người ngoài cổng, trước khi đi La Cao Dự có chút đắn đo, cuối cùng anh vẫn quyết định thông báo tình trạng của La Thư Anh cho hai

người họ. La Cao Dự là con nuôi, La Thư Nhu lại không may qua đời trong tai nạn, vì vậy hiện tại chỉ có La Thư Anh là đứa con duy nhất của hai người, dòng máu chảy trong người cô là dòng máu của La gia. Anh không tin, hai người họ có thể nhắm mắt làm ngơ, cố chấp tuyệt tình.

La Thư Anh không tin vào mắt mình, ở cửa phòng bệnh viện là vợ chồng La Cao Bá. Cô cảm thấy phé quản tắc nghẽn không thông, ba năm rồi mới lại nhìn thấy ba mẹ mình, vừa cay đắng, lại vừa đón đau, mấp máy môi trong vô thức nhưng cô vốn không thể nói được gì nữa, đành yên lặng nhìn họ hồi lâu.

"Thư Anh, đây là cái giá con phải trả cho tội ác của mình."

La Cao Bá lạnh lùng lên tiếng. Thư Anh ngược mắt nhìn ông, đôi mắt xanh lục trong vắt của cô có cái nhìn trân trời đầy chất vấn. Cái giá cô phải trả ư? Tội ác của cô? Cũng đúng, là vì bản thân cô sai lầm lựa chọn. Nhưng nếu còn có thể nói được, thật muốn nói với ông, ba năm trước là ai cam tâm tình nguyện lên xe hoa cứu lấy La gia, dù đã sớm biết chờ đợi cô chỉ là một cuộc hôn nhân khốc liệt, không tình yêu, không hạnh phúc.

La Thư Anh năm 18 tuổi non nớt ấy, từng đơn giản nghĩ chỉ cần cô yêu Tần Ngao là đủ. Từng non nớt tin tình yêu của cô có thể hóa giải hiểu lầm của y, khiến y dễ tâm với cô hơn một chút. La Thư Anh năm 18 tuổi non nớt ấy, từng đơn giản cho rằng gia đình là nơi có thể bao dung cô mãi mãi. Từng non nớt tin ba mẹ rất yêu thương cô, cho dù không yêu thương cô bằng chị gái La Thư Nhu, nhưng cũng sẽ không vì bất cứ điều gì mà bỏ rơi cô, từ chối cô.

Đúng là đã quá non nớt, quá đáng giễu cợt. Một La Thư Nhu biến mất, gia đình, tình cảm, hạnh phúc, niềm tin....tất cả những thứ La Thư Anh có thể có được đều biến mất theo, vỡ tan thành từng mảnh, nhấn chìm trong địa ngục uất ức.

"Nghỉ ngơi thêm vài hôm, sức khỏe bình phục ta sẽ cho người đưa con về Tần gia."

La Thư Anh từng nghe một câu nói "Hổ dữ không ăn thịt con", nhưng ba mẹ cô lại hết lần này đến lần khác đẩy cô về nơi ấy, trong khi họ biết rõ những gì cô phải chịu đựng. Họ không nhìn thấy những vết thương trên người cô ư? Họ không thấy cô giờ đã thành kẻ câm, không thấy hồ sơ bệnh án hai lần bị sảy thai của cô? Không, họ thấy hết, nhưng thờ như không thấy. Cách đây vài phút, khi nhìn thấy mẹ cô bước vào đây, cô đã hi vọng nhận được một cái ôm từ bà. Nhưng không, hiện tại bà nhìn cô xa cách như thể cô không mang họ La, như thể đã khác máu tanh lòng, nói với cô: "Ngoan ngoan trở về Tần gia đi."

Cái nhìn của La Thư Anh có chống đối, cũng có bất lực, sau cùng là vô cùng đau đớn. Tim cô như bị một nhát dao cắt thẳng, cô muốn khóc, nhưng nước mắt không thể nào chảy ra. Cô muốn gào thét, nhưng cổ họng khô khốc không phát ra được âm thanh. Tay cô với lấy lọ hoa ở đầu giường, ném mạnh xuống đất, mảnh vỡ văng khắp nơi, vô tình bắn lên tay La phu nhân làm xước một đường, bà nổi giận tát cô một cái như trời giáng.

"Thứ nghiệt chủng này, tao đã kiên nhẫn với mày lắm rồi. Mày hại chết chị mày, còn ở đây giả khổ cái gì?"

La Cao Bá giữ bà lại, ngăn bà đang định túm tóc La Thư Anh mà đánh, cái tát vừa rồi của La phu nhân rất mạnh, làm khóe miệng cô sưng lên đau nhức. La Thư Anh không từ bỏ, cô với được cái gì liền ném cái đó.

"Con bé đang kích động, chúng ta đi thôi."

Chẳng ai để ý lúc chiếc bình hoa vỡ ra, mảnh vỡ cũng đã bắn lên găm vào tay cô đau nhói, máu chảy thành dòng, uốn lượn nổi bật trên mu bàn tay gầy trắng bệch nổi rõ từng đường gân xanh xao. Tựa như lúc cô đau khổ nhất, ai cũng chỉ bận tâm đến mất mát của riêng mình, đổ lỗi cho cô, căm hận cô, không ai nhìn thấy vết thương rách toạc trong tim cô.

Sân bay đông đúc, La Cao Dự siết chặt chiếc vé máy bay ở trong tay, bộ dạng anh trầm mặc. Triệu phu nhân nhẹ nhàng nắm tay con trai, giọng bà chất chứa lo âu: "Cứ để Tiểu Anh như vậy, con chắc không?"

Anh mỉm bạc môi mông, tầm mắt có chút vô định, giọng nói như ẩn nhẫn vô văn cảm xúc lẫn lộn: "Bây giờ, vẫn chưa phải lúc."

Bọn họ ai cũng đều có những bí mật, vợ chồng La Cao Bá có, La Cao Dự cũng có, Tần Ngao hay La Thư Anh cũng có. Đó là những góc khuất, suy nghĩ, toan tính mà người khác không có cách nào chạm tới được. Đó là điều mà người khác không thể dùng bất cứ điều kiện nào để khám phá, để trao đổi, chỉ có thể chờ đến khi họ tình nguyện mở ra.

Một hoài niệm La Thư Nhu thuần khiết đẹp đẽ, một La Thư Anh kiên cường nhẫn nhục, một Tần Ngao tâm địa tàn nhẫn, một La Cao Dự bình tĩnh khó lường. Một đoạn thanh xuân trong sạch, một vụ tai nạn khó hiểu, một cuộc hôn nhân đau thương. Giữa bọn họ đã là những gì, và sẽ còn là những gì. Tất cả tựa hồ là câu hỏi không lời giải đáp, càng cố tìm kiếm, càng thấy mông lung, càng nhận thương tổn.

Tám vé máy bay phân phát trong gió, La Cao Dự cong khóe môi, nụ cười anh tán mạn mùi vị nguy hiểm. Chuyến bay mang anh đến nửa trái đất bên kia, hoàn toàn cách biệt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

(Nữ chính mất đi giọng nói nên giờ những đoạn hội thoại của cô ấy, khẩu hình và cả lời viết trên giấy mình sẽ dùng ngoặc [ ] này để phân biệt nhé)

Năm ngày sau, Thi Nhi cùng Thiển Mãn đến đưa cô về Tàn gia. Nhìn sắc mặt La Thư Anh tuy đã khá hơn, nhưng sức khỏe vẫn còn yếu. Cô lấy ra quyển sổ và cây bút nhỏ trong túi sách, viết một hàng chữ.

[Thi Nhi, xin lỗi. Là tôi làm liên lụy đến cô]

"Tiểu Anh, đừng xin lỗi. Là tôi tình nguyện giúp cô, không hối hận"

Thiển Mãn đang chuyên tâm lái xe, nghe thấy Thi Nhi lên tiếng, liền nói bổ sung với La Thư Anh.

"Tần phu nhân, Thi Nhi lo cho cô lắm. Lúc mới tỉnh dậy câu đầu tiên đã hỏi đến cô, ngày thứ hai đã muốn đi đến bệnh viện thăm cô. Nhưng Tần..."

Thiển Mãn đột ngột dừng lời, nhận ra mình vừa chuẩn bị nhắc đến Tần thiếu gia, có thể sẽ động chạm đến cả hai cô gái. La Thư Anh viết lên giấy, sau đó đưa cho Thi Nhi xem, cô ấy mỉm cười chuyển lời của cô cho Thiển Mãn: [Lão Mãn, không sao đâu. Tôi hiểu]

Ba người yên lặng suốt cả đoạn đường, ô tô rẽ vào cổng lớn, căn biệt thự đồ sộ hiện ra trước mặt La Thư Anh, cô đứng im một hồi vẫn chưa dám bước vào cửa chính. Nơi này, quá khốc liệt, quá ám ảnh. Giống như con thú lớn với răng nanh sắc nhọn và những móng vuốt dài, kìm hãm cô, giam cầm cô, cào cấu cô nhưng lại không có ý định ăn tươi nuốt sống cô một lần. Chỉ muốn trêu đùa trên vết thương của cô, hành hạ trên nỗi đau của cô. Đó mới là phong cách của Tần Ngao.

Mấy cô gái thấy La Thư Anh thì vội vội vàng vàng xúm đến, hỏi thăm cô. Người bàn luận, kẻ thương xót, không tiếc lời ra tiếng vào. Thi Nhi ngăn cản bọn họ, muốn để La Thư Anh lên phòng nghỉ ngơi.

Y không có nhà, phòng khách vẫn sạch sẽ đến trống rỗng, thư phòng hơi lộn xộn với vài quyển sách đang dở trên bàn, phòng ngủ lạnh lẽo ảm đạm, chiếc sofa mi xám của y rơi ở chân giường. La Thư Anh mặc bộ đồ dành cho người làm, chuẩn bị lau dọn thì bị Thi Nhi ngăn lại.

"Tiểu Anh, không cần. Cô nghỉ ngơi đi."

La Thư Anh lấy ở chiếc túi trước bụng ra cuốn sổ và cây bút, từ giờ nó sẽ là phương thức giao tiếp của cô với mọi người xung quanh.

[Không sao. Tôi không làm việc, Tần thiếu gia sẽ lại tiếp tục nổi giận.]

"Tiểu Anh."

Thi Nhi vô cùng bất đắc dĩ, nhưng cô cũng chỉ là một người ở, vị trí nhỏ bé, cô không biết làm thế nào mới tốt. Cuối cùng chỉ có thể chạy phía sau La Thư Anh, cô ấy quét nhà thì cô lau ghế, cô ấy thay ga thì cô trải đệm, phụ được chút nào hay chút ấy.

"Chủ tịch, có bưu phẩm chuyển cho anh."

Thấy Tần Ngao đang chuyên tâm xem hợp đồng trên bàn làm việc, thư kí cẩn trọng đặt món đồ trên mặt bàn uống nước gần đó, lặng lẽ ra ngoài. Mười lăm phút sau, y mới dời sự chú ý sang chiếc hộp hình vuông không rõ nguồn gốc kia.

"Thư kí Lâm"

Lâm Tắc nghe y gọi ngay lập tức đẩy cửa bước vào.

"Chủ tịch."

"Thứ này do ai chuyển tới."

"Không rõ thông tin người gửi, bên phòng liên lạc bên dưới chỉ nói là cần đưa cho chủ tịch."

"Không rõ nguồn gốc cũng dám mang lên phòng chủ tịch? Cậu không sợ trong này sẽ là bom hẹn giờ?"

Tần Ngao cao giọng, tuy nhiên không có ý tứ trách cứ trong đó mà thể hiện ý chế giễu nhiều hơn.

"Chủ tịch, xin lỗi. Tôi sẽ thông báo mọi người chú ý hơn."

Liếc mắt nhìn lại những tấm hình ngồn ngộn trong hộp, cùng tấm thiệp với dòng chữ rồng bay phượng múa có chút nhức mắt. Tần Ngao nói với Lâm Tắc: "Gọi Tổng giám đốc lập tức lên đây. Đồng thời thu xếp về máy bay đi Ý chiều nay lúc 2h."

"Vâng."

Chưa đầy năm phút, tổng giám đốc mang phong thái nhàn hạ trực tiếp đập cửa phòng chủ tịch bước vào. Tần Ngao nhướn mắt nhìn hấn.

"Cậu là tổng giám đốc hay là côn đồ?"

Thiên Trường Khanh nhún vai, nụ cười của hắn quả thật luôn phảng phất một chút phong vị mà còn đồ mới có, tiến lại ngồi vắt chân trên ghế sofa.

"Chủ tịch triệu hồi tôi gấp tới đây, không biết có gì cần dặn?"

Vừa nói vừa trực tiếp đem đồ ở trong hộp trước mặt xem qua, ánh mắt Thiên Trường Khanh mới đầu là kinh ngạc tốt độ, sau đó trở nên phức tạp, cuối cùng chỉ còn ý cười nhàn nhạt.

"Xem ra tôi là chuẩn bị được ban phước lành bằng một núi công việc ngập đầu."

Tần Ngạo không đáp lời, y lặng lẽ cong khoe môi, con người này luôn biết đùa cợt như vậy, nhưng cũng quá nhạy bén. Trên đời chẳng mấy người có thể được Tần Ngạo tin tưởng, và không phải ngẫu nhiên mà Thiên Trường Khanh lại đứng đầu trong cái danh sách "mấy" ít ỏi kia.

"Lần này đi mấy tháng."

Thiên Trường Khanh nói lần này, tức đây đã không phải lần đầu tiên. Có trời mới biết, hắn còn chẳng nhớ nổi đây là lần bao nhiêu Tần Ngạo nhận được hộp bưu phẩm như thế này, những bức ảnh và cả tấm thiệp với dòng chữ đẹp đẽ uốn lượn như đường cong của một quý cô hoàn hảo kia.

"Hai tháng."

"Được, hai tháng sau không về cần thận tôi mang Hoàng Thế đi bán."

Thiên Trường Khanh xoa xoa cằm nhắm tít, trong đầu hắn đã hiện lên đầy đủ một vài thuyết âm mưu. Tần Ngạo liếc mắt khinh thường hắn, Hoàng Thế là tập đoàn nằm trong top 10 tập đoàn đứng đầu Châu Á, hắn tưởng biệt thự nhà hắn sao. Nhưng vì sớm quen thuộc với thái độ cợt nhả cùng với mớ suy nghĩ không ra gì của tên tiểu tử này, y càng không muốn nhiều lời.

La Thư Anh ở trong bếp cùng mấy cô gái chuẩn bị bữa trưa, may mắn vì Tần Ngạo từ lúc trở về vẫn chưa để ý đến sự có mặt của cô. Tất nhiên, chắc chắn y đã biết hôm nay cô trở về biệt thự.

"Tần phu nhân, thiếu gia muốn cô mang bữa trưa lên thư phòng cho ngài ấy."

Thiên Mẫn bắt đầu đã nói với cô, thái độ của ông thể hiện sự lo lắng, Thi Nhi kéo tay La Thư Anh, nói nhỏ vào tai cô.

"Hay là để tôi mang giúp cô, Tiểu Anh. Nếu lại bị Tần thiếu gia đánh đập nữa, e là..."

La Thư Anh lắc đầu, tỏ ý không sao. Cô lặng lẽ sắp xếp đồ ăn vào khay, lúc cô từ chối đi theo La Cao Dự cũng chính là lúc cô không còn đường nào trốn chạy nữa.

Khay đồ ăn được đặt lên bàn, hơi nóng từ thức ăn bốc lên tạo thành một làn khói mờ mờ. Ở góc có kèm một tờ giấy nhỏ [Tần thiếu gia, em mang đồ ăn cho ngài]

Tần Ngạo liếc qua, không nói với cô thêm điều gì, y yên lặng dùng bữa, còn La Thư Anh yên lặng đứng ở góc phòng. Thư phòng không lớn lắm, đồ đạc cũng không quá bắt mắt xa xỉ, trái lại nội thất được bố cục tiện lợi gọn gàng, hai gam màu trắng xám tạo nên sự lạnh lẽo uy hiếp. Hai người bọn họ một ngồi, một đứng, hơi thở không hòa nhịp. La Thư Anh thấy lòng mình dâng trào sự chua chát khó thành lời, y cách cô một khoảng, ngay cả lúc ăn cơm cũng tập trung như thế, lưng thẳng, đầu hơi cúi thấp, chậm chạp mà bình ổn.

Tần Ngạo - hai chữ này giống như một giấc mộng xa xỉ, theo cô từ năm 8 tuổi cho đến năm 18 tuổi, rồi lại gầy vò cô đến hiện tại 21 tuổi. Mười ba năm rồi, y liệu có biết không? Cô đã yêu y lâu, yêu y nhiều, và sâu đậm như thế, y có hiểu không?

Không, y không hiểu.

La Thư Anh liếc mắt thấy một chiếc va li đặt cạnh giường, hình như Tần Ngạo chuẩn bị đi đâu đó. Y dùng bữa xong, lấy khăn lau miệng được chuẩn bị bên cạnh, xong đó đứng dậy xách chiếc va li lên, hai bước lớn đã có thể đến sát chỗ cô. La Thư Anh cúi gầm mặt, hai tay dẫu phía sau lưng, nếu hiện tại y muốn tát cô một cái, thì cô cũng không còn đường né tránh. Nhưng Tần Ngạo không làm gì cả, chỉ riêng ánh mắt sắc bén của y quét lên người La Thư Anh cũng khiến cô không rét mà run.

"Ngoan ngoãn chờ tôi về, đừng nghĩ bỏ trốn, đừng làm trò ngu xuẩn. Cô không thoát được đâu."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

"Bà xã, em không thương anh à?"

"Bà xã, bà xã, nếu hôm nay em không xuống gặp anh. Anh sẽ..."

Sẽ cái gì đó tạm thời chưa nghĩ ra, nhưng Thiên Trường Khanh liên tục gào lên như muốn cả dãy phố đều có thể nghe thấy giọng hấn. Sau đó, thấy bên trên không có hồi âm, hấn lấy điện thoại bấm số gọi.

"Da mặt của anh cũng thật dày. Còn không mau về."

"Bà xã, nói cho em biết. Anh thấy trời gió lớn, hình như sắp mưa to. Em không định nhả tâm để anh đứng đây dầm mưa chứ."

"Tổng giám đốc Thiên, xin lỗi để anh thất vọng. Nhưng tôi thực sự là nhả tâm như vậy đấy."

Vũ Lam Ân hờ hững đáp, hấn thậm chí có thể tưởng tượng ra nụ cười miệt thị của cô khi nói câu ấy. Một tiếng sấm kéo dài chen ngang khoảng lặng của cuộc điện thoại, Thiên Trường Khanh thờ dãi.

"Bà xã, nếu em không xuống gặp anh. Anh nhất định sẽ không quay về. Còn nữa, từ ngày mai anh thật bận muốn chết, không thể tối nào cũng chạy xe qua 2 thành phố để đến gặp em được."

Giọng Thiên Trường Khanh nghe vô cùng đáng thương, vậy mà người phía bên kia không có vẻ gì là mềm lòng, hừ giọng nghiêm khắc: "Ai là bà xã của anh. Vô lại"

Nói xong câu đó, cô dứt khoát tắt điện thoại, gió lùa một trận qua cửa sổ, quả thật trời sắp đổ mưa. Thiên Trường Khanh ngẩn ngơ nhìn màn hình điện thoại tối đen, đi sang bên trái, rồi đi qua bên phải, lại quay về bên trái. Căn phòng ở lầu 3 không còn sáng đèn, Vũ Lam Ân thật sự không muốn ra ngoài này gặp hấn.

Thiên Trường Khanh ngẩng mặt đau khổ than trời, một giọt nước lạnh ngắt rơi xuống mặt hấn, rồi hai giọt, ba giọt, lớn như hạt đậu, vỗ trên mặt có chút đau rát.

Vũ Lam Ân nghe tiếng mưa tạt vào cửa sổ lộp bộp, lá xào xạc trong từng trận gió lớn hỗn loạn, tiếng sấm rền vang như một con thú hung hãn gầm gừ đe dọa kẻ thù.

"Bà xã, nếu em không xuống gặp anh. Anh nhất định không quay về."

Lời nói của Thiên Trường Khanh ban nãy như còn vang lên khiến cô không thể yên tâm chìm vào giấc ngủ. Người đàn ông này tuy bản tính thích trêu hoa ghẹo bướm, hay buông lời đùa cợt, mặt dày vô lại nhưng tâm địa không xấu, đặc biệt hấn không bao giờ phản bội lại lời nói của mình. Không phải sẽ đứng dầm mưa đợi cô thật chứ?

Không. Không. Vũ Lam Ân lắc đầu liên tục, muốn xua tan hình ảnh Thiên Trường Khanh. Năm phút, mười phút, mười lăm phút...rất cuộc không nhin nổi, Vũ Lam Ân ai oán bật dậy, mặc áo khoác ngoài, đem ô đi xuống dưới tầng.

Vũ Lam Ân cảm nhận không sai, Thiên Trường Khanh đúng là thuộc kiểu người không bao giờ phản bội lại lời nói của chính mình, nói được thì làm được, trời mưa lớn nhưng hấn không hề rời đi, đứng bất động một chỗ.

Hình như, cô có bỏ sót điều gì không? Chắc chắn rồi, Thiên Trường Khanh đúng là đứng yên dưới mưa đợi gặp cô, nhưng hấn không hề bị ướt, bởi vì căn bản hấn đang che một chiếc ô lớn, còn lớn hơn cả chiếc ô trên tay cô. Con người này, thật biết cách làm người ta tức chết.

La Thư Anh run rẩy trong căn phòng tối đèn, cả người cô như có những đàn kiến nhỏ chạy qua, giấc mơ vỡ vụn chấp vá khiến thần trí cô như bị đập gãy thành từng đoạn, rồi lại bị nhả chìm xuống đáy đại dương lạnh ngắt.

"Thư Nhu, hôm nay chị thật xinh đẹp."

"Em cũng xinh đẹp lắm, Tiểu Anh."

"Thư Nhu, chị là người em vô cùng yêu thương và kính trọng. Thế nên, em muốn thẳng thắn nói với chị rằng em thật sự rất yêu Tần Ngao. Từ năm 8 tuổi em đã thích anh ấy, cả hai chúng ta đều yêu Tần Ngao. Nhưng người anh ấy yêu là chị, vì vậy đến quyền cạnh tranh công bằng em cũng không thể có. Và bởi vì là chị, em chắc chắn sẽ chỉ giữ tình cảm này giống như một điều đẹp đẽ trong thanh xuân của mình, chỉ giữ mà thôi. Sau ngày mai, anh ấy sẽ làm chồng chị, một người là chị gái của em, một người là thanh xuân của em, em thực sự cầu chúc hai người nhiều hạnh phúc."

Giọng La Thư Nhu nói lời cảm ơn nhẹ nhàng, nụ cười thuần khiết của cô ấy như trận gió xuân mát lạnh tràn qua nơi này, sau đó trong phút chốc, cũng giọng nói ấy giống như đang ản chứa vô văn cảm phẫn, uất ức dồn nén tựa ngọn lửa lớn, châu trực thiêu cháy cả tòa thành cảm xúc đẹp đẽ kiên cố.

"La Thư Anh, mày có biết vì sao tao luôn hận mày. Luôn luôn hận mày."

"Thư Nhu, đừng như vậy, chị đừng làm vậy. Em không có, em thực sự sẽ không cướp anh ấy từ chị. Tại sao như vậy...?"

"La Thư Anh, mày lúc nào cũng mang về mặt ngây thơ vô tội như thế. Mày vĩnh viễn không xứng với Tần Ngao, đừng mong có được anh ấy. "

"Chị....chị ơi...đừng giết em. Em xin chị, em xin chị"

"Giết? Tao không giết mày đâu. Mày có biết không, loại ngược đãi đau đớn nhất trên đời này không phải là địa ngục trong kinh thánh, mà là địa ngục giữa trần gian. Tao sẽ cho mày cảm thụ được hết thấy đau đớn ở nơi đó, và nhất là khi nơi đó được tạo ra bởi chính người mày yêu thương. La Thư Anh, mày đã có quá nhiều thứ tốt đẹp rồi."

Tiếng La Thư Anh khóc nức lên, đôi mắt xanh lục hoảng hốt cực độ, xe ô tô lao dốc không phanh, hai tay cô bị dây thừng siết đến đau nhói khắp người, thuốc mê bắt đầu có tác dụng, những lời cuối cùng của La Thư Nhu, cùng cái nhìn hả hê châm biếm ấy, giống như cơn ác mộng dai dẳng không hồi kết, lặp đi lặp lại, dồn ép La Thư Anh đến cùng cực đau đớn.

Tia sét sáng lóa rạch ngang bầu trời, kéo theo một hồi sấm đình tai nhức óc, La Thư Anh giật mình mở mắt, trán cô ướt đầm mồ hôi, khước mắt thì đầm lệ. Hóa ra bất hạnh của người cầm lá thể này, đến một câu kêu lên vì sợ hãi cô cũng không thể. La Thư Anh nằm bất động, mặc cho nước mắt chảy ra.

Ba năm kể từ vụ tai nạn năm ấy, sự thật chẳng có ai biết ngoài cô. Cũng chẳng ai tin cô ngoài bản thân cô. Cơ thể La Thư Anh nóng bừng, cô cảm nhận thân nhiệt đang tăng lên đột ngột của mình, có lẽ cô đang sốt cao lắm, nếu bây giờ cô ngủ, chỉ sợ sẽ không bao giờ có thể tỉnh lại nữa.

La Thư Anh nắm chặt tay, dùng móng tay đâm vào lòng bàn tay để tạo cảm giác đau đớn, nhưng thần trí cô càng ngày càng mờ hồ dần đi, trước mắt là một khoảng mờ mịt, thứ ánh sáng phát ra từ bóng đèn duy nhất trong phòng nhập nhòa, cuối cùng cô thả lỏng cái siết tay ấy.

Cũng tốt, nếu có thể chết đi bây giờ thì cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

"Em vẽ bông hoa thanh xuân trên giấy, để những cánh hoa chứa hoài ức của chúng ta vĩnh viễn không ủa tàn."

Em vẽ hình bóng chàng trai trên giấy, đời này kiếp này chỉ lặng lẽ yêu anh"

Bé gái có thân hình mảnh dẻ, mặc một chiếc váy xanh lam với họa tiết hoa cúc họa mi trông rất dịu dàng, hai bím tóc đen đưa qua lại theo bước chân nhay nhót vui vẻ của cô. Đây chính là La Thư Anh năm 8 tuổi.

Trước tiệm bánh ngọt bên kia đường có một chú chó trắng rất lớn, bộ lông óng mượt khiến người ta không kìm được muốn sờ vào. Cô bé nuốt nước bọt, lơ đãng nhìn ngắm phía xa, vừa muốn chạy đến sờ một cái lại vừa bị hình dáng to lớn kia dọa cho e dè. Một hồi phân vân, cuối cùng lá gan vẫn bé hơn ham muốn, La Thư Anh vừa bước chậm chạp trên đường, vừa cúi gằm mặt đếm những bước chân của mình.

Bụp!

Sau một tiếng va chạm là tiếng kêu đau của cô bé, xoa xoa cái mũi tê tái vừa chạm đất của mình, trước mắt cô xuất hiện một đôi giày thể thao sạch sẽ, nhưng dây buộc có chút cầu thả lộn xộn.

"Mây mù à?"

Chàng thanh niên bị đụng trúng quả nhiên rất hung dữ, lúc này La Thư Anh mới hoảng hốt ngược mắt nhìn lên, không biết cô làm thế nào mà phân tâm đến nỗi đi lạc vào con ngõ này. Không lẽ cô đi sang tận thành phố khác luôn rồi? Nghĩ đến đây, thần trí non nớt của cô bé rối loạn cực độ, nhưng đôi mắt màu xanh lục vẫn ánh lên sự vô tội thành thật

"Anh ơi cho em hỏi đây là thành phố nào rồi?"

Đối phương bị câu hỏi này làm cho bất động giây lát, gãi xoa xoa trán vô cùng bất đắc dĩ, nghĩ bụng còn bé thế này mà đã bị bệnh thần kinh rồi à?

"Anh ơi, thành phố nào vậy?"

La Thư Anh bây giờ đã đứng trước mặt gã, cô chỉ cao đến hông người thiếu niên này. Dưới con mắt chăm chăm dò xét của người trước mặt, cô bé chớp chớp đôi mắt trong suốt. Trán cô bị búng một cái đau điếng

"Mày giả ngốc. Hay bị bệnh thần kinh thật đấy?"

"Ồn ào cái gì, còn chưa đi mua thuốc?"

Phía sau có người đi lại, giọng nói của người này vô cùng lạnh nhạt, nghe không ra một tia cảm xúc. La Thư Anh ngơ vờ, nghiêng đầu muốn biết chủ nhân của giọng nói, không như dự đoán của cô bé, người này cũng chỉ là một cậu thiếu niên, có lẽ trạc tầm tuổi với người đang hung dữ trước mặt cô.

"Đại ca, con bé này..."

Nói đến nửa câu, nhận được cái nhìn không hài lòng của chàng trai kia, gã quẳng cho La Thư Anh một cái lườm đầy sự đe dọa, rồi đi về phía hiệu thuốc bên kia đường. La Thư Anh bất động nhìn cậu, cậu cũng bất động nhìn cô bé.

"Anh ơi, có phải em lạc đường sang thành phố khác rồi không?"

Nhà cô chỉ cách quán kem một đoạn đường không lớn, hôm nay chơi oẳn tù tì thua với chị gái, đến lượt cô chạy đi mua kem về. Quán kem chỉ cách quán bánh ngọt có chú chó to lớn vừa nãy 5 cửa hàng, cô đi thế nào mà lạc đến đây rồi. Người kia im lặng không trả lời, La Thư Anh càng nghĩ càng sợ hãi.

"Liệu...liệu có phải em đi lạc sang quốc gia khác rồi không?"

Con bé này....khiến cậu lạnh lùng không nổi. Mang vẻ mặt không biết nên giận hay nên cười, chàng thiếu niên nói với La Thư Anh.

"Đây vẫn là thành phố S. Đi ngược lại hướng đi lúc nãy của em là được. Về nhà đi."

Đi ngược lại hướng đi lúc nãy? Cô bé vốn dĩ chẳng nhớ nổi mình đã đi đến đây từ hướng nào.

"Đại ca, thuốc của anh."

La Thư Anh chăm chú nhìn vào bao thuốc lá trên tay chàng thiếu niên, bước chân vẫn không hề nhúc nhích. Hai người kia lại dường như quên mất sự tồn tại của cô bé.

"Đại ca, bọn nó đã đợi sẵn ở điểm cũ, có thể bắt đầu ngay bây giờ."

Chàng trai kia kẹp một điếu thuốc trên tay, cậu "thiếu niên hung dữ" vừa châm lửa vừa nói những điều mà La Thư Anh không thể hiểu nổi.

"Rời sang ngày mai, hôm nay tao phải về đi tiệc với ông bà già."

"Vâng."

Sau đó, mỗi người một hướng khác nhau xoay lưng bỏ đi. La Thư Anh nhìn theo bước chân người kia, sau đó lại chủ động đi theo cậu. Qua một con phố, qua hai con phố, cậu đột ngột dừng chân, xoay người lại, La Thư Anh bị bất gặp hoảng hốt không biết làm thế nào, vội dùng hai tay che mặt, như thể điều đó thực sự có thể làm cô bé tàng hình lập tức.

"Che cái gì. Cũng không phải là đang đóng phim ninja. Em muốn gì?"

Cô muốn được đưa về nhà, cô không biết đường về nhà. Rõ ràng nghĩ như vậy, nhưng không biết thế nào khi nói ra lại thành muốn được ăn kem.

"Tại sao anh phải mua kem cho em?"

"Tại...tại..."

La Thư Anh cắn môi, cái tay bé xíu trắng nõn của cô đưa lên nghịch ngợm bím tóc một cách bối rối, sau đó hai mắt cô bé đột ngột sáng bừng.

"Người vừa rồi gọi anh là đại ca?"

"Phải."

"Người đó rất hung dữ, còn búng trán em. Khiến em bị động não, nhất thời quên mất đường về nhà. Thế nên nếu anh là đại ca của anh ấy, anh phải chịu trách nhiệm với những hậu quả mà anh ấy gây ra. Anh phải mua kem cho em để em tỉnh đường tỉnh thân, sau đó nếu em vẫn không nhớ đường về nhà, anh phải đưa em về."

La Thư Anh không biết lấy lá gan ở đâu, cũng không biết lấy chất xám ở đâu, nói liền một mạch. Cô bé hài lòng, nghĩ rằng bản thân sao lại có thể thông minh như vậy, lập luận rõ ràng, lý lẽ đầy đủ, đối phương nhất định không thể chối cãi.

Đây là kiểu logic gì? Cậu thiếu niên im lặng nhìn cô nhóc vừa gây vừa ồm, lùn tịt nhưng lại trắng nõn trước mặt, đột nhiên muốn cười một trận.

Trong cửa hàng McDonald, La Thư Anh vui vẻ ăn một lúc hết hai ly kem dâu lớn, cô bé xoa cái bụng tròn tròn bé xíu của mình, cười với người đối diện.

"Cảm ơn anh. Có thể gọi một ly mang về không."

"Ăn chưa no?"

Cậu thiếu niên hí mắt nhìn La Thư Anh, nhìn tay cô đang tự xoa bụng, tưởng tượng trong đó không biết có thể chứa những thứ gì.

"No rồi. Em mang về cho chị. Anh có chị không?"

Hỏi câu này xong, La Thư Anh thấy sắc mặt cậu không được vui, khiến cô bé hơi sợ hãi, vội vàng nói.

"Không mang về cũng được. Kem ở đây chắc đắt lắm."

Chuyến đi tài cũng thật nhanh. Mặt trời hơi ngả bóng, ánh nắng hoàng hôn chiếu hắt qua khung kính, hơi ánh lên người La Thư Anh, phản chiếu cả trong đôi mắt cô bé vô cùng lấp lánh, khiến cậu thiếu niên kia có chút thất thần.

"Anh có thể cho em biết tên không?"

Một bên hào hứng mong chờ hỏi.

"Chúng ta sẽ không gặp nhau lần hai, không cần thiết."

Bên này bình thản lạnh nhạt đáp.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

(Hôm nay mình đăng 3 chương liên tiếp 9-10-11 như thế này là vì mai mình về quê ngoại chơi mấy hôm và không đăng truyện được nhé. Khoảng tối thứ 4 hoặc thứ 5 tuần sau mình về sẽ tiếp tục cập nhật chương mới. Chúc các bạn có kì nghỉ lễ 30/4 - 1/5 vui vẻ bên gia đình, bạn bè và những người thân yêu ^^)

Mãi đến tận khi ngồi trong xe taxi do cậu thiếu niên gọi giúp rồi, La Thư Anh vẫn mang một bộ dạng không cam lòng, cố chấp nhào đầu ra từ cửa xe.

"Thật sự không thể cho em biết tên anh sao?"

La Thư Anh rất cảm ơn người này, mời cô ăn kem còn gọi taxi giúp cô bé về nhà. Cậu thiếu niên lấy tiền từ trong ví, trả trước cho tài xế, dặn ông chú chạy về quán bánh ngọt Lemon, cũng chính là "quán bánh có con chó trắng thật đẹp và lớn" theo lời của La Thư Anh.

"Anh nói rồi, chúng ta sẽ không gặp lại, không cần thiết."

"Cần thiết chứ. Kiếp trước quay đầu nhìn 5 vạn lần mới đổi lại kiếp này một lần gặp gỡ. Anh và em đúng là có duyên mà."

Cậu thiếu niên nheo mắt nhìn cô, cuối cùng cũng phải cong khóe miệng cười. Cũng không biết học được ở đâu câu nói này, lại còn nâng tầm của người ta lên những 5 vạn lần rồi.

"Nếu học lõm thì cũng phải học cho đúng. Con ngốc này."

Thấy vẻ mặt sầu não không vui của La Thư Anh, trước khi xe chuyển bánh, cậu nói tiếp với với cô bé: "Nếu chúng ta gặp nhau 3 lần, anh sẽ nói cho em biết tên, và công nhận chúng ta có duyên."

La Thư Anh quay đầu nhìn bóng cậu thiếu niên xa dần, tay cô còn xách một ly kem lớn, trong lòng đột nhiên vô cùng vui vẻ, giống như khi oản tù tì thắng chị gái và được ở nhà ngồi chờ chị mua kem về. À không, vui hơn một chút, có lẽ giống như khi được ba mẹ mua cho chiếc váy mới và một con gấu to. À không không, có lẽ vẫn hơn một chút...Nói chung, cô bé chỉ biết đó là một loại cảm giác vô cùng vô cùng vui vẻ và sáng khoái, nhưng cũng rất khó diễn đạt.

"Tiểu Anh, con bé này, đi mua ly kem gì mà lâu thế?"

La Thư Anh vừa vào nhà, một cô bé khác với vóc dáng và dung mạo giống y hệt với cô bé lao ra, sau đó nhìn đến ly kem lớn trên tay La Thư Anh, cô bé ấy vô cùng kinh ngạc.

"McDonald?"

La Thư Anh chẳng quan tâm gì nữa, mặt cô bé vẫn hiện rõ nỗi niềm hạnh phúc vô bờ bến kia, còn nụ cười đến góc gò má kia nữa. Cô bé máy móc đúi ly kem vào tay chị gái, rồi chạy biến lên lầu, bỏ mặc người phía sau hơi ngẩn ngơ khó hiểu.

Thành phố nói lớn chẳng lớn, nói bé chẳng bé, người ta đi qua nhau rất nhiều, giống như hai đường thẳng giao một lần rồi vĩnh viễn không gặp lại nữa. La Thư Anh đã biết được địa chỉ cụ thể của con ngõ hôm cô đi lạc kia, hóa ra không cách nhà cô nhiều lắm, chỉ khoảng 10 phút ngồi taxi mà thôi. Cô bé càng nghĩ càng vui mừng.

Xoàng!

"Tiểu Anh, em làm cái gì đấy?"

La Thư Nhu kinh ngạc nhìn Momo - tên của con ếch đất giữ tất cả tiền tiết kiệm của La Thư Anh trong đó, còn người vừa mới đập tan xác nó ra thì lại bày về mặt chẳng có gì là thương xót.

"Xin lỗi Momo, tao sẽ không để mày hi sinh vô ích."

La Thư Nhu không biết nên phản ứng tiếp theo thế nào cho hợp lý, trong lòng tò mò liệu có "đại sự" gì khiến cô em gái phải "hi sinh đệ tử ruột" của nó thế này.

Khoảng thời gian sau đó là khoảng thời gian mà ông bà La, anh trai La Cao Dự và chị gái La Thư Nhu cho rằng cô bé đang có điều gì đó không hề bình thường. Ngày nào tan học xong cũng không chịu về cùng chị gái, mà đều tự bắt taxi đến McDonald mua kem. Nhưng mà, liệu mục đích thật sự có phải là McDonald không? Không, con bé đâu có nghiện kem đến thế.

Lặp đi lặp lại hai tuần liền, cả nhà cuối cùng cũng phải âm thầm thích ứng với thói quen quái dị này của La Thư Anh. Một tháng như vậy trôi qua, cô bé nhìn những đồng tiền lẻ cuối cùng trong tay mình, vừa đủ một lần đi taxi và một cốc kem McDonald nữa.

"Momo, tao xin lỗi. Mày đã hi sinh vô ích rồi."

La Cao Dự nhìn em gái méo mó chấp tay mặc niệm cho Momo cùng với mấy đồng tiền lẻ trên tay, chỉ có thể thở dài. Anh tiến đến ngồi xuống cạnh cô bé.

"Em đang muốn gì sao?"

Nếu cô bé này xin tiền anh, tất nhiên anh cũng có thể cho nó một số tiền đủ để nó duy trì sự quái đản này thêm một tháng hay thậm chí là hai tháng nữa. Nhưng anh biết, con nhóc này sẽ không.

"Em phải đi mua kem McDonald bây giờ."

Đúng như anh dự đoán, con bé luôn chỉ hi vọng vào những gì nó có trong tay, chưa bao giờ trông chờ vào sự giúp đỡ của người khác. La Cao Dự cười, dịu dàng xoa đầu La Thư Anh, khẽ nói với cô bé: "Chúc em gái của anh may mắn"

La Thư Anh đứng trước con ngõ nhỏ, hôm nay vẫn không gặp. Đây sẽ là lần cuối cùng rồi, toàn bộ tiền tiết kiệm của cô bé đều chỉ dùng để được đi qua đây mỗi ngày, biết đâu sẽ lại gặp anh ấy, hoặc gặp được cậu thiếu niên hung dữ kia cũng được. Nhưng không, cô bé chẳng gặp ai cả. La Thư Anh không muốn mua kem nữa, cô đi thẳng đến khuôn viên cạnh bờ hồ cách McDonald một quãng đường, ngồi yên lặng trên chiếc xích đu bên cạnh những khóm hoa rực rỡ.

Thất thần một lúc, La Thư Anh ngẩng mặt buồn bã nhìn xung quanh, một vài cụ lớn tuổi đang cầm chiếc quạt múa vài vòng, bên kia là nhóm những anh chị học sinh đang thảo luận sôi nổi, bên đó là sân bóng rổ, thanh thiếu niên chia làm hai đội thi nhau tranh bóng, ném bóng.

Người kia, nhìn thật quen mắt.

Người kia...ừm...đáng người cao nhưng hơi gầy, hình như đã gặp qua. Bước chân La Thư Anh tiến lại ngày càng một gần sân bóng rổ, tầm mắt cũng ngày càng rõ hơn.

"Người đó...người đó..."

Cô bé reo vang vui mừng, khiến những người xung quanh tò mò nhìn lại, sau đó không thấy gì ngoài một đứa trẻ đang vô cùng phấn khích, họ thôi bận tâm và chủ động quay đi. La Thư Anh chạy thật nhanh, có bước suýt thì vấp ngã.

"Anh ơi, chúng ta gặp nhau rồi nhé"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Mồ hôi chảy ướt trên gương mặt người thiếu niên, cách một tấm lưới ngăn cách sân chơi có cô bé đang không ngừng reo la cổ vũ bên ngoài, động tác của cậu vẫn cực kì đẹp mắt. Hai tay cậu linh hoạt truyền bóng, vừa phòng thủ lại vừa tiến công, sau đó bằng một cú vươn người, trái bóng xoay tròn trên không trung rồi rơi vào rổ. Sau này, mỗi khi nhớ lại, La Thư Anh dường như cảm thấy đó là hình ảnh đẹp nhất đã khắc sâu trong tâm trí cô. Ánh hoàng hôn đỏ dài xuống bóng dáng cao gầy của cậu, tựa như bức họa vô cùng toàn bích.

"Vào...vào rồi! Anh ơi vào rồi! Thật là giỏi!"

Trận đấu kết thúc, chàng trai, nhận lấy chai nước khoáng từ đồng đội, uống liền một hơi. La Thư Anh nhìn vào yết hầu chuyển động lên xuống của cậu, vô thức nuốt nước bọt mấy cái.

"Anh, anh ơi! Em ở đây nè!"

Bàn tay bé xíu của La Thư Anh giờ lên vẫy vẫy, lúc này mới thu hút sự chú ý của cậu. Nhíu đôi lông mày đen nhánh, từ lúc xuất hiện đã ồn ào như vậy, muốn cậu không quan tâm đến cũng thật khó.

Cậu quay lại nói với mấy người bạn điều gì đó rồi di chuyển đến gần La Thư Anh, không đợi được cậu tiến đến, cô bé vừa xông tới vừa hét lớn

"Em nói đúng rồi nè, chúng ta..."

La Thư Anh chưa nói hết câu, trán bị búng một cái đau nhói, cậu cười mắng La Thư Anh ngốc nghếch, cô bé xụ mặt méo mó.

"Em đã phải hi sinh Momo để gặp được anh mà. Anh không vui khi gặp lại em sao."

"Gặp lại đứa ngốc như em. Có gì mà vui"

Hình như cô bé không hề phân biệt được đâu là nói thật và đâu là nói đùa, vô cùng ủy khuất nhìn người trước mặt, sau đó ừ ừ quay đầu muốn bỏ đi. Cậu thiếu niên nhìn theo dáng người nhỏ nhắn của La Thư Anh, hai bước dài đã có thể vượt lên trước cô bé, xò tay vào túi quần nói vu vơ một câu

"Nắng nóng ghê, không biết có ai muốn đi ăn kem McDonald cùng mình không."

"Em! Em! Em đi!"

La Thư Anh hai mắt sáng rực, vội vàng bám lấy tay cậu thiếu niên, thái độ của cô bé thay đổi 360 độ khiến cậu cong khóe môi người. La Thư Anh nhìn người nọ cười, trong lòng phá lệ vui vẻ, bàn tay nhỏ xíu của cô bé nằm gọn trong cái siết tay nóng bỏng của cậu thiếu niên, hai bóng người một lớn một bé cùng nhau bước từng bước đều đều trùng khớp.

La Thư Anh vừa ăn kem vừa ồn ào kể lại cho người đối diện nghe về lý do hi sinh vô cùng oanh liệt của Momo và hành trình tìm kiếm vô cùng gian khổ của cô bé.

"Ông trời không phụ lòng người. Haiz..."

Cậu thiếu niên liếc mắt nhìn vẻ mặt của một cô bé 8 tuổi đang tỏ ra là một bà cụ 80 tuổi thấu hiểu lẽ đời. Con nhóc này thật là...

"Cái này để đánh dấu."

La Thư Anh nghi hoặc nhìn sợi dây chuyền bằng bạc có lồng một bông hoa cúc họa mi với những cánh hoa màu da cam bao phủ quanh một viên đá quý màu xanh lục, trong suốt lấp lánh trên tay cậu.

"Cúc họa mi màu da cam ư?"

Cô bé không hiểu sự kết hợp màu sắc lạ lùng này, hơn nữa, nếu có cánh hoa màu cam thì đâu còn là cúc họa mi nữa. Cậu thiếu niên chỉ cười, lặng lẽ đeo sợi dây lên cổ La Thư Anh, cũng không có ý định giải thích gì thêm.

"Anh mua bao giờ vậy? Tặng cho em hả?"

La Thư Anh liếm kem trên môi, ngây ngốc hỏi, người đối diện chống cằm quan sát biểu hiện của cô bé, tùy tiện trả lời.

"Nhặt được trên đường."

"Cảm ơn anh nha"

Lời nói dối trắng trợn như vậy, cũng chỉ có con ngốc này mới có thể tin cậu mà thôi. Cô bé cười rạng rỡ, ăn một mạch hết một ly kem lớn, thêm một phần khoai tây và hai cái đùi gà rán.

"Ngày chúng ta gặp lại nhau, hãy nói cho anh biết tên của em nhé."

Đó là câu nói của cậu với La Thư Anh trước khi xe taxi khởi động, vòng quay trong định mệnh của bọn họ lần nữa chuyển bánh như thế. Cô bé đưa tay chạm nhẹ lên bông hoa nhỏ bé trên cổ. Lần đầu tiên cậu nói với cô bé.

"Nếu chúng ta gặp nhau 3 lần, anh sẽ cho em biết tên."

Nhưng lần thứ hai lại nói với cô: "Ngày chúng ta gặp lại nhau, hãy nói cho anh biết tên của em nhé!"

Không đơn giản chỉ là một câu nói, nó thể hiện được sự chủ động của đôi phương. Cậu muốn biết tên cô bé. La Thu Anh mỉm cười, cô bé có một niềm tin tưởng mãnh liệt rằng họ sẽ gặp lại nhau. Sớm thôi, cô bé có thể đứng trước người ấy, cười với cậu: "Em là La Thu Anh"

Cậu thiếu niên nhìn theo xe ô tô đang khuất dần trong con phố đông đúc, bông hoa ấy, em có hiểu ý nghĩa của nó không?

Ông trời quả biết căn thời gian, để cậu gặp lại cô nhóc kì lạ nhưng lời cuốn ấy lần thứ 3 cũng là một tháng sau đó.

Trong nhà hàng sang trọng, cậu thiếu niên hơi ngẩn người nhìn trước mặt mình, cô bé mỉm cười với cậu, cái cười hiền dịu khiến cậu bỗng dưng thấy lạ lẫm. La Cao Bá và La phu nhân tay bắt mặt mừng với ba mẹ của cậu bên này.

Cô bé mặc váy công chúa màu hồng phấn, từng tầng vải được điểm những viên đá phát sáng nhỏ li ti, đai lưng thắt hình cánh bướm. Mái tóc dài tết bím đuôi sam phía sau, trên đầu kẹp một chiếc kẹp ngọc trai trắng ngà. Cậu thiếu niên thất thần nhìn cô bé, sau đó để ý đến sợi dây chuyền hoa cúc ở trên cổ cô, khẽ mỉm cười đưa tay về phía trước.

"Chào em. Anh là Tàn Ngao. Còn em?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Trong một quán bar tại thủ đô nước Ý, Tàn Ngao lắc ly rượu whisky màu vàng nhạt, những âm thanh ồn ào khiến y cảm thấy càng phiền não, ánh đèn mập mờ chiếu xuống thân hình cao lớn đang bất động ở một góc. Đám người xung quanh mơ hồ cuồng loạn, mùi nước hoa, mùi son phấn, mùi rượu và cả mùi cơ thể lẫn lộn vào nhau.

Một người đàn ông vừa bước vào quán, vẻ ngoài điển trai thu hút sự chú ý của không ít cô gái. Người này tiến thẳng đến chỗ Tàn Ngao, ghé vào tai y nói vài điều.

"Tôi biết rồi. Cho người của chúng ta tiếp tục theo dõi."

Người đàn ông gật đầu với y, nhanh chóng rời đi. Cách chỗ Tàn Ngao đang đứng khoảng 2m, một vụ ẩu đả xảy ra bất ngờ giữa một cô gái trẻ và hai thanh niên có bộ dạng hung hăng.

"Đồ khốn, anh dám giở trò sàm sỡ."

"Vào trong đây rồi còn tự cho mình là thanh cao như vậy, cô em diễn kịch cũng thật giỏi."

Cô gái bị hai người lớn tiếng chen ép xúc phạm, người xung quanh chỉ như đang xem một vở kịch vui.

"Hay là cùng với thiếu gia vui vẻ một đêm, cũng không đề cho em chịu thiệt."

Một tên vượn tay muốn kéo lấy cô gái, nhưng hắn bất giác bị chặn lại bởi một bàn tay to khỏe khác. Tàn Ngao dùng lực bóp mạnh khiến đối phương kêu lên vô cùng đau đớn, lửa giận trong ánh mắt của y như muốn lập tức bẻ gãy tay hắn.

"Người của tao mà mày cũng dám động."

"Mày...mày là thằng nào."

Quản lý quán bar bấy giờ mới vội vã chạy đến nơi, cúi đầu không dám nhìn Tàn Ngao, lí nhí nói trong cổ họng: "Ông chủ... tôi không biết ngài đột nhiên tới nơi này. Mong ngài bớt giận."

Sau lời nói của tay quản lý, hai tên vệ sĩ cao to trực tiếp đem hai gã thanh niên xác xươc đá ra ngoài, ai cũng không thể dời mắt khỏi người đàn ông có khí thế áp đảo đang nắm chặt tay một cô gái kia. Tàn Ngao yên lặng bế bổng cô gái lên, khiến cô vừa bất ngờ vừa hoảng sợ.

Phòng V.I.P trên tầng 5 đặc biệt yên tĩnh, dường như cách biệt hoàn toàn với sự náo nhiệt vội vã dưới kia. Cô gái bị Tàn Ngao hôn đến mờ mịt, trong mắt y chứa đựng vô vàn cảm xúc phức tạp.

"Tiểu Nhu, là em phải không. Tôi tìm thấy em rồi."

"Ông chủ...tôi không phải. Ngài nhận lầm người rồi. Tôi là Xảo Vần"

Cô không phải là Tiểu Nhu gì đó, cũng không hiểu vì sao người đàn ông này lại hành động như vậy. Nhưng Xảo Vần cũng không kịch liệt kháng cự Tàn

Ngạo, bởi dù là cô gái ngu ngốc đến mấy cũng không thể không cảm nhận được vị thế của người đàn ông này. Gương mặt đẹp như tranh, vóc người tráng kiện cao lớn, bộ comple phẳng phiu đắt tiền. Dù là bề ngoài hay khí chất, cũng khó mà cưỡng lại.

Tần Ngạo áp sát Xảo Vần vào tường, tác dụng của những ly rượu mạnh trước đó khiến thần trí y không còn hoàn toàn tỉnh táo. Y cắn nhẹ vào vành tai cô, giọng nói ôn nhu động lòng: "Gương mặt thế này, giọng nói thế này, còn không phải em ư. Tiểu Nhu, anh chờ đợi em khổ sở biết bao nhiêu."

"Ông chủ...đừng."

Sự phản kháng yếu ớt trong trường hợp như thế này, đối với đàn ông chẳng khác nào lời dụ dỗ mê hoặc. Xảo Vần bị y đặt lên giường, từ trong thâm tâm, cô vừa muốn né tránh, lại vừa muốn tiến thân. Cô không phủ nhận, người đàn ông ở trước mặt lúc này, thật sự mang dáng vẻ quá mê hoặc.

"Ông chủ, tôi không phải là Tiểu Nhu. Tôi là Xảo..."

Môi cô bị Tần Ngạo chặn lại bởi một nụ hôn nồng cháy, lưỡi y tiến nhanh vào khoang miệng Xảo Vần, không ngừng dây dưa. Từ môi xuống cổ, lên xương quai xanh rồi đến bả vai mềm mại trơn láng.

"Xảo Vần cũng được. Tiểu Nhu cũng được. Em là của tôi, được không?"

Dịu dàng dụ dỗ nhưng cũng chiếm hữu rõ ràng, Xảo Vần thấy bản thân thật sự không thể thanh minh thêm điều gì nữa, cũng không nên nói thêm gì nữa. Người đàn ông này, cô cũng muốn.

"Ông chủ."

Quần áo trên người cả hai được trút bỏ, từng nụ hôn nóng rực của Tần Ngạo in xuống làn da trắng ngần của Xảo Vần. Một hồi kích thích dây dưa, với kỹ thuật của Tần Ngạo, hạ thân cô nhanh chóng ẩm ướt, vòng tay mềm mại ôm siết lấy cổ y, ánh mắt dần dần bộc lộ vẻ quyến rũ.

"Ông chủ, em là của ngài."

Quả nhiên, Tần Ngạo vô cùng hài lòng với lời nói ngọt ngào tận cùng này của người ở dưới thân, y ôm chặt vòng eo nhỏ gọn của Xảo Vần, đem "Tiểu Ngạo" mạnh mẽ tiến vào hậu viên.

"Ừm."

Một cơn đau ập đến khiến Xảo Vần cong người, khuôn mặt hiện lên khó chịu, sự xâm nhập xa lạ khiến cô vừa đau đớn lại vừa kích thích. Ở nơi giao hoan một dòng máu đỏ tràn ra, như bông hoa nhàu đơm nở rộ trên nền tuyết trắng. Tần Ngạo kinh ngạc trong phút chốc.

"Em..."

Xảo Vần mỉm cười với y, cô đưa tay vuốt ve khuôn mặt đẹp đẽ mê người của Tần Ngạo, những giọt mồ hôi li ti trên trán khiến bộ dạng nhất thời càng thêm yếu đuối.

"Ông chủ, em nguyện ý."

Một nụ hôn lướt qua môi Xảo Vần, Tần Ngạo nhìn ngắm gương mặt cô, nhất thời sinh ra một loại ảo giác. Y chậm chạp vận động hạ thân, cho đến khi Xảo Vần đã quen dần với sự tiếp xúc giữa hai cơ thể, tốc độ của Tần Ngạo mới được đẩy nhanh lên, càng ngày càng dồn dập khiến cô phát ra những âm thanh yêu kiều.

"Ừm.a..."

Cơ thể Xảo Vần rung lắc theo mỗi lần ra vào của Tần Ngạo, y ở trên người cô dần trở nên tham lam và đòi hỏi, muốn cô ngày càng nhiều hơn.

"Ừm...đừng...ông chủ nhanh quá!"

Cô than lên một tiếng, móng tay găm vào bả vai người đàn ông, cơ thể kích thích không chịu nổi, nhưng mỗi một chữ phát ra cổ họng đều khiến Tần Ngạo vận động càng mạnh hơn, mỗi lần đều muốn tiến công vào đến tận cùng, hơi thở y nóng rực gấp gáp.

"Ấn...em không chịu nổi."

"Tôi giúp em."

Một dòng chảy nóng bỏng như đang tràn vào cơ thể Xảo Vần, môi cô bị nụ hôn cuồng nhiệt lấp đầy, thân dưới và cột sống hơi đau nhức, vòng tay của người đàn ông mạnh mẽ chiếm giữ. Vào thời khắc này Xảo Vần cuối cùng cũng phát hiện, cô muốn chiếm hữu y biết bao nhiêu.

Cô nhất định phải có được y!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tần Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Một chút cảnh báo: mặc dù đã nhắc rồi nhưng mình sẽ nhắc lại, đây là hồ ngược nặng và rất tàn tạ. Ai yếu tim nên né từ đầu nhe, đọc riết rồi rửa tui là không được đâu à (•ω•)

***

La Thư Anh mơ màng tỉnh giấc, tầm mắt thu vào một khoảng trắng khiến cô lầm tưởng bản thân đã lên đến thiên đường. Cho đến khi nghe thấy giọng nói của Thi Nhi hô hoán gọi bác sĩ một cách gấp gáp thì lại thấy có chút thất vọng.

"Bác sĩ, cô ấy tỉnh rồi. Bác sĩ đâu, mau vào xem cô ấy. Tiểu Anh tỉnh rồi!"

Cô chưa chết. Những người bất hạnh nghe đâu thường có mạng thật lớn, cuối cùng La Thư Anh cũng có cơ hội tự mình chứng, hóa ra muốn chết cũng thật khó.

"Tiểu Anh, Tiểu Anh. Nhận ra tôi không? Tôi là Thi Nhi. Thi Nhi đây Tiểu Anh"

La Thư Anh nhìn về mặt tràn ngập lo âu của Thi Nhi, đến nỗi mà y tá bên cạnh phải mời cô ấy đứng qua một bên để bác sĩ kiểm tra tình trạng bệnh nhân.

"Cô ấy còn yếu lắm. Cần tĩnh dưỡng một hai tuần để bình phục trở lại."

"Vâng, cảm ơn bác sĩ."

Đến khi phòng bệnh chỉ còn lại hai người, Thi Nhi lại liên tục hỏi cô. La Thư Anh chỉ còn cách yếu ớt chớp chớp đôi mắt, tỏ ý không sao. Thi Nhi đôi mắt đỏ ửng, cô nắm chặt tay La Thư Anh, bắt đầu nói một lèo.

"Tiểu Anh, cô đã hôn mê suốt một tuần rồi. Lúc phát hiện cô nằm bất động trong phòng, cơ thể lạnh ngắt, dường như không còn thở nữa, tôi thực sự vô cùng hoảng sợ. Tiểu Anh, tại sao cô lại ngốc nghếch như vậy."

La Thư Anh trong lòng thâm than, hình như Tiểu Nhi hiểu lắm cô cố tìm cách tự tử. Cô đúng là có suy nghĩ muốn chết, nhưng lần này là do một trận sốt cao đột ngột thôi mà. Cũng không đến mức khiến Thi Nhi phải khổ não như vậy.

Hai tay La Thư Anh truyền mỗi bên một chai dịch, cảm giác tê liệt không thể động đậy, cũng không biết nên làm thế nào, chỉ có thể bất động nghe Thi Nhi nói hết từ chuyện này sang chuyện khác.

Những ngày sau đó, Thi Nhi chăm sóc La Thư Anh vô cùng chu đáo. Thiển Mãn có ghé qua mấy lần, đem cho La Thư Anh canh gà hầm bổ và cả một giỏ hoa quả tươi, thấy vẻ mặt La Thư Anh không yên tâm, ông lúc nào cũng phải nhắc đi nhắc lại rằng cứ để cho Thi Nhi chăm sóc cô, việc cần làm ở biệt thự đã có những người khác phụ đỡ.

[Lão Mãn, Thi Nhi, cảm ơn hai người]

"Tiểu Anh, đừng nói vậy."

"Không sao. Không sao. Khỏe lại là tốt."

La Thư Anh sau hơn một tuần nằm viện giờ đã có thể tự đi lại trong khuôn viên bệnh viện để hít thở không khí. Cạnh chiếc xích đu dưới tán cây hoa gạo có một khóm cúc hoa mi nở rộ rất đẹp. Thật giống với cảnh tượng năm ấy cô gặp y.

La Thư Anh ngồi lên xích đu, cô đã trưởng thành, không phải là cô nhóc 8 tuổi thấp bé, chân không tới đất, có thể tùy tiện đứng đưa trên không trung nữa. Nhìn xuống chân mình, La Thư Anh bỏ đôi dép qua một bên, cảm nhận da thịt tiếp xúc với mặt đất lạnh lẽo, yên lặng hồi lâu.

"Dự, em muốn lớn lên thật nhanh"

"Sao lại muốn vậy?"

"Lớn nhanh rồi chân sẽ dài ra, không cần anh đẩy xích đu cho nữa."

Phía sau vang lên tiếng cười trầm thấp, bàn tay ấm áp xoa đầu cô nhóc có vẻ mặt rạng rỡ tự tin.

"Sau này khi lớn, hãy tìm một người tình nguyện đẩy xích đu cho em, dù biết rằng em có thể tự ngồi trên đó một mình."

Dưới cặp mắt dò xét tò mò của cô nhóc, gió thổi qua làm mái tóc cô bay bay, mơ hồ không nghe rõ lời tiếp theo.

"Một người không bao giờ bỏ mặc em một mình, thì cũng sẽ không bao giờ làm em đau lòng."

Không làm em đau lòng, người ấy chắc chắn không phải Tần Ngạo. Không bỏ em một mình, người ấy cũng chẳng phải anh. Vậy La Cao Dự, liệu anh có thể nói cho em biết, em sẽ phải tìm người nào, và tìm ở đâu không?

Tiếng gõ cửa vang lên đơn điệu, sau khi nhận được sự đồng ý từ bên trong, một cô gái với vóc dáng mảnh mai bước vào.

"Chủ tịch, bản báo cáo gửi anh."

Người đàn ông ngồi trên chiếc ghế xoay, hướng mặt ra cửa sổ sát đất. Nghe cô gái nói xong, lặng lẽ quay người, nhìn lên hai tập giấy trên bàn, ở góc trái mỗi tập đều có một ô nhỏ, ghi tên người.

"Gửi đến lúc nào?"

"Cách đây 15 phút"

"Tốt lắm"

Anh hạ giọng đánh giá, đồng thời cầm bản báo cáo phía bên tay phải lên, chưa kịp mở ra xem thì điện thoại bắt ngờ đổ chuông.

"Anh hai, em nhận được tin rồi. Thế này liệu có ổn không?"

"Không sao."

"Anh hai, rốt cuộc anh đang có tính toán gì?"

"Dục tốc bất đạt."

Tắt điện thoại, người đàn ông cầm lên bản báo cáo ở mặt bàn, nhưng lần này là cầm vào bản báo cáo phía bên tay trái. Bình thần lật giờ từng trang một, đọc đến đâu sắc mặt đều có sự biến chuyển nhất định đến đó, nhưng tổng thể vẫn là thái độ hài lòng.

"Chủ tịch, tôi đã sắp xếp ổn thỏa. Thứ 6 tuần này có thể bắt đầu được rồi."

"Được. Cô ra ngoài trước đi."

Đọc hết tập báo cáo thứ nhất, người đàn ông chuyển ánh mắt sang tập báo cáo thứ hai đang nằm im lìm. Trầm mặc một lúc, cuối cùng vẫn quyết định cầm lên. Ngay trang đầu tiên là giấy chuẩn đoán tình trạng sức khỏe của bệnh viện, tên bệnh nhân ghi rõ: La Thư Anh.

***

Một chút nhấn nhủ: Những ngôi sao là động lực để tui ra truyện nè $\geq \omega \leq$

Đừng quên bỏ phiếu nhé!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

(Ôm sml rồi các bé ạ huhu(Đăng 1 chương mới thôi nhé! Tuần sau đăng tiếp. Chủ nhật ta phải tỉnh dưỡng lại tinh thần đã)

Xảo Vần thức giấc khi ánh nắng buổi sáng đã tràn ngập, căn phòng sạch sẽ không còn hương vị tình dục cuồng nhiệt của đêm qua, thay vào đó là mùi tinh dầu bạc hà thoang thoảng khắp không gian, vô cùng thư thái.

Ngẩn ngơ một lúc, cô kinh ngạc phát hiện đây vốn không phải căn phòng hôm qua Xảo Vần và y ân ái. Rèm cửa hơi bay lên, một tia nắng nhỏ thừa dịp len vào phòng, chiếu đúng tầm mắt cô làm cô hơi khép mi né tránh.

"Tiểu thư, người đã dậy chưa?"

Tiếng hỏi khe khẽ vang lên bên người, giống như muốn đánh thức người trong phòng lại giống như không dám làm phiền nhiều. Xảo Vần theo phản xạ nhìn xuống thân mình trong chăn, cô đang mặc một chiếc váy ngủ bằng tơ tằm màu hồng phấn, phần da thịt lộ ra ngoài chẳng chút "ấn ký" của y để lại.

"Tôi dậy rồi."

Xảo Vần vừa đáp lời đối phương vừa tìm một chiếc áo sơ mi trong tủ quần áo mặc lên người, định bụng ra mở cửa, nhưng người ngoài kia đã lễ phép mời cô chuẩn bị cá nhân xong rồi xuống nhà dùng bữa. Xảo Vần đáp lại một tiếng, đồng thời chuyển hướng bước chân từ ra cửa thành vào nhà tắm.

Những người này, tác phong cũng thật chuyên nghiệp, trong nhà tắm đã chuẩn bị sẵn một bộ quần áo để cô thay, có lẽ là căn dặn của người đàn ông ấy.

Nơi này là một căn nhà không lớn lắm, nhưng thiết kế vẫn rất sang trọng, đẹp mắt. Có hai người hầu gái phục vụ cho cô và hai người vệ sĩ đang đứng bên ngoài cửa. Xảo Vần nhìn một bàn ăn đầy ắp, không kim được nuốt nước bọt một tiếng.

"Ông chủ của mọi người đi đâu rồi?"

"Tần thiếu gia dặn chúng tôi chăm sóc tiểu thư chu đáo, chiều ngài ấy sẽ trở về đón tiểu thư"

Xảo Vần đưa mắt nhìn qua đồng hồ quả lắc treo trên tường, bây giờ là 10h hơn rồi, cô ăn bữa này cũng không biết là bữa sáng hay bữa trưa nữa.

Tần Ngạo trở về vào cuối chiều, lúc ấy Xảo Vần đang ngồi ở phòng khách xem chương trình bản tin nước ngoài. Y không chút kiêng dè đến ôm cô đặt lên đùi mình, tư thế của họ vô cùng thân mật.

"Ông chủ."

Tần Ngạo neho mắt nhìn cô, cái nhìn của y hơi mang hướng áp bức, vài phần không hài lòng thể hiện rõ ràng.

"Em không biết tên tôi?"

"Không biết."

Xảo Vần chỉ biết con người này nên chiếm giữ, không nên đắc tội, nhưng không biết chính xác y là ai. Tần Ngạo đặt tay ở eo Xảo Vần, hơi siết chặt, nụ cười của y dọa cô sắc mặt chuyển xanh lại chuyển trắng.

"Tần Ngạo."

Xảo Vần tròn to hai mắt, Tần Ngạo - chẳng phải là chủ tịch của Hoàng Thế sao. Xảo Vần sinh ra và lớn lên ở nước ngoài, nhưng ba mẹ cô là người Trung Quốc, tuy bản thân vốn không quan tâm đến thông tin của lĩnh vực kinh doanh, nhưng những nhân vật đình đám như Tần Ngạo dù muốn dù không vẫn sẽ phải nghe qua đôi lần. Chỉ là không ngờ tới, Tần Ngạo trong tưởng tượng của cô là ông chủ đã tứ tuần (40 tuổi), mặt gian manh, vóc dáng vừa lùn vừa béo... Còn người này, người này...

"Ông..Tần Ngạo."

"Gọi tôi là Ngạo."

"Ngạo."

Xảo Vần như bị thôi miên, khoảng cách quá gần, lời nói của y không lẫn hơi rượu nhưng lại có thể khiến cô thấy toàn thân lâng lâng say mê.

"Em...không phải Tiểu Nhu"

"Tôi biết."

Xảo Vần kinh ngạc nhìn y, cô vốn tưởng đêm qua vì y tạm thời đánh mất lý trí nên bọn họ mới nảy sinh quan hệ. Như này là, y thật sự muốn cô?

"Đi theo tôi, em muốn gì cũng được."

Tất nhiên cô muốn theo y rồi, Xảo Vần một chút thỏa mãn, lại một chút vui mừng. Nhưng sắc mặt cô vô cùng linh hoạt, không hề để lộ cảm xúc, chỉ có đôi mắt hơi chớp nhẹ, thể hiện nỗi lo âu không nói thành lời.

"Chúng ta thế này...thế này..."

"Em sợ tôi?"

"Không phải"

Y nâng cằm Xảo Vần, nhìn ngắm gương mặt cô. Ánh mắt thâm sâu hơn biển, mỗi nét mỗi nét đều có thể thanh tú như vậy, giống như bắt gặp Tiểu Nhu trong giấc mộng hằng đêm của mình.

"Có phải, em rất giống Tiểu Nhu?"

Xảo Vần rụt rè hỏi, cô muốn được bên người đàn ông này, nhưng như một bản năng thường trực của phụ nữ, ai cũng đều sẽ sợ phải làm kẻ thay thế.

"Giống."

Tần Ngao thẳng thắn thừa nhận, người này có đến 7- 8 phần là giống Tiểu Nhu. Nếu để vợ chồng La Cao Bá nhìn thấy, liệu có muốn nghỉ ngơi ngày xưa La gia là sinh ba ái nữ hay không. Nghĩ đến đây, trong đầu Tần Ngao đột nhiên xuất hiện hình ảnh của La Thư Anh, khoe môi bất giác cong lên. Mà một cái nhếch môi nửa cười nửa không này, được Xảo Vần cảm nhận là vô cùng thâm hiểm, như thể che dấu vô vàn toan tính tàn nhẫn lạnh lẽo phía sau.

"Tiểu Anh. Đừng mà"

Thi Nhi ồn ào lôi lôi kéo kéo ở trước cửa phòng, ngược lại La Thư Anh chỉ từ tốn cười với cô.

[Thi Nhi, tôi khỏe rồi. Cô đừng lo lắng]

"Không được, bác sĩ dặn cô cần nghỉ ngơi thêm. Sao phải xuất viện sớm như vậy"

[Thi Nhi, tôi có thể nghỉ ngơi ở nhà được mà]

Thi Nhi gần như phát hỏa lên khi nhìn vào hàng chữ của La Thư Anh, cô nói với giọng gay gắt

"Nghỉ ngơi ở nhà. Tiểu Anh cô đừng đùa nữa, một khi bước chân vào căn biệt thự ấy. Cô sẽ lại bị hành hạ đến chết đi sống lại"

Động tác của La Thư Anh vì lời này mà khựng lại mấy giây, nhưng rất nhanh sau đó cô lại tiếp tục mỉm cười nhẹ nhàng. Thi Nhi không phát hiện ra bất đầu từ bao giờ, La Thư Anh bắt đầu cười như vậy, cách cô cười rõ ràng thanh thản bình tĩnh thế, nhưng ẩn sâu lại là sự cam chịu đớn đau, khiến người nhìn vô cùng thương xót.

"Tiểu Anh, cô đừng cười vậy nữa."

Thi Nhi bắt đầu lo sợ, thật ra bản thân cô luôn cảm nước mắt vốn không đáng sợ như nụ cười. Bởi vì, trên đời này nếu có thứ gì đó được cho là thành thật nhất, thì chính là nước mắt. Đến khi nước mắt cũng không còn chảy ra nữa, chứng minh cảm xúc đã dần dần ngưng tụ, kết thành băng lãnh. La Thư Anh, lẽ nào cô ấy...

[Thi Nhi, chúng ta trở về thôi. Được không]

La Thư Anh giờ cuốn sổ lên cho Thi Nhi xem, thấy cô ấy im lặng không nói gì, cô tiếp tục viết.

[Thật ra tôi không chịu được không khí ở bệnh viện nữa. Tôi muốn rời khỏi đây]

Cuối cùng, Thi Nhi đành phải chịu thua. La Thư Anh ra ngoài cổng viện chờ trước, Thi Nhi đứng làm thủ tục xuất viện và hoàn viện phí cho cô. Nhìn theo bóng người gầy yếu xiêu vẹo, bước chân run run không vững của La Thư Anh, cuối cùng quyết định nuốt lại thông báo ngày mai thiếu gia Tần Ngao sẽ trở về.

"Tần thiếu gia, khó khăn lắm ngài mới đi công tác. Tại sao không thể đi liền một hai năm luôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

(Chốt lịch đăng truyện Hôn Nhân Tàn Khốc. Một tuần đăng 3 lần vào thứ 2, 4 và 6. Mỗi lần đăng 2 chương. Mong các bạn tiếp tục ủng hộ.)

"Cô là..."

Xảo Vần ngạc nhiên nhìn cô gái đang ngồi ở ghế giữa phòng khách, La Thư Anh hoảng sợ vì sự trở về đường đột của Tần Ngao, vội vàng đứng dậy cúi thấp đầu chào y.

"Tần thiếu gia..."

"Ngao, cô gái này..."

Xảo Vần không diễn tả được cảm xúc nội tâm của bản thân là gì, cô gái này là Tiểu Nhu ư? Tần Ngao neho đôi mắt lộ chán ghét.

"Nhân lúc tôi vắng mặt lười biếng công việc"

Thi Nhi đang lau sàn ở phía sau, vội vàng chạy đến. La Thư Anh sức khỏe chưa hồi phục hẳn, làm việc rất cực, cô chỉ vừa mới nói cô ấy ngồi nghỉ một

lát, thế nào mà lại đúng lúc vị thần này trở về như vậy.

"Tàn thiếu gia..."

Chưa kịp nói giúp La Thư Anh, bị một cái nhìn lạnh lẽo của Tàn Ngạo chiếu thẳng, Thi Nhi run rẩy nuốt câu còn lại ngược vào trong. La Thư Anh viết một dòng trên mặt giấy, tiến lại gần Tàn Ngạo dùng cả hai tay đưa trước mặt y, nhưng bị y mạnh mẽ gạt tay, cuốn sổ của cô văng xuống nền.

Thiên Mãn đang giúp Tàn Ngạo cầm hành lý ở phía sau, lặng lẽ mím môi đầy bất lực.

"Hai ngày tới, cô cùng Thi Nhi không được ăn cơm."

Phạt ba ngày nhịn đói sao? Thi Nhi hoảng hốt nhìn Tàn Ngạo, La Thư Anh yếu như vậy, không cho cô ấy ăn cơm khác nào gián tiếp muốn đẩy cô ấy đến ranh giới cái chết lần nữa

"Làm gì vậy?"

Mọi người trong phòng bị bất ngờ vì hành động của La Thư Anh. Lúc này cô đang quỳ gối trước mặt Tàn Ngạo, nhặt lấy cuốn sổ rơi dưới nền, viết một dòng chữ lớn rồi dùng hai tay giơ cuốn sổ lên đỉnh đầu.

[Tàn thiếu gia, tôi sai rồi. Phạt tôi]

Tàn Ngạo nhếch môi châm chọc, y kinh thường nhất là tính cách này của cô, lúc nào cũng ra vẻ cao thượng một mình nhận mọi hình phạt.

"Minh cô thì tăng thành bốn ngày"

Cô muốn chịu, y cho cô tự mình chịu. Xem bộ dạng một con gió cũng có thể thổi bay của La Thư Anh, y thật muốn biết cô có dám đem mạng mình ra cược. Xảo Ván yên lặng quan sát biểu tình trên gương mặt của cô gái có dung mạo giống mình, không đứng, phải nói cô mới là người có dung mạo giống cô gái ấy. Như thể cô ấy là bản gốc, còn cô chỉ là bản sao.

Cơ thể rất gầy yếu, làn da trắng bệch nổi rõ từng đường gân xanh, mái tóc đen dài qua vai, đôi mắt xanh lục yên tĩnh bình lặng như mặt nước, hoàn toàn không biểu đạt cảm xúc. Hơn nữa, có lẽ đây còn là một cô gái câm.

[Vâng. Tôi biết rồi]

Tàn Ngạo nhíu mi, ánh mắt như tia điện quét qua hàng chữ thanh tú trên mặt giấy trắng. Một kết quả không ngoài dự đoán, La Thư Anh chết tiệt! Người phụ nữ này lúc nào khiến y muốn nổi giận, chính là bộ dạng thảm hại này của cô, sự ngu ngốc này của cô, và cả vẻ mặt như không có gì xảy ra, thờ ơ hờ hững.

Khốn thật!

"Tốt. Tốt lắm"

Tàn Ngạo bỏ lại mấy chữ giễu cợt, tiếng cười y trầm đục vang vọng khắp phòng, thể hiện sự uy hiếp áp đảo. Y ôm eo Xảo Ván, quay lưng lạnh lùng.

"Tiểu Anh, cô điên rồi! Cô quá ngu ngốc rồi. Tôi không cần cô chịu phạt hộ"

Thi Nhi muốn cầu gắt với La Thư Anh, hai ngày chưa chắc La Thư Anh đã có thể chịu đựng được, giờ thành bốn ngày.

[Thi Nhi, đừng tức giận. Tôi không còn cách nào khác. Tôi không thể mãi liên lụy đến người khác, trở thành một gánh nặng]

La Thư Anh thấy bản thân không thể chết, cũng không thể sống. Chênh vênh như đang đứng trên một cây cầu gỗ mục, bên dưới là vực sâu không đáy. Bản thân cô không tốt đẹp, cô không thể chịu thêm cảm giác vì mình mà những người xung quanh phải chịu khổ theo.

Thi Nhi hiểu chứ, cô làm sao có thể không hiểu tâm tư của La Thư Anh. Quay sang Thiên Mãn đang cố gắng sổ hành lý một cách chậm chạp.

"Lão Mãn, người phụ nữ đó là ai."

Mọi việc diễn ra quá nhanh, nhưng không phải Thi Nhi không để ý đến người có dung mạo gần tựa với La Thư Anh bên cạnh Tàn Ngạo. Thiên Mãn lắc đầu, suy nghĩ một chút rồi nói với hai cô gái: "Có thể thời gian tới, Tàn thiếu gia sẽ không chú ý đến Tiểu Anh"

Dùng một chút, cảm thấy chưa yên tâm, Thiên Mãn bổ sung câu cuối trước khi bước vội lên lầu:

"Tôi thật sự không hi vọng cô sẽ phải chịu thêm một sự áp bức khác. Phụ nữ bất kể ban đầu thiện lương tốt đẹp bao nhiêu, đến khi tranh giành tình cảm thì lòng dạ sẽ đều thâm sâu hơn biển, nhất định phải cẩn thận, Tiểu Anh."

Một lời này ý tứ vô cùng rõ ràng. Hiển nhiên cô gái vừa xuất hiện kia chính là nhân tình của Tàn Ngạo. Đường hoàng đưa nhân tình về sống cùng trong căn biệt thự của vợ họ pháp u? Dù Tiểu Anh chỉ là Tàn phu nhân trên danh nghĩa, nhưng điều này có thể sao?

"Ngạo, cô gái vừa rồi..."

"Hầu gái."

Tần Ngạo nói một tiếng vô thường vô phạt, y cởi vest ném lên giường, sau đó bước vào nhà tắm.

Thật sự chỉ là người làm thôi? Xảo Vần đắm chiêu suy nghĩ, không biết vì lý do gì mà cô có cảm giác cô gái ấy không hề đơn giản. Thậm chí là quan hệ của cô ấy và y càng không đơn giản như vậy. Biểu cảm của Tần Ngạo khi nhìn cô gái này, Xảo Vần có thể phát hiện ra được đó không phải là sự tức giận khi thấy người làm bỏ bê công việc. Biệt thự rộng lớn như thế, người làm nhiều vô số, Tần Ngạo không phải là loại người chấp nhận đến những thứ vô nghĩa vậy.

Biểu cảm của Tần Ngạo khi nhìn cô gái này, giễu cợt, nóng nảy, căm ghét... đan xen vào nhau. Một cô hầu gái lại có thể tác động mạnh mẽ đến y nhiều như vậy sao? Không, không thể nào. Vì vậy, cô ấy phải là hầu gái đặc biệt nhất ở đây. Hoặc giả, cô ấy vốn dĩ không phải là hầu gái.

Không phải hầu gái, sẽ có thể là gì?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Tần thiếu phu nhân!

Có năm mơ Xảo Vần cũng không thể ngờ, cô gái trước mặt này chính là Tần thiếu phu nhân. Hai ngày ở cùng Tần Ngạo, cô đã mua chuộc được một người làm, biến cô ả thành thân tín của mình, nắm bắt mọi chuyện đang xảy ra ở nơi này.

"Cô tên La Thư Anh?"

"Hỏi cô đó, cảm sao?"

Một cô gái đang đứng bên cạnh mượn uy Xảo Vần lớn tiếng với La Thư Anh.

"À, tôi quên mất. Thì đúng là cô bị cảm còn gì."

"Mai Loan, không được nói vậy."

Bị Xảo Vần nghiêm khắc chỉnh đốn, Mai Loan im lặng không dám nói gì thêm. La Thư Anh đứng ở trước mặt hai người họ. Tại căn phòng này, La Thư Anh đã chịu bao trận đòn roi hành hạ của Tần Ngạo. Cũng tại căn phòng này, cô bị y cho người hãm hiếp. Rồi tại căn phòng này, y bắt cô chứng kiến cảnh Thi Nhĩ bị làm nhục, y bức cô phải cắn lưỡi hủy hoại giọng nói của chính mình, cả đời làm một người câm. Giờ, tại căn phòng này, đồ đạc được sắp xếp lại theo sở thích của Xảo Vần, không gian thuộc về một đôi tình nhân thật sự.

Hai ngày nhịn cơm chỉ uống nước trắng khiến dạ dày La Thư Anh không ngừng đau thắt, con đói còn cào hành hạ cô từng phút. La Thư Anh cắn môi cố gắng để hai chân cô không run rẩy kịch liệt, gương mặt tái nhợt không còn sắc khí. Có thể đứng vững đối với cô hiện giờ cũng là một cực hình.

La Thư Anh lấy bút và sổ trong túi trước bụng, tay cô run rẩy viết những nét nguệch ngoạc.

"Phải. Tôi là La Thư Anh. Cô chủ có gì cần dặn."

Xảo Vần nhìn chữ La Thư Anh viết, thầm nghĩ một câu đơn giản đã có thể đoán biết được tính cẩn trọng của cô gái này. Lời nói theo kiểu 7 phần lịch sự, 3 phần kính trọng khiến đối phương không thể bắt bẻ gì thêm.

Bỏ qua danh phận Tần phu nhân trên giấy tờ, ở biệt thự này hiện tại Xảo Vần mới chính là người phụ nữ đường đường chính chính của Tần Ngạo, được y yêu chiều. Chỉ sợ một cái nhủ mảy mẩn ghét của cô, La Thư Anh cũng khó mà sống yên.

"Lão Mãn, phải làm thế nào bây giờ."

Thi Nhĩ lo lắng đi lại, Xảo Vần gọi La Thư Anh lên phòng gặp riêng quả không phải chuyện tốt đẹp gì.

"Cô ấy sẽ không chịu nổi."

Hai ngày nhịn cơm làm La Thư Anh giờ chẳng khác gì một cái xác vô lực, một ngón tay là đầy được ngã. Thiển Mãn ngược lại với vẻ nôn nóng của Thi Nhĩ, ông hiểu hai người họ đều không có phương pháp giải quyết cho chuyện này.

"Nhưng hiện tại có một người..."

"Ai?"

Sân thượng khu biệt thự Hoàng Thái, thuộc quyền sở hữu của Tần gia, Vũ Lam Ân nổi nóng đập bàn, cái nghiêng răng của cô khiến người bên cạnh hơi sợ hãi.

"Khốn thật, tên nhóc Tần Ngao này!"

Ly cà phê vì va chạm mà vô tình bắn vài giọt trên mu bàn tay trắng trẻo của cô, có chút nóng rát. Thiên Trường Khanh nói với cô hần bận bịu xử lý công việc của Hoàng Thế thay Tần Ngao vì y phải đi công tác dài ngày. Hóa ra là đi tìm một tiểu hồ ly, xảy ra bao nhiêu chuyện lớn mà cô lại không hề hay biết.

Thiên Trường Khanh khốn kiếp!

Thiên Trường Khanh ngồi trong phòng hắt xì liên tục. Tần Ngao liếc mắt cảnh báo hần một cái, rồi tiếp tục xem những bản tổng kết doanh thu một tháng qua.

"Không phải nói đi hai tháng mới về sao. Nhanh hơn dự tính những một nửa."

"Đúng vậy."

"Nghe nói cậu đem về một con mèo nhỏ xinh đẹp."

"Khá ổn"

Hần biết, hần biết. Thiên Trường Khanh tuy không thể hiểu hết toàn bộ con người Tần Ngao, nhưng cũng nắm được đến 7 phần tính toán của y. Người đàn ông như này, sẽ không tự dưng tùy tiện đem một cô gái đặt bên người, còn bộc lộ rõ sự coi trọng nuông chiều như thế. Y nhất định đang có âm mưu.

"Tôi nói chủ tịch này, cậu không phải càng ngày càng tàn nhẫn rồi sao?"

Thiên Trường Khanh sống đến tận giờ, cũng chỉ yêu chân thành duy nhất một cô gái hung dữ ngông cuồng là Vũ Lam Ân. Sống đến tận giờ để trêu hoa ghẹo nguyệt vô số nhưng không hề khiến phụ nữ rơi nước mắt, đến hay đi đều sẽ được bồi thường thân, tâm đầy đủ. Thiên Trường Khanh thừa nhận hần không hiểu cảm giác mất đi người mình yêu là như nào, hần không hiểu cảm giác hành hạ một cô gái thì có lạc thú gì. Hần càng không muốn can dự vào chuyện riêng tư của Tần Ngao nhưng cũng không thể phủ nhận những việc làm tàn độc của y đối với La Thư Anh.

Tần Ngao dừng động tác, y ngã người chầm một miếng thuốc lá, giọng nói vô thường vô phạt:

"Cái chết của Tiểu Nhu. Nhất định phải có người trả giá."

Mà người ấy trong mặc định của Tần Ngao, chính là La Thư Anh. Y cần nhiều hơn sự đau khổ từ cô, y không để cô chết, cũng không cho cô sống. Y bề bầy đôi cánh tự do của cô, giam cầm trái tim mạnh mẽ và ngăn chặn dòng cảm xúc của cô. Để cho cô từ từ chết đi, với y là một loại hưởng thụ, cũng là một loại viên mãn.

La Thư Anh nghi hoặc nhìn khay đồ ăn bày biện trước mặt, Mai Loan khoanh tay ngạo nghễ nói với bằng chất giọng lạnh lạnh chua chát:

"Ăn đi, cô chủ thưởng cho cô."

Nhìn thấy đồ ăn, nước bọt trong miệng tiết ra không ngừng, dạ dày cộn lên một cảm giác dữ dội, cô muốn bữa ăn này, nhưng chỉ dừng lại ở mức muốn mà thôi.

[Cô chủ, tôi đang chịu phạt. Không thể dùng bữa.]

"Cô dám từ chối cô chủ sao?"

[Cô chủ, xin lỗi cô. Tôi không thể trái ý Tần thiếu gia]

Xảo Vần ngồi vắt chân trên ghế, đáng vẻ không giận không cười, bình tĩnh nhàn hạ, chỉ có đôi mắt là chăm chú quan sát La Thư Anh từ đầu đến cuối, không bỏ sót một biểu hiện nào dù là nhỏ nhất trên gương mặt trắng bệch nhợt nhạt kia.

"Ý cô chủ cũng chính là ý thiếu gia, cô chủ khoan dung như vậy, thiếu gia chắc chắn không để bụng"

Mai Loan nhẹ nhàng nói, vừa muốn nịnh nọt Xảo Vần lại vừa muốn răn đe La Thư Anh, ép cô nhất định phải ăn bữa này. La Thư Anh sắp không còn sức, chữ viết của cô càng ngày càng không rõ ràng, cô đã đứng nguyên chỗ này suốt buổi sáng.

[Cô chủ, hãy bỏ qua cho tôi]

Nhu nhược cũng được, hèn kém cũng được, người phụ nữ trước mặt theo La Thư Anh nhận định là vừa khôn ngoan vừa kiêu ngạo, chắc chắn thứ cô ấy muốn là sự đắc ý. Vậy, La Thư Anh chỉ cần để cho Xảo Vấn buồn sẽ đắc ý.

Hơn nữa, một bữa ăn này càng không thể động. Bởi biết đâu nó cũng sẽ là bữa cuối cùng.

***

(Tiếp tục một chuỗi ngược, ngược nữa, ngược mãi. —"Đôi khi rõ ràng mình là người viết mà mình cũng thấy muốn cục súc vì bé Tần Ngao:))

Để đến được đoạn ngược bé Tần Ngao thì các bạn phải cố gắng lết qua đoạn ngược bé Tiểu Anh đáng thương:(

Vì vậy, ai lỡ nhảy hố hãy bình tĩnh, tự tin, thanh thản theo dõi câu chuyện. Đừng cáu gắt la lối tội đưa viết hầy —")

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

La Thư Anh yên lặng nhìn miếng com được đưa đến trước mặt mình, rồi nhìn lên Xảo Vấn, gương mặt cô tái xanh, mồ hôi chảy trên trán nhưng không hề bộc lộ cảm xúc. Hai người phụ nữ bình tĩnh nhìn vào mắt đối phương, nhưng Mai Loan bên cạnh thì đã hết kiên nhẫn.

"Ăn đi con cầm này. Dám khinh thường cô chủ sao?"

Khay đồ ăn đột ngột đổ ụp xuống đầu La Thư Anh, cô mất đà ngã xuống đất, com cùng thức ăn vung vãi trên người làm bộ đồ nhem nhuốm.

"Xin lỗi Tiểu Anh, tôi sơ suất quá."

Xảo Vấn nói với giọng điềm nhiên, môi cô cong nhẹ vẽ thành nụ cười giả hoạt. La Thư Anh gượng dậy, nhưng lại phát hiện tay mình đang bị Xảo Vấn nắm lên, gót giày nhỏ nhọn hoắt như muốn xuyên qua lòng bàn tay cô.

"Xin lỗi, tôi lại bất cẩn rồi"

Xảo Vấn vừa đưa một tay ra để La Thư Anh nắm lấy, vừa nhận khăn tay Mai Loan đưa cho, phui đồ giùm La Thư Anh.

Rầm!

Một cái đập chân trực tiếp xông vào, âm thanh rất lớn thu hút sự chú ý của cả ba người trong phòng. Xảo Vấn như vô tình lại như cố ý buông tay, khiến La Thư Anh ngã bịch xuống sàn.

Xảo Vấn không quan tâm điều đó, cô neoh mắt nhìn cô gái vừa mới xuất hiện. Dáng người hoàn mỹ, gương mặt sắc sảo, mái tóc nâu dề buộc đuôi ngựa để lộ vầng trán tinh anh sáng mịn, ở cô gái này toát ra khí chất của một vị thiên kim, chắc chắn không phải nhân vật tầm thường.

"Tiểu Anh, em sao rồi?"

La Thư Anh bất ngờ vì sự xuất hiện của Vũ Lam Ân, Xảo Vấn lùi về phía sau mấy bước nhường đường cho Vũ Lam Ân, thể hiện thái độ vô cùng lịch sự và thận trọng.

La Thư Anh hiện tại chẳng khác nào chiếc bánh bao ngâm nước, chỉ có thể cố gắng vịn vào Lam Vũ Ân đứng lên, cuốn sổ và bút đã rơi trên nền, cô ngửa tay Lam Vũ Ân dùng ngón trỏ viết vào lòng bàn tay cô ấy mấy chữ.

[Em không sao]

"Con khốn này!"

Vũ Lam Ân tính tình nóng hơn lửa, cái nhìn giận dữ của cô phóng thẳng về phía Xảo Vấn, Mai Loan đã sợ hãi quỳ trên đất.

"Lam Ân tiểu thư, xin hãy bớt giận"

Nhờ vào cách xưng hô của Mai Loan, Xảo Vấn nhanh chóng đoán biết cô gái vừa mới tới cũng thuộc Tần gia, cùng Tần Ngao chắc chắn có liên quan.

"Lam Ân tiểu thư, không biết tôi đã làm gì sai?"

"Mày làm gì Tiểu Anh vậy hả?"

Vũ Lam Ân thật sự phát hỏa, cô muốn tiến lên giáng cho Xảo Vần một cái bạt tai, nhưng La Thư Anh lại đang quá yếu ớt, nếu cô buông tay bây giờ La Thư Anh sẽ ngã ngay trên nền, vì vậy Lam Vũ Ân chỉ có thể trừng trừng nhìn Xảo Vần bằng đôi mắt đỏ ngầu.

"Nói cho chị biết bọn nó đã làm gì em, Tiểu Anh."

La Thư Anh cười nhọt nhọt, lặng lẽ lắc đầu. Nụ cười bây giờ của cô không phải là cách cười của kẻ yếu đuối ủy khuất, ngược lại nó thật sự quật cường và hiên ngang. Đến Xảo Vần cũng bất ngờ vì biểu hiện này của La Thư Anh, đây không phải là thời điểm thích hợp nhất để những cô gái yếu đuối đáng thương hại như cô ta thể hiện sao. Vì sao cô ta không làm như vậy?

"Em còn đi được không?"

La Thư Anh gật đầu. Lam Vũ Ân để La Thư Anh khoác một tay lên vai mình, một tay giữ eo cô, dìu cô bước ra cửa.

"Đủ rồi. Em không cần phải ở nơi này nữa."

"Là ai muốn đem Tần phu nhân rời khỏi đây?"

Sau khi Lam Vũ Ân nói xong câu đó, bóng dáng cao lớn của Tần Ngao đột ngột xuất hiện, y chắn trước cửa phòng, phía sau y là Thiên Trường Khanh. Vũ Lam Ân không quan tâm đến Tần Ngao, cô lạnh lùng nhìn Thiên Trường Khanh trước tiên, khiến mặt hắn tái mét.

"Tần phu nhân của mày không phải đang ở trong phòng sao? Chị đây chẳng qua chỉ đem đi một cô hầu gái"

Vũ Lam Ân, nhếch môi châm chọc, nói năng không nề mặt ai. Xảo Vần bất ngờ khi biết cô chính là chị gái của Tần Ngao, nhưng vẫn quyết định yên lặng theo dõi tình hình.

"Chị, đây là chuyện riêng của em. Chị hiểu mà."

La Thư Anh muốn buông Vũ Lam Ân nhưng không được, tuy nhiên cô không hề né tránh Tần Ngao, cái nhìn trực diện của La Thư Anh cùng nụ cười điềm nhiên của cô khiến lòng mày y khẽ xô lại, đôi mắt rục rịch gợn sóng.

Vũ Lam Ân hừ lạnh, ít nhất Tần Ngao vẫn còn biết cô là chị y. Nhưng để La Thư Anh chịu khổ như thế này, cô tuyệt đối không thể.

"Vậy, chẳng lẽ chị đây muốn mời em dâu đi ăn cơm mua sắm cũng phải xin phép mày?"

Lạnh lùng và nóng nảy, ngang tàn và dứt khoát, đều có thể dùng để hình dung người con gái trước mặt. Tần Ngao trầm ngâm mấy giây, không vào phòng ngủ mà quyết định quay người chuyển hướng sang phòng sách.

"Nếu thế thì tùy ý chị."

Vũ Lam Ân dìu La Thư Anh bước xuống cầu thang, Thiên Trường Khanh còn ngăn người nhìn Xảo Vần ở trong phòng. Hắn biết Tần Ngao đi Ý mang về một con mèo nhỏ khôn ngoan, nhưng không nghĩ con mèo này lại đặc biệt xinh đẹp như vậy, mà còn là xinh đẹp theo kiểu...ừm...kiểu của La Thư Nhu.

Khi Thiên Trường Khanh vừa định thần lại, đã không thấy bóng dáng của Vũ Lam Ân, hắn vừa đuổi theo vừa ý ới gọi cô.

"Bà xã, chờ anh với. Anh đưa hai người đi"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

"Dạ, xin lỗi. Tôi vẫn để con bé chịu ủy khuất"

Vũ Lam Ân ngồi ở ghế lái, sau khi kiên quyết cắt đuôi Thiên Trường Khanh, xe ô tô của cô đỗ ở một nơi yên tĩnh, La Thư Anh cả người nhem nhuốc đang say ngủ vì mệt mỏi.

"Lam Ân, trông cậy cả vào cậu."

"Tiểu Anh đau, cậu cũng sẽ càng đau. Cậu có chắc không?"

"Cô ấy đã lựa chọn hắn, không phải tôi."

Đúng vậy, thật trớ trêu thay. La Thư Anh lựa chọn ba lần, cũng không chọn đúng người thật tâm với mình. Lựa chọn ba lần, cũng chỉ chọn một mình Tần Ngao - kẻ đang gây ra cho con bé không biết bao nhiêu thương tổn. Vũ Lam Ân nghe giọng La Cao Dự bình tĩnh ở đầu dây bên kia, cô cố gắng kìm nén tiếng thở dài.

"Dự, không phải trên đời có rất nhiều cách để chiếm hữu một người phụ nữ bên mình sao?"

Tiền lực, tình lực hay bạo lực, một người phụ nữ đều có thể dễ dàng bị cám dỗ. La Cao Dự là người đàn ông đứng trên đỉnh cao danh vọng, anh gần như có được tất cả những thứ mà một người đàn ông hoàng kim nên có: học lực, gia thế, dung mạo, khí chất, ngoại trừ bạn gái.

La Cao Dự chưa từng kết giao với bất cứ cô gái nào có ý định muốn cùng anh vượt qua mức quan hệ công việc. Vũ Lam Ân là ngoại lệ duy nhất, cô được coi như bạn thân và là lá chắn chống đỡ phiền phức với đám hồ ly chín đuôi luôn muốn ăn tươi nuốt sống La Cao Dự.

Không gian rơi vào khoảng lặng, thậm chí hai người có thể nghe được tiếng thở của đối phương.

"Đúng. Trên đời quả thật có rất nhiều cách để chiếm giữ phụ nữ. Nhưng tôi chỉ muốn cô ấy!"

Vũ Lam Ân đưa tay tháo xuống tai nghe bluetooth, đột nhiên cô mỉm cười.

Tôi chỉ muốn cô ấy!

Một câu này của La Cao Dự, Vũ Lam Ân đã nghe rất nhiều, nhưng càng nghe lại càng mờ mịt không hiểu. Cô không hiểu, là bởi vì tình cảm và sự hi sinh của tên ngốc ấy lớn đến mức người ngoài cuộc không có cách nào hiểu được. Quay sang nhìn La Thư Anh bên cạnh, cô lấy khăn ướt nhẹ nhàng lau mặt cho La Thư Anh.

"Vì vậy Tiểu Anh, một ngày nào đó em sẽ hiểu ra chứ?"

Hiểu ra có một người thật sự vẫn luôn ở phía sau yêu em, yêu em sâu đậm.

La Thư Anh nheo mắt, việc đầu tiên cô làm là đưa tay che đi thứ ánh sáng đang chiếu xuống mặt cô. Thuận tiện đưa tay sờ lên trán, La Thư Anh phát hiện trán mình đang dán một miếng hạ sốt.

"Em dậy rồi sao?"

Vũ Lam Ân mở cửa xe ngồi vào trong, thấy La Thư Anh đang ngơ ngác nhìn xung quanh, cô nói cho La Thư Anh biết hai người họ đang đỗ ở vị trí có thể ngắm cảnh biển và La Thư Anh đã ngủ một giấc dài từ trưa. Vũ Lam Ân vừa nói vừa đưa cho La Thư Anh một túi giấy, bên trong có hai cái bánh bao nhân thịt còn nóng và một túi sữa đậu.

"Ăn chút gì đi, em chắc đói lắm rồi."

La Thư Anh quả thực rất đói, nhìn thấy đồ ăn là bụng cô lại quặn lên cơn đau. Nhưng cô không hề có phản ứng của một người đói ăn lâu ngày, vờ vấp lấy đồ trong tay, ngược lại cô ăn rất từ tốn.

5h chiều, mặt trời như quả bóng màu vàng cam chuẩn bị rơi xuống mặt nước, phản chiếu chút ánh nắng mờ nhạt cuối cùng còn lại trên cát biển mênh mông. Ai cũng đều nói hoàng hôn trên biển trông thật buồn, nhưng La Thư Anh chưa bao giờ cảm thấy như vậy. Với cô, những tia nắng cuối cùng còn lại của một ngày dường như đẹp hơn bất cứ thứ ánh sáng nào trên cuộc đời này.

"Đẹp quá nhỉ?"

Vũ Lam Ân ấn nút mở cửa xe, để nắng gió vô tư tràn đến, cô vươn vai một cách thoải mái. La Thư Anh chợt thấy xúc động trong lòng, đã rất lâu rồi cô mới có cảm giác này, sự xúc động.

"Cảm ơn chị, Lam Ân"

Vũ Lam Ân nhìn xuống lòng bàn tay mình, ngón tay của La Thư Anh gầy và nhỏ, trắng bệch, mu bàn tay có một vết thâm tím, sự tiếp xúc từ đầu ngón tay truyền đến lòng bàn tay, khiến Vũ Lam Ân bất động giây lát.

"Con bé ngốc này, cảm ơn gì chứ."

Vũ Lam Ân định nói thêm với La Thư Anh điều gì đó nhưng lại dừng, hai người im lặng ngồi một hồi lâu. Sau đó Vũ Lam Ân gọi ý bọn họ sẽ đi ăn một vài món ngon và mua đồ mới. Trong khi La Thư Anh còn chần chừ, Vũ Lam Ân đã phóng xe thẳng đến trung tâm thương mại, trước khi bước vào, cô mỉm cười nói với La Thư Anh

"Tiểu Anh, đây là thành phố bên cạnh. Không có Tần gia, La gia hay Tần Ngao"

Không có Tần gia, La gia hay Tần Ngao ư? La Thư Anh chưa bao giờ dám tưởng tượng đến một lúc nào đó mà cô không hề còn thấy những sợi thép gai ràng buộc ấy đang quấn chặt lấy mình.

La Thư Anh vô thức lùi bước, cảm giác này khiến cô thấy bản thân như rơi vào ảo mộng. Vũ Lam Ân như đoán biết được những điều La Thư Anh đang nghĩ, cô nắm tay kéo La Thư Anh bước đi.

"Không phải mơ đâu. Chị đảm bảo đấy, chúng ta đi thôi."

Đúng là không phải mơ, nhưng Vũ Lam Ân buộc phải thừa nhận bản thân không đủ năng lực để duy trì giấc mơ này cho cô em đáng thương. Cô thật sự không đủ năng lực. Vì vậy, đây tuy là một giấc mơ đẹp, nhưng nó sẽ không thể kéo dài. Rồi La Thư Anh sẽ phải trở về thành phố đó, nơi có La gia, cũng có Tần gia. Trở về căn biệt thự đó, có Tần Ngao, thậm chí còn có cả Xảo Vần.

Hiện tại, chỉ là mất đi giọng nói. Nếu còn tiếp tục ở cạnh Tần Ngao, La Thư Anh chỉ sợ đến mạng cũng không còn.

Vũ Lam Ân kéo cô đi vào shop quần áo trong trung tâm, chọn một bộ đồ đơn giản kín đáo, quần jean xanh nhạt phối cùng áo sơ mi lỡ tay hồng đậm, sau đó Vũ Lam Ân chọn thêm cho La Thư Anh đôi giày thể thao màu trắng.

"Như thế này đẹp chứ?"

Vũ Lam Ân hài lòng nhìn La Thư Anh, gật gù mãn nguyện. Sau đó không hề suy nghĩ thẳng tay lựa thêm một đồng đồ gói lại thành túi lớn túi bé, thẻ ngân hàng quẹt hết một khoản lớn.

La Thư Anh yên lặng đi cùng Vũ Lam Ân đến hết hàng mỹ phẩm lại tới hàng nước hoa, Vũ Lam Ân quả thật là dân cuồng mua sắm hạng nhất, khiến đôi chân của cô vừa lấy được chút sức đã nhanh chóng mỏi nhừ.

Mặc dù vậy, La Thư Anh cảm thấy nhẹ lòng, như vừa gỡ bỏ được một tảng đá lớn cứng ngắc vẫn luôn đè lên người cô. Ba năm, suốt ba năm có lẽ đây là lúc cô tự do nhất. Không nghĩ về Tần Ngao, không hồi tưởng La Thư Nhu, hay ngờ vực La Cao Dự, cô chẳng có gì cả, giống như mọi chuyện chưa hề bắt đầu, không thấy yêu, không thấy hận, không có mất mát cùng đau đớn.

Trong một khắc, chỉ trong một khắc này thôi...

Nếu đây là giấc mơ, đừng cho cô tỉnh lại.

"Không ngờ lại gặp em ở đây, Tần phu nhân của tôi"

Tần Ngao xuất hiện trước mặt Vũ Lam Ân và La Thư Anh khiến họ bất ngờ, Xảo Vần đang khoác tay y. La Thư Anh yên lặng nhìn y, cô mím chặt môi quên cả phản ứng.

Giấc mơ của cô đứt gãy, từng mảnh vỡ vụn rơi vào hố đen. Đã đến lúc La Thư Anh cần phải tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

(Nay không phải lịch đăng đầu cơ mà mới có tin vui đồ ập xuống đầu tui nên tui sẽ đăng chương mới nè khur khur ~)

***

"Tần Ngao, mày làm gì ở đây?"

Vũ Lam Ân nheo mắt nhìn đôi nam nữ đang ra dáng vẻ cao cao tại thượng trước mặt, cô kéo La Thư Anh về phía sau lưng mình. Xảo Vần cụp mi không dám đối diện cái nhìn nóng bỏng hung dữ của Vũ Lam Ân, chỉ có thể bám chặt lấy Tần Ngao.

"Xảo Vần nói trung tâm thương mại của thành phố này có nhiều trang sức mới lạ, muốn em cùng xem thử. Hai người cũng không cần đề phòng như vậy chứ?"

Vũ Lam Ân hừ lạnh, muốn dẫn La Thư Anh bỏ đi thì bị Tần Ngao giữ lại.

"Chị, cũng đến lúc phải trở về rồi. Sức khỏe của cô ấy không tốt, lại bị bắt đi cùng chị cả ngày chẳng phải là rất mệt mỏi sao. Bọn em tiện đường"

Ý tứ rõ ràng muốn ép La Thư Anh cùng Tần Ngao trở về, lại có thể bình tĩnh nói ra như một lời quan tâm sâu sắc, cũng chỉ có y mới làm được như vậy. La Thư Anh chuyển chiếc túi đồ nhỏ trên tay mình cho Vũ Lam Ân, cô ra từ trong túi đeo bên người một tập giấy nhớ và một cây bút máy.

[Chị, không sao đâu. Hãy để em trở về.]

"Tiểu Anh"

Lam Vũ Ân muốn ngăn cản, nhưng nhìn vào mắt La Thư Anh lại đột nhiên không nói được gì nữa. Cô để đồng hồ trên tay mình xuống đất, lựa ra một số túi trong đó, đưa cho La Thư Anh.

"Chỗ này chị mua cho em."

[Cảm ơn chị]

La Thư Anh không từ chối, sau khi tạm biệt Vũ Lam Ân, cô đi phía sau Tần Ngao và Xảo Vấn trở về biệt thự.

[Tần Ngao, chúng ta có thể nói chuyện được không?]"

Tần Ngao nheo mắt nhìn, Vũ Lam Ân đã cho cô ăn gì mà lá gan lớn như vậy, có thể gọi thẳng tên y yêu cầu y cùng cô nói chuyện. Hai tay xò vào túi quần, dáng người cao lớn của y trở nên uy nghiêm, y nhíu mày.

"Được, cô theo tôi về phòng."

Xảo Vấn hiểu ý Tần Ngao, cô chỉ ngồi ở sofa nhìn theo Tần Ngao và La Thư Anh bước đi. Đứng trước cửa phòng, La Thư Anh không hề nhúc nhích.

"Không vào?"

[Tần Ngao, chúng ta tới phòng khác nói chuyện."

Đề nghị với y? La Thư Anh hôm nay quả nhiên có nhiều can đảm.

"Cô sợ?"

La Thư Anh lắc đầu, Tần Ngao không hiểu cô. La Thư Anh không sợ, cô đã sợ y quá đủ. Cô không vào, chính là vì cô ghê tởm.

La Thư Anh chỉ vào dòng chữ cô vừa viết như ý muốn nhắc lại đề nghị vừa rồi một lần nữa. Tần Ngao chuyển bước chân lên lầu ba, bọn họ dừng lại ở một căn phòng ngủ sạch sẽ khác.

"Nói đi"

Trong phòng, Tần Ngao ngồi còn La Thư Anh đứng, nhưng bọn họ vẫn đối mặt với nhau. Y một tay xò túi quần, một tay kẹp điều thuốc lá, mùi thuốc xộc lên mũi cô.

[Tần Ngao, chúng ta hãy ly hôn]

La Thư Anh đã suy nghĩ suốt cả một ngày hôm nay, có cái gì đó cần buộc phải chấm dứt. Hoặc là cuộc hôn nhân này, hoặc là chính cô.

"Ly hôn?"

Tần Ngao như nghe được một câu chuyện cười, y cao giọng châm biếm.

"Cô nghĩ tôi sẽ đồng ý?"

[Tôi biết anh không đồng ý. Nhưng tôi vẫn muốn nói quan điểm của mình. Tần Ngao, tôi muốn ly hôn]

Biết chắc không có khả năng mà vẫn nhất quyết nói, La Thư Anh có phải đang cố tình trêu ngươi y. Tần Ngao gạt tay khiến tập giấy của La Thư Anh rơi xuống, y nắm lấy cô kéo xuống giường, bóp chặt miệng cô

"Tôi phiền phức phải nhìn những chữ cô viết lắm rồi. Mở miệng nói với tôi."

La Thư Anh cổ họng khô khốc, y đang đưa ra một mệnh lệnh hoang đường, kể cả nếu có nói lại được, cô cũng nhất quyết không mở miệng nói với một kẻ như y.

"Nói đi, nói với tôi cô muốn ly hôn. Bằng chính giọng của cô."

Tần Ngao thách thức cô, y ngang tàn mặc cho La Thư Anh gầy dựa phản kháng. Áo sơ mi của La Thư Anh bị Tần Ngao hung hăng giật, hàng cúc áo bật ra để lộ áo lót màu trắng. Tay cầm điều thuốc của y đưa đến, đốm lửa đỏ rực in xuống điểm giữa của đôi gò bồng.

Một cảm giác nóng rát đau đớn, cô há miệng muốn hét lên nhưng không hề có bất cứ âm thanh nào phát ra.

"La Thư Anh, đến kêu đau cô cũng không thể sao?"

Điều thuốc lá rời khỏi tay Tần Ngao, bị y ném ra xa, chấm tròn y vừa để lại phồng đỏ lên, nổi bật trên làn da xanh xao.

"Tôi thật muốn biết, làm tình với một người không thể rên la sẽ đem lại khoái cảm gì"

Lời nói đi đôi cùng hành động, Tần Ngao hung hăng cời đồ của La Thư Anh, không hề để tâm đến việc cô đang cật lực cào cấu lên người y.

"Càng phản kháng, sẽ càng kích thích tôi. Ba năm rồi mà cô vẫn chưa ngộ ra điều này?"

La Thư Anh bị câu nói đó chặn lại mọi hành động, tất nhiên cô đã sớm ngộ ra, nhưng cô không muốn khuất phục. Một lần hay mười lần, một trăm lần, La Thư Anh chưa bao giờ muốn người đàn ông này hoan ái theo những phương thức độc địa tàn nhẫn của y.

Y chỉ muốn hành hạ cô, phát tiết lên cô, mà không hề có một chút cảm xúc nào.

Xoảng!

Cây đèn bàn ở trên tủ đầu giường vỡ tan trong tay La Thư Anh, mảnh vụn sắc bén văng tứ phía, Tần Ngao bất ngờ nhìn cô.

Đôi mắt La Thư Anh trống rỗng vô cảm, trên môi nở nụ cười nhàn nhạt. Tần Ngao đưa tay sờ lên trán, nơi có chất dịch ẩm áp tanh nồng chậm chạp chảy ra, là máu. Cả không gian bị nhấn chìm trong yên lặng, một người không thể nói, một người bị bất ngờ đến quên nói.

"La Thư Anh, cô dám?"

La Thư Anh muốn đưa chân cây đèn bàn còn dính một mảnh vỡ kề vào cổ mình, nhưng bị Tần Ngao nhanh chóng cướp lấy.

La Thư Anh, người phụ nữ này điên rồi.

"Mất đi giọng nói chưa đủ, cô muốn mất mạng?"

Tần Ngao nắm bắt rất nhanh, máu trên trán hần chảy thành dòng, nhỏ xuống người La Thư Anh bên dưới một cách nổi bật đến dọa người. Sắc mặt y phút chốc trở nên băng giá cực độ, đánh mất tối tăm ẩn chứa một đốm lửa nóng bỏng giận dữ.

"Cô thích sự hủy hoại như vậy? Được lắm"

Tần Ngao giữ lấy tay trái của La Thư Anh, mảnh sắc nhọn trong tay y cắm xuống, La Thư Anh cắn chặt răng, đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến khiến tế bào toàn thân cô muốn co rút.

"Tôi sẽ hủy hoại cô."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

"Tôi sẽ hủy hoại cô"

Hạ thân một trận đau đớn tê dại, La Thư Anh bị buộc phải quan hệ cùng y. Điểm giao hoan khô khốc cật lực cọ xát khiến cô nhăn mặt, liên tục lắc đầu. Tần Ngao không quan tâm đến người dưới thân, y không cần thỏa mãn cũng không muốn cô thỏa mãn.

Kịch liệt ngông cuồng lại đau đớn, máu từ tay cô chảy thấm xuống ga giường, tựa những đóa hoa bi ngạn nở rộ nổi bật. Tựa như đêm tân hôn loang lổ trong ký ức xa xôi.

Đêm tân hôn, Tần Ngao ép cô vào tường, hai tay cô bị y trói chặt, sợi roi da liên tục đánh lên người. Đôi mắt y như loài lang sói, sáng rực dưới ánh trăng. Y cười khinh miệt, nguyên rủa cô, đổ tội cho cô.

"La Thư Anh, có biết tại sao tôi lại cưỡi cô không? Chính là để những đêm như thế này"

Tần Ngao ném cô lên giường, không có những nụ hôn, không có sự ôn nhu, không cảm xúc, tay y giữ chặt người cô. La Thư Anh hoảng sợ hét lên, cô biết y không yêu cô, nhưng y không thể nào đối với cô như vậy.

Một dòng máu đỏ chứng minh cho sự nguyên vẹn của người con gái chảy ra, cùng những giọt nước mắt cay đắng. Cả một đêm, Tần Ngao điên cuồng chiếm đoạt, La Thư Anh cật lực chịu đựng.

"Tại sao cô lại hại Tiểu Nhu? Tại sao?"

"Em không, em không có..."

Cơ thể La Thư Anh rung lắc dữ dội, những lời phủ nhận của cô đều trở nên vô nghĩa. Tần Ngạo hiện tại lại hỏi La Thư Anh một lần nữa, hỏi tại sao cô lại hại Tiểu Nhu, hỏi tại sao cô phải đối xử với y như vậy, tại sao cô phải khiến y đau khổ thế này.

Nhưng hiện tại đã khác một đêm kia, cô không phủ nhận được nữa, cô không nói được, máu chảy ra nhưng không cùng nước mắt.

Tần Ngạo sắc bén nhìn, La Thư Nhu đi rồi, sự mất mát không màu không sắc, nhưng vẫn khiến y đau đến điên dại.

Từ năm Tần Ngạo 12 tuổi, lần đầu gặp một cô ngọc lạc đường đến chỗ y, ánh mắt y đã không thể nhìn đi đâu khác. Từ năm Tần Ngạo 12 tuổi, lần đầu gặp một cô ngọc có thể ăn hết 3 ly kem lớn của McDonald, lại vẫn thể ăn hết hai cái đùi gà, y đã biết không ai trên đời có thể cho y cảm giác như vậy nữa. Từ năm Tần Ngạo 12 tuổi, đã yêu La Thư Nhu.

La Thư Nhu đi rồi, y không thể chấp nhận sự thật có một cô gái dung mạo 10 phần giống 10 với cô ấy nhưng lại không phải cô ấy, ngày ngày xuất hiện trước mặt y. Khiến y giằng xé tâm can, vừa muốn chấp nhận lại vừa muốn phủ nhận. Khiến y đấu tranh cảm xúc, vừa muốn hận lại vừa muốn buông.

"La Thư Anh, mạng của cô là để đền cho Tiểu Nhu. Một giọng nói không hề đủ, tôi sẽ từ từ đòi lại từng thứ một"

Tần Ngạo bỏ khỏi phòng, La Thư Anh nằm bất động, ánh trắng từ bên ngoài chiếu xuống thân thể cô, cô đã làm gì thế này. Vì sao cô lại yêu y? Vì sao muốn lấy y?

Không, Tần Ngạo cô yêu không phải như vậy.

Cô yêu cậu thiếu niên thường mời cô ăn kem McDonald mặc dù mỗi lần cô đều ăn rất nhiều. Cô yêu cậu thiếu niên luôn gọi taxi đưa cô về nhà, không quên trả trước tiền và dặn tài xế đi cẩn thận. Cô yêu cậu thiếu niên tặng cho cô sợi dây chuyền cúc họa mi màu cam rực rỡ lạ mắt.

Cô yêu chàng trai luôn có thành tích học tập thuộc top đầu của trường. Lạnh lùng và cao ngạo, nhưng lại yên lặng cống cô suốt cả một đoạn đường dài. Cô yêu chàng trai không hay cười, nhưng mỗi lần cười đều rất đẹp, rất sáng.

"Nếu chúng ta gặp nhau 3 lần, anh sẽ công nhận chúng ta có duyên và nói tên anh cho em biết"

"Nếu chúng ta gặp nhau lần nữa, hãy cho anh biết tên em nhé"

Lần thứ 3 La Thư Anh gặp Tần Ngạo đã là 5 tháng sau, ngay tại nhà của cô, vào đúng sinh nhật của cô và chị gái La Thư Nhu. Tần Ngạo không nhìn cô, anh chỉ chuyên tâm đến chị gái của cô. Bọn họ được đính hôn ước vào lúc ấy.

La Thư Anh không hiểu nhiều điều, nhưng cô biết những người được đính ước như trong phim truyền hình, thì về sau họ sẽ lấy nhau.

"Anh, anh là Tần Ngạo hả?"

"Em là La Thư Anh, em gái sinh đôi của Tiểu Nhu?"

"Anh nhớ em không?"

Tần Ngạo nhíu đôi lông mày, câu hỏi của La Thư Anh khiến y không hiểu. Y chưa gặp thì sao có thể nhớ được.

"Anh chưa từng gặp em"

"Không..."

La Thư Anh định nói với Tần Ngạo, nhưng y đã bị La Thư Nhu kéo đi, ánh mắt y nhìn chị gái, sao có thể ám áp như vậy.

Cô không yêu Tần Ngạo của bây giờ, một người đàn ông tàn nhẫn, trong mắt chỉ đọng đầy hận thù căm ghét. Cô có thật không còn yêu không?

La Thư Anh mím môi, nước mắt lăn dọc một cách bất lực. Cô căm ghét cảm xúc này, không thể yêu lại không thể hận. Trái tim ở lồng ngực vẫn đập như thế, mỗi nhịp đều nhói đau. Có ai đưa cô khỏi bóng tối cảm xúc này không, như một buổi sinh nhật năm ấy.

"Buồn bã sao?"

La Cao Dự nhìn cô nhóc đang ăn vô số bánh ngọt và trái cây trên bàn, La Thư Anh bậm miệng, cổ họng hơi nghẹn lại ứ ứ khiến anh hoảng sợ vội lấy nước giùm cô nhóc. La Cao Dự vừa vỗ lưng cho cô, vừa bật cười.

"Con ngọc này, cả bữa tiệc em ăn 3 ngày cũng không hết, vội làm gì chứ."

La Thư Anh bỏ đồ ăn trên tay xuống, sau đó nghiêng đầu nhìn anh, sau đó bật khóc. La Cao Dự bất ngờ, nhưng anh chỉ yên lặng để La Thư Anh ở trong lòng mình mà khóc. Hai tay cô lem luốc bôi lên áo sơ mi trắng sạch sẽ của anh, nước mắt nước mũi cũng tùm lum cả mà anh không hề có lấy một chút bất mãn, từ đầu đến cuối vừa cười vừa dỗ dành cô.

"Ngoan nào, không sao hết. Công chúa của anh khóc rất xấu."

La Cao Dự từ bé đến lớn vẫn luôn yêu chiều La Thư Anh như vậy, giống như cả vũ trụ đều xoay quanh cô. La Thư Anh khóc một trận lớn, nước mắt không còn để chảy ra, chỉ còn nức nở từng tiếng.

"Tặng cho em cái này"

La Thư Anh nhìn vào sợi dây lắc chân trên tay La Cao Dự, chiếc lắc bằng bạc, xung quanh có rất nhiều những chuông nhỏ đủ màu sắc, phần đóng mở lắc được cách điệu làm thành một bông hoa nhỏ trong suốt nhìn rất lạ mắt.

"Bông hoa này lạ quá"

Vì bị món quà của La Cao Dự thu hút, La Thư Anh lau sạch nước mắt trên mặt, nhìn ngắm một cách chăm chú.

"Hoa Anh Thảo."

"Anh Thảo?"

La Cao Dự nhắc bông La Thư Anh ở trong lòng rồi đặt vào chiếc ghế trước mặt, anh quỳ một gối đeo chiếc vòng vào cổ chân bé nhỏ trắng nõn của cô. Cổ chân quá nhỏ nên phải quấn sợi dây hai vòng, còn phải cài nút ở nấc trong cùng mới có thể vừa vặn.

La Thư Anh thích thú dùng đưa chân, những chiếc chuông rung nhẹ tạo thành âm thanh vui tai.

"Như thế này, mỗi bước chân của em đều sẽ nhớ có anh trai làm điểm tựa, đừng để vấp ngã. Nếu ngã, nhất định phải biết cách đứng lên. Nếu ai dám đẩy em ngã, nói với anh, anh nhất định liều mạng với người đó"

"Vâng"

Cô gật cười lấp lánh, chữ hiểu chữ không. Sau đó, La Thư Anh hỏi anh ý nghĩa của bông hoa Anh Thảo này là gì, trước giờ cô chỉ thích cúc họa mi. La Cao Dự mấp máy cánh môi.

"Chìa khóa nhỏ của thiên đường"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

"Chết tiệt!"

Thi Nhĩ vừa khóc vừa đỡ La Thư Anh về căn phòng dành cho người làm ở khuôn viên phía sau khu biệt thự, hai tay cô máu chảy nhiều đến nỗi không cầm nổi.

"Lão Mẫn, làm ơn đưa cô ấy đi bệnh viện."

"Tàn thiếu gia không cho phép."

Thiên Mẫn bắt lực lắc đầu, Thi Nhĩ uất ức cực độ. Vết thương sâu như thế nếu không được đi bệnh viện kiểm tra chẳng phải sẽ rất nguy hiểm. La Thư Anh không thể nói, giờ lại không thể viết, cô chỉ có thể lặng lẽ lắc đầu ý muốn nói không cần. Cuối cùng, Thi Nhĩ chỉ có thể cố gắng xử lý vết thương ở hai tay của La Thư Anh một cách cẩn trọng nhất có thể bằng hộp sơ cứu cấp tốc có sẵn trong phòng.

Xảo Vần đã vào ngồi đợi ở trong phòng ngủ nhưng hơn 12h cũng không thấy Tần Ngạo quay lại, rõ ràng y đã bỏ đi đâu đó. Đèn trần bỗng dưng vụt tắt, cửa sổ đột ngột có người nhảy vào, không để Xảo Vần kịp hô lên đã kề một lưỡi dao sắc bén vào cổ cô.

Đến một nơi an ninh chặt chẽ như biệt thự của Tần Ngạo cũng có thể đột nhập mà không đánh động bất cứ bảo vệ cùng người làm nào, lại căn giờ chuẩn xác vào lúc chỉ mình cô ở trong phòng. Thông tin nhanh nhạy đầy đủ và luôn cập nhật từng phút, chỉ có thể là người đó.

"Xảo Vần, cô thật to gan"

Một giọng nữ vô cảm vang lên, lưỡi dao hơi áp sát lại, chỉ còn cách vài cm là có thể rạch lên cổ cô một đường.

"Đến chủ tịch mà cô cũng dám phản bội."

"Tôi không có."

"Chủ tịch để cô đến biệt thự này để chăm sóc cho La tiểu thư, không phải để cô say mê Tần Ngạo, quay ra khi dễ cô ấy"

"Tôi...tôi hiểu. Tôi chưa làm gì cả. Chỉ là hiểu lầm thôi."

Xảo Vần thấy toàn thân không rét mà khê run, đây không phải là một câu chuyện đùa, nếu nói sai một chữ, cái mạng nhỏ của cô cũng không thể giữ.

Lưỡi dao của người phụ nữ bí ẩn chuyển lên mặt Xảo Vần, khiến cô căng thẳng đến mồ hôi chảy giọt.

"Đừng quên, nhan sắc này vốn không phải thứ trời cho, mà là chủ tịch cho cô. Muốn đòi, sẽ lập tức đòi. Để thân phận thấp hèn như cô có được 7 phần dung mạo của La tiểu thư, đã là sự nhân nhượng lớn nhất rồi."

"Vâng...vâng..."

Sau khi lạnh lẽo đe dọa, đối phương nhảy cửa sổ đi ra ngoài, bỏ mặc Xảo Vần chưa hoàn hồn còn đang run rẩy trên giường, tay cô vô thức sờ lên cổ lại sờ lên mặt, khẳng định hoàn toàn không có một vết xước mới nhẹ nhõm thở hắt ra.

Lúc này ở một đất nước xa xôi đang là ban ngày, La Cao Dự nhìn vào màn hình điện thoại, một tin nhắn được chuyển dưới dạng mật mã gửi đến. Sau khi đọc xong, anh đặt điện thoại sang bên cạnh, Triệu phu nhân vừa mới đến thăm con trai, đang ngồi ở bàn uống một ly nước ép, ung dung ăn bánh ngọt.

"Mẹ, đây là phòng làm việc của chủ tịch."

Một bàn bày biện đủ loại đồ ăn lộn xộn, cấp dưới vào báo cáo công việc cũng phải dồn toàn lực để nhịn cười khiến La Cao Dự sắc mặt biến hóa như tắc kè hoa.

"Ông ba già của con cả ngày cùng mấy lão bạn già của hần đánh cờ ngâm thơ ở nhà, mẹ đau đầu quá đi. Muốn chạy đến chỗ con yên tĩnh một chút cũng bị đuổi. Ôi giờ ơi, tôi sinh con trai để làm gì không biết. Sinh con trai có được lợi lộc gì đâu"

Triệu phu nhân một tay xấn một thìa lớn bánh kem, một tay đặt lên trán thở dài, điệu bộ vô cùng thất vọng. Khiến La Cao Dự sắc mặt chuyển xanh chuyển trắng, hoàng hậu nương nương của anh bên ngoài quý phái sang trọng bao nhiêu, sao bên trong lại có thể như vậy.

Sau khi nhận lại được con trai, Triệu lão gia cùng Triệu phu nhân liền lập tức chuyển giao toàn bộ cho anh thừa kế, thậm chí mấy căn biệt thự cũng không thêm ở, mua một căn hộ nhỏ ở ngoại ô, an nhàn hưởng lạc.

"Minh Minh, con còn không mau đón con dâu về cho mẹ, để mẹ bớt buồn tui."

La Cao Dự bỏ tài liệu trên tay xuống, bước ra ngồi xuống bên cạnh Triệu phu nhân, về mặt anh hơi trầm ngâm.

"Mẹ, mẹ nói xem cô ấy có hận con không"

"Hận? Không thể nào."

"Con bỏ mặc cô ấy như vậy, có nhu nhược không? Nếu như con kiên quyết giam giữ cô ấy bên mình, có thể cô ấy sẽ không phải chịu nhiều tổn thương và đau khổ"

Triệu phu nhân nhìn con trai, bà đột nhiên vươn tay xoa đầu anh.

"Thằng con trai ngốc nghếch của tôi. Nếu con làm thế thì có khác nào tên chồng vũ phu kia của nó chứ. Cứ để con bé chịu khổ một chút, để con bé tuyệt vọng, đến khi nào nó thật sự hiểu ra bản thân sai lầm ở đâu, muốn gì và cần ai. Nhân quả chính là nợ trước trả sau. Người ta nợ nó bao nhiêu, sau này con hãy thay nó đòi lại tất cả."

Nói xong, Triệu phu nhân suy nghĩ mấy giây lại tiếp tục bổ sung:

"À không, con dâu xinh đẹp đáng thương của mẹ, Triệu phu nhân tương lai của Triệu gia, cần phải đòi lại gấp đôi, thậm chí gấp ba. Không thể để người khác khinh thường."

Triệu phu nhân tương lai? La Cao Dự nhìn bà.

"Mẹ chắc chắn vậy sao?"

Chắc chắn La Thu Anh sẽ chấp nhận anh, chắc chắn họ sẽ kết hôn, chắc chắn cô sẽ hạnh phúc khi ở bên anh sao?

"Đương nhiên rồi."

Triệu phu nhân gật đầu chắc nịch, uống một ngụm nước ép lớn.

"Có phải ngày xưa ba cũng dùng cách này để lấy được mẹ hay không?"

"Khụ..."

"Thái độ của mẹ xem ra con đoán không sai rồi"

La Cao Dự buồn cười, người mẹ này của anh cũng không thông minh hơn cô gái của anh là bao nhiêu, hai người quả nhiên sẽ rất hợp nhau. Điện thoại của Triệu phu nhân đổ chuông, trên màn hình nhấp nháy mấy chữ "Lão già phiền phức"

"Alo"

"Bà lại chạy đi đâu đấy, bà muốn bỏ tôi chết đói đúng không? Ngày xưa ai nói sẽ nấu cơm cho tôi cả đời, không bao giờ bỏ đói tôi. Ôi giờ ơi, tôi khổ quá."

Một giọng nói vang qua điện thoại, La Cao Dự hơi mỉm cười thầm than ba mẹ anh đến cách nói chuyện cũng có thể giống nhau như vậy.

"Này này, thế ngày xưa ai nói sẽ không bao giờ bỏ tôi một mình, luôn luôn ở cạnh tôi. Sao ông không bảo mấy ông bạn già của ông nấu cho ông ăn đi. Tôi còn khổ hơn đây."

Triệu phu nhân không kém cạnh, nạt nộ Triệu lão gia ở bên kia, nhưng tay thì nhanh chóng cầm túi xách bên cạnh, xỏ giày vào rồi vẫy vẫy tay tạm biệt con trai.

La Cao Dự nhìn mẹ rời đi, trong lòng nhẹ nhàng cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

(Xin lỗi các bạn, dạo này mình bận việc nên cập nhật chương khá thất thường chứ không theo lịch cụ thể, mình sẽ cố gắng chỉnh đốn từ từ. Mong các bạn thông cảm và tiếp tục ủng hộ)

***

"Bà xã, sao tâm trạng của em xấu vậy?"

Thiên Trường Khanh vừa gấp một cái đùi gà từ nồi lẩu bốc khói nghi ngút thả vào bát cho Vũ Lam Ân.

"Không có gì."

Cô đang suy nghĩ về cô gái Xảo Vấn đó, rõ ràng cô điều không ổn. Thiên Trường Khanh không ngừng gấp thức ăn cho cô, khó khăn lắm Vũ Lam Ân mới đồng ý đi ăn cơm cùng hắn, tuyệt đối không thể để lãng phí cơ hội. Nhưng Vũ Lam Ân từ đầu đến cuối chưa hề động đũa, vẻ mặt trầm ngâm, rõ ràng muốn hắn tin rằng cô đang không có tâm sự cũng thật khó. Điều kỳ lạ nhất là, hôm nay cô không thèm bắt mắt khi hắn gọi cô là bà xã.

"Bà xã, em như vậy thật làm anh tổn thương đấy"

Thiên Trường Khanh đau khổ chống tay nhìn cô, Vũ Lam Ân hừ lạnh lườm hắn. Sau đó, cô đột ngột đứng dậy.

"Em vào nhà vệ sinh một lát."

Vũ Lam Ân lảng tránh đi chỗ khác, nhanh chóng bấm số một dãy số ngoại quốc, La Cao Dự sau hai hồi chuông thì bắt máy.

"Dự, có một chuyện tớ bắt buộc phải hỏi cậu."

"Ừ"

"Xảo Vấn là người của cậu sao?"

Bên kia bình thần đáp một tiếng thừa nhận, Vũ Lam Ân trong lòng cả kinh, rõ ràng cô đã nảy sinh nghi ngờ nhưng khi nhận được đáp án chính xác từ La Cao Dự, vẫn không khỏi hoang mang.

"Dự, cậu quá liều lĩnh. Cậu không sợ..."

"Cô ta không dám."

Vũ Lam Ân muốn nói cho La Cao Dự biết, phụ nữ khi yêu chẳng có gì là không dám cả, hơn nữa đối phương là Tần Ngạo, một người chị gái như cô cũng không dám phủ nhận sức hút của y. Nhưng hình như cô lo lắng hơi thừa, La Cao Dự chắc chắn đã có tính toán.

"Đáng lẽ cậu phải nói với tôi ngay từ đầu, chết tiệt thật."

Thiên Trường Khanh ở bên ngoài đưa tay xoa xoa cằm, ánh mắt lộ rõ vẻ thích thú. Tần Ngạo hận La Thư Anh, La Thư Anh sống chết yêu Tần Ngạo, La Cao Dự lại yêu La Thư Anh, quả là một câu chuyện đáng để hân theo dõi.

Hôm nay là ngày giỗ của ông nội La Thư Anh, cô theo lễ thường sẽ cùng Tần Ngạo đi về La gia, nhưng người trở về La gia cùng y lại là Xảo Vần.

La Cao Bá cùng La phu nhân không tin nổi nhìn cô gái trước mặt, giọng La phu nhân lắp bắp

"Tần Ngạo, đây là..."

"Đây là Xảo Vần, so với gặp mặt La Thư Anh thì con nghĩ hai người sẽ muốn gặp cô ấy hơn."

La Cao Bá chống gậy đứng lên, tuổi già cùng sự hành hạ của căn bệnh đau khớp làm chân ông hơi run, gậy đầu đánh giá.

"Giống. Đúng là có nét giống với Tiểu Nhu của chúng ta."

Xảo Vần rất biết lấy lòng trường bối, vội vàng đỡ La Cao Bá ngồi lại ghế, nở nụ cười ngọt ngào.

"Bác trai, cháu là Xảo Vần. Tần Ngạo vẫn luôn nói cháu rất giống con gái đã mất của hai bác, hôm nay được cơ hội gặp mặt, cháu rất cảm kích."

"Không không, người cảm kích là chúng ta mới phải."

La phu nhân nước mắt lưng tròng, vừa nắm chặt tay Xảo Vần vừa nói muốn nhận cô làm con gái nuôi, Xảo Vần gật đầu đồng ý. Tần Ngạo ngồi ở phía đối diện, xem một nhà ba người nói nói cười cười, trong lòng lạnh lẽo.

Y không thích La Thư Anh, nhưng y càng không thích hơn chính là hai người tự cho mình là tốt đẹp này. Nếu họ không phải ba mẹ của La Thư Nhu, y đến một cái liếc mắt cũng không muốn.

La Thư Anh một mình ngồi trong phòng, giờ này chắc bọn họ đang cùng nhau dùng bữa. Trên tay cô cầm một khung hình nhỏ có lồng ảnh chụp chung của cô và ông nội. Tấm ảnh là vào khoảng năm cô 6 tuổi, ông nội vẫn còn khỏe. Ông thường bế bổng cô đặt trên vai, mỗi khi La Thư Nhu được bố mẹ bênh vục, khiến cô thấy tủi thân, ông nội luôn là người bù đắp lại khoảng trống đó.

Đến quyền trở về thấp một nén hương cho ông nội, Tần Ngạo cũng tước đoạt của cô. La Thư Anh run rẩy mím môi, vết thương trên tay cô chưa lành hẳn, cảm giác vẫn còn đau nhức.

La Thư Anh tháo tấm hình ra khỏi khung gỗ, cô chạy đi tìm Thi Nhi.

[Thi Nhi, tôi sẽ đi khỏi đây]

"Đi?"

Thi Nhi kinh ngạc nhìn cô, La Thư Anh tưởng Thi Nhi không ngờ vì quyết định này của cô, nhưng không phải vậy, sau khi định thần lại, Thi Nhi nắm chặt tay cô.

"Cuối cùng cô đã thông suốt rồi sao, Tiểu Anh. Cô đáng lẽ phải làm điều này từ rất lâu rồi. Tôi giúp cô."

[Không, Thi Nhi, cô đã vì tôi mà chịu liên lụy quá nhiều rồi. Không cần, tôi có thể tự lo được.]

Thi Nhi không đành lòng để La Thư Anh như vậy, nhưng La Thư Anh cũng rất cố chấp, cuối cùng cô chỉ có thể đề nghị hãy để cô giúp La Thư Anh qua khỏi cánh cổng bảo vệ một cách nghiêm ngặt kia.

"La tiểu thư, cô muốn đi đâu?"

Khi hai người bảo vệ đứng ngoài dùng ánh mắt nghiêm khắc tra hỏi La Thư Anh, Thi Nhi tập tễnh từ xa bước tới, hai mắt đỏ hoe.

"Trí Phúc, Trí Khang, lão Mẫn muốn sai tôi đi mua ít đồ dùng về cho biệt thự nhưng tôi không cẩn thận ngã trật chân nên không thể đi, tôi đã nhờ cô ấy đi mua giùm"

Trí Phúc và Trí Khang là hai chàng trai có vóc dáng cao lớn khỏe mạnh, bộ vest đen khiến họ càng trở nên nghiêm nghị lạnh lùng. Tuy nhiên, khi thấy Thi Nhi chật vật cũng có chút chần chừ. Thi Nhi nhanh chóng nắm bắt cơ hội, tiếp tục bổ sung

"Người làm trong biệt thự đều bận hết rồi, các anh hãy để cô ấy qua đi."

Một người làm muốn ra ngoài mua đồ vốn không phải là chuyện phức tạp như vậy, nhưng ai trong biệt thự cũng biết La Thư Anh là một đối tượng đặc biệt, không thể qua loa.

"Vậy lão Mãn đâu, chúng tôi cần lão Mãn xác minh chuyện này."

Ngay khi Thi Nhĩ và La Thư Anh cùng ngẩn người, không biết ứng xử thế nào thì một giọng nói vang lên phía sau.

"Cần tôi xác minh làm gì, đồ cần dùng gấp mà hai cậu cứ ở đây đòi co mồi thế."

Thiền Mãn chấp tay phía sau, ra dáng một quân gia nghiêm khắc khiến Trí Phúc và Trí Khang nhanh chóng mở cổng cho La Thư Anh ra ngoài. Trước khi quay đầu đi, La Thư Anh chỉ kịp nhìn thấy cái nháy mắt nhanh nhẹn và nụ cười vừa vui vẻ vừa xúc động của Thi Nhĩ.

Thi Nhĩ đi theo sau Thiền Mãn, để ý xung quanh không có bóng người, mới ghé vào tai ông thì thầm.

"Lão Mãn, ông tài thật đấy."

"Có gì đâu, chẳng qua tôi đã vô tình nghe được cuộc nói chuyện của hai người."

Thi Nhĩ mỉm cười, một làn gió làm tóc cô hơi bay, trong lòng thầm chúc cho La Thư Anh mọi chuyện suôn sẻ, sau đó lại không kìm được nói với Thiền Mãn.

"Lão Mãn, thật tốt quá rồi, đúng không?"

"Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

"Tàn thiếu gia, chúng tôi không tìm thấy"

Tần Ngao u lãnh ngồi ở sofa, Xảo Vốn bên cạnh lặng thinh không dám mở lời. Sắc mặt y lúc này vô cùng đáng sợ, Thi Nhĩ và Thiền Mãn bị bắt quỳ ở trước mặt.

"Tiếp tục tìm, lục tung thành phố này cũng phải tìm cho ra. Nếu một thành phố không thấy, phải tìm mười. Nếu mười thành phố không thấy, phải tìm khắp cả nước."

Giọng hần băng giá cực độ, La Thư Anh quả nhiên dám lần nữa bỏ trốn. Xem ra một lần là chưa đủ để cô ta sợ hãi đến hết đời.

La Thư Anh thất thần ngồi trên giường, Vũ Lam Ân đưa một cốc sữa ấm đến trước mặt cô.

"Uống đi, em sẽ khá hơn."

Cô hơi mỉm cười, một tay nhận lấy cốc sữa Vũ Lam Ân đưa, một tay viết xuống cuốn sổ bên cạnh.

[Chị Ân, cảm ơn chị. Em không còn cách nào khác mới phải lánh tạm ở đây, ngày mai sẽ đi ngay]

"Không cần. Tiểu Anh thật sự không cần. Bây giờ có lẽ Tần Ngao đã cho người tìm em khắp nơi, ở lại đây mới chính là an toàn nhất. Đừng đi đâu."

Vũ Lam Ân nắm tay an ủi La Thư Anh. Cô thật sự rất kinh ngạc khi biết La Thư Anh quyết định bỏ trốn, hơn nữa còn chủ động đến chỗ cô nhờ giúp đỡ. Xem ra, La Thư Anh đã thật sự thông suốt rồi.

Bên dưới tầng có người bấm chuông liên hồi, khiến La Thư Anh chợt thấy trong lòng sợ hãi. Không lẽ Tần Ngao tìm đến đây rồi.

"Yên tâm, Tần Ngao sẽ không thể nào nghĩ ra được em ở chỗ chị. Nếu có nghĩ ra được, chị cũng không để nó mang em đi."

Vũ Lam Ân trấn an La Thư Anh xong, cô xuống dưới mở cửa, Thiên Trường Khanh ồn ào bên ngoài.

"Bà xã, đến giờ ăn tối rồi."

Hai tay Thiên Trường Khanh xách túi lớn túi nhỏ thực phẩm để làm bữa tối, con người này tuy chẳng có gì tốt đẹp, lại hơi vô liêm sỉ bám theo cô hết

ngày này đến ngày khác nhưng được một ưu điểm là nấu ăn ngon vô cùng. Thường thì cô sẽ đồng ý để cho Thiên Trường Khanh vào nhà dù miệng luôn cần nhẩn hẩn, nhưng hôm nay thì không được.

"Ai là bà xã của anh, tôi ăn tối rồi. Anh mau về."

Thiên Trường Khanh ngăn người máy giây, tuy đây không phải lần đầu tiên hắn bị Vũ Lam Ân phủ phàng từ chối nhưng hiện tại hắn đột nhiên cảm thấy lạ lẫm.

"Bà xã, anh mua nhiều đồ như vậy chỉ để làm món em thích. Em thật là tôn trọng lòng tốt của người ta nha"

Thiên Trường Khanh mặt mày đau khổ, nâng chân muốn thẳng tiến vào trong nhưng bị Vũ Lam Ân một lực đẩy ra làm hắn chao đảo suýt ngã. Cô bạn gái này của hắn cũng khỏe mạnh quá mức cho phép rồi.

"Không được, hôm nay tôi rất mệt. Cần nghỉ ngơi, không muốn người khác làm phiền."

Thiên Trường Khanh híp đôi mắt hoa đào, nhìn cô như dò xét, giọng hắn chuyển lạnh.

"Bà xã, em đang giấu người?"

Vũ Lam Ân chột dạ giây lát, sau đó cô nói mà như hét lên với Thiên Trường Khanh.

"Anh điên à? Ý anh là gì? Mà tôi giấu ai thì liên quan gì đến anh? Há? Há"

Thiên Trường Khanh sợ con mèo nhỏ này lại chuẩn bị hóa thành hổ lớn, cười ngốc với Vũ Lam Ân.

"Anh sai, anh sai. Anh không có ý đấy. Chỉ đùa em thôi."

"Anh về ngay đi."

Vũ Lam Ân lạnh nhạt lườm hắn, không có ý định nói thêm lời nào. Thiên Trường Khanh bất đắc dĩ chuyển số đồ trên tay cho cô.

"Vậy em để cái này vào tủ lạnh được không?"

"Được rồi. Giờ thì về đi."

Nếu cô mà không chấp thuận, chỉ sợ Thiên Trường Khanh sẽ ở đây ồn ào qua lại một lúc lâu nữa. Vũ Lam Ân ngần ngại nhìn tủ lạnh đã đầy ắp đồ ăn, bất đắc dĩ day trán khi nghĩ đến cô chỉ biết úp mi gói mà không biết nấu bất cứ món gì. Cuối cùng đành nhắc điện thoại gọi đồ ăn ngoài.

La Thư Anh và Vũ Lam Ân ngồi đối diện trên bàn ăn, một người luôn miệng nói, một người yên lặng nghe, cảm xúc biểu hiện qua ánh mắt vô cùng rung động lòng người.

"Tiểu Anh, em có đôi mắt thật đẹp."

Vũ Lam Ân từng nhìn thấy hai chị em La Thư Anh và La Thư Nhu ở cùng nhau rất nhiều lần, cũng từng chuyên tâm nhìn ngắm đôi mắt của cả hai cô gái này. Rốt cuộc đã phát hiện ra, La Thư Anh và La Thư Nhu như hai bản sao y hệt, nhưng riêng có đôi mắt là khác biệt. La phu nhân là con lai Trung - Anh, vì vậy bà thừa hưởng một đôi mắt lục biếc, sau đó đôi mắt này lại được di truyền sang cho La Thư Nhu và La Thư Anh.

Nếu như La Thư Nhu có đôi mắt tinh lặng và hơi u tối nhạt màu, thì La Thư Anh có một đôi mắt xanh lục lấp lánh giống như vì tinh tú hiện trên bầu trời sau một trận mưa đêm. Một đôi mắt thể hiện được hi vọng ái ố của cả đời người, chân thật mà sống động.

La Thư Anh mỉm cười, mấp máy môi như là muốn nói cảm ơn Vũ Lam Ân. Sau khi ăn xong, Vũ Lam Ân vào phòng tắm pha nước, nhờ vài giọt tinh dầu hòa chung với sữa tắm. Cô muốn chăm sóc La Thư Anh như đứa em gái của mình, à không đúng, mà là La Thư Anh với cô thật sự giống như một đứa em gái mà cô muốn quan tâm và lo lắng.

La Thư Anh mới đầu hơi chần chừ nhưng với vẻ mặt kiên quyết của Vũ Lam Ân, cô đành phải đồng ý ngâm mình trong bồn tắm. Mùi tinh dầu khỏa lấp khắp nơi, xộc vào mũi tạo nên cảm giác dễ chịu.

Làn da trắng xanh của La Thư Anh vẫn còn hiện vô số vết bầm tím, chỗ đậm chỗ nhạt, cô tháo lớp băng gạc trên hai mu bàn tay, gờ lên dưới ánh đèn.

Vết thương nhỏ nhưng sâu, miệng vết thương vẫn chưa khép lại, giống như một lỗ bị đục khoét từ lâu trong tim cô vậy, không còn chảy máu, nhưng lại chưa thể thành sẹo. Không còn đau đớn đến có thể rơi nước mắt nhưng vẫn vô cùng nhức nhối.

La Thư Anh ngâm hai bàn tay xuống nước, có chút đau xót truyền đến làm hai tay cô cứng đờ. Cô thậm chí không thể nhớ lần cuối cùng mình được tắm rửa đáng hoàng như vậy là khi nào. Những trận đòi roi, những công việc nặng, những giấc ngủ ít ỏi chập chờn, những bữa cơm khô khốc vô vị...mọi thứ từng ngày từng giờ ăn mòn con người cô. Nước mắt và máu lẫn lộn chảy xiết đến khô kiệt.

Cô không còn nhớ được, lần cuối cô thấy tim mình đập rộn lên vì Tần Ngạo là khi nào. Sợ hãi, hoảng loạn, chán ghét, mệt mỏi...mọi thứ cảm xúc đã thay thế cho rung động đầu đời đẹp đẽ.

Tần Ngạo, cô đã thực sự chạy thoát khỏi gọng kìm giam hãm tàn nhẫn của y chưa? Hay phải chăng hẳn sẽ sớm tới thôi...sớm tới để bắt cô trở về. Tần Ngạo, tha cho cô được không. Làm ơn tha cho cô được không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

"Bác trai, bác gái, hai người dùng thử xem"

Xảo Vần làm một bàn thức ăn thịnh soạn, mỗi món đều bày biện vô cùng bắt mắt. La phu nhân kéo cô ngồi xuống cạnh bà.

"Con gái, sao còn gọi là bác trai, bác gái nữa. Phải gọi là ba, mẹ."

Xảo Vần ngượng ngùng gọi hai tiếng theo lời của La phu nhân, khiến hai người già cười không khép được miệng.

"Thật là một cô gái tốt."

La phu nhân gấp thức ăn vào bát cho Xảo Vần, bản thân được yêu thương như vậy cô tất nhiên sẽ không từ chối. Không ngờ cô không chỉ lấy lòng được Tần Ngạo, mà hiện giờ còn có thể thế chỗ La Thư Anh, trở thành con gái cưng của La gia.

"Ba, mẹ, chị Tiểu Nhu chắc nấu ăn rất ngon."

"Đúng vậy, con bé nấu ăn giỏi lắm. Chỉ tiếc phận bạc, không ngờ lại bị chính đứa em gái ngu xuẩn của mình hại qua đời."

La phu nhân nói xong, La Cao Bá không hài lòng ho mấy tiếng. Xem ra ông không muốn đem chuyện này nói với Xảo Vần. La phu nhân hiểu ý chồng, nhanh chóng tươi cười múc một chén canh gà cho Xảo Vần.

"Nào, uống chút canh đi. Đứa bé phải khỏe mạnh mới được."

Xảo Vần xoa xoa chiếc bụng còn chưa có biểu hiện lớn lên của mình, cười vui vẻ. Đúng vậy, đứa con này khó khăn lắm mới có thể có được, tuy Tần Ngạo không hài lòng việc cô lên không uống thuốc tránh thai để có đứa bé nhưng y cũng không có biểu hiện gì là bài xích, cũng không ép cô bỏ nó đi. Vì vậy, cô nhất định phải tận dụng cơ hội thật tốt, khiến Tần Ngạo hoàn toàn thuộc về cô, vị trí Tần phu nhân kia cũng sẽ phải là của cô.

Trong phòng họp hội đồng, không khí trở nên căng thẳng. Mấy ngày này, một người điềm tĩnh đến mức lạnh lùng như chủ tịch của bọn họ không biết vì sao rất dễ dàng nổi nóng. Tần Ngạo gõ gõ đầu bút xuống mặt bàn, giọng nói của y khiến người ta trong lòng hoảng sợ

"Mấy người gọi cái này là kế hoạch chiến lược hiệu quả nhất?"

Y vung tay ném tập báo cáo xuống thùng rác ở góc phòng phía sau.

"Mấy người ăn cơm của Hoàng Thế xem ra cũng quá nhiều nên nhàm chán không muốn ăn nữa đúng không? Muốn nhường cho người khác?"

Vài vị đầu đã hai thứ tóc mà cũng đến mức mồ hôi chảy trên trán, còn vài người trẻ tuổi thì mặt tái lại, Tần Ngạo thần sắc như người từ âm phủ, khí thế áp đảo cả không khí trong phòng, khiến ai nấy đều cảm thấy hô hấp không thông.

Riêng chỉ có Thiên Trường Khanh là an nhàn bình tĩnh, hẳn thừa biết Tần Ngạo thời gian gần đây kích động là vì tìm không được La Thư Anh. Cô gái nhỏ không tiền không thế, lại có trốn được tai mắt của Tần Ngạo xem ra cũng thật giỏi. Chắc chắn phía sau còn có người đang âm thầm hậu thuẫn.

"Tan họp. Mọi người về làm việc đi. Phải dồn toàn lực vào công việc, đừng để chủ tịch thất vọng"

Thiên Trường Khanh không thèm xem sắc mặt của Tần Ngạo, trực tiếp kết thúc cuộc họp. Căn phòng rộng lớn dần dần chỉ còn lại hần và y. Tần Ngạo nói lòng căm phẫn, vung tay đập một cái xuống bàn.

"Chết tiệt."

"Chẳng qua chỉ là một cô gái thôi sao, bỏ trốn rồi thì thôi."

"Cô ta không giống."

La Thư Anh không phải chỉ là một cô gái, cô là người cả đời này y cần phải giam giữ bên cạnh, hành hạ cô, khiến cô đau đớn, không thể sống lại không thể chết. La Thư Anh chính là hung thủ hại chết Tiểu Nhu của y, cô ta khác biệt so với tất cả. Vì vậy, chừng nào y cảm thấy chưa đủ, y quyết không

buông tha cho cô.

"Hôm nay tôi xin nghỉ."

Tần Ngạo ngơ vờ nhìn Thiên Trường Khanh, hẳn tuy ở tập đoàn lúc làm lúc chơi, lại hay lượn lờ tán tỉnh nhân viên nữ nhưng gần như chưa bao giờ xin nghỉ. Đoán biết được ý của Tần Ngạo, Thiên Trường Khanh chưa đánh đã khai

"Hôm nay thứ 6, là ngày bà xã của tôi rảnh nhất. Tôi cần phải đến hâm nóng tình cảm với cô ấy. Một tuần qua tôi bị cô ấy phũ cũng hơi nhiều rồi."

Sau đó, cảm thấy chưa thỏa đáng với nỗi lòng đau khổ của mình, Thiên Trường Khanh tiếp tục bổ sung:

"Cậu được em mèo trắng xinh đẹp Xảo Vân chăm sóc không phải quá lợi sao. Không như tôi ngày ngày lái xe qua hai thành phố chỉ để gặp Ân Ân mà còn bị nắng không thương tiếc, cũng không đồng ý đi ăn cơm cùng tôi, tệ nhất là càng không cho tôi đặt chân nửa bước vào nhà."

Bà chị gái này của Tần Ngạo quả thật có chút khác người, tuy chỉ là chị em cùng mẹ khác cha nhưng y vẫn rất tôn trọng và chưa từng chống đối Vũ Lam Ân. Thiên Trường Khanh sau khi thấy Tần Ngạo không có ý gì là từ chối quyết định xin nghỉ phép của mình, hẳn ba chân bốn cẳng phóng ra cửa.

"Khoan đã."

"Tần thiếu gia à, không phải mới đây đã đổi ý rồi chứ?"

Tần Ngạo chống tay trên bàn, một hồi trầm ngâm mới lên tiếng.

"Cậu nói chị gái tôi từ chối đi ra ngoài cùng cậu, còn không cho cậu vào nhà?"

"Phải. Đừng chạm vào nỗi đau của tôi nữa có được không hả?"

"Chị ấy luôn luôn thế sao?"

"Không, chỉ mới mấy hôm gần đây thôi."

Tần Ngạo im lặng.

"Cậu hỏi làm gì?"

Tiếp tục im lặng.

"Có ý kiến gì sao? Có cách gì giúp tôi sao?"

Một chuỗi im lặng khiến Thiên Trường Khanh muốn lật bàn khiêu nại, con người này cũng quá đáng vừa thôi chứ. Sau đó, hắn hậm hực đạp cửa đi ra ngoài. Tần Ngạo lấy trong túi quần ra một bao thuốc, đốt lửa đỏ cháy lên phút chốc rồi tản ra làn khói trắng bay lượn mờ ảo.

Nếu y đoán đúng...nếu như đúng....

La Thư Anh, xem ra y đã biết vì sao y không thể tìm thấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

"Vẫn không thân thiện như vậy nhỉ?"

Vũ Lam Ân bước lại gần Tần Ngạo đang hút thuốc ở ban công, cô đi đến cạnh y quay người tựa lưng vào thành lan can được làm bằng gỗ quý, hai tay khoanh trước ngực.

Hôm nay là sinh nhật của Tần Trung, là bữa tiệc lớn của Tần gia. Người già vốn dĩ không cần phức tạp như vậy, nhưng với vị trí đứng đầu Tần gia, bữa tiệc này mang ý nghĩa thương mại nhiều hơn chúc mừng.

Năm Tần Ngạo 18 tuổi, Tần Trung và Thương Tổ Tổ ly hôn, cũng là lúc Tần Ngạo ở bên ngoài dần dần tự lập. Hiện tại ngoài kế thừa hơn nửa sản nghiệp Tần gia, y còn có không ít những công ty tự mở và nắm trong tay chuỗi nhà hàng khách sạn hàng đầu.

Giống như Tần Ngạo yêu sâu đậm La Thư Nhu, mẹ y Thương Tổ Tổ cũng từng yêu sâu đậm một người con trai, lầm lỡ mang thai Vũ Lam Ân, vì quá sợ

hãi nên sau khi lên lút sinh cô ra đã vứt bỏ bên đường, bỏ mặc sống chết.

Duyên phận quả thật khéo trêu đùa, một năm sau khi Thương Tổ Tổ ly hôn cùng Tần Trung, bà tình cờ biết được con gái mình còn sống. Vũ Lam Ân khi ấy là con nuôi của một thương gia giàu có Vũ Kiến Bắc, cũng chính là mối tình đầu của Thương Tổ Tổ năm xưa.

Vòng đi vòng lại, một nhà ba người có thể đoàn tụ. Vũ Lam Ân bề ngoài lạnh nhạt, bản tính nóng nảy nhưng thực chất tâm địa đơn giản, đến những thứ như hận thù vì bị mẹ bỏ rơi kia cũng chẳng một chút nảy sinh trong cô.

Thiên Trường Khanh đã từng bắt mẫn, hấn hỏi cô vì sao Thương Tổ Tổ năm xưa nhẫn tâm bỏ rơi Vũ Lam Ân mà cô không hề hận bà ấy, lại có thể vui mừng khi nhận mẹ như vậy. Vũ Lam Ân đáp cụt ngắn: "Vì lười"

Người hỏi nghe xong thì mặt mày chuyển xanh chuyển trắng, trên đời lại có thể có người quá lười để hận người khác, chắc cũng chỉ có Vũ Lam Ân.

Tần Trung và Thương Tổ Tổ tuy đã ly hôn, nhưng quan hệ hai người vẫn rất tốt. Cũng như bao cuộc hôn nhân mang tính chất liên doanh khác, bọn họ từ đầu đến cuối không hề có tình, nhưng vẫn có nghĩa. Thương Tổ Tổ lại sinh cho Tần Trung một cậu con trai tài giỏi như Tần Ngao, Tần Trung quả thật còn có chút cảm kích bà.

"Phiền phức."

Tần Ngao dụi tắt điều thuốc, y biết Vũ Lam Ân không thích mùi thuốc. Tuy Tần Ngao chưa bao giờ nói ra, nhưng Vũ Lam Ân thường hay để tâm đến những hành động nhỏ như này mà biết được Tần Ngao rất quý trọng người chị gái như cô.

Tần Ngao thâm trầm lạnh lẽo, tàn nhẫn độc ác, ở Tần gia chưa bao giờ nể mặt ai. Đến ba đứa con của Tần Trung với mẹ hai Nhan Ly là Tần Phúc, Tần Minh và Tần Nhiên Nhã tuy trong lòng oán giận nhưng chưa bao giờ dám bày tỏ ra mặt với y. Bọn chúng đều sợ Tần Ngao hơn cả sợ chính ba mẹ mình.

"Không đưa cô tiểu bạch thỏ xinh đẹp của mày về sao?"

Vũ Lam Ân cố ý cao giọng, La Thư Anh dù gì cũng là con dâu được Tần gia mang lễ cưới hỏi đàng hoàng, dù Tần Ngao kiên quyết phủ nhận điều đó thì một con bé tình nhân cũng không có cửa so sánh. Vũ Lam Ân trong lòng kêu gào đắc ý: La Thư Anh, chị đây sẽ đòi công đạo cho em.

"Xảo Vốn đang có thai, không thích hợp những nơi ồn ào."

Vũ Lam Ân sắc mặt tối đen, lại có chút không tin vào tai mình.

"Có thai?"

"Đã được hơn 3 tuần rồi."

Vũ Lam Ân muốn bạt tai Tần Ngao một cái, nhưng cô kìm chế cuộn chặt hai tay thành nắm đấm, gương mặt không lộ ra cảm xúc, chỉ kênh kiệu một nụ cười.

"Thế sao mày không buông Tiểu Anh đi. Tình nhân tốt đẹp cũng có rồi, con cũng đã có. Sao không tha cho con bé?"

Tần Ngao chống hai tay vào thành lan can, hấn nhìn xuống khuôn viên đang được thấp sáng bởi vô số những bóng đèn màu sắc bên dưới, bàn tiệc đầy ắp sơn hào hải vị bày biện rất tỉ mỉ, tháp ly cao 9 tầng bốc một làn khói, rượu từ chai sâm banh trong tay Tần Trung chảy xuống một đường đỏ sẫm. Từ những vị lão gia, phu nhân đến cậu ấm cô chiêu của họ đều mang trên người toàn đồ hiệu bậc nhất, trang sức lấp lánh toàn thân.

Cảnh tượng này làm Tần Ngao nhớ về năm hấn 12 tuổi, tại tiệc sinh nhật của La Thư Nhu. Khi pháo hoa bắn sáng rực cả một khoảng trời, hấn phát hiện em gái La Thư Nhu là La Thư Anh đang làm một hành động gây ngạc.

"Em ở trên đó làm gì?"

"Càng trên cao thì có thể càng gần những bông hoa trên bầu trời."

Tần Ngao nhìn La Thư Anh giờ đã trên đỉnh ngọn cây, dù pháo hoa đã tắt hết nhưng cô chưa chịu xuống.

"Xuống thôi, nếu mà ngã sẽ nguy hiểm."

Tần Ngao không hiểu vì sao y lại đặc biệt quan tâm đến La Thư Anh có nguy hiểm hay không, chỉ là có cảm giác không thể bỏ mặc cô nhóc này. Có lẽ vì La Thư Anh là em gái mà La Thư Nhu yêu quý nhất, có lẽ chỉ vậy thôi.

"Không...không xuống được."

La Thư Anh mếu máo muốn khóc, cô bé sợ hãi nhìn từ cây cao xuống mặt đất, một khoảng cách theo cô là cao như mấy tầng nhà. Tần Ngao nhú đôi lông mày, có thể lên lại không thể xuống, đúng là một đứa ngốc.

"Nhảy xuống, anh sẽ đỡ."

Tần Ngao sững sốt vì mình mỉm cười khi nhìn La Thư Anh, lại càng sững sốt khi y nói với cô câu ấy. Nhưng lời nói ra không thể rút lại, y đang tay chuẩn bị tư thế sẽ đỡ cô.

"A...ngã mất...ngã mất thôi huhu...nếu chết hãy cho con lên thiên đường."

Tần Ngao búng trán La Thư Anh một cái thật kêu, cô bé mới từ từ mở mắt, phát hiện mình đang nằm đè lên Tần Ngao.

"Cô bé ngốc..."

Tần Ngao cong khoe môi, muốn đưa tay cốc đầu La Thư Anh, nhưng tay y dừng lại giữa không trung. Cảm giác vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm này khiến lòng y nảy sinh mâu thuẫn.

Lại có lẽ vì La Thư Anh là em gái sinh đôi của La Thư Nhu ư? Lần đầu phát hiện, cuộc đời y cũng có lúc phải đặt nhiều sự "có lẽ" như vậy. Tần Ngao nhắc La Thư Anh đứng dậy.

"Không sao nữa rồi."

"Cảm ơn anh"

Mấy giây không kìm được, La Thư Anh mỉm mỉm môi rồi quyết định bỏ sung.

"Anh thật sự không nhớ..."

"Anh Tần Ngao!"

La Thư Nhu ở phía sau chạy lại, vừa nhìn thấy cô Tần Ngao đã mỉm cười.

"Em tìm anh này giờ, mọi người đang chơi trò chơi bên kia, chúng ta mau qua."

"Ừ"

Tần Ngao lại lần nữa bị La Thư Nhu nắm tay kéo đi trước mắt La Thư Anh.

"À, cả em nữa nhé Tiểu Anh. Mau qua bên kia thôi."

"Vâng."

Nụ cười của La Thư Anh khi ấy có điều gì đó ảm lấp mà đến tận giờ y vẫn không hiểu được. Tần Ngao đưa mắt nhìn ra xa hơn, có một cậu nhóc vừa đỡ một cô nhóc đứng lên. Cô bé ấy mặc chiếc váy cúc họa mi rất đẹp, y như bộ váy của La Thư Anh đêm ấy.

Khi La Thư Anh nhảy từ trên cây xuống dưới, chiếc lắc chân của cô rung nhẹ, tạo thành những âm thanh rung động lòng người.

"Anh thật sự không nhớ...."

Tần Ngao đã quên mất điều gì rồi? Đêm ấy La Thư Anh định nói gì với y? Tần Ngao quay sang Vũ Lam Ân, gương mặt cô kiên nghị lạnh nhạt, y nói với cô.

"Đúng là tình nhân tốt đẹp đã có, con cũng đã có. Nhưng La Thư Anh, em sẽ không buông."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

(Vi có bạn hỏi nên mình nhắc lại lịch đăng truyện cụ thể là vào thứ 2-4-6 trong tuần nhé, nhưng mấy bữa gần đây mình hay có công việc chất tùm lùm cần giải quyết nên mình thường đăng sai lịch. Nhưng yên tâm là mình vẫn nhớ và sẽ bù đầy đủ khi có thời gian rảnh ngay. Vì vậy các bạn hãy thương xót cho cái thân già của tui huhu T_T.)

***

Vũ Lam Ân trở về nhà vào khá khuya, lúc này đứng ra La Thư Anh đã đi ngủ nhưng đèn phòng vì sao vẫn còn sáng.

"Có lẽ nào..."

Đôi giày cao gót bị cô vứt qua một bên, Vũ Lam Ân vội vã mở cửa chạy lên tầng, hi vọng không phải như những gì cô đang nghĩ.

Cửa kính bị đập vỡ, đồ đạc trong phòng lộn xộn như vừa có một cuộc giằng co kịch liệt, quần áo và vật cá nhân trong tủ đồ của La Thư Anh bị lấy đi sạch sẽ cuốn sổ và cây bút của La Thư Anh bị văng vào một góc, Vũ Lam Ân tiến đến nhặt lên. Vài nét chữ run rẩy

[Cứu em với, Tần...]

Mấy chữ sau định viết có thể không kịp nữa, chỉ còn lại một đường gạch dài đến cuối trang. Vũ Lam Ân nổi giận, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, lời nói rít qua kẽ răng.

"Tần Ngao, mày quả thật không phải con người."

Bóng tối phủ mắt tầm nhìn, hôm nay trời không có trăng, chỉ có từng đợt gió lạnh. Cảm giác như trời sắp vào đông. La Thư Anh nhìn theo khoảng sáng mờ duy nhất từ cửa sổ sát đất trong phòng, bước về phía đó. Sợi dây xích từ cổ chân và cổ tay của cô kêu leng keng theo từng chuyển động, lấn át tiếng của chiếc lắc chân bằng bạc, dội vào lòng người như độc được mang đến cảm giác cùng cực nhức nhối và đón đau.

Hai tuần kể từ khi người của Tần Ngao tới nhà Vũ Lam Ân bắt cô đi, đem xích cô trong căn phòng này, cơm ba bữa mang đến phòng, tuy nhiên y vẫn chưa tới gặp cô.

Trong phòng máy sưởi vẫn đang bật, nhưng không gian lạnh lẽo đến dọa người. Ngoài một chiếc giường nhỏ kê sát tường cùng vali đồ của cô thì không còn gì cả, trống hoang cô tịch. Sợi dây xích đủ dài để cô có thể tự do đi lại khắp phòng, vào đến nhà tắm, nhưng không đủ để La Thư Anh có thể nhảy từ tầng này xuống đất. Vì vậy, dù vài lần đã nghĩ đến việc nhảy ra ngoài cửa sổ, nhưng tình trạng cả người bị treo lơ lửng ở không trung thì cũng không tốt đẹp gì hơn. Không cho sống cũng không để chết, chính là phong cách của Tần Ngao.

Cánh cửa phòng mở ra, đèn trần bật sáng làm La Thư Anh hơi nheo mắt, nhưng cô không quay đầu, mặc kệ người phía sau là ai.

Có thể đã đến giờ cơm tối, hoặc cũng có thể đã đến giờ ăn sáng, cô chẳng còn biết nữa. Cảm giác bất lực xâm chiếm toàn bộ cơ thể, biến thành cơn tê liệt âm ỉ trong từng dây thần kinh. Nếu cứ như này, cô sẽ hóa điên. Mà cũng tốt, vì một kẻ điên thì sẽ không thể biết đến đau đớn.

Một luồng áp bức ập đến, cổ tay La Thư Anh bị bàn tay to lớn rắn chắc siết chặt, Tần Ngao ép cô quay người đối diện với đôi mắt sâu thẳm lạnh giá của y.

"Ở đâu cô có nó?"

Trên tay y, sợi dây chuyền cúc hoa mi với những cánh hoa sắc cam đẹp rực rỡ, nhụy hoa là viên đá quý màu xanh lục, trong suốt lấp lánh như đôi mắt La Thư Anh.

La Thư Anh không thể nói cũng không thể viết, cô mở to mắt nhìn thẳng Tần Ngao, cái nhìn như châm chọc, như thách thức, cái nhìn khiến y nhanh chóng điên tiết đẩy cô ngã xuống đất. Dáng người y cao lớn thẳng tắp như bức tượng thánh ngạo ngễ mà xa cách.

Tần Ngao lục tung vali đồ đạc ở góc phòng của La Thư Anh, thấy được một cuốn sổ còn mới và một cây bút viết, ném đến trước mặt cô.

"Nói đi, ở đâu cô có nó. Không nói tôi giết cô."

Sợi dây chuyền ở dưới ánh đèn phòng như đang phát sáng, dội lại vô số ký ức về La Thư Nhu trong y, khiến y không thể kìm chế cơn giận, muốn một lần bóp chết người con gái đang ở trước mặt cầm cúi viết vào trang giấy.

La Thư Anh không khóc, đã rất lâu rồi Tần Ngao không còn trông thấy một giọt nước mắt nào của cô rơi xuống. Cô đang cười, diễm lệ mà lạnh lẽo, châm biếm lại chua chát.

[Tôi đã giết La Thư Nhu rồi cướp nó đây.]

Tần Ngao khựng người nhìn, y không ngờ La Thư Anh có thể trả lời với y như vậy, cảm cô bị siết chặt đến đau nhói, đôi mắt của y như một hố đen vũ trụ muốn nuốt chửng cả người cô, xoáy cô vào tận cùng của băng giá.

"Nói dối."

Hơn 3 năm trước, La Thư Nhu cả người đầy máu nằm trong vòng tay Tần Ngao, mỉm cười nói với y: "Đừng trách Tiểu Anh, em ấy không cố ý."

Từ đó, người duy nhất trên đời y không thể buông bỏ hận thù chính là La Thư Anh. Một câu này của cô chẳng phải cũng là hợp tình hợp lý sao, nhưng vì điều gì y không thể tin? Vì nụ cười châm chọc, vì dòng chữ hoa lệ nhức mắt, vì ánh nhìn diễm nhiên tĩnh lặng của cô hiện tại?

"Mau nói! Vì đâu cô có?"

Tần Ngao cảm thấy bản thân y sắp không kìm chế nổi dòng cảm xúc đang bùng phát trong cơ thể, huyết quản căng phồng và dòng máu như đang muốn trào ngược, y thật sự sẽ giết chết La Thư Anh.

[Ai biết. Nó tự ở đấy thôi.]

La Thư Anh nhếch khóe môi, thái độ của cô chẳng khác nào như đang hét lên với Tần Ngạo, có giỏi thì anh giết tôi đi. Quả nhiên, má La Thư Anh đột nhiên nóng rất, năm ngón tay to của Tần Ngạo in đỏ trên làn da xanh xao.

"Khốn kiếp. Cô đang cố tình muốn chọc tôi điên lên?"

Trong lúc lãnh trọn một cái tát từ y, rằng cô vô tình vấp vào môi đau điếng, lúc này một dòng máu đỏ chảy từ khóe miệng, vị tanh nồng xộc lên mũi. Nếu còn có thể phát ra tiếng cười, La Thư Anh thật muốn nhìn sự thảm hại của Tần Ngạo trước mặt, cười một trận lớn, để âm thanh giễu cợt của cô có thể vang khắp căn phòng khốn nạn này, nơi đang giam giữ cả thể xác và linh hồn cô.

Quả nhiên, Tần Ngạo cũng có lúc phải bắt lực đau đớn. Tuy nhiên, lòng cô hiện tại còn đau đớn hơn y gấp trăm ngàn lần. Tần Ngạo vì La Thư Nhu mới trở nên như vậy, thế nhưng y có bao giờ nghĩ đến cô cũng chính là vì y mới thành như hiện tại hay không?

[Tần Ngạo, anh thật thảm hại.]

La Thư Anh sẽ không để cho Tần Ngạo thấy sự đau đớn của mình thêm bất cứ lần nào. Tuy hiện tại chỉ có thể phó mặc bản thân, nhưng cô cũng sẽ không để y biết cô đã yêu y sâu đậm như nào, đau khổ vì y ra sao. La Thư Anh không muốn để Tần Ngạo có thể đắc ý. Y càng muốn cô đau khổ khóc lóc, cô sẽ càng lạnh lẽo khinh thường.

Tần Ngạo siết nắm tay, y rời khỏi phòng một lúc thì quay lại và cầm theo một sợi roi da rất dài. La Thư Anh đoán biết được điều gì sẽ xảy đến với mình tiếp theo, cô đứng dậy muốn chạy về phía nhà tắm nhưng mái tóc đột ngột bị kéo mạnh khiến cả người ngã xuống. Tần Ngạo vươn tay xé toạc bộ đồ ngủ trên người La Thư Anh, chăm chú nhìn cơ thể cô, La Thư Anh chỉ kịp nhìn thấy nụ cười âm hiểm tàn độc của y, sợi roi da xé gió quất xuống người cô, kèm theo giọng nói vô cảm

"La Thư Anh, xem ra cô đúng là rất giỏi chịu đựng. Vậy thì đây là phần thưởng cho đêm nay."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Ôi tôi bận quá huhu!"(Tuần sau bù dần dần nhé, tôi biết tôi đang thiếu chương mà:"(

follow tôi chưa nè (•ω•)

***

"Tha cho tôi, làm ơn tha cho tôi"

Xảo Vần vừa quỳ vừa lạy một người phụ nữ. Gió trên tầng thượng tương đối mạnh, thổi tóc cô bay loạn. Từ trên này nhìn xuống không rõ phố phường bên dưới.

Mà hiện tại, Xảo Vần đã bị người kia ép tới bước cuối cùng, một cái đẩy nhẹ có thể khiến cô tan xương nát thịt.

"Tha? Cô có từng thấy ai phản bội chủ tịch mà được tha chưa?"

Người phụ nữ kia dáng vẻ ung dung, giọng nói lạnh lùng, đôi mắt đen nháy khinh thường nhìn vào cái bụng đã hơi to tròn của Xảo Vần.

"Tôi biết sai rồi, tôi biết sai rồi"

Nước mắt làm lớp trang điểm trên gương mặt Xảo Vần nhòe nhoẹt xấu xí.

"Muốn tha cũng không phải không có cách."

"Cách gì, chỉ cần trong khả năng của tôi. À không không, kể cả có vượt ngoài khả năng tôi cũng nhất định làm cho được"

"Thế hả? chi bằng cô tự thắt cổ chuộc tội đi. Đỡ mắt công nhảy lầu lại nát hết gương mặt xinh đẹp này, thế thì xúc phạm La tiểu thư lắm"

Xảo Vần sắc mặt tái mét, trong khi đối phương nói xong lại lớn giọng cười.

"Biểu cảm gì vậy, thật nhàm chán"

Sau đó lạnh giọng nói tiếp

"Chủ tịch không cần biết cô dùng cách gì đối phó Tần Ngạo, phải tra ra được nơi hắn giam giữ La Tiểu Thư"

"Tôi... "

Việc này quả thật quá sức với Xảo Vấn, nhưng một câu từ chối nói ra có cho cô thêm mười lá gan cũng không dám.

"Tôi hiểu rồi. Tôi hiểu."

Người kia rời đi một lúc lâu rồi, nhưng Xảo Vấn vẫn còn thấy chân tay run rẩy. Mới chỉ đây thôi, suýt nữa hai mẹ con cô đã từ trên này rơi xuống.

Đây không phải một lời dọa dẫm cho vui miệng, có thể cho bạn thiên đường cũng có thể đẩy bạn vào địa ngục, trên đời này chỉ có một người.

Chính là La Cao Dự - người đàn ông có lẽ còn đáng sợ hơn cả Tần Ngạo.

"La Thư Anh, đồ khốn kiếp"

"Thứ đàn bà như cô không đáng có được cuộc sống tốt đẹp"

"Tại sao cô phải như vậy? Tại sao"

"Trả Tiểu Nhu về cho tôi"

Cứ mỗi một câu lại đi kèm với một lần quát roi.

Không biết qua bao lâu, căn phòng mới được trả lại sự yên lặng đến lạnh người.

Mùi máu tanh nồng như muốn khóa lấp hết thảy không gian.

Tần Ngạo nheo đôi mắt nhìn, roi da trên tay hắn rơi xuống nền.

La Thư Anh nằm bất động, máu chảy từ những vết lằn dài chằng chịt trên cơ thể, hơi thở cô yếu ớt.

"Chưa chết? "

Tần Ngạo băng lãnh dùng bàn tay thô bạo nâng mặt cô, nhìn bộ dạng thảm hại của La Thư Anh, khóe môi y khinh miệt.

"Xem ra những kẻ như cô đúng là sống thật dai, đáng khâm phục".

Châm chọc như thế, La Thư Anh sao có thể không hiểu.

Ngoài kia hình như trời gần sáng rồi, tiếng nói chuyện vọng đến của tốp người đi thể dục dưới đường vang đến bên tai cô, hoặc cũng có thể chỉ là do bản thân cô tưởng tượng ra.

Ánh sáng vốn là thứ rất lâu rồi cô không thể nhìn thấy.

"Giờ thì nói đi, cô có nó ở đâu?".

Tần Ngạo đưa sợi dây chuyền ra trước mặt La Thư Anh, trên vàng trăn của cô chảy ra một dòng máu đỏ sẫm.

La Thư Anh cong môi, phô ra nụ cười mà Tần Ngạo cho rằng vô cùng đáng ghét.

Hàm răng trắng bóng hiện tại vì nhiễm máu mà hơi đỏ lên.

Cô không còn đủ sức để ngồi dậy hay phản kháng với Tần Ngạo, cũng không có ý định viết vào cuốn sổ bên cạnh.

La Thư Anh nhìn Tần Ngạo bằng đôi mắt trống rỗng, sự cô tịch tột cùng như có thể giết chết người ta.

"Khốn kiếp! "

Tần Ngạo nắm tóc cô, kéo vào nhà tắm. Nước lạnh chảy xối lên người La Thư Anh, trượt qua những vết thương vô cùng đau đớn, hòa lẫn trong máu thành một dòng đỏ hồng lăn dọc theo cơ thể, uốn lượn trên sàn đá cẩm thạch.

"Cô điên rồi. Cô là một con đàn bà điên. "

Điên? Phải, La Thư Anh cũng nghĩ cô điên rồi. Cô thật sự điên rồi. Cô vì Tần Ngạo mà điên.

Thế nhưng, y cũng điên.

La Thư Nhu trong quá khứ kia cũng điên.

Tất cả đều đang lẫn lộn, lạnh ngắt như nước, ám ảnh như máu.

Tần Ngạo xả đầy nước vào bồn tắm, y ném La Thư Anh vào trong. Hai tay giữ chặt cổ cô, dìm cô trong nước.

Tần Ngạo không biết từ khi nào mà y càng ngày càng phát điên vì người phụ nữ này.

Y chỉ biết mọi bức dọc, đau khổ, uất ức cùng bất lực của bản thân, cần phải đem đổ lên người La Thư Anh.

Kẻ căm không cùng y tranh cãi, kẻ căm chẳng vì điều gì mà kêu đau, kẻ căm như một cái bóng lặng lẽ.

Đúng rồi, chính là từ lúc ấy. Từ khi La Thư Anh ở trước mặt y cắn đứt lưỡi mình như lời thách thức

Cô không nói với y về vụ tai nạn năm xưa.

Cô không chửi mắng cũng không ủy khuất.

Cô không bắt mẫn cũng chẳng khóc lóc.

Không nói nữa, không gì cả.

Cũng như bây giờ cô không nói với y, La Thư Anh im lặng và nhìn y rồi cười.

Một dòng điện chạy dọc sống lưng như muốn kích thích toàn bộ tế bào, thâm tâm y trong phút chốc trở nên lạnh ngắt.

La Thư Anh cảm giác cả người đang dần nhẹ bẫng, chút ý thức còn lại cho cô biết cơ thể đang bị nhấn chìm trong bồn nước lạnh.

Cô nhớ rất rõ, đây là lần thứ hai trong đời cô cảm thấy như vậy.

Ai khi tuyệt vọng cũng đều muốn chết, nhưng cảm giác cận kề cái chết là một loại cảm giác mà không phải ai cũng chịu được.

Nó trông hoang, bất lực, và lạnh.

Tựa như trái tim đang đập mạnh mẽ trong lồng ngực bị bàn tay vô hình khoét ra. Và ở chỗ đó không còn gì nữa, không tình yêu, cảm xúc, tất nhiên cũng không thù hận.

Con người sắp chết thường nảy sinh hoài niệm.

La Thư Anh thả lỏng cơ thể, cô không còn đủ sức lực cũng như ý thức để kháng cự lại thần chết nữa.

Quan trọng nhất là một lý do để cô vùng vẫy chối bỏ cái chết cũng chẳng còn.

Chỉ bằng cứ như vậy, La Thư Anh bỏ mặc bản thân mình chìm dần, rồi rồi vỡ tan trong hoài niệm cuối cùng..

Tần Ngạo, bây giờ là lúc tôi đền mạng này cho La Thư Nhu theo ý anh, được chưa?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

(Hôm nay mình thấy các bạn tranh luận rất sôi nổi về câu chuyện nì, tuy không có thời gian trả lời bình luận của mọi người nhưng mình đều đọc hết nhé. Cảm ơn các bạn đã đưa ý kiến góp ý)

***

Ai khi tuyệt vọng cũng đều muốn chết, nhưng cảm giác cận kề cái chết là một loại cảm giác mà không phải ai cũng chịu được.

La Thư Anh chói vói trong dòng nước lạnh ngắt, vậy là cuộc sống tươi đẹp của một cô nữ sinh mới chỉ bước vào cấp ba sẽ kết thúc như này sao?

Người ấy, cô còn chưa kịp nói cô thích y...

Ngay khi bản thân kiệt sức không thể vùng vẫy, La Thư Anh được người nào đó bế bổng lên, vòng tay rất vững chắc.

Tần Ngạo vỗ lưng cho La Thư Anh, cô ho sặc sụa một hồi dài, đôi mắt đỏ ửng không biết vì sợ hãi hay kích động. Y cứu cô, Tần Ngạo vừa mới cứu cô.

"Ồn chưa?"

Tần Ngạo không thừa không thiếu nói với La Thư Anh, khiến cô trong lòng chợt có chút chua chát. Y chưa từng dịu dàng với cô như khi ở cạnh La Thư Nhu, chưa một lần nào.

"Em không sao."

La Thư Anh vô thức quay đầu nhìn ra phía sau, trên bãi cỏ rộng các bạn nam sinh nữ sinh đang chia thành từng tốp lớn nhỏ, mỗi người một việc để nhanh chóng hoàn thành buổi chào đón học sinh mới của trường.

La Thư Anh và La Thư Nhu bước vào 16 tuổi, Tần Ngạo đã ở ngoài vừa học đại học vừa tự làm kinh doanh. Nếu không phải vì lần này có La Thư Nhu, chắc y cũng sẽ không đồng ý đại diện cựu học sinh ưu tú của trường về tham gia hoạt động này.

"Không nên bắt cần."

"Em biết."

La Thư Anh đôi mắt hơi đượm buồn, nhìn xuống mặt nước sóng sánh phản chiếu tán lá xanh biếc trên đỉnh đầu.

Cô đôi lúc không hiểu bản thân mình, như khi này vừa nảy sinh ý định muốn thử cảm giác cận kề cái chết. Liệu đó có phải cảm giác tội tệ nhất trên đời này.

La Thư Anh trăm lần tự hỏi, tại sao người trong lòng Tần Ngạo lại không phải là cô. La Thư Anh gặp y trước, hay vốn dĩ La Thư Nhu gặp y trước, cô thậm chí chẳng còn nhớ rõ.

Năm ấy, y cứu cô.

Hiện tại, y giết cô.

Năm ấy, cô nghĩ rằng cảm giác cận kề cái chết là cảm giác tội tệ nhất trên đời này.

Hiện tại, cô hiểu ra ở cạnh y mới chính là điều tội tệ nhất.

La Thư Anh mở mắt, sợi dây xích ở cổ tay và chân khiến người cô nặng trĩu không thể cử động, toàn thân đau đớn như đang nằm trên một chiếc giường nhiều gai. Lại một lần nữa, Tần Ngạo không để cô chết.

La Thư Anh ngồi dậy, cô dùng hết sức giãy dụa, tiếng leng keng va chạm từ những sợi dây xích vọng trong phòng, chiếc lắc bạc dưới chân đã không còn.

[Dự...]

Mấy máy cánh môi không thành tiếng, trong lòng cô hoảng loạn cực độ, đôi chân đau nhức run rẩy khiến cơ thể ngã xuống nền, La Thư Anh vừa bò vừa tìm kiếm khắp căn phòng.

"Tặng cho em cái này."

"Hoa anh thảo."

"Như thế này, mỗi bước chân của em đều sẽ nhớ có anh trai làm điểm tựa, đừng để vấp ngã. Nếu ngã, nhất định phải biết cách đứng lên. Nếu ai dám đẩy em ngã, nói với anh, anh nhất định liều mạng với người đó."

"Hoa anh thảo - chìa khóa nhỏ của thiên đường"

Bồn tắm vẫn còn đầy nước, bọt sữa tắm che mắt tầm nhìn, La Thư Anh đưa hai tay vào sờ soạng, sau đó cả người mất đà ngã vào trong, ướt át chật vật.

[Dự...không...]

Cô sợ hãi, mất nó rồi thì không còn điều gì chống đỡ cho lý trí của cô nữa. Để rồi cô sẽ ngã, vào hố đen của tuyệt vọng vĩnh cửu, không thể vãn hồi.

[Đừng mất...]

Không có một âm thanh nào phát ra, chỉ có đôi môi khô khốc nhọt nhọt và cổ họng dâng lên sự nghẹn đắng.

La Thư Anh khóc.

Từng giọt nước nóng bỏng tràn ra khóe mi, lăn dọc xuống gò má gầy gò, rơi vào nước. Đã từ rất lâu, lâu đến nỗi chính cô không nhớ nổi, cô mới lại khóc.

Một trận vỡ òa dữ dội như cơn mưa đầu hè, nước mắt tựa trân châu đứt đoạn nối nhau rơi khắp chốn.

[Dự..mất rồi..Dự...]

Tần Ngao ngăn người đứng ở cửa nhà tắm, trước mặt hần La Thư Anh đang ngồi trong bồn đầy nước, thu gối khóc nức nở như đứa trẻ bị bỏ rơi, gương mặt xanh xao tèm nhem nước, môi nhọt nhọt mấp mấp mấy chữ chẳng tròn vành, vô cùng thốn thức nghẹn ngào.

Hóa ra cô vẫn còn biết khóc?

Gương mặt y lần lượt xuất hiện vô số biểu tình, kinh ngạc, khó hiểu, nghi hoặc, thậm chí là giận dữ.

Tần Ngao lấy trong túi áo sơ mi chiếc lược bạc, y giờ đến trước mặt La Thư Anh.

"Tìm nó?"

La Thư Anh ngược đôi mắt đỏ nhìn đồ trên tay y, sau đó nhanh như chớp muốn cướp lấy, tuy nhiên cô vẫn chậm hơn phản ứng của Tần Ngao một bước.

"Hóa ra thứ này với cô quan trọng như vậy?"

La Thư Anh có thể chẳng còn nhớ gì cả, Tần Ngao cũng không rõ chuyện gì xảy ra trong khi hai người giằng co ở bồn tắm ba ngày trước. Phải, cô đã hôn mê suốt 3 ngày.

Nhưng khi bác sĩ tư được gọi đến mang cô đang hấp hối trong nhà tắm lên cấp cứu, đây là vật La Thư Anh nắm chặt trong lòng bàn tay. Sóng chết giữ lấy như thế, Tần Ngao nghĩ có thể dùng nó để đổi lấy một vài điều y muốn biết từ La Thư Anh. Nhưng y chưa bao giờ ngờ đến tầm quan trọng của vật này lại lớn như vậy, có thể khiến một La Thư Anh luôn quật cường đáng ghét trước mặt y khóc lóc đến nhếch nhác thảm hại.

"Muốn lấy lại"

La Thư Anh lau sạch nước trên mặt, có điều toàn thân cô đều ướt, càng lau lại càng trở thành nhem nhuốc, cuối cùng cô cũng khôi phục lại sự an tĩnh trong đôi mắt dù cơ thể đang run lên vì đau và lạnh, bình thần gặt đầu.

[Trả cho tôi]

Tần Ngao đọc được khẩu hình của La Thư Anh, một trận cười lạnh lẽo vang vang

"Trả cho cô? Sao chúng ta không thử làm một cuộc trao đổi?"

[Anh muốn gì?]

"Nói cho tôi biết sự thật về vụ tai nạn của Tiểu Nhu, cô đã hãm hại cô ấy như thế nào, và có ai đứng đằng sau"

La Thư Anh yên lặng cúi đầu.

"Sao? Không muốn lấy lại"

Tần Ngao đung đưa sợi dây bạc như trâu ngơoi, những chiếc chuông nhỏ rung rinh tạo nên âm thanh khe khẽ bên tai La Thư Anh.

[Được]

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

(Hôm nay không phải lịch đăng, nhưng vì tuần trước còn thiếu các bạn mấy chương nên phải thu xếp để bù nhẹ nhàng == Cảm ơn các bạn đã rất thông cảm cho sự bận rộn của tui!)

Yêu thương >"<)

***

"Xoảng"

Chiếc laptop trên bàn bị một lực đạo hất mạnh xuống nền, Vũ Lam Ân giật mình nhìn sắc mặt u ám cực độ của La Cao Dự. Hai người một nam một nữ đứng phía trước toàn thân rét lạnh, chủ tịch của bọn họ chưa từng kích động như vậy.

"Dự, hãy bình tĩnh."

Vũ Lam Ân nheo đôi mắt đẹp, đặt tay lên vai La Cao Dự trấn an anh. Nghĩ đến việc La Thư Anh bị Tần Ngạo giam giữ ở một nơi anh không thể biết, ngày ngày hành hạ cô, La Cao Dự đôi mắt đỏ lửa giận, toàn thân không ngừng tỏa ra luồng khí áp bức dọa người.

"Tur Á, trong ngày hôm nay phải mang Xảo Vấn đến trước mặt tôi."

"Vâng."

"Còn cậu Diễn Quân, tiếp tục huy động toàn bộ người, dù phải lật tung cái đất nước ấy cũng phải tìm cho ra tiểu thư."

Diễn Quân chần chừ nhìn La Cao Dự.

"Chủ tịch, thành thật mà nói chúng ta ở Trung Quốc không có nhiều mối quan hệ, vì vậy việc tìm kiếm gặp không ít khó khăn."

La Cao Dự chống tay lên bàn, tựa cằm trầm ngâm. Điều này anh hiểu rất rõ Vũ Lam Ân cũng yên lặng suy nghĩ, cô muốn giúp La Cao Dự nhưng lại nhất thời không biết giúp anh bằng cách nào.

Không đúng, cô tại sao quên mất bản thân là tiểu thư họ Vũ, con gái của thương gia Vũ Kiến Bắc nổi khắp Trung Quốc chứ.

"Dự, tôi có thể..."

"Đưa nào dám đòi lục tung cả Trung Quốc thế hả?"

Một giọng nói trầm khàn vang lên cắt ngang lời Vũ Lam Ân định thốt ra, người đàn ông trung niên mặc bộ quần áo thể thao thoải mái, trên vai còn đeo một túi đựng đồ đánh golf, đầu đội mũ lưỡi trai màu trắng bước vào trong phòng.

"Ba"

"Bác trai"

"Triệu lão gia"

Những người bên trong đồng loạt lên tiếng, có chút bất ngờ vì sự xuất hiện đường đột của vị Triệu lão gia đã sớm "quy ẩn" kia.

"A.."

Chưa để tất cả kịp định thần, Triệu lão gia bị Triệu phu nhân phía sau giơ chân đạp cho một cái, lại bị bà véo tai chỉnh đốn.

"Ông tưởng ông như vậy là ngầu lắm hả, còn dám bỏ tôi lại phía sau."

"Bà xã, tôi biết sai rồi mà..."

Triệu lão gia nhăn mặt hạ giọng, Vũ Lam Ân che miệng nhin cười. Trong tất cả những cặp vợ chồng mà cô từng biết, ba mẹ của La Cao Dự là khiến cô thấy đáng nể phục nhất. Ngay cả khi đầu đã hai thứ tóc, họ vẫn làm không ít cặp vợ chồng son bây giờ phải ghen tị.

Thật sự rất dễ thương.

"Bác trai, bác gái, sao hai người lại tới đây đường đột vậy?"

La Cao Dự đánh mắt ám chỉ cho cấp dưới ra ngoài, Vũ Lam Ân vui vẻ chạy đến đỡ hai người vào ghế ngồi.

"Ba của Minh Minh khóc lóc ôm chân mẹ đòi sang thăm nó đấy."

Triệu phu nhân nói dối tim không đập, chân không run, vẻ mặt cũng không có lấy một tia biến sắc làm Vũ Lam Ân chỉ có thể bật cười.

"Bà còn dám nói, ai mới là người nặng nặc ra sân tập gôn đòi tôi bỏ dở buổi tập để đi thăm con trai với bà hả? Ai lấy đơn ly hôn ra đe dọa tôi hả?"

Vũ Lam Ân cười càng thoải mái, La Cao Dự cũng không phải đang bị nhốt trong tù đi, hai người này có cần phải làm quá như vậy không.

"Ba, mẹ, hai người muốn dùng gì không?"

La Cao Dự lúc này mới tiến đến ngồi xuống cạnh Triệu lão gia, căng thẳng trên mặt tan đi không ít, khoe miệng thậm chí còn hơi cong lên để lộ nụ cười.

"Cho mẹ một nước ép dưa, một phần đùi gà chiên, hai phần khoai tây lắc phô mai, hai ly kem dâu cỡ lớn, còn gì nữa nhỉ, à thêm hai cái chân gà nướng. Còn ông già nhặt nhèo phía kia thì con cứ cho lão ta một ly trà quế gừng, ít mật ong một chút, nhất định phải thả thêm hai lát gừng tươi đấy.

La Cao Dự không còn xa lạ gì với kiểu coi phòng chủ tịch như quán đồ ăn nhanh của Triệu phu nhân, anh bình thản lấy giấy ghi đầy đủ rồi gọi trợ lý bên ngoài vào.

"Cho cậu 15 phút"

"Vâng."

Triệu lão gia tấm tắc khen Triệu phu nhân vẫn quá hiểu ý ông, hai người già cười đến rạng ngời.

Chỉ có Vũ Lam Ân là cơ mặt giật liên tục, một nhà bọn họ thế này không phải cũng quá kì dị rồi sao? Có điều, cô cũng đồng thời cảm thấy hạnh phúc thay cho La Cao Dự.

Quen La Cao Dự từ khi hai người chỉ là những học sinh tiểu học, Vũ Lam Ân không ít lần thắc mắc vì sao La Cao Dự lại không hề giống ai trong La gia.

La gia ngoại trừ La Thụ Anh hiền lành dễ mến thì đều là một lũ người vô tâm vô phé, tuy lạnh lùng không cảm tính nhưng lại rất dễ đoán. Vì vậy, một người lúc ôn nhu thì cũng rất ôn nhu, lúc tàn nhẫn thì vô cùng tàn nhẫn, điềm tĩnh trầm ổn lại thâm sâu khó dò như La Cao Dự chẳng khác nào một đóm sáng duy nhất giữa khoảng không tối tăm.

Vũ Lam Ân hôm nay rốt cuộc cũng hiểu, là vì bởi anh vốn dĩ chẳng có quan hệ máu mủ gì với La gia, ngược lại trong người La Cao Dự đang chảy một dòng huyết thống nhà họ Triệu.

Triệu gia từ đời trước, đến đời Triệu lão gia, đến đời anh, vẫn là những người tuyệt vời như thế.

"Tiểu Ân, cháu bản thân gì thế. Mau ăn đồ ăn thôi."

Triệu phu nhân hứng khởi xé bịch khoai tây lắc phô mai đưa cho Vũ Lam Ân. Triệu lão gia nhâm nhi tách trà quế gừng đang bốc hơi nóng.

"Phải rồi, ban nãy con nói muốn lực tung Trung Quốc làm gì cơ?"

"Chuyện này..."

"Lão già ngu ngốc kia, ông chẳng lẽ đã quên con dâu của chúng ta đang mất tích ở Trung Quốc đấy à?"

Bị Triệu phu nhân quát, ông ngăn người mấy giây rồi mới à lên, sau đó vẻ mặt kích động nói với La Cao Dự.

"Sao con lại lực tung đất nước người ta lên như thế, thật không có phép tắc. Cả một quốc gia đâu phải việc mà một gia tộc nhỏ bé như chúng ta có thể kiểm soát. Con chỉ cần thiêu trụi cái Tần gia là xong, dám khi dễ con dâu của chúng ta bao nhiêu lâu mà giờ còn dám đem con bé giấu đi ư. Trường Triệu gia toàn người mù chác."

Triệu phu nhân: "Phải, phải. Trục tiếp thiêu trụi là xong."

La Cao Dự: "..."

Vũ Lam Ân: "..."

Vũ Lam Ân không biết nên biểu tình gương mặt thế nào cho hợp lý, ban nãy cô còn lo lắng La Cao Dự vốn không có nhiều nhân lực và sức ảnh hưởng ở Trung Quốc, sợ anh không đủ sức tìm Tiểu Anh, định đề xuất ý kiến rằng cô sẽ bảo ba cô Vũ Kiến Bắc giúp đỡ. Nhưng hiện tại thế này, xem ra cô lo lắng dư thừa rồi. Hai vị trưởng bối đang ngồi đây, đừng nói là một Tần gia, e rằng là cả Trung Quốc cũng không thể đắc tội được.

Người đáng sợ nhất không phải là người chỉ có nhiều quyền thế, mà là người vừa nhiều quyền thế lại vừa nhiều liều lĩnh

"Ba, mẹ, không cần kích động. Chuyện này con sẽ tự có sắp xếp."

"Minh Minh, nhanh nhanh đón Tiểu Anh về đây, đừng để con bé chịu khổ nữa."

"Nghe nói con bé nấu ăn thật quá ngon, mẹ vô cùng mong chờ."

"Không được, tôi còn biết con bé từng đoạt vô địch bóng bàn cơ đấy, phải đấu với nó một ván."

"Ai cho ông cứ giành con dâu của tôi thế hả?"

"Con dâu của bà? Ai là con dâu của bà? Con bé cũng là con dâu của tôi."

"Ồ hay, thế con trai là ai mang nặng đẻ đau ra hả? Tất nhiên con dâu phải của tôi nhiều hơn."

"Không có tôi thì bà có con trai đẻ mà mang nặng đẻ đau à?"

Vũ Lam Ân nhăn mặt, hai người này cứ lúc nóng lúc lạnh như vậy. Tuy nhiên, trong lòng cô đột nhiên nhẹ nhõm, La Thư Anh, em có biết một gia đình áp áp hoàn hảo như vậy vẫn đang đợi ở em một cái quay đầu không?

Sự viên mãn đến cảm động này chỉ có thể dành cho một cô gái duy nhất là em, tại sao em vẫn chưa biết đến?

La Cao Dự bên kia ánh mắt yên tĩnh, có lẽ cũng sắp đến lúc rồi. Lần này chỉ cần tìm được cô, anh sẽ không bao giờ buông tay nữa. Mặc kệ cô đã đủ tuyệt vọng khi bên người đàn ông mà cô chọn hay chưa, mặc kệ cô đang yêu hay đang hận, anh nhất định phải mang cô rời khỏi y.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Xảo Vần đưa tay chạm nhẹ lên khung ảnh trên mặt bàn, dù La Thư Nhu đã qua đời được hơn ba năm, nhưng căn phòng vẫn vô cùng sạch sẽ, có lẽ La phu nhân ngày nào cũng lau dọn rất cẩn thận.

Trong ảnh, cô gái mặc trong bộ đồ tốt nghiệp, tay cầm bằng cấp 3 cười đến rạng ngời.

Thật giống, nếu cố gắng tìm ra một điểm khác biệt, có lẽ đó chính là đôi mắt. Đôi mắt của La Thư Anh cô gặp ở biệt thự Tàn gia ám ảnh hơn thế này, hay phải chăng đó chỉ là vì Xảo Vần gặp La Thư Anh ở thời điểm đôi mắt cô đã không còn có thể sáng lên nữa.

Thời gian tàn nhẫn, lòng người vô tình, tất cả đã cướp đi sự vui vẻ trong đôi mắt của một cô gái.

Xảo Vần mím môi, thật ghen tị. Không phải cô đang ghen tị với La Thư Nhu đã mất, mà là ghen tị với La Thư Anh đang còn sống.

La Thư Anh chưa bao giờ được Tàn Ngạo yêu thương, vì sao cô lại thấy ghen tị? Y không yêu cô ấy, nhưng lại không thể buông bỏ, đó chính là điều khiến cô thấy ghen tị.

Tấm gương trên tủ quần áo phản chiếu gương mặt thanh tú, gương mặt này có gì tốt đẹp chứ, tại sao La Cao Dự cũng quyến luyến, tại sao Tàn Ngạo lại cuồng si?

La Thư Nhu hay La Thư Anh thì có gì khác biệt chứ, đều sinh ra trong cuộc sống nhung lụa giàu có, họ vốn dĩ không thể hiểu được một đứa trẻ mồ côi như Xảo Vần đã phải cố gắng sinh tồn như thế nào. Đã khao khát hạnh phúc như thế nào.

Hiện tại, Xảo Vần có đứa bé. Chỉ cần giữ chân được Tàn Ngạo, cô có thể có được một gia đình trọn vẹn. Vì vậy, La Thư Anh là người mà cô phải loại bỏ triệt để.

Tất nhiên, cô không đủ sức để tự làm việc này, mà cô chỉ cần tìm được nơi Tàn Ngạo giam giữ La Thư Anh rồi báo lại với La Cao Dự, mọi chuyện sẽ hoàn toàn kết thúc.

La Cao Dự và La Thư Anh, Xảo Vần và Tàn Ngạo, tất cả đều sẽ trở về theo đúng quy luật của nó, cũng là quy luật mà cô mong muốn.

"Xuống ăn cơm trưa thôi, con gái"

La phu nhân hé cửa nói khẽ, bất ngờ Xảo Vần còn đang bản thân nhìn những tấm ảnh của La Thư Nhu treo trên tường, bà bước vào đặt tay lên vai cô.

"Con bé thật dễ mến, đúng không?"

"Vâng."

"Hồi nhỏ nó thông minh khôn khéo lắm, không ngu ngốc bất tài như đứa em gái của nó."

Xảo Vần không có biểu tình, quay lại nhoen miệng cười với La phu nhân.

"Mẹ, chúng ta xuống ăn cơm thôi."

La Thư Nhu cũng được, La Thư Anh cũng được, một người đã chết, một người sống mà như chết, La gia này giờ sẽ chỉ còn mình cô là cô con gái cưng của hai người họ, nhất định phải từng bước độc chiếm.

Xảo Vần sau khi dùng bữa xong, vì nhớ ra đến ngày khám thai định kỳ nên cô xin phép La Cao Bá và La phu nhân về trước.

Trên đường đến bệnh viện, cô gặp Tư Á, người phụ nữ lúc nào cũng mang vẻ kèn kiêu xa cách, ánh mắt sắc bén như dao nhìn Xảo Vần.

"Lên xe."

Xảo Vần sợ hãi lùi lại một bước, nhưng bị Tư Á không kiên nhẫn nắm tay đẩy vào xe ô tô, chiếc xe phóng thẳng đến sân bay, vé máy bay cùng hộ chiếu của Xảo Vần không biết từ lúc nào đã thu xếp xong xuôi, đem cô trực tiếp đến gặp La Cao Dự.

Tần Ngạo vừa trở về biệt thự, lại được Thiên Mãn thông báo Xảo Vần bị người ta bắt cóc. Y nói lòng cà vạt, không biểu đạt thái độ gì.

"Ra ngoài trước đi."

Trước khi rời khỏi phòng, Thiên Mãn vô tình để ý thấy Tần Ngạo lấy từ trong túi áo một chiếc lắc chân tùy tiện vút lên mặt bàn, là của Tiểu Anh?

Ông sợ hãi với chính những điều vừa mới xuất hiện trong đầu, vội vàng xuống tìm gặp Thi Nhĩ. Lúc này Thi Nhĩ đang cầm cùi lau chùi trong bếp, từ khi La Thư Anh trốn khỏi biệt thự, Tần Ngạo nổi giận đuổi hết người hầu trong biệt thự, chỉ để lại lão quản gia Thiên Mãn và Thi Nhĩ, nên mọi việc lớn bé nặng nhọc cô đều phải làm hết. Một ngày tất bật từ 3h sáng đến 1h đêm khiến Thi Nhĩ trông gầy đi nhiều.

"Thi Nhĩ, có chắc là Tiểu Anh đã trốn thoát không?"

Thi Nhĩ dừng động tác, ngơ vờ nhìn Thiên Mãn, nhỏ giọng thì thầm.

"Chắc chứ, Vũ tiểu thư còn chủ động báo với tôi Tiểu Anh đã trốn đến chỗ của cô ấy mà."

Nhìn vẻ mặt trầm ngâm của Thiên Mãn, Thi Nhĩ cảm giác bất an.

"Lão Mãn, lại có chuyện gì sao? Không lẽ Tiểu Anh..."

"Không, không có gì đâu."

Có thể Tần thiếu gia chỉ vô tình nhặt được sợi dây ở đâu đó, hoặc cũng có thể chỉ là một sợi dây giống với cái của La Thư Anh, Thiên Mãn không thể vội vàng kết luận. Lại nói Thi Nhĩ lo lắng cho La Thư Anh như thế, nếu để cô biết chỉ sợ lại lớn chuyện lên.

"Lão Mãn, ba ngày nữa là đến ngày giỗ của La Thư Nhu rồi đúng không?"

"Đúng rồi."

Mỗi năm, cứ đến ngày giỗ của La Thư Nhu là Tần Ngạo lại nổi điên, đánh đập La Thư Anh thừa sống thiếu chết. Năm nay cô ấy không còn ở đây nữa, Thi Nhĩ thở phào yên tâm.

Anh Quốc lúc này trời gần sáng, Xảo Vần sau cả một chuyến bay dài hơn mười tiếng đã được dẫn đến gặp La Cao Dự.

La Cao Dự quay lưng về phía cô, tầng thượng của KTV nổi tiếng được thắp sáng bởi vô số ánh đèn xa xỉ, bên dưới là dòng sông Thames tràn đầy sự sống uốn lượn như một dải lụa đen tuyền.

"Xảo Vần, cô còn nhớ chúng ta gặp nhau lần đầu ở đâu không?"

Giọng La Cao Dự lẫn trong tiếng gió, hai tay anh bỏ túi quần, bóng lưng thẳng cao lảnh, khoảng cách giữa hai người không quá xa cũng không quá gần.

Cô sao có thể không nhớ bản thân đi được đến hôm nay đều là La Cao Dự cho cô.

Người này hơn tất cả những đàn ông trên đời, thậm chí hơn cả Tần Ngạo, luôn là người khiến phụ nữ hoặc là cuồng si, hoặc là sợ hãi.

Đúng vậy, La Cao Dự luôn khiến Xảo Vần phải run sợ.

"Nhớ."

Bờ sông Thames muôn đời vẫn thế, rất xinh đẹp cũng rất tối tăm, muôn hình muôn vẻ, luôn luôn chuyển động như dòng nước của nó.

Một cô gái nhếch nhác vùng vẫy cố thoát khỏi đám đàn ông đang có ý định giờ trò đùa bại, phía xa có người tiến đến, vung hai nắm đấm vào mặt một tên trong số họ.

"Con mẹ nó, thằng nào vậy?"

Đối phương rống lên bằng tiếng Anh lơ lớ, nhìn bộ dạng thấp bé đen nhẻm của hắn có thể đoán biết được hắn không phải người phương Tây, thậm chí có thể là dân bất hợp pháp.

La Cao Dự không nói nhiều lời, hai ba động tác đem cả 4- 5 tên đánh gọn vào một chỗ. Cô gái gương mặt lấm lem nước mắt, cổ kéo chiếc áo sơ mi xộc xệch đã bị xé rách để che đi phần thân thể lộ ra.

La Cao Dự sau khi giúp cô giải vây, cũng không mở lời, xoay người muốn bỏ đi nhưng bị cô gái ôm lấy chân.

"Cho tôi đi với, cho tôi ra khỏi đây."

Cô gái nói với anh bằng tiếng Trung Quốc, lúc này La Cao Dự mới để ý kĩ gương mặt dưới ánh đèn vàng hắt xuống, dung mạo người này có 1-2 phần giống với Tiểu Anh khiến anh hơi bất ngờ.

"Cô tên gì?"

"Xảo...Xảo Vần."

"Còn đứng lên được không."

"Được, tôi được."

Xảo Vần mừng rỡ vội vàng đứng lên, La Cao Dự liếc mắt thấy bộ dạng của cô, cởi áo vest sạch sẽ bên ngoài đưa cho Xảo Vần.

"Khoác vào đi."

Đó là lần đầu tiên họ gặp mặt. Sau đó dưới sự đào tạo của Tư Á, Xảo Vần được chỉ bảo để có thể trở thành một La Thư Nhu thứ hai, cô còn được phẫu thuật gương mặt để giống với La Thư Nhu.

La Cao Dự thi thoảng đều sẽ gửi cho Tần Ngạo những tấm ảnh của Xảo Vần, địa điểm ở rất nhiều nước khác nhau, nhưng chưa lần nào để ý gặp được cô. Mãi cho tới chuyến đi Ý vừa rồi, Xảo Vần mới trực tiếp bước vào kế hoạch.

Chỉ là La Cao Dự tính sai một bước nhỏ. Xảo Vần thế mà lại yêu Tần Ngạo, còn mang thai đứa bé của y.

"Đứa bé là trai hay gái."

Dù chỉ là một câu hỏi bình thường, nhưng lại khiến Xảo Vần sợ hãi vô cùng.

"Chủ tịch, xin lỗi. Tôi sai rồi. Đừng hại đứa bé."

"Trai hay gái?"

"Trai...là con trai."

"Thế à"

Cách nói chuyện nửa vờ của La Cao Dự càng làm Xảo Vần sợ mất mặt, vừa muốn tiến lại cầu xin anh lại vừa không dám nhúc nhích.

Tư Á không biết xuất hiện ở phía sau từ lúc nào, giữ lấy hai tay Xảo Vần, La Cao Dự quay người tiến lại phía cô, thuận tiện rút từ trong túi quần một con dao bấm sắc bén.

Lung dao lạnh lẽo chạm lên mặt Xảo Vần, di chuyển một đường thẳng xuống bụng cô, khiến Xảo Vần hoảng loạn đến bật khóc.

"Chủ tịch, tôi sai rồi. Tha cho tôi."

La Cao Dự đột nhiên cười rất sáng khoái, anh ném con dao sang bên cạnh.

"Hóa ra còn biết sợ?"

Nhìn gương mặt đã đầm nước mắt, La Cao Dự ra hiệu cho Tư Á buông tay, Xảo Vần vô lực ngã xụp xuống đến, hơi thở nặng nề.

"Yên tâm, tôi không có thú vui hành hạ người khác như Tần Ngạo, đặc biệt là phụ nữ và trẻ em. Đối với tôi chỉ có hai loại, hoặc sống tốt đẹp, hoặc chết tòi tẹ."

La Cao Dự nhún vai bình thản, Xảo Vần ôm lấy chân anh khiến quần âu phẳng phiu bị nhàu nát một chút.

"Chủ tịch, tôi hứa sẽ tìm thấy La tiểu thư cho ngài. Cho tôi ba ngày, nhất định tôi sẽ tìm thấy."

"Vậy thì tốt."

La Cao Dự có vẻ hài lòng với câu trả lời của cô, anh nhặt lại con dao bấm bên cạnh, đồng thời ra lệnh cho Tư Á đưa Xảo Vấn trở về.

Ba ngày nữa, nếu anh nhớ không nhầm thì chính là ngày giỗ lần thứ bốn của La Thư Nhu.

Bốn năm trước, mọi chuyện vì một ngày này mà bắt đầu.

Vậy thì hiện tại cũng nên vào chính ngày này mà kết thúc, triệt để kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

(Nghe nói cơ sở bạn đang mừng thầm vì truyện sắp tới hồi kết hả? v Yên tâm đi truyện này hơn 150 chương nhé. Tim gan phổi phèo sẽ còn lộn lên dài dài. À cơ mà có ngược có sủng nên đừng lo lắng, không ngược cả truyện đâu ^^ Bật mí alala là sau này bé Tiểu Anh hạnh phúc lắm nè)

***

Vũ Lam Ân mệt mỏi nằm bất động trên giường lớn, điện thoại reo ỉn ỏi không cần nhìn cũng biết người gọi là Thiên Trường Khanh.

Cô vươn tay tắt nguồn, tùy tiện ném qua một bên. Chẳng bao lâu sau, chuông cửa lại vang lên, tất nhiên cũng chỉ có thể là Thiên Trường Khanh.

"Bà xã, sao em không nghe máy?"

Thiên Trường Khanh ung dung bước đến bên cạnh Vũ Lam Ân, hần nằm xuống cạnh cô, chống tay tựa đầu ngắm gương mặt đang thất thần của Vũ Lam Ân.

Vũ Lam Ân không thém lên tiếng, vẫn chăm chăm nhìn trần nhà khiến Thiên Trường Khanh thật sự thắc mắc cô đang nhìn thấy gì ngoài chiếc đèn chùm bắt mắt kia.

"Bà xã, có gì trên đó đáng xem hơn gương mặt đẹp trai của anh sao?"

"Sao anh vào đây được?"

Hỏi câu này xong, Vũ Lam Ân mới thấy hơi thừa thãi. Loại người như Thiên Trường Khanh có gì mà không làm được, chắc chắn đã nhân một lúc nào đó đánh chìa khóa nhà cô rồi.

"Anh dịch chuyển tức thời vào."

Con người này vì sao cứ không nghiêm túc như vậy. Trầm mặc một lúc, Vũ Lam Ân nghiêng đầu nhìn Thiên Trường Khanh.

"Bà xã, đừng nhìn anh như vậy. Anh sẽ không thể thoát khỏi sự cảm dỗ này mà đánh mất bản thân."

"Anh có bản thân mà đánh mất sao?"

Vũ Lam Ân hừ lạnh, Thiên Trường Khanh ôm cô vào lòng, cô không kháng cự hần.

"Khanh, nói cho em biết La Thư Anh bị nhốt ở đâu?"

Vũ Lam Ân vô thưởng vô phạt hỏi một câu.

"Lam Ân, tại sao em lại quan tâm đến chuyện của người khác như vậy?"

Thiên Trường Khanh ít khi gọi thẳng tên cô, bình thường hần đều rất tùy tiện gọi cô là "bà xã" hay "em yêu" rồi còn "bé cưng", mỗi khi hần gọi thẳng tên cô chính là lúc hai người có thể nói chuyện thực sự nghiêm túc.

"Tiểu Anh không phải người khác."

Thiên Trường Khanh thừa nhận hần ghen tị với La Cao Dự. Dù hần biết Vũ Lam Ân và La Cao Dự chỉ là bạn bè thân thiết mà không phải một mối quan

hệ mặt mờ nào khác. Tuy vậy cũng chính điều đó khiến hấn bức dọc, vì sao chỉ là một người bạn mà có thể khiến cô quá dễ tâm đến, trong khi hấn đã theo đuổi cô rất lâu cũng chưa từng thấy cô quan tâm đến hấn một chút.

"Khanh, nói với em."

Vũ Lam Ân nghiêm túc nhắc lại, Thiên Trường Khanh là bạn và cũng là cấp dưới thân cận nhất của Tần Ngao, có thể hấn sẽ biết điều này.

"Anh không biết."

Thiên Trường Khanh không nói dối, hấn thật sự không biết La Thư Anh bị Tần Ngao giam giữ ở đâu. Thiên Trường Khanh buông Vũ Lam Ân ra, hấn ngồi dậy, đáng vẻ có phần cô độc đáng thương.

"Lam Ân, nếu như anh biết La Thư Anh đang ở đâu, thì em có muốn nghe không?"

"Tất nhiên là muốn."

"Mặc kệ anh phải lựa chọn giữa từ chối em hay phản bội bạn anh ư?"

Không gian rơi vào một khoảng lặng, Vũ Lam Ân ngẩn người không nói. Đúng vậy, nếu Thiên Trường Khanh biết La Thư Anh ở đâu, cô vẫn muốn nghe hấn nói ư? Nếu hấn nói cho cô, thì hấn đang phản bội lại Tần Ngao, Thiên Trường Khanh không phải là người như thế. Nhưng nếu hấn không nói, thì cô sẽ cho rằng hấn không yêu cô ư?

"Vũ Lam Ân, em thật sự chưa từng quan tâm đến tôi. Một chút cũng không."

Thiên Trường Khanh trầm giọng nói với Vũ Lam Ân, hấn rời khỏi phòng, bỏ Vũ Lam Ân còn đang thẫn thờ ngồi trên giường.

Ai thêm quan tâm đến một kẻ đào hoa chỉ biết trêu đùa phụ nữ như hấn chứ. Thế vì đâu trong lòng Vũ Lam Ân đột nhiên có chút nhức nhối.

Thiên Trường Khanh đem tâm trạng bức bối trút hết lên cấp dưới. Cả ngày văn phòng tổng giám đốc bị bao trùm bởi không khí lạnh lẽo ngột ngạt.

"Có vẻ không chỉ mình tôi là dễ tâm trạng ảnh hưởng công việc nhì, một kẻ vô tâm vô phẩy như cậu cũng có thể như này?"

Thiên Trường Khanh không thêm liếc mắt đến Tần Ngao, mặt bàn giấy tờ hỗn độn chồng chất lên nhau.

"Tất cả là tại cậu và cái cuộc tình tay ba chết tiệt của cậu."

"Tại tôi?"

"Hừ, chết tiệt thật."

Thiên Trường Khanh đấm mạnh vào bàn, sắc mặt vô cùng u ám.

"Ngày mai, mọi chuyện sẽ kết thúc."

"Mai?"

"Mai là ngày giỗ của Tiểu Nhu."

Thiên Trường Khanh ngẩn người, vậy mà đã lại đến ngày giỗ của La Thư Nhu. Thời gian nói nhanh không nhanh, nói chậm không chậm, chớp mắt một cái tất cả đã bình thản trôi qua.

"Ngao, lát nữa tan làm có dự định gì?"

"Tôi cần đi lấy một thứ."

Ngay khi kết thúc công việc ở tập đoàn, Tần Ngao lái xe đến thẳng chỗ La Thư Anh, cô đang ngồi yên lặng trên giường, bên cạnh là hai cuốn sổ dày đặt ngay ngắn. Tần Ngao cầm lên, hơi cảnh giác nhìn La Thư Anh

"Lân này đừng hòng giờ trò với tôi."

Hai cuốn sổ dày đặc những chữ, nét bút của La Thư Anh mềm mại đẹp mắt. Máy trang cuối cùng vẫn còn vương mùi mực, chứng tỏ cô chỉ vừa mới hoàn thành nó cách đây không lâu.

Tần Ngao lấy xong rồi rời đi, không hề động đến người cô. Có thể y thấy đã không còn cần thiết nữa. Bốn năm, không ngày nào y không nghĩ ngợi về cái chết nhiều khúc mắc của La Thư Nhu, cuối cùng cũng có ngày này. Bốn năm, có thể ngày mai y sẽ có đủ bằng chứng buộc tội La Thư Anh, để cô mãi mãi sống trong tù, không thấy được ánh sáng tự do.

Bốn năm, nỗi đau khổ cùng sự tàn nhẫn của Tần Ngao trút hết lên người La Thư Anh. Còn sự bất lực và bị thương của cô đổ thành máu và nước mắt,

roi vào hư không

Đêm hôm ấy, La Thư Anh ngồi thần thờ một chỗ rất lâu. Mặt trăng ngoài kia rất sáng, ánh sáng lọt vào tràn khắp căn phòng.

Khay cơm tối đặt im lìm một góc, cô tiến lại ăn hết một mạch, cô không được chết. Dù có chuyện gì xảy ra, hôm nay hay ngày mai, cô cũng không thể chết.

La Thư Anh không sai, cũng không muốn sống như một người sai trái.

Nếu nhất định phải kể ra một sai lầm lớn nhất và duy nhất trong cuộc đời này của cô, chính là việc cô đã yêu Tần Ngạo. Yêu đến ngu xuẩn, đến nhu nhược. Trước khi thiếp đi vì mệt mỏi, một giọt nước mắt trong suốt lăn qua khóe mi, La Thư Anh nấp mấy cánh môi.

[Dự, em hiểu rồi. Cứu em. Làm ơn hãy đến cứu em.]

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Tần Ngạo đặt một bó hoa cúc họa mi xuống mộ của La Thư Nhu, đồng thời đặt cả hai cuốn sổ trên bia mộ.

Y không nhớ đây là lần thứ bao nhiêu y tới đây, nhưng chỉ đến ngày giỗ của cô mới mang theo hoa cúc họa mi. Cô vẫn luôn thích loài hoa này.

"Tiểu Nhu, lại một năm rồi."

Tần Ngạo quỳn luyến đưa tay chạm lên di ảnh của La Thư Nhu, trong ánh mắt đều là yêu thương. Cảm giác này thật sự không chân thật, cảm giác cô đã không còn bên cạnh y, suốt những năm tháng y dù cố gắng bao nhiêu cũng không thể chấp nhận.

Được một lúc, Tần Ngạo ngồi tựa lưng vào bia mộ, mở cuốn sổ đầu tiên của La Thư Anh. Ngay trang đầu, La Thư Anh viết:

"Bi thương nhất không phải là câu chuyện của một đôi tình nhân âm dương cách biệt, mà là tình yêu làm tương giữa hai người đang cùng tồn tại ở một nơi, như em, cũng là như anh."

Anh từng dẫn em về nhà, từng tặng em sợi dây chuyền, từng cõng em suốt chặng đường, từng cứu mạng em. Thế nhưng, người anh yêu suốt đời suốt kiếp lại không phải là em, mãi mãi không phải em."

***

La phu nhân năm ấy sinh hai đứa trẻ, nếu như chị gái La Thư Nhu khi trưởng thành luôn đạt thành tích văn hóa rất cao thì La Thư Anh lại chỉ giỏi những môn ngoại khóa, cô vẽ rất đẹp, chơi thể thao rất giỏi, cô thích nhảy múa, ca hát, thích chơi cờ vua cùng các bạn trong câu lạc bộ. Vì vậy, đối với gia tộc mấy đời nối tiếp đều toàn người tài giỏi thì một cô nhóc như La Thư Anh quả là sản phẩm thất bại.

Tuy từ nhỏ La Cao Bá cùng La Phu Nhân đã nuông chiều La Thư Nhu nhiều hơn, nhưng La Thư Anh chưa bao giờ tủi thân vì điều này, cô rất yêu quý chị gái của mình.

La Thư Anh và La Thư Nhu lên 8, anh trai La Cao Dự đã tròn 16 tuổi, cũng là lúc La Thư Anh gặp Tần Ngạo.

Một buổi chiều, La Cao Dự bắt gặp em gái đang vừa tìm kiếm khắp căn phòng vừa khóc nức nở.

"Tiểu Anh?"

"Dự...mất rồi...dây chuyền mất"

La Thư Anh khóc đến đáng thương, La Cao Dự xoa đầu trấn an cô, có lẽ thứ cô bé đang nhắc đến là sợi dây chuyền cúc họa mi kì lạ cô bé mang về tháng trước.

"Anh tìm giúp em."

La Cao Dự cùng La Thư Anh chăm chú tìm khắp phòng, cho đến khi La Thư Nhu bước vào, ngăn người hỏi

"Anh Cao Dự, Tiểu Anh, hai người tìm gì vậy?"

La Thư Anh lau nước mắt nước mũi tèm lem trên gương mặt, đứng dậy nói với La Thư Nhu.

"Đây chuyện..."

Chưa kịp nói hết câu, La Thư Anh ngay lập tức phát hiện sợi dây chuyền của cô bé đang ở trên cổ La Thư Nhu.

La Thư Nhu lúc này cũng hiểu ra vấn đề, tháo dây chuyền đưa cho La Thư Anh.

"Chị thấy nó rơi trước cửa nhà đó, mà lúc chị đi em chưa dây nên thuận tiện đeo vào luôn. Trả cho em nè."

"Cảm ơn chị Thư Nhu, cảm ơn chị."

La Thư Anh mừng rỡ vô cùng, khiến La Cao Dự nhẹ nhõm thở phào. Nếu để mất sợi dây này, không biết căn nhà có bị nhấn chìm bằng nước mắt của con bé không nữa. Quay sang La Thư Nhu, anh lên tiếng hỏi.

"Buổi gặp mặt với Tàn gia tốt đẹp chứ?"

"Vâng, con trai của bọn họ rất yêu quý em."

"Vậy là được."

La Cao Dự giúp La Thư Anh lau nước mắt, bế bổng cô bé lên.

"Được rồi đừng khóc nữa, anh trai đưa em đi ăn gà rán nhé"

"Yeah, gà rán. Cả kem nữa."

La Thư Anh tâm trạng thay đổi như chong chóng, vừa khóc lại có thể cười, không quên rủ chị gái đi chung nhưng La Thư Nhu từ chối vì muốn nghỉ ngơi.

Nhìn lại căn phòng một nửa đồ là màu xanh, một nửa là màu hồng, La Thư Nhu có thể cảm nhận sâu sắc được sự khác biệt giữa bản thân và La Thư Anh.

Kể cả việc La Cao Dự luôn luôn nuông chiều La Thư Anh mà không mấy khi để tâm đến cô khiến cô thấy vô cùng ghen tị.

Ai cần đi gặp mặt rồi định hôn ước với con trai Tàn gia kia chứ, cô chỉ cần anh Cao Dự. Tại sao La Cao Dự đối với cô bé không thể thân thiết một chút.

La Thư Anh tay cầm gà rán tay cầm một que kem vani, ăn rất ngon miệng. La Cao Dự thi thoảng dùng khăn giấy lau miệng cô.

"Ăn từ từ thôi."

Từng cử chỉ của anh đều là ôn nhu, mấy nữ sinh bên cạnh đã lén lút chụp vài bức ảnh, vẽ mặt vô cùng ngưỡng mộ.

"Tiểu Anh, sợi dây chuyền này rất quan trọng sao?"

"Vâng. Quan trọng lắm."

"Em có muốn kể cho anh nghe không?"

La Thư Anh ngẩn người mấy giây, cô ăn nốt miếng kem cuối cùng, đặt đũa gà còn đang dở xuống, sau đó bắt đầu kể chuyện cho La Cao Dự. Từ lần đi lạc vô ý đến lời hẹn gặp nhau ba lần sẽ tiết lộ tên giữa cô bé và anh trai tốt bụng kia.

La Cao Dự nghiêm túc lắng nghe, không coi đó là một câu chuyện đùa. Khi nhắc đến cậu thiếu niên ấy, đôi mắt La Thư Anh sáng lên lấp lánh, tâm trạng vô cùng hứng khởi. La Cao Dự để ý xuống sợi dây chuyền cô bé đang đeo.

Cúc họa mi màu cam sồi nổi, cuốn hút, lòng tin yêu chân thành. Xem ra người này cũng rất coi trọng cô ngốc đang ở trước mặt anh đây.

"Nhưng mà, không biết khi nào mới gặp lại anh ấy."

La Thư Anh gương mặt buồn rầu, mím mím đôi môi đỏ mọng như cherry, hàng mi đen dày rung rinh sụp xuống, bộ dạng như một chú cún nhỏ.

La Cao Dự vươn tay vén một lọn tóc tơ đang rủ xuống của La Thư Anh, giọng nói đang thời kì vỡ vạc nghe trầm trầm.

"Không cần lo lắng. Nhất định sẽ gặp lại."

La Cao Dự không chỉ có một niềm tin mãnh liệt rằng La Thư Anh sẽ gặp lại người kia.

Mà anh còn cảm thụ được mối ràng buộc khó mà tách rời giữa hai người. Thậm chí trong mối ràng buộc ấy, cũng có cả chính anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Sau khi được chính thức đính hôn ước ở tiệc sinh nhật 9 tuổi, mỗi ngày Tần Ngạo đều qua rủ La Thư Nhu đi học.

La Thư Anh đeo một chiếc balo lớn màu xanh, chậm rãi bước từng bước nhỏ phía sau hai người họ. Cô thích nhất là ngắm nhìn Tần Ngạo từ xa như thế này.

"Tiểu Anh, em đi chậm quá."

La Thư Nhu quay đầu nhắc nhở La Thư Anh, nhưng cũng không có ý định đợi cô, cùng Tần Ngạo tiếp tục bước lên phía trước.

Trường cấp 2 của Tần Ngạo chỉ cách trường tiểu học của hai chị em 5 phút đi bộ, vô cùng thuận tiện. Trước khi vào lớp học, La Thư Nhu còn không quên nhắc nhở La Thư Anh, hôm nay lớp cô có bốn tiết, sau khi tan học sẽ cùng Tần Ngạo đi chơi công viên giải trí, vì vậy không đợi La Thư Anh cùng về được.

"Hai người đi chơi vui về nha."

La Thư Anh trước mặt cười rất vui vẻ, quay lưng gương mặt thoáng buồn. Cô bé ước giá mà mình cũng được đi cùng họ. Tuy bình thường La Cao Dự thường hay đưa cô đi công viên giải trí, nhưng cô muốn được một lần đến cùng với Tần Ngạo.

Không ngờ, khi La Thư Anh tan học, La Thư Nhu và Tần Ngạo vẫn đợi ở cổng trường.

"Hai người sao lại ở đây?"

"Đợi em cùng đi đó."

La Thư Nhu dặt tay em gái, nở một nụ cười nhưng trong lòng bất mãn. Thật ra ý kiến đợi La Thư Anh cùng đi vốn không phải cô muốn, mà là Tần Ngạo đề xuất ra.

La Thư Nhu không hiểu, vì sao La Cao Dự, rồi đến Tần Ngạo, đều phải quan tâm đến cô em gái vô dụng của cô như vậy. Cô thì có gì mà không bằng được La Thư Anh?

"Oa..."

La Thư Anh hai mắt sáng lấp lánh nhìn xe kẹo bông nhiều màu sắc ở dưới một tán cây. La Thư Nhu và Tần Ngạo đi mua nước uống cũng được một lúc rồi.

Lục lọi chiếc balo phía sau, hôm nay cô bé không mang tiền. La Thư Anh buồn chán cúi đầu, quyết định đi vòng quanh công viên giải trí để quên đi những cây kẹo bông hấp dẫn kia, nhất thời quên mất lời dặn đứng chờ một chỗ của La Thư Nhu.

Công viên quả nhiên thật lớn, La Thư Anh mỗi lần đi đều được La Cao Dự nắm tay dẫn bước, lần đầu một mình như vậy, cô đi mãi cũng không thấy quay về được chỗ có xe kẹo bông ban nãy.

"A kia rồi!"

Phát hiện ra xe kẹo bông ở dưới tán cây, nhưng vì sao người bán hàng lại một bà thím mà không phải ông chú ban nãy. Hơn nữa, kẹo bông đủ màu sắc cũng không còn, chỉ thấy những que màu trắng như đám mây trên trời.

"Có thể ông chú đã đến giờ nghỉ ngơi rồi. Họ bán hết que kẹo nhiều màu sắc rồi ư?"

La Thư Anh chắc mẫm, hai chân bắt đầu mỏi nhừ, trời cũng tắt nắng hẳn. Lúc này La Cao Dự và La Thư Anh quyết định ngồi xuống ghế đá bên cạnh chờ La Thư Nhu và Tần Ngạo quay về.

Lúc này, trước một xe đẩy kẹo bông khác, La Thư Nhu đưa mắt tìm kiếm xung quanh, Tần Ngạo tuy không có biểu hiện gì là sốt ruột, nhưng cũng chăm chú nhìn xem La Thư Anh đang ở chỗ nào.

"Anh Ngạo, có thể Tiểu Anh đã về trước rồi."

La Thư Nhu đột nhiên lên tiếng, Tần Ngạo yên lặng chờ cô nói tiếp.

"Em nhớ hôm nay con bé còn có lịch tập đàn cùng cô giáo, có thể nó nhớ ra nên đã về trước."

"Em chắc chắn?"

"Không sao đâu, Tiểu Anh đi công viên này rất nhiều lần rồi, hơn nữa cũng không xa nhà. Con bé vốn rất thông minh, không dễ lạc được đâu."

Tần Ngạo đột nhiên xoa đầu La Thư Nhu, trong ánh mắt có vài phần vui vẻ.

"Chỉ có cô ngốc như em mới dễ lạc thôi."

La Thư Nhu có chút không hiểu ý Tần Ngạo, nhưng cô nhóc vẫn mỉm cười, kéo tay y cùng ra về.

La Cao Dự chơi bóng rổ trở về, người anh ướt mồ hôi, đến cổng thì gặp La Thư Nhu và Tần Ngạo đang nói chuyện.

"Anh Tần Ngạo, hôm nay em vui lắm. Cảm ơn anh."

"Vui về là được."

Tần Ngạo cong khóe môi, nụ cười ẩn hiện. La Cao Dự nhìn biểu hiện của y, hơi nhíu đôi lông mày. Tên này thật sự đối với La Thư Nhu động tâm rồi?

"Thư Nhu, Tiểu Anh không về cùng em sao?"

"Tiểu Anh, bọn em cùng đi chơi công viên nhưng có lẽ em ấy về trước để tập đàn cùng cô giáo rồi. Em ấy không có ở nhà sao?"

"Không lẽ vẫn còn ở công viên?"

Tần Ngạo vừa nói xong, sắc mặt La Cao Dự đột nhiên thay đổi, hôm nay vốn không phải lịch tập đàn của La Thư Anh. Sau đó, La Cao Dự lập tức quay người, vội vàng bắt taxi đi thẳng đến công viên giải trí.

La Thư Anh ngồi thu gối trên ghế đá, cây cối xung quanh bị màn đêm bao trùm thành những mảng tối đen khiến cô thấy hơi sợ hãi.

"Không sao đâu, anh Tần Ngạo sẽ tìm thấy mình. Chị Thư Nhu sẽ tìm thấy mình thôi."

La Thư Anh tự trấn an bản thân, nhưng cơ thể không kìm được mà run rẩy. Sương rơi xuống ngày một nhiều mang theo chút khí lạnh lẽo.

"Yên tâm Tiểu Anh, không sao đâu mà. Không sợ, không sợ."

Đột nhiên cô bé nhớ đến La Cao Dự, anh từng dạy cô nếu mỗi lần thấy bất an hay sợ hãi, chỉ cần nghĩ về những điều vui vẻ nhất.

La Thư Anh cố gắng suy nghĩ về những lần gặp mặt của cô và Tần Ngạo, tâm trạng bình tĩnh không ít.

Bỗng nhiên một con mèo đen từ đâu chạy vụt qua, đôi mắt nó sáng xanh dưới ánh đèn mờ phía trước khiến La Thư Anh giật mình, cô bé òa khóc lên.

"Dự ơi, em sợ...làm thế nào bây giờ...huhu..."

Trong vô thức, La Thư Anh kêu tên người luôn cho cô cảm giác an toàn nhất, người luôn bảo bọc nuông chiều cô: La Cao Dự.

Cô dù can đảm đến đâu cũng chỉ là một đứa trẻ, sao có thể một mình coi như không có chuyện gì xảy ra trong trường hợp này. Vì vậy tiếng nức nở ngày một to hơn.

"Tiểu Anh, em ở đâu?"

Giọng La Cao Dự vang lại từ phía xa, khiến La Thư Anh càng khóc to hơn, vừa khóc cô bé vừa nói trong nước mắt.

"Em...ở...ở đây...Dự...huhu...Em không sống nổi nữa."

La Cao Dự cuối cùng cũng đứng trước mặt cô, La Thư Anh nói năng đến ngốc nghếch.

"Em chết mất, em sắp lên thiên đường..."

Dù cô khóc rất đau lòng, nhưng La Cao Dự vẫn không kìm được gỡ đầu La Thư Anh một cái.

"Con ngốc này. Cuối cùng cũng thấy em."

La Cao Dự cõng La Thư Anh, mùi mồ hôi từ người anh xộc vào mũi cô, nhưng cô không hề bài xích, ngược lại còn gục đầu trên lưng anh, nhắm mắt muốn chìm vào giấc ngủ.

"Dự, em sợ quá. May quá, là anh."

La Thư Anh lằm bằm trong con mê, không hề biết rằng người phía trước vừa đang thở phào nhẹ nhõm, vừa lén lút nở một nụ cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Chỗ tui hơn 12h rồi ý - _ - ngày nhiều việc giờ buồn ngủ dip mắt mà vẫn nhớ hôm qua sốt nên đăng thiếu một chương, nay phải cố hoàn nốt cho kịp lịch đây - _ - Nợ hoài nợ riết, cứ đặt lịch đăng xong toàn a lung tung chẳng theo được đúng lịch.

***

La Thư Nhu đi đi lại lại trong phòng, bộ dạng đứng ngồi không yên.

"Tiểu Nhu, nào lại đây ăn trái cây."

"Mẹ, Tiểu Anh vẫn chưa về."

"Anh trai con đã đi tìm con bé rồi, không sao đâu."

La Cao Bá đọc báo ở sofa, ông thậm chí không hề biểu đạt một chút sự lo lắng khi nghe La Thư Nhu kể lại rằng La Thư Anh bị lạc ở công viên. La Thư Anh tuy cũng là con gái ông, nhưng con bé này thật chẳng có tiền đồ như chị gái của nó, vì vậy bớt quan tâm một chút cũng không ảnh hưởng.

Có lẽ La Thư Anh cũng hiểu được bản thân không có gì nổi bật như chị gái La Thư Nhu, nên cô chưa từng đòi hỏi ở ba mẹ quá nhiều. Không giống La Thư Nhu cầu kì, quần áo đều là loại đắt nhất, đồ ăn cũng phải là món này chứ nhất định không thể là món kia. La Thư Anh từ bé đã ăn mặc rất đơn giản, cũng không bao giờ kén ăn, cứ như vậy mạnh khỏe lớn lên.

Áy thế mà điều bất ngờ đã xảy đến, chính là lúc La Cao Dự công La Thư Anh vào nhà, về mặt anh vô cùng căng thẳng.

"Mẹ, nhanh lên. Tiểu Anh bị sốt rồi."

Bỏ lại một câu với La phu nhân, La Cao Dự lập tức hướng thẳng lên trên lầu ba, nơi có phòng của La Thư Anh và La Thư Nhu ở đó.

Buổi tối, La phu nhân bung cháo và một cốc sữa ấm vào phòng, La Thư Nhu đi theo phía sau bà. La Cao Dự đang ngồi cạnh giường dùng khăn ướt lau mặt cho La Thư Anh, cô bé mê man trong cơn sốt kéo dài, gương mặt tái đi vì mệt mỏi.

"Con bé đỡ hơn tí nào chưa?"

La Cao Dự nhúng khăn mặt vào thau nước ấm bên cạnh, vắt sạch sẽ rồi đặt lên trán La Thư Anh.

"Vẫn còn đang sốt cao."

"Con bé này thật là, bình thường khỏe mạnh như vậy sao hôm nay lại dễ ốm thế này."

La phu nhân đặt khay gỗ lên mặt tủ cạnh giường, bình thường bà chưa bao giờ phải lo lắng cho sức khỏe của La Thư Anh, vì cô vốn có sức đề kháng rất tốt. Không giống La Thư Nhu thường hay ốm vặt, có lẽ cũng vì vậy mà La phu nhân luôn quan tâm chăm sóc đến chị gái La Thư Nhi nhiều hơn, có gì ngon và tốt cũng đều muốn để cho La Thư Nhu.

"Tiểu Nhu, con ở với em một lúc đi."

La phu nhân nói xong thì ra ngoài. La Thư Nhu nhanh chân vòng qua đầu giường bên kia, La Thư Anh nằm yên lặng, đôi lông mày nhỏ đang xô lại nhau vì khó chịu.

"Tiểu Anh, xin lỗi nha."

La Cao Dự sờ thấy thân nhiệt La Thư Anh rất nóng, nhưng toàn thân cô bé lại không ngừng run rẩy, anh kéo tấm chăn lên cao hơn.

"Hôm nay đi công viên giải trí Tiểu Anh ăn gì chưa?"

"Chưa ăn. Em và anh Tàn Ngạo đi mua nước và đồ ăn nhanh quay lại thì không thấy em ấy nữa."

La Cao Dự đưa tay vuốt lên hàng lông mày đều đặn của La Thư Anh, gương mặt cô bé dần dần giãn ra, biểu cảm không còn cau có nữa. Anh liếc xuống nhìn đồng hồ trên tay, nói vậy tức là từ lúc đi công viên giải trí vào một giờ trưa đến hiện tại là 10h tối, La Thư Anh không có gì bỏ bụng.

"Anh Cao Dự, sao vậy ạ?"

"Em ra ngoài trước đi."

La Thư Nhu nghi hoặc, nhưng cô không dám cãi lời La Cao Dự, nhanh chóng ra ngoài đóng cửa phòng.

La Cao Dự trầm ngâm một lúc, ánh mắt anh thoáng qua vẻ đau lòng, cô nhóc của anh chưa bao giờ yếu ớt như lúc này. Cơ thể bé xúu như muốn lọt thỏm sau lớp chăn dày, tựa hồ như một viên ngọc đã nứt, chỉ cần động chạm nhẹ là sẽ vỡ tan ra.

La Cao Dự nhìn đến ly sữa còn bốc hơi ấm bên cạnh, anh cầm lên uống một ngụm lớn, cúi đầu chuẩn xác áp môi vào đôi môi đã hơi nhợt nhạt của La Thư Anh. Đồng sữa ngọt lịm, béo ngậy và ấm nóng từ miệng anh tràn qua miệng cô bé, một ngụm lại một ngụm như vậy cho đến khi hết hơn nửa ly sữa.

Mãi cho đến hơn 12h đêm, La Thư Anh mới hạ sốt, hơi thở trở nên đều đặn và giấc ngủ cũng yên lành hơn. La Cao Dự hài lòng đặt một nụ hôn lên trán cô bé trước khi ra khỏi phòng.

"Ngủ ngoan, công chúa của anh."

Sáng hôm sau, khi La Thư Anh đang ngồi ăn cháo trên giường, Tần Ngạo mang một giỏ hoa quả đến thăm cô bé.

La Thư Anh vui vẻ vô cùng, cả buổi tuy Tần Ngạo chẳng nói với cô được mấy câu, chỉ chủ yếu trò chuyện cùng La Thư Nhu, nhưng cô bé lại cảm thấy vô cùng hưng phấn, miệng nhỏ cười không ngớt.

Rất lâu sau đó, La Thư Anh không thể nào quên được khoảnh khắc Tần Ngạo mang giỏ hoa quả đẩy cửa bước vào phòng, hỏi cô liệu đã đỡ sốt hay chưa, còn xin lỗi vì để cô bị lạc.

Thế nhưng, rất lâu sau đó, thậm chí mãi mãi sau này, La Thư Anh lại không hề biết được về người lo lắng cho cô đến bỏ qua bữa tối, cần mẫn túc trực bên cô cả một đêm dài, còn kiên nhẫn giúp cô uống từng chút sữa. Vĩnh viễn cũng không hề biết...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

(Hãy cho tui thật nhiều sao000000v Cảm ơn các bé)

***

La Thư Anh lên 12 tuổi, vóc người đã cao hơn nhiều, không còn là cô nhóc thấp bé chạy theo chân La Cao Dự ngày nào nữa.

12 tuổi, La Thư Anh đã biết làm thế nào để bản thân trông xinh đẹp hơn trong mắt Tần Ngạo.

Một buổi sáng, cô bé phóng sang phòng La Cao Dự, anh thậm chí còn chưa thức dậy.

"Dự ơi, anh dậy đi."

La Thư Anh lay lay người anh, La Cao Dự nheo mắt, mơ màng tỉnh giấc, theo thói quen nhìn đồng hồ bên cạnh, bây giờ mới là 5h sáng.

La Cao Dự sau khi phát hiện người đang đứng cạnh giường là La Thư Anh, cái nhú mày của anh lập tức biến mất.

"Tiểu Anh, có chuyện gì vậy?"

"Dự ơi xem cái này."

La Thư Anh đưa ra hai chiếc băng đô, một chiếc kẻ ca rô màu cam và một chiếc màu xanh lam.

"Cái nào đẹp hơn?"

La Cao Dự hơi ngẩn ra, cô nâng nặc gọi anh dậy vào lúc 5h sáng chỉ để hỏi anh nên chọn chiếc màu cam hay chiếc màu xanh?

"Hai cái đều rất đẹp."

La Cao Dự vẫn còn ngái ngủ, nhưng câu trả lời của anh không có chút nào là tùy tiện đánh giá, ngược lại vô cùng nghiêm túc.

Trả lời xong, anh nhắm mắt muốn tiếp tục ngủ, La Thư Anh không cam lòng, nhón chân muốn nhảy lên giường bắt nạt anh bằng được, nhưng vô tình bị mất đà ngã đè lên người La Cao Dự.

La Cao Dự theo phản xạ nhanh chóng ôm eo La Thư Anh, giữ cô không bị ngã lăn sang bên kia giường. Cơ thể trong lòng truyền đến mềm mại ấm áp, khiến cho anh nhất thời sinh ra ảo giác, không muốn buông tay.

La Thư Anh không chịu tha cho La Cao Dự, tiếp tục giơ hai chiếc băng đô gắng hỏi anh.

"Không được, anh phải nói cái nào đẹp hơn chứ."

"Hai cái đều đẹp."

"Không được hai cái, chỉ được một thôi."

"Cái màu cam"

"Oa, được rồi."

Ngày hôm đó, La Thư Anh đeo băng đô màu cam, mặc một chiếc váy rất dịu dàng, chạy theo La Thư Nhu và Tần Ngao đến trường.

Trường cấp 3 mà Tần Ngao mới thi vào cách trường cấp 2 của hai chị em họ một chặng xe buýt, nhưng mọi chuyện không vì thế mà thay đổi, y lúc nào cũng đợi sẵn La Thư Nhu ở cổng rồi cùng đi học.

"Tiểu Anh, sao em không mặc đồng phục vậy."

"Hôm nay em được miễn học, chiều có buổi thi đấu với trường bên."

"Ồ, thi ra là vậy."

La Thư Anh thường hay được miễn học văn hóa vì cô có thành tích rất tốt về thể thao, thậm chí còn được thầy cô giáo định hướng rằng nếu chăm chỉ luyện tập, cô có thể được tuyển thẳng vào những trường năng khiếu để bồi dưỡng thêm.

La Thư Anh lén lút nhìn sang biểu cảm của Tần Ngao.

"Chị Thư Nhu và cả anh Tần Ngao đến xem em nhé!"

Trước khi đến cổng trường, La Thư Anh nở một nụ cười rạng rỡ, rồi nhanh chân chủ động chạy trước, không cho Tần Ngao nói thêm lời nào, có thể y sẽ không đến, nhưng cô cũng không muốn nghe điều đó từ chính miệng y nói ra.

"Nè nè, phải nó không?"

"Đúng rồi, nó đấy."

Vào đến hành lang lớp học, nụ cười trên môi La Thư Anh vụt tắt. Những lời bàn tán vang đến tai cô từ phía trước và cả phía sau.

"À, bản sao của La Thư Nhu đó hả?"

"Mà nó không học giỏi như Thư Nhu đâu, còn rất vô dụng."

"Nó được miễn học văn hóa nhiều lắm sao."

"Ừ, vì giỏi thể thao bù lại mà."

"Thể thao thì có gì hay chứ? Thật đáng ghét."

"Đã bảo là bản sao thì sao làm bản gốc được."

La Thư Anh bước đi vội vã, sự cô lập này bắt đầu xảy ra khi cô bước chân vào cấp 2. Mọi người đều đánh giá cô, bài xích cô, không ai muốn lại gần "bản sao" của La Thư Nhu cả.

Những ngày đầu ở trường mới, cô thậm chí có khoảng thời gian phải bỏ dở tiết học, trốn lên sân thượng khóc một trận lớn vì áp lực nặng nề.

Thế nhưng, ai cũng chỉ thấy một La Thư Anh vô dụng, nông cạn, cả ngày cười nói không ngừng. Thế nhưng, ai cũng chỉ nghĩ cô sẽ không vì những lời bàn tán mà buồn bã, đau lòng.

Buổi chiều, tại nhà thi đấu của trường, La Thư Anh đứng ở vạch xuất phát khởi động các khớp cổ tay và cổ chân. Cô cố ý tìm kiếm trên khán đài bóng dáng của Tần Ngao, có lẽ y thật sự không đến.

"Tiếp theo là thi chạy 1000m, thí sinh vào vạch xuất phát."

Ở một góc xa, Tần Ngao đứng yên lặng nhìn La Thư Anh nhỏ xíu đang khom người vào thể chuẩn bị chạy. Mái tóc dài giờ đã được búi gọn lên, nhưng chiếc băng đô thì vẫn quấn trên đầu, chiếc băng đô màu cam...

Y vô thức hồi tưởng như một kẻ ngốc.

"Nếu chúng ta gặp nhau ba lần, anh sẽ công nhận chúng ta có duyên và nói tên anh cho em biết."

"Anh ơi, chúng mình gặp nhau rồi đấy nhé."

"Anh biết đấy, em phải hi sinh momo đáng thương để có thể gặp anh. Ôi, cuộc đời luôn cần những sự hi sinh cao cả vì mục đích cao cả hơn."

"Nếu chúng ta gặp nhau lần nữa, hãy cho anh biết tên của em nhé!"

"Chào em, anh là Tần Ngao, còn em?"

"Em là La Thư Nhu."

La Thư Nhu...cô bé ấy là La Thư Nhu. Phải La Thư Nhu không? Hay là...ai được nhỉ?

Tần Ngao vung tay đập mạnh vào tường phía sau, cố gắng ngăn chặn những dòng suy nghĩ hỗn loạn đang chảy trong đầu. Y không được nghĩ nữa, cũng không được nghỉ ngơi. Chắc chắn là La Thư Nhu, nhất định là La Thư Nhu.

Chắc chắn? Y chắc chắn ư?

Vì sao mỗi lần đều không tự chủ để ý đến La Thư Anh, vì sao lại lén lút đến đây xem cô thi đấu, ngây ngốc không thể rời mắt?

Nhất định? Y nhất định sao?

Vậy vì đâu y luôn có cảm giác trống rỗng như vậy, như một điều gì đó không thể lấp đầy, như một điều gì đang còn thiếu sót. Muốn tìm, tìm không thấy. Muốn kiếm, kiếm không ra.

La Thư Anh, em là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tần Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Thi chuyển cấp lên lớp 10 năm ấy, La Thư Anh từ một cô học trò không có nổi bật về thành tích học tập lại có thể đỗ vào trường điểm cùng La Thư Nhu.

Ngày nhận giấy báo, cô vui mừng chạy về nhà. La Cao Bá và vợ có vẻ vô cùng bất ngờ.

"Không ngờ con bé Tiểu Anh có thể thi đỗ."

La phu nhân nhìn kết quả trên tay.

"Vừa đủ điểm, thật may mắn cho con, Tiểu Anh."

La Cao Dự khoanh tay đứng ở một góc, anh đã sớm liệu ra được kết quả này. Đây vốn dĩ là sự đền đáp xứng đáng cho mấy tháng cuối cùng ôn thi rất cực nhọc của La Thư Anh.

Chỉ vì muốn vào trường mà Tần Ngao từng học, La Thư Anh học tập ngày đêm, có những đêm ngủ gục trên bàn học. Cả những ngày sốt dài vì kiệt sức, bị sút cân nhanh chóng vì ăn uống không điều độ.

"Tiểu Anh, chúng ta lại học cùng nhau."

"Vâng."

Trong một thoáng, La Thư Anh sợ hãi khi nghĩ đến bản thân lại tiếp tục trải qua những ngày tháng bị so sánh với La Thư Nhu. Nhưng hơn tất cả, cô vui

mình vì mình đã đạt được ý nguyện. Tần Ngao là cựu học sinh xuất sắc của trường, mỗi sự kiện đặc biệt sẽ đều có y đại diện khóa cựu học sinh về tham dự. Thế là cô lại được gặp y.

"Dự, thường cho em đi."

"Đi ăn Mc Donald nhé?"

"Xi, em lớn rồi. Em muốn một cây đàn guitar mới."

"Được, ra ngoài đợi anh trước đi."

La Thư Anh 16 tuổi. La Cao Dự đã 24, thời gian ngày càng ưu ái cho anh một dáng người cao lớn, gương mặt điềm tĩnh hơn, đôi mắt sâu thẳm thăm, chỉ khi ở cùng La Thư Anh mới nhẹ nhàng mỉm cười.

"Dự, em cũng đỗ."

Thấy La Thư Anh vui vẻ chạy ra ngoài trước, La Thư Nhu đứng cạnh áp úng ghen tị.

"Em muốn gì?"

"Em muốn..."

Nhất thời không nghĩ ra muốn gì, La Thư Nhu cũng không thể đề nghị cùng La Cao Dự đi chơi riêng, vì từ bé đến lớn khoảng cách giữa hai người đã khác hẳn khi anh ở với em gái cô La Thư Anh. Điều này khiến cô vô cùng khó chịu.

"Cho em đi cùng hai người được không?"

"Ừ."

La Cao Dự gật đầu xong toan bước đi, nhưng anh đột ngột quay lại.

"Lần sau nhớ gọi anh là Cao Dự."

La Thư Nhu mỉm môi, một câu của La Cao Dự ý tứ rất rõ ràng, chữ "Dự" kia không phải để cho ai muốn gọi là gọi.

***

"Ai trong lúc tuyệt vọng cũng đều muốn chết. Nhưng cảm giác cận kề cái chết là một loại cảm giác không phải ai cũng chịu đựng được. 16 tuổi, em tưởng rằng cảm giác cận kề cái chết là cảm giác tồi tệ nhất trên đời này. Hiện tại, em hiểu được hóa ra yêu anh và bên anh mới chính là điều tồi tệ nhất."

Cuốn sổ đầu tiên của La Thư Anh kết thúc bằng một câu vô cùng bi thương. Tần Ngao trầm mặc hồi lâu, y nhớ ra rồi. Năm ấy, y cứu cô từ hồ nước của trường cấp 3.

Y nhớ ra rồi, thời khắc bản thân hốt hoảng ra sao khi thấy La Thư Anh vùng vẫy trong nước, khi thấy cô đang chìm dần.

Y nhớ ra, thời khắc ôm cô cả người ướt sũng lạnh lẽo, hai tay mảnh khảnh của La Thư Anh vòng qua núm lấy cổ y, khiến y đột nhiên tự mãn.

Cuốn sổ của La Thư Anh rất dài, cô như đang kể lại quá khứ của mình, còn y đọc lại quá khứ của cô. Bọn họ ràng buộc lấy nhau, từ quá khứ đến hiện tại, chẳng chéo trong một sợi dây cảm xúc không rõ ràng.

Trong quá khứ của cô, hết thầy đều là y.

Cô bé năm ấy, là La Thư Anh.

Sợi dây chuyền cục họa mi vốn là của cô, không phải cô đi nhặt, cũng không phải đi cướp, là y tự mình tặng cho cô.

Nắng từ trên đỉnh đầu xuyên qua tán lá, chiếu sáng lấp lánh xuống bia mộ của La Thư Nhu, vài giọt hắt lên nụ cười trong sạch của cô.

Đầu Tần Ngao truyền đến một trận đau nhức, hình như y có thể đoán được cuốn sổ tiếp theo La Thư Anh sẽ viết những gì.

Cô viết về năm 17 tuổi, La Thư Nhu ốm bệnh, một mình La Thư Anh đến trường đại học của Tần Ngao cõ vũ cho y trong cuộc thi bóng rổ. Sau đó, khi Tần Ngao liên tục ghi bàn, La Thư Anh nhảy lên hò reo không dứt, mới bắt cần trợ chân.

Tần Ngao cõng cô về nhà. Thật ra, bọn họ đều biết có thể lựa chọn gọi taxi hoặc ngồi xe buýt. Nhưng La Thư Anh say mê cái cảm giác được gục trên tấm lưng ấm áp vững chắc của Tần Ngao đến nỗi dù đau lòng khi thấy y mệt nhưng cũng ích kỷ không muốn đề xuất ý kiến ngồi xe.

Còn Tần Ngao, vì một lý do nào đó, yên lặng dung túng cho sự ích kỷ của cô, cam tâm tình nguyện cõng cô về tận nhà.

Thật ra, hình như bọn họ đều từng ở một khắc nào đó, thực sự gần nhau như thế.

Vươn tay lấy cuốn sổ thứ hai, bìa sổ màu nâu cũ kĩ như hoài niệm, ở trang đầu tiên câu chữ hơi nguệch ngoạc, hình như khi viết đến đây La Thư Anh bị mất bình tĩnh.

"Nếu gặp nhau ba lần, chứng tỏ chúng ta có duyên. Tiếc quá đúng không, em mới chỉ gặp được anh hai lần. Tiếc thật đấy, đúng không..."

Rất nhiều năm sau, La Thư Anh mới biết được Tần Ngao nhận nhầm cô và La Thư Nhu.

Phải, rất nhiều năm sau đó vào chính ngày xe ô tô bị tai nạn, cô mới biết về sự nghiệt ngã của số phận.

La Thư Anh nhìn chăm chú chị gái xinh đẹp đang chuyên tâm lái xe.

"Thư Nhu, chị xinh đẹp thật đấy. Ngày mai làm cô dâu rồi."

Cô càng nhìn càng thấy ngưỡng mộ, tuy trong lòng cũng có sự buồn bã không thể thành lời. Ngày mai, La Thư Nhu bước lên xe hoa, về là vợ Tần Ngao. Đồng nghĩa với cảm xúc đơn phương của cô với y suốt bao năm tháng qua đến giờ buộc phải chấm dứt.

"Ghen tị gì chứ, rồi một ngày nào đấy em cũng sẽ làm cô dâu. Cũng sẽ rất xinh đẹp."

"Không vội, không vội. 28 tuổi em mới lấy chồng."

La Thư Anh lẽ lười tình nghịch, dù Tần gia và La gia đã sớm có hôn ước cho Tần Ngao và La Thư Nhu từ trước, nhưng La Thư Anh luôn cảm thấy kết hôn năm 18 tuổi như chị gái là quá vội vã, không ngẫu chút nào.

Được một lúc, La Thư Anh vì cả ngày đi sắm đồ và tham gia tiệc chia tay độc thân cùng La Thư Nhu nên thấy hơi mệt mỏi.

"Chị, em ngủ một chút nhé, khi nào đến nhà đánh thức em nhé."

"Được rồi, em ngủ đi."

La Thư Anh ngủ rất say, đến khi cô tỉnh dậy thì thấy xung quanh chỉ là một mảng tối, tuy vẫn ngồi trong ô tô nhưng hình như ô tô đã ra khỏi thành phố. La Thư Nhu vẫn ngồi ở ghế lái bên cạnh, đầu thuốc từ tay cô sáng lên một đốm nhỏ đỏ rực.

"Chị Thư Nhu, đây là đâu vậy?"

Chưa bao giờ La Thư Anh thấy La Thư Nhu xa lạ như vậy, mái tóc búi cao còn vấn lên gọn gàng giờ xõa tung, che mất nửa khuôn mặt. La Thư Nhu hút một hơi thuốc dài, khói trắng phả ra từ miệng cô mờ ảo lượn lờ trước mặt, cô vươn tay muốn nắm lấy.

"Thư Nhu, sao chị hút thuốc."

La Thư Anh vô cùng bất ngờ, La Thư Nhu hiện tại ở trước mắt cô có dáng vẻ lạnh lẽo dọa người. Không phải một chị gái ấm áp vẫn luôn quan tâm đến cô.

"Tỉnh rồi à?"

Giọng nói của La Thư Nhu trầm hẳn xuống, nghe có vẻ hồ hững, nụ cười nhạt nhợt ở khóe môi.

"Em gái, em lúc nào cũng ngây thơ thế này nhì"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

"Em gái, em lúc nào cũng ngây thơ như vậy nhì?"

La Thư Anh không hiểu ý tứ trong lời nói của chị gái, hàng lông mày thanh tú xô lại với nhau.

"Chị Thư Nhu, em không hiểu."

La Thư Nhu lúc này trở nên đáng sợ, sắc mặt u tối lạnh lùng. Tay La Thư Nhu vươn qua vuốt ve gương mặt La Thư Anh.

"Tiểu Anh, em cũng xinh đẹp lắm.Chúng ta đều giống nhau đúng không? Chúng ta cùng chào đời chỉ cách nhau có mấy phút, từ chiếc mũi này, đôi mắt, bờ môi, lông mày, lông mi, đều giống nhau như vậy. Vì sao Tần Ngạo lại không yêu em?"

Giọng nói của La Thư Nhu nghe không ra cảm xúc, La Thư Anh cúi đầu thoáng buồn.

"Thư Nhu, chị là người em vô cùng yêu thương và kính trọng. Thế nên, em muốn thẳng thắn nói với chị rằng em thật sự rất yêu Tần Ngạo. Từ năm 8 tuổi em đã thích anh ấy, cả hai chúng ta đều yêu Tần Ngạo. Nhưng người anh ấy yêu là chị, vì vậy đến quyền cạnh tranh công bằng em cũng không thể có. Và bởi vì là chị, em chắc chắn sẽ chỉ giữ tình cảm này giống như một điều đẹp đẽ trong thanh xuân của mình, chỉ giữ mà thôi. Sau ngày mai, anh ấy sẽ làm chồng chị, một người là chị gái của em, một người là thanh xuân của em, em thực sự cầu chúc hai người nhiều hạnh phúc."

La Thư Nhu nghe xong, bật cười thành tiếng, điều thuốc bị cô ném xuống sàn ô tô, dùng mũi giày dập tắt.

"Hai chúng ta đều yêu Tần Ngạo? Không, em làm rồi. Tiểu Anh. Chị không yêu hắn ta, chưa từng yêu hắn."

"Chị?"

La Thư Anh như vừa nghe được một câu chuyện đùa, kinh ngạc nhìn La Thư Nhu.

"La Thư Anh, mày có biết vì sao tao luôn hận mày. Luôn luôn hận mày."

La Thư Nhu đôi giọng lạnh lùng, lưỡi dao sắc bén ở trên tay La Thư Nhu đưa qua đưa lại trước mặt La Thư Anh, khiến thần sắc cô trắng bệch.

"Thư Nhu, chị sao vậy? Chị đừng dọa em nữa. Em sẽ không cướp Tần Ngạo từ chị, em thật sự sẽ không làm vậy."

"Mày tưởng tao hận mày vì Tần Ngạo sao? Không, tao vốn dĩ đâu có yêu hắn ta. Tuy nhiên, dù tao có không yêu hắn, mày cũng đừng mong có được hắn. Nực cười làm sao, thằng ngốc đó nhằm tưởng tao chính là mày, để rồi bám lấy tao suốt từ năm 8 tuổi đến giờ, hài hước không?"

"Nhằm? Nhằm ư?"

"Còn nhớ ngày mày làm mất sợi dây chuyền cúc họa mi không? Tao đã vô tình đeo nó đến buổi gặp mặt của hai nhà La - Tần. Tần Ngạo nhận nhầm tao là mày chính vào lúc đó. Mà, cũng phải vài năm sau tao mới biết, nhưng lại không muốn nói cho mày. Tao không muốn để mày được mãn nguyện."

La Thư Anh đã không biết gì về điều này, hóa ra không phải Tần Ngạo không nhớ ra cô. Mà là y nhận nhầm La Thư Nhu là cô. La Thư Nhu nhếch khóe miệng, vung nhẹ lưỡi dao cửa lên mu bàn tay La Thư Anh, cảm giác đau đớn ở tay truyền đến, cùng biểu cảm đáng sợ của La Thư Nhu trước mặt khiến La Thư Anh vô cùng kinh hãi. Cô vươn tay muốn mở cửa xe bỏ chạy, nhưng cửa xe đã sớm bị khóa lại, những âm thanh lạch cạch vang lên trong vô vọng

"Cố gắng vô ích. Hôm nay chúng ta có phải nên giải quyết tất cả không? La Thư Anh, mày lúc nào cũng mang một vẻ mặt ngây thơ như thế. Mày vĩnh viễn không xứng với Tần Ngạo, đừng ảo tưởng nữa."

"Chị ơi, đừng làm vậy, đừng giết em. Em không muốn. Em biết em không thể ở bên Tần Ngạo, em cũng không ảo tưởng gì cả. Thư Nhu, chị bình tĩnh lại đi"

La Thư Anh chấp tay bật khóc, trong mắt cô vừa có sợ hãi lại vừa có đau thương không thành lời. Người con gái đáng sợ này không phải chị cô, chị Thư Nhu sẽ không bao giờ làm vậy với cô.

Một đường dao kéo dài dọc cánh tay, La Thư Anh vùng vẫy trong đau đớn, nước mắt lăn chả rơi trong bóng tối.

"Tại sao? Tại sao đối xử với em như vậy."

"Tại sao? La Thư Anh, mày tưởng chỉ mình mày là đau khổ với tình cảm đơn phương hay sao? Tao cũng đau khổ. Tao cũng rất đau khổ."

La Thư Nhu vô cùng kích động hét lên, hai mắt đỏ ngầu.

"Không, Tần Ngạo rất yêu chị mà. Anh ấy rất yêu chị."

"Tao khinh. Tao cần thứ tình yêu của hắn sao. Người tao yêu là Cao Dự, La Cao Dự. Mày có hiểu không? Tao cũng yêu La Cao Dự, giống như mày yêu Tần Ngạo vậy, mày hiểu mà đúng không? Cảm giác yêu một người nhưng người ấy lại luôn hướng về cô gái khác. Mày hiểu nhất mà."

Không gian rơi vào một khoảng lặng, La Thư Anh sững sờ nhìn La Thư Nhu. Cánh tay trái của cô máu chảy thành dòng, nhỏ xuống làm loang lổ vạt váy màu trắng

"Chị Thư Nhu...không phải vậy."

"Cái gì không phải? Dự lúc nào cũng nuông chiều mày hơn tao là không phải? Dự lúc nào cũng quan tâm lo lắng cho mày hơn tao là không phải? Dự yêu mày là không phải ư? Chúng ta không phải chị em sinh đôi sao? Tao thì có gì không bằng được một đứa bất tài vô dụng như mày? "

"Không, chị ơi...không...chúng ta là anh chị em cùng một nhà mà. Không thể đâu."

"La Thư Anh, thứ ngu ngốc. Mày không biết Dự chỉ là con nuôi của La gia thôi sao? Cũng đúng, mày thì biết được cái gì chứ. Có quá nhiều thứ mày không biết. Vì vậy mày mới sống như một con ngốc."

La Thư Nhu vừa nhếch môi châm biếm, vừa bóp miệng La Thư Anh nhét vào một viên thuốc, La Thư Anh càng chống đối không nuốt, lực tay La Thư Nhu càng thô bạo hơn.

"Uống nó đi. Khi tỉnh dậy, mày sẽ đến được thế giới mới, một thế giới dành riêng cho những đứa luôn có quá nhiều thứ tốt đẹp như mày."

Hai tay La Thư Anh cật lực muốn đẩy La Thư Nhu ra nhưng bị cô giáng cho một cái bạt tai. La Thư Nhu giữ chặt hai tay La Thư Anh, siết lại bằng một sợi dây thừng.

"Chị đừng giết em. Em xin chị. Làm ơn đừng làm vậy. Tại sao phải như vậy chứ. Chúng ta không thể sống tốt đẹp như lúc đầu được sao."

"Tốt đẹp?"

Câu nói của La Thư Anh như chạm đến ngòi nổ trong lòng La Thư Nhu, giọng nói cao vút đầy giễu cợt, cô lấy ra một tờ giấy trong ngăn để đồ trước mặt ném vào mặt La Thư Anh.

"Ông trời có cho tao sống tốt đẹp như mày không hả?"

Tờ giấy rơi xuống đùi La Thư Anh, trên đó có nét bút chuẩn đoán của bác sĩ ở bệnh viện thành phố: Ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

Vết thương ở cánh tay không có biện pháp cầm máu nên khiến gương mặt La Thư Anh đang dần trở nên tái nhợt.

"La Thư Anh, mày nói cho tao biết tao làm thế nào để sống tốt đẹp khi mà sắp phải chết hả?"

La Thư Nhu kích động túm mái tóc vừa dài vừa dày của La Thư Anh giật mạnh mấy cái.

"Giết ư? Tao không giết mày đâu. Mày có biết không, loại ngược đãi đau đớn nhất trên đời này không phải là địa ngục trong kinh thánh, mà là địa ngục giữa trần gian. Tao sẽ cho mày cảm thụ được hết thấy đau đớn ở nơi đó, và nhất là khi nơi đó được tạo ra bởi chính người mày yêu thương. La Thư Anh, mày yêu Tần Ngao lắm đúng không? Muốn thế chỗ tao lấy hán không? Mày nghĩ sao về một cuộc sống mà ở đó, Tần Ngao hận mày đến tận xương tủy đây?"

Tiếng La Thư Anh khóc nức lên, đôi mắt xanh lục trở nên hoàng hốt, xe ô tô đang lao dốc không phanh.

"Chẳng ai cho tao cơ hội để sống tốt đẹp và yêu một cách tử tế. Chẳng ai cả, bởi vì mày đã cướp hết tất cả những thứ từ tao. Thành tích học tập tốt ư, tao không cần. Thiên tài trong mắt mọi người ư, thứ vô nghĩa. Tao vĩnh viễn không đòi lại được một cái liếc mắt của Cao Dự. Vì vậy, nếu phải chết, tao cũng sẽ kéo cuộc sống của mày đi cùng. La Thư Anh, mày sẽ không chết đâu. Mày sẽ vẫn sống, tao hứa đấy, sống để cảm nhận hết thấy đau đớn và tuyệt vọng trên thế gian này."

Hai tay La Thư Anh bị dây thừng siết đến đau nhức, thuốc mê bắt đầu có tác dụng, khiến đầu óc cô không còn tỉnh táo. La Thư Nhu nhìn thấy biểu hiện yếu ớt của cô, mới hài lòng đưa dao cắt đi sợi dây trói.

Trước khi ô tô tăng tốc đâm vào chiếc xe tải lớn phía trước, tất cả những gì La Thư Anh còn nhớ được là cửa ô tô bật mở ra, La Thư Nhu đá văng cô xuống sườn đường, một vụ va chạm lớn kèm theo rất nhiều âm thanh vụn vỡ.

Tiếng người náo loạn, tiếng xe cấp cứu, xe cảnh sát rú lên liên hồi. La Thư Anh cơ thể đau nhức, máu từ vết thương thấm loạn trên nền vải trắng, như những đóa hoa nở rộ ai oán.

"Tiểu Nhu, em tỉnh lại đi, đừng bỏ anh."

Trong tầm nhìn mờ hồ, dáng người đàn ông rất cao lớn, ở cách chỗ La Thư Anh một khoảng đang ôm La Thư Nhu toàn thân đầy máu, gương mặt y trắng bệch vì hoảng loạn.

Ánh đèn từ khắp phía làm mắt cô mờ đi, ý thức dần dần chìm vào bóng tối. Nụ cười La Thư Anh vừa đau đớn lại vừa chua chát.

"La Thư Nhu, chị tàn nhẫn thật đấy."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

"Tần Ngao, anh vĩnh viễn không thể quên La Thư Nhu trong tiệc sinh nhật năm 9 tuổi tỏa sáng như một cô công chúa.

Vĩnh viễn không quên La Thư Nhu xinh xắn dễ thương luôn đi bên cạnh anh trên đường tới trường mỗi ngày.

Vĩnh viễn không quên buổi hẹn hò đầu tiên của hai người, cái nắm tay đầu tiên, nụ hôn đầu tiên.

Vĩnh viễn không quên những bó hoa cúc họa mi nở rộ anh tặng chị ấy, vĩnh viễn không quên quãng thời gian thanh xuân tươi đẹp của hai người.

Tất nhiên, anh lại càng không quên thời khắc La Thư Nhu ở trong vòng tay anh, toàn thân đầm máu, yếu ớt nói những lời cuối cùng.

Anh không quên giọt nước mắt nóng bỏng của La Thư Nhu rơi xuống mu bàn tay anh khiến trái tim anh như bị đốt cháy.

Thế nhưng, cũng chính anh đã dễ dàng quên.

Anh dễ dàng quên lần đầu gặp một cô bé lạc đường, dễ dàng quên ánh mắt trong suốt lấp lánh của cô ấy.

Anh dễ dàng quên lần hai gặp lại cô bé ngốc nghếch, quên lúc anh mời cô ấy đi ăn kem còn tặng một sợi dây chuyền rất đẹp.

Anh dễ dàng quên một La Thư Anh ngày nào cũng đi đằng sau anh trên đoạn đường tới trường.

Anh dễ dàng quên những mảnh ký ức tuy chấp vá nhưng cũng rất sâu đậm của chúng ta.

Anh cũng quên ngày La Thư Nhu ra đi, còn có một người ở phòng cấp cứu bên cạnh, đang trong tình trạng hấp hối. Nước mắt của cô gái ấy, anh biết không?

Anh không biết.

Không gì cả, không ai cả.

Anh quên em, rất dễ dàng, rất lạnh tâm.

Anh yêu La Thư Nhu bao nhiêu? Em lại yêu anh bao nhiêu? Câu chuyện này của chúng ta có phải đã sai lầm ngay từ khi bắt đầu.

Ngày ấy, giả như không phải anh, cũng chẳng phải em.

Không gặp gỡ sẽ không sai lầm.

Không sâu đậm sẽ chẳng ưu thương.

Tần Ngao, hôm nay em buông rồi. Con người ta chỉ còn đau lòng khi còn yêu thương, một khi đã cạn lòng, mọi thứ đều trở thành vô nghĩa.

Đúng vậy, anh hiện tại đối với em đã là điều vô nghĩa, mãi mãi cũng như vậy.

Tạm biệt"

Xe ô tô của Tần Ngao tăng tốc trên đường, y điên cuồng nhấn chân ga, vượt qua mấy chạng đèn đỏ, phía sau còn vang lại mấy câu chửi thề từ những chủ xe khác. Y liếc nhìn hai quyển sổ đang đặt ở ghế xe bên cạnh, sắc mặt chuyển xanh chuyển trắng.

Y tin.

Y không tin.

Tâm trạng như một mớ dây bị thắt hàng trăm nút không có cách gỡ bỏ.

"La Thư Anh."

"La Thư Anh"

"Chết tiệt!"

Tần Ngao vung tay đập mạnh xuống vô lăng, nhấn còi xe cướp làn đường liên tục. Có một điều y biết rõ lúc này, y cần phải gặp La Thư Anh.

La Thư Anh thu gói ngồi ở đầu giường, nếu cô đoán không nhầm, Tần Ngao có thể đang trên đường trở về đây.

Nói ra cũng tốt, trở về cũng tốt, tin hay không tin cũng tốt. Cô thật sự không muốn quản điều gì nữa.

[La Thư Nhu, chị có ngờ không, rằng ngày này sẽ đến]

[Bốn năm rồi, chị đã hài lòng chưa?]

[Em hạnh phúc được chưa?]

La Thư Anh đột nhiên hơi cười, thứ hạnh phúc kia xem chừng cô cũng không đủ sức chạm đến nữa rồi.

Cả tâm hồn và thể xác của La Thư Anh đều đã bị Tần Ngao đem những chàm, không thể gột sạch được nữa. Sẽ có một ai đó trên đời chấp nhận bao dung cô ư?

Sẽ không.

Cửa phòng bị mở ra, người vừa mới xuất hiện là người La Thư Anh không ngờ đến nhất: Xảo Vần.

"La Thư Anh, cuối cùng cũng tìm ra cô."

Nhìn La Thư Anh yếu ớt ngồi một góc, cả người toàn vết thương, có vết đã lành để lại sẹo, có vết chưa lành hẳn, lại có những vết bầm tím nổi bật trên da thịt trắng xanh, trong lòng đột nhiên vô cùng khó chịu.

Chính là vì một đứa con gái người không ra người, ma không ra ma này mà tính mạng của hai mẹ con cô đều bị đe dọa. Chính là vì cô. Nhưng suy nghĩ trái với biểu hiện bên ngoài, Xảo Vần lấy trong túi xách ra hai chiếc chìa khóa nhỏ.

La Thư Anh bình tĩnh theo dõi hành động tiếp theo, không ngờ việc mà Xảo Vần làm chính là mở khóa sợi dây xích ở tay và chân cho La Thư Anh.

"Tôi không giúp cô được lâu đâu. Mau trốn đi."

La Thư Anh phải vịn vào thành giường mới có thể đứng dậy, cô nghi hoặc nhìn Xảo Vần.

"Đừng nhìn tôi. Tôi chẳng thương xót gì cô, nhưng Tần Ngao và ba của đứa con trong bụng tôi. Tôi không muốn anh ấy có bất cứ dính líu gì với cô nữa."

La Thư Anh tuy chưa gỡ bỏ nghi ngờ, nhưng cô biết mình trước tiên cần ra khỏi đây.

"Cô không thể đi cửa trước được, tôi phải lừa đám vệ sĩ mới có thể vào đây."

Xảo Vần vừa nói vừa tháo hoàn toàn hai sợi dây xích ra, móc lại với nhau, sau đó ra móc vào cột đá ở ngoài ban công, để sợi dây chạy dài xuống dưới đất.

"Nắm theo sợi dây này để xuống dưới, cô còn đủ sức không?"

La Thư Anh toàn thân vẫn đau nhức mệt mỏi, tuy nhiên đây là con đường tốt nhất và duy nhất mà cô có thể lựa chọn, cô nhìn Xảo Vần lặng lẽ gật đầu.

Từ phòng này là tầng năm, trượt tay có thể sẽ chết. Xảo Vần nhìn La Thư Anh đang nắm sợi dây xích tuột xuống đến tầng 3, nếu cô giết La Thư Anh, La Cao Dự chắc chắn không tha cho cô. Nhưng lại không cam lòng bỏ qua cơ hội này.

"La Thư Anh, vì sao cô mới là bản gốc còn tôi chỉ là bản sao"

"Một cô gái thâm hại như cô không xứng đáng có được gương mặt xinh đẹp thế kia."

La Thư Anh trên trán đã ướt mồ hôi, cả người cô bỗng nhiên nhẹ bẫng, một làn gió trượt qua làm vài lọn tóc bay lên, sợi dây xích bị đứt ư?

Hóa ra nhảy lầu là như thế này đây, La Thư Anh bỗng nhiên cười nhạt.

Hóa ra là thế này.

Thân thể chạm đất truyền đến một trận đau kịch liệt, khiến La Thư Anh nhớ lại vụ tai nạn ô tô 4 năm trước.

Chính là cảm giác này, toàn thân đau đớn, máu loang khắp người, thần trí mơ hồ, cổ họng nghẹn đắng.

Trong giấc mơ đen sẫm cuối cùng của cô, La Thư Anh cảm nhận được bản thân mình được người nào đó bế lên, vòng tay người ấy vừa chắc chắn vừa an toàn, giống như hết thảy những thiếu sót cô đang tìm kiếm đều được lấp đầy trong một giây phút.

Giọng người đàn ông khàn khàn nhả lại, nhưng nộ khí bức người vẫn không ngừng tỏa ra trong từng câu chữ.

"Đốt! Đốt hết cho tao!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Tần Ngạo hạ cửa kính xe, neho đôi mắt u tối nhìn ngôi biệt thự đang bốc cháy lớn. Tiếng người hỗn loạn xung quanh, tiếng xe cứu hỏa phía xa đang reo lên đinh tai nhức óc.

La Thư Anh?

Tần Ngạo siết chặt tay trên vô lăng, trong lòng y đang nhen nhóm một ngọn lửa nóng rực hơn cả đám cháy ngoài kia.

Y biết, không phải ngẫu nhiên mà căn biệt thự có thể bị phá hủy được như thế này. Người luôn ở phía sau cô, y thật muốn biết hần là ai.

Sau gần 1 giờ đồng hồ cố gắng dập lửa, căn biệt thự tiêu điều đổ vỡ hiện ra trước mắt Tần Ngạo, gầy y giẫm lên những mảng đen đen vàng vàng không rõ là thứ gì bị đốt cháy.

Từ phía sau biệt thự, sợi dây xích cuộn một chỗ trên đất, bị lửa nung đến đổi màu biến dạng. Tần Ngạo đứng bất động một lúc.

Còi xe cấp cứu vẫn đang nói tiếp vang lên ngoài kia, toàn bộ camera an ninh có lẽ cũng đã bị phá hủy hoàn toàn. Tần Ngạo đột nhiên cười lạnh lẽo, người này không phải nhân vật tầm thường.

Điện thoại trong túi y rung nhẹ, Xảo Vần ở đầu dây bên kia hét lớn trong hoảng loạn.

"Ngạo, cứu em với. Nhà của chúng ta đang cháy..."

Xảo Vần vừa nói vừa khóc vừa nói, câu chữ trở nên lộn xộn. Tuy nhiên những lời của cô sau đó Tần Ngạo căn bản không hề nghe thấy, bởi chiếc điện thoại của y đã rơi trên đất.

Đến Tần gia....hần cũng dám đốt?

***

"Tiên sinh, tiểu thư đã tỉnh rồi."

Hộ lý của bệnh viện nhẹ nhàng chỉnh lại ống truyền dịch ở đầu giường sau đó lập tức rời phòng. La Thư Anh nằm trên giường, cơ thể nhỏ nhắn của cô hơi run lên, có cảm giác như bản thân vừa từ cõi chết trở về.

Cô đã ngủ rất lâu mới có thể tỉnh dậy. Trong giấc mơ của cô, ánh sáng tràn ngập khắp mọi nơi, nhưng đến khi cô tưởng như bản thân đã thức giấc thì vì sao xung quanh lại chỉ là một mảng tối sẫm?

Cô nhầm lẫn chăng? Cô đang còn sống hay đã chết? Trong một vài giây phút, chính bản thân cô cũng mơ hồ không rõ.

Nếu không phải ban nãy cô vừa mới cử động, hộ lý bên cạnh đã vô cùng vui mừng reo một tiếng sống động, La Thư Anh cũng tưởng mình đã chết rồi.

Trái tim trong lồng ngực vẫn còn đang đập, tuy chậm rãi nhưng không còn nhức nhối yếu ớt. Nó đập một cách đều đặn và bình yên. Thế nhưng bây giờ là ban đêm ư? Vì sao lại tối như vậy? La Thư Anh muốn đưa tay lên dụi mắt, cô lần mò thấy tay phải cầm rất nhiều ống truyền dịch, mất hết sức lực.

Sau rất nhiều cố gắng mới có thể miễn cưỡng chạm lên mặt, La Thư Anh lại có chút sững sốt phát hiện mắt cô đang được bịt bằng một dải băng quấn vết thương.

Mắt cô hình như đang bị thương.

La Thư Anh không thể nói, không thể nhìn, chỉ có thể yên lặng nằm một chỗ, chờ hành động tiếp theo của vị tiên sinh xa lạ vừa mới bước vào kia.

Tay người đàn ông rất ấm, chạm lên khuôn mặt gầy gò của cô mang theo sự yêu chiều khó thành lời.

"Tiên sinh. Tôi đem sữa đến theo lời dặn của ngài."

Hai tiếng gõ cửa vang lên cùng một câu nói nối tiếp, La Thư Anh nghe tiếng cửa phòng mở ra rồi lại đóng vào rất nhanh.

Mùi hương của người bên cạnh khóa lấp khứu giác cô mỗi lúc một nhiều, chứng tỏ khoảng cách hai người ngày càng gần.

Sau đó, môi La Thư Anh nhận được sự tiếp xúc mềm mại, dòng sữa ấm nóng tràn từ miệng người đàn ông qua đến miệng cô, ngọt lịm chảy vào họng.

Nước mắt từ khóe mi của La Thư Anh đột nhiên chảy dài, thấm qua dải băng mắt, lăn chậm chạp xuống cổ.

[Anh là ai?]

La Thư Anh mấp máy môi khô khốc, không có âm thanh nào được phát ra, cũng không thấy đối phương đáp lại. Cũng đúng, cô không nói ra tiếng thì ai có thể hiểu cô nói gì cơ chứ.

Vị tiên sinh xa lạ chỉ chuyên tâm cho cô uống sữa, dù La Thư Anh đã có ý kháng cự bằng cách không nuốt vào, nhưng người này thấy vậy liền hung hăng cưỡng hôn cô.

La Thư Anh bị hôn đến đôi môi ban nãy vừa khô khốc nhọt nhọt giờ đã ướt át sưng đỏ lên. Cảm giác tê tê truyền đến từ đầu lưỡi khiến cô nhất thời bất động.

Hắn không phải người tốt?

Không đúng, La Thư Anh có linh cảm chắc chắn người này đã cứu cô. Vậy thì dù hắn là người tốt hay người xấu, cô vẫn nợ hắn.

"Tiên sinh, bác sĩ đến rồi."

"Anh hai, em nghe nói chị dâu vừa tỉnh liền vội vã đến đây. Em sẽ kiểm tra cho chị ấy."

La Thư Anh chờ người đàn ông lên tiếng, nhưng hắn vẫn không hề nói gì. Trái lại, bác sĩ vừa mới xuất hiện có vẻ rất ôn ào.

Chị dâu? Bác sĩ vì sao gọi cô là chị dâu?

Dải băng mắt của La Thư Anh được tháo ra, nhưng cô vẫn chỉ cảm thấy trước mắt là một mảng đen đặc không tia sáng.

"Chị...à không, La tiểu thư, cô nghe thấy tôi chứ. Cô đã hôn mê suốt 2 tháng rồi, hiện tại sức khỏe còn rất yếu. Vì vậy, hãy biểu đạt ý kiến bằng việc lắc đầu hoặc gật đầu, được chứ?"

La Thư Anh gật đầu.

"Cô có nhìn thấy số mấy không?"

La Thư Anh bình tĩnh lắc đầu.

"Cô không nhìn thấy bất cứ thứ gì?"

La Thư Anh gật đầu. Không gian rơi vào trầm mặc.

"Anh hai, xin lỗi. Chúng ta ra ngoài nói chuyện."

Không cần ra ngoài, cô muốn bảo họ như vậy. Chẳng phải việc họ lén lút ra ngoài nói chuyện về tình trạng bệnh nhân càng giống như trong phim truyền hình sao, chắc chắn sức khỏe của cô giờ đang rất thảm.

Cô bị mù rồi?

Mất đi giọng nói và mất ánh sáng, có thể chính là cái giá cô phải trả vì đã yêu một người không nên yêu.

Nhưng như thế này, có phải cũng quá đắt rồi hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41

Vũ Lam Ân đứng ở trước cửa phòng bệnh, chần chừ không biết tiến không biết lùi. La Thư Anh nằm yên lặng trên giường, hơi thở đều đặn như đang ngủ.

Vũ Lam Ân trong lòng một trận đau xót, cô đã từng nói sẽ cố gắng bảo vệ cho Tiểu Anh, cuối cùng vẫn là phải gặp một La Thư Anh không thương tích đây người ở trong bệnh viện. Nhất thời cảm thấy vô cùng hồ thẹn.

"Tiểu Anh."

[Chị Lam Ân?]

La Thư Anh mấp máy cánh môi, tay cô được Vũ Lam Ân nắm lấy, giọng Vũ Lam Ân nghe như sắp khóc.

"Tiểu Anh, xin lỗi. Thật xin lỗi, chị không bảo vệ được em."

Quyền lực của Tần Ngao rốt cuộc có bao nhiêu, sự tàn nhẫn của y lại là bao nhiêu. Vì sao có thể hành hạ một cô gái không có khả năng phản kháng đến không thể sống cũng không thể chết như vậy.

Vũ Lam Ân nhìn xuống đôi chân đang bó bột của La Thư Anh, và cô thật sự bật khóc.

[Lam Ân, đừng khóc]

Vũ Lam Ân đọc khẩu hình của La Thư Anh, cuối cùng càng khóc to hơn, tiếng nước nở nghe vô cùng bi thương. Cô làm sao để nói cho La Thư Anh biết đây, rằng La Thư Anh không những không thể nói được, giờ còn không thể nhìn, và cũng không thể tự bước đi trên đôi chân của chính mình nữa.

Cô làm sao để nói ra? La Thư Anh làm sao để chấp nhận? Làm sao có thể chứ?

"Tiểu Anh, tại sao em lại khổ như vậy. Tại sao cứ phải là em chịu đựng, mẹ kiếp"

Vũ Lam Ân đấm liên tục vào tủ đồ bên cạnh đầu giường, tay cô đỏ lên đau nhức. La Thư Anh lặng lẽ lắc đầu, cô hiểu tâm trạng của Vũ Lam Ân bây giờ.

[Không sao. Chị Lam Ân, thật sự không sao]

Không cần ai phải nói với cô cả, cô đã biết rồi. Hai chân phía dưới không hề có lấy một chút cảm giác, La Thư Anh sao có thể không cảm nhận ra.

Một người đến việc bản thân tàn phế cũng không biết, thì có thể biết được điều gì trên đời này chứ.

Trong một khoảnh khắc, Vũ Lam Ân ngăn người nhìn La Thư Anh đang hơi mỉm cười. Vũ Lam Ân lau nước mắt trên mặt, cô vừa nhìn nhầm sao?

Nụ cười của La Thư Anh ban nãy, đã từ bao giờ cô không còn nhìn thấy nó. Vậy mà La Thư Anh vừa cười ư? Cô ấy thật sự đang cười? Nó không phải là nụ cười uất nghẹn, không phải kênh kiệu hay đầy châm chọc như khi ở cạnh Tần Ngao.

Nụ cười chân thật của La Thư Anh luôn là thứ có thể khiến người khác rung động trong lòng.

[Chị Lam Ân]

La Thư Anh đột nhiên nắm chặt lấy tay Vũ Lam Ân, cô viết vào lòng bàn tay Vũ Lam Ân.

[Người ấy là ai? Chị biết đúng không?]

Người ấy?

Không gian rơi vào trầm mặc mấy giây.

"Không, chị không biết. Anh ta gọi điện cho chị báo em đang ở nơi này."

Người ấy là ai? Trên đời còn ai có đủ năng lực đem La Thư Anh về từ tay Tần Ngao ngoài La Cao Dự chứ. Nhưng cô không thể nói cho La Thư Anh biết.

Điều này, hãy để La Thư Anh tự mình hỏi La Cao Dự. Điều này, hãy để La Cao Dự tự mình trả lời.

[Chị không biết thật ư?]

"Xin lỗi, chị thật sự không biết"

[Em hiểu rồi]

Cả hai người đều đã đi một vòng quá lớn, nếu lúc ấy xảy đến, chắc chắn sẽ là giây phút cảm động nhất trên đời này.

"Tiểu Anh, em có muốn ăn gì không? Em không đói sao?"

[Không sao, em đã ăn rồi]

La Thư Anh đột nhiên nghĩ lại việc người đàn ông xa lạ cho mình uống sữa bằng hôn môi, hai má không tự chủ hơi nóng lên.

Vũ Lam Ân tiếp tục ngăn người, biểu cảm của La Thư Anh từ bao giờ trở nên đặc sắc như vậy, còn có thể đỏ mặt? Vũ Lam Ân không bỏ qua cơ hội, cười vô cùng vui vẻ.

"Tiểu Anh, em vừa nghĩ đến ai sao? Cũng không biết mặt mũi đỏ lên hết rồi!"

Lời nói của Vũ Lam Ân đánh trúng trọng tâm suy nghĩ của La Thư Anh, khiến cô hơi bất động, sau đó vội vàng muốn kéo tấm chăn trên người che mặt nhưng bị Vũ Lam Ân ngăn lại.

"Không cần không cần, chị không trêu em nữa."

Điện thoại trong túi Vũ Lam Ân rung lên báo tin nhắn, cô chăm chú nhìn vào mấy chữ trên màn hình.

"Tiểu Anh, chị ra ngoài mua cho em chút hoa quả nhé. Em nghỉ ngơi đi!"

Vũ Lam Ân vội vàng đi lên phòng của Triệu Quân, La Cao Dự cũng đang ở bên trong.

"Chị Lam Ân."

"Ừ, tình hình của Tiểu Anh thế nào."

"Nghiêm trọng hơn em nghĩ."

Màn chiếu trên tường hiện lên bảng đánh giá tình trạng của La Thư Anh, cùng tám phim chụp X-quang chân của cô. Triệu Quân chỉ lên màn hình.

"Dây thần kinh ở chỗ này bị ảnh hưởng, dẫn đến mất đi thị giác tạm thời, thời gian tuy chưa xác định, nhưng chắc chắn có biện pháp giúp chị dâu tìm lại ánh sáng. Tuy nhiên...hai chân thì không có khả năng phục hồi được nữa."

"Không thể phục hồi? Cậu điên sao? Bằng mọi cách phải giúp La Thư Anh có thể tiếp tục đi lại."

Vũ Lam Ân kích động quá lớn, La Cao Dự nhúu đôi lông mày nghiêm nghị.

"Em xin lỗi, chúng ta không thể. Từ khoảng cách này cho thấy chị dâu bị ngã, hoặc chính xác là bị đẩy từ tầng 3, va đập quá mạnh. Đôi chân có thể đã không cứu vãn được trước khi chị ấy được đưa vào phòng cấp cứu."

"Tần Ngao, sao tên khốn ấy có thể..."

"Không phải hấn làm."

La Cao Dự im lặng từ đầu đến cuối, hiện giờ mới bình tĩnh mở miệng nói một câu vô cùng chắc chắn.

"Đây không phải phong cách của Tần Ngao. Ngã từ tầng 3 xuống, La Thư Anh có thể sẽ chết."

Nghĩ đến việc La Thư Anh có thể sẽ chết, tim La Cao Dự như bị một mũi tên xuyên trúng, khiến đôi mắt anh chốc lát chuyển sang tối tăm đáng sợ.

"Vậy là ai? Có thể là ai chứ..."

La Cao Dự lấy bao thuốc trên bàn của Triệu Minh, rút ra một điếu châm lửa hút, hành động của anh khiến Vũ Lam Ân hơi hoảng, Triệu Minh sắc mặt đã hơi tái.

"Anh hai, anh bình tĩnh đã."

"Dự, cậu đừng làm điều dại dột, giết người sẽ phải vào tù. Cậu định bỏ Tiểu Anh ở lại ư?"

Không phải ngẫu nhiên mà sắc mặt hai người họ biến đổi khi thấy La Cao Dự hút thuốc.

Người đàn ông này cầm điếu thuốc chẳng khác nào người ta cầm súng, từ trước đến giờ, anh chỉ hút thuốc đúng hai lần.

Một lần đầu tiên, năm La Cao Dự 18 tuổi, La Thư Anh bị người ta bắt cóc. Đám côn đồ gần 20 người, ai cũng cao lớn vạm vỡ, vẻ mặt găm gù như chỉ châu trực ăn tươi nuốt sống người khác

Lúc La Cao Dự đến nơi, La Thư Anh bị đánh bất tỉnh trên đất, trán chảy một dòng máu đỏ. Sau đó, La Cao Dự làm một hành động mà có lẽ cả đời này những tên kia cũng không thể quên được.

La Cao Dự mở bỏ hai cúc ngực, mái tóc vì vội vã trên đường mà hơi rối lên, cả người ngang tàn lại phong trần, hoàn toàn không phải là một dáng vẻ mà một chàng trai 18 tuổi nên có. Nụ cười âm hiểm như loài lang sói, hai mắt sáng rực dưới ánh đèn.

"Mấy chú có thể cho tôi một điếu thuốc không?"

Cả đám người phía trước phá lên cười, đó là lần đầu tiên La Cao Dự hút thuốc. Khói trắng xộc vào khoang mũi cay cay, sau đó...tất nhiên làm gì có sau đó.

Tất cả bọn họ đều nhập viện trong tình trạng thương tích đầy mình, có vài tên đã hấp hối. La Cao Dự gãy hai cái xương sườn, áo sơ mi trắng nhuộm đầy máu, tuy không phải máu của anh nhưng vẫn khiến La Thư Anh hoảng sợ khóc lên.

Lần thứ hai, là khi La Thư Nhu tai nạn qua đời. Bốn năm trước vào ngày định mệnh ấy, có những cái chỉ có La Thư Anh biết, có những cái chỉ có Tần Ngao biết. Nhưng, La Cao Dự mới là người biết tất cả, bao gồm cả điều Tần Ngao không biết, bao gồm luôn cả điều La Thư Anh không biết.

Giống như La Thư Anh và Tần Ngao luẩn quẩn không thể thoát ra khỏi sự oan nghiệt của vụ việc khó hiểu năm xưa. La Cao Dự tưởng như không hề liên quan nhưng lại là người quan trọng nhất, là nút thắt không ai gỡ bỏ được ngoại trừ chính bản thân anh.

Trên đời này vẫn đang có những thứ mà chỉ La Cao Dự và La Thư Nhu mới biết. Nhưng La Thư Nhu không còn trên đời nữa, bí mật bị chôn vùi cùng người chết.

Vì vậy nếu ngày nào La Cao Dự chưa chủ động ngã bài, vụ tai nạn năm xưa vĩnh viễn vẫn sẽ chỉ là một câu đố không có được đáp án thỏa đáng.

Bây giờ là lần thứ ba La Cao Dự động đến thuốc lá. Hành động của anh khiến Vũ Lam Ân bất an trong lòng. Chắc chắn sắp tới là một cuộc biến đổi không thể lường trước.

Quả nhiên, khi điều thuốc cháy hết đến đầu lọc, Triệu Quân và Vũ Lam Ân đều cảm thấy hơi thở có chút khó khăn, người bên cạnh đang không ngừng tỏa ra áp bức băng lãnh cực độ.

"Tần Ngao, trò chơi bây giờ mới thật sự bắt đầu. Đúng không?"

Nụ cười trên môi La Cao Dự vô cùng đáng sợ, thật khiến người ta toàn thân run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Vũ Lam Ân trở về nhà vào khi tối muộn, khi tra chìa khóa vào ổ cô phát hiện cửa nhà mình vốn không khóa. Không lẽ có trộm?

Vũ Lam Ân giờ chân đạp cửa, vừa đặt hai bước vào trong thì bị "tên trộm" ép sát vào tường, trong bóng tối chuẩn xác hôn môi cô.

"Ừm..."

"A"

Một nắm đấm thụi vào bụng hần, lại thêm một cước vào hạ bộ khiến tiếng la kia có phần thê thảm, Vũ Lam Ân vươn tay ấn công tắc điện bên cạnh, cả căn phòng bừng sáng.

"Bà xã, em...độc ác..."

Thiên Trường Khanh hai mắt hần tia đỏ, vì đau mà lông mày xô lại với nhau, vô cùng bất đắc dĩ nhìn Vũ Lam Ân. Cô gái này không biết thế nào là lãng mạn ư? Hẹp tác với hần một chút có được không hả? Cũng không phải cô không nhận ra mùi hương của hần, dùng lực mạnh như vậy là muốn sau này họ không thể có con cái sao.

"Không biết xấu hổ."

Vũ Lam Ân hừ lạnh, nhắc chân muốn lướt qua lại bị Thiên Trường Khanh giữ lại, hần bế bổng cô lên.

"Làm cái gì đấy."

"Làm việc xấu hổ."

Thiên Trường Khanh nhếch môi cười nhàn nhã, con mèo nhỏ hung dữ, để xem hần thuần phục cô thế nào.

"Thiên Trường Khanh, vô liêm sỉ!"

Xoẹt một tiếng vải bị xé rách.

"Thiên Trường Khanh, con mẹ nó. Anh là đồ lưu manh"

Xoẹt hai tiếng vải bị xé rách.

Vũ Lam Ân cơ thể trắng mịn lộ ra trong tầm mắt hắn, Thiên Trường Khanh dục hỏa đốt người, hắn không còn nhớ rõ lần cuối bọn họ ân ái là khi nào, mỗi lần đều là trong lúc say Vũ Lam Ân mới chấp nhận hắn.

Vũ Lam Ân bị Thiên Trường Khanh hôn đến quay cuồng đầu óc, son trên môi cô gần như bị hắn làm cho trôi hết. Trên cổ và bả vai, những dấu hôn đánh dấu chủ quyền vô cùng bất mất.

"Bà xã...cho anh"

Bà xã cái con mẹ anh. Cho cái bà cổ nội nhà anh. Vũ Lam Ân trong lòng uất ức, quần áo cũng bị cởi, dạo đầu cũng đã xong, hắn còn làm như có lương tâm cái gì.

"Thiên Trường Khanh, bà đây sẽ từ anh!"

Móng tay Vũ Lam Ân cào lên bả vai rắn chắc của người đàn ông khi hắn kịch liệt xâm chiếm lấy cô. Hàng lông mày lá liễu thanh tú hơi nhíu lại, khóe môi Vũ Lam Ân mím chặt. Một trận hoan ái, tiếng rên kiều mị, hai má ửng đỏ khiến dáng vẻ của cô ở dưới thân hắn càng thêm tuyệt mỹ.

"Đau sao?"

Thiên Trường Khanh nhận thấy bản thân phát tiết quá mức, ôn nhu hôn lên trán Vũ Lam Ân.

"Xin lỗi bảo bối, anh không kim chế được."

Vũ Lam Ân thở dốc, vẫn không nhìn nổi đám mây cái vào lòng ngực Thiên Trường Khanh. Hắn bắt lấy bàn tay đang hung hăng của cô, chuyển tay cô vòng qua hông hắn, tiếp tục luân động hạ thân.

"Khanh..."

Một chữ "Khanh" thoát ra từ miệng Vũ Lam Ân khiến Thiên Trường Khanh có cảm giác bản thân vừa đạt được kho báu lớn nhất trên đời này. Từ khi quen biết cô, số lần cô gọi hắn thân mật như vậy chẳng quá năm đầu ngón tay.

"Bà xã, anh yêu em."

Hắn thật sự rất yêu cô, phụ nữ xung quanh hắn có rất nhiều, nhưng chưa từng có người nào khiến hắn cuồng si như vậy. Từ khi quen biết Vũ Lam Ân, tất cả những người phụ nữ bên cạnh với hắn đều không đáng một đồng.

Từ khi quen biết Vũ Lam Ân, toàn tâm toàn ý của Thiên Trường Khanh đều đặt lên người cô, IQ, EQ đều dùng để theo đuổi cô.

Vũ Lam Ân tuy hiện tại chưa hoàn toàn tiếp nhận hắn, nhưng hắn biết cô cũng không còn bài xích hắn như lúc ban đầu, cô đối với hắn có thể đã có rung động rồi, chỉ là một người có tính cách như Vũ Lam Ân sẽ không chịu thừa nhận sớm như vậy. Suy nghĩ này làm Thiên Trường Khanh thấy vô cùng hài lòng.

"Anh muốn bên trong..."

Nhịp độ của Thiên Trường Khanh càng ngày càng mạnh mẽ, hơi thở của hắn nóng rực phả bên tai cô.

"Đừng..."

"Hôm nay là ngày an toàn của em. Không sao đâu."

Thiên Trường Khanh dụ dỗ cô, Vũ Lam Ân nhất thời không biết làm thế nào chinh đồn hắn, há miệng cắn vào vai Thiên Trường Khanh một cái mạnh, dấu răng hắn trên da thịt. Đến ngày an toàn của cô mà hắn cũng tính sẵn, đúng là đỉnh cấp lưu manh.

Khoái cảm như sóng lũ lấn áp cả tâm trí của hai người, Thiên Trường Khanh đem toàn bộ nhiệt huyết nóng rực trút vào bên trong Vũ Lam Ân.

Chuông điện thoại của Thiên Trường Khanh ở cuối giường reo lên trong khi hắn vẫn còn đang nồng nhiệt hôn Vũ Lam Ân.

"Nghe điện thoại đi."

"Kệ nó."

"Không kệ được, nhờ có việc gấp thì sao."

Vũ Lam Ân kiên quyết đẩy Thiên Trường Khanh ra khiến hắn mang vẻ mặt lưu luyến không rời. Ngồi dậy cầm điện thoại lên, màn hình nhấp nháy tên Tần Ngạo.

Tiểu tử này quả thật không thức thời, không nghĩ đến bây giờ là mấy giờ, không nghĩ đến ông đây có thể đang ân ái cùng bà xã sao, lại cứ nhiên gọi và lúc này.

"Cậu nên cảm thấy tội lỗi vì đã phá vỡ chuyện tốt của tôi rất đúng lúc."

Ngay câu đầu tiên Thiên Trường Khanh đã cao giọng bắt mẫn, hấn còn muốn tiếp tục cùng Vũ Lam Ân làm thêm vài hiệp.

"King Club. Cho cậu 30 phút."

Đầu dây bên kia sau khi lạnh nhạt nói một câu thì dứt khoát đập máy, khiến Thiên Trường Khanh hơi ngẩn ra. Rõ ràng cách nhau màn hình điện thoại, Tần Ngạo có cần phải làm hấn thấy lạnh sống lưng như vậy không, ai lại lớn gan chọc giận ông cố nội này rồi.

Thiên Trường Khanh chán nản nằm xuống ôm Vũ Lam Ân.

"Bà xã, làm sao đây. Anh không muốn ra ngoài."

Vũ Lam Ân có vẻ như đã mệt, cô không buồn mở mắt, hạ giọng nói ngái ngủ nói với Thiên Trường Khanh.

"Đi đi, xem tên tiểu tử đấy làm sao"

Gọi Thiên Trường Khanh vào lúc này, lại có thể khiến hấn phải ra ngoài, không ai khác ngoài Tần Ngạo. Thiên Trường Khanh quuyền luyến hôn lên môi Vũ Lam Ân, rồi hôn lên trán cô, hơi thở Vũ Lam Ân đều đặn, cô có lẽ đang chìm dần vào giấc ngủ say.

Trong ánh đèn mờ, Thiên Trường Khanh cười rất thâm tình.

"Ngủ ngon, bảo bối."

Đến khi xác định Thiên Trường Khanh đã hoàn toàn rời khỏi phòng, Vũ Lam Ân mới mở mắt. Về mặt cô bình thản, nhưng trong lòng thì đang rối như tơ vò, Tần Ngạo là em trai cô, La Cao Dự là bạn cô, hai người đàn ông này nói tàn nhẫn thì đều rất tàn nhẫn, nói thâm tình lại cũng rất thâm tình.

Thật ra vốn là cảm thấy, mỗi người đều đang theo đuổi thứ mình cho là đúng, theo đuổi tình cảm của bản thân. Những điều Tần Ngạo làm với La Thư Anh là không thể tha thứ, nhưng để La Cao Dự ra tay với Tần Ngạo. Cô có bận tâm hay không?

Cuối cùng quyết định, trong cuộc chiến lần này, cô nhất định không xen vào, cũng không để cho Thiên Trường Khanh xen vào.

Tần Ngạo và La Cao Dự, hai người họ cần phải giải quyết nợ cũ lẫn nợ mới, chỉ hai người họ với nhau, một lần và cho mãi mãi, để có thể kết thúc hoàn toàn mọi chuyện.

King Club, khu ăn chơi bậc nhất cho tầng lớp thượng lưu của thành phố. Tần Ngạo ngồi một mình trong phòng VIP, cách âm với sự ồn ào bên ngoài.

Thiên Trường Khanh mở cửa bước vào, nhìn thấy trên bàn đã ngổn ngang vỏ bia và mấy chai whisky rỗng.

"Uống nhiều như vậy?"

"Đến rồi à?"

"Có chuyện gì rồi? Tìm ra La Thư Anh rồi?"

Một hồi im lặng, Thiên Trường Khanh còn không chịu nghiêm túc, vờ làm bộ mặt kinh hoàng.

"Không lẽ cô ấy sắp kết hôn? Cậu nhận được thiệp mời rồi? Chú rể là ai?"

Ánh mắt của Tần Ngạo thật sự có thể giết người lúc này, y đập vỡ cốc rượu trên tay. Thiên Trường Khanh không lạ gì với phản ứng của Tần Ngạo, nhưng xem ra đang có chuyện gì đó còn nghiêm trọng hơn hấn tưởng.

"Con mẹ nó!"

Tần Ngạo chửi thề, y đưa tay nói lòng cavat, hấn lấy bên cạnh một xấp giấy, ném lên bàn. Thiên Trường Khanh cầm lên xem qua một lượt.

"Cái gì?"

Vụ tai nạn 4 năm trước hấn cũng biết Tần Ngạo đã cho người điều tra đến 3 lần, mọi bằng chứng có được đều kết luận La Thư Anh là người cố ý hãm hại La Thư Nhu, gây ra tai nạn đau thương. Thế thứ trên tay Thiên Trường Khanh đang cầm lại là cái gì?

"Luật sư và thám tử tư vừa tổng kết và đưa cho tôi tối nay."

Tần Ngạo không dùng ly, hấn bật nắp thêm lon bia trên bàn, uống liền một hơi.

Sau ngày La Thư Anh mất tích, biệt thự Tàn gia xảy ra hỏa hoạn, Tàn Ngao cho người tìm kiếm khắp nơi cũng không thể tìm được cô, thế mà giờ lại tìm ra một tập tài liệu chứng minh bằng chứng vụ tai nạn năm xưa đều là do có người cố tình ngụy tạo?

Chuyện này nói ai sẽ tin?

Thiên Trường Khanh đặt tập giấy lên bàn, hấn chống tay hơi trầm ngâm.

"Tàn Ngao, cậu nghĩ ai trên đời có thể làm điều này? Vượt xa cả Tàn Ngao cậu ư? Điều này có quá điên rồ không?"

Liếc mắt lạnh lùng, Tàn Ngao bóp bẹp lon bia đã hết, những khớp tay của y nổi bật rõ ràng.

"Trước tiên chúng ta cần biết có những ai liên quan đến vụ tai nạn năm xưa."

"Sau đó sẽ có thể biết, ai mới là mấu chốt của câu chuyện này."

Thiên Trường Khanh tiếp lời y, một người mấu chốt của tất cả mọi điều kéo dài từ quá khứ đến hiện tại, sẽ có thể là ai đây?

Bốn năm trước, vì điều gì mà vụ tai nạn đã xảy ra.

Vì sao La Thư Nhu phải chết, vì sao La Thư Anh phải mang trên mình tội lỗi hãm hại chị gái, bị cả La gia khinh miệt bài xích mà không thể giải thích, không thể chứng minh trong sạch.

Vì sao bốn năm trước mọi bằng chứng La gia và Tàn gia ngấm ngầm thu thập đều chứng minh La Thư Anh có tội.

Thế rồi vì sao hiện tại, khi cô ấy biến mất. Mọi thứ lại có thể hóa giải dễ dàng như vậy. Những tài liệu cho thấy số bằng chứng năm xưa là giả lại có thể dễ dàng đến với Tàn Ngao?

Có quá nhiều câu hỏi được đặt ra mà cả hai người họ không thể giải đáp. Trầm mặc một lúc, Tàn Ngao rót hai ly rượu, y đưa cho Thiên Trường Khanh một ly, giọng nói có phần thản nhiên hơn ban đầu.

"Chúng ta đang gặp một bài toán, mà chỉ có người ra đề mới có khả năng giải."

"Ý cậu là...hắn sẽ sớm đến?"

"Phải, sẽ sớm đến thôi. Hắn sẽ đến gặp tôi."

Sự mong đợi khiến khoe môi y nở nụ cười tràn đầy hứng thú, nhưng cũng rất kênh kiêu. Tàn Ngao chưa từng biết sợ, nếu không thể giải bài toán này, y sẽ đổi đề bài. So với việc giải đáp và đổi đề, y thật muốn biết y và người kia ai sẽ đạt kết quả nhanh hơn.

Trên cổ tay Tàn Ngao, chiếc lắc bạc của La Thư Anh hơi rung nhẹ, phát sáng dưới ánh đèn lung linh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Hôm nay La gia từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài người người tất bật chuẩn bị. Xe ô tô của La Cao Dự rẽ vào cổng, La phu nhân đã đứng chờ từ lúc nào.

"Dự, con trai."

La Cao Dự được La phu nhân ôm lấy, Xảo Vấn bụng bầu vượt quá mặt đứng bên cạnh, cố gắng ổn định tâm trạng đang vô cùng hoảng loạn. Cô biết La Cao Dự đã trở về từ một tháng trước, nhưng đến giờ mới xuất hiện ở La gia để chào hỏi ba mẹ nuôi.

Anh đang cố tình chờ đợi điều gì?

"Dự, để mẹ giới thiệu. Chắc con chưa biết..."

"Xảo Vấn."

"Sao con biết con bé là Xảo Vấn?"

La phu nhân kinh ngạc, bàn tay định đưa ra dừng lại giữa không trung, La Cao Dự gọi tên cô khiến Xảo Vấn sống lưng chạy dọc một đường gió lạnh ngắt.

Không sao đâu, La Cao Dự chỉ biết cô là người báo cho anh địa chỉ của La Thư Anh, chứ không hề biết Xảo Vấn chính là người đẻ La Thư Anh ngã lều. Chắc chắn La Cao Dự không thể biết được, hơn nữa hiện tại cô đang mang thai con trai của Tần Ngạo, y dù không yêu cô nhưng cũng sẽ không để người nào làm tổn thương mẹ con cô, bao gồm cả La Cao Dự.

Xảo Vấn sau khi tự trấn an bản thân, mỉm cười chào La Cao Dự.

"Anh Cao Dự."

Diễn xuất cũng không tồi, La Cao Dự nhếch khóe môi, quay sang nói với La phu nhân.

"Mẹ nuôi, em gái rất xinh đẹp."

Liếc mắt xuống bụng lớn của Xảo Vấn, ánh nhìn của anh trở nên giảo hoạt.

"Không biết bao giờ thì anh được gặp cháu trai?"

Một câu tưởng như đầy quan tâm này lại khiến Xảo Vấn run sợ, cô phải hít thở sâu mấy lần trước khi trả lời La Cao Dự, nhưng thanh âm vẫn không thể ổn định.

"Dự tính...hai...hai tuần nữa.."

"Ồ"

La phu nhân thấy hai người có vẻ quen nhau từ trước, lại vô cùng hòa thuận thì vui vẻ vô cùng. Kéo tay La Cao Dự vào trong nhà. La Cao Bá và vài cô chú La gia đang ngồi đợi anh ở bàn ăn.

"Ây da, Triệu thiếu gia đã đến rồi đây."

Có người cao giọng trêu đùa, khiến không khí trở nên dễ chịu. La Cao Dự ngồi bên trái La Cao Bá.

"Con trai, công việc dạo này đều thuận lợi cả chứ?"

"Rất thuận lợi."

La Cao Dự từ đầu đến cuối không mở lời nhiều, thi thoảng chỉ hơi mỉm cười hưởng ứng câu chuyện của mọi người. Sau khi dùng bữa xong, La phu nhân cùng quần gia mang ra trà hoa cúc, hương thơm thoảng khắp không gian.

"Ba nuôi, các cô chú, mọi người nghĩ sao về Hoàng Thế của Tần gia?"

La Cao Dự đột ngột lên tiếng.

"Rất lớn mạnh."

La Cao Bá là người mở lời đầu tiên.

"Phải, đúng là rất lớn."

"Hoàng Thế nằm trong top những tập đoàn danh tiếng của Châu Á, quyền lực và lợi nhuận đều không tính hết."

Sau khi mọi người hưởng ứng, La Cao Dự uống một ngụm trà nóng, hương hoa cúc cùng hơi nóng xộc vào khoang mũi anh.

"Thế, mọi người nghĩ sao về Đại An của Triệu gia?"

Câu hỏi của La Cao Dự khiến mọi người không hiểu, nhưng cũng lần lượt trả lời.

"Cũng rất lớn."

"Hoàng Thế và Đại An mỗi bên đều có một thế mạnh riêng, hai lĩnh vực kinh doanh cũng khác nhau, căn bản không có cách nào so sánh. Nếu phải đặt lên bàn cân, thật sự tôi cũng rất tò mò về kết quả."

"Thật ra, con vẫn luôn muốn hỏi, La Thư Anh là con gái, là cháu gái của mọi người, hiện giờ không rõ sống chết, mấy người chưa từng một chút quan tâm sao? Chưa từng để ý sao?"

Câu hỏi trước và câu hỏi sau của La Cao Dự không hề có sự liên quan đến nhau, thái độ của anh cũng chuyển từ trầm lặng sang lạnh lẽo.

Xảo Vấn biết mình không nên ngồi lại chỗ này, nhân lúc mọi người không để ý, nhẹ nhàng đứng dậy bỏ vào phòng.

La Thư Anh rõ ràng đang ở chỗ La Cao Dự, vậy là anh đang cố tình thăm dò La gia ư? La Cao Dự, người đàn ông này đang mưu tính điều gì.

Không gian trở nên căng thẳng trong chốc lát, La Cao Bá trầm giọng nghiêm nghị.

"Nó không xứng đáng làm hậu duệ của La gia."

La Cao Dự chợt cười khi nghe ông nói, vài người đã có linh cảm không lành. La phu nhân vội vàng muốn ngăn cuộc nói chuyện nhưng La Cao Dự đã nhanh chóng cướp lời bà trước.

"Ba nuôi, theo người thế nào là không xứng đáng? Bốn năm trước tất cả sai lầm của trường bối, toàn bộ đổ lên người một cô gái. Thế nào là không xứng đáng?"

"Cao Dự, con...con biết được gì rồi"

La Cao Bá giận đến gương mặt đỏ lên. Mấy người bên cạnh càng ngày càng thấy bất an trong lòng.

"Điều gì nên biết thì đều biết. Điều gì không nên biết, cũng đã biết."

La Cao Dự nhún vai, ánh mắt cuồng luyện sắc bén nhìn qua một lượt khuôn mặt của tất cả mọi người. La phu nhân sắc mặt trắng bệnh.

"Dự, không lẽ con...con không thể làm vậy."

"Ba mẹ nuôi, cô chú, bốn năm đã đủ chưa. Bây giờ đến lúc lật bài rồi."

"Cao Dự, nếu con làm vậy La gia, Tàn gia, thậm chí Triệu gia của con cũng sẽ bị xáo trộn. Vì một đứa con gái mà đánh đổi, con chắc chắn?"

Một người phụ nữ ngồi ở đối diện La Cao Dự, từ đầu đến cuối, bà là người duy nhất không thể hiện thái độ gì, ngược lại còn có chút hứng thú như đang xem kịch vui. Người này là La Ngọc, em gái của La Cao Bá.

"Phải."

La Ngọc bật cười, tiếng cười của bà lạnh lạnh vang khắp phòng, thể hiện sự hứng khởi tốt độ.

"Nói hay lắm. Làm đi. Hủy diệt luôn cái La gia vô tình vô nghĩa này."

"La Ngọc, mày điên rồi."

La Cao Bá nổi giận quát lên, La Ngọc không quan tâm đến ông, đứng dậy xoay người bỏ đi, không quên nói với anh trai một câu đầy châm chọc.

"La Cao Bá, tôi đã từng nói với anh, cuộc sống này có nhân sẽ có quả. La gia này sớm đã thối nát rồi. Thối nát từ khi mười mấy vị trưởng bối quyết định dồn hết tội lỗi và trách nhiệm lên một đứa con gái, cháu gái. Anh hiểu mà, cái kim trong bọc cũng có ngày sẽ phải lòi ra. Tôi thật mong chờ"

Sau khi La Ngọc rời đi, La Cao Dự cũng đứng dậy.

"La Cao Dự, cậu không thể."

"Dự, con đừng làm vậy"

Bóng lưng của La Cao Dự thẳng tắp, vừa kiên định lại vừa lạnh lùng.

"Kể từ giờ phút này, tôi không còn là La Cao Dự nữa. Mà là Triệu Minh, thiếu gia của Triệu gia, chủ tịch của tập đoàn Đại An. La Cao Bá, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau."

Dừng một chút, lại tiếp tục bổ sung mấy chữ.

"Ở trên tòa."

***

(Vi La Cao Dự đã dứt khoát từ bỏ thân phận của La gia nên từ giờ mình sẽ đổi luôn sang dùng tên thật sự của anh là Triệu Minh)

La Thư Anh đang ngồi trên xe lăn gần cửa sổ, ánh nắng từ bên ngoài chiếu vào người khiến cô cảm thấy ấm áp, có điều La Thư Anh không thể xác định bây giờ là bình minh hay đã hoàng hôn, vì tầm mắt chỉ là một mảng tối sẫm.

Cánh cửa phòng mở ra một tiếng nhẹ, có lẽ người vừa vào sợ đánh động đến cô. Triệu Minh bắt gặp La Thư Anh đang yên lặng hơi hướng mặt về phía ánh mặt trời. Cô mặc một bộ váy trắng mềm mại, những vết thương trên người sau thời gian điều trị đã tốt lên nhiều. Mái tóc đen đã dài ra nhiều, được

búi gọn ở phía sau gáy.

Triệu Minh nhìn đến hơi thất thần, bộ dáng của La Thư Anh khiến anh vừa yêu thương lại vừa đau lòng. Nếu anh đến sớm hơn một chút, mọi chuyện có khác không? Điện thoại của Triệu Minh đổ chuông, Vũ Lam Ân ồn ào từ đầu dây bên kia.

"Không hay rồi, cậu đang ở đâu? Tôi vừa có được thông tin Tần Ngao đã biết vị trí của La Thư Anh rồi."

Thanh âm của Vũ Lam Ân thể hiện sốt ruột, lại bức tức vô cớ, rõ ràng đã nghiêm chỉnh căn dặn bản thân không xen vào chuyện này, không giúp đỡ cho ai cả, nhưng lại không thể kìm được báo tin cho anh biết, cô lo lắng cho La Thư Anh vô cùng.

"Hắn sẽ không có cơ hội gặp được Tiểu Anh một lần nào nữa."

Chắc chắn không. Triệu Minh tắt điện thoại, mặc kệ Vũ Lam Ân còn đang muốn ồn ào cái gì.

Mùi hương quen thuộc lan tỏa, người đàn ông xa lạ lại đến cạnh cô, La Thư Anh cảm nhận được hắn đang nhẹ nhàng tháo dải băng mắt của cô ra, một lúc sau lại nhẹ nhàng buộc vào.

Đúng hơn là thay cho cô một dải băng mắt khác làm bằng lụa, vì cảm giác tiếp xúc rất mềm mại, còn có mùi hoa nhàn nhạt.

Sao lại là mùi hoa anh thảo?

"Hoa anh thảo, chìa khóa nhỏ của thiên đường."

La Thư Anh vô thức nhớ lại một câu nói, cả người đồng thời được bế lên.

"Chúng ta về nhà."

Đó là câu đầu tiên kể từ khi người đàn ông xa lạ này xuất hiện nói với cô, chỉ có bốn chữ "Chúng ta về nhà."

La Thư Anh sống mũi cay xè.

[Dự...]

Cô biết rồi, chính là anh. Thời gian đằng đẵng như thế, cô có thể nhớ, có thể quên, nhưng không thể nào không nhận ra giọng nói của La Cao Dự. Giọng nói cô biết đến từ khi vẫn còn nằm trong nôi.

Trầm ổn, gọi cảm, kiên định, ôn nhu...là anh.

Im lặng mấy giây, La Thư Anh muốn kháng cự khỏi cái ôm của anh, khái niệm về một căn nhà của La Thư Anh đã hoàn toàn bị bóp méo, trở thành nỗi ám ảnh sâu sắc trong tâm trí cô.

Nhà có Tần Ngao, nhà có La Cao Bá, nhà có Xảo Vấn...nhà có đau thương.

Cô không muốn về nhà.

Vòng tay của người đàn ông càng siết chặt hơn, vô cùng an toàn và chắc chắn, tựa như khoảnh khắc anh bế cô cả người toàn máu, cứu cô hoàn toàn khỏi cơn ác mộng mang tên Tần Ngao. Giọng nói từ tính ôn nhu, lại giống như một lời hứa hẹn vô cùng chắc chắn với La Thư Anh.

"Anh không phải là La Cao Dự. Hôm nay, anh là Triệu Minh."

Sợ La Thư Anh chưa yên tâm, anh tiếp tục nói với cô:

"Đừng sợ, về nhà với anh. Về Triệu gia."

Về nhà với anh. Về Triệu gia.

Nước mắt của La Thư Anh thấm qua dải lụa quấn mắt, rất nhiều giọt lớn nóng bỏng nối tiếp lăn dọc trên má.

Anh có biết cơ thể này đã bị vấy bẩn như thế nào, vấy bẩn bao nhiêu lần không?

Anh có biết tâm hồn này đã bị chà đạp, nhúng chàm, giầy vò ra sao không?

Anh biết không, cô không xứng.

Thật sự không còn xứng đáng nữa...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

"Phu nhân, sức khỏe của lão gia đạo này không tốt, huyết áp lại tăng đột ngột nên mới bị ngất, nghỉ ngơi một chút sẽ ổn định."

Bác sĩ tư của La gia vừa thu dọn hộp công cụ, vừa nói với La phu nhân. Bà nhìn La Cao Bá đang nằm trên giường, miệng phải thở bằng bình dưỡng khí, lặng lẽ thở dài.

Rõ ràng sáng nay mọi chuyện còn rất tốt đẹp, sao đột nhiên có thể như vậy chứ. Lúc bác sĩ vừa rời đi, Xảo Vần nhẹ nhàng mở cửa.

"Mẹ, con vào được không?"

"Xảo Vần, con vào đi."

Xảo Vần ôm bụng lớn đi đến bên cạnh La phu nhân, thấy sắc mặt bà hiện rõ mấy chữ không cam lòng.

"Mẹ, có lẽ anh Cao Dự chỉ nhất thời..."

"Người như nó không hề có khái niệm nhất thời hay đùa giỡn, nó nói làm thì nhất định sẽ làm."

Không phải con ruột do chính bà mang nặng đẻ đau, nhưng La phu nhân cũng như La Cao Bá vô cùng yêu thương Triệu Minh. Tuy nhìn anh có vẻ trầm lặng, cả ngày chẳng nói nổi mấy câu, nhưng lại vô cùng thông minh và tài giỏi.

Năm 16 tuổi đã có thể theo học vô số kinh nghiệm kinh doanh của La Cao Bá, còn đề xuất rất nhiều chiến lược có ích. La phu nhân vốn nghĩ, có được có đứa trai như Triệu Minh là đại phúc của La gia.

Thế mà hôm nay...

Xảo Vần cũng cho là La phu nhân nói đúng, thậm chí có lẽ chính La phu nhân cũng không biết rõ Triệu Minh như cô.

Ở La gia, Triệu Minh từ bé đến lớn mang vô bọc hoàn mỹ tuyệt đối, nhưng thật ra anh cũng là một con thú dữ với những nanh vuốt sắc nhọn.

Cô sợ hãi Triệu Minh, nhưng cũng cảm phục anh. So với Tần Ngao tàn nhẫn độc ác, lúc nào cũng sẵn sàng vung tay đánh người, hành hạ kẻ khác, thì một người biết cương biết nhu, thâm sâu khó lường như Triệu Minh lại càng đáng đề phòng hơn.

Triệu Minh ôm La Thư Anh ở trong lòng, phía trước là Triệu Quân đang lái xe.

"Anh hai, bây giờ về chỗ nào?"

Thấy Triệu Minh không đáp, hẳn anh đang cho rằng cậu hỏi một điều dư thừa, Triệu Quân đành chính thêm

"Em biết là về nhà rồi. Nhưng Triệu gia nhiều nhà như thế, anh muốn đưa chị dâu về nhà ở địa chỉ nào?"

Vẫn là bầu không khí im lặng, Triệu Quân cho rằng anh đang suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau Triệu Minh mới nhàn nhạt trả lời:

"Tạm thời, về chỗ ba mẹ."

"Được."

La Thư Anh yên lặng nghe họ nói chuyện, cô ngồi trên đùi Triệu Minh, lưng dựa vào cửa kính xe. Triệu Minh kéo tay cô vòng qua phía sau anh, gục đầu trên vai cô, cố gắng đè nén kích động.

Anh đang cùng cô về nhà.

Triệu Minh chờ lâu như thế, cuối cùng cũng có thể chờ được ngày này.

Anh đưa cô về nhà.

La Thư Anh lật bàn tay Triệu Minh, viết vào mấy nét.

[Dự]

Ngừng một chút, tự cảm thấy không hợp lý. La Thư Anh viết lại: [Triệu Minh, cảm ơn]

Cảm ơn anh, nhưng cô biết đây không phải là kết thúc. Có thể anh vì cô, vì một vài khoảnh khắc nào đấy cùng cô mà phải đánh đổi rất nhiều. Cô có thể hiểu được, nhưng bọn họ không có khả năng.

"Cứ gọi anh là Dự"

Một tiếng "Dự" này cả đời chỉ để cho cô gọi. Trước kia, bây giờ và sau này cũng sẽ như vậy.

[Dự]

Triệu Minh cảm nhận được sự tiếp xúc mềm mại từ lòng bàn tay, trái tim anh đột nhiên run rẩy, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào.

"Cảm ơn em. Cảm ơn em."

Cảm ơn cô đã đến bên đời anh, cô có biết không?

Ngày hôm ấy nắng vàng óng ánh trải từ ban công, len lỏi vào phòng, hai chiếc nôi kê cạnh bên nhau khẽ rung rinh theo làn gió nào vừa ghé qua.

Triệu Minh 8 tuổi, ngẩn người nhìn vật nhỏ hồng hào trong chiếc nôi màu xanh lam. Vật nhỏ ngủ rất say, cánh môi bé xú hơi động đậy, hai chân thì thoảng sẽ đạp loạn một cái.

Liếc mắt sang một "vật nhỏ khác" ở trong chiếc nôi màu hồng, rõ ràng đều rất giống nhau nhưng Triệu Minh lại chỉ chăm chú nhìn bên trong chiếc nôi màu xanh.

Ở trên đỉnh chiếc nôi trúc còn rất khoa trương đề một bảng tên "Tiểu Anh". Chiếc nôi màu hồng bên cạnh cũng có đề "Tiểu Như"

Một tia nắng vô tình chiếu xuống, khiến vật nhỏ, à khiến Tiểu Anh bừng tỉnh.

Mắt đẹp quá!

Triệu Minh hơi bất ngờ, đôi mắt xanh lục tròn xoe của cô bé như xoáy sâu vào lòng anh. Sau đó, là mấy tiếng "oa oa" ngày càng lớn khiến Triệu Minh giật mình.

Tiểu Anh khóc rất thảm thương, gương mặt đã tèm lem nước mắt cả rồi, chân tay bé xú đạp loạn trong không trung. Triệu Minh luống cuống, tâm trí non nớt lúc ấy khiến anh nhất thời không biết xử lý thế nào, sau đó vô thức làm một hành động vô cùng ngớ ngẩn, anh đưa ngón tay vào miệng Tiểu Anh, không ngờ cô ngậm lấy và ngừng khóc.

Lúc La phu nhân bước vào phòng, thấy Triệu Minh đang vừa xoa bụng Tiểu Anh vừa lén miệng dỗ dành

"Đừng khóc. Vật nhỏ đừng khóc. Anh rất thương vật nhỏ. Khóc sẽ thành một bà phù thủy xấu xí, không có đùi gà ngon để ăn."

La phu nhân không nhịn được cười, sau đó khi tiến lại gần, bà bất ngờ phát hiện Tiểu Anh mặt mũi tèm lem nước cũng đang cười, miệng bé xú chưa mọc răng của cô bé mở ra rất lớn, xem ra tâm trạng vô cùng tốt.

"Coi này coi này, con quả nhiên có thể làm anh trai tốt."

"Mẹ"

"Chắc Tiểu Anh chưa ngủ đủ giấc, để mẹ cho em ngủ tiếp, con xuống nhà ăn sáng chuẩn bị đến lớp đi."

"Vâng."

Lúc Triệu Minh dừng tay, quay người muốn rời khỏi phòng. Tiểu Anh đột nhiên dừng cười, lại có biểu hiện của việc sắp khóc một trận lớn. Đi được hai bước, Triệu Minh đột ngột quay lại, nắm bàn tay bé xú của Tiểu Anh, nói với cô.

"Anh là La Cao Dự. Là anh trai của em. Giờ anh đi học nhé, trưa về sẽ chơi cùng em. Bye bye"

Tiểu Anh rõ ràng chẳng thể hiểu được điều gì, nhưng khi Triệu Minh nói xong câu đó mới rời đi, La phu nhân thấy cô bé không còn có ý định khóc nữa.

"Thằng bé này, có cả năng lực dỗ dành trẻ em cơ đấy"

La phu nhân hơi cảm thán, nhìn sang Tiểu Như vẫn đang yên lặng ngủ bên cạnh, bà bế con gái Tiểu Anh lên, hát ru để cô bé tiếp tục giấc ngủ đang dở.

Cho đến mãi sau này, thậm chí là cuối đời, Triệu Minh vẫn không thể nào quên được ngày hôm ấy.

Ngày một thiên thần đã được định sẵn đi vào lòng anh, nước mắt, nụ cười, ánh nhìn....tất cả đều trở thành một thứ tín ngưỡng, không thể xóa bỏ, không thể thay thế.

Hồi ức giống như một mặt hồ lớn, mà những thứ La Thư Anh nhớ và biết đến chỉ là bình nước nhỏ, phần còn lại một mình Triệu Minh khắc cốt ghi tâm. Những thứ anh biết, La Thư Anh không biết. Những thứ anh nhớ, La Thư Anh không nhớ.

[Dự, em...]

La Thư Anh muốn nói cho Triệu Minh hiểu, nhưng không biết bắt đầu như thế nào, cũng không biết đây có phải lúc thích hợp nhất hay không.

"Anh sẽ đem ánh sáng về lại cho em."

Đôi mắt của La Thư Anh, Triệu Minh nhất định sẽ chữa khỏi. Đôi mắt của cô, anh muốn nhìn lại nó một lần nữa.

"Khi ấy hãy hứa với anh được không, trong mắt em sẽ chỉ có anh."

Đôi mắt của cô, sẽ chỉ toàn hình bóng của anh.

Hứa với anh được không, Tiểu Anh.

***

Note nhẹ: Truyện này là truyện mình tự viết, xin nhắc lại là truyện mình viết nhé, không phải truyện dịch hay reup nên một vài bạn đừng hiểu lầm.

Thứ 2 là có bạn hỏi mình bao nhiêu tuổi, mình đã ăn được 19 cái tết rồi. Còn việc có bạn nhận xét là mình viết truyện lảo luyện như kiểu truyện đi dịch lại thì mình xin trả lời là mình đã viết truyện từ khi 13 tuổi rồi nha -_- Viết nhiều lắm rồi, mà vẫn thấy chưa thấm vào đâu cả. -_-

Tuy bản thân cảm thấy vẫn còn nhiều thiếu sót nhưng cảm ơn các bạn đã luôn theo dõi và ủng hộ. Khur khur:3

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

"Con trai, về rồi đấy à?"

Triệu phu nhân ở trong bếp nói vọng ra khi Triệu Minh đặt La Thư Anh ngồi xuống sofa. La Thư Anh ngửi thấy mùi gỗ trầm hương thoang thoang, cùng nhiều mùi hoa không rõ ràng. Trong tâm trí cô dần mờ nhạt, có lẽ đây là một căn nhà rất xinh đẹp.

Nhà của ba mẹ Triệu Minh không phải là một ngôi biệt thự đồ sộ xa xỉ, mà là một căn nhà cấp 4 được làm bằng gỗ quý, diện tích vừa vặn, có vườn hoa trái phong phú phía sau, nội thất trong nhà bố cục đơn giản nhưng không hề mất đi vẻ trang nhã.

Cổng ngoài cũng làm bằng gỗ, có giàn hoa giấy nở rộ phủ lên. Vị trí nơi này lại nằm cách hơn 30km về ngoại ô phía Tây thành phố, cuộc sống con người ở đây rất chậm chạp bình lặng, giản dị lại chân thật, không ồn ào tấp nập như thành thị, là nơi thích hợp để La Thư Anh an dưỡng.

"Vâng, về rồi."

"Hai con đợi một chút, mẹ làm nốt món này là xong rồi."

Mùi đồ ăn thơm phức lan tỏa, bụng La Thư Anh hơi cồn cào, hai tay cô hơi nắm chặt vào nhau.

"Mẹ, có chị dâu quên luôn con cưng của mẹ rồi. Sao mẹ nấu toàn món chị dâu thích thế?"

Triệu Quân chạy đến nhìn một bàn thức ăn bày biện bắt mắt, làm giọng ừm khuất nói với Triệu phu nhân.

[Những món cô thích?]

Triệu phu nhân chưa kịp cô bao giờ, hai người nói thẳng ra chỉ biết nhau qua câu nói là Triệu Minh, vì sao bà biết được những món cô thích?

Hơn nữa, nhà này từ Triệu Quân cũng gọi cô là chị dâu, giờ đến Triệu phu nhân cũng mặc định cô là con dâu, không phải như vậy hơi kì quái sao?

Triệu phu nhân đặt nốt đĩa tôm hấp còn nóng hổi xuống vị trí trống trên bàn, cao giọng đắc ý.

"Từ giờ con dâu mới là con cưng của mẹ. Còn con tạm thời bị phế bỏ vị trí."

"Hoàng hậu nương nương à, tại sao người lại đối xử với nô tài tàn nhẫn như vậy...."

Mấy chữ này của Triệu Quân làm La Thư Anh bất giác không nhìn được mỉm cười, Triệu Minh cũng phải hơi cong khóe miệng.

"Nào Minh Minh, mau đưa con dâu của mẹ lại đây."

Triệu Minh cúi người bế La Thư Anh ra bàn ăn. Triệu Quân vừa lấy một ly sữa lớn trong lò vi sóng mà Triệu phu nhân đã hâm sẵn đặt xuống trước mặt La Thư Anh.

[Dự, để em ngồi xuống.]

La Thư Anh hơi xấu hổ dùng ngón tay viết vào lòng bàn tay Triệu Minh, vì anh lúc này không đặt cô ngồi lên ghế mà vẫn ngồi ở trong lòng anh. Tuy hỏi bé khi ăn cơm cô vẫn thường làm nũng đòi treo vào lòng anh ngồi bằng được nhưng bây giờ bọn họ đều đã trưởng thành rồi.

"Em tự ăn được sao?"

Không tự ăn được, La Thư Anh không thể phủ nhận bản thân còn chưa quen với việc mất đi ánh sáng. Khi còn ở bệnh viện mỗi lần đều là anh hoặc hộ lý giúp ăn uống.

"Mẹ, ba đâu?"

"Con hỏi lão già đó hả?"

Triệu phu nhân nhìn đồng hồ quả lắc trên tường, sau đó bà cười rất hài lòng, bắt đầu đếm từ một đến ba.

"Hoàng hậu nương nương, nô tài cứu giá vừa kịp lúc."

Đúng khi Triệu phu nhân vừa dứt tiếng thứ ba, Triệu lão gia mặt đầy mồ hôi xông vào từ cửa, không biết ông đã bị bà đe dọa cái gì mà vẻ mặt gấp gáp như vậy, còn trở về rất vừa vặn. Triệu phu nhân giọng nói càng hả hê hơn.

"Bổn cung ghi nhận sự cố gắng của khanh. Nào, vào đây."

Triệu Quân vừa kéo ghế giúp Triệu lão gia ngồi xuống vừa không cam lòng nói với ông.

"Ba, con bị phé truất rồi."

"Im lặng đi, ba mày cũng suyt nữa thì phải xuống hoàng tuyền rồi đây này."

Nói to như thế, chẳng phải chính là cố tình cho mọi người đều nghe thấy sao. La Thư Anh hơi ngẩn ra, không biết nên phản ứng thế nào, một nhà máy người bọn họ vẫn luôn như này sao?

"Nào, con dâu, ăn cái này..."

"Cái này cũng rất ngon, mẹ đặc biệt nấu cho con đây..."

"Còn nữa, con rất thích ăn món thịt bò cuộn nấm hải, ăn nhiều một chút."

La Thư Anh cũng đoán chiếc bát trước mặt mình hẳn đã đầy đến tận đáy. Trong bữa ăn Triệu phu nhân luôn tay gấp đồ ăn cho cô, còn luôn miệng nhắc nhở cô phải ăn nhiều một chút. Triệu lão gia phần khởi kể với Triệu Quân về vấn đề hôm nay của ông, rằng ông đã triệt hạ đối thủ như thế nào, bầu không khí vô cùng vui vẻ.

Triệu Minh chuyên tâm giúp cho La Thư Anh ăn cơm, giúp cô uống sữa, không hề động đến bát của mình một chút nào.

"Anh hai, đến khi chị dâu no thì anh cũng chết đói mất đấy."

Triệu Quân đề ý lên tiếng, sau đó cậu bị Triệu phu nhân vung tay bạt đầu một cái rõ kêu.

"Nói cái gì đó hả ôn con này. Còn không tập trung ăn cơm của mình đi"

Triệu Quân xoa xoa đầu làm mặt thê thảm, Triệu phu nhân quay ra gấp thêm một con tôm to vào bát La Thư Anh.

"Con đừng để ý."

Vì bà biết hiện tại con trai Triệu Minh cả bà được ôm cô gái của nó ở trong lòng, giúp La Thư Anh ăn từng miếng cơm, uống từng ngụm sữa, nó hẳn đang cảm thấy vô cùng mãn nguyện và hạnh phúc.

Nhưng La Thư Anh quả nhiên vì câu nói này của Triệu Quân mà cảm thấy hơi ngượng ngùng, cô theo linh cảm đầy miếng cơm Triệu Minh vừa đưa đến về lại phía anh.

[Anh ăn đi]

La Thư Anh chớp mắt mấy cái môi, cũng không biết Triệu Minh có hiểu lời cô nói hay không. Im lặng mấy giây mới thấy Triệu Minh đáp lại:

"Anh đã ăn rồi, giờ đến lượt em."

La Thư Anh trong vô định vươn tay sờ lên mặt Triệu Minh, cô muốn kiểm chứng xem có phải anh lừa cô hay không.

Triệu Minh đứng là không hề lừa cô, anh vẫn còn đang nhai đồ ăn trong miệng. La Thư Anh bây giờ mới hài lòng gật đầu.

Triệu Minh ăn một miếng rồi lại đưa cho La Thư Anh một miếng, đồ ăn Triệu phu nhân nấu rất ngon, La Thư Anh chuyên tâm ăn nên cũng không hề phát hiện không gian xung quanh dần lặng đi.

Triệu lão gia và Triệu Minh không thảo luận gì nữa, Triệu phu nhân không nạt nộ hai người họ, cũng không liên tục nhắc cô ăn nhiều, tất cả đều chỉ yên lặng nhìn Triệu Minh và La Thư Anh.

Trong một giây phút, Triệu lão gia mỉm cười, đôi mắt cong cong làm lộ rõ nếp nhăn của tuổi già, nhưng ánh nhìn của ông vẫn sáng lên vô cùng.

Trong một giây phút, mắt Triệu phu nhân hơi đỏ. Con trai của bà đã làm được rồi đây, nó chờ lâu như thế, cuối cùng cũng chờ đến ngày này. Bà chờ lâu như thế, cuối cùng cũng nhìn được nụ cười thực sự hạnh phúc, ánh mắt vô vàn yêu thương của Triệu Minh dành cho La Thư Anh.

Triệu Quân uống một ngụm nước, trong lòng thoải mái.

Ngày ấy Triệu Quân hỏi Triệu Minh: "Thế giới rõ ràng rộng như thế, phụ nữ hoàn mỹ cũng đâu thiếu gì, vì sao cứ phải là La Thư Anh?"

Hôm nay, Triệu Quân đã hiểu được câu trả lời của Triệu Minh: "Kiếp này, nếu không phải là La Thư Anh. Thì cũng không thể là ai khác."

Nếu không phải là chị dâu, cũng sẽ không có một hình tượng Triệu Minh đang ở trước mặt cậu đây. Lạnh lùng hay áp áp, tàn nhẫn hay lương thiện, tất cả đều vì chị dâu mà hình thành, đều để bảo vệ cho tương lai của cô, cho cô một mái nhà thật sự.

Hóa ra cái gọi là tình cảm thiên trường địa cửu, chính là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46

Nửa đêm, Tàn Ngao cả người nồng nặc mùi rượu trở về nhà. Xảo Vần một mình đợi y ở phòng khách. Thấy y lao đảo bước vào, cô vội vàng chạy đến đỡ.

"Ngao, sao anh lại uống nhiều vậy?"

Mùi rượu cùng mùi thuốc lá phả ra từ người y, thoang thoảng lẫn lộn thêm mùi nước hoa của phụ nữ.

"La Thư Anh...cô trốn cái gì chứ?"

Tàn Ngao cảm thấy đầu óc một trận choáng váng, bước chân không vững vàng. Miệng lẩm bẩm gọi tên La Thư Anh rất nhiều lần.

"Ngao, em dìu anh lên phòng."

Tàn Ngao dứt khoát gạt tay xảo vắn ra, y bước đến gần sofa ở giữa phòng khách, cơ thể cao lớn vô lực đổ xuống.

Đưa tay lên day hai bên thái dương, hàng lông mày đen rậm của y nhíu lại vì ánh đèn đang chiếu thẳng xuống người. Xảo Vần đứng lặng một chỗ, hai tay siết vạt áo đến nhàu nát, cô có nên nói cho y biết không?

Rằng La Thư Anh hiện tại có lẽ đã đang say ngủ trong vòng tay của người đàn ông ấy, còn y ở đây đang mơ tưởng cái gì?

Xảo Vần bình tĩnh khống chế cảm xúc, cô vào nhà tắm lấy khăn ẩm, đem ra lau mặt cho Tàn Ngao.

Lông mày kiên nghị, mũi cao, môi mỏng, cằm nhọn cao ngạo, gương mặt góc cạnh rõ ràng, Xảo Vần thất thần nhìn Tàn Ngao hồi lâu.

"Tiểu Nhu... Tiểu Anh..."

Tần Ngao vô thức gọi tên của cả La Thư Nhu và La Thư Anh. Xảo Vấn nắm tay y, dùng khăn mặt chuyên tâm lau từng ngón tay. Bàn tay y rất to với những ngón tay dài, đường gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay. Động tác của cô dừng lại ở cổ tay y, cô nhận ra chiếc lắc này là của La Thư Anh.

Ở vị trí khóa móc được đặc biệt thiết kế thành một bông hoa anh thảo, lần đầu cô biết đến loài hoa này là nhờ Triệu Minh.

Khi cô còn làm thư ký cho Triệu Minh, để ý thấy trên bàn làm việc của Triệu Minh lúc nào cũng đặt một lọ hoa anh thảo nhỏ nở rộ.

"Chủ tịch, anh thích loài hoa này sao? Tên nó là gì vậy?"

"Hoa anh thảo."

"Hoa anh thảo? Cái tên thật đẹp."

Xảo Vấn hôm sau gặp Triệu Minh, cô vô cùng hứng khởi nói cho anh biết cô đã tìm hiểu về ngôn ngữ của loài hoa anh thảo.

"Chìa khóa nhỏ của thiên đường. Ý nghĩa thật thú vị."

Triệu Minh đặt ly cafe còn nóng xuống bàn, anh vươn tay chạm nhẹ vào một bông hoa nhỏ còn đang e ấp chưa kịp nở rộ hết.

"Xảo Vấn, cô có biết một ý nghĩa nữa của loài hoa này không?"

"Một ý nghĩa nữa? Tôi không biết."

"Anh thảo nở muộn - tình yêu thắm lặng. Bao giờ em mới biết tôi yêu em."

Bao giờ em mới biết tôi yêu em...

Xảo Vấn như bùng tình khỏi dòng hồi ức, cô đưa mắt nhìn Tần Ngao. Tình yêu của Triệu Minh đối với La Thư Anh là như vậy, thắm lặng, sâu sắc và cả hiển dăng.

Ngày ấy vì bị sự ghen tị và lòng hận thù che mờ lí trí, cô mới liều lĩnh quyết định để La Thư Anh ngã xuống dưới, không phải chưa từng nghĩ đến nếu La Thư Anh may mắn sống sót thì sẽ như thế nào.

Phải, đúng là đã từng nghĩ qua. trong một khoảnh khắc ngắn ngủi Xảo Vấn vô thức nói với La Thư Anh: "La Thư Anh, nếu hôm nay cô không chết, thì cô sẽ có thể trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này."

Người phụ nữ của Triệu Minh chính là người phụ nữ hạnh phúc nhất, đáng để ghen tị nhất.

"Ngao, anh sẽ giành lại được sao? Vì sao không buông tay chứ?"

Triệu Minh không phải là một người đàn ông tầm thường. Anh là chủ tịch của tập đoàn Đại An, là đại thiếu gia của Triệu gia danh tiếng. Thông minh và nguy hiểm.

Anh cũng phải tự nhiên xuất hiện rồi tự nhiên cướp đi La Thư Anh.

Triệu Minh là người cùng La Thư Anh lớn lên, nuông chiều cô, bao dung cô, nắm rõ tất cả mọi cảm xúc vui buồn giận hờn yêu ghét của La Thư Anh, anh không đến cướp đi, mà là đến đòi lại.

Bốn năm trước, Triệu Minh vì một lý do không ai biết đến, buông tay để La Thư Anh đến cạnh Tần Ngao.

Bốn năm sau, Triệu Minh đòi lại cô, người phụ nữ ngay từ đầu đã định là của anh.

Đôi lông mày của Tần Ngao vẫn còn đang nhíu chặt, có lẽ y đang không thoải mái. Xảo Vấn vươn tay vuốt nhẹ, sự tiếp xúc mềm mại khiến hàng lông mày của Tần Ngao bất giác giãn ra, biểu cảm gương mặt cũng không còn cứng nhắc.

"Ngao, anh có bao giờ tự hỏi. Người anh yêu là La Thư Nhu hay La Thư Anh không?"

Nhân duyên trên đời vốn là thứ nực cười như vậy, Xảo Vấn biết bản thân không có lấy một chút chỗ đứng nào trong lòng y, dù cô yêu y điên cuồng. Nhưng ít ra cô biết được cô yêu ai, cần ai, tham vọng điều gì.

Xảo Vấn yêu Tần Ngao, cô cần y, tham vọng có được cuộc sống bên y, tham vọng một ngày đường đường chính chính bước vào Tần gia.

Mỗi khi cô nghĩ đến việc bản thân Tần Ngao còn không biết mình thật sự yêu ai, mong muốn điều gì, trong lòng đột nhiên vừa chua chát vừa không cam lòng.

Cô yêu y như thế, y không thêm bận tâm đến. Y lại đi yêu La Thư Nhu như thế, và rồi bị đắm chìm trong cảm xúc lẫn lộn cùng La Thư Anh.

Triệu Minh yêu La Thư Anh, La Thư Anh yêu Tần Ngao, Tần Ngao yêu La Thư Nhu, La Thư Nhu yêu Triệu Minh và Triệu Minh lại yêu La Thư Anh.

Bốn người bọn họ cứ như vậy tạo thành vòng tròn luẩn quẩn không thoát ra được.

Có thể chính vì vậy mà tai nạn năm xưa xảy ra chẳng? Một hình tròn chỉ có thể bị bóp méo khi ai đó lấy mất một phần, và La Thư Nhu chính là phần quan trọng bị lấy đi ấy, khiến tất cả trở nên chênh vênh.

Triệu Minh lạnh nhạt xa cách, Tần Ngao sống trong hận thù, La Thư Anh ưu thương tuyệt vọng.

Còn cô Xảo Vần, dù vô tình dù cố ý, cũng đã bị kéo vào sự ràng buộc nghiệt ngã này giữa bọn họ.

Điện thoại trong túi áo vest của Tần Ngao rung chuông, Xảo Vần cảm máy lên, gương mặt nhất thời kinh hãi.

Triệu Minh?

Cô sao có thể không nhận ra số điện thoại của anh, bây giờ đã là hơn 12h đêm, anh cố tình gọi Tần Ngao vào lúc này là có ý gì?

Xảo Vần không tắt máy, nhưng quyết định để chế độ im lặng.

Một hồi những tiếng "Tút...tút..." ngân dài nhưng không có người trả lời. Triệu Minh để điện thoại sang mặt tủ bên cạnh. Tiểu tử này có vẻ nhầm chán hơn anh tưởng.

Dưới ánh đèn ngủ màu vàng nhạt, La Thư Anh ngủ rất an yên, sợi duy băng đã tháo ra đặt ở bên cạnh.

Triệu Minh chạm tay lên hàng mi điểm lệ của cô, di chuyển dần từ cánh mũi đến môi, sang bên gò má vẫn còn hơi xương xương.

"Vẫn gầy quá."

Triệu Quân tỉnh dậy đi uống nước, đi qua phòng của chị dâu, thấy cửa phòng không đóng, nhìn vào bên trong lại chỉ phát hiện bóng lưng của anh trai.

Không phải hồi tối chị dâu kiên quyết muốn ngủ riêng phòng sao? Ông anh này của cậu lại nhân lúc người ta ngủ say mà len sang nằm cùng thế này.

Ngắn ngủi một lúc, Triệu Quân tự cảm thấy bản thân suy nghĩ hơi ngu ngốc.

Anh cậu là ai cơ chứ, là Triệu Minh, Triệu Minh cơ mà. Sao có thể ngoan ngoãn cam tâm tình nguyện ngủ riêng phòng với chị dâu được.

Thờ dãi một hồi, Triệu Quân vô cùng tốt bụng vươn tay giúp hai người đóng cửa phòng. Triệu Minh nghe thấy âm thanh cánh cửa đóng lại, hơi nghi hoặc về người vừa mới đi qua phòng.

La Thư Anh ngủ cong người như con tôm, tư thế ngủ này thường xuất hiện ở những người luôn thiếu cảm giác an toàn. Ngay khi Triệu Minh nằm xuống bên cạnh, cô vô thức rúc vào lòng anh như mèo nhỏ, cảm giác ôm La Thư Anh trong lòng khiến Triệu Minh như bị mê hoặc, cong khóe môi cười.

Đêm nay, có giấc mơ nào tràn đầy tình ý nhẹ nhàng ghé qua...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Khuôn viên phía sau biệt thự trắng chiếu sáng lên những khóm hoa xinh đẹp, Thi Nhi đứng bồn thần rất lâu, gió lạnh buổi đêm khiến cô hơi rùng mình.

"Tiểu Nhi, sao chưa đi ngủ?"

"Lão Mãn đây à?"

Thi Nhi vô thức hỏi dù đã có thể xác định chắc chắn người đang đến gần là ai. Lão Mãn chấp tay sau lưng, đứng song song bên cạnh cô.

"Lão Mãn, cháu vừa nhận được lời mời."

"Lời mời?"

Thiên Mãn nghi hoặc nhìn Thi Nhi, ở góc này nhìn sang, gương mặt Thi Nhi có góc cạnh rõ ràng, lông mi dày đều đặn. Cô gái này ông coi như con gái, cháu gái của chính mình, vô cùng yêu thương, quan tâm. Thấy Thi Nhi phiền muộn mấy ngày nay, trong lòng ông cũng vô cùng lo lắng.

Thi Nhi quay đầu, đôi mắt cô long lanh nước.

"Lão Mãn, cháu nhận được lời mời về Triệu gia chăm sóc cho Tiểu Anh."

Một khoảng lặng giữa hai người, gió thổi liên tục làm búi tóc phía sau của Thi Nhi hơi lỏng, vài lọn tóc tuột ra ngoài, khẽ lay động. Đôi mắt cô đỏ hoe, nước mắt long lanh nơi khóe mi muốn chảy xuống.

"Thật tốt quá rồi!"

Thiên Mãn cảm thán một câu, ông muốn phá vỡ bầu không khí lúc này.

"Lão Mãn, cháu..."

"Thật tốt quá! Hãy mau đi đi."

Thiên Mãn sao có thể không biết tâm tư của Thi Nhi lúc này. Chắc chắn cô vì không đành lòng để ông ở lại Tần gia một mình, nên mới mang phiền muộn suốt mấy hôm nay. Ngày Tần gia đột ngột có hỏa hoạn, hai người họ cũng vừa hay biết La Thư Anh đã không còn ở chỗ Vũ tiểu thư nữa.

Lúc ấy Thi Nhi chỉ biết ở trong phòng mà khóc, Tần gia đang lúc rối loạn nên thật may là cô không bị Tần Ngạo trách phạt. Thiên Mãn lòng như lửa đốt, mãi mấy hôm sau Tần Ngạo không chút giấu diếm cho người tìm La Thư Anh - Tần phu nhân, thì hai người họ mới ổn định được tâm trạng.

Vũ tiểu thư cũng ngầm thông báo La Thư Anh đã được Triệu Minh cứu cho Thi Nhi biết, để cô yên tâm.

Thư Anh và Thi Nhi, trong lòng Thiên Mãn từ lâu vốn không coi họ là một phu nhân hay một người làm, cả hai cô gái đều như con cháu trong nhà đối với ông, khiến ông muốn bảo vệ, lo lắng. Thiên Mãn nghĩ đến đây, không tự chủ thờ dài. Có trách, hãy trách vì sao những cô gái tốt đều lần lượt bị đẩy vào nơi này.

Tần gia rất lạnh lẽo, sống ở Tần gia đều chỉ là những con người máy móc làm việc, vô tâm vô phể. Như những khóm hoa ở trước mặt đây, rõ ràng nở rộ xinh đẹp như thế, nhưng cũng chỉ là có sắc mà không có hương.

"Lão Mãn, cháu không dám..."

Gió làm khô nước mắt trên mặt của Thi Nhi, sống mũi cô cay cay. Cô giống như Tiểu Anh, cũng sợ hãi nơi này, nhưng nói đến rồi khỏi đây thì lại không dám. Huống hồ, ở đây còn có lão Mãn, giống như người cha đỡ đầu của cô, Thi Nhi không thể ích kỷ bỏ ông ở lại.

"Có gì mà không dám. Có Triệu gia bao bọc, cháu sẽ an toàn."

Thiên Mãn biết những điều mà Thi Nhi không biết, ông cũng không có ý định nói cho cô biết. Vì Tiểu Anh mà sắp tới Triệu Minh sẽ tuyên bố công khai chống đối Hoàng Thế, chèn ép Tần gia. Ai hơn ai kém còn chưa rõ, nhưng lúc ấy cục diện hỗn loạn, sẽ ai quan tâm đến việc đe dọa hay lấy một cô hầu nhỏ bé làm cái cớ chứ.

"Cháu..."

Giọng nói của Thi Nhi hơi run rẩy, ở trong tâm trí cô luôn có một mảng ký ức u tối về ngày Tiểu Anh mất đi giọng nói, cũng chính là ngày cơ thể cô bị vấy bẩn. Một hồ đen chảy dọc từ não bộ, di chuyển đến tim, đau đớn đến cùng cực, tuyệt vọng đến tận xương.

Thi Nhi rất sợ hãi. Tay Thiên Mãn nắm lấy tay cô, bàn tay ông có nếp nhăn của tuổi già, có cả những vết chai sạn, thô ráp nhưng ấm áp. Thi Nhi nhất thời muốn òa khóc một lần, nếu như cô không phải trẻ mồ côi, nếu như cô gặp được ba ruột của mình, liệu cái nắm tay của ba sẽ giống như thế này đúng không?

"Tiểu Nhi, cháu sẽ hạnh phúc. Sau này, khi cháu gặp được một ai đó có thể bao dung cháu, hãy đừng cảm chấp nhận người ấy. Đừng trốn tránh. Cháu không sai, cũng không phải là người sai. Số phận lấy mất của cháu cái này, sẽ bù lại cho cháu cái kia. Nhất định sẽ có một hạnh phúc dành cho cháu. Nhất định..."

"Lão Mãn....cảm ơn lão"

"Cháu không cần lo lắng cho ta, hết năm nay ta cũng nghỉ hưu về quê trồng rau nuôi gà rồi."

Ông nói nửa đùa nửa thật, ánh trăng phản chiếu trong đôi mắt người đàn ông đã trải đủ hi vọng ố của đời người, vô cùng chân thật.

Thi Nhi hít một hơi sâu, thấy lòng nhẹ nhàng đi nhiều.

Sáng hôm sau, Thi Nhi như thường lệ dậy vào 5h sáng, sau khi tránh mọi sự bắt gặp của những người làm trong biệt thự, lén lút chia tay với lão Mãn lần cuối. Cô bước từng bước vững vàng đến chiếc cổng lớn màu xám lạnh lùng.

Vẫn là hai anh em Trí Phúc và Trí Khang làm an ninh ở cổng vào, nhìn thấy Thi Nhi thì không chút gì nghi ngờ.

"Chào buổi sáng, Tiểu Nhi."

"Chào buổi sáng, anh Trí Phúc."

"Cô đi mua đồ ăn bây giờ sao?"

"Vâng, Xảo Vấn tiểu thư nói muốn ăn cháo cá ở con phố bên cạnh."

"Được rồi."

"Đi cẩn thận, Tiểu Nhĩ"

"Cảm ơn hai anh"

Hai bước chân nữa là có thể hoàn toàn ra khỏi khu biệt thự đồ sộ của Tần Ngạo. Thi Nhĩ trong lòng bất giác xúc động, ngày ấy cô cùng lão Mãn đứng bên trong cánh cổng kia nhìn theo bóng lưng Tiểu Anh.

Bây giờ chính Thi Nhĩ là người bước ra khỏi đây, hóa ra cảm giác như thế này. Thi Nhĩ không quay đầu lại, bước chân nhỏ nhắn của cô chậm rãi mà vững vàng. Trời bất giác nổi một trận gió sớm, lời nói thầm của Thi Nhĩ bị tiếng gió át đi.

"Lão Mãn, lão đang nhìn phía sau cháu đúng không? Cháu biết mà, cảm ơn lão"

Đi bộ ra đến đầu con phố thứ hai, một chiếc ô tô đen đã chờ sẵn ở đó. Trong xe, Triệu Quân ngáp ngáp dài vì chưa ngủ đủ giấc. Trên người cậu mặc áo phông trắng, quần thể thao màu xám thoải mái, mái tóc hơi rối.

Thi Nhĩ nhìn biển số xe, xác định lại đúng biển số xe Triệu Minh đã nhấn cho cô, mới mạnh dạn gõ vào cửa kính hai cái. Triệu Quân vừa hí mắt nhìn ra người bên ngoài, vừa hạ cửa kính xe.

"Chào anh, anh là người của Triệu gia đúng không?"

"Cô là Thi Nhĩ?"

"Phải, chính là tôi."

"Vào đi."

Triệu Quân nói xong, lại che miệng ngáp một cái, tay cậu đưa lên vuốt lại tóc, động tác nhỏ của cậu không biết vì sao khiến Thi Nhĩ hơi ngẩn ra. Sau đó, cô lập tức phát hiện người đàn ông này hình như vẫn còn đang buồn ngủ, liền chủ động đề nghị:

"Tôi có thể giúp anh lái xe không?"

"Cô biết lái xe?"

"Phải."

Triệu Quân dừng lại đôi chút, cuối cùng gật đầu đồng ý, hai người họ đổi vị trí cho nhau. Triệu Quân sau khi bật chế độ chỉ đường giúp cô, cậu hạ thấp ghế phụ, ngả người nhắm mắt muốn chìm vào giấc ngủ.

Thi Nhĩ chuyên tâm lái xe, nắng ban mai dần hé lộ trên khắp nẻo đường, khi dừng đèn đỏ lần thứ ba, cô bất giác quay sang nhìn người bên cạnh.

Triệu Quân hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, mái tóc trước khi đi vừa vuốt gọn bây giờ đã lại rối lên, rú xuống vầng trán cao rộng. Về mặt lúc ngủ nhìn rất an yên, một tia nắng bên ngoài vô tình lọt qua khe cửa kính, chiếu xuống nửa gương mặt Triệu Quân.

Trong một khoảnh khắc, Thi Nhĩ thấy trái tim trượt mất một nhịp, người bên cạnh bỗng chốc trở nên đẹp đẽ và rực sáng hơn bất cứ thứ gì cô từng thấy trên đời.

"Đẹp quá!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

"Sao không gọi tôi dậy?"

"Chỉ...chỉ vừa mới đến"

Cô gái này không giỏi nói dối, nhưng Triệu Quân cũng lười vạch trần. Cậu tháo dây an toàn, mở cửa xe bước ra ngoài.

"Vào trong thôi."

Thi Nhi chưa từng thấy căn nhà nào kỳ diệu như vậy, nhỏ nhắn nhưng tuyệt đẹp, không gian bừng sáng ấm áp, bước chân cô nhẹ tênh, lòng yên tâm đến lạ.

Triệu Quân dẫn Thi Nhi vào nhà, trong bếp Triệu phu nhân đang chuẩn bị đồ ăn, ở sofa Triệu lão gia đang xem tin tức buổi sáng.

"Ba, anh hai chị dâu chưa xuống sao?"

"Triệu lão gia, Triệu phu nhân"

Thi Nhi cúi đầu chào, Triệu lão gia gật đầu mỉm cười rất ôn hòa, sau đó trả lời Triệu Quân.

"Hai đứa nó vẫn đang ở trên phòng."

"Quân Quân đưa Tiểu Nhi về rồi đấy hả, dẫn con bé lên gặp Tiểu Anh đi."

Tiếng "Tiểu Nhi" kia nghe vô cùng thoải mái, như một điều hiển nhiên, khiến Thi Nhi đột nhiên xúc động trong lòng. Trong một giây phút, cô chợt ước nếu đây có thể thành nhà của mình thì thật tốt.

"Chúng ta lên lầu."

Triệu Quân gõ nhẹ hai tiếng vào cửa phòng, hạ nhỏ giọng một chút nói vào bên trong

"Anh hai, em đưa cô ấy đến rồi."

"Cứ vào đi."

Thi Nhi không nhớ rõ là cô đã không gặp được Tiểu Anh từ bao giờ, hiện tại nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé quen thuộc kia, hai mắt đã đỏ hoe.

Bên ngoài trời đã nắng, nhưng rèm cửa trong phòng vẫn chưa kéo lên, vì vậy không gian hơi tối. La Thư Anh ngồi ở trên xe lăn cạnh đuôi giường, Triệu Minh đang giúp cô chải tóc, động tác của anh rất cẩn trọng, từng chút ôn nhu cùng mê đắm, giống như đây là một việc trọng đại hơn bất cứ công việc nào khác.

Triệu Minh giúp La Thư Anh búi tóc, ở bước cuối cùng anh đặc biệt cài vào búi tóc phía sau La Thư Anh một chiếc cặp đá quý hình hoa anh thảo.

Triệu Quân và Thi Nhi đã đến gần, nhưng cả hai cùng im lặng, không ai có ý định mở lời. Triệu Minh lấy sợi ruy băng ở dưới gối, nhẹ nhàng quấn vào mắt giúp La Thư Anh, sau đó đẩy cô đến gần cửa sổ sát đất, vươn tay kéo rèm để ánh sáng tràn vào phòng.

"Mắt chị dâu không tốt, sắp phải trải qua phẫu thuật, nên không thể tiếp xúc trực tiếp với ánh sáng."

Triệu Minh nhỏ giọng giải thích cho Thi Nhi khi phát hiện đôi lông mày của cô nhíu lại. Dù Thi Nhi không yêu cầu, nhưng cậu cũng không hiểu vì sao lại tự cho rằng bản thân có nhiệm vụ giải thích cho cô.

"Tôi hiểu."

Thi Nhi nói rất bé, nếu không phải khoảng cách hai người gần, thì Triệu Quân cũng không thể nghe ra được.

Ánh nắng vàng rộm choáng ngợp khắp không gian, La Thư Anh đặt tay trên đùi, Triệu Minh khom gối quỳ bên cạnh cô, nâng hắt lên nửa gương mặt Triệu Minh, lan xuống bộ váy xanh lam của La Thư Anh, khi cô nghiêng đầu, từng tia len lõi trượt qua cặp tóc bằng đá quý, phản chiếu một luồng lấp lánh trên mặt phía sau tường. Tựa như một bức họa hoàn hảo tuyệt mỹ không gì có thể so sánh được, khiến lòng người cảm động.

Triệu Minh cầm lấy tay La Thư Anh, đặt vào tay cô một cuốn sổ nhỏ và một cây bút, giọng nói anh trầm ấm.

"Anh mang đến cho em một người."

[Ai vậy?]

"Em thử đoán xem"

[Em không biết]

"Bây giờ cô ấy đang đứng cạnh em."

[Thật sao?]

Thi Nhi nhìn xuống những dòng chữ nghiêng ngả không thẳng hàng của La Thư Anh, cổ họng cô bất giác nghẹn đắng không thể thốt lên lời.

"Từ giờ cô ấy sẽ cùng em bầu bạn, chăm sóc em những lúc anh đi vắng"

[Được]

Thi Nhi phát hiện nước mắt đã đầy khắp cả mặt, khi Triệu Minh đứng lên, cô phải hít thở mấy hơi sâu mới có thể cất giọng.

"Tiểu Anh."

Cây bút trên tay La Thư Anh rơi xuống nền, cả người cô đang khẽ run vì kích động.

"Tiểu Anh, đừng kích động. Không sao nữa rồi, không sao nữa."

Có thể chính Thi Nhi cũng không nhận ra, bản thân cô còn đang run rẩy hơn La Thư Anh lúc này. Thi Nhi cúi xuống nhặt cây bút bạch kim như đang phát sáng dưới nắng, đặt vào tay La Thư Anh.

"Tiểu Anh."

[Thi Nhi]

Hai chữ nghiêng nghiêng trên giấy, không biết vì lý do gì lại vô cùng thẳng hàng, cái tên "Thi Nhi" cũng như đang sáng lên, nét mực còn chưa kịp khô.

Nước mắt của Thi Nhi rơi xuống mu bàn tay La Thư Anh, ướt át, ấm nóng. Triệu Quân xò tay vào túi quần, cậu không thích những cô gái dễ khóc, thật mềm yếu và phiền toái.

[Thi Nhi, Lão Mân đâu? Lão Mân có khỏe không?]

"Đừng lo lắng, lão Mân vẫn rất khỏe. Triệu thiếu gia muốn tôi đến chăm sóc cho cô, vì vậy tôi đã đồng ý."

[Không thể nào. Cô không sợ sao? Tàn...]

La Thư Anh viết đến tên người đàn ông kia thì dừng lại, ngòi bút vô lực đặt trên giấy in xuống một chấm nhỏ, cô không có ý định viết tiếp.

"Tiểu Anh, đừng lo lắng. Sẽ không sao. Lần này nhất định sẽ không sao"

Có thể rất nhanh thôi, mọi chuyện sẽ hoàn toàn kết thúc theo một cách này hay cách khác, tích cực hay tiêu cực. Nhưng Thi Nhi biết, cô sẽ không hối hận về lựa chọn ngày hôm nay. Rồi khỏi Tàn gia chắc chắn là lựa chọn tốt nhất mà cô có thể có được trong cuộc đời này.

Dù là Tiểu Anh hay bản thân Thi Nhi, chỉ cần rời khỏi chiếc lồng giam u ám của Tàn Ngạo, sẽ có thể có quyền tự quyết định cho cuộc sống của mình.

Lúc này, Triệu Minh đã một thân một mình từ trong phòng phía sau bước ra ngoài.

"Anh hai, anh đi đâu vậy?"

"Hoàng Thế."

"Hôm nay? Không phải nói sẽ đi vào cuối tuần sao? Hôm nay chỉ mới thứ ba thôi."

"Không cần nữa. Diễm Quân và Tư Á báo tin mọi thứ đã sẵn sàng, bắt đầu được rồi."

Cuộc nói chuyện của hai anh em họ Triệu, La Thư Anh nghe không hiểu. Nhưng hai chữ "Hoàng Thế" làm cô sợ hãi, Hoàng Thế chính là đại diện cho Tàn Ngạo, và ngược lại.

"Tiểu Anh, có Thi Nhi ở cạnh em sẽ không buồn chán. Anh sẽ về ngay thôi"

[Dạ, đừng đi Hoàng Thế. Vì sao phải đi?]

La Thư Anh không hiểu anh muốn làm gì, nhưng Hoàng Thế của Tàn gia tuyệt đối không phải là thứ Triệu Minh có thể tùy tiện động chạm.

Triệu Minh nhìn xuống cổ chân trống không của La Thư Anh, vô thức nở một nụ cười, nhưng đáy mắt lại trở nên lạnh lẽo.

"Không có gì. Chỉ là muốn giúp em lấy lại chút đồ"

Sau khi nói xong, cúi người hôn lên trán La Thư Anh. Quay sang Thi Nhi, Triệu Minh nói với cô.

"Hãy giúp tôi chăm sóc cô ấy thật tốt."

"Vâng. Tôi hiểu rồi."

Thi Nhi cúi đầu lễ phép, nhưng Triệu Minh lập tức bổ sung:

"Không cần cúi đầu, cô không phải người hầu ở đây. Từ giờ đây cũng là nhà cô, cô là bạn Tiểu Anh. Tôi đang nhờ cậy cô."

Từ giờ đây cũng là nhà cô, một câu nói đã khiến Thi Nhi thấy kiếp này của cô đáng sống hơn biết bao nhiêu.

Cuộc sống bình dị đơn giản trong gia đình ấm áp này, cô có thể sao?

Triệu Minh muốn lập tức ra khỏi nhà, nhưng Triệu phu nhân nào có để đối phó như vậy. Sau khi bắt anh uống hết một cốc sữa lớn, còn ép mang theo hai cái sandwich ăn trên đường, mới để cho Triệu Minh lái xe rời đi.

Tập đoàn Hoàng Thế đồ sộ nằm giữa trung tâm thành phố xa xỉ, Thiên Trường Khanh ngập đầu trong báo cáo cùng những hợp đồng phải thay Tần Ngạo xử lý. Đến thời gian gọi điện cho bà xã Vũ Lam Ân yêu dấu của hắn cũng không có.

"Tổng giám đốc, có người muốn gặp chủ tịch"

Thiên Trường Khanh muốn đập bàn hét lớn, đến việc gặp gỡ đối tác cũng không ai có quyền trực tiếp thông báo với Tần Ngạo, tất cả đều phải qua hắn, thế này có phải hơi bức người rồi không. Chi bằng để hắn lên làm chủ tịch luôn cho rồi.

"Ai?"

"Người này không để tên"

"Cô nghĩ chủ tịch Hoàng Thế rảnh rỗi đến nỗi gặp một người không biết tên hả?"

"Nhưng anh ấy có để một bí danh rất lạ."

Thiên Trường Khanh nhíu đôi lông mày, cuối cùng cũng phải ngẩng lên nhìn thư ký.

"Bí danh là gì?"

"Người đàn ông của Tiểu Anh."

Bản báo cáo trên tay Thiên Trường Khanh vô tình trượt xuống nền, ánh mắt hắn thay đổi làm cô thư ký trẻ hơi hoảng sợ.

"Cô vừa nói cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Tần Ngạo ngồi dựa lưng vào thành ghế phía sau, một tay nới lỏng cà vạt, tay còn lại đặt trên mặt bàn, những ngón tay gõ nhẹ tạo nên âm thanh lộc cộc. Cửa phòng bị Thiên Trường Khanh mở bật bằng một lực lớn vô cùng gấp gáp.

"Tần Ngạo, hắn đến rồi."

"Hắn?"

"Người đàn ông ở phía sau La Thư Anh."

Khác với dự đoán của Thiên Trường Khanh, Tần Ngạo nghe xong vẫn mang một bộ dạng vô cùng an nhàn, y rời khỏi ghế, bước vài bước đến cửa sổ sát đất. Từ đây nhìn xuống, tầm nhìn rất rộng, bao quát cả thành phố phồn hoa bên dưới, đường chân trời vàng rực, ánh nắng sáng bừng trên từng dải mây xanh ngắt.

Tần Ngạo thả lại cà vạt, hai tay xỏ vào túi quần, Thiên Trường Khanh nhíu đôi lông mày, bóng lưng của người trước mặt vẫn thẳng tắp kiêu ngạo, giống như một pho tượng vững chắc uy nghiêm, chưa từng run sợ, chỉ có đáng sợ.

"Đến rồi. Còn không mời khách vào."

Sau câu nói, một con gió nhẹ từ đâu bất ngờ thổi qua, đủ làm những chiếc chuông nhỏ trên cổ tay Tần Ngạo khẽ rung lên.

Tần Ngạo không phải chưa từng suy nghĩ về người đàn ông ở phía sau La Thư Anh. Có thể đó là một vị lão gia nào đó đã ngoài 60 trên thương trường tình cờ mê mẩn cô. Cũng có thể là một doanh nhân giàu có ngoại quốc với mái tóc vàng và đôi mắt xanh dị hợm. Hoặc là một trong số những chàng trai thời niên thiếu từng điên cuồng theo đuổi La Thư Anh.

Nhưng Tần Ngạo vạn lần không thể ngờ đến việc người này lại chính là anh rể của y, La Cao Dự.

À không, có lẽ bây giờ nên gọi là Triệu Minh - Triệu tiên sinh. Mấy ngày trước Đại An của Triệu gia âm thầm chen ép Hoàng Thế trên thị trường, lặng lẽ giành được từ Hoàng Thế một hợp đồng trăm tỉ, khiến y phải ngã một ván lớn, mới không để vuột mất hợp đồng thứ hai.

Tốc độ nhanh nhẹn lại chắc chắn, hoàn toàn không muốn cho đối phương có một chút cơ hội chuyển mình đối phó, đáng lẽ Tần Ngạo nên sớm tính toán ra chỉ có thể là Triệu Minh, người đàn ông mà ngay từ lần đầu gặp mặt đã khiến y có cảm giác không hề đơn giản.

Tần Ngạo trong lòng muốn cười một trận, vì sao y chưa từng nhận ra La Thư Anh- phế vật của La gia vẫn luôn có một hậu thuẫn to lớn ở phía sau như vậy.

Khi y còn đang thắc mắc Hoàng Thế và Đại An trước đây một giới trong nước, một mạnh ngoài nước, vốn dĩ chưa từng gây ra mâu thuẫn, vì sao Đại An đột nhiên liều mạng muốn hạ bệ Hoàng Thế.

Nguyên do rốt cuộc chỉ có ba chữ: "La Thư Anh"

Vậy Tần Ngạo nên khâm phục Triệu Minh này nhất kiến chung tình, hay cười nhạo hấn ngu xuẩn không còn thuốc chữa. Lại có thể vì một người phụ nữ như La Thư Anh mà đánh cược lớn như vậy, không sợ thân bại danh liệt, rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục?

Hai người đàn ông ngồi đối diện nhau trong phòng, không gian trong phòng trở nên lạnh lẽo. Nếu như Tần Ngạo hiện tại có sắc mặt lạnh lùng bức người, thì Triệu Minh lại vô cùng nhàn hạ, anh lười nhác dựa người vào thành ghế, từ lúc vào phòng nụ cười cũng chưa từng tắt trên môi.

"Không biết hôm nay anh rể đến Hoàng Thế là có nguyên do gì? Muốn cùng chúng tôi bàn chuyện làm ăn sao?"

Một câu vô thưởng vô phạt, Tần Ngạo vắt chéo hai chân, tay đặt trên đùi, ánh mắt trở nên sắc bén trong phút chốc, hai chữ "anh rể" quả là đủ châm biếm.

"Tần chủ tịch, nếu đã là nói chuyện làm ăn thì có phải cậu nên gọi tôi một tiếng Triệu tiên sinh không?"

Triệu Minh cũng không hề kém cạnh, giọng nói trầm ổn từ tính của anh hoàn toàn không thích hợp với câu chữ đầy giễu cợt, sự đối lập giống như sát muối vào lòng người, vô cùng khó chịu.

Liếc mắt xuống mặt bàn trống không, Triệu Minh không quên bổ sung một câu:

"Hoàng Thế uy vũ như thế, một ly cafe cũng không có để mời khách sao?"

Tần Ngạo không vì mấy câu này của Triệu Minh mà thay đổi sắc mặt, y bình thản gọi thư ký mang vào hai ly cafe.

"Chắc cậu sẽ không vì bất mãn mà hạ độc vào ly cafe của tôi đâu nhỉ, thế này thì lại giống phim kiếm hiệp quá."

"Haha. Triệu tiên sinh nói đùa vui thật. Nhưng biết đâu được, vì từ bé tôi vẫn luôn thích xem phim kiếm hiệp rồi. Nếu nói đến hạ độc, chắc tôi nắm đủ mọi phương thức."

Thiên Trường Khanh dán người vào cửa bên ngoài như thạch sùng, cố gắng nghe ngóng tình hình bên trong. Chưa nói đến việc hẳn nghe chữ được chữ không, cho dù có nghe được hết hẳn cũng không thể hiểu được cuộc nói chuyện điên rồ của hai người đàn ông này.

Mỗi một câu đều như nói thật lại cũng như nói đùa, Thiên Trường Khanh rốt cuộc từ bỏ.

"Hai thằng điên này, có gì nói toạc ra có phải nhanh không."

Hắn vừa quay trở về phòng làm việc vừa lẩm bầm bất mãn, đúng là người ở vị trí tổng giám đốc như hắn thì không đủ khả năng hiểu được cách vận hành não bộ của mấy vị chủ tịch.

Điều này cũng đúng thôi, chủ tịch là người đứng đầu một tập đoàn, dù nói chuyện riêng tư hay nói chuyện công việc, sai lệch một chữ có thể dẫn đến rất nhiều hậu quả phía sau.

Tần Ngạo là người đàn ông nguy hiểm, nhưng Triệu Minh cũng rất thông minh. Hai người vừa thông minh vừa nguy hiểm ngồi nói chuyện với nhau, người ngoài căn bản không có cửa hiểu.

Nhưng Thiên Trường Khanh thật sự rất bất ngờ khi biết "Người đàn ông của Tiểu Anh" chính là chủ tịch Triệu Minh của Đại An. Hay còn có thân phận vô cùng quen thuộc khác là con trai nuôi của La gia: La Cao Dự.

Ly cafe của Triệu Minh đã voi một nửa, ở giữa mặt bàn lộn xộn vài tờ giấy chứng thực.

"Tần chủ tịch, cậu quyết định xong chưa? Nếu chỉ vì một chiếc vòng nhỏ bé mà chúng ta phải ra tòa phân giải thì có phải sẽ thành trò cười cho thiên hạ không?"

Triệu Minh nhếch khóe môi, đuôi mắt cong cong, cái nhìn hơi lạnh lẽo lại hơi đắc ý. Ngay lúc anh cất lời khen sợi dây lắc trên tay Tần Ngạo đẹp, sắc mặt y đã biến chuyển.

Đến giờ đôi mắt Tần Ngạo còn u tối hơi đêm đông, hần nhìn vào số giấy tờ chứng nhận quyền sở hữu trên mặt bàn.

Triệu Minh quả là Triệu Minh, bất cứ việc gì cũng tính trước tính sau. Chiếc lắc chân Triệu Minh tặng sinh nhật cho La Thư Anh năm ấy nhìn thì có vẻ bình thường, giống như có thể tùy tiện mua được ở bất cứ cửa hàng trang sức nào.

Nếu không có giấy xác thực bày ra trước mắt, chính Tần Ngạo cũng không phát hiện nó là thiết kế của Harry Winston có tên "Nthur Ý Cát Tường". Trong mỗi chiếc chuông đều có đá lục bảo Beryl, một loại đá có thể đổi màu dưới ánh mặt trời và được cho là mang lại bình an, may mắn cho người sở hữu.

Bông hoa anh thảo ở điểm chốt khóa của sợi dây lắc cũng được làm từ Musgravite, một trong mười loại đá quý trên thế giới.

"Nthur Ý Cát Tường" là thứ độc nhất vô nhị trên đời.

La Thư Anh sinh nhật 9 tuổi, Triệu Minh mới có 17 tuổi, lấy đâu được thứ này để tặng cho cô? Có điều gì đó mà y còn chưa biết về người đàn ông này? À không, có lẽ là có rất nhiều thứ mà người ta còn chưa biết về Triệu Minh.

Người này rốt cuộc là ai, có bao nhiêu quyền lực cùng bao nhiêu khả năng, Tần Ngạo thật sự muốn biết.

Cuối cùng cũng có một đối thủ cho y đặc biệt hứng thú, đánh bại Triệu Minh, triệt hạ Đại An, cướp đoạt La Thư Anh. Chỉ mới nghĩ đến, đã khiến cho y vô cùng vui vẻ.

Tần Ngạo tháo sợi dây lắc trên tay đưa về phía Triệu Minh, y nở nụ cười.

"Vật phải về với chủ cũ chứ."

Triệu Minh rút khăn tay từ trong túi áo vest, đặt sợi dây lắc vào bên trong, gói lại cẩn thận.

"Tần chủ tịch suy nghĩ thật sáng suốt."

Tần Ngạo vẫn còn đang cười, y đứng dậy đi đến bàn làm việc, lấy ra một vật gì đó từ ngăn bàn, mang lại đặt xuống trước mặt Triệu Minh.

"Vậy bây giờ tôi muốn hỏi Triệu Tiên Sinh, anh trả Tần thiếu phu nhân cho Tần gia được chưa?"

Thứ Tần Ngạo đưa ra chính là giấy đăng ký kết hôn, hai cái tên "La Thư Anh" và "Tần Ngạo" hiện lên vô cùng nhức mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

"Anh trả Tần thiếu phu nhân cho tôi được chưa?"

Tần Ngạo kênh kiệu nhả từng chữ vàng ngọc, Triệu Minh sắc mặt không đổi, cầm ly cafe lên tay đã thấy có chút nguội lạnh.

"Tần chủ tịch thật biết nói đùa, Tần thiếu phu nhân không ở Tần gia của cậu, chạy đến chỗ tôi làm gì?"

"Nói đùa hay không, trong lòng Triệu tiên sinh hẳn rõ hơn tôi chứ?"

"Đúng vậy, trong lòng tôi rất rõ là cậu đang nói đùa. Tần chủ tịch, không biết cậu bắt mẫn với tôi điều gì mà phải lấy cả phu nhân nhà mình ra làm trêu đùa vậy."

Khẩu khí thật lớn, Tần Ngạo nhếch môi lạnh lẽo. Trên đời này cũng chỉ có Triệu Minh là có thể một lời đối một câu cùng với y như vậy. Tần Ngạo càng nghĩ càng cảm thấy hứng thú.

"Triệu tiên sinh, chẳng phải chính anh vừa nói vì một chiếc vòng nhỏ bé mà phải ra tòa thì thật đáng nực cười sao. Vì một cô gái nhỏ bé mà phải ra hầu tòa thì cũng thật lỗ bịch. Anh muốn như vậy sao?"

"Tôi muốn? Tôi đương nhiên không muốn cùng Tàn chủ tịch cậu đây phải ra tòa phân giải rồi. Nhưng từ đầu đến cuối mấy lời của cậu, tôi căn bản không hiểu."

"Triệu tiên sinh, đừng nghĩ đem La Thư Anh giấu ở Triệu gia thì hoàn toàn có thể khiến cô ta cùng Tàn gia rũ bỏ liên quan. Ở đây giấy trắng mực đen rõ ràng, đến lúc cảnh sát vào cuộc, Triệu gia e rằng sẽ mất cả chì lẫn chài."

"Ý Tàn chủ tịch là muốn nhờ đến pháp luật cho người lục soát Triệu gia để tìm Tàn thiếu phu nhân của cậu?"

"Nói với người thông minh quả nhiên không cần phí nhiều công sức."

Triệu Minh hơi xoay ly cà phê trên tay, tỉ mỉ nhìn hoa văn tinh xảo trên thành ly. Sau đó bằng một động tác bất ngờ ném nó bay về phía Tàn Ngạo, y nhanh chóng né được. Chiếc ly đập vào mặt tường phía sau, làm rơi bức tranh cúc họa mi bằng chì, cả hai cùng rơi xuống nền, âm thanh đổ vỡ xuyên vào thính giác, không gian phút chốc căng như dây đàn.

Một khoảng im lặng kéo dài, mới nghe thấy tiếng cười của Triệu Minh vang lên, tiếng cười của anh hào sảng lại thư thái, phá vỡ sự lạnh lẽo bức người xung quanh. Đôi lông mày của Tàn Ngạo khẽ xô lại, y có ý chờ đợi Triệu Minh lên tiếng.

"Một con ruồi vừa đậu trên bức tranh kia, trông thật nhơ nhuốc. Tàn chủ tịch thông cảm, tôi rất ghét lũ ruồi nhặng, hoa đẹp như thế sao có thể để lũ ruồi nhặng chạm vào chứ. Dùng lực không mạnh, vậy mà vẫn rơi cả bức tranh. Có lẽ nó ngay từ đầu vốn đã không hợp với nơi này nhỉ? Haha, ngại quá, dù sao thì hôm nay khi trở về tôi sẽ gửi cho văn phòng của cậu một bộ ly mới, và một bức tranh mới."

Triệu Minh lấy lại mấy tờ giấy chứng nhận trên bàn, sau đó anh đứng dậy đóng cúc áo vest, mỉm cười nói lời cuối với Tàn Ngạo trước khi rời đi.

"Hôm nay vật cần lấy đã lấy được, tôi không nên ở lại làm tổn thời gian quý báu của Tàn chủ tịch nữa. Tạm biệt."

Triệu Minh vài bước đã ra đến cửa, chạm vào tay cầm, trước khi kéo cánh cửa phòng ra, vẫn kịp nghe giọng nói lạnh giá cực độ của Tàn Ngạo.

"Triệu tiên sinh, xem ra anh đã quyết định được địa điểm gặp nhau tiếp theo của chúng ta rồi nhỉ? Tôi thật mong chờ."

Triệu Minh không quay đầu, nhưng giọng nói của anh vẫn khiến Tàn Ngạo cảm nhận được anh đang cười nhạt.

"Để Tàn chủ tịch thất vọng rồi, thật ra tôi vẫn chưa quyết định sẽ gặp cậu trên tòa hay trong tù. Sao cậu cũng không thử suy nghĩ một chút xem, để hai chúng ta đều dễ dàng nói chuyện"

Nói ra một lời cũng thật mạnh dạn, cả căn phòng còn lại mình y. Tàn Ngạo không tin Triệu Minh có thể một tay tạo mưa tạo gió, nhưng những lời cuối cùng làm y phải suy nghĩ nghiêm túc. Trên mặt bàn, giấy đăng ký kết hôn của Tàn Ngạo và La Thư Anh nằm im lìm. Trên sàn nhà phía sau, ly cà phê vỡ tan từng mảnh, khung kính bên ngoài bức tranh cũng đã nứt toác làm nhiều đường chằng chéo nhau.

Triệu Minh lái xe trên đường, tai nghe vừa kết nối một cuộc gọi, đầu dây là giọng nói của Tư Á.

"Chủ tịch."

"Chuẩn bị cho Hoàng Thế một món quà. Một bộ ly cà phê của Pháp và một bức họa."

"Tôi đã hiểu rồi, tôi sẽ tự tay gửi một món quà thật đặc sắc theo ý ngài."

"Được."

Cuộc gọi kết thúc cũng là lúc xe Triệu Minh dừng đèn đỏ, anh vươn tay ấn vào nút nhỏ phía trước, nhạc phát ra với âm lượng vừa đủ nghe, giọng hát của La Thư Anh truyền cảm rung động lòng người, được đệm cùng với guitar tạo nên giai điệu vô cùng mê hoặc.

Chính La Thư Anh cũng không biết những bài hát của cô thời niên thiếu được Triệu Minh âm thầm thu lại. Anh đã nhớ biết bao nhiêu giọng nói của cô, những thứ anh trân trọng nâng niu đều bị Tàn Ngạo đem chà đạp dưới chân.

Món nợ này tính bao nhiêu lần mới đủ?

Thật ra mấy chữ "trên tòa hay trong tù" kia lúc nói ra, dành cho y hay dành cho anh, Triệu Minh cũng không dám chắc. Tuy anh chưa từng nghi ngờ năng lực của bản thân, nhưng anh cũng không nghi ngờ năng lực của Tàn Ngạo. Bài toán này được đặt ra khi cả hai người đều nhận thức rằng nó không hề dễ dàng.

Một ván cược lớn, hoặc ăn cả, hoặc về không. Chỉ có Tàn Ngạo mới có thể làm đối thủ của Triệu Minh và ngược lại.

Hai mươi hai năm, tính đến giờ anh đã đợi La Thư Anh suốt 22 năm. Từ khi cô còn đỏ hỏn nằm trong nôi, đến khi cô chập chững tập đi, bước vào tiểu học, trung học, đại học. Thậm chí ngày cô mặc váy cưới trắng tinh, sánh vai bên cạnh người đàn ông khác. Anh đợi cô đến ngày cô đau lòng một lần, hai lần, nhiều lần. Anh đợi cô đến khi cô rơi vào tuyệt vọng cùng cực, toàn thân thương tích.

Chỉ vì lời hứa với La Thư Nhu quá cố, chỉ vì một vụ việc trời không biết đất không hay của La gia, cô gái của anh phải chịu đủ mọi khổ cực, bản thân anh lại càng đau thương.

Hôm nay, anh không đợi được nữa.

Cột đèn trước mặt chuyển xanh, Triệu Minh nhấn chân ga, điện thoại trong túi anh đồng thời rung lên, cấp dưới Diển Quân đồng thời cũng là luật sư đại diện của Triệu gia gọi.

"Chủ tịch."

"Nói đi."

"Đơn khởi tố của chúng ta đã được chấp nhận, cảnh sát đã mời toàn bộ người nhà họ La về cục điều tra lấy lời khai. Ngài có hẹn tham dự phiên tòa ngày 17/9, tức thứ 6 tới."

"Làm tốt lắm, Diển Quân."

"Chủ tịch quá khen, đây là trách nhiệm của tôi. Tôi nhất định đòi lại công bằng cho thiếu phu nhân."

"Cảm ơn cậu."

Triệu Minh mỉm cười, xe anh tăng tốc trên đường lớn, có thể người tính không bằng được trời tính. Nhưng khoan nói đến triết hạ Tần gia, việc mà Triệu Minh anh trước tiên muốn làm và chắc chắn làm được chính là rửa sạch uẩn khúc năm xưa, trả lại cho cô gái của anh một thân phận trong sạch. Không cần phải ràng buộc cùng La gia như người có tội, như kẻ thấp hèn, càng không phải là Tần thiếu phu nhân của Tần gia.

Cô là vợ anh, là chủ tịch phu nhân của Đại An, cũng là bà chủ tương lai của Triệu gia.

***

(Hôm nay là cuối tuần đồng bào ạ, đồng thời là chương 50, tức anh em đã cùng tôi lật hết 1/3 câu chuyện cầu huyết ngược quần quai nhau lên bờ xuống ruộng rồi nhé:))

Với chương số 50 này thì có chút đủ đôn đặc biệt như sau. Chương này được 150 vote = mai đăng 1 chương mới. 300 vote = mai đăng 2 chương mới. Tối đa trong khả năng của tôi vào ngày mai là 5 chương mới nhé.

Người ngay thẳng không nói lời gian dối, như vậy nhân lên 750 vote = mai đăng 5 chương. Haha.

Nhắc lại là người ngay thẳng không chơi nói dối đầu đuôi. Anh yêu tất cả các em!)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

(Mặc dù tôi chỉ đùa nhẹ xiu mà mấy má hô hào vote kinh quá làm tôi vừa đọc bình luận vừa ngồi cười. Thật ra dù đủ vote hay không đủ vote thì tôi đăng 5 chương mới cho mấy má mà.:3

Thấy bạn nào đẩy bình luận tôi đã thủ sẵn 5 chương trong lap hả, không có đầu nha má == " giờ mới bắt đầu viết nè. Hôm nay là ngày thành thoi của tháng, tức là mỗi tháng tôi có một ngày không phải đi học cũng không phải đi làm, chỉ ngồi ở nhà thôi. Nên tôi quyết định ngồi nhà viết một lèo để đền bù cho những ngày tháng đau khổ chờ đợi của các má. Khur khur~

À nhân tiện đừng đoán già đoán non ai là nam chính ai là nam phụ rồi kiểu như bé Tiểu Anh của tui về với về với ai nữa!

Cứ theo dõi đi, phong cách viết truyện của tôi nó hơi thiên biến vạn hóa xiu biết đâu chục chương nữa lại có một anh nào đấy từ trên trời rơi xuống, làm bé Anh yêu từ cái nhìn đầu tiên thì sao. Haha.

Đùa đấy! =="

Chúc các bạn có hai ngày cuối tuần vui khỏe và tươi trẻ! La la~)

***

Trong phòng thẩm tra, La Cao Bá ngồi đối diện với một anh cảnh sát trẻ tuổi, gương mặt của ông hơi u ám.

"La lão gia, có người khởi kiện ông và phu nhân Uất Dung, cùng với La nhị lão gia La Cao Thành và La nhị phu nhân Thiên Mỹ, La tam lão gia La Cao Mộ và La tam phu nhân Tô Phiến. Là những người liên quan đến vụ án buôn lậu hàng gồm thuốc phiện, phụ nữ và trẻ em qua biên giới 4 năm trước. Ông có thừa nhận không?"

Vị cảnh sát trẻ đọc xong cũng tự thấy hơi cảm thán trong lòng, một lúc khởi tố toàn bộ nhân vật chủ chốt của La gia, đây không phải là chuyện có thể mang ra đùa, nếu là với thân phận Triệu tiên sinh, thì Bạch Tư Dạ hẳn có thể hiểu được, nhưng tên tiểu tử này không phải còn là con trai nuôi của La gia sao? Ra tay cũng đủ tuyệt tình.

Tay đặt dưới bàn của La Cao Bá đã hơi siết lại, nhưng không hề để lộ bất cứ một thái độ nào ra bên ngoài. Thế nào thì gọi là "nuôi ong tay áo", hiện tại ông đã nghiệm được thật tốt. La Cao Dự - Triệu tiên sinh, coi như công mười mấy năm ông dạy dỗ, lại dạy ra được quân phản bội. Vì một đứa con gái không ra gì mà bất hiếu, bất trung.

"Tôi có quyền đòi luật sư của mình."

"La lão gia, mọi chứng cứ chúng tôi đã nhận được, vô cùng rõ ràng. Tôi khuyên ông nên thừa nhận tội danh của mình, để nhận được khoan hồng của pháp luật."

"Cậu trai trẻ khẩu khí thật lớn."

"Ngài đừng quên, gọi một tiếng 'La lão gia' đã là sự tôn trọng cuối cùng, nếu theo lẽ thường, tôi đứng ra chỉ cần gọi ngài là 'La Cao Bá'."

Bạch Tư Dạ xoay tròn cây bút trên tay, nếu không phải Triệu Minh chủ động đề nghị anh thăm vấn La Cao Bá, cảnh sát trưởng như anh tự nhiên hứng thú nhảy vào ngồi đây tốn thời gian ăn bánh uống trà với lão già này làm gì.

La Cao Bá cảm nhận được chàng trai đối diện chắc chắn không phải cảnh sát quen tầm thường, ở người cậu ta luôn tỏa ra một loại khí chất hoàn toàn khác biệt và rõ ràng, khiến người ta dễ dàng cảm nhận được sự ưu tú.

Nhưng ông cũng không vì thế mà nao núng tinh thần, La Cao Bá trên thương trường làm mưa làm gió mấy chục năm, một tay tạo dựng và nâng đỡ tập đoàn kinh tế Thịnh Hải đạt đến đỉnh cao hoàng kim. Muốn ông ngoan ngoãn thuần phục và rồi tự tay đập vỡ tất cả đều có thể như vậy. Triệu Minh muốn đấu cũng được, xem anh có thể làm được gì lão già này.

Gần hai tiếng đồng hồ trôi qua, Bạch Tư Dạ đã uống hết ba cốc cà phê, người đối diện vẫn chưa có ý định hé răng mở lời.

"La..."

"Tôi đã nói rồi, trước khi luật sư của tôi đến, tôi sẽ không nói với cậu điều gì."

La Cao Bá chặn họng Bạch Tư Dạ, khiến sắc mặt hắn tối đen, nhưng người như Bạch Tư Dạ thường không dễ dàng để cảm xúc khống chế hành động, hắn hạ giọng từ tốn nói với La Cao Bá.

"La lão gia, ý tôi là đã gần hai giờ đồng hồ rồi. Luật sư của ông được gửi về từ Châu Âu há? Chẳng phải La gia chỉ cách cục cảnh sát này có hơn mười cây số thôi sao, dù bò dù lết thì cũng không lâu như vậy chứ?"

Chính La Cao Bá cũng không phát hiện ra điều này, tại sao đến giờ luật sư của ông vẫn chưa tới? Không lẽ... Triệu Minh?

Lúc này ở sân bay Nam Uyển, Diên Quân đang đứng cùng với một người đàn ông trung niên.

"Bác hai, lần này sau khi bác gái phẫu thuật thành công, hai người có thể đoàn tụ, sống bình bình an an đến cuối đời."

"Nhóc Diên, cảm ơn cháu."

Diên Phúc bắt tay cậu, trong lòng nhất thời xúc động. Diên Quân là con trai của em gái ông, cũng là cháu trai của ông, mất liên lạc nhiều năm như vậy, thế mà mấy hai hôm trước lại đột ngột đến tìm gặp ông.

Vợ của ông là Khanh Tinh bị bệnh tim nhiều năm, lần này Diên Quân đến mang cho ông một tin vui bất ngờ, đã tìm thấy tim thích hợp để làm phẫu thuật, kéo dài sinh mệnh của bà.

Diên Phúc vui mừng đến rơi nước mắt.

"Bác trai, thật ra cháu làm việc này cũng không hẳn vì hai người. Cháu chỉ làm vì lợi ích của chủ tịch Triệu, cũng là vì lợi ích của bản thân cháu. Bác không cần cảm kích."

"Không sao. Bác hiểu. Bác hiểu. Cảm ơn cháu, cảm ơn Triệu tiên sinh."

Cả hơn nửa đời người mình ông làm luật sư của La gia, cống hiến cho La gia, ông không phản bội La gia, nhưng cũng không thể lựa chọn đi theo La gia ở chặng đường cuối cùng này được nữa.

Diễn Quân rút từ trong túi một tấm thẻ V.I.P đưa cho Diễn Phúc.

"Đây là quà của chủ tịch. Với tấm thẻ này, ở Anh Quốc đâu đâu cũng có người sẵn sàng giúp đỡ hai bác."

Diễn Quân nói xong thì nghiêm chỉnh cúi đầu chào Diễn Phúc lần cuối, sau đó cậu xoay người rời đi. Lúc này, ông mới để ý kỹ xuống tấm thẻ trên tay mình.

"Đây là...là...hoàng gia Anh?"

Diễn Phúc tròn mắt kinh ngạc, vô thức nhìn theo Diễn Quân đã cách một khoảng xa ở phía trước.

"Chủ tịch Triệu Minh của cháu, rốt cuộc thật sự là ai?"

***

Đọc trên điện thoại thì nó hay có một khoảng trắng dài bất tận khi đã hết truyện. Mà tui cũng không hiểu tại sao. Aigu!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52

La Thư Anh ngồi trên xích đu màu trắng, dưới tán hoa hồng leo nở rộ tuyệt đẹp, chân cô không đi dép, đặt trên nền cỏ nhưng không hề có lấy một chút cảm giác, tay ôm một cây đàn guitar. Thi Nhi đứng ở bên cạnh La Thư Anh.

"Tiểu Anh, cô có thể chơi đàn sao?"

Thi Nhi chưa từng nghe đến việc La Thư Anh biết chơi đàn, ban nãy khi La Thư Anh hỏi cô liệu có thể kiếm cho cô ấy một cây đàn được không, Thi Nhi đã rất bất ngờ.

Sau khi Thi Nhi ngỡ lời với Triệu phu nhân, càng bất ngờ hơn nữa là bà lập tức vui mừng vào phòng của Triệu Minh lấy ra một cây đàn guitar, nói với Thi Nhi cây đàn này vốn dĩ là của La Thư Anh.

Hỏi La Thư Anh có biết chơi đàn không, cô cũng không chắc mình có biết không nữa. Quá lâu rồi, cô thậm chí quên mất mình từng say mê âm nhạc như thế, yêu thích ca hát như thế.

Cô bây giờ không thể nói cũng không thể nhìn, mọi thứ còn có ý nghĩa sao?

La Thư Anh chạm tay lên những sợi dây đàn, di chuyển khắp thân đàn, phần đầu bộ chỉnh tuners của đàn có thất một sợi dây mảnh, lỏng cùng với một chiếc hồ lô nhỏ xíu bằng gỗ.

La Thư Anh nhận ra được đây chính là chiếc guitar mà Triệu Minh tặng cô vào năm cô đỗ vào trường trung học điểm của thành phố cùng với La Thư Nhu.

Chiếc hồ lô cũng là anh đặc biệt treo vào với ý nghĩa "Nuốt chửng nỗi sợ". Dưới cái bóng quá lớn của chị gái La Thư Nhu, La Thư Anh ở trường luôn luôn bị cô lập và gây khó dễ. Cô không nổi giận cũng không phản kháng, có thể vì cô không bận tâm, có thể vì cô quá ngốc nghếch. Nhưng La Thư Anh khi ấy dù muốn dù không, thì ở trong mắt mọi người cô vẫn chỉ là một đứa yếu kém.

Nhưng khi chơi nhạc, cô không giống như vậy.

Hoặc sôi nổi nhiệt huyết, hoặc ngông nghênh cuồng loạn, hoặc êm đềm ngọt ngào, cô là tất cả, cũng có thể không là gì cả. Giai điệu của La Thư Anh thu hút người nghe đến nỗi khiến họ không thể nào cảm thấy bất mãn về bất cứ điều gì được nữa.

Với âm nhạc, cô là người làm chủ.

Giống như với thể thao, cô luôn là người chiến thắng.

Những ngón tay gảy nhẹ dây đàn, một giai điệu bất ngờ vang lên, La Thư Anh chơi nhạc trong vô thức. Thi Nhi đứng lặng người nhìn tay một tay cô bấm nốt, một tay quạt nhịp, La Thư Anh dù không nhìn thấy, nhưng động tác vẫn không hề lệch đi một chút nào.

Nếu không phải là người có tình yêu sâu sắc với những nốt nhạc, và sự cảm thụ âm thanh ăn sâu vào cơ thể, chắc hẳn cũng không thể làm được điều này.

La Thư Anh mấp máy môi nhưng không thể phát ra âm thanh, chỉ có tiếng nhạc của cô vang vọng khắp vườn, trở thành một thứ có hương có sắc, bao phủ không gian, chảy vào lòng người.

Vì quá chuyên tâm nghe La Thư Anh chơi đàn, Thi Nhi không hề phát hiện Triệu Minh đã trở về được một lúc lâu. Anh xỏ hai tay vào túi quần, đứng thất thần nhìn La Thư Anh.

Chỉ mới ngày nào thôi, La Thư Anh vẫn còn là một cô nhóc 8 tuổi tinh nghịch ngồi trên xích đu, bắt anh ở phía sau giúp đẩy xích đu cả buổi.

"Dạ, em muốn lớn lên thật nhanh"

"Sao lại muốn vậy?"

"Lớn nhanh rồi chân sẽ dài ra, không cần anh đẩy xích đu cho nữa."

"Sau này lớn lên, hãy tìm một người tình nguyện đẩy xích đu cho em, dù biết em có thể ngồi trên đó một mình. Một người không bao giờ bỏ mặc em một mình, một người không làm em đau lòng."

Người ấy có phải là anh không? Triệu Minh đưa mắt nhìn xa xăm, anh nhớ về một đêm tối tăm của ký ức, La Thư Nhu khi ấy kiêu ngạo nói với anh:

"Cao Dự, anh từng nói sẽ không bao giờ bỏ Tiểu Anh một mình, cũng sẽ không bao giờ làm đau em ấy. Ván cược này của chúng ta, buộc anh phải phản bội lại lời hứa của mình. Anh có thể sao?"

"Nói được làm được."

La Thư Nhu mỉm cười, tay cô kẹp một điều thuốc dài, là thuốc lá dành cho phụ nữ, có mùi bạc hà rất nhẹ phảng phất khắp không gian.

"Thật đủ lạnh tâm. Cũng không sợ Tiểu Anh của chúng ta bị hành hạ đến chết trong tay Tàn Ngao?"

"Nếu điều đó xảy ra, tôi sẽ hủy diệt La gia, rồi hủy diệt Tàn gia. Sau đó tự mình sang thế giới bên kia cùng cô ấy."

"Một người thông minh như anh lại có thể dấn đặt tất cả vào một bàn cược không biết trước kết quả. Chứng tỏ vị trí của La Thư Anh to lớn đến nhường nào."

Triệu Minh xoay chiếc bật lửa bằng vàng trong tay, một người chị kiêu ngạo ích kỷ như La Thư Nhu lại có thể đưa đến quyết định dùng mạng của mình đổi lấy mạng của Tiểu Anh, cũng chứng tỏ cô thương yêu Tiểu Anh đến nhường nào.

"Một kẻ đến đặt cược cũng không dám, thì không có quyền giành được chiến thắng."

"Nói nghe hay lắm. Anh là người duy nhất mà La Thư Nhu này yêu, cũng là người duy nhất mà La Thư Nhu này phục. Xem ra con bé ngốc đấy, chỉ có thể giao lại cho anh"

Điều thuốc trên tay La Thư Nhu bị dập tắt, cô đưa tay về phía Triệu Minh.

"Bốn năm. Nếu La Thư Anh còn giữ được mạng sau khi bốn năm chung sống với Tàn Ngao. Con bé sẽ là của anh."

Bàn tay to lớn của Triệu Minh nắm lấy tay La Thư Nhu, ánh mắt anh sáng lên trong đêm tối, nụ cười của La Thư Nhu trở nên ngông cuồng.

Người ta chỉ biết một La Cao Dự trầm tính ít nói, cùng với vụ việc năm xưa không có liên quan.

Chỉ không biết đến một Triệu Minh lạnh lẽo đáng sợ, là người thấu tóm toàn bộ bàn cờ.

Người ta chỉ biết một La Thư Nhu đáng thương, bị em gái hãm hại phải bỏ mạng oan ức.

Mà không biết đến một La Thư Nhu sa đọa và ích kỷ, là bà hoàng trong bàn cờ được đặt ra.

Và tất nhiên cũng không ai biết đến một La Thư Nhu sâu sắc và cao thượng, tình nguyện hi sinh bản thân để bảo vệ cho em gái mình.

Một cái nắm tay này của bọn họ, chính là ngòi nổ cho tất cả những câu chuyện phía sau.

Một cái nắm tay này của bọn họ, trời không biết, đất không hay.

Một cái nắm tay này của bọn họ, giống như đã có thể dự liệu hơn nửa tương lai ở phía trước.

"La Thư Nhu, tôi không nợ em. Đúng chứ?"

"Phải, chúng ta không nợ nhau."

Giọng nói của Triệu Minh trầm ổn đều đặn: "Thành giao"

Tiếng nhạc của La Thư Anh đã dừng lại, Thi Nhi đang vỗ tay một cách vô cùng vui vẻ.

"Tiểu Anh, cô giỏi quá đi! Có thể chơi thêm một bài nữa không?"

La Thư Anh im lặng mấy giây, sau đó bình tĩnh gật đầu.

Ánh mặt trời xuyên qua tán lá trên đỉnh đầu, chiếu xuống người Triệu Minh có chút nóng bức. Trong lòng Triệu Minh nhận thức được, anh vẫn luôn nợ La Thư Nhu một ân tình lớn. Nếu không có cô, có thể hiện tại anh cũng không được đứng ở nơi này, lặng lẽ ngắm nhìn người con gái anh yêu.

Vì vậy, dứt khoát hủy hoại La gia lần này, không chỉ muốn trả lại sự trong sạch cho La Thư Anh, mà cũng là để trả nợ cho La Thư Nhu.

La Thư Nhu từng nói, cô khâm phục Triệu Minh. Nhưng cô chưa từng biết, chính Triệu Minh anh cũng khâm phục cô.

La Thư Nhu thông minh tài giỏi, giống như viên ngọc quý của La gia, có lẽ ngày ấy quyết định như vậy, là vì cô đã chắc chắn sẽ có ngày hôm nay. Thiên tài quả nhiên vẫn mãi là thiên tài, mỗi bước đi đều có thể quyết định tương lai sẽ diễn ra theo cách nào.

Tang lễ của La Thư Nhu năm ấy trời mưa như trút nước, gió buốt lạnh rít từng cơn. La phu nhân khóc ngất đi, Tần Ngao quỳ trước bia mộ lạnh ngắt.

Ai cũng mang một bộ mặt thê lương khó nói thành lời. Ở một góc xa hơn, Triệu Minh che ô đứng yên lặng, vẻ buồn thảm của mấy vị trưởng bối kia xem ra cũng chỉ là giả tạo. Hay họ thật sự thấy phiền lòng vì người nằm dưới nền đất lạnh lẽo kia là "báu vật" La Thư Nhu chứ không phải con ngọc La Thư Anh như ý muốn?

Nụ cười của anh rét lạnh, đôi mắt chằm biếm lạnh lùng.

"La Thư Nhu, em thật sự là thiên tài. Nếu như thật sự có kiếp sau, đừng lại sinh nhằm làm hậu duệ của một gia tộc ngu xuẩn. Đừng mang họ La."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Vũ Kiến Bắc đang ngồi uống trà ở hậu viên, từ phía xa Vũ Lam Ân hùng hổ bước đến.

"Ba!!!"

Đứa con gái này của ông người chưa đến nơi, tiếng đã đi vạn dặm. Vũ Lam Ân chống hai tay lên bài, dí sát mặt vào mặt Vũ Kiến Bắc.

"Ba chắc chắn biết gì đó đúng không?"

"Biết gì...là biết gì?"

Chuyện Vũ Kiến Bắc ông biết nhiều như thế, chuyện không biết cũng vô cùng nhiều, tự nhiên con gái bảo bố chạy đến nói ông biết, là muốn ông biết cái gì.

"Chuyện của La gia, ba biết đúng không?"

Vũ Lam Ân ngồi xuống ghế, cầm trái táo trước mặt gặm một miếng lớn. Phía cảnh sát cũng thật kín miệng, người nhà họ La phải về đồn từ hôm thứ ba, mà đến tận hôm nay tức là thứ năm, truyền thông mới được loan tin.

Ngày mai là ngày phiên toàn xét xử diễn ra. Ngay khi đọc được tin tức này, Vũ Lam Ân thật muốn chửi rửa tên Triệu Minh một trận, anh có coi cô là bạn không vậy, tự mình hành động mà không hề cho cô biết một chút thông tin gì.

"Chuyện của La gia?"

Cũng như Vũ Lam Ân, Vũ Kiến Bắc vừa mới đọc tin tức khoảng một giờ trước. Giờ trên khắp các trang xã hội chính trị, kinh tế, pháp luật, đã phủ kín tin tức nhà họ La. Đài truyền hình quốc gia lẫn đài truyền hình tư nhân đều đồng loạt đưa tin, mặt báo cũng được in ra cả rồi, chân dung La Cao Bá nghiêm chỉnh ở mục tin nóng.

"Ba! Ba nói đi, chuyện là như nào?"

"Bảo bố, ba cũng vừa mới biết. Sao con lại hung dữ như vậy chứ."

Vũ Kiến Bắc gương mặt bất đắc dĩ, cô gái này sao có thể là con gái ông được chứ. Vũ Kiến Bắc ôn hòa điềm đạm bao nhiêu, thì Vũ Lam Ân lại nóng nảy và hung dữ bấy nhiêu.

"Con không nói chuyện bây giờ, con nói trước đây. Chuyện bốn năm trước."

Ngưng trà Vũ Kiến Bắc chưa kịp nuốt xuống lập tức phun ngược ra ngoài, ông ho khan mấy cái.

"Chuyện..chuyện lúc trước? Sao ba có thể biết được."

Nếu giờ cô đi hỏi Triệu Minh, anh chắc chắn không lập tức giải thích với cô mà bắt cô đợi đến phiên tòa ngày mai. Vũ Lam Ân không phải là người làm ăn, lại là thân con gái, vốn không có bất cứ liên quan gì đến thương trường. Cô từ trước cũng không có ý định kế thừa gia nghiệp họ Vũ, mà yêu thích thiết kế thời trang, tự mình nỗ lực, tự mình làm việc mình muốn. Vì vậy, đối với mấy cái như cạnh tranh thị trường, thế lực hậu thuẫn hay kiểu làm ăn "ngoài sáng trong tối" của những tập đoàn kinh tế, Vũ Lam Ân vốn dĩ không hiểu được.

Nhưng ba cô Vũ Kiến Bắc cũng là người làm ăn, nếu cuộc giao dịch của La gia ở quá khứ to lớn và có ảnh hưởng nghiêm trọng như thế, không thể tránh khỏi bị rò rỉ thông tin, dù là Vũ Kiến Bắc hay bất cứ những nhân vật tai to mặt lớn nào trong giới kinh doanh cũng đều có khả năng biết được đôi chút.

"Ba, ba đừng giả ngu với con."

Vũ Kiến Bắc đen mặt, cái đứa này thật là, lại có thể ăn nói với ba mình như vậy sao. Tuy nhiên, Vũ Kiến Bắc không cho đây là điều tuyệt mật không thể nói ra, và lại từ trước đến giờ ông chưa từng từ chối bất cứ yêu cầu gì của Vũ Lam Ân.

Tuy cô luôn ương ngạnh và cứng đầu, bốc đồng lại bạo lực, nhưng Vũ Kiến Bắc nổi tiếng là người yêu thương và nuông chiều con gái hơn bất cứ thứ gì.

"Thật ra cũng có biết đôi chút."

"Ba nói cho con biết đi."

Vũ Lam Ân đã gặm hết một quả táo, cô cầm sang chồm nho chín mọng.

"Cụ thể thì ba không biết rõ, nhưng bốn năm trước La gia đã ký kết một hợp đồng "chết" với tổ chức tội phạm hàng đầu Trung Quốc. "

"Hợp đồng "chết"? Tổ chức tội phạm?"

"Phải."

"Ý ba muốn nói đến ZED?"

Vũ Lam Ân kinh ngạc thốt lên, cô biết "ZED" đã là tổ chức ngầm đã có lịch sử tồn tại mấy chục năm, từ trước khi Vũ Lam Ân ra đời.

Cái ghế cảnh sát trưởng đã thay bao nhiêu lần, chủ tịch nước cũng người cũ xuống người mới lên, nhưng chưa một ai có đủ năng lực bắt giữ tổ chức này.

Nếu ví Trung Quốc là một quả dưa hấu, thì thành viên của "ZED" chính là hạt dưa hấu, rải rác ở khắp nơi.

Vũ khí, thuốc phiện, phụ nữ và trẻ em, ZED buôn lậu tất cả mọi thứ có thể buôn được.

ZED giống như một hạt sạn gây ra vô số vụ bê bối và nhức nhối cho chính quyền, tạo nên vô vàn tệ nạn cho xã hội Trung Quốc.

Có ai đó từng nói người ta thậm chí sợ hãi "ZED" còn hơn sợ pháp luật. Vũ Lam Ân thấy hoàn toàn không hề khoa trương. Nhưng chỉ là cô không hiểu, một tổ chức tội phạm thì có gì liên quan đến một tập đoàn kinh tế?

"ZED ở trong tối là đường dây buôn lậu xuyên suốt. ZED ở ngoài sáng lại là hậu thuẫn vững chắc cho những tập đoàn đang trên bờ vực phá sản. Ký vào hợp đồng với ZED, chính là đầu quân cho họ. Con có biết không?"

Vũ Lam Ân tròn mắt, biết được thì cô đã không ngồi đây nói chuyện với ông rồi. Tuổi của ZED thậm chí còn gấp hai lần tuổi của cô, sao cô có thể biết được những thứ này.

"Tại sao lại như vậy được?"

"Có thể một vài vị tổng giám đốc nào đấy, một vài vị chủ tịch, của một vài tập đoàn lớn nào đấy, cũng đang là thành viên của ZED."

Vũ Kiến Bắc vu vơ mờ lờ, giọng nói nửa đùa nửa thật.

"Ba!!!"

"Được rồi, ba không đùa đâu. ZED thật sự là tổ chức có tiềm lực cả trong sáng và cả ngoài tối. Nhưng không phải ai cũng dám bắt tay với ZED. Năm ấy, La Cao Bá đã quyết định nhờ đến sự hậu thuẫn của tổ chức này. Chính ba cũng không biết lý do. Chỉ biết giống như bao tập đoàn và gia tộc đã đi trước, sau khi ký vào hợp đồng, La gia đã không còn là La gia nữa."

"Bốn năm trước sao?"

"Không. Khi ấy hai đứa trẻ nhà La gia mới 12 tuổi, tức là khoảng 10 năm trước."

Vũ Lam Ân kích động đập bàn. Cô bắt đầu thấy không hiểu nổi, bình tĩnh một chút, Vũ Lam Ân bắt đầu suy nghĩ.

10 năm trước, La Cao Bá vì một lý do nào đấy mà nhờ cậy đến ZED, ngay khi hợp đồng được ký kết, La gia tuy càng ngày càng vững mạnh, nhưng có lẽ đã trở thành một con tốt mà ZED có thể tùy ý xoay chuyển trong tay.

6 năm sau thời điểm ký hợp đồng đó, cũng chính là vào 4 năm trước, một vụ tai nạn xảy ra khiến La Thư Nhu thiệt mạng. La Thư Anh thay thế La Thư Nhu bước chân vào làm dâu của Tần gia. Vụ tai nạn tưởng như chỉ vì ghen tuông tình cảm mà xảy đến này liệu có thật sự giống như vỏ bọc không? Hay còn những mục đích, những câu chuyện nào khác ở bên trong mà người ngoài không được biết.

Vũ Lam Ân vò đầu, tóc cô rối loạn lên. Triệu Minh chết tiệt, nếu anh nói thẳng cho cô biết đầu đuôi ngọn ngành thì có phải dễ dàng rồi không.

"Ba, con không hiểu gì hết. "

Vũ Kiến Bắc bật cười thành tiếng, ông uống nốt số trà còn lại trong tách.

"Có thể lật lại được toàn bộ vụ việc từ nhiều năm trước, thằng bé Triệu Minh này cũng thú vị đấy. Nhưng nếu không có được bản hợp đồng ký kết giữa ZED và La Cao Bá năm ấy, xem ra cũng chỉ là công dã tràng. Ngày mai xem ra một ngày đáng để nghỉ việc đây. "

Tuy không hiểu hết vấn đề, nhưng khi nghe Vũ Kiến Bắc nói, Vũ Lam Ân dường như cảm thấy được mọi việc sẽ không suôn sẻ theo dự tính của Triệu Minh.

"Ba, vậy bản hợp đồng ấy liệu sẽ có ở đâu? Là thứ không thể lấy được ư?"

"Không tồn tại nữa."

"Cái gì không tồn tại nữa."

"ZED có một quy định bất thành văn, hợp đồng ký và đóng dấu xong sẽ lập tức tiêu hủy tại chỗ. Hai bên chỉ cần nhớ và thực hiện theo đúng những điều khoản. Không có quyền gian dối, không có quyền phản bội. Và không có quyền chấm dứt hợp đồng. "

Trong lòng Vũ Lam Ân như có thứ gì đó đang lộp cộp rơi xuống, cô nhú mày nhìn Vũ Kiến Bắc.

"Cái...cái gì cơ?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

"Bà xã, em đừng có hờ một tí là chặn số điện thoại của anh có được không hả."

Vũ Kiến Bắc nheo mắt, lại một nhân vật chưa thấy người đã thấy tiếng nữa xuất hiện.

"Thiên Trường Khanh? Sao anh đến đây?"

Vũ Lam Ân ném cho Thiên Trường Khanh một cái nhìn lạnh nhạt, hần cười niềm nở.

"Ba vợ, người có khỏe không? Con đến thăm ba đây."

Căn bản là theo chân Vũ Lam Ân đến đây, còn lấy ông ra làm lý do cái gì. Chưa bước chân làm rể nhà ông đã học theo con gái bảo bối gian manh như vậy. Hai đứa này đúng là trời sinh một cặp.

"Không dám phiền Thiên thiếu đây bận tâm, lão già này vẫn khỏe."

"Ba vợ, con chẳng qua mới có hơn tháng chưa đến thăm người, sao có thể gọi hai chữ Thiên thiếu xa lạ như vậy chứ. Thế mà hôm nay con còn đặc biệt phải chuẩn bị rượu ngon, định cùng người thưởng thức."

Nhắc đến "rượu ngon" quả nhiên gương mặt Vũ Kiến Bắc sáng bừng, tay bắt mặt mừng với Thiên Trường Khanh, hai người ba ba con con vô cùng thân

mặt, hoàn toàn đem đại tiểu thư như cô ném đi đâu rồi.

"Ba, con còn có việc, không ở lại được."

Tay Vũ Lam Ân bị Thiên Trường Khanh giữ lấy.

"Bà xã, anh vừa cất công đến đây, sao emỡ roi ông xã mà đi như vậy chứ?"

Vũ Lam Ân thô bạo xách tai Thiên Trường Khanh khiến hắn kêu đau một tiếng dài, vành tai đỏ lựng lên. Thiên Trường Khanh cắn môi làm mặt sầu nào.

"Bà xã a~~"

Vũ Lam Ân cả người nổi da gà, vội lấy chìa khóa xe và điện thoại trên bàn, nói như ra lệnh với Thiên Trường Khanh.

"Ngoan ngoãn ở đây bầu bạn cùng ba vợ của anh đi"

Chữ "ba vợ" thoát ra từ miệng Vũ Lam Ân làm tâm tình Thiên Trường Khanh kích động, cô thừa nhận Vũ Kiến Bắc là ba vợ anh thì không phải cũng chính là thừa nhận cô là vợ anh rồi sao?

"Tuân lệnh bà xã, bà xã đi vui vẻ."

Vũ Lam Ân thờ dài, con người này sao lúc nào cũng không nghiêm túc như vậy. Đến khi xe ô tô của Vũ Lam Ân hoàn toàn phóng đi mất dạng, nụ cười trên môi Thiên Trường Khanh mới tắt hẳn. Đôi mắt màu cafe hơi tối lại, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hẳn.

"Ba, vừa rồi Ân Ân hỏi ba việc gì vậy?"

"Chẳng phải con cũng đoán được rồi sao."

"Chuyện của La gia sao?"

"Đúng vậy."

Người hầu mang ra hai chiếc ly thủy tinh, Thiên Trường Khanh bật nắp chai rượu, rót cho Vũ Kiến Bắc.

"Ba, con không hiểu. Nếu xét về thân phận của Ân Ân, đứng ra thứ tự trong lòng của cô ấy phải là Vũ gia, rồi đến Tần gia, hoặc thậm chí sau đó là thêm cả Thiên gia. Nhưng tại sao con lại cảm thấy, cô ấy đôi khi còn dồn tâm tư vào La gia nhiều hơn cả ở Vũ gia này."

Tại sao Thiên Trường Khanh lại cảm thấy, Vũ Lam Ân đôi khi còn dồn tâm tư vào Triệu Minh hơn cả hắn - hôn phu đường đường chính chính của cô.

"Con gái bảo bối của ta không giỏi biểu đạt cảm xúc, cũng không giỏi thừa nhận tâm tư, nhưng ta không hi vọng con vì bất cứ điều gì mà nghi ngờ tình cảm của nó."

Một lời này của Vũ Kiến Bắc như đánh trúng vào trọng tâm suy nghĩ của Thiên Trường Khanh. Hắn biết hắn không nên có những suy nghĩ như vậy, nhưng hắn chưa ngày nào là không thấy sợ, sợ một ngày Vũ Lam Ân thẳng thắn nói với hắn cô không yêu hắn.

Đúng là Vũ Lam Ân chưa từng bài xích hắn, nhưng cô cũng chưa từng thừa nhận yêu hắn. Cô là người đầu tiên khiến một kẻ phong lưu như Thiên Trường Khanh đứng chân tại chỗ, cũng là người đầu tiên khiến hắn chênh vênh trong một mớ cảm xúc lộn lộn.

Cô là người đầu tiên hắn khao khát chạm lấy, lại cũng là người đầu tiên hắn không thể chạm vào. Khiến hắn thực sợ...

"Tiểu Ân của ta..."

Vũ Kiến Bắc lắc nhẹ rượu trên tay, chần chừ một chút như suy nghĩ xem có nên nói cho Thiên Trường Khanh điều tiếp theo hay không, cuối cùng ông cũng tiếp tục mở lời.

"Con bé không nợ La gia. Nhưng nó nợ Triệu Minh, và nợ La Thư Anh. Ngày nào La Thư Anh và Triệu Minh chưa hạnh phúc, nó cũng không cho mình quyền được hạnh phúc."

Thiên Trường Khanh bất ngờ, ý ông muốn nói "nợ" là như thế nào? Hắn tưởng như hiểu rõ Vũ Lam Ân như thế, nhưng hóa ra lại vẫn chưa hiểu gì về cô ư?

"Ba, chuyện là như thế nào?"

"Như nào hả? Chi bằng con nên tự mình hỏi nó thì hơn."

Thiên Trường Khanh khổ não, dù hắn có gan hỏi Vũ Lam Ân thật, thì cũng vẫn sẽ bị Vũ Lam Ân đánh cho một trận rồi ném ra ngoài.

Vũ Kiến Bắc uống hết ly rượu, sáng khoái khen rượu ngon.

Lúc Vũ Lam Ân lái xe đến căn nhà ở ngoại ô, trời đã hơi sẩm tối. Đi qua cổng, đặt chân đến cửa nhà đã có thể ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức của Triệu phu nhân ở trong bếp.

Triệu lão gia và Triệu Quân đang chơi cờ ở phòng khách, Triệu lão gia bị con trai dồn vào thế bí, không biết làm thế nào liền quay sang hét với Triệu phu nhân trong bếp.

"Bà nó không mở máy khử mùi lên được hả, tôi sắp chết ngạt đây này."

Ở trong bếp, Triệu phu nhân hét ra cũng không kém phần.

"Tôi không thích. Mùi thức ăn thơm ngon như vậy sao phải khử chứ! Ôi trên đời không nên có một người vừa xinh đẹp, vừa hiền hậu lại vừa nấu ăn ngon như mình. Quá hoàn hảo đi! Đúng không Tiểu Nhĩ"

Hình như Thi Nhĩ cũng đang phụ nấu ăn trong bếp, cô rất hào hứng đồng ý với Triệu phu nhân

Triệu lão gia khoe miệng giật giật, Triệu Quân che miệng ho khan. Vũ Lam Ân mỉm cười vui vẻ, gia đình này vẫn luôn như vậy.

Cô đã từng ước biết bao nhiêu một ngày có thể thấy Tiểu Anh được ở trong ngôi nhà này, sống với những con người này. Cuối cùng mong ước cũng có thể thành hiện thực.

"Ồ Lam Ân đây à. Vào nhà đi cháu."

"Chị Lam Ân."

"Lam Ân đến hả?"

"Tiểu thư Lam Ân."

Bốn câu nói lần lượt của Triệu Lão gia, Triệu Quân, Triệu phu nhân và Thi Nhĩ nói tiếp nhau. Vũ Lam Ân bước vào nhà, cô bông đùa đáp lại:

"Cháu biết cháu tên Lam Ân rồi, mọi người không cần nhắc đi nhắc lại như vậy."

Thi Nhĩ mang ra ba tách trà hồng đào. Vũ Lam Ân ngồi ở sofa một lúc, Triệu lão gia đã thắng ván cờ với Triệu Quân, hai người đang chuẩn bị bắt đầu ván thứ hai.

"Triệu Quân, hai người kia đâu rồi?"

"Đang ở trên lầu, chị hai lúc chiều hơi sốt, đã uống thuốc và nghỉ ngơi rồi."

Vũ Lam Ân nghe nói đến La Thư Anh bị sốt thì hơi lo lắng.

"Triệu lão gia, cháu lên lầu thăm Tiểu Anh một chút."

"Ừ, cứ đi đi."

Trước khi Vũ Lam Ân rời đi, Triệu Quân nói nhỏ vào tai cô.

"Hai hôm nay tình trạng của chị dâu đột nhiên rất xấu, nên anh hai rất trầm lặng, không ai dám đến gần. Chị cẩn thận chút."

"Yên tâm, chị mày là ai cơ chứ."

Vũ Lam Ân quen Triệu Minh lâu như thế, không phải chưa từng ở cạnh Triệu Minh những lúc tâm trạng anh chuyển biến vô cùng tồi tệ.

Nhưng đứng trước cửa phòng nhìn vào trong, cô mới phát hiện lần này đúng là thật sự tồi tệ. Xung quanh người Triệu Minh cứ như bị một luồng khí u ám bao trùm lấy, dọa người ta không dám tiếp cận.

Trên giường, La Thư Anh đang ngủ, trán dán một miếng hạ sốt, tay trái đặt ngoài chăn đang được cảm ống truyền dịch. Vũ Lam Ân nhíu mày, phát hiện ở cổ La Thư Anh có một vết thương đã được xử lý, nhưng một chút máu vẫn thấm qua băng gạc màu trắng, chứng tỏ đây là một vết thương mới.

"Triệu Minh.."

Gọi tên này có chút không quen miệng, nhưng biết làm sao được. Chữ "Dự" kia chỉ để cho bà xã của người ta gọi thôi.

Triệu Minh quay đầu nhìn về phía Vũ Lam Ân.

"Con bé sao rồi?"

"Đã hạ sốt, vừa mới ngủ."

"Đạo này tình trạng rất xấu sao?"

"Tâm trạng thất thường, hay gặp ác mộng, thi thoảng sẽ đập phá đồ đạc, tự làm tổn thương mình."

Vũ Lâm Ân kinh ngạc với những điều Triệu Minh vừa nói, không phải mấy hôm trước vừa rất tốt ư?

"Tại sao lại như vậy."

Vũ Lâm Ân vô thức hỏi dù cô cũng đã biết được câu trả lời chính xác. La Thư Anh từng chịu nhiều đã kích lớn, nếu chỉ là một cô gái yếu đuối nhu nhược bình thường có thể đã sớm phát điên. Nếu chỉ là một cô gái không có ý chí cùng quyết tâm sinh tồn, có thể đã sớm mất mạng.

Bốn năm sống trong địa ngục tàn ác kia, phải cố gắng bao nhiêu La Thư Anh mới giữ lại được ý chí và cảm xúc của bản thân.

Bốn năm bị dồn vào đường cùng, phải quyết liệt như thế nào cô mới không rơi vào trầm cảm, tìm đường tự sát.

Những thứ này, người bình thường sẽ không hiểu được.

Không lẽ di chứng của thời gian u uất dồn nén bây giờ mới dần dần bộc phát? Vũ Lâm Ân không dám nghĩ tiếp, cô cảm thấy hai chân đang run lên. Triệu Minh cuộn chặt tay, trên mu bàn tay nổi rõ từng đường gân cuộn cuộn, khớp xương trắng bệnh.

"Tàn Ngao, nếu cô ấy có chuyện gì. Tao sẽ giết mày."

***

Tôi đăng nốt chương còn lại, giờ tôi đi ngủ một xíu! Không phải tôi bùng đâu ày =="

Nào tôi nó biểu tình đòi ngưng hoạt động rồi nên phải đi nghỉ thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Trước tình hình hỗn loạn của La gia, giá cổ phiếu liên tục trượt dốc, Hoàng Thế với vị trí là tập đoàn có sự liên kết cùng Thịnh Hải, tất nhiên cũng không thể tránh khỏi liên lụy.

Lúc này tại cuộc họp cổ đông của Hoàng Thế, Tàn lão gia Tàn Trung ngồi bên cạnh Tàn Ngao. Không khí trong phòng trở nên căng thẳng. Cuộc họp đã kéo dài suốt hai giờ đồng hồ.

"Những lời tôi nói mấy người hiểu hết chưa?"

Một vài người im lặng, một vài người gật đầu. Với cục diện hiện tại, Hoàng Thế lựa chọn phương thức án binh bất động, thậm chí còn muốn đơn phương chấm dứt sự hợp tác giữa hai tập đoàn.

Phía bên tay trái ở vị trí số năm, một người đàn ông có dáng người bệ vệ, mái tóc hoa râm rốt cuộc không nhịn được lên tiếng.

"Lão gia, Thịnh Hải suốt bốn năm qua cũng đã mang lại rất nhiều lợi nhuận cho chúng ta, hà cớ phải tuyệt tình như vậy."

"Trương Quán, một người đã dùng hơn nửa đời người vẫy vùng trên thương trường như ông hẳn phải hiểu rõ điều này hơn ai hết chứ. Lại nói, người làm kinh doanh có lúc nào là không tuyệt tình"

"Nhưng chúng ta cũng không thể chắc chắn lần này sẽ là kết thúc của La gia. Bản hợp đồng với ZED cũng đã sớm không tồn tại, một Triệu Minh miệng còn hôi sữa sao có thể có đủ năng lực đưa vụ việc đã hơn chục năm trước ra ánh sáng. Hơn nữa, kể cả La gia có sụp đổ, thì Đại An của Triệu gia sẽ phải đối đầu với một nguy cơ to lớn hơn từ ZED. Chưa ai dám chống đối lại tổ chức này mà có được hậu quả tốt đẹp. Triệu Minh dám sao?"

"Nếu đã có thể một lúc tổ toàn bộ người La gia hầu tòng, ông nghĩ Triệu Minh không có chuẩn bị gì sao? Còn nữa, thứ có thể chứng minh La Cao Bá có tội cũng không nhất quyết phải là một bản hợp đồng. Ngày ấy khi đồng ý cam kết cùng tổ chức tội phạm tàn ác ngông cuồng kia, La Cao Bá nên dự liệu không sớm thì muộn sẽ có lúc mọi thứ bị vạch trần. Nhưng ông ta không ngờ lại bị chính đứa con trai nuôi yêu quý của mình đập một gậy phía sau"

Tàn Trung nói xong, thấy Trương Quán vẻ mặt còn chưa hoàn toàn khuất phục, ông tiếp tục bổ sung.

"Còn nữa, tôi biết mấy người ngồi đây tuy đầu đều đã hai thứ tóc, trái đủ cay đắng ngọt bùi trong cuộc chiến thương trường tàn khốc, nhưng mấy người đừng vì thế mà tự cho mình là giỏi, khinh thường kẻ địch. Tôi hỏi ở đây có mấy người biết rõ về thân phận và khả năng của tiểu tử Triệu Minh kia?"

Một vài người vì lời này của Tàn lão gia mà ngò vức, đúng là không ai thật sự biết rõ về thân phận và năng lực của Triệu Minh.

Thậm chí đến thân thế Triệu thiếu gia kia cũng thật mơ hồ, nghe nói một ngày không nắng không mưa, có hai vợ chồng họ Triệu, khi ấy cũng chính là chủ tịch và chủ tịch phu nhân của tập đoàn ngoài nước Đại An danh tiếng lầy lùnh đến tìm gặp La Cao Bá, nói muốn nhận lại con trai. Sau khi xác nhận thì đích thị là con của hai người, La Cao Bá cũng không có lý do gì để từ chối.

Vì vậy mà La Cao Dự trong thoáng chốc đã trở thành Triệu Minh, sau khi theo ba mẹ về Anh Quốc đã lập tức tiếp quản Đại An, trở thành chủ tịch.

Tàn Trung nói đến đây, không gian trở nên yên lặng. Ông ra lệnh cho thư ký riêng bên cạnh phát cho mỗi người một tập báo cáo thông tin rồi nói tiếp.

"Đây là những thông tin điều tra được về Triệu Minh."

Sau khi đọc bản báo cáo, có mấy người đã trầm trồ vài tiếng.

"Lý lịch trong sạch."

"Rất có năng lực."

"Quả là đối thủ đáng gờm của Hoàng Thế."

Tàn Ngạo lật đến mặt cuối cùng, hàng lông mày hơi xô lại vào nhau. Y chưa cần động tay, người ba này của y đã giúp rút ngắn một công đoạn lớn. Nhưng xem ra Triệu Minh này có lý lịch rất bình thường, vốn không bí ẩn như y vẫn nghĩ. Có điều...Tàn Ngạo càng nhìn càng thấy không thoải mái, sau đó ngay lập tức phát hiện ra điểm mấu chốt, y cao giọng nói với mọi người trong phòng.

"Không phải có gì đó hơi bình thường quá sao?"

Một kẻ nguy hiểm và khó lường như Triệu Minh vốn không hề ăn khớp với bản lý lịch quá suôn sẻ như này.

"Đúng vậy, hình như có hơi bình thường quá mức."

"Không ăn khớp lắm."

"Quả nhiên không ăn khớp."

"Tôi phát hiện ra rồi, thông tin từ trước khi Triệu Minh được La Cao Bá nhận nuôi để trống."

"Phải."

"Đúng vậy, chỗ này..."

Không khí bắt đầu ồn ào, người thêm một câu, người thêm hai câu. Có người đã ngay lập tức hỏi Tàn Trung.

"Tàn lão gia, chuyện này là như thế nào vậy?"

"Đúng vậy, rốt cuộc là như thế nào? Sau khi dồn rất nhiều nhân lực và tiền bạc cùng những mối quan hệ lâu năm của lão gia này, cuối cùng tra ra một điều không thể tưởng tượng được..."

Cả căn phòng như nín thở chờ nghe câu tiếp theo của Tàn Trung, ông nhìn sắc mặt của mọi người một lượt rồi nói tiếp.

"Những thông tin của Triệu Minh từ trước khi vào làm con nuôi của La gia được xếp vào tuyệt mật, được chính phủ Anh quốc bảo vệ. Tuy không thể biết Triệu Minh ở Anh Quốc có vị trí gì, nhưng chắc chắn cậu ta cùng hoàng gia Anh là có liên quan."

Không khí trong phòng trầm mặc thêm một tầng, không ai mở miệng nói với ai thêm câu nào.

Đây quả thực không phải là một câu chuyện đùa, nếu ngày mai La gia bị hạ bệ, mục tiêu tiếp theo của Triệu Minh chính là Hoàng Thế, và dù là trong sáng hay ngoài tối, cuộc chiến chắc chắn sẽ nổ ra quyết liệt hơn bất cứ sự cạnh tranh nào có thể có từ những tập đoàn cùng giới.

Tàn Ngạo ngược lại nhếch môi cười, cái tên "Triệu Minh" với y càng ngày càng trở nên hứng thú.

Mỗi lần suy nghĩ về việc Triệu Minh có thể có được sợi dây "Như Ý Cát Tường" để tặng cho La Thư Anh khi mới 17 tuổi, Tàn Ngạo đã luôn cảm thấy điều này là không bình thường.

Quả nhiên, đến hoàng gia Anh cũng có thể cùng với Triệu Minh có sự liên quan.

La Thư Anh, cô thoát khỏi vuốt sói thì cũng lại rơi vào tay hổ, ở bên một người nguy hiểm và đầy bí mật như Triệu Minh, cô cũng chưa chắc sẽ có được

kết cục tốt đẹp.

"Nếu mọi người không có ý kiến gì thêm nữa, vậy cuộc họp có thể kết thúc."

Mọi người đồng loạt đứng dậy, cúi chào rồi lần lượt ra về, về mặt vừa sầu não vừa căng thẳng. Không ít người đã bắt đầu lo sợ về cái ghế mình đang ngồi và tương lai của Hoàng Thế.

Trong phòng chỉ còn hai cha con họ Tần.

"Ba, Triệu Minh này xem ra rất thú vị."

"Còn mày, La Thư Anh bây giờ đã hết giá trị, ly hôn đi. Ba sẽ sắp xếp một cuộc liên hôn khác sớm thôi."

"Còn chưa biết ngày mai La gia sẽ thế nào, ba vội như vậy làm gì?"

"Không lẽ mày yêu nó rồi?"

"Ba, đừng nói ba chưa từng muốn có được La Cao Ngọc đến phát điên."

Tần Trung bị Tần Ngạo dùng câu này chặn họng, về mặt ông trở nên hơi bất lực.

"Phụ nữ của La gia, có lẽ là thứ mà Tần gia không thể có được."

Từ ông nội của Tần Trung là Tần Kháng bỏ cả nửa đời người ôm ấp mộng về La Khiết Viên, hay ba của Tần Trung là Tần Vương say mê người đàn bà La Nhược Nhược, đến bản thân ông say mê La Cao Ngọc, hay con trai ông Tần Ngạo quay cuồng trong vòng xoáy yêu hận cùng hai chị em sinh đôi La Thư Nhu và La Thư Anh...

Từ đời trước, đời này, đời sau...đều sẽ như vậy. Chỉ có một đoạn duyên, không có phận chung đường. Bất kể yêu hay hận, nhưng nhớ hay tiếc nuối, phụ nữ mang họ La quả thật là thứ không bao giờ thuộc về Tần gia.

Tần Ngạo đứng dậy, trước khi rời đi, y không quên nói với Tần Trung.

"Là vì cụ cố, ông nội, và thậm chí là ba cũng đều quá nhu nhược. Lần này dù là tình ái hay quyền lực, hãy để con chơi trò chơi theo cách của mình. Phụ nữ mang họ nào cũng được, đã là người mà Tần gia muốn, thì không có ngoại lệ, không có loại trừ."

Cánh cửa đóng lại im lìm trước mặt Tần Trung, ông vô thức nhìn lên tường, đồng hồ điểm 7h tối.

Còn 12 tiếng nữa, giờ này sáng mai phiên tòa đáng mong đợi nhất của thành phố này sẽ chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

"Lưu ý: Tất cả những tổ chức, địa vị, thân thế của nhân vật xuất hiện trong truyện đều do tác giả hư cấu hóa và không nhằm mục đích đả kích, xúc phạm, phỉ báng bất cứ cộng đồng, tôn giáo hay chế độ chính trị nào."

***

6h55p trước cửa tòa án nhân dân Bắc Kinh, lúc Triệu Minh và Triệu Quân đến nơi cũng vừa vặn bắt gặp mấy người nhà Tần gia ở đó.

Tần Trung và vợ ông là phu nhân Nhan Ly đi đầu, Tần Ngạo đi ngay sát phía sau cùng với vài người đại diện nữa.

"Anh hai, sao Tần gia cũng đến?"

"Không cần để tâm"

Tần Ngạo cùng La Thư Anh vẫn là vợ chồng hợp pháp trên giấy tờ, vì vậy hôm nay Tần gia đường đường chính chính tham dự phiên tòa với tư cách là nhà thông gia. Dù Triệu Quân cảm thấy không vừa lòng khi nhìn thấy mấy người này ở đây nhưng khi nghe Triệu Minh nhắc nhở cậu cũng buộc phải im lặng.

Đồng hồ chỉ 7h, từ cửa sau xuất hiện một đoàn người, đi đầu là một người đàn ông trung niên có dáng người hơi bệ vệ, gương mặt hiện lên vẻ uy nghi khó tiếp cận. Ông đồng thời cũng chính là chủ tọa của phiên tòa: Bạch Tư Khải

Lúc này, mấy người nhà La gia lần lượt được áp giải lên vị trí dành cho bị cáo. Nét mặt của ba vị phụ nhân sau mấy ngày bị tạm giam và tra hỏi sắc mặt đã trở nên vô cùng tiêu tụy. Lúc La Cao Bá đi qua chỗ ngồi của Triệu Minh, ánh mắt ông vô cùng lạnh lẽo.

Triệu Minh không tránh cái nhìn của La Cao Bá, bên cạnh anh Diễn Quân đang xem lại một lượt số tài liệu và những chứng cứ mình đã chuẩn bị.

Triệu Minh ngồi thẳng người nhìn về phía trước. La Thư Nhu cô nếu như cũng đang ở trên kia nhìn xuống, thì hãy nhìn cho thật kỹ, ngày hôm nay sẽ chứng minh sự hi sinh của cô không phải là vô nghĩa.

Sau khi tất cả cùng ổn định chỗ ngồi, chủ tọa phiên tòa bắt đầu đọc bài khai mạc phiên tòa và đơn khởi tố của Triệu Minh.

Đơn khởi tố do Diễn Quân giúp anh sắp xếp được chia làm ba ý chính.

"1. Triệu Minh tố cáo La Cao Bá vào ngày 21.4.2008 - tức là vào khoảng 10 năm trước đã trực tiếp gây ra vụ tai nạn ở ngoại ô 50km về phía Đông, khiến cậu ấm của Hoài gia, cũng là người kế thừa tương lai của tập đoàn Hoài Thánh thiệt mạng.

2. Triệu Minh tố cáo La Cao Bá vào ngày 21.5.2008 đã kí kết hợp đồng với ZED - tổ chức tội phạm nguy hiểm hàng đầu Trung Quốc. Điều này đồng thời nói lên La Cao Bá nói riêng và tập đoàn Thịnh Hải nói chung gián tiếp nằm trong đường dây của ZED.

3. Triệu Minh tố cáo 6 người nhà La gia gồm: La Cao Bá và vợ Uất Dung, La Cao Thành và vợ là Thiên Mỹ, La Cao Mộ và vợ là Tô Phiến. Cùng trực tiếp tham gia vào vụ buôn lậu hàng dưới sự chỉ đạo của ZED với lô hàng thuốc phiện trị giá 35 tỷ nhân dân tệ, 80 cô gái độ tuổi từ 18-25 và 52 trẻ em độ tuổi từ 5-14 vào ngày 17.3. 2014"

Bên cạnh đó, còn là vô số những tố tụng về việc La Cao Bá nhận hối lộ, lập tài khoản ở ngân hàng đen, dùng vũ lực đối với dân biểu tình đòi quyền lợi từ tập đoàn...

Sau khi chủ tọa Bạch Tư Khải đọc xong bản khởi tố của Triệu Minh, cả căn phòng lặng yên không một tiếng động.

Hai trong ba điều mà Triệu Minh tố cáo La Cao Bá cùng La gia cũng chính là hai vụ án lớn của thành phố. Chính là ở ý số 1 và ý số 3, với hai vụ án này cảnh sát Bắc Kinh đã từng huy động toàn lực điều tra, nhưng đến cuối cùng mọi chuyện vẫn chỉ đi vào ngõ cụt.

Không một lời giải thích, không một đáp án thỏa đáng, hồ sơ tuy đã khép lại nhưng chỉ là một tập giấy trống rỗng khiến lòng người oán giận rất lâu.

Đặc biệt là cái chết của thiếu gia Hoài Kiều của tập đoàn Hoài Thánh, rõ ràng có người cố ý gây tai nạn cuối cùng lại chỉ có thể cho rằng cậu ta uống rượu say, tự mình đánh mất tay lái mà dẫn đến thương vong đáng tiếc.

Hoài gia sau khi nghe kết luận đó đã vô cùng phẫn nộ, muốn tự mình tìm cho ra lý lẽ. Có điều chưa đầy hai tuần sau, báo Bắc Kinh đã đưa tin Hoài Thánh đổi chủ, Hoài chủ tịch và Hoài phu nhân không rõ tung tích.

Thế mà hôm nay, vụ việc lần nữa được nhắc lại. Và còn là nhắc lại cùng với La gia.

Tần Ngạo rốt cuộc không nhịn được mỉm cười, đúng là màn kịch do Triệu Minh tạo ra, mở màn cũng quá đặc sắc rồi.

"Tòa muốn hỏi nguyên đơn là Triệu Minh có muốn bổ sung, thay đổi, rút một phần hay toàn bộ đơn tố tụng hay không?"

"Tôi không đổi."

Triệu Minh trầm giọng đáp lại. Sắc mặt La phụ nhân Uất Dung khi nghe bản tố cáo của Triệu Minh đã chuyển xanh chuyển trắng mấy lần. Những thứ này không thể nào nằm trong khả năng tìm hiểu của Triệu Minh, đây là những điều tuyệt mật đối với La gia.

La Cao Bá vẫn rất bình thản, nếu không có chứng cứ thì đơn tố tụng chẳng qua cũng chỉ là một tờ giấy bỏ, ông có gì mà phải sợ.

"Tòa hỏi bị cáo La Cao Bá - cũng là đại diện cho La gia, ông có ý kiến gì về đơn tố tụng của nguyên đơn đưa ra không?"

"Tôi phản đối toàn bộ."

Dừng một chút, Bạch Tư Khải tuyên bố chuyển sang phần xét hỏi tại phiên tòa.

"Mời nguyên đơn đưa ra chứng cứ chứng minh cho những điều lệ đã đề cập trong đơn tố tụng của mình."

Diễn Quân chỉnh lại áo vest, bắt đầu bước lên bục chính diện, giọng cậu có âm lượng vừa vặn, dễ nghe, câu từ dứt khoát rõ ràng.

"Tôi là Diễn Quân. Luật sư đại diện cho thân chủ Triệu Minh - chủ tịch của tập đoàn Đại An. Và đồng thời cũng là người đưa đơn kiện vừa nêu trên. Sau đây, tôi xin trình bày những chứng cứ và luận điểm để chứng minh cho đơn kiện từ thân chủ tôi là hoàn toàn đúng sự thật."

Trước tiên, chúng ta hãy bắt đầu từ vụ tai nạn từ mười năm trước của thiếu gia Hoài Kiều ngày 21.4.2008."

Trên màn chiếu hiện lên những hình ảnh được lưu giữ trong hồ sơ hình sự từ cục cảnh sát Bắc Kinh. Vì là vụ án đã từ lâu về trước nên chất lượng hình

ảnh không được tốt, chiếc ô tô màu xanh lam của Hoài Kiều mang biển số Z- 5163 sau sự va đập mạnh đã biến dạng đến không còn hình dạng gì.

"Với vụ án này, sau hơn hai tuần điều tra cùng với kết quả từ cục cảnh sát, tòa án nhân dân Bắc Kinh nhanh chóng quyết định là do Hoài Kiều không làm chủ được tay lái, mà không hề nhắc đến việc sẽ có kẻ đứng đằng sau gây ra tai nạn. Nhưng, tôi không chỉ xin kháng định đây chính là vụ tai nạn do La Cao Bá gây ra, mà còn dám chắc chắn nó cũng chính là khởi nguồn của toàn bộ những tội lỗi sau này của La gia. Từ việc ký hợp đồng với ZED hay đến việc tiếp tay vào đường dây buôn lậu. "

Chủ tọa Bạch Tur Khải nghe Diễn Quân trình bày, về mặt ông hơi trầm ngâm. Mười năm trước ông còn đang chỉ là chân chạy việc nhỏ trong tòa án, hoàn toàn không có tiếng nói. Hoài Thánh khoảng hơn 20 năm trước là tập đoàn vô cùng lớn, thậm chí Hoàng Thế bây giờ lấy lòng là vậy nhưng khi ấy cũng chỉ xếp thứ hai. Chủ tịch và chủ tịch phụ nhân của Hoài Thánh là những người lương thiện ôn hòa, lại liên tục đứng đầu trong việc tham gia tổ chức từ thiện, ủng hộ cho vô số gia đình có hoàn cảnh khó khăn trong thành phố, vì vậy chiếm được cảm tình không ít từ phía người dân.

Sau khi vụ việc Hoài Kiều kết thúc với một câu trả lời mà "ai cũng biết là sai lệch", đã giống như cái gai ở mãi trong lòng của nhiều người, thậm chí cả chính bản thân ông.

Nhưng La Cao Bá và Hoài Kiều, một là chủ tịch của Thịnh Hải mới thành lập gần chục năm, chưa có nhiều danh tiếng, và một thiếu gia trẻ tuổi biết trên biết dưới, thấu hiểu lễ nghĩa vốn dĩ không hề có bất cứ điểm giao nào. Lấy đâu ra khả năng đề mà cố ý gây tai nạn?

Tại sao Triệu Minh lại chắc chắn vụ án này được xếp vào loại cố tình mưu sát chứ không phải là vô tình gây thương vong.

Bạch Tur Khải nghĩ không ra, quả nhiên tuổi già khiến đầu óc kém minh mẫn đi nhiều. Nếu là thằng con trai Bạch Tur Dạ của ông ở đây, có lẽ nó đã sớm hiểu được toàn bộ vấn đề.

"Có thể một vài người sẽ thấy vô lý khi trong đơn khởi kiện của thân chủ tôi trực tiếp đưa ra La Cao Bá chính là người gây tai nạn cho Hoài Kiều, trong khi hai người này thậm chí còn không có điểm gì là liên quan đến nhau. Nhưng người xưa vẫn có câu muốn cỡi chuồng phải tìm người buộc chuồng, hôm nay tôi sẽ cho mọi người thấy một nhân vật được coi như chứng cứ chân thật nhất về sự liên quan giữa La Cao Bá và Hoài Kiều quá cố."

Diễn Quân vừa dứt lời, được đưa vào bên trong là một người phụ nữ. Người này nhìn khoảng gần 40 tuổi, mái tóc vàng hoe, dáng người hơi gầy, chiếc váy màu lục bích đơn giản khiến bà mang một vẻ trang nhã rất gần gũi.

La Cao Bá ngay khi nhìn thấy người đàn bà, sắc mặt ông trắng bệch.

Ở dưới vị trí dành cho người tham dự phiên tòa, phụ nhân Nhan Ly nín tay áo Tần Trung, áp úng trong miệng.

"Lão già, người này..."

Không khí trong phòng hơi lạnh đi, Tần Trung nheo đôi mắt nhìn.

"Đúng là Elisa, không ngờ vẫn còn sống..."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

"Chắc mọi người cũng nhận ra rồi chứ, đây là bà hoàng của làng giải trí Châu Á hơn 10 năm trước: Tước Mẫn Tịch, hay còn gọi là Elisa."

Tước Mẫn Tịch nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt bà dừng lại ở gương mặt La Cao Bá đã mất khí sắc trông thấy.

"La lão già, lâu quá rồi không gặp."

"E...elisa? Em còn sống?"

La phụ nhân muốn ngăn La Cao Bá không cần kích động, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, bà cũng chỉ đành bất lực. La Cao Bá thấy cổ họng đắng chát, những luồng hơi ức mãnh liệt dội vào tâm trí làm hai tay ông run rẩy.

"Elisa, có thật là em không?"

"Quan tòa, chắc ngài cũng nhìn ra rồi chứ? Dựa vào biểu hiện đơn thuần của La Cao Bá đã có thể khẳng định mối quan hệ của bị cáo đối với nhân chứng bên tôi."

"Diễn Quân, cậu đừng ngâm máu phun người. Elisa vốn là người đã chết từ mười năm trước, cả giới nghệ sĩ Châu Á có ai mà không biết. Bỗng dưng hiện tại xuất hiện bằng xương bằng thịt, anh trai tôi kích động cũng là lẽ thường tình."

La Cao Mộ đập bàn nổi nóng, chiếc còng tay va chạm với mặt bàn tạo thành những âm thanh hơi nhức tai. Bạch Tư Khải nghiêm giọng nhắc nhở

"Bị cáo La Cao Mộ, phiên bị cáo giữ im lặng trong khi phiên tòa đang diễn ra. Nếu chưa đến lượt bị cáo nói, bị cáo không được lên tiếng."

La Cao Mộ rút cuộc cũng chỉ có thể im lặng trở lại. La phu nhân nhìn sang La Cao Bá còn đang thất thần, trong lòng vô thức cầu nguyện.

"La Cao Mộ, ông không cần nổi nóng. Hơn nữa mấy từ ngậm máu phun người không phải là từ để gán cho bất kỳ luật sư nào. Nhân chứng cũng đã đến, sao chúng ta không thử nghe một câu chuyện chưa ai từng biết đến? Một câu chuyện đã bị chôn vùi từ mười năm trước."

Đôi mắt Elisa nhìn La Cao Bá vừa tuyệt vọng vừa ai oán, bà tiến lại gần phía ông, giọng nói bộc lộ rõ bi thương cùng cực.

"La Cao Bá, còn nhớ câu cuối cùng mà tôi nói với ông không?"

La Cao Bá lặng người, cả đời này ông cũng không thể quên được Tước Mẫn Tịch, quên khoảnh khắc ám ảnh ông suốt những năm dài tháng rộng của cuộc đời.

Bồn tắm đêm ấy trôi nổi những cánh hoa hồng đỏ sẫm đầy ám ảnh, Tước Mẫn Tịch vùng vẫy trong nước, La Cao Bá hét lên trong phần uất.

"Elisa, nói cho tôi biết tại sao phải là Hoài Kiều? Tại sao em phải yêu nó? Tại sao không thể là tôi? Tại sao em phản bội tình cảm của tôi?"

Tước Mẫn Tịch vừa nín chặt áo La Cao Bá, vừa ho sặc sụa vì thiếu khí, nhưng không hề có ý định khuất phục.

"Anh điên rồi. Tôi không phản bội anh. Tôi chưa từng yêu anh."

"Tôi chưa từng yêu anh", một câu này giống như nhát dao đâm thẳng vào tình cảm và lòng tự tôn của một người đàn ông kiêu ngạo như La Cao Bá. Đôi mắt ông đục ngầu lửa giận.

***

La Cao Bá 37 tuổi, là chủ tịch tập đoàn Thịnh Hải, có một người vợ đảm đang khôn khéo, một đứa con trai nuôi thông minh tài giỏi và hai bé gái sinh đôi lanh lợi khéo khinh. La Cao Bá dường như đã có đủ những điều mà một người đàn ông thành đạt thật sự nên có.

Thế nhưng, cũng giống như hầu hết những người đàn ông khác, La Cao Bá bao nuôi không biết bao nhiêu tình nhân bỏ bên ngoài.

Tước Mẫn Tịch - cô sinh viên mới tốt nghiệp đại học điện ảnh Bắc Kinh, 25 tuổi, sở hữu gương mặt xinh đẹp và vóc dáng hoàn hảo nổi bật, nhưng lại không có được một xuất thân giàu có như những nữ sinh cùng khóa. Tuy nhiên thay vì muốn lựa chọn theo con đường tắt là tùy tiện tìm một "bàn đạp" giúp mình đi lên nhanh chóng, Tước Mẫn Tịch hiểu được bản thân cần phải tự mình cố gắng phát huy tiềm năng của bản thân một cách trong sạch.

La Cao Bá ở bên ngoài tình nhân vô số, nhưng về nhà vẫn là người chồng, người cha chuẩn mực. Chưa bao giờ xác định yêu đương hay bị ràng buộc bởi một người phụ nữ tầm thường mà hủy hoại tiền đồ của bản thân, nhưng đó là trước khi chưa gặp Tước Mẫn Tịch.

Càng để ý đến Tước Mẫn Tịch, ông càng si mê người phụ nữ này không dứt ra được.

Đồng thời với lúc đó, Tước Mẫn Tịch cũng có người khiến mình say mê không dứt ra được, thiếu gia của Hoài Thánh - Hoài Kiều.

Để có vị trí xứng đáng với người tình trong mộng của mình, Tước Mẫn Tịch gần ba năm nỗ lực, liên tiếp giành được vô số hợp đồng đóng phim lớn của cả trong và ngoài nước.

Một câu nói: "Đứng trước thực lực tuyệt đối, mọi mưu mẹo đều trở nên vô nghĩa" chính là để dành riêng cho cô.

Tước Mẫn Tịch nhanh chóng trở thành biểu tượng của làng giải trí châu Á, nỗ lực và minh bạch là điều khiến người khác phải cúi đầu khâm phục.

Cuối cùng Tước Mẫn Tịch cũng có thể đứng trước mặt Hoài Kiều tỏ tình, có điều Tước Mẫn Tịch không ngờ đến, chính Hoài Kiều cũng cảm mến Tước Mẫn Tịch từ lâu, vì vậy hai người nhanh chóng chính thức tiến tới yêu đương.

Thế nhưng một La Cao Bá ở giữa kia nào có dễ dàng gạt qua một bên như vậy, tại buổi liên hoan trao giải bộ phim liên kết Á- Âu đầu tiên do Tước Mẫn Tịch nhận vai chính, La Cao Bá xuất hiện với tư cách một trong 7 nhà đầu tư lớn.

Cũng chính trong đêm đó, ông đã hủy hoại sự trong sạch của Tước Mẫn Tịch.

Đêm ấy trời mưa lớn, sấm nổ vang từng trận dài, tia sét sáng chói như muốn xé toạc bầu trời làm hai mảnh.

Hoài Kiều xông vào trong phòng, Tước Mẫn Tịch ngồi ở góc nhà, bộ váy dạ tiệc bị xé rách, trên cơ thể tuyệt mịn bầm tím những vết xanh đỏ. Dọc bắp đùi, dòng máu tượng trưng cho trình tiết của người con gái chảy uồn lượn một đường.

"Tịch..."

Ở trong lòng của Hoài Kiều, tiếng khóc của Tước Mẫn Tịch còn dữ dội hơn tiếng mưa ngoài kia. Đêm ấy, Hoài Kiều đã nói không biết bao nhiêu từ xin lỗi. Đêm ấy, Hoài Kiều đã nhắc đi nhắc lại không biết bao nhiêu lần cái tên "La Cao Bá" trong sự căm phẫn tột độ.

Thịnh Hải mới chỉ là một tập đoàn non trẻ có lịch sử thành lập hơn mười năm, so với Hoài Thánh căn bản còn chưa bằng một cái móng chân. Vì vậy dù chưa chính thức lên chức chủ tịch, tiếp quản Hoài Thánh, nhưng với chức vụ tổng giám đốc hiện tại của Hoài Kiều cũng đủ quyền lực để cho Thịnh Hải nếm đủ thất bại.

Liên tiếp hai tuần sau đêm xảy ra việc làm nhơ nhuốc của La Cao Bá, tập đoàn Thịnh Hải bị tập đoàn Hoài Thánh chèn ép vô số lần, dường như muốn triệt toàn bộ đường phát triển, đẩy công việc làm ăn của La gia đi vào ngõ cụt.

Nhiều người khi ấy không hiểu việc làm của Hoài Kiều thiếu gia, vì sao Hoài Thánh lấy lòng lại một mực phải đi triệt hạ một tập đoàn chưa có gì gọi là đáng bận tâm trên thương trường như vậy?

Tước Mẫn Tịch sau khi bị La Cao Bá làm nhục thì rơi vào trầm cảm, cuộc sống của Tước Mẫn Tịch là một chuỗi những hành động cô lập bản thân và sự im lặng kéo dài ngày qua ngày. Hoài Kiều thu xếp một căn hộ cách 50km về ngoại ô phía Đông thành phố để cô được thoải mái.

Một buổi tối, sau khi kết thúc công việc ở tập đoàn, Hoài Kiều vừa lái xe vừa gọi điện về cho Tước Mẫn Tịch.

Cô vẫn nhận điện thoại của anh, nhưng không lên tiếng, chỉ im lặng nghe.

"Alo Tiểu Tịch, nhớ anh không?"

"..."

"Anh đang về nhà với em rồi. Xin lỗi, hôm nay hơi nhiều việc."

"..."

"Anh còn mua món cơm chiên em thích nhất."

"..."

Rầm!

Tiếng va đập mạnh vang qua từ đầu dây, tiếng bánh xe vì phanh gấp mà chà sát vào mặt đường tạo lên âm thanh ghê tai, tiếng kính vỡ tan thành nhiều mảnh.

"Tiểu Tịch, em có đó không?"

Một hồi im lặng kéo dài. Không biết qua bao lâu, tiếng xe cứu thương cùng với tiếng xe cảnh sát rú lên ینگ ỏi, tiếng người ồn ào trong luồng giao thông rối loạn.

Nhưng hơn tất cả những âm thanh lẫn lộn kia, Tước Mẫn Tịch nghe được hơi thở ngắt quãng của Hoài Kiều, âm thanh vù vù trong sạch của gió, đưa những lời cuối cùng của anh đến với cô.

"Tịch, anh yêu em."

"Kiều..."

Tước Mẫn Tịch gọi tên anh, nhưng anh không nghe thấy nữa, cũng không hề đáp lại. Dù cô có gọi bao nhiêu lần, gọi bao nhiêu đêm, anh cũng vĩnh viễn không trả lời lại nữa.

Một chữ "Tịch" giống như dùng ôn nhu cùng tình yêu sâu sắc cả đời người để gọi, cô không nghe từ miệng ai được nữa.

"Elisa, tại sao em lại yêu nó? Tại sao không phải là tôi?"

Tước Mẫn Tịch cười đến lạnh lùng, đôi mắt cô không biết do nước trong bồn tắm mờ hay bị nước mắt làm mờ, chỉ thấy người trước mặt mờ lung một mảng.

"La Cao Bá, tại sao lại giết anh ấy? Tại sao không giết tôi?"

"Nếu Hoài Kiều còn sống một ngày, Thịnh Hải sẽ đứng trên bờ vực một ngày."

"Vậy đúng là ông đã giết anh ấy?"

"Elisa, chấp nhận làm người phụ nữ của tôi khó với em như vậy sao?"

"Tôi muốn làm La phu nhân, ông cho được không?"

Tước Mẫn Tịch chăm chọc nhìn La Cao Bá, cả người cô gần như chìm hẳn vào bồn nước lạnh ngắt.

"Chỉ cần ở cạnh tôi, tôi cho em những thứ còn hơn những thứ mà La phu nhân có thể có được."

"Đường đường là chủ tịch một tập đoàn, không những ngu xuẩn, mà còn ấu trĩ như vậy"

"Em..."

"La Cao Bá, ông có gan thì hãy giết tôi đi, nếu không tôi dù mất cả đời cũng nhất định kiện ông phải hầu tòa."

"Elisa, em đừng tưởng tôi không dám giết em"

"Nói hay lắm! Vậy giết tôi đi. Nào, giết đi!!!!"

Xung quanh chỉ toàn những nước, hoa hồng đỏ như máu, tiếng gió ù ù rét lạnh bên tai, ngoài kia trời hình như lại đổ một trận mưa lớn.

Hoài Kiều, cô đến với anh đây.

La Cao Bá hai tay run rẩy, Tước Mẫn Tịch cơ thể vô lực trong bồn tắm đầy nước. Khoảnh khắc tưởng như đã kết thúc mọi ân oán tình thù của giữa ba người, hóa ra lại vẫn còn có thể kéo dài tới hiện tại.

Chính Tước Mẫn Tịch cũng không ngờ, nơi cô tỉnh lại sau đó không phải thiên đường như suy nghĩ cuối cùng cô đã liên tưởng đến, mà là bệnh viện nồng nặc mùi thuốc sát trùng. Tay trái tê liệt vì truyền một lúc hai chai dịch.

Chính Tước Mẫn Tịch cũng không ngờ, khi cô có thể tỉnh lại đã là 5 năm sau, cái tên "Hoài Thánh" đã không còn tồn tại, vẫn là tòa nhà cao chọc trời nằm ở phía Đông của Bắc Kinh, nhưng nay người của Hoài gia không còn, Hoài Thánh cũng đã đổi thành tập đoàn "Lam Phích" do Lam gia đứng đầu.

5 năm, Thịnh Hải chuyển mình trở thành một trong những tập đoàn kinh tế vững mạnh, danh tiếng càng ngày càng vang dội.

5 năm, Elisa - bà hoàng của làng giải trí châu Á đã không còn tồn tại, có lẽ ngôi mộ giờ cũng đã xanh cỏ.

Và điều cô không ngờ nhất, là khi cầm trên tay giấy tờ chuyển nhượng tài sản của Hoài gia, toàn bộ số tài sản còn lại của Hoài gia giờ đã đứng dưới một cái tên mới: Hoài Ngọc - thân phận mới của cô.

Tước Mẫn Tịch đến cuối cùng vẫn nợ Hoài gia, đến cuối cùng vẫn là người của Hoài gia.

"La Cao Bá, ông đã nợ Hoài gia quá nhiều, và đã nợ quá lâu rồi. Bây giờ là lúc để trả lại."

La Cao Bá bất động nhìn Tước Mẫn Tịch.

"Luật sư bên bị cáo có quyền phản đối."

Người được mời làm luật sư của La gia ngay lập tức lên tiếng. Bạch Tư Khải hơi gật đầu, trầm giọng nói:

"Mời luật sư bên bị cáo."

"Xin hỏi luật sư bên nguyên đơn, làm thế nào tôi có thể tin người đang đứng trước mặt chúng ta thật sự là Elisa - bà hoàng của làng giải trí được cho là đã chết từ mười năm trước."

Diễn Quân đã sớm chuẩn bị cho câu hỏi này, nên cậu không hề có chút gì là lúng túng. Nhanh chóng trình lên hội đồng xét xử và đưa riêng cho luật sư của La gia một tập hồ sơ.

Đây là một số giấy tờ chứng minh thân phận của bà Tước Mẫn Tịch. Nếu quý tòa cùng luật sư của bên bị cáo vẫn chưa tin, có thể lập tức dùng máy quét mặt và xác thực vân tay tại đây.

Tài liệu Diễn Quân đưa lên đầy đủ lại chi tiết, đều có chữ kí và dấu xác nhận của cơ quan thẩm quyền, căn bản không cần phải nghi ngờ thêm. Nhưng vị luật sư của La gia xem chừng vẫn chưa bỏ cuộc.

"Dù cho đây là bà Elisa thật, thì cũng chỉ là câu chuyện kể lại từ một người, nếu không có thêm chứng cứ, sao có thể tùy tiện buộc tội thân chủ tôi."

Sau khi luật sư vừa mới dứt lời, ở hai vị trí khác nhau, Tàn Ngao và Triệu Minh đồng thời mỉm cười.

Triệu Minh đến người tưởng đã chết còn đưa được đến đây. Nói gì đến mấy thứ chứng cứ nhảm nhí kia.

Diễn Quân quay trở về chỗ ngồi, bàn tay gõ loạn trên bàn phím laptop, loa phát trong phòng xét xử mở đầu bằng những thanh âm rề rề hỗn loạn.

"Vi dụng cụ ghi âm bị ngâm nước lâu, nên tôi không thể khôi phục được toàn bộ, nhưng các vị cũng có thể nghe đại khái."

"Tại sao....không yêu tôi?"

"....Cao Bá...ông giết anh ấy..."

"Nếu Hoài Kiều còn sống một ngày. Thịnh Hải sẽ..."

"Vây...ông giết anh ấy..."

"...Làm người phụ nữ của tôi..."

"...."

"...."

"....Có gan...hãy giết tôi... sẽ kiện ông..."

"Đừng tưởng tôi không dám..."

"...Nào, giết đi!..."

Tước Mẫn Tịch bước đến gần hơn về phía La Cao Bá.

"La Cao Bá, tôi đã nói rồi đúng không. Nếu như tôi không chết, tôi dù mất cả đời cũng bắt ông phải trả giá."

Bạch Tư Khai gõ một tiếng búa giọng nói uy nghiêm

"Bên bị cáo còn gì để biện hộ không?"

Mấy người nhà La gia đã cúi thấp đầu, họ không hề bất ngờ khi nghe Tước Mẫn Tịch kể lại câu chuyện, là vì họ vốn đã sớm biết, hơn nữa còn cùng nhau che giấu. Nhưng lại không thể ngờ được bằng chứng lẫn nhân chứng đều có thể đầy đủ như vậy, đến mức không còn gì để chối cãi.

Về mặt luật sư đại diện của La gia vô cùng bất lực.

"Thưa tòa, bên bị cáo không còn gì để biện hộ."

"La Cao Bá, như vậy với điều khoản tố thứ nhất trong bản tố tụng của nguyên đơn, luật sư nguyên đơn đã đưa ra đầy đủ chứng cứ chứng minh ông là kẻ cường hiếp Tước Mẫn Tịch, cố tình gây tai nạn hại chết Hoài Kiều và có hành vi ám sát bắt thành đối với Tước Mẫn Tịch. Ông có thừa nhận tội danh không?"

La Cao Bá nhìn Tước Mẫn Tịch, trong lòng không hề cảm thấy bất phục, chỉ thấy dâng trào xót xa. Sống đến từng tuổi này, cuối cùng cũng phải thừa nhận, đàn ông dù thế nào cũng sẽ thua dưới tay người phụ nữ mình yêu.

Mấy chữ nói ra bình ôn: "Tôi thừa nhận."

Triệu Quân ngồi ở bên dưới thở phào một hơi, cậu nhìn sang anh hai mặt không biến chuyển. Rõ ràng việc La Cao Bá thừa nhận là thủ phạm vụ tai nạn của Hoài Kiều mới là bước đầu. Có thể chứng minh được La Cao Bá và La gia đã ký hợp đồng và nằm trong đường dây của ZED hay không mới là điều đáng nói.

"Phiên tòa tạm dừng trong 15p, mời những người tham dự phiên tòa đứng dậy và ra khỏi phòng xét xử. "

Đúng lúc này, điện thoại của Tần Ngạo đổ chuông.

"Chủ tịch, tôi đã tìm ra vị trí của thiếu phu nhân."

Tần Ngạo nghe xong, vô thức hướng mắt nhìn sang Triệu Minh vẫn còn đang nói gì đó cùng luật sư Diễn Quân, nụ cười trên môi y trở nên ngông cuồng.

"Còn không mau đưa thiếu phu nhân về nhà."

Triệu Minh, cậu cố gắng đánh bại La gia thế để làm gì? Muốn từng chút chặt đứt mọi gông xích trói buộc La Thư Anh sao? Chỉ tiếc, cô ta vòng đi vòng lại vẫn không thể nào thoát khỏi vị trí thiếu phu nhân của Tần gia. La gia yếu kém mới có thể để cho cậu tùy ý treu đùa, nhưng Tần gia thì không như vậy đâu.

Hôm nay nếu cậu hạ được La gia, thì tôi cũng có lại được La Thư Anh, xem ra hai chúng ta đều nên vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Ở phía bên này, điện thoại của Diễm Quân cũng đổ chuông.

"Chủ tịch, là Tư Á gọi."

"Nghe đi."

Diễm Quân ấn nút kết nối cuộc gọi, đầu dây bên kia giọng Tư Á lập tức truyền đến.

"Báo với chủ tịch, người của Tần gia đã tìm thấy vị trí của thiếu phu nhân."

Diễm Quân sau khi nghe xong, lập tức quay lại nói nhỏ vào tai Triệu Minh.

"Ồ?"

Về mặt Triệu Minh bỗng dưng trở nên tràn đầy hứng thú, thậm chí phía đuôi mắt còn hơi cong lên thể hiện ý cười.

"Chủ tịch nói thế nào? Có cần tôi cử người đến bảo vệ thiếu phu nhân không?"

"Ồ?"

"Ý anh là gì hả?"

"Chủ tịch nói ồ!"

"..."

Triệu Minh nhận điện thoại từ tay Diễm Quân, giọng nói của anh không có gì là thể hiện lo lắng.

"Tư Á, cô cảm thấy nhà của ba mẹ tôi là nơi ai muốn vào thì liền có thể vào sao?"

"Không thể nào."

Người khác thì Tư Á không dám chắc nhưng nếu đã là Triệu phu nhân và Triệu lão gia thì chắc chắn là không thể nào.

"Vậy có gì mà phải lo lắng."

"Vâng, tôi đã hiểu rồi."

Triệu Quân lấy cafe mang đến cho Triệu Minh và Diễm Quân.

"Anh hai, vừa nghe điện thoại của ai vậy."

"Tần Ngao đã biết được vị trí của Tiểu Anh?"

"Chị dâu?"

Triệu Quân hơi bất ngờ, nhưng cũng giống như Triệu Minh, cậu hiểu rất rõ ba mẹ mình. Đừng nói đến việc đưa chị dâu đi, một móng chân chỉ sợ cũng không thể chạm được.

Lúc này ở nhà, La Thư Anh vừa mới thức dậy, Thi Nhi đang giúp cô làm vệ sinh cá nhân. Ở dưới lầu, Triệu phu nhân vừa làm bữa sáng vừa hát thiếu nhi. Ngoài khuôn viên, Triệu lão gia chăm chút tưới cây.

Ngoài cổng có hai chiếc ô tô đen dừng lại, xuống xe là khoảng 5-6 người đàn ông mặc vest đen chỉnh tề, ai cũng cao to vạm vỡ.

"Bà nó, hôm này nhà mình có mời khách sao?"

Triệu lão gia ngạc nhiên nói vào bên trong. Triệu phu nhân vẫn đang say sưa hát.

"Bà nó!!!"

"Hở???"

"Hôm nay nhà mình có mời khách sao?"

"Khách nào?"

Hai người nhà gào qua gào lại được mấy câu thì cảm thấy giống như đã chạy bộ cả vài trăm mét, Triệu phu nhân rút cuộc không nhịn được, chạy ra ngoài cửa xem tình hình trong khi một tay vẫn còn cầm cái chảo có hai quả trứng ốp la chưa chín hẳn.

"Ông nói cái gì vậy?"

Lúc này mấy tay vệ sĩ đã bước đến sát hai người, Triệu phu nhân nhìn một lượt, ghé tai Triệu lão gia đánh giá.

"Ông nó, mấy tên trai này nhìn ngon ra phết nhờ."

"..."

Triệu lão gia đen mặt, quay lại gần giọng với Triệu phu nhân

"Hồi trẻ tôi còn ngon hơn nhiều."

Triệu phu nhân bĩu môi, còn chưa kịp phản bác lại ông già tự luyến bên cạnh thì đã bị một chàng trai đứng đầu cắt ngang lời.

"Bác trai, bác gái."

"Triệu phu nhân."

"Triệu lão gia."

Triệu lão gia lập tức nghiêm khắc chỉnh đốn lại cách xưng hô của cậu ta.

"À vâng, Triệu phu nhân, Triệu lão gia. Bọn tôi tới đây để đưa thiếu phu nhân của Tần gia về."

Triệu phu nhân quay sang Triệu lão gia, hắt hàm hỏi:

"Ông nó, thiếu phu nhân của Tần gia là đứa nào vậy?"

"Không biết. Cũng không phải thiếu phu nhân của Triệu gia, sao tôi biết được."

Triệu phu nhân gật gù, sau đó xoay ra nói với người trước mặt.

"Cậu nghe thấy chưa? Thiếu phu nhân của Tần gia là ai, hai ông bà già này còn chẳng biết. Sao thiếu phu nhân của Tần gia mấy cậu lại chạy đến căn nhà nhỏ bé này làm gì?"

Cậu trai trẻ đứng trước bậc trưởng bối thì có phần hơi ngại, nhưng cuối cùng vẫn buộc phải mở lời:

"Triệu lão gia, Triệu phu nhân, xin thất lễ với hai vị."

Có điều chân chưa kịp bước lên một bước, đầu đã hứng trọn hai quả trứng ốp la của Triệu phu nhân, lòng đào còn ám cháy từ đỉnh đầu xuống trán, dần xuống gương mặt hơi ngăm đen.

Triệu lão gia đứng vỗ tay cười, niềm nở khen bà xã nhà mình quá bá đạo. Mấy người thanh niên đứng phía sau cảm thấy sống lưng hơi gai gai, này là kiểu tình huống gì đây?

"Cậu trai trẻ, bà nhà tôi hơi kích động, để tôi giúp cậu rửa sạch."

Triệu lão gia nói xong, mở nắp bình tưới cây rồi ngâm một ngụm lớn nước, sau đó phun toàn bộ lên mặt người thanh niên.

"Sao ông ngâm nước bẩn vậy?"

"Yên tâm, nước tưới cây nhà mình thậm chí còn tinh khiết hơn nước uống nhà Tần gia, có gì mà bẩn."

"Ừ, cũng đúng. Mà sao ông không cầm bình xịt thẳng vô cho đỡ mất công."

"Bà không thấy làm như vậy bớt ngầu hơn hẳn à, tôi làm như vừa rồi mới ngầu chứ."

"Cũng đúng ha. Lâu lâu mới được bữa thông minh đó."

Hai vợ chồng lại người xướng kẻ họa, hoàn toàn đem mấy "bức tượng" ở trước mặt gạt qua một bên.

Tuy nói Triệu lão gia và Triệu phu nhân vẫn luôn nổi tiếng vì là cặp vợ chồng vô cùng khác người, nhưng đúng là trăm nghe không bằng một thấy. Khác đến nỗi khiến người ta thật sự hận trên đời sao lại có dòng họ Triệu.

"Anh, giờ làm gì?"

Chàng trai trẻ vừa được ăn hai quả trứng ốp la của Triệu phu nhân lại được tặng thêm một cốc nước lọc của Triệu lão gia hình như cũng là người đứng đầu trong số họ.

"Còn thế nào nữa, chúng mày muốn chết ở đây hay chết dưới tay Tần thiếu gia hả?"

"Nhưng họ đáng tuổi ba mẹ chúng ta cơ mà, sao xuống tay được."

Triệu phu nhân nghe câu này xong, vẻ mặt rõ ràng không hài lòng.

"Ý cậu muốn nói bốn tiểu thư đây già hả?"

Triệu lão gia thậm chí còn tưởng tượng ra người vừa nói câu này sẽ được ăn liên hoàn thập chương của phu nhân nhà mình. Quả nhiên, cái chảo trên tay Triệu phu nhân bay một đường hoàn mỹ, đập cái "cốp" lên đầu kẻ vừa phát ngôn tùy tiện.

"Hết cách rồi, chúng mày cứ xông lên, nhưng đừng làm bị thương hai người họ."

"Anh, xông lên nhưng lại không làm bị thương họ thì chúng ta làm gì, né đòn hay chịu trận."

"Thằng ngu, mày làm gì được thì làm đi."

"Ồ chàng trai, cậu có dám chắc chết ở đây sẽ không thảm hại hơn chết dưới tay tiểu tử ranh Tần Ngạo không? Chưa nghe câu gừng càng già càng cay sao?"

"Thằng kia! Đừng có mà động đến phu nhân của ông đây."

Chỉ mấy phút, không gian từ hỗn loạn đủ tiếng người đan xen trở nên yên ắng, mấy thanh niên lực lưỡng kẻ ngồi người nằm sõng soài trên đất. Triệu lão gia khoác vai Triệu phu nhân vô cùng thắm thiết.

"Bà nó, lâu rồi mình mới vận động xương cốt như này nhỉ. Tôi có cảm giác trẻ ra cả chục tuổi ấy chứ."

"Phải phải. Ông nó nhìn xem có phải mặt tôi tự dưng xinh đẹp như con dâu rồi không? Nếu tôi nhớ không nhầm thì từ lần đạt giải nhất Taekwondo ở Anh, tôi với ông chưa dùng lại mấy miếng võ này lần nào."

"Có phải như bọn tiểu tử ranh đâu mà động tý là đâm với đá."

"À chắc ông lâu rồi cũng không cầm đến cây cung trong nhà nhỉ, ngày xưa tôi thích mê ông vì tài bắn cung đỉnh cao ấy chứ."

"Hay nhân tiện mình đem ra thử luôn."

"Được, tuy lâu lắm rồi không dùng đến nhưng cây cung đây là quà của ba tôi để lại, mũi tên dù qua nhiều năm vẫn vô cùng sắc bén, một phát xuyên qua ngọt sớt ấy chứ."

Cha mẹ quý thần oi...hai vị thánh vương thánh mẫu có thể quan tâm đến biểu cảm của chúng nô tài đang ở dưới đất này một chút có được không hả?

Bị đánh đến toàn thân đau nhức, máu mồm cũng học ra cả rồi mới biết hai vị thánh vương thánh mẫu từng đạt nào là giải võ thuật, nào là giải bắn cung.

"Ông nó đợi chút, tôi vào lấy cung ra luôn đây"

"Triệu lão gia, Triệu phu nhân, là nhầm lẫn...nhầm lẫn thôi...đã thất lễ với hai vị rồi..."

Lời nói còn chưa dứt, cả đám đã vừa bò vừa lết ra đến tận cổng, lên xe ô tô phóng đi mất dạng.

"Dọa chút thôi mà đã cong đuôi chạy rồi hả?"

Triệu phu nhân tiến nhặt lại cái chảo, tiếc đứt hai quả trứng ốp la.

"Thằng tiểu tử này, cố tình để hai thân già gặp rắc rối đây mà."

Triệu lão gia vận vẹo thân mình, quả nhiên tài năng cũng chẳng thối được tuổi già, mới tung vài chiêu cơ bản đã thấy xương sống như lệch đi cả một đoạn, cổ tay cũng hơi đau nhức.

Chưa hết, lại bị Triệu phu nhân tiện tay cầm chảo choảng cho một cái vào đầu.

"Sao ông lại dám trách cứ con trai của tôi hả? Còn nữa bảo vệ con dâu chính là nhiệm vụ của chúng ta."

"Được rồi, được rồi. Thần đã biết rồi, mời hoàng hậu nương nương vào trong ếp lại hai quả trứng khác, con dâu sắp xuống ăn sáng rồi."

Triệu phu nhân không quên lờm Triệu lão gia một cái rồi mới đi vào trong bếp, bà lại bắt đầu hát một bài hát khác nghe vô cùng vui tai.

"Diễn Quân, báo lại với chủ tịch thiếu phu nhân đã an toàn rồi."

"Chủ tịch đã biết rồi."

"Còn mấy tên hôm nay đến muốn đưa thiếu phu nhân đi, e rằng cả đời không bao giờ dám đắc tội với người họ Triệu"

"Đừng ai không đừng, lại đừng phải hai Boss lớn của Triệu gia, tự làm tự chịu."

Diễn Quân tắt điện thoại, cậu nhìn xuống đồng hồ, hết 15 phút nghỉ giữa giờ, cửa phòng xét xử đã được mở lại, mọi người đang dần ổn định chỗ ngồi, phiên tòa tiếp tục diễn ra.

***

(Biết tại sao nay tui đăng 3 chương liền không? Vì là thứ 6 hoặc thứ 7 tui mới lại có thời gian đăng tiếp. Tuần này tui rất là rất là rất là bận. Nếu thu xếp xong việc sớm thì tui sẽ đăng sớm hơn. Nếu không được thì đành để các bé chờ đến cuối tuần mới có chương mới. Ếc ếc:"<)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

"Bị cáo La Cao Bá, bên nguyên đơn kiện bị cáo kí kết hợp đồng với ZED vào ngày 21.5.2008. Bị cáo có thừa nhận không?"

"Phủ nhận."

Mấy người nhà La gia đồng thời lên tiếng, Bạch Tư Khải gõ chiếc búa gỗ xuống bàn.

"Khi tòa đang hỏi một đối tượng cụ thể, những người khác không được phép nói xen vào."

"Bị cáo La Cao Bá, ông có thừa nhận không?"

"Tôi phủ nhận."

Mọi người đều nhận thấy La gia đang rơi vào thế bị động, nhưng đâm lao thì phải theo lao, trừ khi Triệu Minh tài giỏi đến mức mang được bản hợp đồng vốn dĩ đã bị tiêu hủy ngay từ lúc vừa ký kết mười năm trước để chứng minh mối quan hệ của La gia với ZED, nếu không, không gì có thể buộc tội được ông.

"Luật sư bên nguyên đơn có thể tiếp tục biện luận."

Lúc này, Diễn Quân cho người mang lên một vật lạ có hình dạng giống như khối lập phương, có kích cỡ cao gần bằng thân người.

"Theo thông tin của cục cảnh sát Bắc Kinh cung cấp, cuộc điều tra đối với những đối tượng tình nghi có quan hệ với ZED luôn đi vào bế tắc chính là vì ZED có quy định hợp đồng sau khi ký kết sẽ lập tức tiêu hủy trước sự chứng kiến của cả hai bên.

Cũng chính vì vậy mà họ không có cách nào chứng minh được mối liên hệ của những đối tượng này với ZED. Nếu hôm nay tôi nói, ngoài bản hợp đồng kia còn có một thứ có thể chứng minh mối liên kết này thì sao? Mời mọi người nhìn vào khối lập phương này, đây là thứ có thể chứng minh La Cao Bá là người thuộc đường dây tội phạm ZED"

"Ồ?"

Mấy người nhà Tần gia bên dưới cảm thấy không thể tin nổi những điều Diễn Quân vừa nói, nhìn chăm chú vào khối lập phương màu bạc ở trên bục.

Bạch Tư Khải hơi cảm thán trong lòng, nếu hôm nay thật sự có cách khác chứng minh được La Cao Bá và ZED có liên quan mà không cần bản hợp đồng "Chết" kia, đây sẽ không đơn thuần là vụ án của La gia nữa, mà nó sẽ thành một bước tiến lớn cho cảnh sát Bắc Kinh và cảnh sát toàn quốc trong việc truy bắt ZED. Bản thân ông tuy không hi vọng quá nhiều, nhưng cũng cảm thấy rất mong chờ với những điều luật sư Diễn Quân sắp nói đến.

La Cao Bá thậm chí muốn cười lớn một tiếng, không cần hợp đồng cũng chứng minh ông và ZED có liên quan? Đúng là có một cách, nhưng cách này ngoài thành viên của ZED, người ngoài đừng mơ biết đến.

"La Cao Bá, tôi biết ông đang nghĩ gì."

Triệu Minh đột ngột lên tiếng, Bạch Tư Khải chưa kịp nhắc nhở đã thấy anh nói tiếp

"Thật ra tôi vẫn luôn thắc mắc, ông có bao giờ suy nghĩ về lý do bốn năm trước La Thu Nhu gặp tai nạn qua đời mà không phải là La Thu Anh không?"

La Thu Nhu, nghe đến cái tên này, sắc mặt Tần Ngao lập tức có chuyển biến. Nhưng y không hiểu hết ý tứ trong lời nói của Triệu Minh.

"Lược sư Diễn Quân, phiền cậu mở cái này lên. Trước khi tiết lộ cho mọi người biết cách có thể chứng minh tội trạng của La Cao Bá, nên cho ông ta biết nguyên do dẫn đến ngày hôm nay. Ngày ông phải cúi đầu nhận tội một cách tâm phục khẩu phục"

"Vâng."

Diễn Quân nhận lấy cây bút bạch kim có thiết kế đẹp mắt, nhưng thân ngoài hơi nhiều vết xước, nhìn giống như đã được bảo quản từ mấy năm.

Cậu thao tác kết nối bộ nhớ của cây bút vào với laptop, rồi từ laptop kết nối vào loa để âm lượng đủ cho tất cả mọi người nghe thấy. Sau vài giây im lặng, giọng Triệu Minh lập tức truyền qua.

"Thu Nhu, em gọi tôi có việc gì?"

"Phải có việc mới có thể gọi sao, anh hai?"

Đôi mắt Tần Ngao vô thức chuyển động về phía loa phát ra âm thanh. La Thu Nhu, đây đúng là giọng của cô.

4 năm trước...

La Cao Dự hai tay xò trong túi quần, bộ quần áo ở nhà thoải mái khiến anh bớt đi vẻ nghiêm túc khó gần thường ngày, tiến gần La Thu Nhu đang đứng ở hành lang tầng 5, cách vài bước chân về bên trái của cô là ban công trồng đầy hoa anh thảo.

"Thu Nhu, em gọi tôi có việc gì?"

"Phải có việc mới có thể gọi sao, anh hai?"

Thu Nhu hơi cười chua chát, ánh trắng từ bên ngoài chiếu xuống vóc dáng hoàn mỹ của cô. La Cao Dự nhún đôi lông mày, nụ cười này không nên có ở một cô gái chỉ mới 18 tuổi như cô, khác với La Thu Anh ngốc nghếch cái gì cũng vô tư đơn giản, La Thu Nhu đã quá trưởng thành so với lứa tuổi của mình.

Một bản ngã nổi loạn và ngông cuồng, thậm chí còn có chút bất chấp nghiệt ngã không biết từ bao giờ đã hình thành trong cô, đối lập với hình tượng cô nữ sinh gương mẫu, cô con gái thiên tài của La gia.

Một bản ngã chỉ để cho La Cao Dự có thể nhìn thấy.

"Dự..."

"Gọi là Cao Dự."

La Cao Dự trầm giọng sửa lại cách xưng hô của La Thu Nhu, khiến cô bỗng dưng bật cười thành tiếng.

"Em biết, suốt 18 năm không biết đã bị anh chỉnh đốn bao nhiêu lần nhỉ? Em đã từng rất ghen tị, thậm chí tức giận, vì tại sao La Thu Anh có thể gọi anh thân thiết như vậy, còn em thì không thể. Thậm chí con bé còn chưa từng gọi anh một tiếng anh hai, từ nhỏ đến lớn cũng chỉ gọi thẳng tên như vậy, nhưng anh không hề chỉnh đốn. Anh hai, xem ra anh quá thiên vị rồi."

La Cao Dự im lặng không lên tiếng, La Thu Nhu đột nhiên gọi anh ra đây chắc chắn không phải để nói những điều như vậy.

"Ngày mai đi chụp ảnh cưới rồi, nên nghỉ ngơi sớm đi."

"Cao Dự, anh yêu La Thu Anh như vậy sao?"

Không biết qua bao lâu, La Thu Nhu mới nghe La Cao Dự đáp lại, một chữ không thừa không thiếu, khẳng định chắc chắn: "Yêu."

"Yêu em gái của mình, thậm chí còn là cô em gái đang thương thầm một chàng trai khác. Đau lòng không?"

"Đau."

"Yêu mà không thể thổ lộ, không thể độc chiếm, không thể kè bên, cam tâm sao?"

"Không cam tâm."

La Cao Dự tiếp tục đáp, La Thư Nhu cảm thấy có lẽ mình yêu La Cao Dự chính là vì vậy, anh chưa bao giờ trốn tránh điều gì, trốn tránh cảm xúc của chính mình thì càng không. Anh yêu sẽ nói yêu, đau sẽ nói đau, không phải như những người chỉ biết nói mấy lời lừa người dối lòng.

Bản thân La Thư Nhu cảm thấy, tình yêu nam nữ vốn dĩ vô cùng đơn giản, nếu như hai người không cố tình làm phức tạp hóa mọi chuyện lên, khiến nhau đau khổ, khiến nhau dằn vặt, khiến nhau buông bỏ.

"Em có cách giúp anh có được Tiểu Anh."

La Cao Dự liếc mắt nhìn qua La Thư Nhu, cô ném về phía anh một chiếc zippo bằng vàng, rút từ trong túi áo ra một bao thuốc lá, vừa lấy một điếu thuốc vừa nói với La Cao Dự.

"Châm thuốc giúp em."

Nhìn thao tác của cô có thể nhận ra đây không phải lần đầu La Thư Nhu hút thuốc, tuy bất ngờ nhưng La Cao Dự cũng không từ chối, giúp cô châm thuốc, đầu điếu thuốc bén lửa cháy sáng trong đêm.

"Cao Dự, có muốn nghe chuyện của em không?"

La Thư Nhu nhả một vòng khói, vị bạc hà làm mũi cô cay cay. La Cao Dự xoay chiếc bật lửa trong tay.

"Muốn."

Hôm nay, lần đầu cũng là lần cuối La Thư Nhu chủ động kể về câu chuyện của cô.

Hôm nay, người đầu tiên cũng là người cuối cùng nghe câu chuyện này chính là anh, La Cao Dự.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

[Câu chuyện của La Thư Nhu - Thượng]

***

La Thư Nhu cũng không còn nhớ rõ lần đầu tiên bản thân nhận thức được trên đời có một người giống mình y đúc là khi nào. Nhưng cô có thể nhớ rõ những cảm xúc đã buộc cô cùng em gái La Thư Anh lại với nhau. Có giận dữ, có ghen tị, uất ức, không cam lòng, tuy nhiên cũng có cả tình yêu thương.

Sợi dây tình cảm giữa hai cá thể cùng chào đời chung vào một khoảnh khắc là điều mà người bình thường khó mà hiểu được. Không quá bền vững cũng chẳng quá mỏng manh, nhưng lại không bao giờ có thể cắt đứt.

Lên 8 tuổi, ở độ tuổi vốn dĩ chỉ nên biết đến có ăn chơi, La Thư Nhu đã phải học về gia quy của Tàn gia - gia đình chồng tương lai của cô, học về sự lễ độ, lý lẽ đối trên nhường dưới và khuôn phép của một cô con gái danh gia vọng tộc.

Lên 8 tuổi, chính La Thư Nhu cũng không ngờ việc tình cờ đeo sợi dây chuyền cúc họa mi của La Thư Anh đến buổi gặp mặt đầu tiên với Tàn Ngạo lại có thể là mở đầu cho tất cả câu chuyện sau này.

Khi còn nhỏ, mỗi khi thấy La Cao Dự chỉ nuông chiều và thân thiết với một mình La Thư Anh, cô đơn thuần nghĩ rằng bản thân mình ghen tị như một người em gái.

Càng lớn lên, La Thư Nhu càng phát hiện, cô không phải đang ghen như một đứa em gái, mà là ghen như một người con gái. La Thư Nhu yêu La Cao Dự, anh có thể đã biết hoặc chưa biết, hoặc cũng có thể biết mà vẫn luôn giả vờ như không biết.

Tuy là hai chị em sinh đôi, nhưng La Thư Nhu lại có chỉ số thông minh cao hơn La Thư Anh rất nhiều, tận dụng sự thông minh vốn có của cô, La Cao Bá đã chú tâm đến việc đào tạo cho La Thư Nhu trở thành viên ngọc quý của La gia.

Người ngoài nhìn vào thấy bất công với La Thư Anh lắm đúng không? Nhưng La Thư Nhu lại cảm thấy, cô thà làm một kẻ ngu ngốc giống La Thư Anh, cũng không muốn trở thành thiên tài chết tiệt gì đấy.

La Thư Anh là kẻ ngốc hạnh phúc.

Còn La Thư Như sống như một cô công chúa, cốt cũng chỉ là mang lại lợi ích cho La gia sau này. Cô chưa bao giờ được sống như là chính cô.

Hỏi La lão gia, La phu nhân có yêu thương cô không? Yêu chứ. Yêu nên mới để cô học gia sư kiến thức tiểu học ngay từ khi còn học mẫu giáo, rồi học kiến thức cấp 2 ngay khi vừa lên đến tiểu học. Yêu nên mới để La Thư Như tham gia đủ lớp kỹ năng từ hội họa đến ca hát. La Thư Như phải học suốt 14 tiếng mỗi ngày.

Cô tập luyện đến cả mười đầu ngón tay đều như muốn gãy ra, não bộ như muốn ngừng hoạt động. Có những lúc cảm thấy cơ thể sắp nổ tung không thể chịu được nữa, La Thư Như khóa cửa phòng và đập phá, cô xé tất cả mọi thứ có thể xé được, sách vở và quần áo.

Thế nhưng não phải của La Thư Như không thể tốt như em gái La Thư Anh, những bức tranh cô máy móc vẽ ra không linh hồn không cảm xúc. Những bài nhạc cô chơi chỉ đơn giản là một chuỗi âm thanh nối nhau vang dài, hoàn toàn không biểu đạt tâm ý.

Vì thế, La Thư Như dần tìm đến những thứ giúp cô biểu đạt được tâm ý của mình, đó là lúc bản ngã u tối được hình thành sau thời gian dài dồn nén và vốn luôn ẩn sâu trong cô bộc phát kịch liệt.

Kẻ ngọc không thể tự dung mà thành thiên tài. Nhưng một người vốn dĩ là thiên tài thì không khó gì để giả làm kẻ ngọc.

Khi La Thư Như đặt chân vào cấp ba, La Cao Bá không còn áp đặt việc học hành của La Thư Như nữa. Vì cô đã trưởng thành và phát triển theo đúng mong đợi của ông.

Ban ngày, La Thư Như đi học ở trường, thành tích học tập và đánh giá đạo đức nếu như xếp thứ hai, thì sẽ không có người xếp thứ nhất. Buổi tối, La Thư Như trang điểm đậm, làm giả chứng minh thư với cái tên Di Liễu để vào KTV lớn nhất thành phố, rượu mạnh và nhạc mở lớn làm đầu óc cô tê dại đi, hai tai ù ù không còn nghe thấy những lý thuyết dạy dỗ nhặng nhẹo của La gia, không nghe thấy bài giảng đạo vô nghĩa ở trường học.

Đua xe, cờ bạc, rượu, thuốc lá và đàn ông, là những thứ La Thư Như có thể tự mình làm chủ. Là những thứ cho cô cảm giác tự do thật sự.

Vì vậy, không khó để La Thư Như có thể vờ như đang cho Tần Ngạo một tình yêu sâu đậm thật sự. Thứ y luôn nhìn thấy vốn dĩ chỉ là thứ mà cô muốn để y thấy.

La Thư Như chưa từng yêu Tần Ngạo. Cô chỉ đang ghen tị với La Thư Anh luôn luôn hạnh phúc, luôn luôn có thể làm một viên ngọc đúng nghĩa. Một viên ngọc dù không quý, thì nó vẫn luôn có những giá trị riêng, nó vẫn luôn tỏa sáng, giống như La Thư Anh.

Còn La Thư Như cô, chẳng qua cũng chỉ là cục đất sét bị La gia cưỡng chế mài giũa, rồi thản nhiên nhét vào trong vỏ bọc xa xỉ và tung hô với mọi người đây là viên ngọc quý giá thật sự mà thôi.

Ba ngày trước bữa tiệc sinh nhật 18 tuổi của hai chị em La Thư Như và La Thư Anh. Đêm ấy sau cuộc hoan ái kéo dài cùng với một anh chàng mà cô còn chẳng thể nhớ tên, La Thư Như cả người đầy mùi rượu trở về nhà.

Mấy ngày hôm nay cô thường hay uống rượu đến mức bước đi không vững, sau khi nói với quản gia mình có thể tự đi lên phòng được, La Thư Như vịn cầu thang bước từng bước chậm chạp. Sau bữa tiệc sinh nhật 18 tuổi sắp tới chính là lễ kết hôn của cô và Tần Ngạo, La Thư Như nghĩ thôi đã thấy muốn cười miệt thị.

"Kết hôn cái con mẹ nó, bà đây còn chơi chưa đủ"

La Thư Như lẩm bẩm trong miệng, dạ dày cuộn lên khó chịu.

"Có thể chết không? Không thể chết ư? Trả cho tao tự do thật sự. Tất cả chúng mày đều xuống mồ hết đi, La gia có nên tồn tại không? Tao có nên tồn tại không? Minh là ai thế? Sao cứ phải là tao, sao tao lại là La Thư Như..."

"Dạ, em yêu anh. Em chỉ yêu anh thôi. Sao anh không yêu em? Em không tốt sao? Em là thiên tài cơ mà. Là thiên tài..."

Đôi mắt La Thư Như phủ một tầng nước, từng giọt nối nhau lăn xuống gương mặt trang điểm đậm, làm nhòe mascara và son môi khiến gương mặt cô trở nên lấm lem. Chưa ai từng nhìn thấy La Thư Như khóc, không phải vì cô không biết khóc, mà vì những giọt nước mắt của cô đều chỉ lặng lẽ chảy ra trong đêm tối. Rơi rồi vỡ tan vào hư không.

La Thư Như định mở cửa phòng, lại mơ hồ phát hiện ra đây hình như không phải cửa phòng mình. Một bên kính áp tròng không biết đã rơi từ lúc nào, khiến tầm nhìn càng thêm mờ mịt. Một hồi sau rốt cuộc cũng nhận ra, La Thư Như đã đi nhầm lên lầu 4, trong khi phòng của cô ở lầu 3.

Ngay khi cô định quay người bỏ đi thì nghe thấy tiếng bà mẹ nói chuyện bên trong.

"Cao Bá, ông đừng làm vậy, nó cũng là con chúng ta mà."

"Nếu không thì bà bảo tôi phải làm sao? Hắn ta nhất quyết muốn con bé là điều kiện để chấm dứt hợp đồng."

"Cao Bá, chẳng lẽ không còn cách nào khác sao? Sao ông lại phải chấm dứt hợp đồng với ZED chứ, như bây giờ không tốt sao?"

"Đàn bà thì biết cái gì mà nói, gia nghiệp của mình mà lại phải ở dưới trướng người khác, nói hướng đông phải đi đông, nói hướng tây phải đi hướng tây,

thế là tốt ư? Mười năm rồi, tôi chờ mãi mới hết 10 năm này, hiện tại là cơ hội không thể bỏ lỡ. "

La Thư Nhu nghe không hiểu, nhưng cô vẫn lúi lại sát cánh cửa để nghe xem hai người họ đang nói về chuyện gì.

Ba cô La Cao Bá đang gắt gỏng với mẹ cô, La Thư Nhu thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng khóc nức nở của bà.

"La Cao Bá, ông cũng biết rõ nếu đem Tiểu Anh đẩy cho ZED, sau khi gia nhập con bé sẽ phải trải qua huấn luyện tàn nhẫn, nếu không thể vượt qua bài kiểm tra thì chỉ có con đường chết. Một đứa ngốc nghếch vô tư như nó sao có thể chịu nổi? Kể cả có thể chịu được thì nó cũng sẽ không còn là con cháu La gia nữa, cả cuộc đời nó sau này cũng không thể sống theo ý mình nữa. Hồ dữ còn không ăn thịt con, ông sao có thể đẩy Tiểu Anh của chúng ta vào nơi đó."

"Nếu đây là sự hi sinh vì cả La gia này, thì vẫn là thích đáng."

"Tôi phản đối, nó cũng là con tôi. Tôi phản đối."

"Uất Dung, nếu không muốn Tiểu Anh phải chết trong tay ZED, thì La gia phải tự mình kết liễu con bé. Dù sớm dù muộn, số mệnh lần này của nó là không thể tránh khỏi!"

"Cao Bá...."

"Một ngày trước khi lễ cưới của Tiểu Nhu và Tần Ngao diễn ra vào tháng sau, cũng là ngày ZED muốn mang Tiểu Anh đi. Hôm ấy tôi sẽ cho người sắp xếp một vụ tai nạn bất ngờ, Tiểu Anh sẽ..."

"Không..."

La phu nhân bật khóc thành tiếng, La Cao Bá cũng chỉ đành bất lực thở dài.

"Uất Dung, bà phải hiểu trong hai đứa con gái của chúng ta, phải chọn một, phải bỏ một. Có lẽ ngay từ đầu, việc hai đứa nó cùng sinh vào một lúc đã định sẵn số phận này. Cái gì đồng thời tồn tại cũng đều không phải là phúc. Vì gia tộc này..."

Bên ngoài phòng, La Thư Nhu thấy lòng hai bàn tay đỏ đầy mồ hôi, con say rượu đã tan đi từ lúc nào, thần trí cô trở nên vô cùng tỉnh táo.

La Thư Nhu từng tưởng tượng ra bao nhiêu lần La Thư Anh đi đường bị ngã gãy tay, La Thư Anh bị xe tông mất trí nhớ, La Thư Anh ăn com mắc nghẹn, La Thư Anh đột nhiên biến thành một con tắc kè, có những tưởng tượng độc tâm, cũng có những tưởng tượng vô cùng ấu trĩ. Nhưng cô chưa bao giờ dám nghĩ về một ngày, đứa em gái này của cô sẽ không còn tồn tại trên đời nữa.

Tiểu Anh sắp phải chết? Còn là bị chính gia đình mình, chính người ba ruột của mình cố tình hại chết?

La Thư Nhu cảm giác hình như mình đang mơ ác mộng, cơ thể cô không ngừng run lên, một luồng lạnh lẽo chạy dọc từ sống lưng lên đỉnh đầu khiến hai bên thái dương đau nhức.

Vận mệnh xoay vần, lòng người chuyển trắng chuyển đen, hóa ra cái gia tộc chết tiệt này vẫn còn đang che giấu nhiều điều vô cùng thối nát.

La Thư Nhu quay người đi về phòng, ngồi một mình trên chiếc giường rộng lớn, bao nhiêu năm La Thư Nhu đi tìm câu trả lời cho câu hỏi cô có nên tồn tại không? La gia này có nên tồn tại không? Hôm nay cuối cùng cũng có thể tìm ra.

Cả cô và cả gia tộc này, đều không nên tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

[Câu chuyện của La Thư Nhu - Hạ]

***

Ánh đèn vàng chiếu xuống hai cơ thể lửa lò đang cuốn chặt lấy nhau trong từng trận khoái cảm kịch liệt. La Thư Nhu đôi mắt trong vắt như ngọc, hướng thẳng lên chiếc đèn chùm pha lê trên đỉnh trần, nghe nói màu vàng là màu của tội lỗi.

Trên người cô, người đàn ông liên tục tiến vào từng nhịp mạnh bạo, mái tóc ngắn màu xám bạc của hắn khẽ lay động, những nụ hôn cuồng nhiệt in xuống cơ thể cô.

Hôm nay là sinh nhật 18 tuổi của La Thư Nhu, giờ này chắc cả La gia đang loạn lên vì La Thư Nhu chưa chịu về nhà.

Mà, ai quan tâm chứ. La Thư Nhu đột ngột lật người, đè hân ở dưới thân, chuyển từ bị động thành chủ động. Cô với lấy ly rượu vang ở mặt tủ cạnh đầu giường, uống một ngụm lớn nhưng không nuốt xuống, cúi đầu hôn bạn tình. Rượu từ trong miệng cô cay nồng, lại mang theo chút dư vị ngọt ngào rất riêng, trở thành thứ dung dịch vô cùng kích thích, chảy qua miệng hân.

Trên sàn nhà dưới đất vương vãi đầy cánh hoa hồng, giữa phòng hoa hồng được xếp thành hình trái tim lớn, bánh kem hai tầng còn chưa kịp cắt, chỉ thấy ngồn ngộn vài chai rượu đã rỗng không.

Họ uống rượu, và sex điên cuồng.

Ở lần thứ ba đạt được cao trào, cơ thể La Thư Nhu gục xuống lồng ngực vạm vỡ của hân. Cả hai người họ đều đang mơ hồ trong cơn say do rượu và do cả tình dục mang lại.

"Không định về thật sao?"

"Không cần."

Biết La Thư Nhu đã lâu, nhưng Trình Khánh chưa bao giờ thấy tâm trạng cô bất ổn định như vậy. Sự điên loạn cùng cực thể hiện trong cách cô uống rượu và làm tình. Trên bà vai hân bây giờ thậm chí còn hiện rõ những vết cào do móng tay dài và sắc của La Thư Nhu để lại.

Trong số đàn ông La Thư Nhu từng qua lại, Trình Khánh là đặc biệt nhất. Là bạn thân, và cũng là bạn tình, hân hiểu toàn bộ về con người cô, thậm chí cả những điều chính cô còn không hiểu được.

"Nói cho anh nghe về điều đang làm em phiền muộn."

Không phải câu hỏi, mà là một lời đề nghị thẳng thắn. Tiếng La Thư Nhu cười lạnh lạnh vang khắp phòng, tay cô theo thói quen vô thức sờ lên hình xăm bông hoa anh túc trên cổ Trình Khánh.

"Tại sao lại là hoa anh túc?"

Trình Khánh nắm lấy tay cô, nụ hôn nhẹ nhàng mon men trên những đầu ngón tay thon dài.

"Là em. Giống như em."

Trình Khánh yêu cô như thế, sao cô có thể không hiểu được. Nhưng trái tim đang đập trong lồng ngực cô sớm đã chẳng còn là của cô nữa, nó đập chỉ vì ba chữ "La Cao Dự". Cô làm thế nào mới có thể lấy lại để trao cho người đàn ông này.

La Thư Nhu nằm xuống bên cạnh Trình Khánh, trong cái ôm siết chặt của hân và cô thật sự nói ra. La Thư Nhu kể với Trình Khánh về những điều cô đã nghe được trong đêm nọ.

"Trình Khánh, em cần phải mở cho Tiểu Anh một con đường."

Mở cho em gái một con đường, đồng nghĩa với việc cuộc đời của La Thư Nhu sẽ chấm dứt. Trình Khánh trầm mặc một lúc lâu, đôi mắt hân nhìn cô nóng bỏng. Hân không cần được cô, từ trước đến nay hân chưa bao giờ cần cô, cũng không thể cần được.

La Thư Nhu là vậy, giống như độc dược, cũng giống như kẹo ngọt. Sự phức tạp và hỗn loạn trong chính con người cô đã trở thành sức hút không thể kháng cự, ít nhất là với riêng hân.

"La Thư Nhu, buồn cười làm sao, trên đời có nhiều người tình nguyện chết vì em như thế, nhưng lại chỉ có thể có một người khiến em tình nguyện hi sinh."

Sự đối lập đến khời hài này, khiến lòng Trình Khánh bất giác chua chát.

"Dù em có chết thay cho Thư Anh, thì em nghĩ ZED sẽ bỏ qua cho con bé và La gia sao? Vấn đề người họ muốn là Thư Anh, không phải em. Cái chết của em vẫn sẽ là vô nghĩa"

"Trình Khánh, giúp em. Tiểu Anh phải sống."

Quen cô 7 năm, La Thư Nhu chưa bao giờ mờ lời nhờ hân giúp đỡ. Trình Khánh nhìn thẳng vào mắt La Thư Nhu, mắt cô xanh lục biếc, nhạt hơn và u tối hơn màu mắt của em gái La Thư Anh. Có điều hiện tại đôi mắt ấy đang sáng lên lấp lánh, vài giây trực diện trời qua, Trình Khánh cúi đầu hôn cô nồng nàn.

Hân nghĩ, hân tiêu rồi. Cô nhìn hân như vậy liền hân hân cảm thấy dù mất mạng vì cô, cũng không thể từ chối được cô.

Giữa trưa hôm sau, La Thư Nhu mới trở về nhà. La Cao Bá mang về mặt nghiêm khắc đang ngồi chờ cô ở sofa. La Thư Anh hai mắt đỏ hoe chạy tới ôm lấy chị gái.

"Thư Nhu, em lo lắm. Chị đi đâu vậy."

"Không có gì."

La Thư Nhu tiến đến ngồi đối diện La Cao Bá, La phu nhân lo lắng nắm tay cô.

"Con gái, sao đi chơi mà không nói với gia đình lời nào. Hơn nữa, hôm qua lại là.."

"Bà không cần nói nhiều. Nó có miệng, nó khác biết tự giải thích."

Giọng La Cao Bá trầm trầm, vẻ mặt ông lạnh lùng.

"Hôm qua không phải chủ yếu để tuyên bố ngày kết hôn vào tháng tới sao. Dù không có con cũng có thể để La Thư Anh đóng giả."

"Mày còn dám nói? Chính vì mày vô phép tắc mà phải để cho Tiểu Anh giả làm mày. Mày thấy tự hào lắm hả?"

"Đúng như dự đoán. Vậy là xong rồi."

La Thư Nhu nhún vai, không thèm nói thêm một lời liền ung dung đứng dậy bỏ lên lầu.

"Con bé này, mày..."

"Ông nó, ông bình tĩnh đã. Chắc Tiểu Nhu muốn nổi loạn trước hôn nhân một chút, ông đừng nghiêm khắc quá."

"Bà còn bệnh nó được à."

La Thư Anh đứng ngăn người nhìn theo La Thư Nhu, ở sofa La Cao Bá và La phu nhân vẫn đang tranh cãi. Đột nhiên cảm thấy trong lòng không ngừng bất an.

Một tuần trước hôn lễ của La Thư Nhu và Tần Ngạo, La Thư Nhu nhận được điện thoại của Trình Khánh.

Họ hẹn gặp nhau ở quán cafe nhỏ, không gian hẹp và im lặng, thậm chí cô chủ xinh đẹp ở đây cũng nghe theo lời hắt mả tránh mặt đi một lúc.

Trình Khánh đẩy về phía La Thư Nhu một bì hồ sơ màu nâu.

"Đây là tất cả những thứ em cần."

La Thư Nhu mở tập hồ sơ ra, ngay trang đầu tiên là giấy chuẩn đoán bệnh tình của La Thư Nhu, ung thư dạ dày giai đoạn cuối.

"Muốn giúp cho Thư Anh, thì cũng phải bắt đầu suy nghĩ từ con bé. Em cần một lý do, và cũng cần con bé tin vào lý do ấy."

La Thư Nhu đột nhiên muốn cười, Trình Khánh đứng là Trình Khánh, không gì là không thể nghĩ ra được.

La Thư Nhu lật những trang tiếp theo, vẻ mặt cô hiện rõ bất ngờ, sau đó nhìn lên Trình Khánh.

"Đây là một nửa số chứng cứ để chứng minh vụ buôn lậu thuốc phiện, phụ nữ và trẻ em khoảng 2 tháng trước, tức ngày 17.3"

"Một nửa?"

"Đúng vậy, chỉ có một nửa. Thời gian không cho phép. Vì vậy hiện tại tuy chưa đủ buộc tội La gia, nhưng nó chính là căn cứ cho tương lai sau này. Một ai đó sẽ cần đứng ra và tìm thấy một nửa số chứng cứ còn lại."

Một ai đó? La Thư Nhu đột nhiên nghĩ đến La Cao Dự. Một ai đó mà Trình Khánh muốn nói, chắc chắn chỉ có thể là anh.

"Anh biết em đang nghĩ đến ai. Em nghĩ anh ta sẽ hợp tác sao?"

"Sẽ."

La Thư Nhu đáp lại chắc nịch. Cô nhất định khiến La Cao Dự phải đồng ý.

"Sự hợp tác của cả anh, em và La Cao Dự là rất quan trọng trong lần này. Nếu tính nhầm một bước...."

"Nhất định không. Nhưng Tiểu Anh liệu có thể thoát khỏi ZED được không? Từ đầu đến cuối bọn chúng vẫn chỉ muốn con bé."

"Có thể. Người muốn Tiểu Anh là chủ nhân hiện tại của ZED, ngày tai nạn xảy ra, cũng sẽ ngày ZED đổi chủ. ZED sẽ chấm dứt hợp đồng với La gia, Tiểu Anh cũng sẽ an toàn."

Những điều Trình Khánh nói gần như là không tưởng, còn nếu có thể xảy ra như vậy thì chỉ có một khả năng chính hắn là người có quyền sắp xếp mọi chuyện. La Thư Nhu nhìn Trình Khánh, từ khi quen hắn, cô đã cảm thấy con người này vốn không đơn giản chỉ là một doanh nhân. Ở Trình Khánh

phảng phất khí chất giống như dã thú, một chút lạnh lẽo và khát máu, được hòa trộn trong cả ôn nhu và dịu dàng, khiến cô không thể nhìn nhận chính xác.

"Trình Khánh, anh là ai?"

Anh là ai? Có thể giúp cô sắp xếp mọi chuyện chu toàn như vậy, có thể tìm ra một nửa số chứng cứ buộc tội La gia, cũng là buộc tội ZED, điều mà ngay cả cảnh sát Bắc Kinh còn chưa làm được. Anh là ai? Có thể sắp xếp sự chuyển động của ZED theo ý muốn của mình.

Trình Khánh không trả lời câu hỏi của cô, hần chỉ cười, đáp lại La Thư Nhu bằng một câu khác.

"Còn một điều nữa rất quan trọng. Một ngày nào đó trong tương lai, ZED sẽ lại muốn Tiểu Anh. Vì vậy, đến lúc ấy việc cần phải tiêu diệt hoàn toàn ZED là không tránh khỏi."

"Lại muốn Tiểu Anh? Làm sao có thể tiêu diệt hoàn toàn ZED chứ?"

"Có một cách, và trên đời cũng chỉ có một cách này mà thôi."

Trình Khánh đứng dậy, hơi nhướn người qua bàn ghé vào tai La Thư Nhu, thì thầm mấy câu, sau đó chuyển qua in một nụ hôn dịu dàng lên môi cô.

"La Thư Nhu, nếu có kiếp sau. Em yêu anh nhé!"

La Thư Nhu che miệng nhìn hần, hoàng hôn hắt qua cửa kính, đổ bóng phía sau lưng người đàn ông, từng luồng phản chiếu lấp lánh trong đôi mắt hần.

"Trình Khánh, anh có phải hay không...là người của ZED.."

Môi cô bị Trình Khánh lần nữa chặn lại, khoe môi hần cười mà như không, nhưng đôi mắt bi thương thấy rõ. Vì người phụ nữ ở trước mặt hần, có hi sinh bao nhiêu cũng là xứng đáng.

"Thư Nhu, chúng ta rồi đều sẽ thành người của quá khứ. Tương lai của Tiểu Anh, hay tương lai của ZED, hãy để La Cao Dự lo nốt phần còn lại. Hứa với anh."

Hai tay La Thư Nhu run lên không biết vì cảm động hay vì đau lòng, cô vươn ra nắm lấy chiếc cavat màu tro của Trình Khánh. Một nụ hôn thanh sạch hơn sương sớm, lại ấm áp như ban mai.

Hóa ra, ai cũng có một người luôn đứng ở phía sau, La Thư Anh đứng phía sau Tần Ngạo, Tần Ngạo đứng phía sau La Thư Nhu, La Thư Nhu đứng phía sau La Cao Dự, và La Cao Dự đứng phía sau La Thư Anh.

La Thư Nhu vẫn tưởng câu chuyện chỉ có như vậy. Nhưng không, vẫn còn một người nữa, một người ở phía sau cô, Trình Khánh.

Cảm ơn anh, Trình Khánh.

Nếu có kiếp sau, chúng ta yêu nhau nhé!

Kiếp sau, kiếp sau nữa, chúng ta rồi sẽ lại gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Dưới chân La Thư Nhu đầy những tàn thuốc, câu chuyện của La Thư Nhu đã dừng lại được một lúc, nhưng hai người họ đều vẫn chưa ai mở lời.

Cuối cùng, La Cao Dự lên tiếng.

"Thế, em đang muốn kéo tôi vào vụ này?"

"Dù em không kéo, anh cũng sẽ tham gia. Em nói đúng không?"

La Thư Nhu biết, người đàn ông hoàn mỹ bên cạnh cô chỉ có một điểm yếu duy nhất chính là cô em gái ngốc nghếch yếu kém của cô. Vì La Thư Anh, La Cao Dự không có gì là không thể làm.

"Thoát khỏi tay ZED, giữ được mạng sống cũng đồng nghĩa với việc con bé không thể là Tiểu Anh nữa, nó phải làm Tần thiếu phu nhân của Tần gia. Anh thật sự cam tâm sao?"

"Bao lâu?"

"Cái gì bao lâu?"

"Lời hứa giữa em và tiểu tử Trình Khánh ấy là bao lâu? Khi nào tôi có quyền đoạt lại Tiểu Anh, hủy diệt La gia, thậm chí hủy diệt luôn cả ZED. "

Về mặt của La Cao Dự nhìn hơi đáng sợ, anh bật chiếc zippo trong tay, ngọn lửa nhỏ sáng lên một chốc rồi vụt tắt, cứ như vậy lặp lại vài lần.

"4 năm. Nghe có vẻ dài quá nhỉ?"

La Thư Nhu chăm chọc cười, cô nghiêng đầu nhìn sang La Cao Dự. Dừng một lúc, La Thư Nhu nói tiếp.

"Cao Dự, anh từng nói sẽ không bao giờ bỏ Tiểu Anh một mình, cũng không bao giờ làm đau em ấy. Ván cược này của chúng ta buộc anh phải phản bội lời hứa của mình. Anh có thể sao?"

"Nói được làm được."

"Cũng không sợ Tiểu Anh của chúng ta bị hành hạ đến chết trong tay Tần Ngao."

"Em cũng nhận ra đúng không?"

"Nhận ra điều gì?"

"Tần Ngao dù không để Tiểu Anh sống yên, nhưng cũng sẽ không xuống tay tuyệt đường sống của cô ấy. Có điều nếu nó thật sự xảy ra, tôi sẽ hủy diệt La gia, rồi hủy diệt Tần gia. Sau đó tự mình sang thế giới bên kia cùng Tiểu Anh."

La Thư Nhu biết La Cao Dự không nói đùa, nếu một ngày con bé ngốc Tiểu Anh không còn tồn tại trên đời nữa, xem ra người đàn ông này cũng sẽ như vậy. Cô đôi khi không hiểu, tình cảm La Cao Dự dành cho La Thư Anh lớn đến nhường nào, có lẽ còn lớn hơn gấp nhiều lần tình yêu của bất cứ đôi trai gái nào khác có thể có trên đời này. Thậm chí là cả tình cảm của chính cô.

"Sao anh dám chắc Tần Ngao sẽ không hành hạ Tiểu Anh đến chết? Vậy cũng không sợ Tiểu Anh vì bị hành hạ mà phát điên? Đến lúc anh có được con bé trong tay, cũng đã là kẻ thân tàn ma dại, toàn thân thương tích, tâm hồn méo mó, vẫn chấp nhận sao?"

Hỏi câu này thấy hơi thừa, vì bản thân La Thư Nhu đã sớm biết câu trả lời, nhưng cô vẫn muốn nghe La Cao Dự chính miệng nói ra.

"Tiểu tử Tần Ngao thật ra không yêu em như cậu ta vẫn nghĩ. Cậu ta đối với Tiểu Anh, rất khác biệt."

Quả nhiên, La Thư Nhu và La Cao Dự giống nhau, đều có nhìn nhận nhạy bén trong tình cảm. Hai người họ đều biết, Tần Ngao thật ra vẫn luôn giằng xé trong những cảm xúc mỗi khi y vô tình chạm mặt La Thư Anh. Hai người họ đều biết, ánh mắt Tần Ngao nhìn cô em gái Tiểu Anh luôn phức tạp và che dấu nhiều cảm xúc. Chỉ có Tần Ngao là mơ hồ không hề nhận ra.

"Đến việc thích ai cũng không thể xác định được. Tại sao Tiểu Anh có thể thích thứ vô dụng như vậy. "

La Cao Dự hơi nhúu đôi lông mày, còn La Thư Nhu lại bật cười thành tiếng.

"Ồ, hóa ra anh cũng biết ghen đấy chứ. Em còn tưởng anh lúc nào cũng mang bộ dạng lãnh đạm điềm tĩnh, coi thường sự đời. Một người thông minh như anh lại dám đặt tất cả vào một bàn cược không biết trước kết quả. Chúng tôi vị trí của La Thư Anh là rất lớn."

"Một kẻ đến đặt cược cũng không dám, thì không có quyền giành được chiến thắng."

"Nói nghe hay lắm. Xem ra con ngốc ấy chỉ có thể giao lại cho anh."

"Trong tương lai ZED sẽ lại muốn Tiểu Anh là ý gì?"

La Thư Nhu nhả một vòng khói dài, nhắc đến ZED làm cô nhớ đến Trình Khánh.

"Giống như chúng ta bảo vệ Tiểu Anh, Trình Khánh có lẽ đang muốn bảo vệ chủ nhân mới của ZED. Vì vậy, trước khi thời hạn 4 năm như đã hứa kết thúc, dù anh thu thập được bất cứ loại nhân chứng vật chứng gì, cũng không được động đến ZED. Đây là cái giá phải trả để cứu Tiểu Anh."

"Trình Khánh không đơn thuần chỉ là một thành viên nhỏ bé của ZED, đúng chứ? Có thể sắp xếp cả chuyện nội bộ của ZED, thậm chí biết được việc ZED sắp đổi chủ, thì chắc chắn chỉ là dưới một người mà trên hàng nghìn người. Chủ nhân mới của ZED sẽ có thể là ai, có quan hệ gì với Tiểu Anh, vì sao hẳn muốn con bé."

La Cao Dự như đang hỏi La Thư Nhu, lại như đang trầm tư với chính bản thân mình. Thật ra anh vẫn không hiểu được, từ trước đến nay người trong giới không ai không biết đến quy định ký kết hợp đồng của ZED

"Không gian dối, không phản bội, không chấm dứt"

Nhưng vậy hợp đồng với ZED đã ký kết là không thể chấm dứt, giống như sự ràng buộc suốt đời suốt kiếp, từ tiền bối đến hậu bối của một gia tộc, hoàn toàn không thể cắt đứt. Vậy La gia vì lý do gì có thể thỏa thuận điều này được với chủ nhân của ZED? Người đó là ai, vì sao lại muốn Tiểu Anh làm điều kiện để chấm dứt hợp đồng? Vì sao lại có ngoại lệ?

Thậm chí bây giờ dù đã phải hi sinh rất nhiều mới có thể ngăn La Thư Anh không bị rơi vào tay ZED, và ngay cả khi ZED đã đổi chủ. Thì trong tương lai, ZED vẫn sẽ muốn La Thư Anh. Mọi chuyện sẽ lặp lại như thế?

Những câu hỏi này, chỉ có ZED mới có thể giải đáp được.

La Thư Nhu hơi cong khóe môi, nụ cười như ẩn hiện dưới ánh trắng vàng bạc, giọng nói nửa thật nửa đùa.

"Xem ra trong tương lai anh không chỉ phải đấu với mình Tần Ngạo, còn phải đối phó với lão đại của tổ chức tội phạm nguy hiểm hàng đầu quốc gia. Đưa em gái ngu ngốc thiếu hiểu biết của La Thư Nhu này, không ngờ cũng sẽ là nguyên nhân làm cho thế sự điên đảo khôn lường. Thật đáng mong chờ."

"Bốn năm sau, dù Tiểu Anh đối với Tần Ngạo cạn tâm hay chưa, tôi cũng sẽ mang em ấy về."

La Cao Dự có thể chờ được La Thư Anh suốt 18 năm, thì không có lý do gì không thể chờ cô thêm 4 năm nữa. Nhưng 4 năm này, anh biết sẽ là hoàn toàn khác biệt. Giống như La Thư Nhu vừa nói, 4 năm tới, La Thư Anh sẽ không phải là "Tiểu Anh" vẫn thường bám lấy La Cao Dự đòi đi ăn MC Donald, cũng không phải "Tiểu Anh" có thể thoải mái ôm anh vừa khóc rồi lại cười.

Cái chết của La Thư Nhu sẽ trở thành một hố đen sâu thẳm trong tâm hồn non nớt của La Thư Anh, và ngay khi La Thư Anh còn chưa kịp nhận ra điều gì đang xảy đến, chớp mắt tỉnh dậy cô sẽ là Tần thiếu phu nhân của Tần gia, sống trong căn biệt thự sa hoa nhưng lạnh lẽo, bị lòng thù hận của Tần Ngạo nhấn chìm vào sự cùng cực tuyệt vọng và đớn đau.

La Thư Anh sẽ khóc, sẽ đau lòng, sẽ bất lực. Cô cũng sẽ mất mát, sẽ tổn thương, lạnh nhạt hay thậm chí là trở nên vô cảm.

"Anh có tin con bé sẽ làm được không?"

Điều thuốc cháy gần hết, giờ này có lẽ La Thư Anh đang say giấc ngủ. Buổi tối con bé còn nói phải đi ngủ sớm để mai có tinh thần đi theo phụ La Thư Nhu chụp ảnh cưới.

La Thư Nhu đôi lúc sợ hãi, cô suy nghĩ về điều gì đã đẩy mọi chuyện đi đến bước đường này. Để đánh đổi lại mạng sống và tương lai cho La Thư Anh, cái giá phải trả đúng là rất đắt. Nhưng cô không hề thấy hối hận.

Cô chỉ sợ, sợ La Thư Anh sẽ không thể chịu được cuộc sống cầm tù của Tần Ngạo mà phát điên, cô không sợ người khác sẽ kết thúc mạng sống của nó, cô chỉ sợ tự nó sẽ kết liễu cuộc đời của mình.

Trong lúc La Thư Nhu còn đang trầm mặc suy nghĩ, La Cao Dự đặt tay lên vai cô, cũng là lần đầu anh nhìn cô bằng ánh mắt nhiều thấu cảm như vậy.

"Không cần lo lắng, Tiểu Anh của chúng ta có thể ngốc nghếch, luôn suy nghĩ đơn giản, dễ rơi nước mắt, không biết phản kháng, chuyện gì cũng cam chịu, giữ ở trong lòng, dùng nụ cười che giấu nỗi buồn. Nhưng con bé không nhu nhược, thật ra nó rất mạnh mẽ, kiên cường, sẽ không dễ dàng gục ngã, càng không có suy nghĩ tìm đến cái chết. Chúng ta cần tin tưởng con bé."

"Tiểu Anh của chúng ta", một câu này khiến La Thư Nhu nghe rất thoải mái. La Cao Dự nói đúng, lần này họ quyết định không phải vì bản thân mình, mà vì cô em út mà họ yêu thương, dù là yêu theo cách này, hay yêu theo cách khác. Thì không ai có thể phủ nhận, tình yêu của La Thư Nhu và La Cao Dự giành cho La Thư Anh là vô cùng lớn.

Điều thuốc trên tay La Thư Nhu bị dập tắt, cô lấy trong túi xách ra một tập hồ sơ.

"Đây là thứ mà Trình Khánh đưa cho em, một nửa số chứng cứ về vụ buôn lậu của La gia, sẽ giúp ích cho anh trong tương lai. Nửa còn lại, trông cậy vào anh. Trong này cũng có tài liệu cụ thể về cách để nhận biết ai sẽ là người có mối quan hệ đối với ZED, là thứ tuyệt mật chỉ nội bộ cấp cao của ZED mới có thể có được."

"Được."

La Cao Dự nhận lấy tập hồ sơ từ tay La Thư Nhu, cô đưa tay còn lại về phía anh.

"Bốn năm này, sẽ dạy cho La Thư Anh cách để trưởng thành. Sẽ dạy cho nó cuộc đời này thấm hại và u tối hơn rất nhiều những gì nó thấy. Và tất nhiên, cũng sẽ dạy cho nó cách buông một người. Nếu La Thư Anh còn giữ được mạng sau bốn năm chung sống với Tần Ngạo, con bé sẽ là của anh."

Bàn tay to lớn của anh nắm lấy tay La Thư Nhu, nụ cười La Thư Nhu vô cùng ngông cuồng, ánh mắt cô như sáng lên trong đêm tối.

"Sau khi vụ tai nạn ngày mai xảy ra, toàn bộ sự thật sẽ cùng em chôn vùi. Tần Ngạo chắc chắn sẽ không thể tin em chỉ bằng một lời nói, vì vậy có thể không chỉ một, mà y sẽ cho người điều tra rất nhiều lần. Những chứng cứ để chứng minh La Thư Anh chính là người đã gây ra tai nạn cho em, phải nhờ đến anh rồi. Phải để La gia và cả Tần Ngạo, đều hận La Thư Anh đến tận xương tủy."

"Tần gia lớn mạnh như thế, Thịnh Thế bao nhiêu quyền lực, em cho rằng tôi có khả năng đổi trắng thay đen. Che mắt Tần Ngạo sao?"

La Thư Nhu bật cười thành tiếng.

"La Cao Dự, với thân phận của anh. Đừng nói một Thịnh Thế, cho dù hai Thịnh Thế vẫn có thể đối phó dễ dàng. Anh còn định lừa ai?"

Chưa để La Cao Dự mở lời, La Thư Nhu lập tức bổ sung.

"Yên tâm, dù sao em cũng là người sắp chết. La Cao Dự thì cũng vẫn sẽ là La Cao Dự, bất quá vài năm tới sẽ trở thành Triệu thiếu gia Triệu Minh đứng không?"

"Lại là Trình Khanh nói cho em? Hai người đứng là nên cùng nhau ôm bí mật xuống mồ. Đã biết quá nhiều rồi."

La Cao Dự nói giọng nghiêm túc nhưng lại khiến La Thư Nhu mỉm cười, quan hệ của bọn họ chưa bao giờ thành thật và dễ chịu như lúc này.

"La Thư Nhu, tôi không nợ em. Đúng không?"

"Phải, chúng ta không nợ nhau."

"Thành giao."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Quá nhiều bí mật đồng thời được tiết lộ trong một phiên tòa, khiến những người tham dự có chút không kịp hiểu hết vấn đề.

Nhưng đặc sắc nhất vẫn phải nói đến về mặt của La Cao Bá và Tàn Ngao lúc này. Đôi mắt y u tối và lạnh giá hơn đêm đông.

Ngay từ đầu y có chăng cũng chỉ là một con tốt đặt trên bàn cờ của La Thư Nhu và Triệu Minh, để họ thừa sức xoay chuyển. Từ việc Tàn Ngao kết hôn cùng La Thư Anh, đến việc y mỗi ngày đều phải sống trong thù hận, không thể yêu cô cũng không thể buông cô. La Thư Nhu đã tính đến tất cả những việc này.

"La Cao Bá, luật sư của ông có quyền biện hộ rồi đây. Tại sao không nói gì."

Diễn Quân ném về phía mấy người nhà La gia cái nhìn như thách thức. Muốn đấu với chủ tịch của cậu, một La gia tầm thường kia không có cửa. Chứ đừng nói đến việc đây là vụ án đã được Triệu Minh chuẩn bị trong suốt 4 năm.

Bốn năm, không quá ngắn cũng chẳng quá dài, nhưng những thứ cần có thì đã đều có được, xem La gia lần này trốn tránh kiểu gì.

Uất Dung đứng bên cạnh chồng, nước mắt không biết từ bao giờ đã tự chảy ra. Nghiệp báo. Đúng là nghiệp báo. Bà không bình tĩnh được nữa, kích động lời ảo La Cao Bá, nói mà như hét vào mặt ông.

"La Cao Bá, tất cả chuyện này là tại ông. Chính là vì ông gieo nghiệp xuống cái gia tộc này. Nếu ngày xưa ông không vì con đàn bà Tước Mẫn Tịch mà hại chết Hoài Kiều, không vì che dấu tội danh mà phải tìm đến ZED, thì La gia vẫn sẽ còn giữ được thanh liêm. Nếu không phải vì ông ở trong bùn nhưng lại sợ hôi tanh, rồi nhất quyết đòi chấm dứt hợp đồng cùng ZED. Nếu không lấy Tiểu Anh làm điều kiện, thì Tiểu Nhu của tôi cũng sẽ không ra đi như vậy. Thì mọi chuyện sẽ không bị đổi trắng thay đen, đảo điên xoay vòng. Là tại ông, La Cao Bá..."

"Chị hai, dừng lại đi."

"Kéo bà ấy ra."

"Bà ấy điên rồi. Nói năng thật tùy tiện."

Phải, Uất Dung thấy bà điên rồi. Bà điên rồi mới ôm hận thù đối với chính đứa con gái ruột của mình suốt mấy năm trời. Từ nhỏ, cơ thể La Thư Nhu sức đề kháng yếu hơn, lại hay đổ bệnh, nên bà đối với cô con gái cả yêu thương hơn một chút. Nhưng không có nghĩa là bà không thương yêu Tiểu Anh. Thế nhưng, sau cái chết của Tiểu Nhu, Tiểu Anh trở thành kẻ tội đồ, cả gia tộc đều ruồng bỏ cô, thậm chí là chính bà, chính người đã mang nặng đẻ đau ra cô cũng không tin cô.

Là bà quá ngu muội, là bà đã điên rồi.

Hai người cảnh sát giữ trật tự phiên tòa ngay lập tức kéo Uất Dung ra khỏi người La Cao Bá, nhưng tâm tình bà không hề ổn định lại. Bà cười, rồi lại khóc, âm thanh lạnh lạnh vang trong khán phòng, hoang dại mà trống rỗng, khiến lòng người từng trận lạnh lẽo.

Để phiên tòa có thể tiếp tục, Bạch Tur Khải buộc phải ra quyết định đưa Uất Dung vào phòng giam giữ.

Lúc này, Diễn Quân trình lên cho chủ tòa Bạch Tur Khải một bì hồ sơ khác, một bản cho kiểm soát viên, trên màn chiếu cũng được chiếu bản tư liệu này.

"Đây là tư liệu phân tích về vật thể mà các vị đang thấy ở đây. Phải mất hơn 3 năm đội nghiên cứu của chúng tôi mới có thể mô phỏng tương tự thiết bị xác định danh tính của ZED nhờ vào một số bảng tính toán đã có được. La Cao Bá, nếu từng là thành viên của ZED, thì ông chắc hẳn cũng biết đến có một cách ngoài bản hợp đồng có thể chứng minh điều này. Nhưng lại không biết chắc chắn là biện pháp gì, bởi chỉ có nội bộ cao cấp của ZED mới được tiết lộ thông tin ấy. Tôi nói đúng không?"

La Cao Bá không nhìn Diễn Quân, người ông đang nhìn là Triệu Minh, vẻ mặt anh trầm tĩnh, nhưng đuôi mắt hơi cong lên, nụ cười ẩn hiện trong ánh nhìn, giống như thỏa mãn, giống như kiêu ngạo.

La Cao Bá tiến lại gần khối lập phương ở cạnh Diễn Quân, nói với cậu.

"Giờ cậu muốn tôi làm gì."

Diễn Quân đưa cho La Cao Bá một chiếc lọ nhỏ, bên trong chứa dung dịch màu xanh lam.

"Hãy uống lọ thuốc này."

Sau khi La Cao Bá đã uống xong, Diễn Quân giơ tay ấn một nút nhỏ, khối lập phương bên cạnh tự động mở ra để La Cao Bá đứng vào bên trong. Trước khi khối lập phương đóng lại, cậu nói với La Cao Bá.

"Sẽ đau đớn đấy. Nhưng không thể bằng được nỗi đau mà La gia đã gây ra cho vô số người trên đời này."

Khi La Cao Bá đã ở bên trong chiếc hộp, Diễn Quân liên tục làm một số thao tác điều chỉnh thông qua những nút nhỏ.

"64 lớp ánh sáng tím phản quang từ 6 mặt bạc đan xen, chiếu qua tinh thể Jeremejev, tập trung cùng một điểm trong 30 phút. Để thúc đẩy nhanh quá trình xúc tác của các hợp chất bên ngoài và bên trong cơ thể, khi dung dịch Painteion đi vào cơ thể sẽ quá trình này rút ngắn chỉ còn 5 phút, nhưng đổi lại, người dùng sẽ phải chịu đau đớn toàn thân, cơ thể giống như trải qua một trận sốt kéo dài, không còn sức lực."

5 phút trôi qua đúng như mong đợi, lúc khối lập phương mở ra lần nữa, La Cao Bá sắc mặt nhợt nhạt, và giống như thời gian ngưng đọng ở giây phút đó. Phía sau gáy La Cao Bá, chữ "ZED" như vẫn còn đang rực sáng lên, đỏ sẫm như máu. Tựa như một hình xăm không thể xóa bỏ, nhưng không phải là hình xăm trên da, mà là ở dưới lớp da, thật sự khảm sâu vào máu thịt của một người, trở thành sự nối kết vĩnh viễn.

Tần Trung neho đôi mắt đã có vài nếp nhăn, sống đến từng tuổi này ông cũng chưa thấy được công nghệ nào giống như vậy.

Nhưng vấn đề ở đây chính là, La gia đã sớm chấm dứt hợp đồng cùng với ZED, theo đúng lý thuyết thì chữ "ZED" kia cũng phải được xóa bỏ.

Vì vậy chỉ có hai trường hợp, một là nó vốn không thể xóa bỏ, hai là có người đã cố tình không giúp La Cao Bá xóa bỏ theo lệnh của ZED.

ZED là tổ chức bóng tối, làm việc gì cũng không hề để lại dấu vết, chắc chắn không có một thứ nào đó mà không thể xóa đi được. Nếu như tạm thời loại bỏ trường hợp thứ nhất, thì chỉ còn trường hợp thứ hai: bốn năm trước người được lệnh xóa bỏ dấu hiệu "ZED" trên người La Cao Bá đã không thực hiện nó.

Lại là sắp xếp của La Thư Nhu, nói đúng hơn chính là sắp xếp của tiểu tử tên Trình Khánh.

"La Cao Bá, thừa nhận đi. Ông chính là người của ZED."

La Cao Bá hơi nhếch môi cười, nhưng vẻ mặt ông hiện tại đã tràn đầy bất lực. Đúng là, ông đã thua rồi. Thua trong tay con gái ruột và con trai nuôi của mình.

"Không cần xét xử gì nữa. Tôi thừa nhận."

Mấy người La gia cũng không thể chối bỏ được nữa, nếu họ không thừa nhận, thì cũng sẽ bị lôi ra nhét vào khối lập phương chết tiệt kia để chứng minh mối quan hệ với ZED.

Lúc này, Bạch Tur Khải tuyên bố phiên tòa tạm dừng trong 30 phút, để hội đồng xét xử đi vào phòng nghị án, bao gồm việc lập bản tổng kết về tội danh của La Cao Bá cùng La gia và mức phạt.

Bên ngoài tòa án, phóng viên đã đứng thành hàng dài. Vụ án của La gia là một vụ án lớn, vì vậy tuy không được xét xử công khai ở bên ngoài để tất cả mọi người đều có quyền tham dự, nhưng vẫn được trực tiếp lên những kênh truyền hình.

Trước khi phiên tòa bắt đầu, không ai nghĩ sẽ có nhiều đặc sắc như vậy, quả nhiên là La gia, đến tận lúc kết thúc cũng không thể tầm thường. Những bí mật từ nhiều năm trước, những mối quan hệ đan xen nhau, những hi sinh, mất mát, yêu thương và tổn thương...toàn bộ câu chuyện tồn tại trong một gia tộc từng vang danh chẳng khác nào miếng thịt béo bở để giới phóng viên thỏa sức xâu xé, đào bới, nâng lên hay chìm xuống.

Tần Ngao mở điện thoại lên, màn hình hiện mấy cuộc gọi nhỡ, và một tin nhắn.

"Tần chủ tịch, chúng tôi không thể đưa thiếu phu nhân về. Xin nhận trách phạt."

Nếu có thể dễ dàng đưa La Thư Anh về cho y như vậy, chẳng phải Triệu Minh cũng chỉ là một tên kém cỏi thôi sao.

Lúc này, Triệu Minh đi qua y, muốn tiến ra ngoài. Tần Ngao cũng đứng dậy đi phía sau anh.

"Triệu tiên sinh, trò chơi này chơi có vui không?"

La Thư Nhu và Trình Khánh mất mạng, La Thư Anh bị đẩy vào địa ngục Tần gia, sống với kẻ tàn nhẫn như Tần Ngao. Với Triệu Minh, nó chưa bao giờ là một trò chơi. Nó là bờ vực của sự sống và cái chết, chưa một giấc ngủ nào của anh được an yên, chưa một bữa cơm nào của anh được ngon miệng. Bởi vì Triệu Minh biết, khi anh đang ngồi đây, thì từng giây từng phút La Thư Anh đều đang phải đau đớn, khổ sở.

Nhưng, Triệu Minh vẫn đáp lại Tần Ngao.

"Vui chứ. Vui nhất là khi có sự góp mặt của một con tốt như Tần chủ tịch."

"Triệu tiên sinh, anh từng nói tôi đến việc thích ai cũng không thể xác định được, thì chỉ là thứ vô dụng thôi đúng không. Vậy giờ, tôi xem ra đã xác định được rồi."

"Vậy chúc mừng cậu."

Triệu Minh nhận nhặt mở lời, như không hề có ý định kéo dài cuộc nói chuyện với y. Tần Ngao nhận ra, muốn giành được La Thư Anh, trước tiên phải để Triệu Minh này biến mất.

Đồng thời với lúc Triệu Minh và Tần Ngao đang nói chuyện, ở một căn phòng tối khác, màn hình lớn đang chiếu phiên tòa của La gia, đến đoạn cây bút thu âm của La Thư Nhu được Diên Quân mở lên.

"Giống như việc chúng ta bảo vệ Tiểu Anh, Trình Khánh có lẽ đang muốn bảo vệ chủ nhân mới của ZED. Vì vậy, trước khi thời hạn 4 năm như đã hứa kết thúc, dù anh thu thập được bất cứ loại nhân chứng vật chứng gì, cũng không được động đến ZED. Đây là cái giá phải trả để cứu Tiểu Anh."

Khi nghe xong câu này, người đàn ông dùng điều khiển tua một mạch đến đoạn La Cao Bá bước ra từ khối lập phương, chữ "ZED" ở phía sau gáy La Cao Bá được phóng lớn trên màn hình, như ngọn lửa rực sáng trong không gian tối tăm xung quanh hắn.

"Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Đến cuối cùng, anh vẫn trái lệnh ba để có thể chu toàn cho nguyện vọng của người phụ nữ ấy, anh hai. Mà, nếu là em thì cũng sẽ vậy thôi nhì. Vì chúng ta chảy chung một dòng huyết thống."

Ánh sáng mờ từ màn hình tivi chiếu xuống nửa gương mặt hoàn mỹ không góc chết của hắn, những ngón tay dài đẹp đẽ nhưng khỏe khoắn đang siết chặt một ly rượu sẫm màu vàng nhạt. Hướng tầm nhìn lên tấm ảnh treo ở đầu giường, trong hình là cô gái với mái tóc đen được tết sam hai bên, mặc đồng phục nữ sinh, ôm cây đàn ngồi trên xích đu cạnh bờ hồ yên tĩnh. Về mặt chuyên tâm, ánh mắt lấp lánh, và khỏe môi hơi cong nhẹ như đang cười.

Giọng nói của người đàn ông trong bóng tối bỗng nhiên trở nên dịu dàng.

"Không phải Tần Ngao, cũng không phải Triệu Minh. Tiểu Anh, em là của tôi."

***

(Lão đại ZED tuyên bố ông này mới là Boss truyện nhá. Tần chủ tịch, Triệu tiên sinh gì đẩy dẹp mịa hết đi. =))

Haha. Tôi chỉ đùa thôi v Hẹn gặp lại các bé vào thứ 6 tới)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Tin tức La Cao Bá lãnh phạt án tù chung thân, và những người còn lại của La gia bị phạt từ 20-35 năm tù vừa mới được quyết định đã ngay lập tức lan khắp cả nước. Lại nói La phu nhân vì không chịu nổi mà phát điên, thần trí hoàn toàn không còn tỉnh táo. Báo đài liên tục đưa tin không tiếc lời, La gia từng lẫy lừng một thời giờ chỉ còn lại tàn tro, tài sản Thịnh Hải bị đóng băng hoàn toàn.

Lúc này, La Thư Anh ngồi yên lặng trong phòng, tivi góc phòng vẫn đang mở, âm thanh ồn ào phát ra. La Thư Anh cũng là người theo dõi phiên tòa trực

tiếp này, cô không thể nhìn, cũng không thể nói, nhưng vẫn còn có thể nghe.

Ở trong lồng ngực, điều gì đó làm cho trái tim nhức nhối. La Thư Nhu nói cô ngốc nghếch, ngày trước cô chưa từng bận lòng. Cô thậm chí còn nghĩ, mình có thể làm kẻ ngốc cả một đời. Kẻ ngốc thì luôn luôn hạnh phúc.

Hóa ra, là cô làm tương. Kẻ ngốc, mới là kẻ không bao giờ có được hạnh phúc.

Vì ngu ngốc nên mới để chị gái phải hi sinh cả mạng sống để cứu cô, vì ngu ngốc nên chưa từng một lần quyết định bản thân sẽ sống theo cách nào. Và vì ngu ngốc, nên ngoài kia thế giới chuyển động mãnh liệt như thế, sóng dữ cuộn trào từng cơn, còn cô lại vẫn cứ chậm chạp mà sống.

Bao nhiêu người đau vì cô, bao nhiêu người hi sinh cho cô, rồi chính cô cũng là người bị tổn thương. Cái giá của kẻ ngốc, chính là như vậy.

Tại sao phải là cô? Tại sao phải vì cô? Nếu năm xưa La Thư Nhu không dùng mạng sống để đổi lấy một đứa em gái tàn phế như bây giờ, mọi chuyện có lẽ sẽ tốt hơn.

Móc xích ràng buộc kéo dài từ quá khứ đến hiện tại, bí mật bị chôn xuống rồi lại đào lên, tất cả đến cuối cùng cũng chỉ là vì cô.

Điện thoại ở đầu giường reo vang, La Thư Anh theo cảm tính vươn người về phía sau, qua mấy lần đưa tay qua lại mới có thể cầm đúng vật cần cầm.

Cô bắt máy, đoán chắc Triệu Minh ở đầu dây bên kia. Vì số điện thoại này chỉ có Triệu Minh mới biết.

"Kem Dâu. Cậu còn nhớ tôi không?"

Không phải Triệu Minh. Đầu dây truyền lại một giọng nói xa lạ, hơi trầm, nhịp điệu rất chậm, như muốn để cho cô nghe rõ từng chữ.

"Chắc cậu không nhớ đâu"

Người kia tự nói, rồi lại tự cười. Xem ra đối phương rất hiểu rõ về La Thư Anh, hẳn có thể cũng đã xác định được trước đây sẽ là một cuộc độc thoại, vì cô chỉ có thể nghe mà không thể nói.

"Kem Dâu, La gia bị hủy hoại hoàn toàn rồi. Có cảm giác gì?"

La Thư Anh hình như không quan tâm đến toàn bộ câu hỏi, cô chỉ để ý đến hai chữ "Kem Dâu". Đã rất lâu rồi mới lại nghe có người gọi như vậy, cảm giác đột nhiên rất khó diễn tả, giống như bị bàn tay vô hình kéo về thời niên thiếu trong trẻo, vô tư. Người này là ai?

"Cậu lúc nào cũng im lặng và cam chịu. Cậu biết không?"

"Giống như tôi vậy. Chúng ta giống nhau."

"Kem Dâu, cậu có từng nghĩ về một ngày, mình sẽ có lại được giọng nói, có lại được bước đi, có lại được ánh sáng chưa?"

Một câu này của người bên kia như đánh trúng vào điểm yếu của La Thư Anh, khiến cô trở nên chuyên tâm lắng nghe hơn. Hắn lại cười, tiếng cười nghe có vẻ rất thoải mái, dường như hắn đang đứng trước mặt cô và nhìn được đáng vẻ cùng biểu cảm của cô lúc này.

Có lại được tất cả những thứ đã đánh mất, là điều La Thư Anh vừa mong muốn lại vừa không dám mong muốn. Triệu Minh đã hứa sẽ tìm lại ánh sáng cho cô, cô không tin anh, cũng không muốn phiền anh phải tổn tâm tư vì một kẻ tàn phế, toàn thân đã vậy bùn như cô.

Nhưng khi người kia vừa nói ra câu này, lại cho cô một loại cảm giác rất mãnh liệt, khiến cô phút chốc trở thành kẻ tham vọng. Cô không muốn làm kẻ tàn phế. Cô muốn được nhìn mặt trời lên và hoàng hôn xuống, muốn được đi trên đôi chân của chính mình, và còn muốn được cất giọng hát.

"Cậu có từng nghĩ về một ngày, bản thân có thể ngay ngắn đứng trước mặt Tần Ngạo, giáng cho y một bạt tai, chủ động đề nghị ly hôn không?"

Hắn biết tất cả về La Thư Anh, giống như Triệu Minh. Hắn thậm chí biết về cả việc La Thư Anh từng nói muốn ly hôn với Tần Ngạo.

Lúc ấy, cô đã mất giọng nói, thế nên chỉ có thể viết ra. Y không những không đồng ý, còn đối xử với cô vô cùng thô bạo, trong cơn cuồng nộ, ánh mắt Tần Ngạo nóng bỏng như một ngọn lửa lớn, vô cùng bức người, nói với La Thư Anh: "Nói đi. Nói với tôi cô muốn ly hôn. Bằng chính giọng nói của cô."

Nghĩ đến đây, hai tay La Thư Anh hơi run rẩy. Tần Ngạo giống như một bóng ma đè nặng trong lòng, chèn ép lồng ngực cô, siết chặt từng hơi thở của cô, khiến La Thư Anh bị cuốn vào vòng tròn ác mộng, không thể chạy trốn, không thể thoát ra.

Nói cô đã hoàn toàn rời xa Tần Ngạo, có thể cũng đúng, nhưng có thể vẫn sai. Cơ thể ở đây, nhưng tâm hồn vẫn bị giam cầm vĩnh viễn ở đó.

Hỏi cô buông y chưa? Cô buông. Buông là không yêu, buông là không hận.

Nhưng, cô sợ.

Cô sợ một ngày, Tần Ngạo sẽ đến và đưa cô về bên cạnh y. Suy nghĩ ấy mỗi lần xuất hiện, đều sẽ khiến La Thư Anh phát điên. Suy nghĩ ấy mỗi khi xuất hiện, sẽ khiến La Thư Anh thấy bản thân bị kích thích với mùi tanh nồng của máu và những vết thương, giống như chính những điều Tần Ngạo đã gây ra

cho cô trong quá khứ.

Thật ra, chưa từng một giấc mơ nào của La Thư Anh không có y, chưa một giấc mơ nào của La Thư Anh không lạnh lẽo và đau đớn cùng cực.

Trong những cơn ác mộng kéo dài, hết thầy đều là Tần Ngạo.

"Kem Dâu, nếu sợ như thế. Vì sao không thẳng thắn đối mặt một lần."

Một khoảng lặng kéo dài, người kia nói một câu sẽ dừng một chút, rất bình tĩnh chờ phản ứng từ La Thư Anh.

Người này không chỉ biết, mà còn hiểu tất cả con người cô, giống như Triệu Minh. Nhưng cũng khác Triệu Minh, hắn hiểu cả những phần tối tăm trong người cô.

Hắn hiểu cô thật ra cũng là một người tham vọng, hắn hiểu cô đang cùng cực, hắn hiểu cô có thể sa ngã, thậm chí còn sa ngã hơn La Thư Nhu ngày trước.

"Tôi có thể cho cậu bất cứ những thứ mà cậu cần. Đôi mắt, đôi chân, giọng nói. Cậu muốn đúng không? Cảm giác nhìn thấy Tần Ngạo thảm hại, cậu cũng muốn đúng không? Cảm giác sống như La Thư Nhu ngày trước, sa đọa, nhưng tự do, cuồng loạn nhưng say mê. Cậu có muốn thử không?"

Ở câu này, hắn nói rất nhanh, thanh âm dồn dập như mỗi câu chữ đều đang dồn cô đến chân tường.

La Thư Nhu.

La Thư Nhu.

La Thư Nhu.

La Thư Anh muốn hét lên cái tên này, nhưng cổ họng đắng nghẹn, bất lực chảy nước mắt. Cuối cùng cũng có thể khóc, khóc cho cái chết của chị gái cô, khóc cho cả chính cô. Suốt cả khoảng thời gian phiên tòa diễn ra ban này, La Thư Anh cũng giống như vô số người ngoài cuộc khác, đến phút cuối mới biết được những bí mật, những sự việc xảy ra trong góc tối, cô bất ngờ, kinh ngạc, cô uất ức, đau đớn, và cô nhục nhĩ.

Cô đã làm gì khi La Thư Nhu lên kế hoạch tự kết thúc đời mình để đổi lại mạng sống cho cô.

Cô đã làm gì khi thay chị gái bước vào Tần gia.

Cô đã làm gì khi ở cạnh Tần Ngạo.

Và, đã làm gì khi trở về bên Triệu Minh.

Trước đây, cô là kẻ ngu ngốc. Bây giờ, lại là kẻ tàn phế. Trong bóng tối, La Thư Anh cười vô cùng lạnh lẽo, lại cũng vô cùng ngông cuồng, giống như nụ cười của La Thư Nhu năm xưa. Đầu dây bên kia, người đàn ông tiếp tục lên tiếng.

"Kem Dâu. Trở thành người phụ nữ của tôi. Ở bên cạnh tôi. Đổi lại, tôi sẽ cho cậu biết thế giới này đang chuyển động theo cách nào. Tôi sẽ cho cậu thấy hạnh phúc của một bà hoàng. Chứ không phải là kẻ ngu ngốc. Tin tôi."

Điện thoại đột nhiên ngắt kết nối, người đàn ông chỉ còn nghe những tiếng tút tút ngân dài, La Thư Anh chủ động tắt máy.

Một lúc lâu sau, điện thoại trong tay hắn lại rung nhẹ, màn hình báo tin nhắn đến, là tin nhắn của La Thư Anh. Chỉ có hai chữ, giống như hai chữ Triệu Minh đã nói với La Thư Nhu vào một ngày của bốn năm: "Thành giao."

Như thể La Thư Anh viết mà không hề suy nghĩ, nhưng đồng thời cũng như thể hiện một ý định vô cùng rõ ràng, chắc chắn.

Khóe môi hắn cong lên kên kiêu. "Triệu Minh, anh có thể ngờ đến loại tình huống này không?"

Cô gái mà anh luôn quá bảo vệ, cô gái mà anh luôn cho rằng quá mong manh, không đủ sức để vươn ra bên ngoài ấy, thật ra cũng có đủ quyền năng đặt ra một bàn cờ giống như anh.

Bốn năm trước, là ván cờ của Triệu Minh và La Thư Nhu.

Bây giờ, là đến lượt chơi của hắn cùng La Thư Anh.

La Thư Anh rồi sẽ không phải là cô bé ngốc nghếch chậm chạp trong quá khứ, cũng không phải người con gái đơn giản vô tư bốn năm trước, và càng không phải người phụ nữ tàn phế nhiều tổn thương của hiện tại.

La Thư Anh rồi sẽ thành bà hoàng của ZED, là bông hoa đẹp nhất trên đời này.

Hắn chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Mình biết một số bạn nhìn thấy thông báo có chương mới sẽ mừng rơn và bay vào ngay lập tức. Vậy thì trước tiên mình cần phải xin lỗi vì để các bạn mừng hụt, vì đây không phải là chương truyện.

Nhưng, nó là điều mình muốn gửi đến tất cả những bạn đọc đã, đang, và sẽ đọc truyện của mình. Vì vậy, mình mong các bạn sẽ đọc hết, như đọc một chương truyện của mình.

Trước khi nói những điều cần nói, mình lưu ý với các bạn vài thứ nhỏ.

1. Tâm trạng mình đang không ổn định, và mình rất cố gắng kìm chế để không dùng những từ ngữ mạnh, nói thẳng ra là văng tục chửi thề trong bài viết này.

2. Mình rất cục súc. Mình nhắc lại là mình rất cục súc và thẳng tính. Thế nên mình không thích sẽ nói là không thích. Mình không ngại tranh luận ba mặt một lời hay block thẳng tay những người làm mình cảm thấy phiền muộn. Vì không ai có thể làm vừa lòng tất cả mọi người được. Đây là sự thật.

3. Mình đã suy nghĩ suốt cả buổi học mới có thể quyết định nói những điều này. Cho bạn có wattpad Docdoai nói riêng và tất cả độc giả đang theo dõi truyện, theo dõi mình nói chung.

Bây giờ, chúng ta tạm bỏ qua vị trí tác giả và độc giả, mình muốn nói chuyện và gửi gắm đôi lời đến các bạn như những người bạn. Mình muốn các bạn hiểu thêm về mình, và đôi lại mình cũng hiểu thêm về các bạn nữa.

Hôm nay tâm trạng mình rất tệ. Mình chắc chắn điều này. Tất nhiên, bản thân mình là một đứa tâm trạng thay đổi thất thường, mà khoảng cách của sự thay đổi đầy nếu như người ta tính bằng tuần, bằng tháng, thì mình chỉ tính bằng giây. Giây trước mình sẽ cười, nhưng giây sau sẽ khóc.

Đôi khi mình vì một điều nhỏ nhoi nào đấy, hoặc không vì điều gì cả, mà cũng rơi vào buồn bã và tuyệt vọng ngay được. Và đấy là những lúc mình phát điên.

Phải, mình rất điên.

Mình uống bia rượu và đập phá, gào thét và bật khóc. Mình mua đồ ăn và ăn như một con bị bỏ đói trong nạn 1945 và mình điên cuồng tiêu tiền.

Có thể bạn nghĩ mình là một người tiêu cực.

Nhưng không đâu, nó là một phần tính cách của mình, trở thành thói quen từ rất nhiều năm.

Và cũng không phải là mình đang tự hành hạ bản thân. Mà mình đang giải tỏa để có được tâm trạng tốt hơn, suy nghĩ thông minh hơn.

Cái gì dồn nén quá lâu đều là không tốt.

Nó không đều như mùa dâu của con gái đâu à nha == " Nhưng thi thoảng mình vẫn thường bị stress cao độ như vậy. Bạn bè gọi khoảng một ngày hay vài ngày nổi loạn đấy của mình là "thời kì khủng hoảng"

Bọn nó chửi mình điên nhưng vẫn nhậu nhẹt và hát hò cùng mình. Mấy đứa lăm nhăm kể hết chuyện đời đến chuyện người, cũng là thú vui.

Hôm nay mình nghĩ, cũng là ngày như vậy.

Suốt cả buổi học mình rất đau đầu, không thể tập trung vào bài giảng. Và mình cũng đã xin nghỉ làm tối nay.

Nhưng trước khi làm điều đó, mình đã nghĩ mình sẽ ngồi viết những dòng này.

Vì sao mình phải viết?

Vì từ rất lâu rồi, mình biết tác phẩm này là một tác phẩm gây ra nhiều tranh cãi.

Vì sao gây tranh cãi? Vì không xác định được nam chính, vì cốt truyện biến hóa nhanh chóng, vì nhân vật nữ thứ nhất nhu nhược, nhân vật nam thứ hai tàn nhẫn, hay nhân vật nam thứ ba si tình u mê. Và vì hàng tỉ lý do khác.

Mình không biết những tác giả khác thế nào nhưng đối với mình, trong thế giới truyện mà mình viết ra, không gì là không có khả năng.

Có thể các bạn không biết điều này, rằng khi mình viết chương đầu tiên của câu chuyện này, thậm chí mình chưa từng nghĩ đến việc sẽ xuất hiện một hình tượng La Thụ Nhu cao thượng như vậy. Cũng không nghĩ đến việc có một La Cao Dự nhất kiến chung tình, hay một Xảo Vấn vừa đáng trách vừa đáng thương....Thật sự mình chưa từng nghĩ đến.

Nói dễ hiểu là, mình cũng chỉ giống như các bạn, khi viết một chương sẽ biết một chương, viết hai chương biết hai chương, mình chưa từng phải bản thảo dự liệu câu chuyện sẽ phát triển ra sao, có những nhân vật nào xuất hiện, hay sẽ có kết thúc như thế nào. Chưa từng có!

Cách viết của mình nói lên bản chất con người mình. Tùy hứng, thay đổi liên tục và khó hiểu vcl luôn =))

Có một bình luận của một độc giả nào đấy mà mình nhớ, bạn bảo: "Trường ZED là một ông già, hóa ra..."

Mình đọc và cười, ồ đúng là hóa ra. Mình cũng đâu có ngờ Boss ZED sẽ là một thằng vừa trẻ vừa đẹp trai như thế. Chẳng qua khi viết chương ấy, vừa lúc uống một ly chanh đá con bạn thân pha giùm rất ngon miệng, tâm trạng thoải mái, rồi cho boss ZED phút chốc thành nhân vật soái ca thôi.

Hay, vì đâu mà có một Trình Khánh nặng tình như vậy, vì sao có câu chuyện Nhu- Khánh vừa đau buồn cũng vừa nhiều rung động như thế. Chắc tại vừa lúc viết đến chương đó, mình bị crush phũ, tâm trạng héo tàn quá, muốn viết cái gì thê lương thôi.

Ồ, thật nhiều cái hóa ra!

Mình biết mình rất điên, cái điên thể hiện trong cách mình viết truyện.

Nhưng mình tự do với điều đó, tự do khi mình khắc họa ra những nhân vật, dù gốc gác hay khôn ngoan, dù vô tình hay thâm tình, dù hiền lành hay độc ác, trong sáng hay nhơ nhuốc. Mình tự do khi được khắc họa ra câu chuyện của họ, mối tình của họ, quá khứ và tương lai của họ.

Và các bạn cũng nên biết, mình rất đanh đá, côn đồ, văn phong của mình hoa mỹ bao nhiêu, khi mình tức giận lời nói sẽ bất cần và chua ngoa bấy nhiêu.

Thế nên. Thế nên sao?

Bây giờ quay lại cương vị làm tác giả - với độc giả. Chúng ta nói tiếp đoạn này.

Thế nên các bạn được quyền nhận xét truyện của mình, các bạn có thể khen hoặc chê.

Nhưng, mình không giống những tác giả khác, mình không bao giờ chấp nhận những góp ý như vạ vào mặt mình. Mình không chấp nhận cách các bạn phán xét nhân vật, dùng những từ ngữ nặng nề chỉ trích. Và càng không chấp nhận cách các bạn đi từ phán xét truyện, phán xét nhân vật đến việc phán xét luôn cả tác giả và con người tác giả. Và tất nhiên, mình càng không bao giờ có thể chấp nhận những bình luận mang tính áp đặt, truyện phải thế này thế kia, nhân vật phải thế này thế kia.

"Nó là chuyện của tao hay là chuyện của mày? Trả lời đi"

Trả lời xong, chúng ta có thể sẽ dễ dàng ngồi ăn bánh uống trà với nhau hơn nhiều đấy.

Tiếp theo, những câu kiểu như vì sao mình viết vô lý vậy, luật pháp ở đâu? La Thu Anh là thứ hèn hạ, đốn mạt, ngu xuẩn?? Tân Ngao là kẻ biến thái, cuồng dâm hoang tưởng, mê phim sex???

Nếu thật sự muốn bình phẩm, mình có quyền yêu cầu các bạn hãy dùng những từ ngữ tinh tế hơn, dễ nghe hơn khi bình luận vào tác phẩm của mình. Ví dụ như ngu ngốc, yếu đuối, nhu nhược hay súc sinh, độc ác...là đủ rồi.

Ngoài thần kinh, cục súc, đánh đá, mình còn là đứa kiêu ngạo, ngông cuồng.

Kiêu ngạo của mình, không phải là không bao giờ biết cúi đầu, không bao giờ biết nhận sai hay biết tiếp thu. Mà cái kiêu ngạo ở đây chính là, không bao giờ chấp nhận được việc ai đó liên tục phản bác lại mình, áp đặt cái suy nghĩ của bản thân họ lên mình và cho nó là đúng đắn. Kiểu như đúng ra phải như thế này hay như thế kia.

Và điều đó khiến mình cảm thấy bản thân không được tôn trọng. Thật sự không được tôn trọng một chút nào.

Giữa mình và độc giả của mình, không chỉ cần thấu hiểu, thông cảm, và tôn trọng lẫn nhau cũng là vô cùng quan trọng. Mình tôn trọng sự ủng hộ, yêu thích, sự góp ý của các bạn. Và các bạn cần tôn trọng chất xám, công sức, tư duy của mình.

Truyện của mình, hãy để mình được viết nó theo ý của mình. Đừng vội phán xét, áp đặt, dùng lời lẽ quá mức gay gắt và áp đặt nhiều suy nghĩ lệch lạc mang tính cá nhân vào nó. Mình không thích như vậy.

Nói mình viết truyện vô lý, bám víu vào lý do xàm xí không logic để kéo dài câu chuyện. La Thư Anh yêu cầu ly hôn, Tần Ngao không đồng ý thì cô có thể nhờ đến pháp luật. Mình nói thẳng luôn, mình không thích bình luận này.

Ừa, mình nói nghe chứ có luật pháp chen vô thì gọi quái gì là truyện ngược? Có luật pháp chen vô thì còn quái gì để mà viết nữa, thì làm quái gì mà thành truyện?

Không dưới vài chục lần mình có ý định drop truyện, vì mình quá bận rộn để dành thời gian cho niềm đam mê này. Và, cũng vì trong một lúc nào đó, mình thấy hơi áp lực với chính những bình luận mà các bạn đưa ra. Nói ra nghe có vẻ hơi yếu đuối nhỉ, nhưng thật sự thì đôi khi khiến mình nảy sinh vài suy nghĩ kiểu như:

"Mình viết thế này sai à, mình viết thế này không đúng à? Mình viết thế này chưa hợp lý à? Hay thôi khỏi viết nữa. Đẹp mẹ hết đi cho nhanh. "

Nhưng sau đó cảm thấy, nếu như vậy thì thật vô trách nhiệm. Sau đó nghĩ, có một ai đó đang rất yêu thích và chờ đợi câu chuyện của mình.

Độc giả này, mình nhờ một việc được không? Hãy trở thành động lực. Chứ đừng làm áp lực. Các bạn có hiểu điều mình muốn nói không?

Độc giả làm nên tác giả. Tất nhiên rồi, mình không phủ nhận câu này. Nhưng, không có nghĩa là mình chấp nhận được tất cả những ý kiến của các bạn.

Và không có nghĩa là, độc giả nào cũng là một độc giả thật sự.

Và, thêm một vấn đề nữa: "Truyện này ai làm nam chính?"

Ô buồn cười ghê, cái câu này nó xuất hiện còn nhiều hơn cơm mà mình ăn mỗi ngày. Mình từng nói vài lần rằng mình không quan trọng nam chính. Nhưng nhiều bạn vẫn hỏi, hỏi đi hỏi lại, hỏi tới rồi hỏi lui.

Còn bây giờ, khi mình đang cục súc và tính chó, mình nói thẳng luôn. Truyện này đéo có nam chính thì có được không?

Các bạn thấy lạ, đã là chuyện thì phải có chính phụ, làm quái gì có chuyện nào mà không có nam chính? Không có nam chính mà được gọi là chuyện ư?

Thế nhưng, có chuyện của mình như vậy đây. Các bạn muốn có nam chính? Cũng được thôi. Các bạn yêu thích ai, đang ủng hộ ai, thì người đấy chính là nam chính trong lòng các bạn.

Thích nhân duyên kì lạ giữa Tần Ngao và La Thư Anh, Tần Ngao là nam chính của các bạn. Thích tình cảm sâu đậm, hiến dâng, và nhiều day dứt của Triệu Minh, Triệu Minh là nam chính của các bạn. Thích nhân vật nguy hiểm phản diện nhưng lại có sức ảnh hưởng như Boss ZED, thì hẳn cũng có thể là nam chính của các bạn.

Tại sao lại phải quá sân si?

Ok mình biết mình khác người mà. Nhưng mình không thấy buồn vì điều đó đâu.

Và một điều nữa : "Bao giờ ngược Tần Ngao."

Đáp: "Khoảng chương 70-71-72 gì đấy sẽ bắt đầu ngược Tần Ngao."

Và một câu nữa: "Tiểu Anh sau này về với ai?"

Đáp: "Ừa hỏi ngộ nghĩnh ghê, có đũa nào viết truyện mà lại nói trước kết truyện không?"

Mình điên chứ đâu có ngu.

Ngồi viết xong những dòng này, cũng là lúc con bạn thân đã trang điểm và diện bộ váy áo diêm dúa xong, tâm trạng cũng bớt đi vài phần. Nhưng không có nghĩa là mình không cần thêm một chút còn trong người và một chút nhạc mạnh mẽ nay.

À, đây không phải mấy lời nói nhằm cho vui đâu. Tâm gan của người làm tác giả như mình đây. Nếu ai mà đã đọc đến đây rồi. Cảm ơn các bạn đã đọc, và đã nghe, như đọc giả nghe tác giả, cũng là như một người bạn đã lắng nghe một người bạn khác.

Thật sự cảm ơn tất cả các bạn.

Mình đi tiêu tiền và đập phá đây. Dù sao hôm nay không học cũng không làm, mất có nửa tháng lương thì đã làm sao. Sân si với đời làm gì.

"Tao mặc quần đùi đi vào bar, liệu có bị đuổi ra?"

Thân ái! Chào các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

(Mình đã đọc toàn bộ bình luận và rất nhiều tin nhắn các bạn gửi riêng. Cảm thấy rất xúc động và bất ngờ về sự yêu quý lớn lao mọi người đối cho mình. Một lần nữa, cảm ơn mọi người)

***

Bệnh viện thành phố, Xảo Vần sắc mặt nhợt nhạt, môi trắng bệch, trên trán đổ đầy mồ hôi. Y tá bế một đứa bé còn đỏ hỏn, quấn trong tấm mền trắng tinh, đặt bên cạnh cô.

"Chúc mừng cô, là con trai. Mẹ tròn con vuông."

Xảo Vần nhìn vật nhỏ còn thức, hơi cựa quậy bàn tay nhỏ xíu, vung loạn giữa không trung, sau đó chạm nhẹ vào mặt cô, sự tiếp xúc mềm mại khiến trong lòng người mẹ trẻ đột nhiên xúc động.

"Cô còn yếu, có cần tôi tạm thời đưa em bé vào phòng chăm sóc trẻ sơ sinh trước không?"

"Không cần, tôi muốn con ở đây với mình."

"Vâng được."

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh viện mở ra, Tần Ngạo ung dung bước vào. Vừa nhìn thấy y, hai mắt Xảo Vần đã đỏ lên.

"Ngạo."

Hộ lý cúi chào y một tiếng, sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Tần Ngạo liếc nhìn xuống vật nhỏ đang ở trong phòng Xảo Vần, trên mặt chưa hề bộc lộ cảm xúc.

"Ngạo, con chúng ta."

Xảo Vần sắc mặt yếu ớt sau sinh, nhưng vẫn cố gắng nở một nụ cười. Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc sinh đứa bé này lại khó khăn đến vậy, giống như bản thân đang đứng giữa ranh giới sống chết, toàn thân đau đớn, rút cạn sức lực.

Nhưng cô yêu y, yêu đứa bé của hai người, vì vậy mà đến cuối cùng cũng có thể bình bình an an mà sinh ra, cảm thấy vô cùng toại nguyện.

Đôi mắt đứa nhỏ trong vắt nhìn y, cái nhìn lạ lẫm như đang chống đối lại vẻ mặt lạnh nhạt của Tần Ngạo.

Lúc này, Tần Ngạo lấy trong túi quần hai tấm thẻ màu đen, và một chiếc điện thoại đặt xuống mặt tủ kê bên cạnh giường.

"Nhà và xe đã chuẩn bị cho cô, tài sản cá nhân ở trong này đủ cho cô và đứa bé yên ổn sống tốt. Dùng điện thoại này liên lạc với số điện thoại duy nhất được lưu trong đây, sẽ có người đưa cô ra sân bay."

"Anh...anh muốn đưa em đi đâu?"

Xảo Vần run rẩy, cổ họng cô trở nên nghẹn đắng lại, Tần Ngạo thế mà lại muốn đuổi cô và đứa bé này đi. Nó là con ruột của y, là giọt máu của y cơ mà.

"Cô đến ở đâu, thì hãy về đó."

"Ý anh là Italy? Không..."

"Năm đứa bé tròn 18 tuổi, cứ bảo nó đến Tần gia. Ba tôi sẽ nhận lại. Còn cô, ở Tần gia vốn dĩ không danh không phận, giờ phải đi thì có gì mà uất ức."

"Ngạo, em là người phụ nữ của anh. Nó là con trai anh, anh không thể làm như vậy."

"Người phụ nữ của tôi?"

Tần Ngạo cười lạnh nhạt, ánh mắt y như kết băng dọa người đối diện.

"Nói sai rồi. Bất quá cũng chỉ là người phụ nữ mà tôi từng hứng thú. Muốn làm người phụ nữ của Tần Ngạo này, còn chưa đến lượt cô. Không phải tôi để cô ở Tần gia lâu quá, nên bản thân đã thật sự quên mất ai mới là con dâu của Tần gia, ai mới là Tần thiếu phu nhân thật sự chứ?"

La Thư Anh. Chỉ có ba chữ mà chưa từng một giây phút nào không thôi rằng buộc cô. Đến bây giờ, thậm chí khi đã có đứa bé, cũng hoàn toàn không có một chút nào khác biệt.

Xảo Vần cười châm chọc, đây là lần đầu tiên cô cười như vậy trước mặt y. Sắc mặt nhợt nhạt hay càng thêm khó coi.

"Tần Ngạo, anh tưởng anh có thể thắng được Triệu Minh sao? Thứ Triệu Minh đã muốn, không ai có đủ năng lực giành được, đừng nói đây lại là người phụ nữ mà anh ta yêu. Anh nghĩ anh giành nổi sao?"

Cuối cùng cũng nói ra, thật sự cũng nói ra với y. Xảo Vần nghĩ cả trăm lần, cũng chưa từng nghĩ có ngày dám thẳng thắn nói với người đàn ông này những lời như vậy. Giống như một bạt tai giáng vào mặt y, giống như mũi kim châm vào trong lòng, khiến đôi lông mày của y xô lại. Một kẻ kiêu ngạo như y thì có bao giờ muốn bị nhận định là người thua cuộc chứ.

"Tần Ngạo. Anh là thằng ngu. Đến cô gái mình yêu cũng có thể nhầm lẫn. Anh vẫn còn nghĩ mình thông minh sao? Không những nhận nhầm La Thư Nhu thành La Thư Anh, còn là con tốt để họ xoay chuyển trong tay, lấy được La Thư Anh chẳng qua cũng là một phần trong kế hoạch. Anh tưởng anh yêu La Thư Nhu như thế sao? Anh tưởng anh hận La Thư Anh đến vậy sao? Anh hóa ra từ đầu đến cuối chỉ toàn những lầm tưởng."

"Câm miệng."

Sắc mặt Tần Ngạo càng ngày càng trở nên u ám, tiếng cười của Xảo Vần vẫn còn vang vang.

"Anh thật ra vẫn yêu La Thư Anh, vẫn không ngừng nhìn cô ta. Nhưng lại không thể tránh khỏi sự ràng buộc cùng La Thư Nhu. Cảm giác thế nào? Đau đớn đúng không? Cuối cùng, La Thư Nhu gặp tai nạn đột ngột, người lên xe hoa cùng anh là La Thư Anh, tại sao anh bất mãn? Tại sao căm hận? Tại vì anh ích kỷ, tại anh kiêu ngạo, ấu trĩ và còn ngu xuẩn. Anh ghen tuông đến phát điên lên mỗi khi thấy La Thư Anh thân thiết cùng với La Cao Dự. Anh yêu, nhưng cũng hận. Hận La Thư Anh hại chết La Thư Nhu. Tần thiếu gia quả nhiên đủ khác biệt, người ta chỉ có thể yêu một người, anh lựa chọn yêu hai người một lúc, anh thấy có vui không?"

Tần Ngạo lạnh lùng nhìn Xảo Vần, giọng y trầm hẳn.

"Đừng nghĩ tôi không dám xuống tay với cô."

"Vậy anh xuống tay đi."

Một lúc không thấy động tĩnh, tiếng cười của Xảo Vần lại lạnh lạnh khắp phòng.

"Dù là người anh yêu, hay là người anh hận. Dù người anh nuông chiều, hay người anh tổn thương, hành hạ. Cũng chỉ có thể là La Thư Anh, tôi nói đúng không? Thế nhưng tôi nói cho anh biết, Tần Ngạo anh bỏ lỡ rồi. Anh bỏ lỡ từ đêm trong quán bar ở Ý, anh trên thân tôi triền miên thác loạn. Có tôi, có đứa bé. Cả đời này, La Thư Anh không thể nào về bên anh. Cả đời này, anh đừng mong cướp được La Thư Anh từ Triệu Minh."

Tần Ngạo không muốn ở lại nghe Xảo Vần nói năng lộn xộn, y trực tiếp quay người, buông câu lạnh lùng.

"Nếu không cướp được, tôi sẽ trực tiếp hủy diệt."

Trước khi Tần Ngạo mở cánh cửa phòng, y nghe giọng Xảo Văn phía sau.

"Người như Triệu Minh, hoàng tử Anh quốc cũng phải kính trọng hần 7 phần. Anh thật sự đủ năng lực sao? Đừng nói đến lần nữa động chạm vào La Thư Anh, chỉ sợ một lần gặp lại cũng không có khả năng."

Cánh cửa phòng hoàn toàn khép lại sau câu nói, lúc này nước mắt của cô đồng thời chảy ra. Đứa bé trong lòng không biết từ lúc nào đã say ngủ, vẻ mặt rất an yên.

Vòng tay của Xảo Văn hơi siết lại chặt hơn, cảm giác ôm đứa trẻ mềm mại và ấm áp làm nước mắt cô đua nhau rơi xuống.

"Con trai...mẹ cũng mệt quá."

Cô cũng mệt mỏi với tình yêu này. Cô cũng mệt mỏi khi phải theo đuổi một người, theo đuổi một thứ hạnh phúc mơ hồ xa xôi.

Cô muốn hỏi La Thư Nhu làm thế nào lại quyết liệt lựa chọn ra đi. Muốn hỏi La Thư Anh làm thế nào mà dễ dàng buông bỏ. Trên đời liệu có ai thật sự quan tâm đến cảm xúc của một nữ phụ thâm hại như cô? Thật sự có ai không?

Tần Ngạo ngồi trong xe ô tô, y đã hút đến điều thuốc thứ hai, cuộc điện thoại cần đến mới đến.

"Tần thiếu gia, cục cảnh sát đã chấp thuận cho hai đội theo những bằng chứng chúng ta đưa ra đến lục soát nhà của Triệu Minh."

"Hiểu rồi."

Nhấn chân ga, xe ô tô của y phóng theo hướng đi đến căn hộ của Triệu lão gia và Triệu phu nhân, ở ghé bên cạnh, ngón ngang những tấm ảnh, chụp La Thư Anh đang ngồi ở xích đu ngoài khuôn viên, sợi dây băng buộc mắt màu xanh lam nổi bật, vấy trắng tinh khôi bị nắng sớm chiếu vào, óng ánh một dải sáng bắt mắt.

Thi Nhi đặt điện thoại xuống giường, La Thư Anh vẫn ngồi yên lặng, hai tay đan vào nhau đặt trên đùi.

"Tiểu Anh, tại sao lại phải gửi tin nhắn này."

Thi Nhi hoàn toàn mờ mịt khi La Thư Anh nhờ cô gửi tin nhắn cho một số điện thoại lạ như vậy, không phải số của Triệu Minh.

La Thư Anh khẽ lắc đầu, một lúc lấy cuốn sổ bên cạnh.

[Thi Nhi, cảm ơn. Rất cảm ơn.]

Có thể ngày mai, cô sẽ không còn là La Thư Anh của hôm nay nữa, không thể nào viết ra lời cảm ơn với những người cô mang ơn, như là Triệu Minh, như là Thi Nhi.

Có thể ngày mai thôi, mọi thứ sẽ lần nữa xáo trộn.

"Tiểu Anh, đừng khách sáo vậy."

[Tôi muốn nghỉ ngơi một chút.]

"Tôi hiểu rồi."

Thi Nhi nhẹ nhàng khép cửa phòng, La Thư Anh lật hai bàn tay, trong lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi không biết vì lý do gì.

Ra đến ngoài hành lang, Thi Nhi lấy điện thoại gọi cho Triệu Minh, nhưng mấy lần đều không thể kết nối được, có vẻ anh đang bận cuộc điện thoại khác.

Triệu Minh nhận điện thoại của Tư Á, giọng cô vẫn điềm đạm chậm rãi, nhưng nghe kỹ một chút có thể phát hiện ra sự bất an trong lời nói.

"Chủ tịch, thiếu phu nhân vừa nhận được một cuộc điện thoại từ số lạ."

"Thời gian?"

"Cuộc nói chuyện kéo dài 8 phút 40 giây. Xin lỗi, 5 phút sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, số máy này đã không còn tồn tại. Vì vậy, tôi tạm thời chưa thể tra ra đối phương."

Người mà đến Tư Á cũng không thể tra ra, trên đời không có mấy.

"Tôi hiểu rồi. Tiếp tục dùng mọi cách để tìm hiểu ra người này."

"Vâng."

Diễn Quân chuyên tâm lái xe, nghe thấy đôi ba câu nói chuyện của Triệu Minh, quay lại phía sau nói với anh.

"Vậy chủ tịch, hiện giờ có đi mua bánh bao nhân thịt cho thiếu phu nhân nữa không?"

Triệu Minh chưa kịp lên tiếng, điện thoại lại tiếp tục reo vang.

"Triệu tiên sinh, Tiểu Anh cô ấy..."

"Tiểu Anh làm sao?"

"Có biểu hiện hơi lạ. Ban nãy cô ấy còn nhờ tôi nhắn tin cho một số điện thoại lạ."

Triệu Minh vô thức nhíu lông mày, điện thoại anh chuẩn bị cho La Thư Anh chỉ có mình anh biết, trong điện thoại cũng chỉ lưu số của mình, số lạ mà Thi Nhi muốn nói chắc chắn là số lạ vừa gọi cho La Thư Anh.

"Cô ấy nhờ nhắn gì?"

"Chỉ có hai chữ."

"Hai chữ?"

"Thành giao."

Đáy lòng của Triệu Minh như đang nghe thấy tiếng đồ vỡ, tựa một viên pha lê bị rơi nát, khiến anh lập tức bất an. Thậm chí còn có đôi chút hoảng sợ. Hai chữ này, bốn năm trước anh cũng nói với La Thư Nhu, mở đầu một bàn cược, dẫn dắt một biến cố.

La Thư Anh hiện giờ...

"Diễn Quân, lập tức quay xe về nhà."

Triệu Quân ngồi bên cạnh Triệu Minh, thấy sắc mặt anh trai chuyển biến rất xấu.

"Anh hai, chị dâu có chuyện sao?"

Không kịp nữa, Triệu Minh có cảm giác mãnh liệt nếu anh không lập tức về nhà lúc này, thì sẽ không thể kịp được nữa. Anh liệu sẽ mất cô thêm một lần giống như bốn năm trước? Trái tim như bị ai nắm lấy, dùng lực bóp mạnh, sự nhức nhối khiến hai đầu lông mày không thể nào giãn ra, liên tục cau có.

Đôi mắt sâu thẳm tựa bầu trời đêm, chỉ trần ngập toàn hình ảnh La Thư Anh trong đó. Diễn Quân hiểu ý Triệu Minh, cậu nhấn mạnh chân ga, dùng tốc độ nhanh nhất lái xe, vượt qua vô số chặng đèn đỏ, phía sau họ thậm chí còn vang vang đôi ba câu chửi thề.

Thi Nhi khó hiểu nhìn điện thoại, Triệu Minh chưa nói đã tắt. Đột nhiên, đầu óc cô trở nên đau nhức, thần trí mơ hồ, tầm mắt cũng mờ dần đi.

Cảm giác này, có gì không ổn... Nghĩ đến đây, liền lập tức ngắt lịn.

Lúc cảnh sát đến nơi, trong căn hộ vốn ồn ào hoàn toàn không có động tĩnh, Tần Ngao có chút vội vã. Y muốn lập tức nhìn thấy La Thư Anh lúc này. Nhưng cảnh tượng bên trong nhà lại khiến hầu hết mọi người bất ngờ.

Triệu lão gia đang nằm ngủ ở sofa, tờ giấy báo mới ra ngày hôm nay vẫn còn đang úp trên mặt. Trong phòng ngủ lầu một, Triệu phu nhân cũng đang nghỉ ngơi. Lên đến lầu hai, có một cô gái được truyền dịch nằm trên giường, trán dán một miếng hạ sốt.

Khung cảnh gượng ép như vậy, liếc một cái có thể biết được do người sắp đặt, nhưng lại nhất thời không tìm ra chứng cứ.

"Tần chủ tịch, cậu xem ra có hứng thú với căn hộ của ba mẹ tôi như vậy. Năm lần bảy lượt liền đến đây. Giờ còn kéo cả cảnh sát đến là ý gì."

Một người đứng đầu trước tiên giờ lệnh khám xét nhà cho Triệu Minh, khi anh vừa bước vào đến cửa.

"Triệu tiên sinh, có bằng chứng cho thấy ngài giam giữ bất hợp pháp Tần thiếu phu nhân của Tần thiếu gia đây. Chúng tôi đã nhận được lệnh khám xét."

"Vậy các người có khám ra gì chưa?"

Mấy người bị hỏi đến câu này, tạm thời cứng họng không nói được. Ái ngại nhìn nhau, Tần Ngao không thay đổi sắc mặt, ánh mắt như đại bàng quét qua toàn bộ căn nhà.

La Thư Anh ở đây, thậm chí chỉ mới ở đây thôi, y có thể cảm nhận ra điều này.

"Ở căn nhà này ngoài ba mẹ tôi, cậu em trai và em dâu đang bị sốt phải nằm truyền dịch đang sống cùng nhau. Thì làm sao có được một thiếu phu nhân xinh đẹp cao quý nhà Tần gia chứ."

Lúc này, Triệu Quân mới hấp tấp từ bên ngoài vào, vẻ mặt gấp gáp.

"Anh hai, có chuyện gì mà nhiều người ở nhà mình vậy. Em vừa chỉ chạy đi mua sữa cho Thi Nhĩ, sao giờ về đã ồn ào thế này. Máy người không định để bà xã tôi nghỉ ngơi được đằng hoàng à?"

Triệu Quân có vẻ vô cùng gay gắt, mấy người cảnh sát cũng phải nép về vài phần. Diễn Quân đứng ra nói chuyện nghiêm túc hơn.

"Lệnh khám cũng đã có. Khám xét cũng đã xong. Không tìm ra tức là không còn hiệu lực. Có thể bằng chứng được cung cấp không chính xác. Dù sao thì, phiên các vị về cho. Các vị cũng đã nghe thấy rồi, nhà thân chủ tôi còn có người bệnh, cậu nhà đây rất nóng tính, lại yêu thương bà xã vô cùng. Còn có chấp e rằng không hay cho lắm."

Tần Ngao đứng cạnh muốn cười nhạt một tiếng, y đưa mắt hướng ra Triệu Minh. Tình cảnh miễn cưỡng như vậy, chỉ e rằng đây là tạm thời đối phó. Y thật nghi ngờ, La Thư Anh có thể hiện tại đứng là không ở đây nữa, và cũng không ở cạnh Triệu Minh nữa.

Tần Ngao đột nhiên nhớ đến lời của Xảo Vấn nói với y: "Người đàn ông như Triệu Minh, đến hoàng tử Anh quốc cũng phải kính hán 7 phần."

Vậy mà giờ, lại có người dễ dàng đột nhiên xuất hiện và cướp La Thư Anh đi thế sao?

Triệu Minh không né tránh ánh mắt của Tần Ngao, bốn mắt nhìn nhau, ánh nhìn sắc bén. Bốn năm trước Trình Khánh từng cảnh báo La Thư Như: "ZED sẽ đổi chủ, nhưng chủ mới của ZED cũng vẫn muốn La Thư Anh. Trong tương lai, ZED sẽ lại xuất hiện và cướp đi cô."

Bây giờ có phải chăng chính là cái "tương lai" được nhắc đến ấy?

Trong một khắc, cả Triệu Minh và Tần Ngao đều cảm nhận được ra, họ đều đã đến muộn.

La Thư Anh biến mất, thật sự biến mất mà không hề để lại dấu tích nào. ZED từ xưa đến nay, cướp vật cũng vậy, cướp người cũng vậy, thứ bị cướp đi sẽ như tan biến hoàn toàn vào không gian. Không còn tồn tại nữa.

La Thư Anh, cô gái nhỏ tạo nên sóng gió lớn. Em sẽ lại xuất hiện, chỉ là không biết khi xuất hiện lần nữa, em sẽ là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Sau khi chắc chắn Tần Ngao và mấy người cảnh sát đã lên xe rồi đi, Triệu Quân đặt bạch sữa xuống mặt bàn, cậu nói lỏng cavat, thờ hất một hơi.

"Anh hai, loại kịch bản này cũng quá kịch tính rồi."

Diễn Quân thuận tiện đem bạch sữa Triệu Quân vừa mới đặt xuống cất lại vào tủ lạnh, sau đó lấy mấy cốc nước khoáng, ba người ngồi ở sofa trầm mặc.

Lúc họ mới trở về, cảnh tượng thật khó mà hình dung nổi. Triệu lão gia ngồi ở ghế dài, người ngã tựa vào thành ghế, hai mắt khép chặt. Trong bếp, Triệu phu nhân ngã trên nền, tay bà còn cầm một mảnh vỡ từ chiếc bát đã vỡ tan, vài mảnh còn lại rơi loạn xung quanh, vòi nước vẫn mở.

Lên lầu 2, Thi Nhĩ ngắt lịm ngoài hành lang, La Thư Anh đã hoàn toàn biến mất, còn lại tất cả đều dường như rơi vào hôn mê. Tuy không có gì nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại giống như một lời cảnh báo rõ ràng từ đối phương.

Nếu không phải Tư Á nhanh chóng báo tin Tần Ngao đang đưa cảnh sát đến khám nhà, bọn họ cũng sẽ không cần phải dựng lên một màn kịch miễn cưỡng như vậy.

Quả nhiên là thứ Tần gia chết tiệt, không sớm một bước cũng không chậm một bước, nhất định cứ phải làm nguyên nhân gây ra vô số rắc rối phiền phức cho người khác.

Đến giờ khi nghĩ lại về mặt của anh hai khi đó, Triệu Quân vẫn không ngừng thấy toàn thân lạnh toát. Cậu cầm cốc nước uống sạch trong một hơi.

"Chủ tịch, bây giờ chúng ta làm gì tiếp theo."

Người đưa La Thư Anh đi, không cần đoán cũng biết, chắc chắn chỉ có thể là ZED. Triệu Minh nhất thời im lặng, không gian cũng vì vậy mà càng trở nên lạnh lẽo.

"Anh với Diễn Quân cần nói chuyện riêng, chú lên phòng chăm sóc cho ba mẹ và Thi Nhĩ trước đi."

"Em biết rồi."

Triệu Quân gật đầu đồng ý, sau đó nhanh chóng bước trên lầu hai.

Bước vào trong phòng, ban nãy vì gấp gáp nên mới phải tạm thời khiến Thi Nhi đóng giả người bệnh, hiện tại Triệu Quân giúp cô rút ống truyền dịch trên cánh tay. Lần đầu quan sát cô gái này ở khoảng cách gần như vậy, cậu phát hiện Thi Nhi thật ra cũng không nặng hơn chị dâu của cậu bao nhiêu. Cánh tay và bàn tay đều rất nhỏ, ngón tay vừa dài vừa gầy, những đường gân xanh nổi bật trên làn da trắng bệch.

Triệu Quân vươn tay muốn gỡ miếng hạ sốt trên trán Thi Nhi, nhưng lại cảm giác thấy thân nhiệt của cô đang nóng lên. Vầng trán trắng mịn liên tục đổ mồ hôi, cô hình như đang bị sốt cao. Động tác của cậu dừng lại lập tức, lông mày hơi nhíu lại với nhau.

Cô gái này quả nhiên yếu ớt, người bị đánh thuốc hôn mê khi thuốc hết tác dụng sẽ tỉnh lại, cô không những không thêm đợi đến khi thuốc hết tác dụng lại có thể lập tức cộng thêm một trận sốt.

Triệu Quân nghĩ đến đây thì thở dài, cậu quả thật không thích con gái yếu ớt.

Dưới lầu có vài tiếng ồn ào, giọng phụ nữ đang biểu hiện thái độ nổi nóng, ngoài Vũ Lam Ân ra chắc không thể là ai khác.

"Tiểu tử này, khó khăn lắm mới đưa Tiểu Anh về từ tay Tần Ngao, cậu thế mà lại để con bé bị người khác bắt đi rồi."

Diễn Quân muốn lên tiếng trấn tĩnh Vũ Lam Ân, nhưng bị Triệu Minh dùng ánh mắt âm thầm chặn lại. Người như Vũ Lam Ân, nếu cô muốn nổi nóng hãy để cho cô nổi nóng, càng cố ngăn cản con gái sẽ càng mạnh mẽ hơn.

"ZED ZED cái con bà nó. Khôn thật."

Vũ Lam Ân đã chửi thề không biết bao nhiêu câu, sắc mặt cô trở nên vô cùng khó coi.

"Giờ cậu định làm thế nào?"

Lúc này, Triệu Minh mới lấy trong túi áo ra một tờ giấy, đặt xuống mặt bàn, trên mặt giấy có nét chữ của La Thư Anh, run rẩy không thẳng hàng. Là thứ duy nhất mà La Thư Anh để lại cho anh.

[Dự, đời này Tiểu Anh nợ anh.]

"Cô ấy rồi bỏ tôi."

Cô rồi bỏ anh rồi. Cô gái nhỏ của anh đang lựa chọn bước đi trên con đường của mình, theo cách của mình.

Hàng lông mày của Vũ Lam Ân hơi giãn ra, đôi mắt trở nên vừa bất lực lại vừa thương cảm nhìn Triệu Minh.

"Cậu buông sao?"

"Sẽ không."

Nói anh buông, đừng hòng! Một đời này của anh, chỉ yêu cô, cũng chỉ cần cô. Nói anh buông, khác nào kêu anh chỉ bằng tự kết liễu mình.

Vũ Lam Ân hiểu người đàn ông này, anh không buông, nhưng anh đang sợ. Không phải sợ La Thư Anh sẽ trở thành một La Thư Nhu thứ hai. Mà sợ dù anh có làm gì, cũng không thể có được người con gái mình yêu. Anh sợ số mệnh từ trước đến giờ của hai người vốn dĩ là không hề có ràng buộc, càng cường cầu sẽ càng gây đau thương.

Không sợ trời ngang đất dọc, chỉ sợ mất đi La Thư Anh. Đó mới là Triệu Minh.

La Thư Anh được đưa đến một căn phòng, không gian phẳng phát mùi tinh dầu hoa hồng.

"Kem Dâu, cuối cùng cậu cũng đến."

Giọng người đàn ông vang lên, La Thư Anh đoán người này chỉ khoảng 23-24 tuổi vì nghe giọng hẳn rất trẻ.

"Cậu vẫn chưa nhớ ra tôi sao?"

Đối phương lại lên tiếng, giọng hẳn lộ rõ thất vọng, không biết là thật hay đang giả bộ.

La Thư Anh lặng lẽ lắc đầu.

Một giai điệu quen thuộc bất chợt vang lên, hẳn có lẽ vừa mở đĩa nhạc. Là bản nhạc La Thư Anh từng vừa chơi đàn và vừa hát rất nhiều trong những đêm trăng sáng.

"Chúng ta cũng gặp nhau trong những năm tháng đẹp đẽ nhất của một đời người. Thế mà, cậu vẫn quên tôi."

Cô chỉ nhớ một Tần Ngao mà cô yêu thương.

Cô chỉ nhớ một Triệu Minh mà cô trân trọng.

Cô nhớ cả La Thư Nhu đầy uẩn khúc và ám ảnh.

Nhưng, cô không nhớ hẳn.

Rượu đến đầu lười bỗng dưng nếm thấy vị mặn, nụ cười của hắn có phần tan hoang, bỗng rất như một sa mạc lớn khô cằn.

"La Thư Anh, em quên tôi dễ dàng. Em có biết tôi đã hận em thế nào không? Tôi thật sự muốn hận em."

Hắn muốn hận cô, nhưng quay cuồng nhớ cô. Hắn muốn hận cô, nhưng không thể buông cô. Một cô gái gầy gò yếu đuối, lúc nào cũng trầm lặng giới cam chịu như La Thư Anh thì có gì để mà thu hút người ta như vậy.

Tàn nhẫn như Tần Ngao, nguy hiểm như Triệu Minh, thậm chí là một kẻ điên khùng như chính hắn cũng không ngừng muốn có cô.

"From here to the moon then back

On this earth, there's anyone love you so much?"

(Từ đây đến mặt trăng kia rồi trở lại.

Trên trái đất này có ai yêu bạn nhiều như vậy không?)

Người đàn ông vu vơ hát theo một câu trong bản nhạc, giọng hắn rất ấm áp. Chỉ một câu hát, lại như lập tức kéo La Thư Anh về cả một khoảng kí ức đã cũ kĩ, những mảnh ghép phù bụi như được dội nước, mọi thứ sáng bừng trong tâm trí.

"Cậu thích chơi đàn sao? Tổ dạy cậu nhé!"

"Mấy người bắt nạt bạn ấy vui lắm hả?"

"Trà Xanh, Trà Xanh, tôi buồn quá."

"Cậu có đang thích một cô gái nào không?"

"Kem Dâu, sau này nếu tôi biến mất, cậu sẽ nhớ tôi chứ?"

"Sau này nếu tôi biến mất, cậu sẽ vẫn chơi bản nhạc mà tôi viết cho cậu chứ?"

"Cậu đừng đi."

Đầu La Thư Anh truyền đến một trận đau, khiến hai tay cô hơi run. Người đàn ông nắm lấy tay La Thư Anh, đặt vào tay cô một cuốn sổ và một cây bút.

"Kem Dâu, cậu đã nhớ ra chưa?"

[Trình Vương là cậu?]

Viết xong mấy chữ này, La Thư Anh nghe thấy tiếng cười thoải mái từ đối phương. Người đàn ông cúi đầu hôn lên tóc cô.

"Hiếm khi cậu gọi tôi bằng tên thật nhì? Dù sao thì, rất vui được gặp lại em, Kem Dâu."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Thành phố đi hết bốn mùa xuân, hạ, thu đông.

Thời tiết tháng hai có mưa phùn kéo dài, từng chồi non xanh biếc lấp lánh vươn lên mạnh mẽ từ hai hàng cây ven đường, những con phố vẫn nhộn nhịp, người ta hối hả trong cuồng quay bất tận lặp lại mỗi ngày.

Một năm kể từ ngày La gia bị kết án và phải nhận hình phạt xứng đáng cho tội ác của mình. Hai tập đoàn lớn Hoàng Thế và Đại An ngày ấy cũng không biết vì lý do gì mà đột nhiên yên ắng, không hề có biểu hiện gì là sẽ chèn ép lẫn nhau.

Sau khi Triệu thiếu gia của Triệu Minh chuyển giao công nghệ từng dùng để chứng minh mối liên hệ giữa La Cao Bá và ZED cho cảnh sát Bắc Kinh, rất nhiều kẻ nằm trong tổ chức này đã bị bắt gọn một lần. Tuy chưa phải triệt để, nhưng đã là một bước thành công rất lớn.

Vậy mà với sự tổn thất nặng nề về nhân lực đó, ZED không hề có hành động nào với mục đích trả thù, cũng không có một vụ buôn lậu lớn nào trong suốt một năm vừa rồi.

Lạ nhất là thông tin Tần thiếu phu nhân của Tần gia đột nhiên biến mất, vô số lời bàn ra tán vào từ người ngoài. Mãi cho tới khi Tần lão gia Tần Trung đứng ra xác nhận không phải mất tích, mà chỉ đang cùng với con trai Tần Ngạo nghỉ ngơi ở không gian riêng tư một thời gian.

Người tin, người không tin. Nhưng quả thực một năm này, chưa ai từng thấy Tần chủ tịch lấy lưng của Hoàng Thế xuất hiện.

Trình Vương đẩy cửa bước vào phòng, La Thư Anh ngồi trên một chiếc ghế hướng ra phía cửa sổ sát đất, từ trên này nhìn xuống, Bắc Kinh ban đêm lấp lánh như một dải lụa đen tuyền được đính lên vô số những viên đá quý đủ màu sắc, phát sáng rực rỡ.

Gió đêm làm tấm rèm mỏng được kéo đến một nửa ở bên phải bay lất phất, lọn tóc mai hơi xoăn nhẹ cũng đang bay lên.

Giống như một trong những hình ảnh đẹp nhất mà Trình Vương từng ghi nhớ về cô, La Thư Anh còn lấp lánh hơn tất cả những ánh đèn đủ màu của thành phố dưới kia. Bộ váy màu đen dài đến mắt cá chân, phía bên sườn trái được xẻ dọc một đường khi cô vắt chéo hai chân, cặp đùi trắng nõn như ẩn hiện trong ánh đèn mờ.

Trình Vương tiến lại gần La Thư Anh, hai tay hấn đặt trên vai cô, hơi cúi người hôn nhẹ lên tai cô. Tai La Thư Anh rất nhỏ, dọc vành tai được đính ba viên kim cương.

Hơi thở hần nóng rực, phả vào tai cô.

"Kem Dầu, em đẹp lắm!"

La Thư Anh như hình dung ra được nụ cười câu hồn tà mị của người đàn ông phía sau. La Thư Anh đứng dậy, đồng thời kéo tay Trình Vương, đẩy hấn ngồi xuống ghế, sau đó chủ động ngồi lên đùi hấn.

Trình Vương hơi cúi đầu, say mê nhìn chăm chú vào đôi mắt hơi lạnh lùng, nhưng cũng đồng thời đang ánh lên những tia giả hoạt như hồ ly của La Thư Anh.

Ánh mắt này, là hấn đã dạy cho cô.

Thân hình vừa vặn mềm mại như vô tình lại như cố ý dán sát vào lồng ngực của Trình Vương, những ngón tay La Thư Anh rất đẹp, chạm lên gương mặt hấn, đem lại cảm giác mát lạnh khác biệt.

"Trà Xanh, hôm nay em phải đi."

Trình Vương cúi đầu thấp hơn, vùi mặt vào hõm cổ La Thư Anh, hôn lên xương quai xanh, một dấu hồng nở rộ như hoa.

"Anh biết."

Hấn biết một năm qua, cô đã nỗ lực thế nào chỉ để đợi ngày hôm nay.

"Kem Dầu, anh giết hấn được không?"

Giọng của Trình Vương hơi trầm, như gần như xa vang đến tai cô.

Cuộc đời này của Trình Vương, tội ác nhiều như thế, thêm hay bớt một tội hấn cũng không cần quan tâm. Để hấn trực tiếp giúp cô mang Tần Ngạo đến đây, mặc cô hành hạ, mặc cô xử lý, không phải dễ dàng hơn nhiều sao.

La Thư Anh bình tĩnh lắc đầu. Trình Vương không phải là không biết trên đời này có những thứ còn đáng sợ và đau khổ hơn cái chết.

La Thư Anh là người cảm nhận rõ nhất điều đó. Ở trong địa ngục ấy, con người ta không thể sống lại không thể chết, tuyệt vọng và uất ức, đau đớn và bất lực, mỗi bước chân đều giống như bước trên ngàn mũi kim độc, chất độc ngày ngày thấm vào tế bào, hòa tan cùng mạch máu, giãy vò người ta.

Cảm giác ấy lại càng giống với việc rơi tự do, sợ hãi cùng hoảng loạn, nhưng rơi mãi chẳng thể chạm đất.

"Vậy, anh giết Triệu Minh được không?"

Lời nói còn chưa kịp dứt hấn, Trình Vương đã cảm nhận được cổ mình bị một vật sắc nhọn kè vào, hơi nhói.

Cây trâm búi tóc bằng bạc phía sau được cô rút ra từ lúc nào, kè vào cổ Trình Vương, mái tóc màu vàng hoe của cô cũng vì vậy mà xõa tung, xoăn bồng bênh như những gợn mây ngày nắng đẹp, dài đến ngang lưng.

Loại phản xạ này, cùng với loại sát khí lạnh lẽo này, cũng là hần dạy cho cô.

Trình Vương bật cười sáng khoái, bờ vai hần hơi rung lên, vô cùng vui vẻ và hài lòng.

"Kem Dầu, em tàn nhẫn thật đấy."

Vu vợ nói một câu mà lại có thể lập tức khiến cô muốn giết hần như vậy, Triệu Minh đối với cô quả nhiên rất quan trọng. Giống như loại tín ngưỡng tuyệt đối ở trong lòng, không ai có quyền động chạm đến hai chữ này, thậm chí là cả Trình Vương.

La Thư Anh hơi nghiêng đầu, cô thu lại cây trâm, vươn tay với vài động tác nhỏ búi lại mái tóc vừa bị xõa ra.

Trình Vương cầm tay La Thư Anh, hần liếc mắt thấy chiếc đồng hồ nhỏ trên cổ tay cô, kim đồng hồ chỉ 8 giờ 55 phút.

"Không cho anh giết Tần Ngao, cũng không cho anh động đến Triệu Minh. Vậy, anh hôn em được không?"

Nghe xong câu này, Trình Vương thấy La Thư Anh hơi cong khóe môi, nụ cười ẩn hiện.

Cả hần và cô đều nhớ, năm 16 tuổi, Trình Vương cũng lần đầu hỏi câu này với La Thư Anh.

"Kem Dầu, không cho tôi cống cậu về nhà, cũng không cho tôi chép bài tập giùm cậu. Vậy, tôi hôn cậu được không?"

Sau khi Trình Vương nói xong câu đó, còn trực tiếp tiến lại gần như thể sẽ nhất định hôn La Thư Anh, làm cô khi ấy vừa bất ngờ vừa lúng túng, theo phản xạ giáng cho hần một cái bạt tai đau điếng.

Nhưng hiện tại, khi khoảng cách gương mặt của Trình Vương càng ngày càng gần, La Thư Anh chủ động nắm cổ áo sơ mi của hần, tiếp nhận nụ hôn của hần.

Trình Vương một tay giữ phía sau cổ La Thư Anh, một tay ôm eo cô. Hần hôn cô lúc ôn nhu, lúc cuồng nhiệt, môi lưỡi dây dưa không dứt, muốn chiếm trọn dư vị ngọt ngào từ người phụ nữ này, mất một lúc lâu mới lưu luyến rời môi.

Môi son của La Thư Anh bị hần hôn hơi nhòe, Trình Vương đưa tay chạm lên cánh môi đỏ của cô, giúp cô lau đi vệt son bên cạnh.

"Đến giờ rồi."

Giọng Trình Vương khẽ vang lên nhắc nhở La Thư Anh.

La Thư Anh nhìn đồng hồ trên cổ tay, 9 giờ tròn. Cô đứng dậy, xách đôi guốc cao ở góc bên cạnh, chỉ xách trên tay mà không hề có ý định đi vào. Trình Vương vô thức nhìn đôi bàn chân trắng nõn của La Thư Anh, chân trần chạm đất tạo ra cho người nhìn cảm giác rất thanh thoát.

Trước khi La Thư Anh mở cửa bước ra ngoài, Trình Vương nói ở phía sau.

"La Thư Anh, không cần cảm thấy gánh nặng. Tôi không ràng buộc em, ZED không ràng buộc em. Bởi vì, em là bà hoàng. Có em, mới có ZED."

Có em mới có tôi. Có em mới có ZED. Hần nói với cô như vậy.

La Thư Anh không đáp lời, lặng lẽ vặn nắm cửa, bước ra khỏi phòng.

Mỗi năm, ở khách sạn Violeta tại trung tâm thành phố sẽ có một buổi tiệc dành cho những người đứng đầu các tập đoàn lớn.

Tần Ngao phiền phức với những bữa tiệc như vậy, nhưng vì là chủ tịch của Hoàng Thế nên sau hơn một năm chưa từng xuất đầu lộ diện, hần buộc phải tham gia.

"Tần chủ tịch, dạo này thần sắc thật tốt. Sau khoảng thời gian riêng tư cùng thiếu phu nhân dài như thế, cuối cùng mấy thường dân như chúng tôi cũng được gặp lại ngài rồi."

"Lam tổng, Hạ tổng quá khen rồi."

Tần Ngao khách sáo nói, khóe môi kên kieu một đường. Ba chữ "thiếu phu nhân" khiến y nghe vào thấy đầy giễu cợt.

Một năm, y không tìm ra La Thư Anh đã đứng một năm.

"Xin hỏi hôm nay thiếu phu nhân không đi cùng ngài sao?"

Thiên hạ chính là nhiều chuyện như vậy, họ đối với vị "thiếu phu nhân" mờ nhạt nhà Tần gia thật ra vốn chưa từng quan tâm. Chỉ biết đó là tiểu thư của La gia, từ khi Tần gia và La gia liên hôn, người ngoài thậm chí cũng chẳng nhìn thấy Tần Ngao đi cùng vợ y bao giờ.

Khoảng 2- 3 năm trước, khi La gia vẫn còn đang yên bề chứ chưa nổi sóng gió, cũng chỉ có vài người từng nói rằng thi thoảng đi siêu thị gặp một cô gái hao hao như Tần thiếu phu nhân, cả người trông có vẻ gầy yếu, còn một mình mang vác rất nhiều đồ.

Tần thiếu phu nhân mà phải có bộ dạng như vậy sao? Nói ra ai mà tin. Vì vậy mấy người đối với vị thiếu phu nhân bí ẩn kia, xem ra vẫn rất nhiều tò mò.

Tần Ngạo còn chưa kịp trả lời, phía sau y đã vang đến giọng nói.

"Ai bảo hôm nay tôi không tới?"

Thanh điệu hơi cao, phát âm không được chuẩn xác giống người Trung Quốc lắm, nghe như người ngoại quốc nói tiếng Trung thì đúng hơn.

Sự xuất hiện đường đột của người phụ nữ thu hút rất nhiều ánh mắt, không gian trong phòng phút chốc lặng đi.

Thân hình cân đối, bộ váy hở lưng đen tuyền bó sát, tôn lên đường cong hoàn hảo, làn da trắng mịn màng.

Người phụ nữ có mái tóc vàng được búi cao, vài lọn tóc mai xoắn nhẹ, tùy tiện buông dọc xuống theo gương mặt thanh tú. Đôi mắt xanh lục biếc trong suốt, tựa như hai vì sao phát sáng sau một trận mưa đêm kéo dài, kiêu ngạo nhưng đầy thu hút.

Phía sau gáy xăm hình âm dương, như xoáy sâu vào lòng đối phương, tạo cho người khác có cảm giác đặc biệt ấn tượng trong một cái nhìn.

Tiếng đế giày cao gót khi chạm nền tạo thành tiếng vang, La Thư Anh tiến lại đứng bên cạnh Tần Ngạo.

"Lam tổng, Hạ tổng, lần đầu gặp mặt. Chắc các vị cũng đoán ra rồi, tôi là La Thư Anh. Hay cũng chính là Tần thiếu phu nhân của Tần gia."

Quay qua Tần Ngạo đang đứng bất động, La Thư Anh hơi mỉm cười, nụ cười của cô giống như trái cấm, khiến người ta vừa muốn thưởng thức, lại không thể không tránh khỏi hoài nghi về chất độc bên trong.

"Ông xã, để anh phải chờ rồi."

Về mặt của Tần Ngạo khi nghe cô nói xong câu đó, còn hấp dẫn và đáng bất ngờ hơn vô vàn lần La Thư Anh từng tưởng tượng trong suốt một năm qua.

Về mặt của kẻ vừa đặt bước chân đầu tiên vào thế giới tăm tối mà La Thư Anh cũng từng ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tần Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

"Ông xã, để anh phải chờ rồi."

Mấy giây ánh mắt giao nhau, Tần Ngạo quả nhiên không làm La Thư Anh thất vọng. Y tiến lại tự nhiên ôm lấy eo cô, giống như cả một quá khứ ràng buộc ám ảnh giữa hai người họ chưa từng tồn tại.

"Không lâu. Không phải nói em sẽ đi tiệc sinh nhật của bạn sao? Làm thế nào mà lại chạy đến đây rồi."

Hơi hướng ánh mắt sang hai người vẫn còn đang muốn xem kịch vui, họ muốn xem, cô liền cho họ xem.

La Thư Anh hơi cong môi cười, nói với Tần Ngạo.

"Làm em lo một số người sẽ cho rằng Tần thiếu gia đây quản vợ không tốt, để vợ chạy mất rồi."

"Ồ."

Tần Ngạo hí đôi mắt lạnh, nụ cười nhàn nhạt khiến đối phương không rét mà run.

"Tần chủ tịch, nếu Tần thiếu phu nhân đã đến rồi. Vậy chúng tôi càng không nên làm phiền hai người. Chúng tôi qua bên kia chúc rượu trước."

Nói xong liền vội vàng vàng rời đi, một Tần Ngạo băng lãnh đã đủ bức chết người, giờ còn thêm một Tần thiếu phu nhân từ đâu xuất hiện, giao hoạt như hồ ly, hoàn toàn không thể nắm bắt được. Họ thấy tốt nhất là không nên chọc giận hai người này.

Người đã rời đi rồi, nhưng Tần Ngạo vẫn không có ý định sẽ buông La Thư Anh ra. Mùi hoa hồng từ trên người cô phảng phất.

"Tần thiếu gia, bọn họ đi rồi, anh không cần phải diễn kịch nữa."

"Thế nào là diễn kịch? Tôi ôm vợ mình cũng thế coi là diễn kịch sao?"

Tần Ngao hứng thú đáp, La Thư Anh đứng trước mặt y, lại như không phải đang thật sự đứng trước mặt y.

Người phụ nữ này, ngang tàn, lạnh lẽo, đôi mắt sáng linh hoạt, đẹp mê hồn. Giọng nói nửa thật nửa đùa, vô cùng khó nắm bắt. Người phụ nữ này, không phải La Thư Anh của một năm trước, càng không phải La Thư Anh mà y từng biết.

Là ai đã dạy cô? Boss ZED ư?

La Thư Anh áp sát vào người Tần Ngao, cô hơi kiễng chân, môi cô chuyển từ yết hầu của y, xuống cổ, rồi lại chuyển lên vành tai.

"Tần thiếu gia quả nhiên có nhiều cố gắng mới có thể bình thân ôm một thân thể dơ bẩn, từng bị anh giằng vò chà đạp dưới chân vào lòng nhĩ?"

Miệng lưỡi sắc bén, đôi mắt La Thư Anh như được phản chiếu một ngọn lửa, nóng rực áp bức. Một câu nói này của La Thư Anh, khiến biểu hiện trên mặt Tần Ngao hơi ngưng đọng. Sau đó, rất nhanh trở về bình thường, y hơi cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt La Thư Anh.

"Thế cho nên, em trở về đây là muốn trả thù sao?"

"Phải."

Hay cho một chữ thừa nhận, đời này chưa ai từng dám ở trước mặt Tần Ngao y có ý định rõ ràng như thế.

"Xem ra em rất tự tin. Hẳn đã cho em cái gì?"

Hỏi câu này cảm thấy hơi thừa, không phải Tần Ngao không nhận ra người đứng sau ZED đã cho La Thư Anh có lại tất cả những gì mà cô từng đánh mất. Không những vậy, còn khiến cô trở nên giống như bây giờ, tựa một đóa hoa đẹp nhưng đầy gai độc, chỉ được nhìn, không thể chạm.

Ai trên đời không nhiều thì ít cũng sẽ mang hận thù, nhưng để làm hận thù biến thành sát khí, trở thành thứ vô bực búa vây chính mình, thì không phải ai cũng làm được.

Thứ Tần Ngao cảm nhận được ở cô không chỉ đơn thuần là vẻ phong trần, sự khôn ngoan cùng một chút bất cần đầy lôi cuốn. Thứ y cảm nhận được ở cô nhiều nhất chính là sát khí, lạnh lẽo và cô lập. Trầm mặc như mặt hồ cuối thu, hơn nữa La Thư Anh hoàn toàn không có ý định che giấu nó, như thể muốn nói thẳng với y, cô muốn giết y.

"Tiệc vui không nên bỏ lỡ. Có điều tôi không thích hợp với nơi này, không nên cản trở công việc của Tần thiếu gia. Chi bằng vẫn nên yên phận một chỗ đợi anh."

La Thư Anh nói một câu lạc đề, vô thưởng vô phạt, sau đó lập tức chủ động gạt tay Tần Ngao đang giữ ở hông cô.

Nhìn hướng đi của La Thư Anh, Tần Ngao đoán cô sẽ đi lên ban công tầng hai, y không từ bỏ, quyết định đi theo.

Ở ngoài ban công, La Thư Anh lấy trong chiếc ví dài cầm tay một điếu thuốc lá và một chiếc zippo bạc, bật lửa châm thuốc.

Vị bạc hà rất đậm, vòng khói trắng xong khi nhả ra ngay lập tức theo gió tản đi.

Nghe Trình Vương nói chị gái cô ngày xưa rất thích hút thuốc loại này, điếu thuốc dài nhỏ kẹp giữa hai bàn tay trắng mịn, đóm lửa đỏ nổi bật giữa một không gian tối mờ, tự nhiên khiến ta sinh ra loại cảm giác không mấy chân thực.

Tần Ngao nhìn La Thư Anh từ phía sau, dáng người thon gọn, bóng lưng vừa kiêu ngạo vừa cô độc.

"Đã đi theo đến đây rồi, hoặc là quay lại, hoặc là bước ra. Úp úp mở mở sau lưng người khác, thú vị sao?"

Đến giác quan cũng đã trở nên nhạy bén đến mức này, khiến Tần Ngao đột nhiên cười một tiếng, y bước về phía La Thư Anh.

"Em muốn gì từ tôi? Muốn giết tôi sao?"

La Thư Anh lạnh nhạt nhếch môi, cô dập tắt điếu thuốc trên tay, quay mặt đối diện với người đàn ông này.

Người trước mặt cô là Tần Ngao, từ khi La Thư Anh biết y đến giờ, chưa một lúc nào cô cảm thấy vị trí của mình nên ngang hàng với y.

Hồi nhỏ thì ngu ngốc chạy theo y, lớn thêm một chút thì âm thầm đơn phương y, được gả cho y thì bị y chà đạp dưới chân.

Ở đâu cũng thế, lúc nào cũng vậy, chưa từng ngang hàng.

Nhưng hiện tại, cô đứng trước mặt y, đừng nói đến việc đem cô hành hạ, muốn chạm vào một sợi tóc của cô, còn phải hỏi xem cô có đồng ý hay không.

Nụ cười của La Thư Anh kênh kiêu, nhưng cũng đầy châm biếm. Cả một đoạn đường, cô rút cuộc còn lại những gì, mà bây giờ phải miễn cưỡng cùng y bước thêm một đoạn nữa. Những cuộc phẫu thuật kéo dài nối tiếp, khiến toàn thân đau đớn tê liệt. Những giây phút La Thư Anh chỉ còn cách bờ vực

cái chết một bước chân. Những ngày cô khó khăn học đánh vần lại từ âm tiết đầu tiên như trẻ em lớp một. Những bước chân khó nhọc trong cả quá trình trị liệu, bước rồi vấp ngã.

La Thư Anh ở trong lòng Trình Vương, bắt lực khóc lên như đứa trẻ, cô đập vỡ đồ đạc, muốn dùng dao tự cắt cổ tay để kết liễu đời mình.

Bốn năm hôn nhân cùng Tần Ngao, bị đánh đập ra sao, hành hạ thế nào, La Thư Anh cũng chưa từng kích động đến mức như thế.

"Kem Dâu, em có thể làm được. Em nhất định làm được."

Bà vai của Trình Vương bị cô làm bị thương, máu thấm qua sơ mi, nhưng hắn vẫn ôm chặt cô trong lòng, liên tục trấn an cô. Những câu nói như vậy không biết vang lên bao nhiêu lần, lặp lại trong tâm trí cô. Máu của hắn đỏ thẫm, nước mắt cô trong suốt, lẫn lộn vào nhau, tanh nồng, mặn đắng, ưu thương ngiệt ngà như chính số phận của cô.

Tần Ngao không biết gì cả, và cả đời này y cũng sẽ không bao giờ biết.

La Thư Anh vì muốn trả nốt món nợ ân oán cùng y, mà đã phải ép mình trải qua những gì. Cô có thể lựa chọn đúng không, cô có thể lựa chọn cứ tàn phế ngu ngốc mà ở cạnh Triệu Minh, hay lựa chọn trở thành Trình phu nhân cũng không tệ.

Nhưng, cô sẽ không.

Cô cản trở về, ngay bên cạnh Tần Ngao.

Trời hình như lại đổ cơn mưa phùn, La Thư Anh tiến lại gần Tần Ngao, những ngón tay của cô mát lạnh chạm lên gương mặt y.

"Muốn giết anh, sao em lại muốn giết chồng mình chứ."

Ngừng một chút, La Thư Anh vòng cả hai tay ôm cổ Tần Ngao, về mặt mê luyến vô cùng.

"Em chỉ là muốn trở lại làm vợ anh. Làm Tần thiếu phu nhân thật sự thôi. Anh sẽ từ chối sao?"

Cô nghĩ y sẽ tin? Không, cô biết y sẽ không tin. Nhưng cô cũng biết y sẽ không chối. Người trong lòng tựa pha lê phát sáng, khiến Tần Ngao không thể dời mắt trong phút chốc.

Nếu La Thư Anh đã muốn chơi, vậy y chơi cùng cô.

Chỉ là trò chơi còn chưa kịp bắt đầu, liền có cảm giác y sẽ là người thua.

Đồng thời với lúc này, Anh Quốc xa xôi thời tiết ẩm áp, Triệu Minh ngồi trước bàn làm việc, về mặt trầm tư.

Cửa phòng đột ngột mở ra, Tư Á và Diễm Quân đồng thời bước vào.

"Chủ tịch, thiếu phu nhân..."

Nói đến đây thì hơi dừng một chút, Tư Á bỗng nhiên đổi cách xưng hô.

"La tiểu thư đã xuất hiện rồi. Ngay trong bữa tiệc lớn của doanh nhân được tổ chức tại Violeta - Bắc Kinh."

Triệu Minh xoay ghế, quay lưng về phía hai người họ, như cố tình không để người khác thấy vẻ mặt của anh lúc này.

"Dù là La Thư Anh của trước đây, hay La Thư Anh của hiện tại. Cô ấy mãi mãi là Triệu thiếu phu nhân, và tương lai sẽ thành Triệu phu nhân. Chú ý cách xưng hô."

Triệu Minh trầm giọng chính đốn Tư Á.

"Chủ tịch, tôi đã hiểu."

Diễm Quân bước thêm một bước, nghi vấn hỏi Triệu Minh.

"Chủ tịch, tiếp sau chúng ta làm gì?"

"Không làm gì cả. Để thiếu phu nhân của mấy người chơi cho chán. Thì đến đón về thôi."

Bình thân như vậy, nhưng cũng là kiên quyết như vậy. Không phải vấn đề có lòng tin hay không có lòng tin, mà như thể nó là điều đương nhiên, cũng là điều chắc chắn sẽ như thế.

Sau khi Diễm Quân và Tư Á ra ngoài, Triệu Minh đứng dậy lấy từ trong ngăn kéo ra một phong thư, là thứ La Thư Anh đã để lại cho lúc cô chủ động rời đi một năm trước.

"Dạ, đời này Tiểu Anh nợ anh."

Ánh mắt nhìn vào mấy nét chữ cũng có thể lập tức trở nên thâm tình, vô cùng ôn nhu. Tay Triệu Minh chạm nhẹ lên dòng chữ của La Thư Anh.

Một năm trước, Triệu Minh nghĩ kẻ sẽ cùng anh tranh đoạt là Tần Ngao.

Nhưng hiện tại, Triệu Minh biết Tần Ngao sẽ không có khả năng đó nữa.

Người có thể thật sự cùng anh tranh đoạt, chính là người đã tạo ra La Thư Anh của hôm nay - Boss ZED.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Gần sáng, Tần Ngao đưa La Thư Anh trở về biệt thự. Trước khi bước qua bậc cửa nhà, La Thư Anh đứng lặng mất mấy giây.

Tần Ngao ôm eo cô, giọng nói vừa lạnh lẽo, vừa giễu cợt.

"Sao? Sợ rồi?"

La Thư Anh không chối bỏ động tác tự nhiên đến mức vô liêm sỉ của y, cô hơi mỉm cười. Một chữ sợ kia vốn là thứ định nghĩa đã không còn tồn tại trong La Thư Anh nữa.

Không gian bên trong không thay đổi nhiều, chỉ có vài đồ vật là đã được đặt lại bằng một thiết kế mới hơn. Mỗi một bước chân La Thư Anh đặt xuống, dòng kí ức ập về mãnh liệt trong tâm trí, tựa một luồng gió đông lạnh lẽo, đè nặng làm phế quản tê cứng.

"Không phải người phụ nữ của tôi mà dám trèo lên giường tôi, đồ đĩ rẻ tiền."

"Ăn, ăn hết mau lên. Ăn như chó vậy."

"La Thư Anh, tại sao cô lại là chị em sinh đôi của Tiểu Nhu, tại sao hả? Gương mặt này, thứ bản thủ như cô xứng đáng có sao?"

"Tôi gọi vài người cùng cô chơi đùa, có thích không?"

"Em là con dâu được cưới hỏi đàng hoàng vào Tần gia, ngài không thể."

"Không!"

...

"Tần thiếu gia, em sai rồi. Em sẽ không bao giờ dám bỏ trốn nữa. Ngài đánh chết em cũng được, đừng làm hại Thi Nhi."

"Tần Ngao, ngài nhất định sẽ bị báo ứng."

"Dù tôi có bị báo ứng cũng sẽ không phải báo ứng mà La tiểu thư cô mang lại đâu. Chúng ta vốn dĩ không cùng đẳng cấp, hiểu?"

"Tôi là người. Tôi là người còn anh là thứ súc sinh."

...

"Nói đi, nói với tôi cô muốn ly hôn. Bằng chính giọng của cô. La Thư Anh, đến kêu đau cô cũng không thể sao? Tôi thật muốn biết, làm tình với một người không thể rên la sẽ đem lại khoái cảm gì."

"Cô thích sự hủy hoại như vậy? Được lắm. Tôi sẽ hủy hoại cô."

...

Y hủy hoại cô. Y thật sự đã hủy hoại tất cả của cô. Giọng nói, đôi chân, ánh sáng, tất cả đều vì y mà tàn phế.

Hồi ức như một dòng nham thạch nóng rẫy, một giây xuất hiện liền lập tức muốn thiêu cháy toàn bộ tế bào, nhưng đôi mắt cô tuyệt nhiên không hề để lộ bất kỳ một tia oán giận, bình bình thản thản mà bước lên trên lầu, đi vào phòng ngủ.

Tần Ngao tỉ mỉ quan sát sắc mặt của La Thư Anh, không muốn bỏ qua biểu hiện dù là nhỏ nhất. Rõ ràng người phụ nữ này đang rất hận y, nhưng lại có thể làm ra vẻ thần nhiên như vậy, lại khiến y càng thêm hứng thú.

Giường lớn trải ga màu xám tro, nhìn qua có vẻ lạnh lẽo. Cũng trên chiếc giường này, Tần Ngao nằm lần bảy lượt giày vò cô. Đáng ghê tởm hơn, là y còn cho chính đàn em của mình cưỡng hiếp cô.

Căn phòng này, hay cả biệt thự này, mỗi một nơi đều có máu và nước mắt của cô đổ xuống. Cô thực hận.

"Tần thiếu gia, rốt cuộc đã ở nơi này cùng với tiểu bạch thỏ của ngài ân ái bao nhiêu lần?"

Tần Ngao rót hai ly Macallan, mang đến chỗ La Thư Anh đang ngồi. Y không chọn vị trí đối diện, mà ngồi ngay cạnh cô, gương mặt áp sát.

"Tò mò như vậy? Có phải muốn biết luôn tôi đã dùng tư thế gì để trầm luân cùng tình nhân?"

La Thư Anh không bài xích cũng không tiếp nhận, cô uống hết ly rượu Tần Ngao vừa mang ra. Hơi thở cô có mùi rượu nồng, lẫn trong mùi bạc hà còn sót lại khi cô hút thuốc.

"Dù là tư thế gì, chắc cũng không nhiều khoái cảm như khi ở trên người ở vợ ngài đâu nhỉ?"

Tần Ngao đột nhiên bật cười thành tiếng, thanh âm vô cùng sáng khoái. Y có thể nghi ngờ không? Nghi ngờ người ngồi đây vốn dĩ không phải là một La Thư Anh vừa nhu nhược vừa ương bướng đến ngu ngốc của quá khứ.

Cách nói chuyện này của cô, có một chút ngang tàn ảnh hưởng từ tổ chức bóng tối tàn ác nhất - ZED. Lại cũng có một chút thông minh đến nguy hiểm giống như người đàn ông bí ẩn nhất- Triệu Minh.

Khiến Tần Ngao khó mà nắm bắt.

"Có nhiều khoái cảm hay không, tôi cũng không chắc."

Thanh điệu hơi cao, ánh mắt tà mị, Tần Ngao nhàn hạ vắt chéo hai chân, ngả người ra thành ghế phía sau, y uống rượu rất chậm, từng chút thưởng thức, không hề vội vã.

La Thư Anh đặt ly rượu đã hết xuống mặt bàn, cô hơi nghiêng người, bộ ngực đầy đặn dán chặt vào lồng ngực người đàn ông.

"Mơ hồ như vậy, chỉ bằng chúng ta thử xác nhận xem."

Ánh mắt của La Thư Anh lay động, những ngón tay mát lạnh trượt từ cổ áo sơ mi đen, gỡ bỏ hai cúc đầu tiên, rồi đột ngột dừng lại.

"Có phải Tần thiếu gia đang mong tôi sẽ nói như vậy không?"

Khoảng cách gần như vậy, Tần Ngao có thể nhìn rõ từng chi tiết nhỏ nhất trên mặt La Thư Anh. Hàng mi cong diễm lệ, lông mày thanh tú, đôi mắt câu hồn đoạt phách.

"Tần thiếu gia, thật ra anh cũng biết. Anh chưa từng yêu tôi. Tại sao lại muốn ràng buộc tôi, tại sao muốn hủy hoại tôi. Vì La Thư Nhu ư? Vậy vụ việc La Thư Nhu sớm được làm sáng tỏ. Chúng ta..."

"Em muốn ly hôn?"

Không ngờ sau khi Tần Ngao vừa dứt lời, La Thư Anh ngay lập tức bật cười.

Tần thiếu gia Tần Ngao từ khi nào mà suy nghĩ lại trở nên nông cạn như vậy. Trò chơi của cô và y chỉ vừa bắt đầu, sao có thể dễ dàng kết thúc.

"Chỉ bằng chúng ta...làm lại từ đầu."

La Thư Anh nói dối mà mặt không biến sắc, thậm chí chỉ một ánh mắt cũng đủ để đối phương khó mà kháng cự.

Tần Ngao bế La Thư Anh lên, tiến về giường lớn. Y biết, và cô cũng biết, về một đêm sắp tới này của bọn họ, chắc chắn sẽ là mở đầu cho những câu chuyện nhiều đau đớn và giày vò.

Nghe nói nhân duyên một đời, là yêu cũng là oán.

Không yêu, sẽ không oán. Đã oán, không thể buông.

Tần Ngao đối với La Thư Anh, hiện tại có thể là không yêu, và cũng là không oán, nhưng y muốn cô. Chưa từng nghĩ buông cô.

Trước đây, Tần Ngao bế gầy đôi cánh của La Thư Anh, đặt cô ở dưới chân mình, giày vò cô, vũ nhục cô, giam cầm cô. Có thể cuối cùng cũng chỉ là bởi, y không thể chấp nhận một cuộc sống mà không có La Thư Anh ở cạnh. Là bản tính chiếm hữu điên cuồng, hay là những ghen nhóm từ cảm xúc đặc biệt đến ích kỷ, y không biết, không muốn biết.

Muốn cùng cô yên ổn, lại không thể chấp nhận việc cô hại chết người con gái của y. Muốn một đường kết liễu cô, coi như lấy mạng đền mạng, lại không dám nghĩ về cảm giác mất cô.

Bóng đèn vẫn phát sáng trên đỉnh đầu, đáy mắt y tối đen như biển cả, lạnh lẽo vô tận. Vài giây để hai ánh mắt họ giao nhau, không hề nhận ra cảm xúc thật sự của đối phương.

Khoảng cách gần như thế, nhưng cô mang vỏ bọc, y mang mặt nạ, tuyệt nhiên tự có cảm giác không hề chân thực.

Họ đang lừa mình, hay đang lừa nhau, nụ hôn của y nóng bỏng trượt trên làn da trắng mịn màng. Chiếc váy đen bị ném xuống chân giường, đường cong cơ thể hoàn hảo thu hút người nhìn.

La Thư Anh hơi nhắm mắt, tay cô hơi siết lấy ga giường, lồng ngực hơi co thắt lại.

"Trà Xanh, để em về bên Tần Ngao. Cũng tức là em sẽ phụ anh"

"Vậy nếu tôi xin em ở lại, em sẽ đồng ý sao?"

Cô sẽ đồng ý bên cạnh hắn sao? Nếu hắn thật sự xin cô ở lại, thật sự muốn ngăn cản cô quay về Tần gia, cứ như vậy cùng hắn sống an yên cả đời. Cô tình nguyện sao?

Trình Vương mỉm cười, nụ cười của hắn vô cùng tang thương.

"Đủ rồi. Như vậy là đủ rồi. Đời này quen em, hi sinh vì em, không oán, không hối. Còn lựa chọn quay về hay không, là ở em."

Hắn đợi cô lâu như thế, đợi thêm một năm hay một đời thì cũng có khác gì nhau. Hơn nữa, định nghĩa "một đời" của kẻ sinh ra và lớn lên trong bóng tối nhuộm đỏ máu tanh như hắn, xem ra cũng chẳng quá lâu như người bình thường.

La Thư Anh nghiêng đầu nhìn Trình Vương rất lâu, hắn vẫn như ngày trước, lời nói đi ngược với hành động. Còn nhớ ngày đầu đưa La Thư Anh về đây, Trình Vương từng nói:

"Tôi cho em tất cả những thứ em muốn. Đổi lại, em phải là người phụ nữ của tôi. Ở bên cạnh tôi."

Thế mà hiện tại lại có thể dễ dàng buông cô ra như vậy.

Tình yêu chính là mị dược, càng sâu đậm càng khiến con người trở nên nhu nhược, ngu ngốc. Đến Trình Vương cũng không ngoại lệ, chiếm hữu cô chẳng thả cho cô tự do lựa chọn, làm điều cô muốn.

Nếu như cô không muốn ở cạnh hắn, tâm không đặt ở chỗ hắn, cưỡng ép làm cô đau khổ, hắn sẽ càng tổn thương vạn lần.

"Kem Dâu, có từng nghe câu yêu một người mất một giây, nhưng quên người ta thì mất cả đời chưa? Tôi mất để cả đời yêu em, còn em biết đâu là mất cả đời để quên Tần Ngao."

"Không."

La Thư Anh đáp lại, đôi mắt kiên định lạnh lùng, cô nhất định sẽ yêu người đàn ông tàn ác ấy thêm một lần nữa. Sẽ không.

Chỉ là trong sâu thẳm cái nhìn ấy, Trình Vương dễ dàng bắt được một tia lo lắng nhất thời. Hắn cúi đầu mỉm cười.

"Lựa chọn của em, tôi không can thiệp."

"Lựa chọn của em, tôi không can thiệp"

Triệu Minh cũng từng nói câu này với cô. Chọn đi chọn lại, đủ một vòng lớn, cuối cùng chẳng phải vẫn là đang ở ngay cạnh Tần Ngao đó sao.

Những nụ hôn của Tần Ngao như cánh hoa anh đào, nối tiếp nhau rơi xuống.

Một khoảnh khắc, y cùng cô đánh cược.

Tần Ngao sẽ vì La Thư Anh mà buông bỏ cái tôi ngạo nghễ, chấp nhận nhảy vào vực thăm đầy gai, trả đủ ân oán.

Hay La Thư Anh sẽ vì Tần Ngao mà buông bỏ thù hận, chấp nhận quên toàn bộ quá khứ ngục tù, vô số đau đớn mà y gây ra cho cô.

Một khoảnh khắc, y cùng cô trầm luân.

Dù là thân, hay là tâm, cũng đã đều đem ra đặt vào, ai động lòng trước, kẻ đó thua.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tần Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Tay La Thư Anh vươn lên chặn ngang môi khi Tần Ngạo định hôn xuống, đôi mắt cô trong phút chốc trở nên lạnh lẽo.

Hành động đường đột này của cô khiến động tác của Tần Ngạo hơi dừng lại, y sắc bén nhìn cô, nhưng không lên tiếng.

La Thư Anh lại càng không có ý định giải thích, hai người đều thông minh như thế, chắc chắn có thể tự nhìn nhận tình huống hiện tại.

Rất rõ ràng, đôi môi này không còn là thứ y có quyền chạm đến.

Tần Ngạo không giận mà cười, hôn xuống chiếc cổ cao trắng ngần của La Thư Anh. Dưới ánh đèn, y nhìn thấy tại điểm giữa của đôi gò bồng đẹp đẽ có một vết sẹo nhỏ hình tròn. Là vào đêm La Thư Anh đề nghị ly hôn bị Tần Ngạo dùng đầu thuốc lá nóng bỏng để lại, đồng thời cũng là dấu vết duy nhất còn sót trên người cô.

Ngón tay y thăm dò vào điểm mẫn cảm ở hạ thân, khiến đôi lông mày của La Thư Anh hơi nhíu lại. Tần Ngạo cử động rất có tiết tấu, từng chút muốn kích thích cô.

Áo sơ mi của Tần Ngạo cũng nhanh chóng được cởi ra, cơ thể rắn chắc nóng bỏng, thần sắc trên mặt y hơi nghiêm sắc dục.

Hoa viên xinh đẹp đã ẩm ướt, hai đầu ngón tay y trơn trượt tiến vào sâu thêm, giọng nói bồn chồn.

"Không muốn rên cho tôi nghe sao?"

Y muốn nhìn thấy biểu hiện dâm đãng của La Thư Anh, càng muốn biết xem liệu ở đỉnh cao nhục dục, cô có thể nào giữ nguyên vẻ mặt bình thản đến lạnh lùng này được nữa không.

Không ngờ, La Thư Anh mỉm cười mỉa mai.

"Không phải Tần thiếu gia từng nói muốn biết khi làm tình với một người không thể rên la sẽ đem lại khoái cảm gì sao? Tôi giúp anh thành toàn."

Thanh âm ngọt ngào dụ dỗ, nhưng ý tứ lại ngạo mạn thách thức, Tần Ngạo rút cuộc nhận ra ngay từ khi bước vào căn phòng này, La Thư Anh đã tính cả đường lui.

Cô đang cược, cược xem liệu y và cô sẽ làm thế nào mà thật sự phát sinh quan hệ.

Cô đang thách, thách xem y có thể hèn hạ đến mức nào mà để dục vọng lấn áp, làm tình với cô.

Không rên không la, khác gì nói y cùng xác chết quan hệ.

La Thư Anh, thông minh lắm! Y quả nhiên vẫn là không nên đánh giá thấp người phụ nữ này.

"La Thư Anh, nếu giờ tôi đứng dậy rời khỏi phòng. Có phải chính là vừa hay ăn khớp với tính toán của em."

"Vậy sao anh không nghĩ rằng dù cho anh không rời khỏi phòng, cũng vẫn là ăn khớp với tính toán của tôi."

Cô không còn gì để mất, cũng không còn gì để sợ. Đi một bước, tính ba bước, là Trình Vương đã dạy cho cô.

"Thông minh lắm. Quả thật thông minh lắm!"

Tần Ngạo buông cô ra, y cầm lấy sơ mi ở bên cạnh, quay lưng về phía La Thư Anh, vẫn là dáng người cao ngạo, đơn độc và khó tiếp cận.

"La Thư Anh, tôi không ép em. Sẽ có ngày, em phải tính nguyện phục tùng tôi."

Sẽ không có ngày đó, La Thư Anh muốn hét vào mặt y như vậy. Cô muốn lời cái sự kiêu ngạo khinh người của y ra mà giẫm nát, muốn đập tan cái lạnh lẽo giả tạo đầy giễu cợt của y.

Nhưng cô mím môi im lặng. Lồng ngực như bị một tảng đá vô hình đè xuống, toàn thân nặng nề. Cánh cửa phòng khép lại một lúc lâu, La Thư Anh mới ngồi dậy.

Cô không mặc lại váy, trực tiếp rời giường bước vào nhà tắm.

La Thư Anh không dùng nước nóng, mà để mặc cho dòng nước lạnh ngắt chảy xuống, tuôn xối xả lên người, lên mặt, đọng thành giọt hờ hững chống vánh nơi hàng mi đen con vút, rồi rơi xuống, vỡ tan hoang.

Một đợt lại một đợt nối tiếp nhau như vòng tuần hoàn không hồi kết. Trong tấm gương lớn, La Thư Anh bắt gặp người phụ nữ với gương mặt đẹp để ẩm nước, mái tóc vàng dài xoắn thành từng lọn giờ ướt nhẹp. Đôi mắt trong veo với ánh nhìn sâu thẳm, vô cảm đến lạ lùng.

Khỏe môi hơi kéo lên một đường, nụ cười méo mó hoang dại, tâm can trong phút chốc kết băng lạnh lẽo.

Từ cổ xuống xương quai xanh, đến bả vai, những dấu hôn của Tần Ngạo để lại vô cùng nhức mắt. La Thư Anh cật lực chà sát cơ thể, như muốn hoàn toàn xóa bỏ sự nhớ nhức mà y để lại.

Cô ghé tòm y, cũng ghé tòm chính mình. Đến khi làn da cũng đã đỏ ửng lên, nước lạnh chảy vào hơi đau rát, La Thư Anh bắt lực gục xuống nền. Cô thu gối, ngồi tựa lưng vào bờ tường phía sau.

"Xin lỗi. Xin lỗi."

Cô nói rất nhiều câu xin lỗi, lặp đi lặp lại như vô thức. Cô xin lỗi ai? Cô không biết. Đến khi cả cơ thể như muốn đông cứng lại vì lạnh, La Thư Anh mới từ từ đứng dậy, khoác áo choàng tắm ở cạnh, là áo của Tần Ngạo, kích cỡ vừa dài vừa rộng.

Cô cười châm biếm chính mình, gột rửa dơ bẩn từ y rồi lại phải tiến gần sự dơ bẩn ấy. Chính là cuộc sống khốn nạn mà cô đã lựa chọn.

Mùi thuốc lá lan ra không gian, những tàn thuốc rơi vụn dưới chân, La Thư Anh đã hút đến điếu thuốc cuối cùng trong bao thuốc, trời cũng vừa tảng sáng.

Bên ngoài đã có vài tiếng động, người làm trong biệt thự bắt đầu dọn dẹp. La Thư Anh nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên.

"Mấy người nhanh tay chút, chỗ này còn chưa sạch nữa kìa."

Là giọng của Thiển Mẫn, nhắc mới nhớ đã một năm rồi cô không liên lạc với ông và Thi Nhi. Không ngờ ông vẫn còn làm việc ở Tần gia. Còn Thi Nhi không biết hiện tại đang sống thế nào.

"Lão Mẫn, hôm qua tôi thấy Tần thiếu gia đưa một cô gái về nhà."

"Cô gái nào? Không phải các người trông nhầm rồi chứ."

"Không nhầm. Chắc chắn là một cô gái."

Khi mấy người còn đang vừa quét dọn vừa chen nhau tám chuyện, La Thư Anh cao giọng nói:

"Người làm của Tần gia xem ra vẫn luôn thích tọc mạch chuyện của thiếu gia nhà mình nhỉ?"

Một câu này khiến mấy người đều ngẩn ra, đặc biệt là Thiển Mẫn. Ông đứng trân trân nhìn người phụ nữ vừa xa lạ lại vừa quen thuộc trước mặt.

"La..La tiểu thư...Có phải cô không?"

La Thư Anh không vội lên tiếng, đưa mắt nhìn qua một lượt, một năm rồi xem ra người làm trong Tần gia đều đã thay bằng người mới, La Thư Anh đối với những cô gái còn trẻ trước mặt không hề quen thuộc.

La Thư Anh hơi nghiễm nghị nhìn, cái nhìn đủ uy lực khiến mấy cô hầu gái đều phải cúi đầu.

"Lão Mẫn, đến ông cũng dần dần không biết ai mới là chủ rồi nhỉ?"

"Thiếu phu nhân. Là lão già lắm cảm rồi. Xin chịu phạt."

Thiếu phu nhân, ba chữ này khiến mấy cô gái vừa hoảng sợ vừa bất ngờ. Họ mới vào làm ở Tần gia, tuy nói không phải không biết Tần thiếu gia đã kết hôn, nhưng đối với vị thiếu phu nhân xa lạ chưa từng xuất hiện này hoàn toàn không có thông tin. Hơn nữa từng có những chuyện đồn đại không hay xung quanh, nói thiếu phu nhân chẳng qua chỉ là kẻ tàn phế, không hề được Tần thiếu gia yêu thương. Vì vậy không ít cô gái vẫn không từ bỏ ý định mong muốn được lọt vào mắt xanh của Tần Ngạo, trở thành nữ nhân của y.

Thế mà hiện tại, người phụ nữ xinh đẹp kinh điển trước mắt đây có chỗ nào là tàn phế? Có chỗ nào mà khiến người ta chán ghét?

Tin đồn hóa ra rốt cuộc vẫn chỉ là tin đồn.

"Lão Mẫn, mang cho tôi một ly sữa ấm."

La Thư Anh chỉ định xong liền quay trở về phòng chờ đợi. Lúc Thiển Mẫn bưng khay gốm có đặt một ly sữa và ít bánh quy bước vào, cô vội vàng tiến lại đỡ đỡ trên tay giúp ông.

"Lão Mãn, xin lỗi lão. Lúc này là cháu..."

"Không sao. Không sao. Ta hiểu ý thiếu phu nhân. Thiếu phu nhân, không ngờ...thật sự không ngờ..."

Lúc La Thư Anh đột nhiên rời bỏ Triệu gia, Thi Nhi từng một lần lén lút hẹn Thiển Mãn, nói tình hình cho ông biết.

Hai người họ vẫn tin sẽ có ngày gặp lại cô, chỉ là không ngờ khi gặp lại, sẽ là trong bộ dạng hoàn toàn mới như thế này. Giống như cùng với người trước kia không hề có liên quan.

Đôi mắt Thiển Mãn hơi đỏ lên, nụ cười của ông làm đuôi mắt cong cong, lộ nếp nhăn của tuổi già.

"Lão Mãn, Thi Nhi thế nào rồi? Cô ấy đang ở đâu?"

"Ở Triệu gia."

"Ở Triệu gia?"

La Thư Anh hơi im lặng một chút, như đang suy nghĩ về điều gì, sau đó đôi mắt cô đột nhiên xuất hiện tia sáng.

"Lão Mãn, có phải Thi Nhi với Triệu Quân..."

Thiển Mãn gật đầu vui vẻ.

"Phải. Phải. Hai đứa tháng sau sẽ thành hôn."

"Tốt quá rồi. Thật tốt quá rồi."

"La tiểu thư, tại sao cháu lại quay về?"

Hỏi đến câu này, không gian vì vậy mà trở nên trầm mặc. Thiển Mãn đối với La Thư Anh chẳng khác nào cha ruột, cô không muốn lừa dối ông, nhưng lại cũng không muốn ông biết về một bản ngã đáng sợ và ghê tởm đã hình thành trong mình.

Cuối cùng, La Thư Anh hạ giọng nói một câu.

"Cháu với Tần Ngạo, nếu không thể giải quyết một lần cho xong, thì đời này sẽ không bao giờ có thể cắt đứt."

"La tiểu thư, nếu cháu đã sớm quyết định. Vậy lão cũng không thể ngăn cản được."

"Lão Mãn, lát nữa cháu muốn tới thăm Thi Nhi, có thể cho cháu địa chỉ không?"

"Được"

Đi theo địa chỉ Thiển Mãn ghi cho cô, La Thư Anh dừng lại ở trước căn hộ có thiết kế trang nhã, nhìn qua rất vừa mắt. Có khuôn viên đầy hoa và hồ bơi ở trước nhà. Bên trong cổng phía bên trái là một chiếc chuồng gỗ, con chó lớn với bộ lông trắng tinh đang vẫy đuôi mừng cô.

La Thư Anh trông thấy thì đột nhiên tâm trạng liền thoải mái, vừa mỉm cười vừa trách nó thật không có tiền đồ.

Bấm chuông hai lần thì trong nhà có một cô gái bước ra, là Thi Nhi.

"Cô là...cô là..."

Thi Nhi đứng lặng nhìn La Thư Anh, còn cô không vội lên tiếng, chỉ bình tĩnh nở nụ cười. Hai tay Thi Nhi run rẩy, mở khóa cổng.

"Có phải không...có phải không Tiểu Anh."

Về mặt Thi Nhi vô cùng kích động, ôm chầm lấy La Thư Anh, bỗng dưng bật khóc nức nở. La Thư Anh vỗ lên vai Thi Nhi, muốn trấn an tâm tình của cô.

"Sao lại không phải chứ? Trên đời còn có thể có người nào xinh đẹp được như Tiểu Anh này hay sao."

Giờ mới biết La Thư Anh còn có thể nói đùa, nhưng giọng cô nghe hơi ngọng, phát âm cũng không được chuẩn. Có điều, xinh đẹp như vậy, lại toàn vẹn như vậy đứng trước mặt Thi Nhi, La Thư Anh cứ như một phép màu, xuất hiện lấp lánh ngay nắng đẹp.

"Được rồi, không định mời khách vào nhà sao. Nước mắt cũng tèm lem cả rồi, bộ váy này của tôi đất lắm đấy."

Thi Nhi sụt sịt lau nước mắt, cười rạng rỡ kéo tay La Thư Anh vào bên trong. Nội thất căn nhà được bố cục gọn gàng, đơn giản, nhưng vẫn thể hiện được sự sắp xếp tỉ mỉ, cẩn trọng trong từng chi tiết, chứ không phải là tùy tiện sắp đặt. Tường sơn màu cam nhạt, nhìn qua có cảm giác ấm cúng.

"Sắp làm cô dâu rồi, lại vẫn dễ khóc như trẻ con vậy."

La Thư Anh uống ly cà phê Thị Nhi vừa pha, nhìn thế nào cũng thấy trên người Thị Nhi có gì không ổn, nhưng lại không xác định được rốt cuộc là điểm gì.

Không để La Thư Anh dùng ánh mắt vừa chăm chú vừa tò mò nhìn cô, Thị Nhi ngồi cạnh La Thư Anh, xoa xoa cái bụng vẫn còn phẳng của mình.

"Tiểu Anh, tôi sắp làm cô dâu. Cũng sắp làm mẹ."

"Hả? Thật sao?"

La Thư Anh đặt ly cà phê xuống mặt bàn, dùng cả hai tay nắm tay Thị Nhi.

"Tốt quá."

Thị Nhi cuối cùng cũng có thể tìm được mái ấm của riêng mình. Nhưng trái với vẻ mặt vui mừng của cô, Thị Nhi vội vàng cup mắt, vẻ mặt hơi thê lương.

"Là ngoài ý muốn."

Dùng một chút lại tiếp tục bổ sung:

"Đứa bé là ngoài ý muốn. Đám cưới này cũng vậy. Thật ra anh ấy không yêu tôi."

La Thư Anh hơi ngẩn người, sau đó giọng nói lộ rõ giận dữ và bất mãn.

"Ngu ngốc. Cô có biết hôn nhân không tình yêu là như thế nào không?"

Hôn nhân không tình yêu, chính là mồ chôn của cảm xúc, tựa như một hố đen sâu thẳm lạnh lẽo, tàn sát tất cả, vùi lấp mọi thứ mà người ta có thể có được trên đời này.

"Đám cưới không thể làm. Thị Nhi, cô không thể giống tôi, lao đầu vào một cuộc hôn nhân như vậy."

La Thư Anh gay gắt nhìn Thị Nhi, cái siết tay của cô trong vô thức trở nên chặt hơn, làm hai bàn tay Thị Nhi trở nên đau nhức.

"Vậy Tiểu Anh, cô cũng biết đúng không? Cảm giác yêu một người...cô biết đúng không? Cảm giác bất chấp muốn gả cho người ta, bất luận kết quả, không màng tương lai. Cô hiểu đúng không?"

Hiểu chứ, sao La Thư Anh có thể không hiểu. Chính bởi vì hiểu, nên La Thư Anh mới không muốn Thị Nhi lựa chọn như vậy.

Thế nhưng cũng bởi vì hiểu, nên cô biết, cô không cần được Thị Nhi.

La Thư Anh ôm lấy Thị Nhi, cả hai cô gái im lặng rất lâu.

Hóa ra, ai cũng có một câu chuyện của riêng mình. Ai cũng có nỗi đau của riêng mình.

Thứ gọi là hạnh phúc kia, cuối cùng cũng chỉ là thứ vỏ bọc để thiên hạ nhìn vào mà thôi.

Bọn họ đến khi nào thì mới có thể an yên?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

La Thư Anh ngồi nói chuyện cùng Thị Nhi đến giữa trưa thì điện thoại đổ chuông, là Tần Ngạo gọi. Cô nói ngắn gọn mấy câu rồi tắt máy.

"Thị Nhi, hiện tại tôi phải về rồi."

"Không thể ở lâu hơn sao? Chúng ta còn chưa cùng ăn cơm."

Về mặt Thị Nhi tràn đầy tiếc nuối, nắm tay La Thư Anh có vẻ không nỡ để cô đi. Hôm nay với họ thật sự là cuộc hội ngộ đáng cảm động. La Thư Anh đặt tay lên vai Thị Nhi, cười vui vẻ.

"Yên tâm, thời gian còn dài. Tôi có chạy mất đầu mà lo."

Tiền La Thư Anh ra cổng, trước khi La Thư Anh khởi động xe, qua cửa kính ô tô đã được hạ xuống, Thi Nhĩ nói với cô.

"Tiểu Anh, tôi thật sợ đây chỉ là giấc mộng."

La Thư Anh đặt tay trên vô lăng, không nhìn Thi Nhĩ mà nhìn thẳng về con đường vắng người phía trước.

Sợ. Cô cũng sợ.

La Thư Anh từng nghĩ nếu như tất cả chỉ là giấc mộng thì sao? Nếu như đây chỉ là ảo tưởng của riêng cô thì sao? Nếu như sự thật cô vẫn chỉ là kẻ tàn phế, đang chìm đắm trong giấc mơ dài thì sao?

Quay sang bên phải, những lọn tóc đen của Thi Nhĩ hơi bay, trượt nhẹ qua từng đường nét xinh đẹp trên gương mặt cô. La Thư Anh nói với Thi Nhĩ một câu.

"Nếu như đây là giấc mơ, vậy chúng ta cũng sẽ phải mơ đến cùng. Để khi tỉnh lại, không oán không hối."

Một giấc mơ, đôi khi chính là thứ người ta cần. Vặn chìa khóa, nhấn chân ga, xe của La Thư Anh tăng tốc trên đường, càng ngày càng khuất xa.

Lần này La Thư Anh trở về, Tần Trung đặc biệt cho người chuẩn bị cơm trưa vô cùng thịnh soạn. Bàn tròn lớn đặt giữa phòng ăn, mặt bàn bày biện đủ món được trang trí bắt mắt.

La Thư Anh tùy tiện liếc mắt, giống như hết thấy mỹ vị trên đời đều đã được mang ra, nhưng lại không hề khơi gợi chút hứng thú nào trong cô.

Tất cả chỗ này còn không xứng đáng để đem ra so sánh một tô cháo vừa mặn vừa khê mà Trình Vương từng nấu cho cô.

Nếu La Thư Anh nhớ không nhầm, đây là lần thứ hai cô ngồi ăn chung với đầy đủ người nhà Tần gia. Lần đầu tiên là vào hôn lễ của cô và Tần Ngạo 5 năm trước.

5 năm, ngày ấy cúi đầu thấp bao nhiêu, bây giờ ngẩng đầu cao bấy nhiêu.

Cô ngồi ở đây, thẳng người, hất tóc, giả vờ lễ phép hay lạnh lạnh mỉm cười. Cô là muốn xem người nhà Tần gia sẽ đối với La Thư Anh hiện tại có biểu hiện thế nào.

"Tiểu Anh, một năm qua xem ra con vất vả nhiều rồi."

Tần Trung hạ giọng từ tốn, Nhan Ly phu nhân gấp thức ăn để vào bát La Thư Anh, gạt đầu đồng tình.

"Ba con nói phải. Con đã vất vả rồi. Ăn nhiều một chút."

La Thư Anh thật muốn ở trong bữa cơm này mà cười haha vài tiếng. Thái độ này của người nhà Tần gia đối với người con dâu tàn phế, thậm hại, mang tội danh giết chị để cướp hôn phu xem ra cũng quá nực cười rồi.

Tần Ngạo ngồi bên cạnh cô không hề có phản ứng. Nhưng ý nhận ra, trong lời nói của Tần Trung xuất hiện vài tia cảm xúc rất thành thật, cũng rất khác lạ.

Có thể chính bởi La Thư Anh bây giờ nhìn rất giống La Cao Ngọc hồi trẻ, nên mới khiến Tần Trung có chút không làm chủ được cảm xúc của bản thân. Vì Tần Ngạo biết, dù là mẹ y Thương Tổ Tổ, hay mẹ hai Nhan Ly đang ngồi đây, cũng đều không phải là người phụ nữ mà Tần Trung thật sự yêu thương.

Vị trí trước mặt La Thư Anh, Vũ Lâm Ân ngậy ngốc đến giờ vẫn chưa rời mắt. Hai tay đặt dưới mặt bàn đã siết chặt thành hơi nhàu, biểu cảm gương mặt cũng có chút tê cứng.

Tần Trung gọi cô về đây dùng một bữa cơm gia đình, cũng không có nói cô sẽ gặp lại được La Thư Anh. Còn là gặp một La Thư Anh như thế này.

Nếu không phải chuyên tâm nhìn vào đôi mắt kia, có đánh chết Vũ Lâm Ân cũng không tin đây chính là La Thư Anh.

"Ba, mẹ..."

La Thư Anh gọi xong hai chữ thì dừng một chút, trong lòng không ngừng dấy lên chán ghét. Nhưng lời nói tiếp theo phát ra lại vô cùng có âm tiết, vừa vặn rất chân thành.

"Để xứng đáng làm con dâu của Tần gia, con vất vả một chút cũng không sao."

Vũ Lâm Ân trầm nghĩ vạn nghĩ, vẫn là khó mà hình dung ra tình huống hiện tại. Ở La Thư Anh, Vũ Lâm Ân nhận thấy phảng phất một loại khí chất, tựa hồ giống với thứ mà cô từng cảm nhận được từ La Thư Nhu ngày xưa.

"Được. Được."

Tần Trung gật đầu hài lòng, Tần Ngao lại như đang nhàn hạ xem một màn kịch, không có ý định lên tiếng.

La Thư Anh không để Tần Ngao yên vị làm ngư ông đắc lợi, lập tức quay sang nhìn y nở một nụ cười.

"Ông xã, trên phim thấy người ta được chồng bóc tôm cho vẫn luôn cảm thấy vô cùng ghen tỵ. Không biết em có được một lần ông xã bóc tôm cho ăn không?"

"Em muốn ăn?"

"Muốn."

Tần Ngao không nói gì nữa, nhưng sau đó y cầm đũa gấp liền một lúc mấy con tôm trên đĩa vào bát, chuyên tâm bóc vỏ giúp La Thư Anh.

La Thư Anh nhìn đáng vẻ của y, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười. Ai thèm ăn những thứ mà Tần Ngao động tới? Chẳng qua cô là đang muốn ở trước mặt người vẫn khinh nhờn cô, diễn một màn vợ chồng ân ái với y.

Mấy vị trưởng bối của Tần gia ngồi xung quanh lặng lẽ dùng bữa, thi thoảng thêm vài ba câu chứ không dám dă động gì thêm.

"Anh hai, sau này em cũng muốn lấy vợ xinh đẹp như chị dâu."

Tần Minh- con trai thứ 3 của Tần Trung, năm nay mới 11 tuổi quay sang nói vào tai Tần Phúc - con trai thứ 2 của Tần Trung, cũng 11 tuổi.

Chỉ là thanh điệu hơi to, khiến mọi người đều có thể nghe thấy được.

"Người xinh đẹp như chị dâu mới không thèm lấy cậu. Nếu lấy được, thì cũng là anh lấy."

"Em đẹp trai hơn anh chứ."

"Nhìn mặt cậu xem có chỗ nào đẹp trai hơn anh không?"

Thật ra Tần Phúc và Tần Minh là anh em sinh đôi, về ngoại hình là căn bản giống nhau như đúc. Em út Tần Nhiên Nhã vừa cắn một miếng đùi gà to, vừa bĩu môi nhìn hai anh trai của cô ồn ào.

"Hừ, người xinh đẹp như chị dâu không thèm lấy cả hai anh."

Sau đó cô bé có vẻ vô cùng thích thú, ánh mắt không rời khỏi La Thư Anh, cười rất rạng ngời.

"Sau này em lớn sẽ xinh đẹp như chị dâu vậy."

La Thư Anh nhìn hình ảnh cô bé cầm đùi gà, yêu thích đến nỗi khi cười hai mắt đều híp lại, quay sang nhìn Tần Ngao đang thả con tôm thứ tư vào bát mình.

"Sau này em lớn, sẽ xinh đẹp như chị kia kìa"

La Thư Anh vừa gặm đùi gà vừa chỉ vào tấm poster quảng cáo trong MC Donald. Tần Ngao rút một tờ giấy lau miệng lắm lem nước sốt giùm cô. Giọng nói y ôn nhu.

"Không thể."

"Tại sao không thể?"

"Nhất định không thể."

La Thư Anh bị vẻ mặt kiên quyết này của y dọa cho buồn tủi, muốn mở miệng òa khóc một trận. Cô muốn xinh đẹp để làm vợ y thôi mà, sao có thể không được chứ. Không lẽ cô thật sự xấu như vậy sao.

"Không thể, bởi vì em như vậy đã là cô nhóc đẹp nhất rồi."

Sau đó y lấy ra một sợi dây chuyền, mặt dây là bông hoa cúc họa mi, tặng cho cô.

Nhiều chuyện đi qua như thế, con người ta vẫn là lúc nhớ lúc quên như vậy. Hóa ra cô từng thật sự vô tư mà thích y, chân thành mà yêu y.

Sợi dây chuyền gắn kết định mệnh của hai người, bắt kẻ lương duyên, bắt kẻ nghiệt duyên, bắt kẻ vui vẻ, bắt kẻ khổ đau.

Chính cô đã từng quên hết.

La Thư Anh một phút bàng hoàng, cô quên ư? Cô thể nhưng lại quên.

Có thể quên, tức là có thể buông.

Cô hình như đang dần quên tất cả về y, cũng là quên tất cả về chính cô.

Đúng không?

...

"Em không định ăn sao?"

Giọng Tần Ngạo kéo cô khỏi dòng suy nghĩ, sắc mặt lập tức khôi phục lại như bình thường. Vũ Lam Ân dùng bữa chẳng khác nào sâu xanh ăn lá. Hoàn toàn không động đến thịt, cũng nhắc uống một bát canh chua sau đó hạ đĩa.

"Con ăn xong rồi. Mọi người tiếp tục dùng bữa, con muốn ra ban công hít thở một chút."

Không gian ngọt ngào hay tâm tình của Vũ Lam Ân đang ngọt ngào, cô cũng không biết. Chỉ là nếu đối diện thêm với La Thư Anh vào lúc này, Vũ Lam Ân sợ không kìm chế được bản thân.

Cô không có được sự thâm sâu giỏi diễn kịch như mấy người Tần gia, cô họ Vũ, là con của Vũ Kiến Bắc vô tư vô lo.

Thích thì nói thích, ghét thì nói ghét, kích động sẽ cần tìm người trút giận, khó mà giữ ở trong lòng.

Vũ Lam Ân lấy điện thoại gọi cho Triệu Minh, đầu dây bên kia sau ba hồi chuông thì được nói máy.

"Tên khốn này, cậu biết rồi đúng không?"

Vũ Lam Ân nổi nóng quát lên, quen nhau lâu như thế, nhưng Triệu Minh lúc nào cũng là lý do khiến cô muốn bốc hỏa. Chuyện gì cũng nắm bắt được, nhưng lại không bao giờ chịu nói với cô một tiếng.

Đầu dây bên kia im lặng không đáp, Vũ Lam Ân hơi nghi ngờ. Đúng là cô hay tùy tiện quát nạt Triệu Minh, nhưng anh cũng sẽ không bao giờ để bụng mà trả lời. Còn im lặng thế này thì có vẻ như người bắt máy không phải là anh.

"Người nghe điện thoại là ai?"

Vũ Lam Ân lạnh lùng hỏi, có thể cảm vào điện thoại của Triệu Minh, đến Tư Á hay Diễn Quân còn chưa cảm nổi, trừ khi Triệu Minh xảy ra chuyện.

"Vũ tiểu thư...tôi là...là Xảo Ván."

Người bên kia xem ra bị Vũ Lam Ân dọa sợ, còn Vũ Lam Ân bên này lại sững sờ không ít.

"À, cô nữ phụ đáng thương đây hả?"

Triệu Minh sắp xếp cô bảo vệ La Thư Anh, lại không biết thân phận đem lòng yêu Tần Ngạo, gây ra vô số rắc rối cho La Thư Anh, Vũ Lam Ân còn chưa tính sổ xong. Bây giờ lại dám lấy điện thoại của Triệu Minh, còn tùy ý nhận điện thoại thay anh, đây là kiểu cốt truyện gì?

"Triệu Minh đâu? Máy đang giờ trò gì?"

"Triệu tiên sinh anh ấy..."

Nói Triệu Minh lần nữa thu nhận Xảo Ván, sắp xếp cô bên cạnh mình, Vũ Lam Ân còn lâu mới tin. Trong lòng đột nhiên có cảm giác hơi bất an, giọng Vũ Lam Ân vô cùng gay gắt.

"Nói nhanh lên. Triệu Minh đang ở đâu?"

"Vũ tiểu thư....Triệu tiên sinh đang ở trong phòng cấp cứu. Tôi xin lỗi....xin lỗi..."

Xảo Ván bật khóc ở đầu dây bên kia, vọng đến tai Vũ Lam Ân khiến hai bên thái dương giật lên như nhói. Bàn tay cầm điện thoại của cô run lên, thân sắc trên mặt hơi tái lại.

"Cái gì phòng cấp cứu...Chuyện gì..."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Vũ Lam Ân vừa quay người thì bắt gặp La Thư Anh đã đứng phía sau từ bao giờ. Vốn dĩ định lên nói chuyện riêng với Vũ Lam Ân, lại trùng hợp nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi, nhưng thần sắc La Thư Anh chưa có gì thay đổi, thoát nhìn còn có chút lãnh đạm.

Vũ Lam Ân đã gấp đến gương mặt đều hiện rõ khẩn trương, lúc đi qua La Thư Anh, đột ngột dừng bước.

"Em sẽ ở lại, đúng không?"

La Thư Anh sẽ ở lại, bên cạnh Tần Ngao. Bất kể cho ở bên kia trái đất, Triệu Minh chưa rõ sống chết. Đúng không?

"Sẽ không."

Cô muốn nói với Vũ Lam Ân như vậy, nhưng vẫn là không có cách nào thoát ra cửa miệng. Cuối cùng lời nói ra rốt cuộc chỉ có một chữ "Đúng."

Vũ Lam Ân không nói gì thêm nữa, bước qua La Thư Anh.

Hai tay La Thư Anh đang buông lỏng dần dần siết chặt lại, móng tay dài đâm vào lòng bàn tay hơi đau. "Triệu Minh", hai chữ này không biết từ lúc nào đã trở thành tín ngưỡng tuyệt đối trong lòng La Thư Anh, tựa bức tường thành kiên cố vững chắc trước mắt, vừa cao, vừa xa. La Thư Anh đứng lặng ngắm nhìn, không dám chạm đến, không có cách nào chạm đến.

La Thư Anh không hiểu, loại cảm giác day dứt, ám ảnh, lại đầy tôn thờ tựa như chấp niệm sâu đậm nhất một đời người ấy có nghĩa là gì.

Cô không hiểu, không muốn hiểu. Nhưng cô không phủ nhận, cũng không bỏ mặc. Tùy ý để nó ngày ngày càng ăn sâu vào cơ thể, cắm rễ ở tâm hồn, cùng cô tồn tại.

"Sẽ không."

La Thư Anh tự mình nhắc lại lần nữa, sâu trong đáy mắt của cô, những tia cảm xúc nóng bỏng đang dậy sóng.

Lấy điện thoại trong túi xách, La Thư Anh ấn phím số 1, người bên kia rất nhanh đã bắt máy.

"Trà Xanh, giúp em."

"Ừ."

Giọng nói của Trình Vương vang lên, một chữ ngắn gọn. Hần không cần biết La Thư Anh cần hắn giúp việc gì, nguyên tắc của hắn chính là không bao giờ nói không với cô.

"Triệu Minh, em muốn biết tình trạng của anh ấy."

Trình Vương im lặng một lúc, hắn hình như đang cười, nói với La Thư Anh, vẫn là một chữ.

"Được."

"Trà Xanh, xin lỗi vì những yêu cầu ích kỷ của em. Vì chính bản thân em."

"Đừng xin lỗi. Bất kể thế nào, cũng là tôi tình nguyện"

Một câu này của Trình Vương khiến La Thư Anh bất giác hồ thẹn trong lòng. Cô tắt điện thoại, theo thói quen châm thuốc hút, tiếng bước chân ở đằng sau vang đến, là Tần Ngao.

Y đoạt lấy điều thuốc trên tay cô, dập tắt. Bóng dáng y cao lớn, chắn hết tầm nhìn, lưng La Thư Anh chạm vào bờ tường phía sau, cơ thể bị khóa trong vòng tay rắn chắc.

"Ồ bên tôi, thì đừng tơ tưởng đàn ông khác."

Có thể Tần Ngao đã nghe hết cuộc nói chuyện của La Thư Anh. Cô hơi mỉm cười, vòng tay ôm cổ y, nói như thách thức.

"Có giỏi, thì Tần thiếu gia khiến tôi yêu anh đi. Yêu rồi, sẽ tự khắc không tơ tưởng người khác."

"La Thư Anh, tôi nhất định ràng buộc em cả đời. Bất kể em muốn yêu, hay muốn hận tôi."

Y không chịu nổi việc người phụ nữ này ở trước mặt y lại quan tâm đến đàn ông khác. Đặc biệt đó còn là Triệu Minh.

"Còn tôi nhất định khiến Tần thiếu gia yêu tôi. Yêu tôi sâu đậm. Sau đó, vứt bỏ anh. Tôi nói tôi ở bên cạnh anh, không có nghĩa là chung thủy với mình anh. Hãy nhớ cách tôi đối xử với anh, còn tùy vào tâm trạng của tôi. Chứ không phải tâm trạng của anh, Tần thiếu gia."

"La Thư Anh em..."

La Thư Anh ngoài mặt cố tỏ ra kiêu ngạo, nhưng thật ra trong lòng càng ngổn ngang. Điều cô quan tâm duy nhất lúc này là Triệu Minh và tình trạng của anh.

Vũ Lam Ân bắt chuyến bay sớm nhất có thể đến Anh, về mặt suốt cả quãng đường đều trông rất đáng sợ.

Đến mức Thiên Trường Khanh sau khi đưa cô đến sân bay Bắc Kinh thì không dám đòi đi theo, sợ bị Vũ Lam Ân đánh cho nhừ tử.

Trưa hôm sau, Diển Quân và Tư Á dẫn Vũ Lam Ân đến phòng bệnh của Triệu Minh. Ca phẫu thuật tuy đã kết thúc, Triệu Minh không nguy hiểm tính mạng nhưng tạm thời đang hôn mê sâu, chưa xác định được thời gian tỉnh lại.

Triệu Quân và Thi Nhĩ cũng chỉ vừa đến nơi được một lúc. Mấy người yên lặng đứng trong phòng, trên đầu Triệu Minh được quấn băng gạc trắng, máu thấm ra một vùng, đã khô lại và chuyển màu sẫm.

Xảo Vần đang bồng một đứa bé trai khoảng một tuổi, đứng ở bên ngoài chưa dám bước vào.

"Vào đây đi."

Vũ Lam Ân giọng nói lạnh lùng, nhìn tình trạng của Triệu Minh mà cô có thể cảm thấy bản thân đến hiện tại đã là cố gắng rất lớn.

"Xin lỗi. Là lỗi của tôi. Xin lỗi."

Thấy tinh thần Xảo Vần có vẻ chưa ổn định, Diển Quân lên tiếng nói thay.

"Vũ tiểu thư. Chủ tịch vì cứu hai mẹ con Xảo Vần nên mới không may gặp tai nạn."

Tuy Diển Quân đã mở lời, nhưng ánh mắt Vũ Lam Ân vẫn sắc bén như dao hướng về phía Xảo Vần.

"Con bà nó, loại phụ nữ như cô đời này gặp nghiệp cũng quá nhiều rồi."

Xảo Vần quỳ xuống đất, đứa bé thấy vẻ mặt hung dữ của Vũ Lam Ân thì òa khóc thành tiếng. Phá vỡ không gian đang tĩnh lặng, Vũ Lam Ân sợ kinh động đến Triệu Minh, càng thêm nổi nóng, gằn giọng mấy chữ.

"Cút ra ngoài. Tôi sẽ tính sổ với cô sau."

Bác sĩ chịu trách nhiệm ca phẫu thuật của Triệu Minh bước vào, vì cùng trong ngành y nên Triệu Quân có thể dễ dàng nói chuyện. Vị bác sĩ để lại hồ sơ ghi chép ca phẫu thuật và tình trạng của Triệu Minh cho bọn họ thì rời đi.

"Xương chân và xương bả vai bị gãy đã được băng bó lại. Ngoài ra còn bị gãy thêm 3 cái xương sườn. Phổi và tim cũng đều chịu tổn thương. Đặc biệt phần đầu va chạm rất mạnh, có thể là sau khi bị văng ra thì đập xuống đường, dẫn đến hôn mê sâu."

"Triệu thiếu gia, chủ tịch khi nào thì có thể tỉnh lại."

Tư Á tuy nói sắc mặt thoát nhìn hơi lạnh nhạt, nhưng ánh mắt hiện rõ lo lắng. Triệu Quân nhìn anh trai cả người đều là băng gạc, nằm giữa một đống máy móc lạnh lẽo, hơi trùng giọng.

"Có thể rất nhanh hoặc rất lâu. Cũng có thể, là không bao giờ nữa."

Vũ Lam Ân vui mặt vào lòng bàn tay, cơ thể run rẩy. Thi Nhĩ lùi lại phía sau mấy bước, không dám tin vào những điều Triệu Quân vừa nói.

Diển Quân đặt tay lên vai Vũ Lam Ân, trấn an cô.

"Vũ tiểu thư, chúng ta phải có niềm tin."

Lúc này, Vũ Lam Ân đột nhiên nghĩ tới La Thư Anh.

Cô lấy điện thoại gọi cho La Thư Anh, chuông ngân từng đợt dài nhưng không có người bắt máy. Lúc này, La Thư Anh nhìn màn hình đang nhấp nháy tên người gọi, trong phòng không mở đèn, chỉ có ánh sáng mờ mờ từ điện thoại hắt lên gương mặt cô.

Không cần Vũ Lam Ân phải gọi, cô đã biết rồi.

Tàn thuốc rơi đầy dưới chân, những lon bia rỗng ngổn ngang trên nền, người La Thư Anh đầy mùi thuốc lá lẫn trong mùi cồn. Cô bật một lon bia mới, uống một hơi, đắng chát.

La Thư Anh che miệng muốn nôn toàn bộ thứ trong dạ dày ra ngoài.

La Thư Anh nhớ về khi cô còn bé, Triệu Minh có hôm đem về một con thỏ trắng rất đẹp, khiến cô vô cùng vui vẻ và yêu thích.

Nhưng được hai tuần, thì thỏ trắng ốm bệnh rồi chết. Nhưng lúc đó, cô còn quá nhỏ để biết về cái chết, về sự chia ly. Nên Triệu Minh nói dối cô, anh nói:

"Thỏ trắng chỉ là ngủ một giấc thôi, một giấc dài hơn ngày thường"

Anh nói dối, thế nhưng cô lại tin. Còn đặc biệt chuẩn bị một cái hố lớn dưới gốc cây lê trong vườn, khi ấy là vào mùa xuân, hoa lê nở đẹp lắm, La Thư Anh đặt thỏ trắng nằm trong một chiếc hộp gỗ lớn, đắp một tấm vải thêu hoa cúc họa mi được cắt ra từ váy của cô, đóng nắp hộp để thỏ trắng yên tâm ngủ.

"Dạ, bao giờ thỏ trắng mới dậy nhỉ?"

La Thư Anh không khóc, nhưng vẻ mặt cô trầm ngâm, một nỗi buồn man mác hình thành trong đôi mắt lục biếc.

"Có thể rất nhanh..."

"Hoặc rất lâu...Cũng có thể không bao giờ nữa."

Nửa câu sau của Triệu Minh bị gió thổi bay đi đâu mất, khiến La Thư Anh đến cuối cùng vẫn chỉ có thể tâm niệm "Rất nhanh...rất nhanh..."

La Thư Anh mấp máy môi trong bóng tối, điện thoại hiện hơn hai mươi cuộc gọi nhờ của Vũ Lam Ân.

Cô cầm lên bấm một dòng tin nhắn sau đó đặt xuống.

Tin nhắn gửi đi: "Lam Ân. Cho em 2 tháng. Nhất định, chỉ 2 tháng."

Hai tháng này, đủ không?

Đủ để xé nát tờ giấy đăng ký kết hôn giữa cô và Tần Ngao, đập tan hoàn toàn sợi dây xích vẫn đang trói buộc cô ở đây.

Có đủ không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

(Sau một thời gian vắng bóng đề thi cử các thứ các thứ, tui đã trở lại và hi vọng mấy bạn chưa quên mất nội dung câu chuyện này.

Tui sẽ cố gắng bù chương nhiều nhất và nhanh nhất có thể.)

***

Lúc Tần Ngao tỉnh dậy, bữa ăn đã được chuẩn bị thịnh soạn dưới phòng ăn. Năm món mặn và một món canh được La Thư Anh tỉ mỉ sắp xếp.

"Ngao, lại đây xem thử."

Cách gọi thân mật của La Thư Anh khiến Tần Ngao ngừng vực, tuy thần sắc trên mặt cô hơi nhợt nhạt, hai mắt cũng có chút sưng, nhưng nụ cười rất tươi.

La Thư Anh chủ động kéo tay Tần Ngao, dẫn y đến trước bàn ăn.

"Là em nấu, thế nào?"

Tần Ngao đưa mắt nhìn một lượt, trầm mặc mấy giây, đột nhiên có cảm giác rất hoài niệm.

Trước kia, mỗi bữa đều là y bắt La Thư Anh tự mình nấu, lại không hề thấy được một chút chân thực nào giống như bây giờ.

"Ngao, ngồi xuống ăn thử."

La Thư Anh múc cho y một chén canh gà, tâm trạng của cô xem ra vô cùng vui vẻ.

Nước canh chảy vào cổ họng, đi xuống dạ dày khiến cơ thể ấm lên trong phút chốc.

"Rất ngon"

"Đương nhiên, vợ anh nấu gì mà không ngon."

La Thư Anh chủ động gấp thức ăn cho Tần Ngạo, y từ đầu đến cuối vẫn chưa gỡ bỏ nghi ngờ. Biểu hiện này của La Thư Anh, y chưa từng thấy. Tần Ngạo hiện tại thật muốn biết trong đầu La Thư Anh đang suy nghĩ những gì.

"Nghi ngờ sao?"

"Phải."

La Thư Anh mỉm cười hỏi y, Tần Ngạo cũng không né tránh trả lời.

"Không phải đã từng nói với anh, em sẽ trở về làm tốt vị trí Tần phu nhân sao?"

"Thay vì trả thù tôi, lật đổ Hoàng Thế?"

"Những chuyện như lật đổ tập đoàn, hủy diệt gia tộc, La Thư Anh này vốn không hứng thú."

"Vậy em muốn gì?"

La Thư Anh vươn người qua bàn, gương mặt cô áp sát y, đôi mắt hơi sáng.

"Anh yêu em, thế nào?"

Yêu cô, Tần Ngạo tự hỏi thế nào mới được gọi là yêu cô. Y đối với La Thư Anh, rung động trong trẻo, hận thù sâu đậm, điên cuồng chiếm hữu, mơ hồ say mê. Thế nhưng, lại không phải yêu ư?

"Nếu em có thể, tôi có gì mà không dám."

Nếu La Thư Anh có thể khiến Tần Ngạo yêu cô, y cũng có thể toàn tâm toàn ý với cô. Bọn họ đối với nhau, không thể dứt bỏ, không thể buông tay, vậy thì hoặc là hận đến chết đi sống lại, hoặc là sâu đậm yêu đương một lần.

Đôi mắt trong suốt của La Thư Anh tràn đầy ý cười.

"Nói hay lắm."

La Thư Anh trở lại vị trí ngồi, hai người yên lặng dùng bữa.

Tần Ngạo vẫn như vậy, khi ăn liền mang một bộ dáng chuyên tâm. Không biết bao nhiêu lần, La Thư Anh từng mong muốn có thể được ngồi cùng y ăn một bữa cơm như thế này thay vì đứng nhìn từ xa.

Hiện tại, mong muốn đã thành hiện thực, chỉ tiếc nó đã không còn là điều làm cho cô vui vẻ nữa.

Ăn xong, vì Tần Ngạo không đến tập đoàn nên La Thư Anh nói muốn cùng y đi chọn quà cho đám cưới của Thi Nhi. Tần Ngạo cũng không từ chối cô.

Hai người đến trung tâm thương mại, vô tình trở thành cặp đôi nổi bật giữa đám đông, mấy người qua lại đều không kìm được cảm thán.

"Có phải chủ tịch của tập đoàn Hoàng Thế không?"

"Tần thiếu gia Tần Ngạo đó sao, rất lâu rồi chưa thấy xuất hiện."

"Oa, vẫn đẹp trai quá."

"Thiếu phu nhân tàn phế mà mọi người vẫn nói sao, nhìn không giống? Con mẹ nó tàn phế chỗ nào, còn đẹp hơn cả ngôi sao châu Á bây giờ."

Mua mỹ phẩm thì bình thường, mua quần áo lại không có gì nổi bật, những mẫu trang sức đang hot lọt vào mắt La Thư Anh cũng không hề độc đáo.

Chọn đến chiều tàn rốt cuộc cũng không thể chọn được món quà khiến cô ưng ý, La Thư Anh trở nên phiền muộn.

"Ngày mai tiếp tục chọn."

Tần Ngạo mở cửa xe ô tô cho La Thư Anh, lúc cô ngồi vào còn đặc biệt giúp cài dây an toàn. Khoảnh khắc y vươn người qua chỗ La Thư Anh, đột nhiên dừng lại, nhìn cô chăm chú.

"Tiểu Anh."

"Ừ?"

"Tôi hôn em được không?"

Khoảng cách quá gần, mùi hương nam tính trên người y khóa lấp khứ giác của La Thư Anh. Cô bắt giác nghiêng đầu, thanh âm rất nhẹ.

"Trừ môi."

Tần Ngao có thể hôn cô, trừ môi. Y không giận, cũng không thắc mắc lý do, cúi đầu hôn lên sống mũi cao thẳng của La Thư Anh.

Nếu La Thư Anh đoán không nhầm, nụ hôn lên sống mũi giữa cặp đôi biểu thị cho niềm vui. Tần Ngao hôn lên sống mũi cô, đại diện một câu "Anh rất vui" mà y không nói trực tiếp.

Một người đàn ông lạnh lẽo tàn nhẫn như Tần Ngao thế nhưng cũng biết đến những điều nhỏ bé lãng mạn như thế này? Hay do La Thư Anh tự mình suy diễn quá nhiều rồi?

"Anh rất vui."

Giọng nói của Tần Ngao hơi trầm xuống, đưa tay đồng thời cài dây an toàn cho La Thư Anh. Cô hướng mắt nhìn sang Tần Ngao, nhìn từ góc này, gương mặt y không biểu lộ cảm xúc, có chút lạnh lùng.

Cửa kính xe hạ xuống, vài tia nắng cuối ngày sót lại, ánh vàng hắt trong đôi mắt sâu thẳm của y.

Nếu như, bọn họ chẳng có quá khứ thảm bại.

Nếu như, bọn họ chẳng có tương lai đau đớn.

Nếu như, con người có thể chỉ vì một giây phút hiện tại đẹp đẽ nào đấy mà buông bỏ, thì tốt biết mấy.

Hoặc nếu như, bọn họ có thể một lần quay lại quá khứ. Cô là cô nhóc La Thư Anh vô tư đơn giản, y trở lại làm cậu thiếu niên của thanh xuân.

Họ sẽ gặp nhau, hoặc không gặp nhau, ít nhất kết quả cũng không phải như bây giờ.

Thế nhưng, điều đó với La Thư Anh là không thể.

Cô biết, người đàn ông này không thể yêu.

Cô đi đến bước đường này, không phải để yêu y. Mà là để có thể tự yêu chính mình.

"Sợi dây chuyền, anh còn giữ không?"

Tần Ngao không phải không hiểu ý của La Thư Anh muốn nhắc đến sợi dây chuyền cúc họa mi. Nhưng y im lặng không đáp.

La Thư Anh nhìn dòng xe tấp nập phía trước hai người, đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, y phanh xe dừng lại.

"Em nghĩ tôi nên giữ hay vứt đi."

Sợi dây xinh đẹp như thế, nhưng cũng oan nghiệt như thế, y nên giữ hay nên vứt bỏ. Giống như khởi đầu cho mối liên kết giữa y và cô, lại cũng chính là khởi đầu cho sự hiểu lầm đau đớn nhất giữa họ, y phải giữ hay phải vứt?

La Thư Anh không đáp lời y, cô bình tĩnh mỉm cười, cái nhìn xuyên thấu tâm can đối phương.

"Em đã từng thật sự thích hoa cúc họa mi. Chỉ có điều, bây giờ không như vậy nữa."

"Cúc họa mi không hợp với em nữa."

Tần Ngao có thể nghĩ thấy được mùi hoa hồng đặc trưng trên người La Thư Anh. Đúng vậy, bây giờ La Thư Anh giống một bông hoa hồng, đỏ sẫm, nồng nàn, và nhiều gai nhọn.

Trời bên ngoài bắt đầu mưa, thời tiết về chiều tối se lạnh hơn ban ngày, mùa xuân ẩm ướt xem ra vẫn còn kéo dài.

La Thư Anh hơi vươn tay ra bên ngoài cửa xe, những hạt mưa bụi nhỏ li ti chạm vào lòng bàn tay cô, lạnh lẽo ướt át.

"Chúng ta đến một nơi được không?"

La Thư Anh nói mà không nhìn về phía Tần Ngao, ánh mắt vô định hướng ra đường chân trời âm u phía xa.

"Được."

"Mộ của La Thư Nhu."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75

La Thư Anh đặt một bó hoa hồng trắng trước mộ La Thư Nhu. Đây là lần đầu tiên La Thư Anh đến thăm mộ La Thư Nhu.

Ở trong lồng ngực, trái tim hơi nhói lên.

"Thư Nhu, là em đây."

Là em, hay là chị. La Thư Anh cũng không dám chắc. Cô bây giờ, không còn là chính La Thư Anh, cũng không thể giống được La Thư Nhu.

Khí chất của họ trộn lẫn vào nhau, hình thành một bản ngã vừa tuyệt mỹ lại vừa mơ hồ.

Tần Ngạo đứng cách phía xa một khoảng, nhìn bóng lưng nhỏ bé của La Thư Anh, nhìn cô cúi đầu vươn tay chạm lên di ảnh chị gái. Đôi mắt y hơi nheo lại, hai tay bỏ trong túi quần, bộ dạng trầm mặc.

Tần Ngạo chưa bao giờ thừa nhận, bản thân trong suốt những năm tháng ở cạnh La Thư Nhu vẫn luôn nảy sinh cảm giác đặc biệt đến khó hiểu đối với La Thư Anh.

Y chưa bao giờ thừa nhận, y từng ghen tỵ với Triệu Minh, ghen tỵ với người đàn ông luôn ở cạnh La Thư Anh bất kể năm dài tháng rộng, bất kể vui vẻ đau buồn.

La Thư Anh trong khoảng thanh xuân ngọt ngào tươi trẻ ấy, trong ký ức đã phủ bụi của y, tựa một viên ngọc bích quý giá, y muốn vươn tay chạm vào, muốn dùng toàn tâm bảo vệ, nhưng bàng hoàng nhận ra bản thân vốn không hề có đủ quyền hạn.

La Thư Anh là em gái của La Thư Nhu, tương lai cũng chính là em vợ của y, những ham muốn trong lòng y vì vậy mà trở nên rẻ nhạt, những cảm xúc trong tim y vì thế mà trở nên hèn hạ, nhơ nhuốc.

Y chưa bao giờ từng thừa nhận, y đôi lúc chán ghét chính bản thân mình.

Y muốn hận cô, y thật sự muốn hận cô vì cô đã hại chết người con gái của y.

Thế nhưng, tại sao sâu thẳm trong bóng đêm cô độc của tâm hồn khô cằn ấy, vẫn nhen nhóm một đốm lửa nhỏ mãi nguyên.

Chẳng phải cuối cùng, La Thư Anh đã thành vợ y. Chẳng phải cuối cùng, y đã không còn phải ghen tỵ với người đàn ông luôn bên cạnh cô nữa.

Y muốn buông bỏ mà yêu cô, chỉ là buông bỏ rồi, y làm thế nào mà đối mặt với La Thư Nhu đã khuất?

Đôi mắt La Thư Anh sáng lấp, rực rỡ ám ảnh tâm trí y hàng đêm.

Ham muốn, rung động, chán ghét, hận thù, trân trọng....tất cả trộn lẫn vào nhau, trở thành sự giận dữ, cũng trở thành nỗi tuyệt vọng, một cái chạm nhẹ liền tuôn trào tất cả.

"Không dám lại gần nữa sao?"

Giọng La Thư Anh hơi lạnh lùng, ở trước mặt mỉm cười với y. Tần Ngạo nhìn về phía bia mộ nằm im lìm, mặt không biểu lộ cảm xúc, giọng nói hơi trầm.

"Không có lý do nữa."

"Chị ấy đã từng là cô gái anh yêu. Tại sao lại không có lý do."

"Bây giờ không phải."

Tuổi trẻ của y, đúng là chỉ có một người con gái duy nhất là La Thư Nhu bên cạnh, nhưng cô chưa từng đối với y thật tâm. Từ đầu đến cuối, cô đem y đặt lên một bàn cờ, tùy ý điều khiển.

La Thư Nhu thông minh như thế, có lẽ đã sớm nhận ra Tần Ngạo đối với em gái cô luôn có cảm giác.

Người thông minh vẫn luôn tuyệt tình, chỉ là không ngờ đến La Thư Nhu có thể đối với y tàn nhẫn như vậy. Cô không cho y yêu, cũng không cho y hận, dùng chính cảm xúc của y giày vò y.

Trước khi La Thư Anh quay lưng bước đi, còn không quên nói với Tần Ngao một câu:

"Vậy thì dù gì, chị ấy cũng là chị vợ của anh. Thật sự không còn gì để nói sao?"

La Thư Anh nói xong không đợi y, trực tiếp bước về phía trước. Tần Ngao nghe xong câu này, rốt cuộc cũng tiến lại gần phía ngôi mộ của La Thư Nhu.

Đóa hoa hồng trắng tỏa hương thơm phảng phất, nụ cười của La Thư Nhu trên di ảnh trong suốt, cùng một chút kiêu ngạo vốn dĩ của cô gái có số mệnh thiên tài.

"Ồ đó, em gặp được Trình Khánh chưa?"

Thông minh đến vậy, lạnh lùng ra sao, La Thư Nhu cũng chỉ là một cô gái, cũng biết yêu thương, cũng biết đau lòng.

Tần Ngao chưa từng thấy được chân tình của La Thư Nhu, không phải là vì cô không biết rung cảm, chỉ là sự rung cảm từ một cô gái như vậy không thể nào đặt lên trên người y.

Y đối với cô hiện tại, không luyến ái, không oán trách.

Nếu như La Thư Nhu gặp được Trình Khánh trước khi gặp Tần Ngao, mọi chuyện sẽ khác phải không?

Y gặp La Thư Anh trước tiên, là gặp đúng người, nhưng chọn sai cách.

Cô gặp y trước tiên, vốn dĩ đã là gặp sai người.

Hoặc tất cả rốt cuộc chỉ vì con người chạy mãi cũng không thoát khỏi sự sắp đặt của số phận nghiệt ngã.

Nên mới có sai lầm, có đổ vỡ, và tang thương.

"Người em muốn giao phó La Thư Anh cả đời là người đàn ông đó sao? Là Triệu Minh?"

Yêu thương chiều chuộng thì sao, toàn tâm bảo vệ thì sao, hẳn có thể, y cũng có thể.

Tần Ngao nói câu này, giọng điệu hơi lạnh lùng, cùng một chút miệt thị.

"Vậy chắc em chưa biết nhỉ, Triệu Minh giờ chỉ còn nửa cái mạng. Sống chết ra sao còn không rõ, lấy khả năng nào lần nữa đem La Thư Anh đi từ tay tôi đây? Nếu như hẳn có thể bình bình an an qua khỏi kiếp nạn này, thì....xin lỗi để em thất vọng, bất kể thế nào, tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra lần nữa đâu."

Lúc Tần Ngao ra xe, La Thư Anh đã ngồi vào trong, dây an toàn cũng đã cài trước. Cửa kính xe hạ xuống, tay phải cô kẹp điều thuốc lá nhỏ và dài, hơi hướng ra ngoài, ngón tay động một chút, tàn thuốc mà xám tro từ đầu điều thuốc rơi vụn. Đôi môi đỏ mọng hé ra, vòng khói trắng lượn lờ, mùi bạc hà phảng phất.

Tần Ngao nhíu lông mày, mở cửa bước vào xe.

"Nghe nói phụ nữ hút thuốc đều mang một vết thương ở tâm hồn. Vết thương của em, chưa lành sao?"

Nụ cười, người gây tổn thương cho cô nhiều nhất lại đang lên tiếng hỏi vết thương của cô đã lành chưa? Trái tim cô nhỏ bé thế, từng bị y hung hăng giày vò, trống hoang một khoảng, liệu sẽ lành lại được sao?

Sẽ không.

La Thư Anh không buông tay, điều thuốc đang cháy dở tự do rơi xuống nền đất, cô đóng cửa kính xe. Cô tựa đầu vào thành ghế, khép mi, giọng nói nhẹ nhàng.

"Về nhà thôi."

Tần Ngao nhìn người đang có ý định chìm vào giấc ngủ, những đường nét thanh tú hoàn mỹ khiến y say mê.

Vết thương y gây ra cho cô, vậy thì hãy cho y cơ hội chữa lành.

"Được, chúng ta về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Anh Quốc, 9h sáng.

Vũ Lam Ân kéo rèm cửa, nắng từ bên ngoài tràn vào phòng, hắt xuống gương mặt người đàn ông đang nằm trên giường.

Triệu Minh mang dáng vẻ của người say ngủ, tuy nhiên gương mặt thoát nhìn đã gầy đi, thần sắc hơi nhợt nhạt.

Cửa phòng bệnh mở ra, Thiên Trường Khanh lạnh lùng bước vào, nắm cổ tay Vũ Lam Ân.

"Tại sao em không về?"

Hắn vừa hạ cánh ở sân bay lúc 1h trước, cũng không nghĩ đến chuyện cần phải nghỉ ngơi liền lập tức chạy tới tìm Vũ Lam Ân. Đôi lông mày xô lại với nhau, Thiên Trường Khanh dường như đang muốn nói nóng.

Một người như Thiên Trường Khanh rất ít khi tức giận, nhưng khi tức giận chắc chắn rất đáng sợ. Chỉ có điều, đối với người con gái kiêu ngạo bướng bỉnh trước mặt, đến quyền tức giận với cô hắn hình như cũng không thể có.

"Không phải em nói cần phải đi xem Triệu Minh một chút, một chút của em định nghĩa thế nào?"

Vũ Lam Ân cư nhiên có thể bỏ hắn để ở lại Anh, chăm sóc cho Triệu Minh. Một chút của cô, chính là như vậy sao.

Cô có thể ở Anh quốc, hẳn đồng ý. Nhưng với trăm ngàn lý do, đi du lịch, đi công tác, hay đơn giản vì cô thích ở lại, ít nhất cũng không thể là lý do này. Là ở lại chăm sóc cho một người đàn ông khác.

Hắn cũng là đàn ông, còn là người đàn ông có độc chiếm cao, còn là người đàn ông yêu cô đến điên rồi.

Nói không ghen, hẳn có bệnh mới không ghen.

"Đừng ồn."

Đối diện với vẻ nóng nảy của Thiên Trường Khanh, Vũ Lam Ân chỉ bình tĩnh thốt lên hai chữ.

Cũng hai chữ này làm con giận của hắn thật sự bùng phát, cái siết tay chặt hơn khiến cổ tay Vũ Lam Ân đau nhức, làn da hơi đỏ lên.

"Em rốt cuộc muốn tôi sao hả?"

Giọng nói Thiên Trường Khanh gay gắt, nhưng đôi mắt hắn hiện lên tuyệt vọng, cùng bất lực không nói thành lời.

"Em yêu thằng này rồi ư? Em yêu Triệu Minh phải không?"

Lời này vừa nói ra, Vũ Lam Ân vùng tay tát hắn một cái, cái nhìn của cô trở nên nóng bỏng, đáng sợ hơn cả cơn giận hiện tại của hắn.

"Thiên Trường Khanh, anh thật sự khiến tôi thất vọng. Ra ngoài."

Thiên Trường Khanh vì một câu này mà sợ hãi, hơn tất cả những sự đau đớn mà hắn có thể cảm nhận trên đời, một câu này như đang tố cáo bản thân thiển cận và ấu trĩ của chính hắn. Một câu này như sắp mang cô rời khỏi hắn, mãi mãi rời đi.

Thiên Trường Khanh đột ngột ôm chặt lấy Vũ Lam Ân, không cho cô đẩy hắn ra khỏi phòng, cũng không cho cô kháng cự.

Ở trong vòng tay mạnh mẽ nồng cuồng của hắn, Vũ Lam Ân cảm nhận cơ thể người đàn ông hơi run lên, tim hắn đập loạn trong lồng ngực, giọng nói Thiên Trường Khanh trầm xuống.

"Ân, anh sai rồi. Anh nói sai rồi. Anh xin lỗi. Thật xin lỗi. Đừng đuổi anh đi được không? Đừng rời xa anh. "

Thiên Trường Khanh nói vội, hắn sợ Vũ Lam Ân không cho hắn cơ hội được nói hết. Năm ngón tay luồn qua mái tóc của Vũ Lam Ân, chỉ hận không thể đem cô khắc sâu hơn nữa.

Người đàn ông này, yêu cô như vậy. Nếu một ngày phải rời xa hắn, Vũ Lam Ân không dám tưởng tượng cuộc sống của cô sẽ như thế nào.

Hắn đôi khi giống như đứa trẻ, phiền phức bám víu, suy nghĩ ngu ngốc, nhưng chẳng phải chính vì sự phiền phức của hắn nên cô mới động lòng sao.

"Ân Ân, nói với anh. Được không?"

Hắn chưa bao giờ hỏi cô, vì sao cô phải ở trong câu chuyện tình cảm của Triệu Minh và La Thư Anh đặt quá nhiều tâm tư như vậy.

Hắn chưa bao giờ hỏi cô, cô quen Triệu Minh thế nào và đã nợ anh những gì.

Hắn chưa bao giờ hỏi cô về quá khứ của cô, khi mà hắn không ở bên cạnh.

Nếu có một thời điểm nào đó cô hoàn toàn mở lòng với hắn, vậy chắc chắn chỉ có thể là bây giờ. Vì vậy, Thiên Trường Khanh bình tĩnh nhắc lại với Vũ Lam Ân.

"Ân Ân, nói cho anh nghe."

Vũ Lam Ân nhìn qua Triệu Minh một chút, đôi mắt ánh lên buồn bã, kéo tay Thiên Trường Khanh.

"Chúng ta ra ngoài."

Thiên Trường Khanh ngồi cạnh Vũ Lam Ân trên băng ghế dài ngoài khuôn viên bệnh viện.

"Năm em 15 tuổi lần đầu quen biết Triệu Minh."

Hồi nhỏ tính cách Vũ Lam Ân cực kì ương bướng, là đại tiểu thư lì lợm của Vũ gia, mỗi ngày đều vì bản thân nóng nảy mà gây chuyện với không biết bao nhiêu người. Hôm ấy khi cô đi học về, qua con ngõ nhỏ cạnh trường thì bị một đám người chặn lại.

Khoảng 5- 6 người đàn ông cao lớn, một người đứng đầu đang ngậm điếu thuốc lá, gương mặt vênh váo.

"Con nhỏ kia, có phải mày bắt nạt em gái tao không?"

"Mỗi ngày tôi bắt nạt bao nhiêu người, sao nhớ được em gái anh là ai?"

Vũ tiểu thư quả nhiên là Vũ tiểu thư, mở miệng liền có thể nói lời ngang tàn, không nề trời cũng chẳng sợ đất, khiến sắc mặt của mấy người sa sầm lại.

Vốn dĩ chỉ định tùy tiện đe dọa vài lời cảnh cáo Vũ Lam Ân, nhưng nói chưa đến ba câu liền bị cô làm cho tức chết.

Người đàn ông vung tay muốn tát cô một cái, Vũ Lam Ân hơi lùi bước chân, tầm mắt đột nhiên bị che khuất.

Vũ Lam Ân gặp nhiều người như thế, nhưng chưa từng gặp người nào có khí chất như vậy. Hơn nữa, người này còn đang mặc đồng phục cùng trường của cô. Dáng người thẳng, ánh mắt trầm lặng.

"Một đám đàn ông đủ chân đủ tay, thân thể khỏe mạnh, lại có thể hung hăng muốn đánh cô gái chỉ đáng tuổi em mình. Các anh cho thế là ngẫu nhiên sao?"

"Mày là thằng nào, đừng quản chuyện của bọn tao."

Giọng nói bức dọc vang lên, bầu không khí trở nên căng thẳng trong phút chốc.

Triệu Minh hơi đẩy Vũ Lam Ân lùi về phía sau.

"Đây không phải ngõ cụt, tôi chỉ có thể cầm chân đám người này được 5 phút, chạy đi và hét lên để mọi người tới. Đồng thời dùng điện thoại báo cảnh sát."

"Nhanh."

Vũ Lam Ân như bị bỏ bùa, quay người cầm đầu chạy. Những ngón tay nhỏ trắng trẻo khi chạm vào màn hình hơi run lên. Đó là lần đầu tiên Vũ Lam Ân biết đến sợ hãi, không hiểu vì chính mình hay vì chàng trai kia, toàn thân cô đều gấp gáp đến nỗi nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng.

Lúc Vũ Lam Ân cùng hai người lớn quay lại, gương mặt cô từ lúc nào đã đầy nước mắt. Tầm nhìn nhòe đi, Vũ Lam Ân chỉ có thể nhìn được một vật gần giống như lưỡi dao, vô cùng sắc bén đang hướng tới Triệu Minh từ phía sau. Đồng thời với lúc đấy, phía bên trái anh có một người cũng đang cầm cây gỗ lớn, dùng toàn sức giáng xuống.

"Dừng!"

Máu, rất nhiều máu chảy ra. Đám người kia nghe thấy tiếng xe cảnh sát vang đến từ xa, toàn bộ đều vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Vũ Lam Ân lay người Triệu Minh, nước mắt ướt đầm gương mặt trắng trẻo của cô, máu từ người anh lan sang cả đồng phục màu trắng của cô.

"Không xong rồi, cậu bé mất máu nhiều quá."

Tiếng còi cảnh sát vang đến mỗi lúc một rõ ràng, hai người vừa tới đỡ Triệu Minh lên, trong lúc hỗn loạn, không ai kịp để ý đến Vũ Lam Ân, cô bị bỏ mặc ngồi thất thần trong con hẻm đã trở lại yên lặng.

"Sau đó, em trở về nhà kể mọi chuyện với ba em, vừa nói vừa khóc rất nhiều. Ba giúp em tìm ra danh tính của anh ấy, biết anh ấy là con trai của La Cao Bá."

Vũ Lam Ân kể đến đây, giọng nói nghẹn lại, hai mắt cô cũng đỏ hoe. Thiên Trường Khanh nắm chặt tay cô.

"Đúng là Triệu Minh đã từng cứu em, nhưng em cũng đâu cần vì vậy mà cảm thấy em nợ anh ta rất nhiều như vậy?"

Vũ Lam Ân hơi lắc đầu.

"Nếu như chuyện thật sự chỉ có như vậy thì tốt."

Dừng một chút, cô nói tiếp.

"Khoảng 3 năm sau khi sự việc ấy xảy ra, em và Triệu Minh cũng vừa đỗ vào đại học, quan hệ của bọn em rất tốt, thân thiết như anh em trong nhà. Sau đó, một lần tình cờ em phát hiện mắt của Triệu Minh không được tốt, thường hay mất đi tầm nhìn tạm thời. Hóa ra, chính là vì trong tai nạn lần trước, não có tụ máu nhỏ nhưng không phát hiện kịp, đến khi biết đã dần chuyển thành khối u, chèn lên dây thần kinh thị giác."

Vũ Lam Ân còn nhớ hôm ấy cô tát Triệu Minh hai cái, khóc nức nở trước mặt anh. Liên tục chất vấn: "Tại sao không nói với tôi?"

"Có khối u mà cậu không chịu phẫu thuật, chán sống rồi đúng không? Không lo cho bản thân, cậu có phải cũng không lo cho Tiểu Anh hay sao? Cậu chết rồi..."

"Không có khả năng."

"Tự tin như vậy, tên khốn này."

"Không. Tôi có thể sẽ chết. Tôi không muốn. Chỉ là, không có khả năng phẫu thuật."

Vũ Lam Ân nóng nảy như vậy, sao có thể tùy tiện nghe Triệu Minh nói. Cuối cùng, anh đưa cô đến gặp bác sĩ riêng của mình, chính miệng ông ấy xác nhận với cô, khối u của Triệu Minh rất đặc biệt, cũng là trường hợp vô cùng hiếm, tỉ lệ để ca phẫu thuật thành công rất thấp. Tuy nhiên, vì là khối u lành tính nên không cần quá lo lắng, uống thuốc và nghỉ ngơi đầy đủ sẽ không sao.

Có điều những lời tuy nhiên kia, Vũ Lam Ân vốn chẳng để vào tai.

Cô chỉ biết, chính là vì cô nên Triệu Minh mới bị như vậy. Cô chỉ biết chắc chắn điều này.

"Khanh, em đã nói chuyện riêng với bác sĩ Jonwh, ông ấy cũng đã thừa nhận, tình trạng của Triệu Minh trở nên khó khăn hơn cũng chính vì anh ấy đã có khối u trong não từ trước. Lần này thêm va đập quá mạnh, có thể...thật sự không tỉnh lại nữa."

Cơ thể Vũ Lam Ân run rẩy trong vòng tay của Thiên Trường Khanh, hân ôm cô chặt hơn.

"Khanh, anh có hiểu không? Nếu anh thật sự quan tâm ai đó, nếu ai thật sự ở bên ai đó quá lâu, lâu đến nỗi tâm tư cảm xúc của người ta cũng dễ dàng trở thành tâm tư cảm xúc của anh. Anh hiểu không? Em nợ Triệu Minh, cũng chính là nợ La Thư Anh. Em nợ câu chuyện của bọn họ."

Lần đầu Vũ Lam Ân gặp La Thư Anh, chính là trong điện thoại của Triệu Minh.

Màn hình nền điện thoại của anh là hình ảnh một cô bé tóc tết sam hai bên, đang cầm que kem ốc quế đưa về phía một chú chó to lớn có bộ lông trắng muốt nằm trước cửa hàng tiện lợi, mỉm cười rạng rỡ, đôi mắt lục biếc lấp lánh trong vắt, sinh động vô cùng.

"Em gái của cậu sao?"

"Cô gái của tôi."

Triệu Minh đáp lời Vũ Lam Ân, nhưng anh không nói là "em gái" mà nói là "cô gái." Mỗi khi Triệu Minh nhìn vào tấm ảnh này, ánh mắt anh trở nên dịu dàng, sự yêu thương nồng đậm tuy đã cố tình giấu đi mà vẫn thể hiện không ít trên nét mặt.

Đó cũng chính là điều khiến Vũ Lam Ân nhận ra, quả thật đây là một "cô gái của anh" chứ không phải là em gái.

Lần thứ hai Vũ Lam Ân gặp La Thư Anh, là một buổi chiều đi theo Triệu Minh về nhà anh.

Vừa bước qua cổng, phía xa đã có một bóng dáng nhỏ lon ton chạy tới, Triệu Minh bước mấy bước dài, biểu hiện hơi gấp, có lẽ anh sợ cô nhóc kia sẽ lại bất cẩn mà vấp ngã.

"Dự, Dự..."

La Thư Anh vừa chạy vừa gọi mấy tiếng, thái độ vô cùng vui vẻ, sà vào lòng anh. Triệu Minh nhấc bổng cô bé lên.

"Bé ngoan, sao chạy ra ngoài này rồi."

Hỏi cô thế nào là tận cùng dịu dàng, chính là thế này đây. Hỏi cô thế nào là cung chiều vô tận, cũng chính là thế này.

Lại hỏi cô, thế nào là cảm động?

Cảm động ư? Thế gian định nghĩa như nào là cảm động? Cảm động chính là Triệu Minh đối với ba chữ La Thư Anh, một giây cũng không buông bỏ.

Chỉ có điều, ngàn vạn lần cảm động của Triệu Minh, cũng không bằng được một lần rung động với Tần Ngao.

Phải không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

(Dạo này tui bị đau đầu sao sao á, chả nghĩ ra được cái gì. Mà đi làm thêm nên về cũng mệt quá, chỉ muốn lăn ra ngủ -_-)

***

Hơn hai tuần sau, hôn lễ của Triệu Quân và Thi Nhi được cử hành.

Theo ý của Triệu phu nhân, địa điểm tổ chức hôn lễ là một khách sạn đối diện về phía tây của bệnh viện mà Triệu Minh đang nghỉ dưỡng.

Từ cửa sổ phòng bệnh của anh hướng ra, vừa vặn đối diện với đám cưới của Triệu Quân và Thi Nhi, cũng coi như dụng ý để Triệu Minh cảm nhận được đôi chút khung cảnh này.

Vì thay đổi địa điểm đám cưới thành tổ chức ở Anh, nên khách mời không nhiều, chỉ có người Triệu gia và một số ít bạn bè thân thiết, làm vài bàn tiệc rượu thân mật, nên không khí có phần rất dễ chịu.

Và cũng vì đám cưới được tổ chức ở Anh, nên người tương như không thể nào vắng mặt là La Thư Anh, lại không hề xuất hiện.

Trung Quốc bây giờ đang là buổi tối, La Thư Anh một tay xách giày cao gót, một tay cầm chiếc ví dài màu đỏ, đi xiêu vẹo trên đường.

Giọng hát hơi khàn.

"From here to the moon then back.

On this earth, there's anyone love you so much?"

(Từ đây đến mặt trăng kia rồi trở lại.

Trên trái đất này có ai yêu bạn nhiều vậy không?)

La Thư Anh lặp đi lặp lại một câu hát, đi được một đoạn thì mắt đã vấp ngã, cô thu mình ngồi bên lề đường, toàn thân hơi run, cảm thấy chính cõi lòng đang trống hoang nguội lạnh.

"Xin lỗi, Thi Nhi. Tôi chưa thể đi được."

Cô chưa thể đến Anh quốc được. Bởi cái nơi chết tiệt này còn đang ràng buộc cô ở lại. Vì điều gì đó, La Thư Anh dần dần không còn dám chắc chắn lý do cô ở lại đây, cùng với Tần Ngao.

Cô đôi khi muốn vùng vẫy, đôi khi muốn buông bỏ, nổi giận hay tuyệt vọng.

Chỉ là không thể.

La Thư Anh cô đến cuối cùng rốt cuộc cũng chỉ là một người phụ nữ dơ bẩn, mang theo định mệnh ngang trái nghiệt ngã và vô số những sai lầm ngu xuẩn.

Cô không đáng, không đáng được đặt chân đến bên cạnh Triệu Minh như thế, cùng anh ở dưới một khoảng trời, sống chung một thành phố, trả nợ cho anh.

Thật không đáng.

Chiếc xe ô tô từ hướng đối diện đang đi đến, đèn xe chiếu sáng làm La Thư Anh phải đưa tay che mắt, khi đi qua cô thì giảm tốc độ rồi dừng lại, người đàn ông trong xe bước xuống.

Thấy cô vẫn che mắt, cũng không mở lời mà trực tiếp bế La Thư Anh lên.

Lúc Trình Vương đưa La Thư Anh vào phòng, đặt cô lên giường, tay hắn bị cô giữ lại.

"Trà Xanh, em đau quá."

Trong lòng Trình Vương, La Thư Anh run rẩy như người bị cảm lạnh, mím chặt môi, nước mắt lăn dọc trên mặt, chảy xuống cổ trắng ngần.

La Thư Anh cố hít lấy thật nhiều, thật lâu mùi hương trên người Trình Vương, dù có cố gắng bao nhiêu lần, cô cũng không thể phân biệt được hân dùng nước hoa có mùi hương gì. Giống như mùi hương của thanh xuân, mát lạnh, sạch sẽ.

La Thư Anh ôm cổ Trình Vương, cắn mạnh bả vai hắn cho đến khi đầu lưỡi cảm nhận được vị tanh nồng của máu.

Trình Vương không phản kháng, hắn im lặng ôm cô, để mặc cô phát tiết.

Thuốc lá, rượu mạnh, và máu, tất cả đều là không đủ lúc này.

"Trà Xanh, làm tình với em đi."

Đèn ngủ tắt ra từng luồng sáng hồng nhạt yếu ớt, đôi mắt La Thư Anh sáng rực như ngọn đuốc, nóng rẫy tâm can hắn.

"Làm tình với em, để em hoàn toàn trở thành người phụ nữ của anh."

Để cô có một lý do, hay thậm chí chỉ là để cô biết cô là ai, cô đang làm gì trong mớ cảm xúc hỗn độn này.

Hơi thở La Thư Anh đầy mùi rượu, chiếc lưỡi nhỏ ướt át liếm lên vành tai của Trình Vương, khiêu khích hắn.

La Thư Anh trong một khắc trở nên thác loạn, cùng với mong muốn dục vọng hoang dại sẽ trở thành liều thuốc gây tê liệt nỗi đau, chỉ là trong đáy mắt kia vẫn luôn tràn ngập bi thương cùng cực.

Cô đau.

Hắn càng đau.

Cái nhìn của Trình Vương tối tăm, hắn cúi đầu hôn dọc cổ cô, xuống vai, dừng lại cắn mót ở vị trí xương quai xanh, để lại một dấu đỏ sẫm.

"Vậy là, anh đoán đúng."

La Thư Anh nghiêng đầu nhìn Trình Vương.

"Anh đoán em sẽ lại yêu Tần Ngao lần nữa?"

Trình Vương lắc đầu, khóe môi cong lên một đường vừa cay đắng vừa giễu cợt. Hắn giễu cợt chính mình, không thể nào có được tình cảm của La Thư Anh. Hắn giễu cợt chính cô, đến việc yêu ai cũng không nhận ra.

Không thể nhận hay không dám nhận?

"Kem Dâu, em yêu Triệu Minh rồi, đúng không?"

Chủ động đề nghị hắn ân ái cùng cô, không phải chính là dâng mình vào miệng cạp hay sao? Độc chiếm cô, hắn có thể. Chỉ là sau đó, lại không thể nhìn cô không cam tâm mà ở bên hắn, không yêu không thương, ràng buộc cùng hắn.

Đó chính là loại tình cảnh mà hắn vĩnh viễn không muốn thấy.

Hắn không phải Tần Ngao, sẽ không dễ tiện đi một mực cưỡng ép một người phụ nữ ở cạnh mình, bất kể tình cảm ấy có sâu đậm bao nhiêu.

Độc chiếm thật sự, là phải từ trong tâm, không phải thể xác.

Một khoảng im lặng giữa hai người, tiếng La Thư Anh bật cười lạnh lạnh, cô vung tay tát Trình Vương một cái.

Khuôn mặt của Trình Vương hơi đỏ lên, hắn nắm lấy tay La Thư Anh, giọng nói điềm nhiên.

"Dưới gối phía sau có một khẩu Beretta 92, nếu em muốn thì trực tiếp sử dụng không phải tốt hơn sao. Dùng tay không như vậy đối với tôi chẳng khác

nào gãi ngứa cả."

Hai người cứ như vậy nhìn đối phương, Trình Vương cúi đầu muốn hôn lên môi La Thư Anh, cô không né tránh hẳn. Nhưng nước mắt ấm nóng chảy ra, thấm vào bạc môi, để Trình Vương cảm thấy được dư vị mặn chát của nụ hôn này.

Bao nhiêu lời muốn nói lại không thể nào nói ra được với hắn.

"Trà Xanh, em ước em có thể yêu anh."

"Anh biết."

Cô ước cô có thể yêu hắn. Yêu một người như Trình Vương, chính là không quản quá khứ, không màng tương lai, càng không nói đến chuyện xứng hay không xứng.

Yêu một kẻ phản diện như Trình Vương, sống một cuộc sống phở phác, một kiếp tự tại, đôi khi lại chính là tốt nhất.

Ai quản nhân sinh, ai lo trần thế, vui thì uống rượu, triền miên ân ái, buồn thì đánh bạc, đua xe. Không phải đã rất tuyệt diệu rồi sao?

"Thế nhưng, người em yêu lại vĩnh viễn không phải là tôi."

Cô tự dẫn vật mình nhiều như thế, vốn không phải vì không biết phải đối với Tần Ngao thế nào. Hay đền đáp ân tình của Trình Vương hẳn ra sao. Mà vì Triệu Minh, vì cô nhận ra bản thân mình như đã yêu Triệu Minh, nhưng lại không dám thừa nhận với chính mình.

Cách La Thư Anh suy nghĩ về Triệu Minh mỗi ngày, lo lắng tình trạng của anh, sợ hãi khi nghĩ đến Triệu Minh không bao giờ có thể tỉnh lại, thật sự đã sớm không còn là kiểu em gái lo lắng cho anh trai.

Và, khoảng cách giữa cô và Triệu Minh, không phải là cản trở địa lý, mà cản trở từ trong lòng. Suy nghĩ cô không thể nào xứng đáng với anh, không dám tiến tới cạnh anh, khiến La Thư Anh thấy bản thân ngày càng rơi vào bất lực cùng cực.

"Trà Xanh, đưa em về."

"Em muốn về đâu?"

"Tân gia."

"Tại sao?"

"Đưa em về."

Hỏi cô tại sao, La Thư Anh chỉ yên lặng cười nhạt.

Nên dừng ở đây thôi, Tần phu nhân sao có thể qua đêm ở bên ngoài cơ chứ. La Thư Anh biết, dù cô có yêu cầu Trình Vương bao nhiêu lần, yêu cầu hắn những gì, hắn vẫn sẽ đồng ý.

Nếu cô không muốn nói lý do, hắn càng không bao giờ ép cô nói.

La Thư Anh đi vào đến phòng khách Tân gia, Tần Ngao không biết từ lúc nào đã ngồi ở đó, trên bàn có một chai Whisky, một ly rượu màu đỏ sẫm bên cạnh. Y bắt chéo hai chân, lưng tựa vào thành ghế sofa thoải mái, hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, nhìn La Thư Anh bằng ánh mắt hơi lạnh lẽo.

"Ai đưa em về?"

"Người."

La Thư Anh vừa cười ngả ngón, men rượu càng ngày càng ngấm vào người khiến ánh mắt cô trở nên vô định, vừa đáp lại cộc lốc với hắn. Cô càng không có ý định ở lại nghe Tần Ngao chất vấn, muốn trực tiếp xoay người bỏ lên lầu.

Cổ tay La Thư Anh bị Tần Ngao bắt ngờ giữ lại, kéo cô ngã xuống ghế dài. Những dấu hôn Trình Vương để lại trên cổ và vai La Thư Anh trở thành thứ khiến đôi mắt Tần Ngao nhức nhối, y giữ chặt cảm La Thư Anh.

"Tần phu nhân, em..."

"Tôi? Tôi làm sao?"

"Hắn là ai?"

Tần Ngao nóng giận cực độ, La Thư Anh nhìn bộ dạng này của y, bật cười thành tiếng. Cô biết Tần Ngao ghen rồi, là ghen tức khi vợ mình ngã vào vòng tay của đàn ông khác.

Cô biết Tần Ngao yêu rồi, y yêu cô rồi.

Những ngón tay mềm mại của La Thư Anh đặt lên bàn tay đang giữ chặt cằm cô của Tần Ngao, cảm giác tiếp xúc mềm mại cùng biểu hiện dịu dàng trên gương mặt cô khiến tâm trạng Tần Ngao dịu đi không ít.

Mọi việc sau đó diễn biến nhanh đến nỗi y không kịp né tránh, chỉ cảm thấy mu bàn tay truyền đến một trận đau nhức, cây trâm cài tóc phía sau được La Thư Anh rút xuống, đâm vào tay y.

Tần Ngao kêu đau một tiếng, y bị La Thư Anh đẩy ngã xuống nền, động tác vừa rồi dùng lực rất mạnh, cây trâm xuyên qua bàn tay y, máu bắt đầu chảy ra.

"Tần Ngao, tôi chưa nói với anh sao? Muốn chạm vào tôi, còn phải hỏi xem tôi có đồng ý hay không?"

Bất kể y có yêu cô hay không, bản tính tàn nhẫn cùng cách hành xử lạnh lùng vẫn là thứ không thể thay đổi.

Bất kể y có yêu cô hay không, y hình như vẫn đang tự cho rằng bản thân có vị thế ở trên cô.

Nhưng Tần Ngao đã nhầm, La Thư Anh bây giờ nói đem Tần thiếu gia cao cao tại thượng giẫm nát thì liền có thể làm như vậy, không cần phải xem sắc mặt của ai.

Tần Ngao ngồi trên nền, còn La Thư Anh đứng. Cô nhìn xuống y bằng ánh mắt châm biếm, nụ cười lạnh lạnh.

"Tần Ngao, anh yêu tôi rồi, đúng không?"

La Thư Anh muốn cười một trận, nhưng lại tuyệt nhiên không phải cười vì đắc ý. Mà cười cho chính câu chuyện thảm hại của mình và y.

Hôm nay Trình Vương hỏi cô: "Em yêu Triệu Minh rồi, đúng không?"

Còn cô lại đi hỏi Tần Ngao: "Anh yêu tôi rồi, đúng không?"

Thảm quá! Đúng là thảm quá!

Cả cô và y.

"Đã từ lâu rồi, tôi không phải là người anh muốn yêu thì liền có thể yêu được nữa, anh biết không?"

La Thư Anh vừa nói vừa xoay người bỏ đi, cô lại vu vơ hát, bước chân không vững vì say rượu, phải vịn thành cầu thang mới có thể cố chấp đi từng bước.

Tần Ngao nhìn xuống bàn tay bị thương của y, trầm mặc. Rất nhiều máu chảy ra, nhỏ giọt trên nền.

Cảm giác đau đớn này, y biết mới chỉ là bắt đầu.

La Thư Anh khiến y yêu cô, chính là để sau đó rời bỏ y, thương tổn y. Y biết, vậy mà vẫn không kìm lòng được mà đi yêu cô.

"La Thư Anh, để tôi nói cho em biết. Tần Ngao này cũng không phải là người em muốn rời bỏ thì liền có thể rời bỏ. Em biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

"Tần Ngao, tôi muốn xin nghỉ phép"

Trong phòng V.I.P của KTV thành phố, Thiên Trường Khanh uống một ngụm rượu đỏ, giọng nói cất lên đều đều.

Trên bàn ngổn ngang vỏ chai, mùi rượu phả ra từ người Tần Ngao vô cùng nồng nặc, y uống rất nhiều.

"Lý do?"

"Tôi sẽ qua Anh một thời gian."

Không khó để Thiên Trường Khanh đưa ra quyết định này, ở đâu có Vũ Lam Ân, ở đó nhất định có hắn.

"Triệu Minh sắp chết chưa?"

Tần Ngao thẳng thắn hỏi một câu, nụ cười của y trở nên rét lạnh, ánh mắt cuồng luyến sắc bén dưới ánh đèn.

"Chịu."

Thiên Trường Khanh nhún vai, uống cạn ly rượu. Sau đó chủ động khui một chai mới, rót vào hai chiếc ly đã rỗng trên mặt bàn.

Tần Ngao nâng ly rượu trên tay, những ngón tay siết chặt, sau đó đột ngột kích động ném vào tường. Tiếng đồ vỡ vang lên xuyên vào thính giác, rượu đỏ như máu bắn lên mặt tường màu trắng, loang lổ dọa người.

"Triệu Minh, hần là kẻ đáng chết."

Thiên Trường Khanh không bất ngờ vì hành động này của Tần Ngao. Hai ngày từ khi hần trở về từ Anh, Tần Ngao cũng không thấy tới tập đoàn, họp đồng đang chờ y phê duyệt chất thành một chồng lớn.

Tùy tiện nghĩ một chút Thiên Trường Khanh ngay lập tức có thể đoán ra Tần Ngao đang ở nơi này.

"Bị người đẹp bỏ rơi, đau lòng sao?"

Thiên Trường Khanh liếc xuống tay phải còn đang quấn một miếng băng gạc màu trắng của Tần Ngao. La Thư Anh bây giờ xảo quyết như yêu hồ, đã không còn là tiểu bạch thỏ để Tần Ngao tùy ý trêu đùa nữa. Mà cái giá của việc tùy tiện với yêu hồ, là rất đắt.

"Tần Ngao, cậu có biết cậu bắt đầu yêu La Thư Anh từ lúc nào không?"

"Từ khi cô ta biến mất sao? Hay từ khi cô ta quay lại?"

"Không, cậu bắt đầu yêu La Thư Anh từ rất lâu. Lâu hơn những gì cậu còn có thể nhớ được."

Thiên Trường Khanh và Tần Ngao trưởng thành cùng nhau, cùng đi nhà trẻ, cùng vào tiểu học, sơ trung, cao trung. Những thứ Thiên Trường Khanh hiểu về tiểu tử này, thật sự quá nhiều.

Ai cũng có thể dễ dàng nhận ra, Tần Ngao không thể rời mắt khỏi La Thư Anh dù bên cạnh đã có vị hôn thê là La Thư Nhu.

Ai cũng có thể dễ dàng nhận ra, ánh mắt một người đàn ông sẽ trở nên đặc biệt khi hần nhìn về một cô gái mà hần muốn.

La Thư Anh có thể chẳng còn nhớ, người hầu gái từng vung tay tát cô một cái, vì sao lại không còn làm ở Tần gia sau đó nữa.

Bởi vì chính Thiên Trường Khanh nhận chỉ thị của Tần Ngao, cho người chặt hai tay của cô ta, đuổi về một vùng quê hẻo lánh.

La Thư Anh làm dâu Tần gia gần 4 năm, bị Tần Ngao coi thường, hành hạ. Nhưng chưa một người làm nào trong biệt thự dám có lời nói nhục mạ, hay khi dễ cô bất cứ điều gì. Nếu không phải lòng người toàn bộ đều là tốt đẹp như vậy, thì rốt cuộc là vì lý do gì đây?

La Thư Anh cũng sẽ không thể biết, đám người từng cường hiếp cô, từng người từng người một đều nhận lấy kết quả rất thê thảm.

Và cô chắc chắn càng không biết đến 2 ngôi mộ nhỏ được đặt trong khu lăng mộ của Tần gia, bia mộ không đề tên, chỉ ghi ba chữ "Tiểu hài tử", xung quanh bia mộ được trồng những khóm cúc họa mi.

La Thư Anh xây thai 2 lần, vì vậy đó chính là mộ phần của hai đứa trẻ còn chưa kịp ra đời, là con của y và cô.

Tần Ngao là một người đàn ông khó hiểu, tàn nhẫn, lạnh lẽo, hiểm độc. Y yêu, và y hận. Tất cả đều lặng lẽ biến chuyển, vì La Thư Anh mà biến chuyển.

Có trách, là trách vì sao hai người họ gặp nhau theo cách này, mà không phải cách khác. Trách họ đã quá yêu, rồi cũng quá hận. Mỗi ngày đều dẫn vật nhau, dẫn vật mình, một kẻ bướng bỉnh không chịu buông bỏ tình yêu sớm hơn một chút, một người cố chấp không chịu buông bỏ thù hận sớm hơn một chút.

Thiên Trường Khanh trước kia biết nhiều bao nhiêu, thì bây giờ hần càng chắc chắn bấy nhiêu.

Dù có muốn thừa nhận hay không, thì cả đời này Tần Ngao chắc chắn không có cơ hội nắm tay người phụ nữ kia thêm một lần nữa.

Lúc La Thư Anh còn yêu Tần Ngao, y không nhận ra cô, không nhận ra chính mình.

Đến lúc Tần Ngao nhận ra rồi, thì La Thư Anh đã không còn thuộc về y nữa.

"Thiên Trường Khanh, nói cậu buông Vũ Lam Ân ra. Cậu làm được không?"

"Không làm được."

Thiên Trường Khanh thắng thán thừa nhận. Thế giới 7 tỉ người, tìm được người mình thật sự yêu thương và muốn trân trọng đã khó lắm rồi. Đâu phải tìm được dễ rồi mà dễ dàng buông tay.

"Bởi vậy, nói tôi buông La Thư Anh. Sao có thể."

"Cô ấy buông cậu rồi."

"Giờ Vũ Lam Ân chủ động rời bỏ cậu, cậu sẽ đồng ý sao?"

"Không đồng ý."

"Vậy sao cậu muốn tôi buông?"

Đàn ông ai cũng đều như vậy, rất chiếm hữu, và rất cố chấp. Thiên Trường Khanh muốn nói với Tần Ngạo điều gì đó, nhưng rồi hần im lặng.

Hần còn không hiểu y hay sao, nếu không cho Tần Ngạo biết thế nào là tuyệt vọng, y sẽ không buông.

Nếu không dạy cho Tần Ngạo biết, trên đời có những chuyện hoàn toàn nằm ngoài tầm tay của y, y chắc chắn sẽ không từ bỏ.

Vì vậy lần này, chỉ có thể xem cách của La Thư Anh.

Thiên Trường Khanh nghĩ như vậy, không phải vì ủng hộ La Thư Anh với Triệu Minh, chuyện tình cảm vốn dĩ là chuyện của người trong cuộc, không đến lượt kẻ ngoài xen vào mà phán đoán đúng sai.

Có điều lần này với Tần Ngạo, chắc chắn sẽ là một nước cờ khó.

"Dù sao thì, tôi vẫn xin nghỉ phép. Nhanh thì 3-4 tháng, chậm thì 3-4 năm."

Ai biết tên Triệu Minh rắc rối kia khi nào mới tỉnh lại chứ, ai biết Vũ Lam Ân sẽ còn ở lại Anh quốc bao lâu.

Lúc này, có tiếng chuông điện thoại reo lên, Thiên Trường Khanh nhắc mấy tiếng mới thấy Tần Ngạo lười biếng cầm áo vest bên cạnh, lục tìm điện thoại trong túi áo.

"Nói đi."

"Đại ca, tụi em thấy chị dâu đi theo một người đàn ông vào khách sạn."

Tần Ngạo sững lại đôi chút, đôi lông mày rậm khẽ xô lại với nhau.

"Địa chỉ"

"Khách sạn Rose. Bọn em không theo vào trong được vì là..."

"Hiểu rồi."

Tần Ngạo tắt máy, Rose là khách sạn nằm trong top 10 khách sạn xa xỉ nhất Trung Quốc, nếu không có thể thành viên tuyệt đối không thể bước chân vào nửa bước.

La Thư Anh, cô rút cuộc đã có mối quan hệ với những người đàn ông tầm cỡ như thế nào rồi? Là cố tình tuyên bố cho y biết sao?

Tần Ngạo cầm vội áo khoác, bước chân về phía cửa. Cũng không thèm nói lại với Thiên Trường Khanh một lời nào, trực tiếp như vậy rồi đi.

Thiên Trường Khanh hơi chán nản, một mình rót thêm rượu, chếp miếng.

"Không phải cố tình muốn đợi cậu đến chứng kiến sao, gấp làm cái gì. Người ở đó cũng không chạy đâu được."

Con người là vậy, có chút tình yêu vào, thông minh đến mấy cũng sẽ trở nên hấp tấp, vội vàng đến xuẩn ngốc.

Sau đó Thiên Trường Khanh không biết nghĩ đến cái gì, liền bỏ điện thoại ra xem dự báo thời tiết.

Ồ, đêm nay đài báo có mưa? Quả thật đây sẽ là một đêm nhiều bão tố.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

"Chủ tịch."

Nhân viên quản lý và dàn lễ tân xếp thẳng hàng, ngay lập tức đồng loạt cúi đầu chào khi trông thấy Trình Vương và La Thư Anh bước vào.

Trình Vương vẫy hai ngón tay, người quản lý ở đầu hàng tiến lại gần hắn.

"Chuyện tôi dặn đã sắp xếp thế nào rồi?"

"Chủ tịch, theo như chỉ thị của ngài. Khách sạn của chúng ta đêm nay không tiếp bất cứ vị khách nào."

"Tốt, lát nữa Tần Ngao tới, tôi không quan tâm cô dùng cách nào, nhất định phải để hắn biết được số phòng của tôi."

"Tôi đã hiểu rồi."

"Đi chuẩn bị đi."

Trình Vương hài lòng ôm eo La Thư Anh, cùng cô bước vào thang máy. Mùi hương trên người hắn phả ra nhẹ nhàng, khóa lấp khứu giác cô. La Thư Anh bất chợt ngược mắt, nhìn Trình Vương chăm chú.

"Có phải đột nhiên phát hiện ra anh đẹp trai bất ngờ không?"

Trình Vương cúi xuống nhìn cô, hắn nheo nheo đôi mắt. La Thư Anh phì cười, tâm trạng vô cùng thoải mái.

"Tự luyện."

Phải rồi, Trình Vương không những rất đẹp trai, mà hắn còn rất thông minh. Một cái bẫy khôn khéo dụ Tần Ngao vào giống như vậy, La Thư Anh còn chưa nghĩ tới, hắn đã có thể thay cô sắp xếp chu toàn.

Khéo léo nói với khách hàng đến đặt phòng rằng khách sạn dừng hoạt động một ngày với lý do bảo dưỡng là cái cớ bên ngoài, bảo vệ thanh danh cho cô mới là mục đích bên trong.

Thứ nhất, La Thư Anh hiện tại trên danh nghĩa vẫn là Tần thiếu phu nhân hợp pháp, vì vậy không thể để bị bắt gặp cùng người đàn ông khác vào trong khách sạn.

Thứ hai, Trình Vương trong tối là trùm tổ chức tội phạm, ngoài sáng tuy là doanh nhân đường đường chính chính, nhưng việc xuất hiện quá nhiều vẫn sẽ không có lợi cho hắn.

Hôm nay, La Thư Anh muốn Tần Ngao chứng kiến cô ở cùng chỗ với người đàn ông khác, để y biết được như thế nào mới gọi là đau. Không phải đau giống như bị một cây trầm cài tóc đâm phải, mà là đau từ trong tâm, ruột gan cồn cào.

Hôm nay, La Thư Anh muốn dạy cho Tần Ngao biết, tình yêu từ một phía, chính là thứ tình cảm tàn nhẫn và tuyệt vọng nhất trên đời này. Giống như y đã từng dạy cho cô.

"Trà Xanh."

"Ừ."

"Cảm ơn anh."

Lúc Trình Vương nhìn vào mắt La Thư Anh, hắn như bị nhấn chìm trong đó. Đôi mắt của cô sáng lấp lánh, đẹp hơn bất cứ thứ gì hắn từng nhìn thấy trên đời.

"Kem Dâu, anh có từng nhắc em đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn anh không?"

"Vì sao?"

"Vì anh..."

La Thư Anh vẫn nhìn Trình Vương, giống như đợi câu trả lời từ hắn. Trình Vương không nói nữa, hắn lặng lẽ cúi đầu hôn cô, nụ hôn chiếm hữu cuồng nhiệt, mạnh mẽ đến nỗi khiến đôi môi của La Thư Anh cảm thấy hơi đau rát.

Vì hắn sẽ điên cuồng muốn cô.

Vì hấn sẽ không biết bản thân sẽ làm ra những chuyện gì để độc chiếm cô.

Vì hấn sẽ nổi điên lên.

Vì những suy nghĩ tối tăm và cuồng loạn hấn cố gắng kìm chế khi bên cô sẽ trở dậy, và hấn thật sự sẽ bất chấp mà trở nên xấu xa.

Hấn không muốn.

Trình Vương hôn cô xong, hấn gục đầu vào hõm cổ La Thư Anh, thở dài.

"Vi anh sẽ muốn hôn em. Xin lỗi, Kem Dâu."

La Thư Anh lặng lẽ lắc đầu.

"Đừng xin lỗi."

Sau tất cả những gì mà Trình Vương đã làm cho cô, hấn không cần phải nói xin lỗi với cô nhiều như vậy. Là cô, người cần xin lỗi là cô.

Cửa thang máy mở ra, Trình Vương ôm La Thư Anh đi vào phòng.

"Em đi tắm một chút."

Thật ra là Trình Vương vừa đón cô từ Club trở về đây, trên người cô có mùi rượu, mùi thuốc lá, và cả mùi mồ hôi nhớp nháp.

Trong lúc chờ La Thư Anh tắm, Trình Vương mở laptop trên bàn, hấn đeo tai nghe bluetooth, trò chuyện với một người khác.

"Lão đại, em vừa kết nối tiến trình di chuyển của Tàn Ngạo vào laptop của anh rồi. Anh có thể theo dõi bây giờ."

Trình Vương làm vài thao tác, trên màn hình hiện ra bản đồ, cùng một chấm đỏ đang di chuyển là xe ô tô của Tàn Ngạo.

"Vận tốc nhanh quá, chỉ khoảng 10phút nữa sẽ đến khách sạn Rose."

Người ở đầu dây bên kia bắt đầu lên tiếng. Trình Vương liếc qua phía phòng tắm, La Thư Anh vừa mới bước vào nhà tắm. Trung bình thời gian tắm của cô sẽ là khoảng 40 phút. Nếu Tàn Ngạo chỉ 10 phút nữa là đến nơi. Vậy còn dư 30 phút. Nhân viên dưới sảnh của khách sạn chỉ có thể chặn hấn lại trong khoảng 10 phút là tối đa.

"Không được, cậu cho người chặn hấn lại ở đoạn ngã tư số 2 trong phòng 10 phút. Sau đó ở trên đường 247-A chặn thêm 5 phút. Xử lý những cột đèn giao thông ở đoạn đường cuối cùng để giảm tốc độ di chuyển, kéo dài thời gian lái xe thành 30 phút."

"Hà, từ 10 phút thành 30 phút sao? Em hiểu rồi. Không có gì khó."

"Tốt lắm"

Chỉ một khoảng ngắn sau khi Trình Vương ra lệnh, chấm đỏ trên bản đồ hoàn toàn dừng lại ở một điểm, chính xác ngã tư số hai như đã nói.

Tàn Ngạo bấm còi liên tục, y nhìn xuống đồng hồ đeo tay, 11h đêm lại có chuyện tắc đường? Muốn y tin không phải có người đang cố tình cản trở cũng khó. Hơn nữa một đoàn đông như vậy cả trăm cái xe, đủ các kiểu dáng hình dạng màu sắc, không gian xung quanh trở nên chật cứng, tiếng bấm còi liên tục từ các phía.

Lông mày của y xô lại với nhau, nộ khí bốc lên đỉnh đầu. Nhìn bản đồ tự động chỉ đường trước mặt, từ đây đến khách sạn nếu đi bộ cũng không phải là giải pháp tốt.

Y đấm mạnh vào vô lăng, nóng giận chửi thề một tiếng.

Mẹ kiếp!

Đến khi thoát khỏi dòng xe hỗn loạn, đã là 10 phút sau. Nói đúng hơn là những chiếc xe sau 10 phút nhúc nhích từ chút đột nhiên nhả ga, không quan tâm đèn xanh đèn đỏ, cứ như vậy rẽ loạn theo nhiều hướng.

Lối đi cũng được mở, Tàn Ngạo tăng tốc của xe ô tô, tâm tình nóng nảy, nhưng ánh mắt lại như có thể kết băng ngay lập tức.

Lúc lái xe đến đường 247-A, Tàn Ngạo gặp một đoàn điều hành ban đêm, xe cộ đều phải dừng lại. Mất 5 phút nữa mới có thể đi tiếp.

Y không hiểu, là vì y quá sốt ruột mà ảo tưởng ra, hay là mọi thứ xung quanh thật sự đang muốn cản trở y. Đến cột đèn giao thông cũng nhảy loạn, đèn đỏ kéo dài 1 phút 30 giây, trong khi đèn xanh chỉ có 15 giây? Đường phố ở đoạn này về đêm bình thường vẫn luôn rất tấp nập, vì là khu phố của thương lưu, liều mạng vượt đèn chướng ngại xảy ra va chạm, như vậy sẽ càng phiền phức.

Tàn Ngạo không còn cách nào khác, rốt cuộc chỉ có thể tuân thủ đúng luật, đèn đỏ thì dừng, đèn xanh thì đi tiếp.

Khách sạn sa hoa hiện ra trước mắt, 35 tầng nhà thấp đèn sáng giống như một cây đuốc khổng lồ, tọa lạc tại trung tâm con phố giàu có sang trọng. Tần Ngao bước xuống xe, nhìn đồng hồ lần nữa. Không tin nổi bản thân mất đến 30 phút để tới được đây, nụ cười trên môi y hơi lạnh.

"Hoan nghênh quý khách."

Cô gái trẻ cúi đầu chào Tần Ngao, y lấy từ trong túi áo vest một tấm thẻ vàng, mặt thẻ có chữ Rose và một bông hoa hồng in chìm, là thẻ thành viên của khách sạn.

"Mời quý khách chọn phòng. Phòng màu đỏ và phòng V.I.P, phòng màu vàng là phòng đã được đặt. Còn lại là phòng trống."

Trên màn hình trước mặt là sơ đồ khách sạn, Tần Ngao chăm chú nhìn qua một lượt. La Thụ Anh, y có dự cảm cô sẽ chỉ ở đâu đó trong những căn phòng màu đỏ này. Có thể chứ, người đàn ông mà cô chọn cũng chỉ có thể là những nhân vật từ tầm cỡ như vậy.

Phòng màu đỏ, ở đây có tổng cộng 17 phòng. Chẳng phải cũng quá nhiều rồi sao? Y làm thế nào mới biết được chính xác số phòng.

Trong khi Tần Ngao còn đang trầm mặc, màn hình bỗng nhiên tối đen, cô gái trẻ thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn lịch sự nói với Tần Ngao trước.

"Tần chủ tịch, xin đợi một chút. Có lẽ là lỗi hệ thống."

Bao nhiêu lúc không lỗi, lại lỗi vào lúc này. Y ngồi xuống sofa ở đại sảnh giành riêng cho khách chờ, quan sát vẻ gấp gáp gọi điện của lễ tân.

"Tiền bối, xin lỗi cho em hỏi một chút."

Một cô gái trẻ khác đẩy xe đồ ăn đi tới quầy, nói với cô gái đang bấm số gọi điện thoại.

"Sao vậy?"

"Có thể xem lại cho em phòng của chủ tịch là phòng bao nhiêu không?"

"Không phải khu nhà bếp sẽ có báo cáo sao?"

Cô gái trong quầy có vẻ kinh ngạc, còn cô gái bên ngoài lúc này mới rút rờ đưa ra một mảnh giấy đã bị ướt.

"Em không cẩn thận làm ướt, không nhìn ra số nữa. Lần đầu em mới đến làm, hơi lúng túng. Tiền bối, xin giúp em."

Cô gái kia chỉ còn cách chờ đợi, kiểm tra một chút rồi nói.

"Tầng 23, phòng 1863."

"Cảm ơn tiền bối."

"Khoan đã, món ăn cô mang lên đã đúng hết chưa?"

"Có lẽ là đúng hết rồi ạ, em nhớ rất kỹ lời dặn của chủ tịch."

"Có lẽ? Không được, mở ra tôi xem thử."

"Vâng."

"Cô như này mà là đúng hết hả? Có biết La tiểu thư bị dị ứng với cá hồi không? Đầu óc để đâu rồi hả"

"Dạ? Em xin lỗi. Em xin lỗi. Để em mang vào trả nhà bếp."

"Mang vào? Giờ còn mang vào gì nữa? Để đĩa lại đây. Còn đi. Đi nhanh. Muốn mất việc hay sao hả?"

"Vâng, vâng."

Vì khoảng cách không lớn, lên toàn bộ cuộc nói chuyện của hai người họ Tần Ngao đều tình cờ nghe được.

Tầng 23, phòng 1863, La tiểu thư, dị ứng cá hồi. Những từ này khiến y chắc chắn được vị trí của La Thụ Anh.

"Tần chủ tịch, để ngài đợi lâu rồi. Hệ thống đã được thiết lập lại, mời ngài qua bên này chọn phòng lần nữa."

Tần Ngao nhìn vào sơ đồ khách sạn, nói với cô gái trong quầy lễ tân.

"Tôi chọn phòng này."

Cô gái lễ tân sau khi xác nhận thông tin, đưa lại cho Tần Ngao tấm thẻ, không quên cúi đầu lần nữa.

"Tần chủ tịch, phòng của ngài là 1864, tầng 23. Chúc ngài có một buổi tối tốt lành.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

La Thư Anh bước ra từ phòng tắm, Trình Vương cũng vừa gấp laptop, tháo bỏ tai nghe. Trước khi La Thư Anh tiến thêm bước cuối cùng để đến giường, Trình Vương đã lấy máy sấy trong ngăn kéo tủ, hẩn giúp cô sấy tóc.

"Tần Ngao đến chưa?"

"Tần Ngao đang lên đây. Chỉ còn một chút nữa."

La Thư Anh nghe xong hơi cảm thán, không ngờ Trình Vương còn có thể tính thời gian chuẩn xác như vậy.

Những ngón tay rắn chắc của Trình Vương luồn vào mái tóc cô, vô cùng cẩn trọng và nhẹ nhàng, thể hiện sự nâng niu tuyệt đối mà một người đàn ông dành cho một người phụ nữ.

Nước da của La Thư Anh trắng nõn mịn màng, phảng phất hương sữa tắm ngọt ngào vẫn còn lưu lại.

Mái tóc còn chưa kịp khô, Trình Vương ở phía sau đã không nhịn được cúi đầu hôn xuống cổ cô, nhẹ nhàng cắn mút. Lúc hẩn rời môi, để lại một dấu đỏ sẫm vô cùng nổi bật. Ở bên tai La Thư Anh, giọng Trình Vương trầm xuống.

"5 giây nữa Tần Ngao sẽ bước vào căn phòng này."

Trình Vương nói xong, khoe môi hẩn cong lên thành một nụ cười, bắt đầu đếm ngược.

"5, 4, 3, 2...1"

Ở giây cuối cùng, La Thư Anh lập tức xoay người đè Trình Vương xuống giường, hai tay hẩn đặt trên hông cô, hơi nắn bóp. Khăn tắm trắng trên người La Thư Anh vô tình trượt nhẹ xuống hông, sự tiếp xúc rõ ràng từ đôi gò bồng lên vòm ngực rắn chắc như kích thích dục vọng nóng bỏng của Trình Vương.

Một tay hẩn chuyển từ hông lên eo, ôm siết. Môi ngấu nghiền môi cô, tư thế vô cùng thác loạn.

Đồng thời với lúc này, cánh cửa phòng mở ra. Tần Ngao nhìn một màn trước mắt, biểu cảm gương mặt lạnh lẽo cùng cực.

"Tần thiếu phu nhân có thể ở cùng với đàn ông khác tạo nên tư thế gọi tình mê người như vậy, thật khiến tôi bất ngờ."

Giọng Tần Ngao vang lên phá vỡ không gian sau một khoảng lặng. Trình Vương rời môi La Thư Anh, đồng thời chỉnh lại khăn tắm trên người giúp cô.

Tần Ngao liếc nhìn đến người đàn ông trên giường, Mark Joween, y biết người này.

Nếu nói đến lĩnh vực kinh doanh khách sạn, ẩm thực và khu du lịch giải trí, thì Mark Joween chính là một trong mười cái tên mà thế giới không thể bỏ ra.

Người ta không biết nhiều về gia thế xuất thân của hẩn, cũng không biết quá trình học tập và gây dựng sự nghiệp. Nhưng nếu tình cờ gặp một nhà hàng ẩm thực đẳng cấp ở Brasil hay một khu giải trí tầm cỡ tọa lạc ở New York. Thì ông chủ lớn của nó chắc chắn chỉ có thể là Mark Joween. Tất nhiên, nhà hàng đẳng cấp hay sông bạc tầm cỡ thì trên đời nhiều vô số kể, nhưng những khối tài sản do Mark Joween đứng đầu luôn mang một vẻ thượng lưu và độc đáo đến mức người ta không khó để nhận ra.

Tần Ngao đã nghĩ đến việc y sẽ gặp một người đàn ông tầm cỡ, nhưng chưa hề nghĩ đến ngay cả Mark Joween cũng nằm trong khả năng này.

La Thư Anh có ánh mắt sắc sảo, thần thái lại vô cùng hồ hững, không bất ngờ, cũng không tức giận trước Tần Ngao. Cô nhàn nhạt cười.

"Tư thế của tôi như thế nào, còn tùy thuộc vào người tôi lên giường cùng. Tần thiếu gia chẳng lẽ không biết?"

Tần Ngao u tối nhìn cô, sau đó y tiến đến giường, cầm lấy cổ tay La Thư Anh, kéo cô đứng dậy.

"Vậy thì tôi muốn biết, khi cô lên giường cùng tôi sẽ có loại tư thế gì?"

Tay kia của La Thư Anh bị Trình Vương giữ lại, hần cũng đứng dậy, tình cảnh trở thành hai người đàn ông tranh chấp một người phụ nữ, ai cũng không chịu lùi bước.

"Joween thiếu gia, dù cậu muốn thử của lạ, cũng nên biết thứ mà cậu đang thử mang họ gì đi?"

Trình Vương nghe Tần Ngạo nói, cười lạnh, cái nhìn của hần trở nên hung ác.

"Thứ nhất, phụ nữ không phải là món đồ, tùy tiện đặt ở đâu thì sẽ mãi mãi ở đấy. Thứ hai, cứ cho cô ấy là vợ cậu, chứ không phải con cậu. La Thư Anh thích ở cùng ai thì có thể ở cùng người đó, pháp luật dám phủ nhận điều này sao? Tần chủ tịch xem ra cũng đã quản hơi nhiều?"

"Tôi là chồng hợp pháp của La Thư Anh, đương nhiên có quyền quản. Thích ở cùng ai liền ở cùng người đó, cũng không phải cùng đàn ông lạ ở trong khách sạn làm trò ô uế dơ bẩn."

La Thư Anh nghe đến đây, không giận không cười, dứt khoát vung tay tát Tần Ngạo một cái.

"Tần Ngạo, thế nào gọi là ô uế dơ bẩn? Loại đàn ông không biết đã lên giường với bao nhiêu phụ nữ như anh cũng nói được câu này? Còn không hay bằng chó sủa."

"La Thư Anh, cô..."

Con giận của Tần Ngạo đã bốc lên đỉnh đầu, La Thư Anh càng thêm đắc ý.

"Thế nào, nhìn thấy tôi lên giường cùng đàn ông khác liền không cam tâm sao?"

Nói một câu khiêu khích Tần Ngạo, cảm thấy trong lòng mười vạn thỏa mãn, cô gạt tay Tần Ngạo khỏi tay mình, sau đó còn không quên nhón chân hôn lên môi Trình Vương.

"Khách sạn của anh sao vậy, an ninh thật kém. Làm mất cả hứng."

Ánh mắt nhu tình như nước, giọng nói xen vào một chút giận dữ này của La Thư Anh đối với Trình Vương khiến đôi lông mày của Tần Ngạo nhíu lại, biểu cảm còn lạnh hơn băng tuyết mùa đông.

Y muốn tiến tới tiếp cận La Thư Anh nhưng bị Trình Vương lập tức ngăn lại. Dưới cổ hơi nhói, phát hiện lưỡi dao không biết từ đâu ra đang kề vào cổ mình.

"Tần chủ tịch, tôi khuyên anh đừng có suy nghĩ tiến thêm một bước nào."

Toàn thân hơi động, lưỡi dao quả thực đã sâu hơn. Mark Joween, hần không phải là một nhà kinh doanh bình thường, đôi mắt giao hoạt âm hiểm, biểu cảm khó nắm bắt, cùng loại sát khí Tần Ngạo cảm nhận được ra lúc này, rất giống với La Thư Anh.

Từ đó Tần Ngạo hiểu ra được, người đàn ông đang đứng trước y chắc chắn không phải là người La Thư Anh tùy tiện lựa chọn để lên giường. Giữa hai người họ dường như đã hình thành một liên kết chắc chắn nào đó mà y không biết.

Có thể Mark Joween chính là người dạy cho La Thư Anh trở thành hôm nay?

Y cần phải điều tra chuyện này.

"La Thư Anh, tôi đợi cô ở nhà."

Lúc Tần Ngạo hoàn toàn rời khỏi phòng, lưỡi dao trên tay Trình Vương mới hạ xuống, hần tiến tới khóa lại cửa phòng.

"Trà Xanh, hình như Tần Ngạo cảm nhận ra gì đó."

La Thư Anh ngồi ở giường, bộ dáng hơi trầm mặc, ngoan ngoãn bỏ đi như vậy không giống với bản chất của Tần Ngạo.

"Hần cảm nhận ra khí chất của chúng ta có phần giống nhau. Có thể đã suy nghĩ đến việc anh chính là người đưa em đi năm xưa, và cũng có thể sẽ quyết định điều tra anh."

"Trà Xanh, như vậy anh sẽ nguy hiểm"

Nhìn La Thư Anh lo lắng cho mình, Trình Vương bật cười, ánh mắt của hần tràn ngập ấm áp.

"Lo anh chết rồi không có ai diễn bài tình tứ với em sao?"

"Trà Xanh!"

La Thư Anh gất lên một tiếng, dấn vào vai Trình Vương. Cô rõ ràng lo lắng cho hần mà hần còn có thể cười cợt, người này đúng là chỉ coi sống chết

như từ vựng có trong từ điển để làm phong phú ngôn ngữ chứ không hơn.

Trình Vương choàng tay qua vai La Thư Anh, kéo cô nằm xuống giường. Tim hắn đập loạn, hơi nhói đau.

"Kem Dâu, anh cũng sợ."

La Thư Anh gối đầu lên cánh tay Trình Vương, hắn kéo chăn ở đầu giường đắp lên cả hai người.

"Anh sợ nếu anh chết rồi, làm sao để thấy em, ôm em, bảo vệ em."

Người như hắn, quả thật trước kia đều không coi trọng sống chết. Chỉ là sau khi gặp La Thư Anh, hắn trở nên đặc biệt coi trọng.

Có thể vì vậy mà ZED dần dần ít hoạt động, có thể sẽ giải tán. Mỗi người một việc, đường đường chính chính mà làm, không cần phạm tội, không cần sợ luật pháp một ngày tìm đến.

La Thư Anh hơi cự mình, lại bị Trình Vương ôm siết lấy, hắn ngửi mùi hương thanh sạch trên cơ thể cô, trở nên mê mẩn, tâm tình nhẹ tênh.

"Ngoan một chút, anh buồn ngủ."

"Kem Dâu, hát cho anh nghe đi."

Cô ở trong lòng Trình Vương, bắt đầu cất tiếng hát. Giọng hát của La Thư Anh ngọt ngào, trong trẻo vô cùng.

"Nếu như anh là bông pháo hoa trên mặt biển.

Em sẽ là bọt sóng trắng xóa

Để một khoảnh khắc nào đó anh rọi sáng cho em

Nếu như anh là Ngân hà xa xôi diệu vợi

Xa xôi tới mức khiến người ta muốn rơi nước mắt.

Em sẽ là người đuổi theo ánh mắt anh..."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

Gần sáng, La Thư Anh mới trở về biệt thự Tần gia. Bước vào phòng ngủ, Tần Ngạo đứng xoay lưng về phía cô, bóng dáng cao ngạo nhưng đơn độc.

"Về rồi?"

Tần Ngạo quay người nhìn La Thư Anh, dưới ánh đèn ngủ hồng nhạt, ánh mắt y trở nên cuồng luyện sắc bén. Hai ba bước chân đã có thể áp sát người cô, đẩy cô ngã xuống giường. Ở dưới thân Tần Ngạo, cô tay cũng bị y siết lấy, vẻ mặt La Thư Anh không biến sắc, chỉ lặng lẽ nhìn y.

"Nói đi. Em muốn gì? Em còn muốn gì ở tôi?"

Tần Ngạo gần giọng, như tiếng gầm từ cổ họng của một con thú hung dữ nhắm vào con mồi của mình. Trên cổ La Thư Anh, hai vết đỏ hồng như hoa anh đào, đẹp đẽ và lạ lẫm, là ấn ký của người đàn ông kia để lại. Ánh mắt Tần Ngạo u tối, động tác vì vậy càng thêm thô bạo.

"Tần Ngạo."

La Thư Anh nghiêm túc gọi một tiếng, cổ tay truyền đến trận đau nhức làm cô nhớ lại một đêm kia, y dùng mảnh vỡ từ đèn bàn, đâm xuyên vào lòng bàn tay cô.

"Anh còn nhớ không?"

La Thư Anh dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tần Ngạo.

"Anh từng yêu cầu tôi dùng chính giọng nói của mình để nói với anh một câu. Anh còn nhớ không?"

Đôi lông mày của y hơi nhíu lại, cái nhìn xoáy sâu vào người đối diện, im lặng để La Thư Anh nói hết.

"Quên rồi? Vậy để tôi nói cho anh biết."

La Thư Anh dừng một chút, sau đó nói ra câu mà cô đã muốn nói từ lâu.

"Tần Ngao, chúng ta ly hôn đi."

Không gian rơi vào trầm mặc, La Thư Anh không né tránh ánh nhìn của y. Cô thẳng thắn, bình thản, nụ cười trên môi có chút lạnh nhạt.

Tần Ngao không giận không cười, y hạ giọng nói với La Thư Anh.

"Em yêu nó rồi à?"

"Anh yêu tôi rồi à?"

La Thư Anh trả lời câu hỏi của Tần Ngao bằng một câu hỏi khác. Y chột cười, nhưng đáy mắt hiện lên chua chát.

"Phải, tôi yêu em rồi. La Thư Anh, tôi yêu em đến điên rồi. Em mãi nguyện chưa?"

"Đã từ rất lâu, người tôi yêu không còn là anh."

La Thư Anh yêu ai cũng được, miễn sao đã không còn là Tần Ngao nữa.

"Tần Ngao, anh có biết đau khổ trên đời là gì không? Không phải những trận đời roi mỗi đêm, không phải mỗi lần phát tiết cuồng nộ của anh, mà là người anh yêu, đối với những việc anh làm, đối với anh, một chút cũng không để ý, một chút liếc mắt cũng không. Anh biết không? Anh rồi cũng sẽ phải đau chứ."

Dừng một chút, La Thư Anh tự giạt tay mình khỏi tay Tần Ngao, đặt vào ngực trái của y.

"Ở chỗ này có máu. Rất nhiều máu sẽ chảy ra. Roi rồi vỡ tan vào đáy lòng hoang tàn, lạnh ngắt. Vết thương sẽ rách toạc, không gì băng bó được. Rất lâu rất lâu sau đó, khi máu không còn chảy nữa, anh cũng không còn thấy đau nữa. Bởi vì ở đây sẽ chẳng còn gì, những nhịp đập vô hồn, mọi thứ trở nên trống rỗng, khô cạn. Anh biết không? Giống như tôi bây giờ, anh có biết không?"

Lời nói của La Thư Anh nhẹ bằng, nhưng bằng giá. Từng câu chữ như mũi tên nhọn, xuyên vào lòng y.

"Tần Ngao, anh có biết anh nợ tôi nhiều như thế nào không?"

"Để tôi bù đắp cho em. Tôi nhất định sẽ bù đắp cho em."

Trước La Thư Anh lúc này, Tần Ngao trở nên yếu thế. Y rơi vào bị động bởi chính thứ tình cảm y đang mang. Tình yêu chính là như vậy, vương vào rồi, một người như Tần Ngao cũng có thể thành ra mềm yếu.

"Tần Ngao, anh đã từng nghe về thất bại và thành công lớn nhất của một người đàn ông chưa? Không phải nắm trong tay bạc tỷ, đứng hạng nhất hạng nhì trong danh sách doanh nhân thành đạt. Thành công, là khi có một cô gái khi yêu anh, liền muốn yêu anh hết kiếp này, thậm chí yêu cả kiếp sau. Thất bại, là khi có một cô gái yêu anh, liền cảm thấy việc yêu anh là sai lầm lớn nhất trong kiếp này của cô ấy."

Dừng một chút, La Thư Anh tiếp tục bổ sung.

"Yêu anh, thật sự là sai lầm lớn nhất một kiếp này của La Thư Anh tôi. Tần Ngao, vì vậy anh là kẻ thất bại. Thật sự rất thất bại. Chúng ta nên dừng lại rồi."

"Vậy em có nghe về cổ chấp chưa? Chính là tôi đối với em, nhất định không buông tay."

Tần Ngao hỏi ngược lại La Thư Anh, cô rút tay thứ hai ra khỏi tay y, đẩy Tần Ngao ngã xuống vị trí bên cạnh. La Thư Anh ngồi dậy, còn y vẫn nằm im lặng.

"Vậy chúng ta chỉ có thể gặp nhau trên tòa."

"La Thư Anh, hần đã cho em những gì, tôi cũng có thể cho em."

"Không. Những thứ hần có thể cho tôi. Thì anh chắc chắn không thể."

La Thư Anh cũng biết Tần Ngao sẽ không đồng ý ly hôn với cô dễ dàng như vậy. Nếu đã không thỏa hiệp được, vậy chỉ có thể sẵn sàng tranh chấp.

Lúc cô bước ra đến cửa, còn nghe thấy lời nói của y.

"La Thư Anh, em phải biết rằng tôi sẽ không bao giờ buông tha cho em"

Tần Ngạo đối với người phụ nữ này chính là như vậy. Trước kia không yêu cô cũng không muốn buông tha cô, bẻ gãy đôi cánh trắng tự do, giam cầm cô ở bên cạnh. Hiện tại y yêu cô, mới càng không thể nào buông tay để cô đến cạnh người đàn ông khác. Người tàn nhẫn sẽ yêu và chiếm hữu theo một cách tàn nhẫn. Tần Ngạo không sợ bản thân sẽ ngày càng trở thành bộ dạng gì, chỉ sợ không giữ được La Thư Anh ở lại bên cạnh.

"Vậy anh cũng cần phải biết người đàn ông hôm nay, Mark Joween chính là hậu thuẫn của tôi. Hắn cũng sẽ làm tất cả để hoàn toàn có được tôi. Anh muốn đấu, cũng nên sắp xếp chu toàn một chút."

Lúc La Thư Anh vừa rời khỏi phòng, thì điện thoại trên người rung nhẹ. Là Trình Vương gọi.

"Về không báo anh?"

Vừa bắt máy đã nghe giọng hắn hơi hờn dỗi ở đầu dây, rất giống như một đứa trẻ.

"Thấy anh ngủ rất ngon. Nên không nhẫn tâm đánh thức."

"Đây là lợi dụng người ta xong rồi vứt bỏ nha~"

Trình Vương vẫn chưa hết hờn dỗi, cuối câu còn có tình ngân dài một tiếng, khiến La Thư Anh bật cười. Cô biết hắn hiểu sau khi cô trở về biệt thự đối mặt Tần Ngạo tâm trạng sẽ rất tệ, nên mới muốn làm cô thoải mái hơn.

"Lần sau để tiểu nữ mời ngài ăn cơm đền tội có được không?"

La Thư Anh cũng bông đùa với hắn một câu, tiếng Trình Vương cười trầm thấp, nghe vô cùng dễ chịu.

"Nói chuyện với Tần Ngạo xong chưa?"

"Y không đồng ý."

"Không sao, anh sẽ giúp em. Nhất định giúp em ly hôn Tần Ngạo."

"Em hiểu mà."

"Chẳng ai như anh cả, giúp cô gái mình yêu trả thù chồng, ly hôn chồng, mà vẫn không có được cô ấy."

Trình Vương nửa đùa nửa thật nói với La Thư Anh. Cô chỉ lặng lẽ mỉm cười, trong lòng hơi nhức nhối.

"Trà Xanh, thật có lỗi."

"Phải rồi, em nên thấy hối lỗi vì bỏ anh ở đây một mình đi. Tỉnh dậy hoảng hồn muốn chết."

"Sao vậy? Anh lại gặp ác mộng sao?"

Một năm ở cùng Trình Vương, La Thư Anh biết được hắn mỗi đêm đều rất khó ngủ yên. Chỉ ngủ những giấc ngắn và hay giật mình tỉnh dậy giữa chừng. La Thư Anh từng hỏi Trình Vương vì sao lại bị triệu chứng như vậy, hắn không nói, chỉ cười trừ, ôm cô muốn tiếp tục ngủ.

Nghe giọng La Thư Anh lo lắng, Trình Vương thấy thỏa mãn trong lòng.

"Không sao, anh ôm gối của em ban này sẽ có thể ngủ tiếp. Kem Dầu, nghỉ một chút đi, em cũng mệt rồi. Ngủ ngon."

"Trà Xanh, ngủ ngon."

Trình Vương ôm gối của La Thư Anh, vùi đầu hít một hơi. Hắn không nói đùa, trên này còn lưu giữ hương thơm của La Thư Anh, khiến hắn có thể yên tâm hơn một chút.

Quá khứ không tốt đẹp là thứ ám ảnh Trình Vương mỗi đêm, những giấc ngủ chập chờn đến rồi đi khiến cơ thể và trái tim hắn trở nên nặng trĩu.

Một năm từng ở cùng La Thư Anh kia là khoảng thời gian hắn yên tâm nghỉ ngơi nhất. Mỗi khi giật mình tỉnh giấc, phát hiện cô gái nhỏ của hắn say ngủ bên cạnh, Trình Vương lại lặng lẽ nhắm mắt.

Có La Thư Anh, Trình Vương không còn thấy bản thân cô độc giữa một khoảng không tối tăm nữa. Không còn thấy cả người lạnh lẽo, bị kim đâm trong con ác mộng kéo dài lặp lại mỗi đêm.

La Thư Anh chỉ biết cô nợ hắn. Nhưng không biết rằng chính hắn mới nợ cô. Thanh xuân của hắn, tuổi trẻ của hắn, đều vì cô mà mới mẻ hơn, ấm áp hơn.

Trình Vương nhắm mắt, hít một hơi sâu. Cái sai của kẻ si tình chính là như vậy, người này chạy theo người kia mãi chẳng thấy mệt mỏi. Để rồi tự đẩy bản thân trượt dài trong khắc khoải, mòn lung, tương tư, mê đắm...

Mà, nếu là vì La Thư Anh, thì trên đời chẳng còn gì là quá sức với hắn nữa.

Thật sự chẳng còn gì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82

Triệu phu nhân và Thi Nhĩ đứng trước một cửa hàng hoa bên đường, sắc mặt đều có chút lưỡng lự.

"Tiểu Nhĩ, con bảo có nên chọn hoa Anh Thảo không."

Thi Nhĩ cúi đầu nhìn lăng hoa Anh Thảo đang được đặt ở hàng thứ ba, nhỏ giọng nói.

"Con cũng không chắc."

Anh Thảo là loài hoa mà Triệu Minh thích, vì với anh nó đại diện cho người con gái ở trong tim. Vì vậy cứ hai ba ngày Thi Nhĩ và Triệu phu nhân sẽ cùng mua những bông hoa Anh Thảo mới thay cho số hoa cũ được cắm trong bình hoa đặt ở tủ đầu giường trong phòng bệnh của anh. Mọi việc diễn ra theo một lẽ tự nhiên như thế cho đến ban nầy, chủ tiệm hoa là một cô gái Nhật xinh xắn, vừa mỉm cười chào họ vừa nói một câu

"Không biết hai người có để ý không, đã là lần thứ 15 chúng ta gặp nhau rồi đấy"

Đã là bó hoa thứ 15 mà họ mua, một tháng như vậy mà cũng trôi qua rồi. Triệu Minh đã hôn mê trong phòng bệnh được một tháng. La Thư Anh vẫn chưa một lần ghé qua.

Tình yêu và niềm tin với bông hoa Anh Thảo xinh đẹp này, có nên tiếp tục duy trì nữa không?

Triệu phu nhân thở dài một tiếng, từ sau khi Triệu Minh gặp tai nạn, gương mặt bà dường như đã thêm vài nếp nhăn. Thần thái cũng không còn hoạt bát vui vẻ như trước, đôi mắt lúc nào cũng ảm giấu nỗi xót xa không thành lời.

"Con không biết. Ta cũng không biết nữa."

Thằng con trai ngốc nghếch của bà, đã yêu cô gái ấy suốt hơn 20 năm. Người nắm tay con bé đầu tiên là Triệu Minh, người hôn con bé đầu tiên là Triệu Minh, người dạy con bé những bước đi đầu tiên là Triệu Minh, người đưa con bé đến buổi học đầu tiên cũng là Triệu Minh.

Chân tình ấy, đối với tình cảm giữa bà và Triệu Việt, thậm chí còn sâu sắc hơn cả ngàn lần. Là một loại tình cảm khiến nhân sinh đều phải rơi lệ.

Thế mà, giờ khi Triệu Minh đang ngày ngày nằm trong một căn phòng với bốn bức tường, tâm trí bị giam cầm nơi bóng tối, La Thư Anh đang ở chỗ nào?

Con dâu tương lai mà Triệu gia nhận định từ đầu đến cuối cũng sẽ vẫn chỉ có La Thư Anh. Thậm chí bây giờ bà dù có không tránh khỏi hờn trách trong lòng, thì vẫn không chối bỏ điều đó.

Có điều chuyện tình này rồi sẽ đi đến đâu, thì bà dần dần không dám chắc về kết quả nữa.

Thi Nhĩ vươn tay chạm lên bông hoa Anh Thảo gần nhất, sự tiếp xúc mềm mại trượt qua làn da. Trong suy nghĩ của cô, hoa Anh Thảo là loài hoa đại diện cho tình yêu mà Triệu Minh đối với La Thư Anh, thâm lặng, bền bỉ, trước sau như một.

Nói cô có ghen tị không. Có, không chỉ riêng cô, bất cứ người phụ nữ nào trên đời cũng sẽ đều phải ghen tị với một tình cảm như thế. Nhưng Thi Nhĩ cũng là cảm phục, hay đôi lúc là tủi thân. Tại sao Triệu Quân không thể yêu cô bằng được một phần so với tình yêu của Triệu Minh và La Thư Anh.

Trên đời này, gặp được người khiến mình phải lòng đã khó lắm rồi. Đối phương ở thời điểm đó cũng thương lại mình thì càng khó hơn. Tại sao hai người yêu nhau cứ phải làm khổ nhau, bất chấp một lần không được sao? Dù kết quả thế nào, ít nhất cũng là đã từng vì nhau cố gắng như thế, không oán không hối.

Chuyện tình này bất kể có bao nhiêu tuyệt vọng, cô cũng sẽ ủng hộ đến cuối cùng. Nếu cô không được hạnh phúc trọn vẹn, thì La Thư Anh nhất định phải có được điều đó. Như vậy cũng coi như đủ rồi.

"Lấy cho tôi lăng hoa này."

"Ồ, lại là hoa Anh Thảo sao? Tôi còn tưởng hai người suy nghĩ để chọn một loại hoa khác rồi chứ?"

"Không. Con người khi đã yêu thích rồi thì sao dễ dàng thay đổi được"

Thi Nhi mỉm cười đáp lời, cô chủ quán gói lại những bông hoa vẫn còn đọng sương sớm.

"Mẹ, con nói có đúng không."

Triệu phu nhân nhìn động tác gói hoa của người bán hàng, lại nhìn sang cô con dâu bên cạnh, đuôi mắt bà cong lên, lấp lánh ý cười.

"Chắc chắn rồi. Sao lại không"

Nếu người con gái bên cạnh Triệu Minh sau này không phải là La Thư Anh, nếu con dâu Triệu gia không phải La Thư Anh, vậy thì chắc chắn sẽ chẳng là ai khác. Trong lòng bọn họ, tất cả đã sớm mặc định như vậy từ rất lâu rồi.

Lúc Triệu phu nhân và Thi Nhi đến phòng bệnh, Vũ Lam Ân đã ở đó.

"Tiểu Ân, đến sớm vậy sao."

"Bác gái. Thi Nhi. Cháu chỉ vừa mới tới thôi."

Vũ Lam Ân đón lấy bó hoa Anh Thảo từ tay Thi Nhi, bỏ số hoa cũ vào thùng rác ở góc phòng, chuẩn bị cắm những bông hoa mới.

Triệu phu nhân tiến lại gần giường, vuốt mái tóc đã hơi dài của Triệu Minh, nắm tay anh.

"Ngốc tử, đã một tháng rồi. Còn định nằm đây đến bao giờ. Không định để thân già này yên tâm đi du lịch vòng quanh thế giới sao hả. Thật muốn tức chết."

Thi Nhi nhìn Triệu phu nhân nói chuyện với người bệnh mà nạt nộ đe dọa, vừa buồn cười lại cũng không tránh khỏi cảm xúc chua xót.

Vũ Lam Ân cầm xong lọ hoa, đi tới sofa Thi Nhi đang ngồi, cầm bút gạch thêm một dấu vào số ngày trên quyển lịch. Thi Nhi liếc mắt thấy mặt giấy đầy dấu gạch, như thể Vũ Lam Ân để ý từng ngày, hơi bất ngờ nhưng không hề lên tiếng.

"Vậy là một tháng rồi."

Giọng Vũ Lam Ân hơi trầm xuống, cô vẫn nhớ mãi về ước định 2 tháng của La Thư Anh. Ước định này chỉ có cô và La Thư Anh biết.

Hôm nay qua một tháng rồi, La Thư Anh, em liệu đã đạt được gì chưa? Có điều gì làm em mãi nguyện trong lòng chưa? Thêm một tháng nữa, em liệu có thể hay không một lần xuất hiện trong căn phòng này? Có thể hay không nắm tay Triệu Minh, nói với anh một câu?

"Lam Ân, chị có tin không?"

"Điều gì?"

"Triệu Minh sẽ tỉnh lại nếu La Thư Anh ở đây. Có phải ngày một ngày hai không thì em không biết, nhưng nếu có La Thư Anh, nhất định Triệu Minh sẽ tỉnh lại. Chị có nghĩ vậy không?"

"Tin."

Chẳng có gì mà không tin cả. Thậm chí, Vũ Lam Ân có thể chắc chắn điều đó. Con người tạo ra định mệnh, khi tình cảm đủ lớn, sợi dây số phận cũng không đủ sức trói buộc bất cứ điều gì. Nếu là La Thư Anh, Triệu Minh nhất định sẽ có phản ứng.

Vì vậy Vũ Lam Ân sẽ chờ một tháng nữa qua đi, để có thể nhìn thấy kết quả mà cô vẫn luôn tin tưởng.

Ở phía trước mặt, Triệu phu nhân hôn lên trán con trai, giọng bà nghe có phần ưu thương.

"Có phải trong giấc mơ con đang mơ ấy, tất cả đều là hình bóng La Thư Anh?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83

La Thư Anh mặc một bộ váy đỏ bó sát, tôn lên đường cong cơ thể hoàn hảo tuyệt mỹ. Mái tóc vàng óng hôm nay không được búi lên như thường lệ, mà tùy ý xõa ra, suôn dài đến ngang lưng. Cô ngồi trên ghế, bên cạnh là một chiếc điện thoại, trước mặt là tấm kính mỏng, lặng lẽ chờ đợi.

Cậu cảnh sát trẻ ở phía trong dẫn ra một người đàn ông trung niên, thân hình ông gầy rạc, hai mắt trũng sâu thâm quầng, biểu cảm gương mặt già nua khắc khổ, hoàn toàn không có được phong thái của một lão gia cao cao tại thượng năm nào.

La Thư Anh tháo xuống mắt kính màu trà, dùng đôi mắt vô cảm nhìn đối phương.

"Tàn thiếu phu nhân, hai người có mười lăm phút."

Cậu cảnh sát ở phía sau La Thư Anh nhẹ giọng nhắc nhở, cô bắt đầu nhắc điện thoại bên cạnh, người ở sau tấm kính cũng làm theo.

"Con gái."

"Chào ông. La lão gia."

Giọng nói của La Thư Anh vô cùng lạnh lẽo và xa cách, khiến La Cao Bá chỉ có thể dùng ánh mắt vừa áy náy vừa đau khổ nhìn cô. Những ngày tháng qua một mình đối diện với bốn bức tường lạnh lẽo tối tăm, La Cao Bá thật sự đã tỉnh ngộ ra rất nhiều điều. Người ông mắc nợ nhiều nhất có lẽ chính là cô con gái này, là La Thư Anh.

La Cao Bá không thắc mắc vì sao La Thư Anh từ một người tàn phế có thể trở nên giống như bây giờ, như thể một phép màu nào đó đã bất ngờ ập đến. Nhưng ông lại thắc mắc, vì sao La Thư Anh còn muốn quay lại gặp một người cha không ra gì như ông.

La Cao Bá chưa kịp lên tiếng nói câu tiếp theo, đã nghe La Thư Anh mở lời

"Ông còn giữ thứ đó không?"

"Thứ gì?"

"Đoạn video tôi bị Tần Ngạo hành hạ, ông còn giữ không?"

Không gian im lặng một chút, bốn mắt đối diện nhìn nhau, không ai có ý định né tránh khỏi đối phương.

Lâu lắm rồi, đến nỗi mà La Thư Anh phải cố gắng mới nhớ được về khoảng thời gian mình đã từng là con gái của La Cao Bá, từng là tiểu thư nhà họ La.

Một năm sau khi kết hôn cùng với Tần Ngạo, tình yêu đáng tôn thờ của La Thư Anh rốt cuộc cũng không thắng nổi những trận đòi roi và cơn cuồng nộ của Tần Ngạo, cô đã từng cài camera để quay lại chính cảnh bản thân bị y ép buộc quan hệ, còn bị dùng thắt lưng đánh nhiều lần lên cơ thể.

Đêm hôm ấy La Thư Anh cả người đầy vết thương, trên mặt, trên cổ, trên lưng, dọc cánh tay và ở hai chân chằng chịt những đường lằn đỏ, có chỗ rớm máu, có chỗ bầm tím trông rất đáng sợ.

Đó là lần đầu cô bỏ chạy về La gia, quỳ dưới chân La phu nhân, khóc nức không thành tiếng.

"Mẹ ơi, cứu con với. Con không chịu nổi nữa. Con không muốn ở Tần gia nữa."

La phu nhân chưa kịp phản ứng, chỉ sững sờ nhìn La Thư Anh một hồi. Hai tay cô run lên, những ngón tay xây xước đã chảy máu, đau đớn vô cùng. Cô đưa chiếc điện thoại về phía La phu nhân.

"Con có bằng chứng. Con muốn ra tòa. Hãy giúp con ly hôn. Chúng ta có thể dừng hợp tác với Tần gia nữa được không. Con đau lắm."

Chiếc điện thoại bị một bàn tay đàn ông vuron ra cầm lấy, đập tan xuống đất.

"Mày về đây làm gì? Mới lấy chồng một năm đã ly hôn. Hôn nhân không phải trò đùa trẻ con của mày. Mau về nhận tội với Tàn thiếu gia."

"Ba"

Đôi mắt La Thư Anh đỏ quạch, sưng mọng nước, tuyệt vọng nhìn La Cao Bá, rồi lại nhìn sang La phu nhân.

"Ba mày nói đúng. Về ngay. Mày hại chị gái mày chết thảm. Còn muốn hại cả La gia phải xấu hổ vì mày hay sao."

"Không, con không..."

La Thư Anh liên tục lắc đầu, nhưng La Cao Bá đã cho người làm kéo cô ra khỏi phòng khách, cửa nhà La gia đóng lại, giống như tuyên thệ tàn nhẫn nhất cho La Thư Anh: "La gia, đã từ lâu không phải là nơi cô có thể về. Người nhà La gia, đã từ lâu không phải là người mà cô có thể tin đến."

"La lão gia, thế nhớ trong chiếc điện thoại ấy, ông còn giữ đúng không?"

La Thư Anh nhàn nhạt hỏi một câu, lần này đến đây không mang nhiều hi vọng sẽ có được kết quả như ý. Nhưng linh cảm vẫn thôi thúc cô cần phải làm như vậy. Trong một giây phút nào đó, cô tin rằng La phu nhân hoặc La Cao Bá vẫn còn giữ thế nhớ trong chiếc điện thoại đã bị đập nát năm xưa. Đoạn

video có thể làm bằng chứng cho cuộc ly hôn trước tòa của cô và Tần Ngao.

"Đúng. Ta còn giữ."

La Cao Bá cũng không phủ nhận, thẳng thắn trả lời một câu.

"Trong két bảo hiểm trên tầng 5 của ngân hàng Wodie, vị trí 7928, mật khẩu là ngày sinh của con."

"Tốt"

Mỗi La Thư Anh cong lên, nhưng nụ cười chẳng có mấy thiện cảm, hoàn toàn chỉ đơn giản là nụ cười của kẻ đã đạt được điều khiến mình hài lòng.

Sau đó cô cất cao giọng nói giễu cợt.

"La lão gia đây rõ ràng muốn đặt mật khẩu là ngày sinh của con gái cưng La Thư Nhu. Nhưng lại vừa hay cũng là ngày sinh của một đứa con gái bất tài vô dụng khác. Cũng đáng châm chọc nhỉ?"

"Ta không..."

La Cao Bá chưa nói hết câu, La Thư Anh đã đặt điện thoại xuống, cô đeo lại mắt kính, người đằng sau nhìn thấy La Thư Anh chuẩn bị rời đi liền nói:

"Tần thiếu phu nhân, vẫn chưa hết giờ. Mới chỉ có năm phút thôi."

La Thư Anh nở nụ cười hơi sắc bén.

"Không cần phí thời gian vào những người không còn giá trị."

La Cao Bá nhìn La Thư Anh rời đi, cúi đầu trút ra một hơi nặng trĩu.

"Ta biết cả đời này, ta nợ con."

La Thư Anh lái xe đi thẳng đến ngân hàng Wodie, lên đến tầng 5, trong két bảo hiểm số 7928 sau khi nhập mật mã là ngày sinh nhật của cô, quả nhiên bên trong có một chiếc túi nhỏ chứa thẻ nhớ màu đen. Bên cạnh đó còn là một bì hồ sơ lớn màu nâu, nhưng đến khi cô mở ra, bên trong lại hoàn toàn trống rỗng, như thể ai đó đã lấy vật ở bên trong từ trước.

Đúng lúc này, điện thoại trong túi xách đồ chuông, là Trình Vương gọi đến.

"Kem Dâu, em đang ở đâu."

"Em đang đi lấy một thứ."

"Có một người anh muốn cho em gặp bây giờ. Đến khách sạn của anh nhé"

"Được."

Trình Vương đã nói hẳn sẽ giúp cô trong việc ra toàn ly hôn Tần Ngao lần này, vì vậy không nằm ngoài khả năng người La Thư Anh sắp gặp sẽ có liên quan đến việc ấy.

Có điều, ngàn tính vạn tính, chỉ là La Thư Anh không ngờ đến...

Người phụ nữ ngồi đối diện mặc một chiếc áo sơ mi trắng dài tay, quần jean đơn giản, mái tóc ngắn hơi xoăn màu nâu nhạt. Lúc gặp La Thư Anh, đôi mắt cô ta mở to hoảng hốt trong chốc lát, nhưng rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

"Cô có nhớ tôi không?"

La Thư Anh đều giọng hỏi, vẫn quan sát tỉ mỉ đối phương. Vài năm rồi, kí ức về những người vốn đã nhạt nhòa từ trước sẽ rất dễ dàng bị khuất lấp đi. Có thể chính La Thư Anh cũng quên có một cô gái như này xuất hiện trong khoảng thời gian tăm tối trước kia của mình.

"Tôi nhớ."

Đối phương đáp lại, đầu hơi cúi, lựa chọn né tránh ánh mắt vừa lạnh lẽo vừa sắc nhọn đầy nguy hiểm của La Thư Anh.

"Tay của cô..."

La Thư Anh nói đến ngang chừng thì dừng lại, nhìn vào hai ống tay áo buông xuôi rỗng không.

"Bị chặt mất rồi. Bị Tần Ngao chặt mất."

La Thư Anh hơi bất ngờ khi nghe xong câu nói, đôi lông mày thanh tú khẽ xô lại với nhau. Người phụ nữ tiếp tục bổ sung, giọng nói có phần không cam tâm

"Cả gan tát cô một cái. Giá phải trả là đôi bàn tay. Có phải cũng quá đắt rồi không, La tiểu thư?"

La Thư Anh ngả lưng thoải mái vào thành ghế phía sau, hai chân thon dài bắt chéo, nhìn người phụ nữ bằng đôi mắt phượng đầy kiêu ngạo.

"Không đắt. Động vào tôi một chút thì chính là phải trả giá như vậy. Cô tát tôi một cái, phải trả bằng đôi tay. Tát hai cái, sẽ là cả tính mạng."

Nói ra những lời này, hình như có chút dọa sợ đối phương. Nhưng người kia cũng có chút cố chấp mà lên tiếng.

"La tiểu thư, bất kể các người dùng cách nào. Tôi cũng sẽ không giúp cô ly hôn Tần Ngạo đầu. Tôi muốn cô ở lại bên y, tiếp tục chịu khổ."

"Cẩn thận lời nói của cô."

Trình Vương ngồi cạnh La Thư Anh im lặng này giờ mới lên tiếng, sát khí lạnh lẽo của người đàn ông này tỏa ra còn đáng sợ hơn La Thư Anh gấp nhiều lần, khiến người ta tự thấy sống lưng chạy dọc một luồng áp bức.

La Thư Anh vừa cười vừa rút một điếu thuốc, hai ngón tay thon dài kẹp lấy thân điếu, Trình Vương xoay bật lửa bạch kim như đang phát sáng vì ánh nắng bên ngoài chiếu vào, giúp cô châm lửa.

"Cô có biết không, trên đời có rất nhiều chuyện bản thân không đủ năng lực kháng cự. Người khôn ngoan đừng nên nói lời ngu xuẩn, sẽ mất mạng đấy."

Không khí xung quanh hình như đang lạnh đi, câu nói tiếp theo vang lên có thanh điệu nhỏ xiu, hơi run rẩy.

"Tôi sai rồi. Tôi đồng ý giúp cô làm chứng trước tòa, La tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

(Ban đầu mình có thông báo dự tính truyện 150 chương. Nhưng hiện tại thật sự thời gian của mình quá eo hẹp, nên mình sẽ cố gắng rút ngắn truyện thành khoảng 110- 120 chương, và hoàn thành truyện trong năm nay, tức từ giờ cho đến hết tháng 12. Thêm nữa vì mình cũng có ý tưởng cho một đên vài truyện mới nên muốn nhanh chóng lấp xong hố này, đáp ứng kì vọng và sự chờ đợi, cùng với sự ủng hộ của các bạn trong suốt quãng đường vừa qua. Cảm ơn các bạn.)

***

"Kem Dâu, em thật sự làm anh cũng lạnh sống lưng đấy."

Trình Vương sau khi quay lại phòng, từ phía sau vòng tay qua đặt lên vai La Thư Anh đang ngồi hút thuốc ở sofa, hất cúi đầu ghé vào tai La Thư Anh, âm điệu hơi trên chọc.

La Thư Anh dụi tắt điếu thuốc, cong môi.

"Thế à. Boss ZED mà lại đi sợ một người phụ nữ. Đồn ra ngoài cũng không biết làm trò cười cho thiên hạ trong bao lâu."

Hắn bật cười thành tiếng, ngồi xuống vị trí cạnh La Thư Anh.

"Chả quan trọng. Mà em định bao giờ sẽ ra tòa."

"Cuối tuần này."

"Cụ thể?"

"Thứ 6."

"Hơi gấp. Anh chưa tìm đủ bằng chứng."

"Không sao, em đã đủ rồi."

La Thư Anh lấy điện thoại bấm số gọi cho Tần Ngạo, nói mấy lời ngắn gọn, cuộc trò chuyện kết thúc rất nhanh chóng. Cô đặt lại điện thoại lên mặt bàn,

quay qua nhìn Trình Vương, trên mặt không bộc lộ rõ cảm xúc, chỉ thấy giọng nói vô cùng thoải mái.

"Trà Xanh, lần này em thật sự mong đợi."

Trình Vương ôn nhu vuốt tóc cô, nắm tay La Thư Anh, hần cúi đầu in xuống một nụ hôn nhẹ.

"Anh cũng mong đợi."

Dù cô vĩnh viễn không thể nào thành người phụ nữ của hần, thì hần vẫn không hề muốn cô còn tiếp tục ở cạnh Tần Ngao.

Nếu không phải là hần, thì càng không nên là Tần Ngao.

Trong phòng, Tần Ngao ngồi tựa lưng vào thành ghế, một tay kẹp điều thuốc buông thong bên thân mình, tay còn lại đặt trên mặt bàn, những ngón tay gõ nhẹ tạo thành âm thanh lộc cộc trống rỗng, mùi thuốc lá tàn nhẹ ở một khoảng không xung quanh người y.

Chiếc điện thoại bị ném vỡ tan đang nằm im lìm ở góc tường, chỉ năm phút trước, nó còn có nhiệm vụ kết nối y đến cuộc gọi của La Thư Anh.

Ba giây sau khi Tần Ngao bắt máy, mới nghe thấy giọng nói vô cùng băng giá của đối phương.

"Tần Ngao, tôi làm đơn rồi. Thứ sáu, ngày 16 này, chúng ta ra tòa thôi."

"Chúng ta ra tòa thôi" là lời đề nghị tiếp theo mà La Thư Anh nói với y, sau câu "Chúng ta ly hôn đi."

Cô không yêu cầu y nữa, càng không nhất thiết cần chờ đợi sự đồng ý từ y.

"Chúng ta ra tòa thôi."

Bất kể y muốn hay không, thừa nhận hay phủ nhận, cũng cần cùng cô hầu tòa lần này. Họ sẽ ly hôn. Đó là cái kết của cô và y. Kết thúc của mối tình từng theo La Thư Anh cả đoạn thanh xuân, kết thúc của ràng buộc từng siết lấy Tần Ngao cả hồi tuổi trẻ. Và, nó cũng chính là kết thúc cho cuộc hôn nhân đầy máu cùng nước mắt của hai người.

"Em không đủ năng lực."

Tần Ngao im lặng một hồi mới trầm ổn lên tiếng, giọng y khàn hần lại, như đang cố gắng đè nén cơn giận.

"Haha. Phải, tôi ở trong mắt anh. Có khi nào mà đủ năng lực chứ?"

"Hần đã giúp em những gì? Mark Joween đã cho em thứ gì để em dám cùng tôi cạnh tranh trước tòa?"

"Bất cứ thứ gì anh không thể. Hần đều có thể."

"Em..."

Khi Tần Ngao còn chưa nói hết câu tiếp theo, đầu dây bên kia đã chỉ còn những tiếng tút tút vang dài. Chiếc điện thoại bị y vung mạnh vào tường, vỡ tan rồi rơi xuống nền đất lạnh lẽo.

"Khốn kiếp"

Không biết qua bao lâu, dưới chân y, tàn thuốc đã rơi đầy. Bên ngoài lúc này có tiếng gõ cửa, không cần đợi sự cho phép của Tần Ngao, đối phương trực tiếp vặn nắm cửa bước vào. Xuất hiện là một người đàn ông mặc áo choàng dài đến đầu gối, đội mũ lưỡi trai kéo thấp, gương mặt cũng được che lại bằng khẩu trang màu đen.

Bước đến trước bàn làm việc của Tần Ngao, hần lấy từ bên trong ngực áo một bì hồ sơ màu nâu.

"Của bà tôi gửi đến."

"Phải."

"Tất cả ở trong này."

"Phải."

"Tốt lắm."

"Thiếu gia, cáo từ."

Cuộc nói chuyện rất kiệm lời của Tần Ngao và kẻ lạ mặt nhanh chóng kết thúc, căn phòng lại quay trở về trạng thái cũ như chưa từng có người vừa mới ở đây. Tần Ngao chưa vội mở tập hồ sơ y vừa nhận được, nhưng đôi mắt đã dần chuyển qua u tối.

Mark Joween, y sẽ cho hẳn thấy chen chân phá hoại vào cuộc sống của y và La Thư Anh, thì sẽ phải trả giá đắt như thế nào.

Năm ngón tay lướt qua tập hồ sơ trên mặt bàn, ngay trang đầu tiên, rơi vào tầm mắt của Tần Ngạo là hai chữ "Trình Vương".

***

Roma, Ý...

Trận mưa phùn lạnh lùng rải khắp thủ đô của đất nước xinh đẹp và lãng mạn, tràn cả vào lòng người dân nơi đây. Thời tiết ẩm ướt kéo dài khiến gương mặt ai cũng trở nên trầm mặc. Nghĩa trang thành phố, La Cao Ngọc đứng trước mộ phần đã được phủ lên vẻ ngoài cũ kĩ.

Bia đá khắc hai lần tên người mất. Bên trên là tiếng trung: "Trình Quốc."

Bên dưới là tiếng anh: "Mark Jayh"

"Jayh, cũng lâu rồi nhỉ."

La Cao Ngọc cúi người đặt một bó hoa lavender đã được sấy khô, gói trong lớp giấy màu xanh rêu, thoạt nhìn có nét gì đó giản dị, cũng có chút hoài niệm xa xôi.

"Con trai anh vẫn sống tốt. Có thể không phải tốt theo cách anh mong đợi, nhưng là đang tốt theo cách mà nó muốn. Anh có biết vì sao không?"

La Cao Ngọc dừng một chút, nụ cười bà hiện trên khóe môi, nhưng đôi mắt cay nồng đỏ ửng.

"Vi nó biết cô gái nó cần là ai, và xác định được bản thân muốn làm những gì cho cô ấy. Jayh, không giống như anh. Con trai anh thật sự không giống như anh."

Đôi mắt của La Cao Ngọc sâu thẳm như trời đêm, như thể ai đã lén mang cả một khoảng không cô tịch gửi vào trong đó.

Sau cùng, bà kéo cao cổ áo, quay người rời đi, bóng dáng vô cùng đơn độc. Phía sau, những lời thì thầm còn chưa dứt.

"Phải bà ấy không?"

"Đúng rồi. Đúng là bà ấy."

"Người kia là chồng bà ấy sao?"

"Không rõ. Nhưng năm nào vào ngày này cũng ghé qua một lần, hoa mang theo cũng nhất định phải là một bó lavender khô, được bọc trong giấy màu xanh rêu."

"Nhìn bà ấy thật sự rất ưu thương."

"Haiz, chuyện chia ly ở đời, có lúc nào mà không nhiều ưu thương..."

Lavender, chờ đợi trong tình yêu.

Chờ một người, còn nhiều đau đớn hơn yêu một người.

Yêu được, sẽ buông được.

Nhưng đã xác định chờ, chính là chờ một đời một kiếp, không nghĩ quay đầu, không nghĩ buông bỏ.

Máy phát nhạc trong ô tô vang lên một giai điệu không lời, buồn buồn, day dứt. Lúc này, nước mắt La Cao Ngọc mới lặng lẽ chảy ra.

"Jayh, Em nhớ anh. Thật sự nhớ anh."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

"Em đang nghĩ gì?"

"Trống rỗng."

La Thư Anh bình thản đáp lời Trình Vương, thanh âm không hề biểu lộ bất kì cảm xúc nào. Cột đèn giao thông trước mặt nhảy qua màu đỏ, Trình Vương giảm tốc độ xe rồi từ từ dừng lại. Nhìn sang La Thư Anh vẫn đang trầm mặc, mưa bên ngoài tạt vào cửa kính xe, vỡ tan rồi lăn dọc theo từng hàng dài.

La Thư Anh còn nhớ, ngày cô lên xe hoa cùng Tần Ngao, cũng là một ngày mưa dữ dội như vậy. Hôm nay, mưa rơi, người đã không còn nước mắt để chảy, thế nhưng tim lại cứ nhức nhối, bị thương quá thật giống như một sợi thép gai, đã xuất hiện sẽ lập tức bên bị siết lấy tâm can con người, không thể thoái thác, không thể trốn chạy, mặc cho máu nhỏ từng giọt, từng giọt, vắt kiệt những hồi ức, cảm xúc tươi đẹp nhất có thể còn lại.

Hôm nay, người cùng cô ngồi trên một chiếc xe dưới mưa, không phải là Tần Ngao. Nơi cô đến, cũng không phải là thánh đường nguy nga, tráng lệ ngày ấy.

Họ, ở hai hướng khác nhau, bằng hai cách khác nhau, lúc này đang cùng đi đến tòa án Bắc Kinh.

"Em có tiếc không?"

"Có."

Trình Vương nhún chân ga, xe chạy thẳng trên đường quốc lộ.

"Mỗi một cuộc tình đi qua, chắc chắn sẽ để lại nỗi tiếc. Ai nói không tiếc, chỉ là lừa mình dối người. Chúng ta tiếc cho tình yêu đã trao đi, cho tuổi trẻ, cho hồi ức tươi đẹp, cho cảm xúc trong trẻo. Hoặc tất cả gom lại, cũng có chăng chỉ là tiếc vì đã không thể bình bình ổn ổn mà nắm tay nhau đi qua hết những năm dài tháng rộng của cuộc đời."

Im lặng một chút, trong tiếng mưa rơi ồn ào ngoài kia, tiếng nhạc buồn buồn phát ra từ máy phát nhạc của ô tô, La Thư Anh nhỏ giọng nói tiếp.

"Anh có tin không? Có những chuyện mà chúng ta đã đi sai ngay từ bước đầu tiên. Thì dù có đi thế nào, kết quả vẫn không thể đúng. Em với y, đã sai ngay từ lần đầu gặp gỡ..."

Gương mặt La Thư Anh lạnh băng, đôi mắt xanh biếc tựa mặt hồ phẳng lặng, sâu trong đáy mắt còn đang ẩn chứa những điều không thể nói thành lời. Cô đã yêu, cũng đã hận. Đã đi hết cả quãng đời tuổi trẻ cuồng nhiệt cùng với cảm xúc ấy, cùng với y. La Thư Anh từng mất tất cả, và rồi lại có tất cả. Một người phụ nữ đã đi đến bước đường này, giống như trải đủ câu chuyện ở đời, không phải cái gì cũng thể nói thành lời. Cảm xúc giống như món quà, nếu không còn có người để trao tặng nữa, thì không nhất thiết cần phải mở ra.

Xe ô tô dừng lại, Trình Vương mở cửa ra trước, bật chiếc ô màu đen, vòng qua bên đối diện mở cửa xe cho La Thư Anh.

Lúc Trình Vương che ô cho La Thư Anh, vừa vặn cũng gặp Tần Ngao cùng người của y đi bên cạnh.

"Tiểu Anh, chúng ta còn chưa chính thức ly hôn. Em công khai đi cùng người đàn ông khác thế này, cũng không biết thể diện đặt ở đâu."

Trong lòng Tần Ngao vô cùng khó chịu, thậm chí còn có chút không đành, nhưng đến khi nói ra miệng lại đều phải là những lời công kích đối phương.

"Tần thiếu gia, từ khi biết anh. Thể diện với tôi là thứ định nghĩa vô dụng nhất."

Lời đáp lại nghe qua vô cùng lịch sự, nhưng cũng không hề che dấu ý tứ châm chọc trong đó. La Thư Anh kên kiệu nở một nụ cười.

Nói xong cũng không chờ Tần Ngao có lời tiếp theo, trực tiếp bước qua cánh cửa lớn của tòa án.

Đồng hồ vừa điểm 7h, báo hiệu phiên tòa chính thức bắt đầu. Những người có mặt được mời ngồi vào vị trí. Từ cửa sau xuất hiện một đoàn người, đi đầu là chủ tọa của phiên tòa Bạch Tư Khải.

La Thư Anh hướng sự chú ý vào Bạch Tư Khải, dáng người hơi bệ vệ, gương mặt thể hiện sự uy nghiêm. Nghe danh đã lâu, đây là lần đầu cô trực tiếp gặp Bạch Tư Khải. Khoảng hơn 1 năm trước, cũng chính ông là người chủ trì buổi xét xử La gia.

Ngày ấy, La Thư Anh chỉ có thể ở trong một căn phòng kín, nghe phiên tòa qua màn hình tivi. Ngày ấy, là Triệu Minh giúp cô một bàn cờ.

Hôm nay, La Thư Anh xinh đẹp, kiều ngạo, cùng Tần Ngao đứng trong một phiên tòa. Chỉ là Triệu Minh, thì không còn ở bên cạnh cô nữa.

Bạch Tư Khải đọc bài khai mạc phiên tòa, lý do triệu tập những người có mặt tại phiên tòa.

Sau khi đọc đơn khởi tố với mong muốn được ly hôn của La Thư Anh. Thư kí bên viện kiểm soát đặt câu hỏi đầu tiên cho Tần Ngao.

"Tần Ngao, cô La Thư Anh khẳng định trong cuộc hôn nhân của hai người, anh liên tục đánh đập, có hành vi bạo lực gia đình, giam giữ, cưỡng bức, hành hạ vợ mình như nô lệ. Ngoài ra, anh cũng có rất nhiều những mối quan hệ ngoài luồng với phụ nữ khác bên ngoài. Anh có thừa nhận điều này không?"

"Không thừa nhận."

Tần Ngao điềm đạm đáp lại, không ai đoán được ý tứ trong đôi mắt u tối sâu thẳm kia. Chỉ là khí chất lạnh lùng có chút dọa người của y khiến không khí trong phòng xét xử như trùng xuống một tầng.

"Anh chắc chắn không thừa nhận cuộc sống hôn nhân của hai người không hạnh phúc và không có ý định chấp nhận đơn khởi kiện đòi ly hôn của cô La?"

"Câu trả lời của tôi chỉ có một. Và sẽ không nhắc lại lần hai."

Đứng trước luật pháp lại cư nhiên có thể dùng thái độ đó để nói chuyện, trên đời chắc cũng chỉ có mình Tần Ngao.

Vì không có sự đồng thuận của Tần Ngao, phiên tòa trở thành phiên tòa xét xử ly hôn không đồng thuận, và cần phải chuyển đến mục tranh luận xét xử.

Trình Vương, với tư cách là luật sư của nguyên đơn, được mời lên đầu tiên.

Bạch Tư Khải nhìn chàng trai trẻ cao hơn 1m8, mặc bộ âu phục màu xám, gương mặt với những đường nét cương nghị, đôi mắt sắc bén lạnh lùng. Lúc hắn đưa cho ông xem bằng luật sư của mình, Bạch Tư Khải không che giấu nổi kinh ngạc.

Tám bằng cuối cùng trong 5 tấm bằng luật sư danh giá nhất thế giới thế nhưng lại chính là Mark Joween. Người ta có thể biết đến hắn là một doanh nhân bậc thầy, với lợi nhuận hàng triệu đô cho công việc làm ăn của mình mỗi tháng. Nhưng không ai biết hắn còn là một cậu nhóc đã giành bằng luật thế giới từ năm 14 tuổi, được giấu tên cho đến tận giờ.

Một vụ tố tụng ly hôn như này vốn dĩ không đáng để Trình Vương làm luật sư, nếu không muốn nói là vô cùng khập khiễng.

La Thư Anh nhìn chăm chú vào dáng vẻ của Trình Vương, nhớ đến cuộc nói chuyện tối qua của hai người.

"Trà Xanh, không đáng. Càng để người khác biết nhiều về anh, sẽ càng nguy hiểm cho anh."

"Nguy hiểm là bạn của tôi từ nhỏ. Có ai lại đi sợ bạn của mình chứ?"

Trình Vương bông đùa một câu, sau đó nhìn tới vẻ lo lắng nghiêm túc trên gương mặt La Thư Anh, hắn xoa đầu cô.

"Kem Dâu. Tôi xin lỗi phải nói điều này, nhưng tôi cảm nhận ra được thời gian của mình không còn nữa. Sắp rồi, thế giới sẽ biết về tôi. Và về ZED. Hãy để tôi giúp em, một lần này nữa thôi."

Hãy để hắn là người giải thoát cho cô khỏi cuộc hôn nhân địa ngục này, khỏi đoạn tình cảm khổ sở, nỗi ám ảnh tui nhục đeo bám cô suốt những ngày tháng qua.

"Kem Dâu, tôi yêu em. Lần đầu gặp em năm 16 tuổi, đã yêu em. Bây giờ chúng ta đã 24. Tôi không dám mang thứ tình cảm gần 10 năm của mình ra để so sánh với La Cao Dự. Bởi vì tôi biết, anh ta cũng yêu em, theo một cách khác. Nhưng tôi dám khẳng định tôi đã yêu em bằng tất cả những gì tôi có, năng lực, tình cảm, tuổi trẻ. Tôi yêu em nhưng không chiếm đoạt em. Em là bà hoàng của tôi, em được quyền chọn cuộc sống của mình, và chọn lựa người đàn ông mà em muốn gửi gắm cuộc đời thêm một lần nữa. Tôi đơn giản muốn trả cho em tự do mà em xứng đáng nhận được, em hạnh phúc, tôi sẽ hạnh phúc."

Những lời của Trình Vương giống như muốn biển, chà sát vào vết thương lòng của La Thư Anh. Nước mắt cô chảy dọc, ôm lấy hắn.

Đời này, cô có nói với hắn bao nhiêu lần xin lỗi, bao nhiêu lời cảm ơn, cũng là không đủ.

Trong lúc La Thư Anh còn chăm chú nhìn Trình Vương, Tần Ngao lại cũng đang nhìn về cô.

Y không hiểu, vì sao năm lần bảy lượt có người đàn ông khác kề cạnh cô, giúp đỡ cô thoát khỏi y.

Phiên tòa năm xưa là Triệu Minh, vì La Thư Anh, Triệu Minh không ngại hủy đi cả một gia tộc. Tưởng như không có Triệu Minh, thì sẽ không thể là ai được nữa. Thế nhưng lại xuất hiện một Trình Vương?

Hắn có sắp xếp của hắn, y cũng có sắp xếp của y. Tần Ngao thật muốn xem, lần này ai mới là người cần trả một cái giá đắt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Màn chiếu trong phòng được kết nối với máy tính của Trình Vương, hiện lên một đoạn video quay lại cảnh La Thư Anh bị Tần Ngạo làm nhục. Tuy nhiên âm thanh từ video tắt, những đoạn ảnh nhạy cảm cũng được xử lý làm mờ. Tuy vậy đoạn video vẫn khiến một vài người có mặt trong phiên tòa thấy lạnh sống lưng.

"Đây là bằng chứng để chứng minh Tần Ngạo có những hành vi bạo lực, gây tổn thương đến thể xác và danh dự của thân chủ tôi."

"Video anh đưa ra đã qua xử lý hình ảnh, hơn nữa cũng không có âm thanh, chất lượng không tốt. Sao có thể chắc chắn đó không phải video cắt ghép dàn dựng để vu khống cho thân chủ tôi chứ?"

Luật sư của Tần Ngạo là một cô gái trẻ, Trình Vương biết người này. Lam Hi, một trong năm luật sư nhận được bằng chứng nhận luật sư thế giới. Nếu so về bằng cấp, họ ngang hàng. Chỉ là xét về thời điểm khi nhận được bằng, Trình Vương sẽ trở nên ưu tú hơn rất nhiều. Ly hôn với La Thư Anh lại có thể khiến Tần Ngạo đưa đến luật sư như vậy, chứng tỏ y vô cùng coi trọng cuộc hôn nhân này. Y không muốn thua kiện, nói thẳng thắn một chút là không muốn để mất La Thư Anh.

Tần Ngạo, y hóa ra đã thật sự yêu La Thư Anh như vậy. Chỉ có điều, y khác với hần. Với Tần Ngạo, yêu là chiếm đoạt. Thậm chí sự chiếm đoạt ấy dần dần trở nên ngu xuẩn, điên rồ.

Trình Vương không cho như vậy là đúng, cũng sẽ không để Tần Ngạo có được La Thư Anh lần nữa.

Trình Vương đã tính đến việc video hần đưa ra sẽ bị phản biện, quay về phía La Thư Anh, nhận được sự ngầm đồng ý của cô. Trình Vương mở bản video gốc, những đoạn hình ảnh nhạy cảm không bị làm mờ và âm thanh được giữ nguyên.

Tần Ngạo nhúu đôi lông mày, trong lòng không chút thoải mái. Tuy nói phiên tòa ly hôn này được giữ bí mật với tất cả truyền thông, người có mặt trong phiên tòa cũng đều là những người thật sự có vai trò cần thiết. Nhưng để những hình ảnh này lộ liễu ra, y không hề có thiện cảm. Đánh ánh mắt qua La Thư Anh một chút, sắc mặt cô không chút thay đổi. Vẫn lặng lẽ hướng lên màn hình. Chỉ là hai tay đặt dưới gầm bàn đã siết chặt, hơi đỏ mồn hời, ngực trái nhức nhối, như có điều gì sợ hãi lại lần nữa này sinh trong lòng.

Hóa ra, cô đã từng chịu đựng được những ngày tháng như vậy. Khoảng thời gian mà mỗi khi nhớ lại, cảm xúc sẽ giống như một quả bom bị giật dây, nổ tung trong lòng, vô cùng tan hoang.

"Lam luật sư, nếu vẫn còn nghi ngờ, tôi có thể giúp cô mời người giám định chất lượng, chứng minh thật giả."

"Không cần, luật sư Mark có thể tiếp tục."

Một luật sư khôn ngoan thì cần phải biết điểm dừng, không phải cứ là luật sư thì sẽ cho mình cái quyền cãi cò, cãi cùn, cãi bất chấp mọi tình huống.

"Vừa rồi là vật chứng. Giờ tôi muốn được đưa nhân chứng vào."

Như đã báo với tòa từ trước, khi Trình Vương nói đến đây, hai người bảo vệ dẫn từ bên ngoài vào một cô gái. Cô khoác một chiếc áo ngoài rất rộng, sắc mặt hơi kém, giống như người vừa ốm dậy.

"Cô gái này từng là người làm trong biệt thự Tần gia, chứng kiến rất nhiều những trận đòn roi của Tần Ngạo đối với vợ mình, hay cũng chính là thân chủ của tôi."

Cả căn phòng im lặng chờ nhân chứng lên tiếng, thế nhưng cô gái đột nhiên bật khóc, chạy đến quỳ dưới chân Tần Ngạo.

"Tần thiếu gia, cứu tôi với. Bọn họ ép tôi phải ra tòa vu khống ngài. Nếu không nhất định không để tôi sống yên."

Nói xong câu này, mọi người xung quanh tạm thời còn chưa kịp phản ứng, tiếng cười của ai đó đã vang lên lanh lảnh.

La Thư Anh vỗ hai tay vào nhau tạo nên âm thanh lớn, không phải tán thưởng, mà là cùng cực giễu cợt.

"Ồ, thú vị. Diễn thật tốt."

Bạch Tư Khải ho khan một tiếng, nghiêm giọng nhắc nhở bên nguyên đơn giữ trật tự. Mà ở phía trước mặt, cô gái vẫn không ngừng nức nở.

"Tần thiếu gia, tôi không muốn vu khống ngài, nhưng cũng không dám chống lại họ. Làm ơn giúp tôi với."

Đến La Thư Anh còn có thể bình tĩnh bật cười vài tiếng như vậy, thì Trình Vương lại càng không có biểu hiện gì là bất ngờ. Bọn họ vốn chưa hề dự liệu trước về sự tình này, nhưng lại đang thể hiện như tất cả đều nằm trong tầm tay, có chăng cũng chỉ vì quá buồn cười với thể loại ngầm ngầm sắp đặt đầy ấu trĩ của Tần Ngạo.

Ở thời điểm hiện tại, không ai biết phiên tòa sẽ tiếp tục diễn ra theo cách như nào, không ai biết như nào mới có thể thắng tòa. La Thư Anh cũng chẳng lo âu về điều đó, cứ như vậy muốn thuận theo tự nhiên.

Phản thắng không còn nắm chắc như lúc đầu, dù gì cũng là tay không tranh đấu, cũng đâu phải là một chuyện quá tồi.

Mà cô gái kia, nước mắt đã ướt đầm trên mặt, được người của Tần Ngạo đỡ dậy, cũng không biết trong lòng đang cười bao nhiêu trận thỏa mãn. Lén lút

nhìn La Thư Anh đầy đắc ý. La Thư Anh, cô hận. Cô nhất định không để cho La Thư Anh thoát khỏi Tàn Ngao, cũng là lựa chọn không hối tiếc.

La Thư Anh cũng biết, cô cũng biết, Tàn Ngao giống như quỷ dữ, ở cạnh y cả đời, mới là sự trừng phạt lớn nhất dành cho La Thư Anh. Phụ nữ khi chán ghét một người sẽ thật sự trở nên rất đáng sợ, bất chấp tất cả muốn đẩy người ấy vào tận cùng địa ngục, bất kể bản thân vì điều đó mà trả giá bao nhiêu.

La Thư Anh khinh miệt trong lòng, đó là loại phụ nữ ngu xuẩn nhất trong các loại phụ nữ. Cũng không biết xem lại bản thân có bao nhiêu khả năng, muốn chìm cô xuống nước, chỉ sợ trên đời chẳng có được mấy người.

"Luật sư danh giá thế giới, lại có thể dùng thủ đoạn đi uy hiếp một cô gái yếu đuối tàn tật để có được nhân chứng như ý sao?"

Cái nhìn của Lam Hi sắc sảo, khỏe môi cong lên thành nụ cười giễu cợt Trình Vương. Hắn không nổi giận, nhưng đôi mắt đã trở nên u tối thêm vài phần.

"Ai nói tôi là cô gái yếu đuối tàn tật."

Một giọng nữ xa lạ vang lên, xuất hiện là cô gái mặc chiếc váy màu hồng, bụng bầu hơi lớn một chút, nhưng dáng đi rất tự tin, hiện ngang tiến đến bên cạnh Trình Vương.

"Tôi biết mình đang có em bé, eo không được thon cho lắm, mặt không trang điểm nên cũng kém hồng hào. Nhưng không đến mức bị coi là một nhân chứng yếu đuối tàn tật chứ."

Lời nói nửa thật nửa đùa, khiến một vài người đã phải hơi mím môi cố che giấu nụ cười. La Thư Anh có chút kích động ở bên cạnh, vì cô gái vừa mới mở lời kia chính là Thi Nhĩ.

Trình Vương nói vừa đủ để hai người nghe thấy.

"Rốt cuộc cũng tới."

"Phải, vừa kịp lúc. Không sớm hơn cũng không muộn hơn."

"Những thứ vừa vụn thì thường sẽ dẫn đến kết quả tốt đẹp."

"Tôi ôm bụng bầu ngồi máy bay qua cả ngàn km không phải để thấy La Thư Anh thua kiện. Tốt nhất là mọi chuyện sẽ tốt đẹp như những gì anh nói."

Lại chưa nói, lần này đi vốn không hề báo với Triệu Quân một tiếng nào, cứ vậy một mình lẳng lặng đến đây. Nếu Triệu Quân biết, cậu sẽ nổi giận. Có thể cô biết nổi giận chẳng phải vì quan tâm cô đâu, chỉ là lo cho đứa con trai chưa chào đời của cậu trong bụng cô mà thôi. Mà cho dù thế nào, quan hệ của hai người họ vốn đã căng thẳng rồi, Thi Nhĩ không muốn khiến Triệu Quân giận dữ thêm nữa. Nhưng lần này là vì La Thư Anh, cô mặc kệ.

"Tôi chắc chắn."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Trong khi La Thư Anh còn đang yên lặng nhìn, Thi Nhĩ hướng sự chú ý về phía cô, chỉ hơi chớp mắt một cái, sau đó quay về phía Bạch Tư Khải.

"Tôi có thể làm chứng trước tòa về hành vi bạo lực của Tàn Ngao đối với La Thư Anh."

Sau khi đưa đầy đủ thông tin, cùng thời gian bắt đầu vào làm trong biệt thự Tàn gia, cả ngày đầu tiên Tàn Ngao đưa La Thư Anh về biệt thự Thi Nhĩ cũng nhớ rất rõ ràng, cô tiếp tục nói:

"Cuộc hôn nhân của họ kéo dài khoảng 4 năm, không biết bao nhiêu trận đòn roi đã in trên người cô gái nhỏ bé ấy. Tôi dám hỏi các vị ở đây, ai là người có đủ sức chịu đựng như vậy? Công đạo nằm ở đâu? Nhân tiện, hôm nay tôi mang đến chính là giấy chứng nhận thương tích của bệnh viện, hai lần sảy thai do bị đánh vào bụng, bị ép quan hệ tình dục, tất cả đều được ghi rõ ràng, có đầy đủ ngày tháng và chữ ký xác thực của bác sĩ, đã thông qua kiểm chứng mạo danh."

Tập hồ sơ Thi Nhĩ đưa qua cho Trình Vương được hắn trực tiếp mang lên trao cho Bạch Tư Khải.

Luật sư Lam Hi bên phía Tàn Ngao sắc mặt đã sa sầm lại, nhưng đôi mắt vẫn giữ vài phần lạnh nhạt. Tàn Ngao nhìn về phía Thi Nhĩ, chưa từng nghĩ đến một cô hầu gái nhỏ bé vô năng cũng có ngày đủ sức dòn y vào đường cùng.

"Luật sư của bị đơn có phản biện gì không?"

"Có."

Rõ ràng đã bị dồn vào thế bí, nhưng Lam Hi vẫn không hề tỏ ra nhún nhường, nhìn thẳng Trình Vương như thách thức.

"Một cô gái xa lạ lại đột ngột xuất hiện và ngang nhiên nhận mình là người từng làm trong biệt thự Tàn gia, có ai làm chứng điều này? Giấy chứng nhận kia tuy đã được xác thực không mạo danh, nhưng ai dám chắc cô đã dùng cách nào để có được nó? Có lẽ cũng đồ không ít tiền rồi?"

Trước lời biện hộ vừa ngang ngược vừa đầy châm chọc của Lam Hi, Trình Vương chỉ cười nhạt một cái.

"Lam luật sư, e rằng số tiền thân chủ tôi bỏ ra để mua giấy chứng nhận thương tật cho bản thân cũng không thể nhiều bằng số tiền cô từng bỏ ra để mua bằng luật sư nhỉ? Tấm bằng công lý ở trên tay cô, không chừng lại là nguyên nhân làm nhục cả một thế hệ sau của quốc gia."

"Anh nói cái gì vậy?"

Tiếng búa gõ vang lên hai tiếng lạch cạch, muốn ngăn lại cuộc nói chuyện dần dần đi quá tầm kiểm soát của Trình Vương và Lam Hi.

"Thế còn tôi làm nhân chứng thì sao?"

Lúc này phiên tòa lại có thêm một vị khách không mời mà đến. Thi Nhĩ nhìn thấy người đàn ông trung niên đang bước đến, hai mắt lấp lánh.

"Lão Mẫn."

"Lão Mẫn..."

La Thư Anh mấp máy môi không thành lời, chỉ âm thầm che giấu kích động nơi đuôi mắt.

"Một cô hầu gái có thể là nhân vật dễ mạo danh. Vậy tôi, quân gia 40 năm của Tàn gia, chắc không phải ai cũng có thể nhận bừa?"

Người này không dễ đụng, tuy danh nghĩa chỉ là quân gia trong biệt thự, nhưng thực tế Thiễn Mẫn còn là hậu thuẫn rất lớn trong nhiều đề mục kinh doanh của tập đoàn. Hơn nữa, ngay đến Tàn lão gia khi có thời gian cũng thường tìm ông chơi cờ đàm đạo. Tính ra, người quân gia này cả thành phố không mấy ai là không biết.

Đến người này cũng muốn phản ý?

Tàn Ngạo nheo nheo đôi mắt sắc lạnh, nhìn không rời mắt khỏi bóng người kia. Đáng đi vì tuổi già nề nặng đã không còn thẳng như trước, nhưng thần thái tỏa sáng ngời ngời, nét mặt ung dung tự tại.

"Thiễn Mẫn, mọi người vẫn thường gọi tôi là Lão Mẫn. Quê ở Trưng Khánh. Tôi đã dành hơn nửa đời người để phục vụ cho Tàn gia, làm trong biệt thự của Tàn thiếu. Cả thành phố này, không mấy ai là không biết đến."

Cũng như Thi Nhĩ, hôm nay ông đến đây là chấp nhận quay lưng lại với Tàn gia, đứng lên giúp La Thư Anh làm chứng trước tòa.

"Tôi là người đưa Tiểu Anh đi bệnh viện, cũng là người nhiều lần lên giúp Tiểu Anh trốn thoát. Lần cuối cùng, là tôi cùng với Tiểu Nhĩ hợp sức, đưa cô ấy ra khỏi biệt thự. Đối với tôi, Tiểu Anh bước chân ra khỏi cánh cửa Tàn gia hôm ấy, đã định sẵn sẽ không bao giờ có ngày quay đầu. Thật sự không thể, lại càng không nên quay đầu."

Lúc này, căn phòng lặng đi một chút. Trình Vương quay lên nhìn Bạch Tư Khải.

"Giờ nhân chứng, vật chứng đã rõ ràng. Phiên tòa này nên có kết thúc thế nào đây?"

Như thách thức lại như khẳng định. Tàn Ngạo không có biểu hiện, hai tay xò túi quần, chân vắt chéo, chỉ là lòng bàn tay đã âm thầm siết chặt lại, trong lòng cuộn lên bão tố, khiến đôi mắt càng thêm sâu thẳm, rét lạnh.

Lam Hi định lên tiếng nói gì đó, nhưng bị Tàn Ngạo đưa tay ngăn lại, y không cần luật sư của mình phải tranh cãi gì thêm nữa. Càng cãi, chính là càng tự hạ thấp nhân phẩm của chính mình. Càng cãi, chính là càng thăm.

La Thư Anh nở một nụ cười. Cô biết, cô thắng rồi.

Phiên tòa khép lại bằng bản tuyên bố ly hôn rành mạch, rõ ràng giữa Tàn Ngạo và La Thư Anh. Cuộc hôn nhân bốn năm của hai người chính thức dừng lại, từ nay về sau không hề có bất cứ liên quan.

Trước cổng tòa, ánh nắng lấp lánh chiếu lên mái tóc vàng óng của La Thư Anh. Ở trước mặt xuất hiện một dải cầu vồng, vắt ngang bầu trời, hiện ngang đẹp đẽ.

"La Thư Anh, chúc mừng em."

"Cảm ơn. Tôi cũng muốn tự chúc mừng chính mình."

La Thư Anh chấp nhận cái bắt tay từ Tần Ngạo. Cô cũng muốn tự chúc mừng chính mình sau bao nhiêu nỗ lực, cuối cùng cũng đi đến ngày hôm nay. Tần Ngạo nhìn sang Thi Nhi và Thiên Mãn đang đứng cạnh La Thư Anh, giọng y hơi lạnh đi.

"Cuối cùng, hai người cũng lựa chọn quay lưng lại với Tần gia để bảo vệ một cô gái."

"Vì cô gái đó là Tiểu Anh, nên không có gì là không đáng."

Thi Nhi vừa nói vừa kéo La Thư Anh lùi lại, rút khỏi cái bắt tay của y, giữ khoảng cách nhất định. Trình Vương đối với những lời cuối của Tần Ngạo, vẫn là cao ngạo bài xích. Lúc này, điện thoại của La Thư Anh đổ chuông, là Vũ Lam Ân gọi.

Cuộc gọi chỉ kết nối trong chốc lát, sắc mặt La Thư Anh lập tức thay đổi.

"Tiểu Anh sao vậy?"

"Dạ..."

La Thư Anh gọi một tiếng, ánh mắt của cô đã rơi vào hoảng loạn. Trong điện thoại, Vũ Lam Ân thông báo Triệu Minh đột nhiên có triệu chứng của sốc ý thức, vô cùng nguy kịch. Tình hình trở nên gấp gáp, La Thư Anh nhanh chóng nói lời tạm biệt với Thiên Mãn.

"Trà Xanh, đưa em ra sân bay bây giờ. Em cần tới Anh Quốc."

"Không được. Anh còn có việc phải làm. Dừng xe của anh, hai người đi ra sân bay đi. Đến nơi lập tức liên lạc với anh."

"Tiểu Anh, vậy để lão đưa hai người đi."

Thiên Mãn thấy vậy lập tức đề nghị.

La Thư Anh hơi dừng lại, Trình Vương từ chối cô? Nhưng cô không nghĩ nhiều được nữa, gạt đầu với Thiên Mãn. Ông nhận chìa khóa xe của Trình Vương, ba người lập tức quay đi.

Mãi cho đến khi chiếc ô tô đã phóng đi mất dạng, Tần Ngạo mới lạnh lùng lên tiếng.

"Mark Joween, à không, tôi nên gọi cậu Trình Vương, cậu cược cả bản thân, cược cả ZED, chỉ vì người phụ nữ này. Không đáng."

"Có đáng hay không, chẳng phải Tần thiếu gia đây là người rõ nhất. Nếu không đáng, cũng đâu cần anh lao tâm khổ trí giữ lại bên mình cho bằng được?"

Câu của Trình Vương chạm đúng điểm yếu nhất trong lòng Tần Ngạo, y cong môi cười. Y không phủ nhận, La Thư Anh đáng. Đáng cho y, cho Trình Vương, cho Triệu Minh phải tranh giành, thật sự đáng.

"Nhưng ít ra, tôi cũng không chấp nhận làm kẻ ngu ngốc, đánh đổi mọi thứ."

Phía sau, hai người cảnh sát đã tiến đến, còng tay Trình Vương lại, nhưng hắn chỉ cười. Còn là cười rất lớn, rất hào sảng.

"Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quý cũng phong lưu. Biết đâu khi anh không dám cược tất cả vì người phụ nữ anh yêu giống như tôi, nửa đời sau này mới không thể nào thoải mái sống tiếp. Đau đớn bất lực đến nỗi muốn cầm dao tự sát, anh sẽ cảm nhận được ngay thôi."

Trình Vương được dẫn đi, Tần Ngạo nhìn lên dải cầu vồng phía xa.

Ở trong lồng ngực, trái tim như sắp vỡ. Hóa ra thế này gọi là đau, máu đang nhỏ giọt và rơi xuống đáy lòng, tan hoang, lạnh ngắt.

Ồ, rốt cuộc y cũng cảm nhận được rồi.

"La Thư Anh, tôi buông em rồi. Hay vẫn chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tần Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88

"Tiểu Anh, uống chút sữa được không?"

"Nếu không thì ăn chút bánh trước được không?"

Trong khoang VIP của máy bay, Thi Nhi đang cố gắng nắn nì La Thư Anh dùng bữa. Mà người bên cạnh, lại không hề có ý gì là hợp tác. Đôi mắt xanh biếc cụp lại ù rù. Hai tay để trên đùi nắm chặt vào nhau, lòng bàn tay lạnh ngắt, nhưng mồ hôi vẫn rịn đầy.

"Thi Nhi, tôi không đói. Cô ăn nhiều đi, còn giữ sức cho cả đứa bé."

Nhìn sắc mặt đã tái xanh của La Thư Anh, Thi Nhi thấy bát com của chính mình cũng nuốt không trôi. Còn nói ăn nhiều gì chứ.

Lúc xuống máy bay đã là khoảng 10h sáng hôm sau, hai chân La Thư Anh như không còn sức lực, phải để Thi Nhi dìu đi, nhưng biểu hiện của cô vẫn vô cùng gấp gáp.

"Tiểu Anh, bình tĩnh đi mà."

Thi Nhi muốn trấn an La Thư Anh, lại không biết dùng câu nào khác ngoài câu này. Chỉ là thấy La Thư Anh như vậy, trong lòng cô đột nhiên rất xót xa.

"Không kịp. Sẽ không kịp."

Cô quen Vũ Lam Ân lâu như vậy, cũng chưa từng thấy người phụ nữ ấy vì chuyện gì mà rơi nước mắt.

Thế nhưng trong cuộc điện thoại trưa hôm qua, Vũ Lam Ân vừa nói vừa khóc.

"Tiểu Anh, em đang ở đâu? Làm ơn đến đây được không. Cầu xin em, Dự sắp.."

Trong điện thoại, cô thậm chí còn nghe thấy giọng của Triệu phu nhân và Triệu lão gia.

"Tiểu tử chết tiệt, đừng dọa ta. Mau, tỉnh dậy cho mẹ."

"Bà nó, bà nó đừng như vậy, bình tĩnh."

Trong lòng La Thư Anh thật sự sợ hãi. Cô sợ cô sẽ không kịp nữa. Dự đợi cô lâu như vậy, lần này anh sẽ không đợi cô nữa. Cứ như vậy đi trước một bước.

Hoảng loạn ăn mòn tâm trí, La Thư Anh chỉ biết bản thân đang càng ngày càng gấp gáp muốn điên rồi.

Xe ô tô chở hai người đến bệnh viện. Đứng trước phòng bệnh của Triệu Minh, La Thư Anh thấy tay mình bắt đầu run rẩy. Cô đẩy cửa bước vào.

Cạnh giường bệnh, máy điện đồ chỉ còn một đường thẳng. Triệu Minh nằm yên lặng, Vũ Lam Ân ở trong lòng Thiên Trường Khanh, ôm mặt khóc như mưa.

Triệu phu nhân nắm lấy tay Triệu Minh, lặng lẽ rơi nước mắt.

"Tiểu tử, con cháu về với con rồi. Tại sao không thể đợi thêm một chút chứ? Con bỏ lại hai thân già này, cũng bỏ lại luôn cô gái con đã dành cả đời để theo đuổi sao?"

Thi Nhi cảm nhận được cánh tay đang đỡ La Thư Anh trở nên nặng hơn, La Thư Anh cật lực gắng gượng để không ngã xuống. Chỉ là hai chân mềm nhũn, cả người không còn sức lực.

Nước mắt nóng bỏng lăn trên mặt, chảy xuống cổ. Cô từng bước tiến lại, quỳ xuống bên cạnh giường.

"Triệu lão gia, Triệu phu nhân. Thứ lỗi cho con. Thứ lỗi cho con."

Triệu lão gia im lặng, cái nhìn khắc khổ đầy đau đớn của một người đàn ông thường nhiều ám ảnh hơn những giọt nước mắt của người phụ nữ.

Nỗi đau mất con không ít hơn Triệu phu nhân chút nào. Nhưng bà có thể khóc, còn ông chỉ có thể dồn ép nước mắt chảy ngược vào trong.

Triệu lão gia ôm lấy vai Triệu phu nhân, dìu bà cách xa giường bệnh một chút, nhường vị trí cho La Thư Anh.

Vẫn bàn tay to lớn, những ngón tay thon dài sạch sẽ, nhưng đã không còn là bàn tay ấm áp dìu cô nhóc Tiểu Anh từng bước chập chững năm nào. Không còn là bàn tay bắt tay cô viết những nét chữ đầu tiên, không còn cái nắm tay siết chặt của anh trong suốt những năm tháng trưởng thành của La Thư Anh. Tay Triệu Minh bây giờ lạnh ngắt, im lìm, mặc cho cô đan chặt nắm ngón tay mình vào đến mức nào, vẫn không thể níu lại chút hơi ấm cuối cùng của anh nữa.

Cuối cùng, cô bắt lực òa khóc.

"Dự. Em xin anh. Đừng bỏ em. Em xin anh mà."

"Làm ơn, nói với em một câu. Làm ơn thôi. Em về rồi, Dự."

Mặc kệ cô có gọi, có lay như thế nào, Triệu Minh vẫn không có phản ứng. Anh yên lặng, bỏ mặc cô. Chưa bao giờ anh bỏ mặc cô như thế. Chưa bao

giờ để cô đơn độc chống chọi một mình. Thế mà hiện tại, cô gọi, anh không thừa. Cô khóc, anh cũng không vươn tay ra giúp cô lau nước mắt nữa.

Chưa bao giờ La Thư Anh cảm nhận sự mất mát đau đớn rõ như lúc này. Tâm trí La Thư Anh như có một trận nổ lớn, hai tai cô ù đi. Trái tim quặn lại, kịch liệt co bóp, phế quản trở nên tắc nghẽn, từng tế bào trong người tê dại, mạch máu không muốn luân chuyển. Dần dần, cô thấy cơ thể nhẹ bẫng, chút gắng gượng cuối cùng cũng tan loãng, ý thức bị u tối nhấn chìm.

"Dạ, em đến muộn rồi đúng không? Em mất anh rồi đúng không..."

"Tiểu Anh, Tiểu Anh. Tỉnh dậy đi."

"Tiểu Anh."

La Thư Anh giật mình choàng tỉnh.

"Dạ. Dạ đâu rồi? Thi Nhi, Dạ anh ấy..."

Nói đến câu này, La Thư Anh bất chợt dừng lại, phát hiện bản thân còn chưa xuống máy bay. Thi Nhi nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của La Thư Anh.

"Sao vậy, gặp ác mộng ư? Máy bay sắp hạ cánh rồi. Cô bình tĩnh chút đi."

Thi Nhi đưa khăn giấy cho La Thư Anh, lúc này cô mới nhận ra nước mắt chảy ướt trên gương mặt.

"Là mơ thôi sao? Có phải chỉ là mơ không?"

Thi Nhi không biết La Thư Anh đã mơ thấy gì, nhưng khiến cô khóc đến mức này, còn liên tục gọi tiếng Dạ, chắc chắn là những điều không tốt đẹp chút nào. Cô nhất tâm nên đã bị rơi xuống nền máy bay, đập lại cho La Thư Anh.

"Yên tâm Tiểu Anh, thật sự chỉ là mơ thôi. Đừng lo lắng quá. Giấc mơ thì luôn trái ngược với sự thật mà. Sẽ không sao đâu."

Khi máy bay hạ cánh, có người đã đợi hai cô ở sân bay. Từ sân bay về đến bệnh viện, may mắn là không hề có tắc đường, nhưng cũng không vì vậy mà khiến La Thư Anh bớt đi lo lắng. Suy nghĩ trong đầu chạy vòng, mông lung nhớ lại giấc mơ ban nãy. Trong lòng cuộn lên cảm giác vô cùng khó chịu.

Xe dừng lại trước cổng bệnh viện, phía xa có một người đàn ông tiến đến, giúp La Thư Anh mở cửa xe.

"Diễn Quân."

"La tiểu thư, cuối cùng cô cũng tới rồi."

"Dạ đâu? Anh ấy có sao không?"

"Tình hình rất gấp, chúng ta vừa đi vừa nói. La tiểu thư, cẩn thận."

Diễn Quân nhìn sắc mặt nhợt nhạt của La Thư Anh, vươn tay đỡ cô một chút.

"Không sao. Không sao. Mau đưa tôi lên phòng Dạ."

Ba người cuối cùng đi đến phòng bệnh của Triệu Minh. La Thư Anh nhìn vào cánh cửa trước mặt, cô siết chặt tay, để móng tay đâm vào da thịt, hơi nhói, xác định hiện tại không phải mơ.

Nếu đã không phải mơ, thì sau cánh cửa này, bất luận kết quả ra sao, cũng không có cách nào xoay chuyển nữa.

Diễn Quân đẩy cửa phòng bệnh, La Thư Anh nghe thấy tiếng khóc của Vũ Lam Ân. Triệu Minh nằm ở trên giường, bên cạnh có bác sĩ cùng hộ lý. Triệu lão gia ôm Triệu phu nhân đứng ở góc phòng. Vũ Lam Ân ở trong lòng Thiên Trường Khanh, nước mắt cô ướt một mảng lớn trên áo sơ mi của hắn.

Cảnh tượng này khiến La Thư Anh thấy đầu óc tối đi, tầm nhìn trở nên mơ hồ. Nhưng, cô tuyệt nhiên mấp máy cánh môi, run rẩy nói mấy chữ.

"Dạ, em về với anh đây."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89

"Dạ, em về với anh đây."

Máy báo điện đồ hiện một đường nhấp nháy không ổn định, nhịp tim và chỉ số huyết áp của Triệu Minh đang liên tục giảm xuống.

La Thư Anh nhìn bác sĩ, ông chậm rãi lắc đầu. Họ xem chừng chỉ chờ từng giây cuối cùng của Triệu Minh.

"Minh, con dâu về với con rồi."

Giọng nói của Triệu phu nhân nghẹn ngào, đôi mắt bà đỏ hoe nhìn La Thư Anh, nước mắt chảy ướt mặt.

Giống như trong giấc mơ của cô, Triệu Minh nằm yên lặng trên giường bệnh, tấm mền trắng đắp tới ngang ngực. Những sợi tóc rối rũ xuống, che đi vầng trán cao trí tuệ. Gương mặt đã gầy đi nhiều, thân sắc nhợt nhạt. Hai tay buông lỏng dọc theo cơ thể, La Thư Anh tiến lại nắm lấy tay anh.

Nhìn thấy anh, nắm tay anh, La Thư Anh đột nhiên thấy chính mình không còn kích động, chỉ là trái tim vẫn vậy, đau đớn liên hồi.

"Dạ này, hơn một năm rồi nhỉ. Em mới gặp lại anh."

Xung quanh ai cũng im lặng, bác sĩ và hộ lý đã chậm rãi rời khỏi phòng. Vũ Lam Ân cắn chặt môi đến bật máu, cố gắng ngăn tiếng nức nở.

"Năm nay em 25 tuổi rồi. Anh còn nhớ chứ, hồi nhỏ em nghịch ngợm, có một lần trong hôn lễ của một người chị họ, nhất định đòi thay chỗ chị làm cô dâu xinh đẹp. Bỗng bình khóc một trận lớn, lúc đó cả nhà ai cũng nhìn em không hài lòng. Chỉ có anh bế em lên dỗ dành, nói với em rằng đợi năm em 25 tuổi, em có thể trở thành cô dâu xinh đẹp nhất."

La Thư Anh vừa nói vừa mỉm cười, đưa tay lau đi những giọt nước mắt lăn chã rơi xuống.

"Dạ, năm nay em 25 tuổi rồi. Anh chưa từng nói dối em, chưa một điều gì. Thế nhưng không có anh, em làm thế nào mà trở thành cô dâu xinh đẹp nhất?"

"À không. Không sao, em biết anh vẫn đang nghỉ ngơi một chút. Anh đợi em lâu vậy, rốt cuộc cũng cần một chỗ để tạm dừng chân. Em đợi được. Em nhất định đợi được."

Nhịp tim của Triệu Minh càng ngày càng chậm lại, đường biểu thị sóng não trên màn hình bên cạnh không còn ổn định, liên tục hạ thấp.

Mà hiện tại, sự bình tĩnh đến ngang ngực cổ chấp của La Thư Anh thật sự khiến người xung quanh trong lòng sợ hãi.

Thi Nhi muốn tiến lên nói với cô vài lời nhưng bị Diễn Quân ngăn lại.

La Thư Anh không biết cô đang thật sự bình tĩnh, hay cố gắng tỏ ra bình tĩnh, chỉ là cảm giác toàn thân đau đớn như bị trăm ngàn mũi tên xuyên thấu, khoét sâu, ứa máu.

Cô đưa tay chạm lên gương mặt của Triệu Minh, từ trán đến lông mày, di chuyển xuống mũi và môi. Từng đầu ngón tay mềm mại, ảm áp tiếp xúc lên đường nét có chút thô cứng, lạnh lẽo của anh, cảm giác không chân thực.

"Dạ, anh vẫn đẹp trai như vậy nhỉ? Chỉ là hơi gầy một chút rồi. Anh biết đấy, gương mặt này em đã được nhìn từ khi bắt đầu có nhận thức về thế giới xung quanh, rốt cuộc chưa từng thấy chán."

Giống như cái ruộng, tô cháo, giống như hoa trong vườn, mây trên trời mà tất cả đứa trẻ trên đời đều dần dần nhận thức được từng chút. Thế nhưng với La Thư Anh, Triệu Minh lại là "thứ" đầu tiên được ghi nhớ vào tâm trí non nớt trắng tinh của cô bé. Tiếng gọi đầu tiên cũng không phải ba, không phải mẹ giống như mọi đứa trẻ khác, mà cô gọi anh.

"Dạ...Dạ..."

Gọi một lần, nhiều lần, hay gọi một đời này. Cô gọi anh một tiếng, anh nắm tay cô qua cả đoạn đường. Thế mà, ở những năm tháng ấy La Thư Anh lại chính mình quên mất.

Những bước chân đầu đời, là Triệu Minh dìu cô bước từng bước. Cô ngã, òa khóc. Anh đỡ, ôn nhu dỗ dành. Ánh mắt của Triệu Minh đối với La Thư Anh từ lần đầu tiên cũng vậy, bất kể bao giờ cũng vậy, thâm tình, sâu thẳm, như khoảng trời đen tuyền, và hình bóng cô là ngôi sao sáng rực, lấp lánh, tồn tại duy nhất tại nơi đó.

Nét chữ đầu tiên anh bắt tay cô viết, cũng là ba chữ "La Cao Dạ."

Những tiếng tí...tí vang lên mỗi lúc một dồn dập. Vũ Lam Ân rốt cuộc không kìm chế nổi, khóc thành tiếng lớn.

Nước mắt của La Thư Anh rơi trên tay cô, tay anh, trong cái nắm tay của hai người, thấm ướt một khoảng mền trắng.

"Dạ, là em bắt anh đợi quá lâu rồi. Em ở đây rồi, không thể cứ như vậy bỏ mặc em được không?"

Thanh âm vang lên từ loạt máy móc hỗ trợ bên cạnh cứ nhanh rồi lại chậm. Thi Nhi nhìn cảnh tượng này, đưa tay sờ lên mặt, phát hiện chính mình nước

mắt cũng đã tràn ra từ bao giờ.

Trong suy nghĩ của Thi Nhĩ, tại nốt lặng nào đó trong quá khứ, hình ảnh Triệu Minh ở phía sau giúp La Thư Anh búi tóc, ánh nắng bên ngoài chiếu lên nửa gương mặt anh, làn xương bộ váy xanh lam của cô. Khi La Thư Anh nghiêng đầu, từng tia sáng trượt qua cặp tóc bằng đá quý, phản chiếu một luồng lấp lánh sau mặt tường vẫn còn in đậm như chỉ mới ngày hôm qua.

Thế mà, giờ hai người họ ở đây. Bên ngoài, nắng cũng theo khe cửa sổ phòng bệnh tràn đến, hắt lên mái tóc vàng óng ánh của La Thư Anh, làn xương tằm mềm trắng, như chần chừ muốn dừng lại nơi bàn tay siết chặt.

Nắng và nước mắt, cùng nhau phản chiếu ưu thương.

Lúc này, La Thư Anh đột nhiên di chuyển ánh mắt sang tay còn lại của Triệu Minh, ở cổ tay đeo một chiếc lắc, cũng chính là chiếc lắc Triệu Minh tặng cho cô vào sinh nhật lần thứ 9.

"Như Ý Cát Tường."

La Thư Anh lẩm bẩm mấy chữ, đã lâu như vậy, cô rốt cuộc cũng đủ trưởng thành để biết đến tên của vật này, còn biết được ý nghĩa của nó.

Như Ý Cát Tường không phải là vật có thể tùy tiện mua được ở tiệm trang sức. Nó là thiết kế thủ công của nhà thiết kế Harry Winston, trong mỗi chiếc chuông đều có đá lục bảo Beryl, một loại đá có thể đổi màu dưới ánh mặt trời và được cho là mang lại bình an, may mắn cho người sở hữu.

Lúc La Thư Anh nói đến mấy chữ kia, chỉ số huyết áp của Triệu Minh đột ngột hạ thấp nhanh chóng, máy báo điện đồ chuyển thành một đường đứt đoạn.

La Thư Anh ôm chặt lấy anh, rốt cuộc không gắng gượng nổi, òa khóc.

"Không...Dạ....Đừng như vậy. Đừng dọa em."

"Dạ, cậu mau tỉnh. Con mẹ nó."

"Minh....con trai..."

Cục diện trở nên hỗn loạn, những âm thanh từ thiết bị hỗ trợ vang lên một cách máy móc, trống rỗng, lạnh băng như lòng người.

"La Cao Dạ, khôn kiếp anh định đi đâu? Không có thiên đường nào mở cổng cho anh vào một mình cả. Bởi vì em mới chính là chìa khóa của thiên đường."

Trong dòng nước mắt, La Thư Anh vừa uất ức, vừa đau đớn hét lên với anh. Lọ hoa trên mặt tủ cạnh giường bị tay cô vô tình đẩy rơi xuống đất.

Xoảng một tiếng, những cành hoa anh thảo nằm im lìm, không gian sau tiếng đổ vỡ bỗng dưng trầm mặc.

Ở khóe mắt của Triệu Minh, một giọt nước trong suốt chảy ra...

Em có biết ý nghĩa của hoa anh thảo không? Em có từng nghe câu chuyện về hoa anh thảo chưa?

Tình yêu thâm lặng- tôi mãi mãi yêu em

Hoa anh thảo- chìa khóa nhỏ của thiên đường

La Thư Anh, với tôi, em chính là chiếc chìa khóa ấy. Không có em, tôi không bao giờ đến được nơi gọi là thiên đường. Không cảm xúc, không hạnh phúc, trong lòng chỉ như một sa mạc hoang vu, khô cằn, nóng bỏng.

Em có hiểu được không?

***

(Chuyên mục phổ cập kiến thức: Theo truyền thuyết, một ngày nọ, Thánh Peter nghe tin đồn rằng mọi người đang cố gắng vào Thiên Đường bằng cửa sau, thay vì bằng cửa trước mà ông đang giữ chìa khóa. Ông rất giận vì sự thiếu tôn trọng đó đến nỗi làm rơi chùm chìa khóa xuống trần gian. Thế là chúng cắm rễ, nở ra những bông hoa Anh Thảo. Vì vậy hoa anh thảo còn mang ý nghĩa là chìa khóa của thiên đường.

Đỡ mắt công bạn nào tò mò lại lên tra Google nhé!)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90

(Xin lỗi nhưng đến giờ phút này tôi phải nói với các anh em đang theo dõi truyện tôi một bí mật động trời là bản thân tôi còn yêu anh Dự vcl ạ:) nói gì đến mấy thím. Sao tôi lại để anh tôi chết được. Yên tâm là Dự của chúng ta sống lâu trăm tuổi nhé. Và tôi cũng rất xin lỗi lần hai nếu mấy chương gần đây khiến ai đó phải rơi nước mắt, đối với một tác giả thì khi tác phẩm của mình chạm đến được rung cảm của độc giả lại là điều gì đó thật sự thành tựu, tôi cũng không ngoại lệ. Vì vậy cảm ơn các độc giả thân yêu, đã đọc và đã khóc. Kết truyện không se đâu, thế nên cứ bình tĩnh, tự tin lót dép hóng nốt 20-30 chương cuối truyện thôi nào.

À, bạn nào mà kiên trì hóng được đến tận giờ chắc cũng mòn dăm ba đôi tổ ong rồi. Thôi lần sau có đọc truyện tui thì ráng ngồi bệ tông cốt thép gì đó, cho ăn chắc. haha)

***

"Tiểu Anh, nhịp tim của anh ấy..."

Thi Nhi bất ngờ lên tiếng, thanh điệu vì không kiểm soát được mà hơi lớn, âm vang phá vỡ bầu không khí nặng nề trong phòng bệnh.

Tất cả mọi người đổ dồn sự chú ý về màn hình biểu hiện tình trạng cụ thể của Triệu Minh. Huyết áp và nhịp tim đang tăng đều, dần dần chuyển biến về trạng thái ổn định. Đường sống não cũng đã được hiển thị rõ ràng.

Nước mắt làm mờ hết tầm nhìn của La Thư Anh, trong lúc cô muốn đưa tay lau sạch thì cũng đồng thời cảm nhận được bàn tay mình bị giữ lấy.

Năm ngón tay của Triệu Minh hơi khép lại, không có nhiều sức lực nhưng rõ ràng vẫn biểu đạt ý tứ không muốn để cô rút tay mình khỏi tay anh.

"Minh, con nghe thấy mẹ nói không?"

Triệu phu nhân và Triệu lão gia vội vàng áp sát đến bên giường.

Trên gương mặt kém sắc của Triệu Minh, hai hàng mi mắt đen rậm hơi rung rung, cuối cùng chậm chạp mở ra, tầm nhìn của anh thoáng chút lả lẫm, vô định.

"Bác sĩ, mau gọi bác sĩ."

Vũ Lam Ân cuối cùng cũng đè nén được xúc động trong lòng, đẩy Thiên Trường Khanh về phía cửa phòng, đồng thời giục hần lập tức đi gọi bác sĩ.

"Triệu Minh, cậu có nhận ra tôi không?"

"Triệu tiên sinh..."

Thi Nhi mở miệng nói ra ba chữ này xong thì hơi ngẩn người dừng một chút, sau đó vội vàng sửa lại.

"Anh chồng."

Ngượng ngập gọi một tiếng, Thi Nhi cũng không biết vì điều gì mà không thoải mái như vậy, lúc này, ngoài cửa xuất hiện một bóng người đàn ông, Triệu Quân vừa đáp chuyến máy bay sớm nhất từ Hàn Quốc về đây. Thoạt nhìn bộ dạng từ trên xuống dưới cũng biết cậu đã gấp gáp đến độ nào. Cavat màu tro trên cổ được nối lỏng, mồ hôi lấm tấm trên mặt, hơi thở vừa sâu vừa mạnh, vừa đặt chân vào đã vô cùng tức giận nói lớn.

"Con mẹ nó đường đường là bệnh viện thành phố lớn lại có thể hỏng thang máy."

Hóa ra là vì chạy từ tầng một lên đến tầng 16, rốt cuộc mới biến thành như vậy. Dứt lời, Triệu Quân lập tức tiến đến gần Triệu Minh.

Cậu còn đang trong chuyến công tác trao đổi với bệnh viện Seoul, gấp cả phẫu thuật khó, kéo dài suốt 7 tiếng không nghỉ tay. Đến lúc hoàn thành mở được điện thoại, đã thấy đến gần 40 cuộc gọi nhờ của ba mẹ, chị Lam Ân, của cả Diễm Quân và Tư Á.

Mở phần tin nhắn xem tin gửi đến của Thi Nhi mới biết Triệu Minh đang nguy kịch, lập tức bỏ dở những công việc tiếp theo mà trở về.

"Anh hai."

Những người xung quanh đều tập trung ánh mắt vào Triệu Minh trên giường. Anh đảo mắt một lượt, dừng lại rất lâu chỉ để nhìn La Thư Anh, sau đó khẽ chớp đôi hàng mi mệt mỏi vài cái, rồi lại nhắm chặt. Lúc này Thiên Trường Khanh đã dẫn bác sĩ đến.

"Tôi hành nghề đã 30 năm, chưa từng thấy trường hợp nào như vậy. Kì tích, thật sự là kì tích."

Vị bác sĩ trung niên sau khi đánh giá tình hình của Triệu Minh một lượt, rốt cuộc chỉ có thể không ngừng cảm thán. Thập tử nhất sinh, họ dường như đã mặc định từng giây cuối cùng, thế mà giống như chồi non ương ngạnh không chịu khuất phục trước gió đông, đề rồi lại vươn thẳng, kết nụ, bùng nổ một bông hoa đẹp đẽ.

Nên nói sức sống của con người vốn dĩ mãnh liệt, hay nói vì còn điều gì lưu luyến, vẫn vương nơi trần thế đã mãnh liệt nâng đỡ cho khao khát sống ấy.

"Bệnh nhân giờ đã thoát khỏi trạng thái hôn mê sâu, chỉ là cơ thể sau một thời gian dài bất động sẽ có phản ứng chậm chạp, đề kháng còn yếu, cần thời gian để hồi sức. Chúc mừng gia đình. Tất cả đã không còn gì nguy hiểm nữa rồi."

"Cảm ơn bác sĩ."

"Cảm ơn ông."

"Bác sĩ, đi thông thả."

Triệu phu nhân một tay nắm tay Triệu Minh, một tay nắm tay La Thư Anh.

"Con dâu, cảm ơn con. Cảm ơn con đã nỗ lực ở bên con trai ta cho đến những phút cuối cùng."

"Minh, cũng cảm ơn con. Cảm ơn con đã đấu tranh với chính mình cho đến những phút cuối cùng ấy."

Bà biết, những người ở đây cũng biết, là La Thư Anh mang Triệu Minh trở lại. Hôm nay, ở trong một khoảnh khắc chỉ có thể tính bằng giây, họ thật sự đã có thể mất anh.

Triệu Quân hơi mỉm cười, mà đôi mắt cậu đỏ hoe. Hoàng hậu nương nương này nhà cậu, lạc quan yêu đời, cũng có chút bướng bỉnh khô khan như trẻ nhỏ, lời nói ra miệng tuy không cay đắng nhưng chưa bao giờ là mất ngọt, thế mà hôm nay lại thành thật nói những câu chân tình như vậy.

"Ba, mẹ, anh hai đã không còn gì nguy hiểm nữa rồi, con đưa hai người về nghỉ ngơi chút được không?"

Nhìn sắc mặt Triệu phu nhân chẳng khác nào người bệnh Triệu Minh là mấy, đôi mắt vì khóc nhiều mà sưng tấy lên thật khó coi. Còn Triệu lão gia thần thái cũng xanh xao hẳn, quầng thâm trên mắt hiện lên thấy rõ.

"Thì Nhĩ, em cũng về đi."

Quay qua Thì Nhĩ, Triệu Quân nghiêm túc nói một câu, hoàn toàn không có ý cho phép cô từ chối lời đề nghị.

Cuối cùng, Diễm Quân đưa Triệu lão gia và Triệu phu nhân và Thì Nhĩ trở về biệt thự ngoại ô nghỉ ngơi trước. Triệu Quân thì đi gặp bác sĩ để hỏi thêm về các thủ tục chăm sóc đặc biệt và trị liệu hồi sức cho Triệu Minh.

Trong phòng lúc này chỉ còn ba người là Thiên Trường Khanh, Vũ Lam Ân và La Thư Anh ở lại.

"Bà xã, anh đưa em về nghỉ ngơi trước được không?"

Thiên Trường Khanh cảm nhận được rõ ràng Vũ Lam Ân đã không còn nhiều sức lực, đều là tựa vào người hấn mà đứng vững, thế nhưng khi hấn chủ động đề nghị, Vũ Lam Ân lại không muốn đồng ý.

"Em muốn ở lại đây thêm một chút."

Ngang ngược, cổ chấp, Vũ Lam Ân chính là như vậy. Thiên Trường Khanh hơi chua xót trong lòng, đời này hấn yêu cô, rốt cuộc chỉ có thể quấn quýt tức giận rồi đau lòng, và tức giận rồi lại đau lòng. Hấn nổi giận với ai chứ? Với Vũ Lam Ân? Không, hấn có quyền gì mà nổi giận với người phụ nữ quật cường này? Hấn chỉ có thể nổi giận với bản thân mình.

Thiên Trường Khanh đánh ánh mắt sang La Thư Anh như cầu cứu, cô rõ ràng cũng hiểu được điều này.

"Chị Lam Ân, có em ở đây rồi. Chị về nghỉ ngơi trước. Sáng mai quay lại. Đừng lo lắng."

Có La Thư Anh lên tiếng, Vũ Lam Ân hình như không từ chối nữa. Nhưng cô vẫn bảo Thiên Trường Khanh ra bên ngoài đợi trước, sau khi nói xong chuyện cần nói với La Thư Anh sẽ đề hấn đưa về.

"Tiểu Anh, cảm ơn em."

"Không, là em nên nói. Lam Ân, cảm ơn chị. Đã đồng ý cho em thời gian."

Vũ Lam Ân nhìn vào quyển lịch vẫn còn đặt trên bàn. Hai tháng, giao hẹn của bọn họ vừa vặn kết thúc vào hôm nay. Nụ cười hài lòng hiện trên thần sắc có chút trắng bệch của Vũ Lam Ân tựa giọt sương trong suốt mất vẻ đọng trên một chiếc lá khô.

Cô biết, cô không tin nhầm người. Giống như Triệu Minh không yêu nhầm người. Hôm nay, người con gái này đã ở đây, trước mặt cô, bên cạnh Triệu Minh. Như vậy là đủ rồi, thật sự đã đủ rồi.

Trước khi ra đến cửa phòng, Vũ Lam Ân tuy không quay đầu, nhưng vẫn hạ giọng hỏi lại một câu.

"Tiểu Anh, em sẽ lại đi sao?"

La Thư Anh trầm mặc mấy giây, cái nắm tay đối với Triệu Minh dường như chặt hơn một chút, cô hôn nhẹ lên những ngón tay xương xương lạnh giá của anh, kiên định đáp lại: "Từ giờ sẽ không."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Trình Vương ngồi trong phòng giam, đã là 11h đêm. Tận dụng chút ánh sáng từ ô thoáng duy nhất trong phòng, hắn đang chuyên tâm gấp một chiếc máy bay giấy.

Trình Vương còn nhớ, người dạy hắn gấp máy bay giấy chính là La Thư Anh.

Trình Vương 5 tuổi đã có thể thành thạo tháo ra và lắp ráp lại một khẩu súng ngắn trong 2 phút.

7 tuổi đã được luyện tập súng trường MS50 dùng trong ám sát.

10 tuổi đã hiểu cơ bản được linh kiện và cách hoạt động của một chiếc máy bay.

Thế nhưng không biết là đáng thương hay đáng giễu cợt, hắn đến một chiếc máy bay giấy - thứ hầu hết trẻ con đều có thể gấp được nhanh chóng lại không hề biết.

Hồi đó, La Thư Anh rất thường hay gấp máy bay giấy.

La Thư Anh bảo với hắn cô chưa từng được theo ba mẹ ra nước ngoài, nên không biết cảm giác ngồi máy bay như nào. Chỉ thấy chị gái kể lại rất sáng khoái.

"Sau này tôi sẽ đi hát dạo, kiếm tiền mua vé máy bay, sau đó trốn đi thử một lần"

"Tùy tiện xin anh hai của cậu không phải là được rồi sao?"

"Dự ư? Tôi mới không thèm xin Dự, tự mình kiếm tiền để ngồi máy bay không phải sẽ rất thành tựu sao?"

Trình Vương nghe xong chỉ bật cười. Có ai như cô chứ, đường đường là tiểu thư của La gia lại có ý nghĩ sẽ đi hát dạo, kiếm tiền chỉ để mua vé máy bay.

"Kem Dâu, nhà tôi có nhiều máy bay lắm. Cậu có muốn đi thử không?"

Thế nhưng La Thư Anh nào chịu tin lời của một kẻ suốt ngày đòi ăn trực bữa trưa của cô như hắn.

"Xi, đợi khi nhà cậu có máy bay. Tôi đây đã làm trùm lớn của công ty sản xuất máy bay rồi"

Trình Vương hơi lo ngại trong lòng, lấy cớ ăn cơm của cô vì muốn cô để ý nhiều hơn tới hắn. Nào ngờ lại khiến cô chung thủy cho rằng nhà hắn thật sự nghèo như vậy?

Lúc Trình Vương gấp đến chiếc máy bay thứ 5, tiếng khóa phòng giam vang lạch cách bên ngoài.

Đã đêm rồi, cũng sẽ không mang hắn ra tiếp tục thẩm vấn chứ? Thẩm vấn suốt 3 ngày, cảnh sát Bắc Kinh nhàn rồi tới như vậy?

Thế nhưng khác với suy nghĩ của hắn, người bước vào phòng không phải là gương mặt quen thuộc của cậu cảnh sát thường gác cửa phòng giam, mà là người hắn có chết cũng không ngờ tới.

"Anh còn nhớ chú năm 10 tuổi đã tự mình lắp ráp được mô hình thực tế của một chiếc máy bay quân sự. Thế nào mà giờ lại chuyển qua chơi máy bay giấy rồi?"

Lời nghe ra có chút châm chọc, cũng có ý trêu đùa.

Trình Vương còn đang ngẩn ngơ, quên đến phản ứng tiếp theo.

Mà đối phương vẫn bình thản tiến lại gần hắn, sau đó đột ngột cúi người nhặt một chiếc máy bay giấy không biết từ lúc nào đã rơi trên nền.

"Cô gái ấy..."

"Anh định làm gì?"

Phản ứng của Trình Vương lập tức trở lại sự nhạy bén bình thường. Hắn bình tĩnh quan sát đối phương một lượt, lại có cảm giác giống như nhìn vào chính mình trong gương. Gương mặt này, đường nét này, chỉ sợ hiện giờ tùy tiện quên mang giấy tờ cá nhân một chút, sẽ bị cảnh sát cho là Trình Vương vượt ngục mà bắt lại. Từ đầu đến chân, nhìn thể nào cũng thấy khác có bộ đồ trên người và đôi mắt tựa như mặt hồ phẳng lặng.

Sự tĩnh lặng như một hố đen, xoáy sâu vào tâm can người đối diện, một chút trống rỗng, một chút hoang dại, một chút bí ẩn, là thứ chưa từng có ở đôi mắt của Trình Vương.

Cũng là thứ hắn chưa từng bắt gặp ở bất kì ánh mắt của ai. Duy chỉ có người này.

"Căng thẳng cái gì? Kiểu phụ nữ như vậy căn bản anh đây sẽ không hứng thú"

Trình Vương nhíu đôi lông mày, thế nào thì gọi là kiểu phụ nữ như vậy? Là đang châm biếm La Thư Anh của hắn?

"Nhưng còn chú, theo đuổi bao nhiêu năm, cái giá đã trả cũng không phải rẻ, thế mà cuối cùng còn có thể lựa chọn ngồi ở đây ăn bánh uống trà trong khi người phụ nữ mình yêu đang ở cùng đàn ông khác? Tư tưởng nhu nhược kém cỏi này, là ba đã dạy chú sao?"

"Đừng lôi ba vào đây. Ông ấy có thể sai, nhưng vẫn là ba chúng ta. Anh nên hiểu điều này. Máu đang chảy trong người anh, trong người em, đều là máu Trình gia, sĩ nhục Trình lão gia quá cố là điều anh nên làm sao?"

Trình Vương cũng không chịu thua, lời nói trở nên vô cùng bén nhọn, lạnh lẽo, không hề nắm bắt được bất kì một tia cảm xúc nào.

Bóng tối có phần mờ ảo, không gian trở nên trầm mặc, nụ cười trên khóe môi người kia vô cùng cường luyện, âm hiểm khó nắm bắt.

"Lão già đó chỉ là ba của mình chú. anh và Trình Khánh vốn chưa từng thừa nhận người ba này."

"Trình Thiên, tên anh như bầu trời. Nhưng anh có từng nhận ra trước bầu trời ấy vẫn là một chữ Trình. Mỗi ràng buộc này, anh chối bỏ thế nào?"

"Tận cùng của kết thúc là chối bỏ ư?"

Chú sai rồi, chối bỏ thậm chí vẫn là một loại bận tâm. Vì bận tâm nên mới nỗ lực chối bỏ. Còn con người một khi đến chối bỏ cũng lười, chính là đã cạn tâm. Chỉ cần cạn tâm, thì chắc chắn sẽ không còn ràng buộc"

"Đã sớm nhận định không còn ràng buộc, vậy sao còn xuất hiện ở đây?"

"Trình Vương, anh muốn hỏi chú một câu. La Thư Anh, chú buông được không?"

"Không buông được. Đời này của em cầm được cái gì thì buông được cái đấy. Riêng chỉ có ba chữ La Thư Anh là ngoại lệ."

Trình Vương dứt khoát trả lời, ngực trái thật nhói, hắn lại bắt đầu nhớ cô.

"Không buông được? Nhìn bộ dạng của chú như thế này giống không buông được? Đường đường là boss ZED lại có thể vì một người phụ nữ mà làm việc sơ suất, để một tiểu tử Tân gia không biết tốt xấu nắm tóc lôi ra ánh sáng. Còn hại anh em trong tổ chức bị truy đuổi khắp nơi. Chú như thế này, nghĩ chết là hết sao?"

"Dù sao cũng là em lựa chọn. Trình Thiên, em có thể phụ tất cả mọi người trên đời. Chứ không bao giờ quay lưng với người phụ nữ mình yêu. Không giống như anh."

"Hay. Nói rất hay. Thế nào gọi là không quay lưng với người phụ nữ mình yêu? Ngang nhiên đẩy cô ta vào hang hổ là lựa chọn của chú?"

Đôi mắt Trình Thiên nhìn hắn hơi híp lại, bạc môi cong cong cười, đáy mắt như bắt đầu nổi lên những gợn sóng li ti.

"Anh muốn nói La Cao Dự? Anh sai rồi, nếu có một người đàn ông khiến em cam tâm tình nguyện giao phó La Thư Anh cho hắn, thì trên đời chỉ có mình La Cao Dự"

"La Cao Dự, hay còn gọi là Triệu Minh không phải là người chú có thể tùy tiện đánh giá bằng mắt. La Cao Dự làm thế nào mà được nhận làm con nuôi nhà La gia chú đã biết chưa? Làm thế nào mà hơn 20 năm sau đột ngột trở thành Triệu Minh- chủ tịch tập đoàn Đại An chú đã từng tìm hiểu? Có thể lật lại vụ án từ cả chục năm trước, thẳng tay tiêu diệt một gia tộc, Đại An lớn đến từng nào chứ, một Triệu thiếu gia đủ khả năng sao? Đừng nói thời điểm ấy Thịnh Hải cũng không phải dạng vừa, lại dễ dàng bị đóng băng tài sản, cả La gia kẻ vào tù, người phát điên, một Triệu thiếu gia có bao nhiêu quyền lực mà làm được đến vậy? Không, chú không biết. Chú không biết gì cả."

Những lời nói của Trình Thiên làm hai tai Trình Vương ửng đỏ, hắn giờ mới phát hiện quá nhiều lỗ hổng trong câu chuyện này.

"Em đã cho người tìm hiểu rõ ràng rồi."

"Thứ chú thấy, đôi khi không phải là sự thật. Mà chỉ do ai đó muốn để cho chú thấy, và tin đó là sự thật. Đừng nói với anh chú không hiểu rõ nguyên

tắc này."

Hắn đúng là bị làm cho u mê rồi.

"La Cao Dự hay Triệu Minh, chỉ là một cái danh xưng, nó không đại diện con người ấy. Hắn có một bàn tay vấy bẩn, một quá khứ tối tăm, hắn nguy hiểm và đáng sợ hơn những gì chú có thể tưởng tượng. Khi chú còn chưa ra đời, La Cao Dự đã bị FBI truy nã. Chú có nhìn ra sự khác nhau về đẳng cấp ở đây không?"

"Anh nói gì cơ?"

Trình Vương cuối cùng không giữ được bình tĩnh.

Trình Thiên vẫn chưa có ý định dừng lại.

"Trình Vương, nếu chú yêu La Thư Anh, chú cần phải cho cô ta một đáp án về người cô ta lựa chọn kẻ cạnh, chứ không phải nhắm mắt đẩy cô ta về phía người chú cho là xứng đáng.

Nếu như, La Thư Anh vẫn đồng ý ở bên người đàn ông kia. Thì trận này, chú thua rồi. Có chết, cũng là chết không oán không hối. Có chết, cũng là miễn nguyện mỉm cười."

"Trình Thiên, nói nhiều như vậy, mục đích anh đến đây cuối cùng là để đẩy em ra ngoài. Muốn thế thân cho em?"

Trình Thiên bật cười thành tiếng, thanh điệu trầm trầm, hơi đáng sợ.

"Anh không bao dung đến nỗi muốn thế mạng chú đâu."

"Rốt cuộc vẫn là muốn thúc đẩy một bàn cược cuối cùng, gỡ bỏ nút thắt duy nhất còn lại, La Thư Anh sẽ sống cả đời sau bình an hạnh phúc? Anh yêu La Thư Anh?"

Trình Vương không nghĩ ra được lý do nào khác ngoài lý do này. Nói La Thư Anh có quen Trình Thiên không, hắn có thể khẳng định là không. Nhưng nói Trình Thiên có quen La Thư Anh không, thì hắn không dám chắc nói điều gì. Một bàn cược này Trình Thiên tạo ra, La Thư Anh chọn La Cao Dự hay Trình Vương, cũng sẽ có thể yên tâm bình thản.

Nếu La Thư Anh biết rõ thân phận và quá khứ thật sự của La Cao Dự mà vẫn tình nguyện ở bên anh, vậy thì bất luận kết quả thế nào, cũng giống như Trình Thiên đã nói, miễn là bản thân kiên định lựa chọn, kết quả xấu hay đẹp cũng không oán không hối.

Nếu La Thư Anh lựa chọn Trình Vương, với tính cách của người anh này, hắn chắc chắn anh sẽ thay hắn thế mạng. Để hắn và La Thư Anh yên ổn sống nốt đời sau.

"Trình Thiên, em không thể."

Trình Vương sụp mắt, người anh trai trong bóng tối này của hắn từ nhỏ đã không có liên quan nhiều đến nội bộ Trình gia, cũng chưa từng làm việc dính dáng đến ZED, đôi tay anh không nhiễm bùn, hắn lấy quyền gì mà bỏ mạng anh thế mạng cho hắn.

Chính hắn mới là kẻ đang chết.

Trình Vương không nhìn ra tia cảm xúc trong mắt Trình Thiên, chỉ thấy anh vừa cười âu phục bên ngoài vừa nói.

"Thay quần áo ra rồi đi đi. Mang theo giấy tờ tùy thân này. Người của anh đang đợi bên ngoài."

Trình Vương đứng bất động, lúc này Trình Thiên tiến lại gần hắn, anh đặt tay lên vai Trình Vương, hạ giọng.

"Hơn 20 năm trước, Trình phu nhân hay chính là mẹ của chúng ta sinh ba. Giống như câu chuyện được truyền lại qua nhiều đời của Trình gia, cái gì đồng thời tồn tại đều không thể tốt đẹp, chỉ cần khi có một vị phu nhân sinh ba, cả gia tộc sẽ đối mặt với họa diệt thân. Trình gia cứ như vậy thịnh rồi lại suy, tồn tại cho tới khi chúng ta ra đời. Trình Vương, mới đầu chúng ta đều không tin, cho đó là chuyện hoang đường, chuyện của người xưa. Nhưng đến giờ thì sao? Cả Trình gia rốt cuộc chỉ còn lại anh và chú. Bỏ một, chọn một sẽ chỉ là điều sớm muộn. Chỉ bằng dứt khoát một chút."

Lúc Trình Vương và Trình Thiên đổi quần áo cho nhau, vị thế cũng thay đổi ngay lập tức, chỉ cần hai người họ không thừa nhận, không ai có thể nhận ra sự trộn lẫn này.

Hắn đi ra đến cửa.

"Trình Thiên, anh vì La Thư Anh..."

"Chú sai rồi. Anh không vì La Thư Anh. Anh đã nói đó không phải kiểu phụ nữ anh lựa chọn. Anh là đang vì một người vẫn luôn vì La Thư Anh. Trình Vương, thật ra anh cũng không hiểu. Tại sao từ đi La Cao Ngọc, đến La Thư Nhu, đến Trình Khánh và cả bản thân chú đều muốn bảo vệ người phụ nữ đó."

"Anh không hiểu? Em cũng không hiểu. "

Ai mà hiểu chứ, chỉ là giống như một con đường đã được đặt ra từ trước, người sau nối tiếp người trước mà bước vào.

"Bước khỏi cánh cửa này, chú không còn là Trình Vương, kẻ tình nghi số một cầm đầu tổ chức ZED nữa. Mà chính là Huỳnh Dược Phong - Huỳnh tiên sinh."

"Em hiểu."

"Ồ Anh Quốc nhất định thận trọng từng chút. Trước khi đạt được kết quả chắc chắn không nên tùy tiện."

"Trình Thiên, em muốn hỏi anh một câu."

"Cứ hỏi."

"Thân phận thật sự của La Cao Dự là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92

"Nói chuyện xong rồi?"

Thiên Trường Khanh thấy cửa phòng mở ra, lập tức tiến lại đỡ lấy Vũ Lam Ân.

Nhìn bộ dạng của cô như vậy, trong lòng hắn vô cùng đau xót.

Vũ Lam Ân cũng không lên tiếng, chỉ gật đầu một cái.

Thiên Trường Khanh không nói lời hai đã bế bổng cô lên.

"Em tự đi được."

"Yên lặng. Chúng ta về nhà"

Sắc mặt hắn có chút đáng sợ. Vũ Lam Ân thấy hình như hắn là đang nổi giận với cô rồi.

Cũng đúng, người như cô rất dễ khiến người khác phải nổi giận. Đột nhiên Vũ Lam Ân thấy thương Thiên Trường Khanh.

Cô thương hắn lựa chọn ở bên cô, thật sự đã cực khổ cho hắn rồi.

"Ngủ một chút đi, ngoan."

Vũ Lam Ân nhắm mắt, vùi mặt vào lồng ngực của Thiên Trường Khanh, đẩy lòng ảm áp, yên tâm chìm vào giấc ngủ.

"Hỏi thủ tục cho Triệu Minh xong rồi sao?"

Xuống đến tầng một, Thiên Trường Khanh gặp Triệu Quân vừa từ trong phòng đi ra.

"Đã xong rồi. Chỉ cần đi nộp thêm viện phí cho quá trình trị liệu đặc biệt nữa"

Nhìn đến Vũ Lam Ân một chút, Triệu Quân nói tiếp.

"Chị ấy đã vất vả nhiều rồi."

"Anh đưa Ân Ân về trước, hai ba hôm tới sẽ quay lại. Chú lưu ý La Thư Anh một chút, nếu giờ cô ta còn có ý định bỏ đi..."

Thiên Trường Khanh bỏ lưng câu nói ở đó. Nếu giờ La Thư Anh còn có ý định bỏ đi, hắn sẽ không thể cứ vậy đứng nhìn.

Vũ Lam Ân mê man thiếp đi trong vòng tay, người phụ nữ của hắn vì La Thư Anh cực khổ biết bao nhiêu. Chẳng lẽ con người kia một chút cũng không để tâm trong lòng, sẽ lại bỏ đi?

"Được. Em hiểu rồi."

Triệu Quân sau khi nộp viện phí cho Triệu Minh thì nhận được điện thoại của Triệu lão gia.

Trong điện thoại ông nhắc nhở anh nhanh chóng về nhà một chút.

"Diễn Quân đã đưa Tiểu Nhi về căn hộ riêng của hai đứa rồi. Con bé đang mang bầu, không nên ở một mình, con nhanh chóng về đi. Chỗ anh trai con cứ để con dâu lo"

"Tại sao Thi Nhi không ở cùng chỗ ba mẹ?"

"Con bé nói muốn về, ta cũng không cản được."

"Vâng."

Triệu Quân tắt điện thoại, cậu lái xe về căn hộ riêng của hai vợ chồng sau khi cưới. Biệt lập với thủ đô London xinh đẹp hào nhoáng khoảng 50km về phía Tây, lúc cậu vào nhà bắt gặp Thi Nhi đang ngồi thất thần.

"Sao không ở lại cùng ba mẹ"

Triệu Quân lên tiếng làm cô hơi giật mình, ngăn người nhìn cậu mất mấy giây.

"Triệu Quân, anh đã về rồi."

Cách xưng hô của Thi Nhi vẫn không thay đổi ngay cả khi hai người họ đã đám cưới. Ở trong mắt Thi Nhi, Triệu Quân vĩnh viễn chỉ có thể là hậu nhân Triệu gia, cũng là bác sĩ Triệu được người người kính mến, cảm phục.

Cô cũng biết, ở trong lòng của Triệu Quân, cô vĩnh viễn chỉ là một cô hầu gái thấp kém được Triệu Minh mang về, ở cạnh La Thư Anh, cũng là người con gái một thân không trong sạch, luôn luôn tìm cách bước vào nhà cậu. Thế nên, ai cũng được, chỉ riêng có Triệu Quân sẽ không bao giờ là người chồng thật sự của cô.

Nhưng, họ đã kết hôn. Cuộc sống sau này, cô phải nhận thế nào?

La Thư Anh từng hỏi cô: "Hôn nhân không tình yêu sẽ phải trả giá như thế nào? Cô có biết không?"

Cô biết. Sao lại không biết chứ. Thi Nhi hiện giờ mỗi ngày đều đang trả giá cho cuộc hôn nhân này cùng Triệu Quân.

Hỏi cô cái giá đấy như thế nào?

Triệu Quân không tàn nhẫn như Tần Ngao, chưa bao giờ để Thi Nhi phải gánh chịu vết thương thể xác, không có những con thịnh nộ hay đòn roi giáng xuống. Chỉ cần khi cảm nhận tâm trạng không ổn, cậu thường sẽ chọn ở một mình, đẩy cô ra xa. Đối với Thi Nhi, thế cũng là một cách trả giá.

Triệu Quân không phức tạp như Triệu Minh, chưa bao giờ cậu kéo cô vào bất cứ câu chuyện gì. Cậu đơn giản ở chung với cô dưới một mái nhà, chấp nhận sự hiện diện của cô bên cạnh, lặng lẽ, bình thản. Có điều đối với cô, như vậy cũng là trả giá.

Triệu Quân lúc nào cũng vậy, nhưng lại cho cô cảm giác vô tận, giống như vì tính tú xa nhất trên bầu trời, không bao giờ có thể chạm đến, không bao giờ dám hi vọng nắm trọn.

"Đã ăn gì chưa?"

"Vẫn chưa"

Thi Nhi vừa nói vừa lắc đầu, lúc này cô mới nhận ra dạ dày đang còn cào cào.

Triệu Quân tiến lại gần Thi Nhi, nhìn cô một lượt. Thi Nhi không dám đối diện với ánh mắt ấy của cậu, cô cúi đầu xuống.

"Triệu Quân, xin lỗi. Bây giờ em sẽ đi ăn."

Cô có thể không là gì trong mắt Triệu Quân, nhưng đứa bé đang ở trong bụng cô thì có. Là giọt máu của cậu, là hậu duệ Triệu gia, duy trì đủ dinh dưỡng để đứa bé khỏe mạnh phát triển mới là điều cô cần phải quan tâm đến.

"Nghĩ chút đi, tôi vào bếp làm đồ ăn cho em."

Triệu Quân luôn biết cô muốn gì, luôn đối xử với cô từ tế đến bình thản. Chỉ là Thi Nhi cảm thấy trong lòng thật đau.

Bởi vì cô thật sự không có cách nào chạm tới khối cảm xúc vô hình cậu giấu trong lòng, cứ mãi xa lạ, cứ mãi mong lung.

Triệu Quân cởi áo vest, vút ở sofa, vừa xắn ống tay áo sơ mi vừa đi vào trong bếp.

Tiếng nước chảy, dao kéo va vào nhau, Thi Nhi mệt mỏi ngã người xuống sofa một lúc, không biết suy nghĩ điều gì, chỉ thấy tầm mắt mờ dần đi, sau đó cô cố gắng giữ cho bản thân tỉnh táo, đứng dậy nhìn về phía bếp, bước chân vô thức di chuyển. Thi Nhi dừng lại trước cửa, đứng ở vị trí này có thể thu tất cả hình ảnh bận rộn nấu ăn của Triệu Quân vào tầm mắt.

Nồi canh sôi sục bên cạnh, hơi nóng bốc lên, mùi thơm lan dần trong không gian.

"Lại đây"

Triệu Quân không biết từ lúc nào phát hiện Thi Nhi đang đứng ở cửa bếp, lén lút nhìn cậu.

Lúc Thi Nhi máy móc tiến lại gần chỗ Triệu Quân, cậu múc một muỗng canh nhỏ, thổi qua cho bớt nóng rồi đưa về phía cô.

"Ném thử một chút"

"..."

"Thế nào?"

Cảm xúc trong mắt Thi Nhi khiến cậu nhất thời không thể xác định, kiên nhẫn hỏi thêm một câu.

"Không vừa miệng sao?"

Thi Nhi lắc đầu đáp lại.

"Ngon lắm"

Đậm đà, ấm áp đến nỗi khiến cô có chút nghẹn ngào.

Triệu Quân hài lòng tắt bếp, múc canh ra một chiếc tô gốm có hoa văn màu xanh.

"Ra ngoài trước đi, mùi dầu mỡ không tốt đâu"

Triệu Quân vừa nói vừa đặt chảo lên bếp, Thi Nhi nhìn qua bát sùan đã được ướp tẩm gia vị trên tay anh, thất thần một chút.

"Sao còn đứng đây?"

Hai tay siết chặt vào nhau, cô cúi gằm mặt, thanh âm rất nhỏ.

"Sùan này... rất tốt cho em bé sao?"

Hỏi xong câu này, Thi Nhi thật muốn tự cắn lưỡi mình.

Ngu ngốc! Ngu ngốc!

Thi Nhi, mày quả thật là đồ ngu. Sao lại dám hỏi như vậy cơ chứ.

Triệu Quân không đáp, một khoảng lặng kéo dài giữa cả hai, sau đó cậu tắt bếp, đối diện với Thi Nhi.

"Em nghĩ vậy sao?"

Thi Nhi vô thức lùi lại, Triệu Quân lại liên tục muốn tiến sát cô, cuối cùng cậu dồn cô vào sát cánh tủ lạnh lớn màu xám phía sau.

Thi Nhi vòng tay ra sau lưng, hai tay siết chặt đồ mờ mờ, khoảng cách với Triệu Quân gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng của cậu.

"Em mỗi khi sợ hãi đều có thói quen tự vòng hai tay về phía sau. Em đang sợ tôi à?"

"Không. Em không."

Thi Nhi biết sẽ không giấu được Triệu Quân, nhưng vẫn một mực lựa chọn phủ định nỗi hoảng loạn trong lòng.

Tay Triệu Quân nâng cằm Thi Nhi, ép cô đối diện với anh.

"Em tự ý một mình bỏ về Bắc Kinh, tham gia phiên tòa của La Thụ Anh. Em muốn giải thích thế nào?"

"Em không có gì để giải thích."

"Em nghĩ em làm đúng?"

"Phải"

Sự bất ổn trong lòng dường như tan biến, Thi Nhi kiên định nhìn vào đôi mắt màu cà phê của Triệu Quân.

"Em tin vào suy nghĩ của mình như vậy. Sao bạn này còn muốn hỏi lại tôi?"

Thi Nhi hơi ngần ra, sau đó không biết phải phản ứng như nào, cảm giác bản thân như một kẻ thất bại toàn cuộc. Triệu Quân rút cuộc vẫn mang dòng máu họ Triệu, ai nấy đều thật sự rất thông minh.

Cậu không trực tiếp trả lời, nhưng lại vẫn để cô tự biết câu trả lời.

Thi Nhi đột nhiên thấy lòng trống rỗng một khoảng.

"Em hiểu rồi"

Sau đó cô nói tiếp.

"Việc em tự ý về Bắc Kinh, em xin lỗi."

Dừng một chút, Thi Nhi cúi thấp mặt, tầm mắt dừng lại ở hai bàn chân mình.

"Và còn, Triệu Quân. Em thật sự nhớ anh lắm"

Tình cảm này ngay từ đầu cô chưa bao giờ che giấu. Cô yêu cậu, cô nhớ cậu, cô không trốn tránh, mặc kệ những tổn thương, mặc kệ những cô độc.

Ở trước mặt Triệu Quân, Thi Nhi như một con thú nhỏ với bộ lông trắng, mềm mại, nhưng ôm nhiều nỗi đau, tang thương vô hình nhuộm loang lổ bộ dạng xinh đẹp ấy, cùng cực yếu đuối.

Triệu Quân kéo cô vào trong lòng, hôn lên đỉnh đầu cô.

Cậu cũng nhớ cô. Cái ôm của cậu càng thêm siết chặt, nhưng câu nói ra cửa miệng lại chỉ có thể thành:

"Ra ngoài nghỉ thêm chút. Tôi nấu xong sẽ gọi em. Từ giờ đừng tùy tiện rời đi đâu mà không hỏi tôi"

"Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Triệu Minh cảm giác như anh vừa chỉ ngủ một giấc, một giấc ngủ chẳng khác ngày thường là bao, khóa lấp hết thảy không gian tối tăm trong tâm trí là đôi mắt sáng lấp lánh của La Thư Anh, là nụ cười của cô, là giọng nói ngọt ngào, là mùi hương ám ảnh anh suốt bao nhiêu năm tháng.

Những ngón tay khô khốc chạm lên làn tóc của La Thư Anh đang ngủ gục bên cạnh, động tác có phần cứng nhắc, khớp xương hơi đau nhức mỗi khi anh cử động.

Giấc mộng của Triệu Minh chưa bao giờ hiện lên chân thực như thế, đến nỗi khiến đôi mắt trầm lặng của anh có chút bông rớt, viền mắt đỏ lên. Sự tiếp xúc từ da đến những ngọn tóc mềm, hơi lạnh của La Thư Anh, tạo cảm giác lưu luyến không muốn dừng lại.

Triệu Minh không biết mình đã ngủ bao lâu, chỉ có cảm giác anh giống như người đi lạc, lạc vào một miền kí ức hư thực, sau đó không có ý định tìm đường thoát ra nữa. Cho mãi tới cuối cùng, giọng nói của La Thư Anh liên tục vang đến bên anh, hơi ấm từ cô, cái chạm tay...tất cả với anh gần đến như thế.

"Cuối cùng, em đã ở đây rồi."

Triệu Minh cất giọng nói lời đầu tiên, thanh âm khàn đặc, câu chữ như bị nuốt trở lại một nửa, cổ họng đau đớn. Anh muốn cười tự giễu chính mình, anh như kẻ si tình, cũng như kẻ điên, theo đuổi một người con gái suốt bao nhiêu năm tháng.

Ở phía sau cô lúc cô còn là một đứa bé nằm trong nôi, đến khi cô trở thành thiếu nữ trắng tròn, rồi thành một người phụ nữ trưởng thành. Rốt cuộc cũng đến ngày này, cô ở ngay bên cạnh, vươn tay là chạm đến, dứt khoát một chút còn có thể ôm vào lòng.

"Dạ, Dạ..."

La Thư Anh không biết mơ thấy gì, giật mình tỉnh giấc, còn gọi tên anh mấy lần. Triệu Minh tránh không kịp đôi mắt hoang mang tìm kiếm của cô.

"Dạ, anh lại tỉnh rồi?"

La Thư Anh dường như vui mừng, ôm chặt lấy Triệu Minh, nghe nhịp tim anh đập mạnh trong lồng ngực, tay anh từ trên mái tóc trượt xuống bờ vai gầy hơi run lên của cô.

Cảm xúc như một quả bom hẹn giờ, chuẩn bị cán mốc nổ tung, Triệu Minh dùng sức lực kìm chế kích động trong lòng, trán anh nổi đường gân xanh, máu trong cơ thể cũng như đang luân chuyển một cách nóng bỏng.

Chỗ trái tim đang đập liên hồi, vô cùng đau đớn.

"Dạ, em xin lỗi. Xin lỗi."

La Thư Anh không muốn buông anh ra, cô không biết làm gì hơn ngoài việc ôm anh như thế này.

Hai người im lặng thật lâu như vậy, cuối cùng bàn tay La Cao Dạ cũng chủ động chuyển xuống ôm ngang hông cô, anh hôn nhẹ lên trán La Thư Anh.

"Tiểu Anh..."

Cùng cực ôn nhu, hai chữ "Tiểu Anh" giống như thế này, trên đời thật sự không có người thứ hai gọi được như thế.

"Dạ, em đây. Dạ..."

Cô cũng muốn gọi anh, gọi nhiều chữ "Dạ" hơn nữa, gọi thay cho ngày anh vừa bế cô toàn thân đầy máu, vừa ra lệnh đốt cả biệt thự Tần gia. Gọi thay cho ngày anh ôm cô ngồi trong xe ô tô, nói với cô.

"Anh sẽ đem ánh sáng về lại cho em Tiểu Anh, khi ấy hãy hứa với anh được không? Hứa với anh trong mắt em chỉ có anh."

Gọi thay cho ngày anh cùng cô ở Triệu gia, ân cần kề cạnh, giống như muốn đem mọi ôn nhu cùng nuông chiều trên đời cho cô hết thấy.

Gọi thay cho ngày anh bị tai nạn, một mình đơn độc chiến đấu trong phòng bệnh, trong cả giấc ngủ thăm sâu lạnh lùng.

"Em đã ở đây rồi..."

Triệu Minh mở lời lần nữa, La Thư Anh đã ở đây rồi. Anh không cần phải tranh giành, cô cũng tự động trở về đây rồi. Đột nhiên anh hơi cười, nếu biết một vụ tai nạn có thể khiến cô nhanh chóng về cạnh anh như thế, anh phải chăng nên làm điều này sớm hơn?

Hoặc không, anh đã suýt chết chỉ vì cứu cậu bé đó, ngang trái chính là, đó thậm chí còn là con trai của Tần Ngạo. Trên đời quả thực có những tình huống ép người trở trêu như vậy.

Đôi mắt Triệu Minh đỏ lên, anh chớp mắt liên tục. La Thư Anh im lặng nhìn anh, cảm giác lạ lẫm đột nhiên nảy sinh trong lòng.

Triệu Minh khép đôi mắt, nói từng chữ chậm chạp.

"Tiểu Anh, để anh ôm em ngủ thêm một chút nhé!"

"Dạ, nhìn em."

Lúc Triệu Minh mở mắt, La Thư Anh vươn tay chạm đến gương mặt anh, từ đôi lông mày đến hàng mi, xuống sống mũi, rồi bạc môi nhợt nhạt.

"Dạ này, hôm nay em mặc bộ váy mà anh mua hồi còn ở Trung Quốc đấy, anh còn nhớ không? Có đẹp không?"

"Đẹp lắm"

La Thư Anh hơi sững người, sống mũi cay xè, cô gục mặt lên ngực Triệu Minh, yên tĩnh nghe nhịp tim của anh. Được một lúc mới bình tĩnh lên tiếng.

"Dạ, có phải anh mù lòa rồi không?"

Câu nói của La Thư Anh đẩy không gian vào một khoảng lặng đáng sợ, lạnh ngắt.

Cô hôm nay vốn dĩ không mặc bộ váy anh mua lúc còn ở Trung Quốc. Nếu nhìn thấy, sao Triệu Minh có thể không nhận ra chứ.

Bàn tay đặt ở eo cô của Triệu Minh bỗng dưng hơi siết lại một chút, anh trả lời bằng âm mũi, "ừm" một tiếng bình thản đến lười nhác.

Nói anh buông cô? Không. Triệu Minh nào có ngu ngốc như vậy. Nếu đã không phải ngày một ngày hai, thì việc La Thư Anh biết cũng là điều sớm

muộn. Chỉ là không nghĩ đến qua một hai câu nói đã có thể nhận ra, nói anh diễn xuất không tốt hay nói cô gái của anh thật sự đã trưởng thành rất khác rồi. Không còn là Tiểu Anh luôn bị anh lừa mới uất ức tức giận nói anh là đồ lừa đảo từ bé đến lớn nữa.

"Có lẽ chỉ là tạm thời."

Cảm nhận được nước mắt ảm áp của La Thư Anh đang thấm qua lớp vải của bộ đồ bệnh nhân, Triệu Minh điềm đạm mở lời, anh hôn lên tóc cô, cổ họng bắt đầu làm quen được với việc phát ra âm thanh, cảm giác khô khan dần biến mất.

"Lúc mới tỉnh dậy anh có nhìn thấy một chút."

Tuy tầm nhìn không tốt nhưng khi mở mắt lần đầu tiên anh vẫn có thể xác định được xung quanh, sau đó khi dừng lại nhìn La Thư Anh vài giây, tầm nhìn của Triệu Minh mới dần trở nên mơ hồ. Khi ấy, anh không còn lựa chọn nào ngoài nhắm mắt lại, lúc mọi người đều rời đi, La Thư Anh cũng ngủ gục bên cạnh, Triệu Minh mới thử mở mắt ra vài lần, quả thực xác định được hai mắt không còn bình thường nữa.

Nụ cười của cô, cái nhìn của cô, cảm xúc của cô, anh cảm được, chỉ là không thấy được.

La Thư Anh dù cố gắng kìm nén, cũng không khỏi bật ra những tiếng thút thít trong lòng anh, nước mắt cô làm ướt một mảng áo. Cô đã từng mù lòa, nên cô hiểu rõ cảm giác của Triệu Minh lúc này, vì hiểu rõ nên trái tim càng đau đớn hơn bội phần.

Kẻ mù lòa là kẻ đơn độc, đơn độc trong bóng tối của chính mình.

"Dự, nói cho em biết em phải làm sao? Em làm sao mới tốt đây?"

Giọng La Thư Anh run lên, không che dấu nỗi hoang mang cực độ trong đó. Triệu Minh xoa đầu cô, cô nghe thấy anh cười.

Làm sao ư? Anh không biết.

"Để anh ôm em ngủ một giấc được không?"

Họ đi đến lúc này, thực sự đã đủ một đời. Một giấc ngủ cạnh cô là điều Triệu Minh đã khao khát suốt một năm qua. Trước những cơn sóng cuối cùng còn ập đến, trước những xoay vần của tạo hóa, trò đùa của nhân duyên, anh trước tiên muốn ôm lấy La Thư Anh như vậy, để hình bóng cô không còn mãi trong giấc mơ nữa, để hơi ấm này chân thật truyền qua xúc giác, đốt cháy tế bào, hòa tan cùng mạch máu.

"Được"

Nước mắt của La Thư Anh chưa kịp khô, cảm xúc ướt át giá lạnh khiến cô thu người, càng muốn vùi mình vào lòng anh hơn nữa.

Trong giấc mơ của họ, có hình ảnh một cô nhóc trắng hồng, hơi bụ bẫm, mỗi ngày đứng vào một khung giờ sẽ lững chững chạy ra cổng nhà, vừa cười rạng rỡ vừa xả vào lòng một cậu thiếu niên, dùng chất giọng lắp bắp trong giai đoạn tập nói của mình, vô cùng hào hứng.

"Dự...Dự..."

Chàng thiếu niên mặc sơ mi trắng sạch sẽ, đeo cặp chéo màu đen, mái tóc hơi rối lên, dang tay đón cô nhóc vào lòng, bế bổng lên cao. Giọng anh tràn ngập dịu dàng.

"Bé cưng, anh thật nhớ em"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

"Huỳnh tiên sinh, đây là hồ sơ ngài cần."

Trình Vương vươn tay đón lấy một tập hồ sơ từ tay người đàn ông mặc âu phục màu đen, trong lòng bất giác không định hình được cảm xúc. "Huỳnh tiên sinh?" ba chữ này vốn không phải dành cho hắn.

Người bên cạnh như dễ dàng đoán biết được ý nghĩ của Trình Vương, không đợi hắn cho phép mà tự ý mở lời.

"Bất kể ngài có là ai, một khi đã ngồi ở đây chính là Huỳnh Dược Phong - Huỳnh tiên sinh, chỉ có trên nhiều người chứ không hề đứng dưới ai. Mong ngài đừng ở trong bất kì một giây phút nào mà quên đi điều đó."

Trình Vương bỗng dưng bật cười.

"Nói rất hay"

Trình Thiên quả đúng là Trình Thiên, tên anh như bầu trời, năng lực cao đến bao nhiêu mà có thể khiến thuộc hạ cũng trở nên sắc bén như vậy.

Trình Vương lật giờ tập tài liệu trên tay, ngay trang đầu tiên là hồ sơ bệnh án của Triệu Minh, ánh mắt tối thâm vừa lướt qua từng dòng chữ, khóe môi nhàn nhạt cười.

"Mù rồi?"

Bên ngoài vang ba tiếng gõ, mỗi một tiếng cách nhau khoảng 3 giây, âm lượng vừa đủ, thời gian tương đối chuẩn xác. Nhận được ánh mắt cho phép của Trình Vương, người đàn công bên cạnh tiến lại mở cửa phòng.

"Huỳnh tiên sinh. Tàn Ngao vừa xuống sân bay một giờ trước. Hiện tại đang ở khách sạn Quevis."

Sắc mặt Trình Vương ngưng đọng đôi chút. Người nên đến rốt cuộc rồi sẽ đến. La Thư Anh cuối cùng vẫn là điều mà Tàn Ngao không thể buông bỏ.

"Huỳnh tiên sinh, ngài đang tính toán sẽ hợp tác với Tàn Ngao?"

"Lâm Vỹ, cậu nghĩ thế nào?"

Không gian hơi trầm xuống, một lúc mới nghe thấy giọng nói cất lên.

"Sẽ không."

Đúng. Sẽ không. Trình Vương có cách của mình. Tàn Ngao cũng tự có lựa chọn riêng. Lần này ai thắng ai thua, còn phải xem vận mệnh xoay vòng.

***

Một tuần sau bài tập phục hồi đầu tiên, Triệu Minh đã có thể tự đi lại như bình thường, tình trạng sức khỏe cũng không còn đáng quan ngại, chỉ riêng đôi mắt đã mất đi tầm nhìn.

Bác sĩ cũng đã nói qua do dây thần kinh thị giác bị tổn thương, đồng tử cũng ảnh hưởng nặng, trừ khi gặp được người hiến mắt phù hợp mới có thể làm phẫu thuật cấy ghép.

Mặc dù vẫn còn một liệu trình trị liệu kéo dài 5 ngày nữa, nhưng Triệu Minh đã từ chối. Vì thế hôm nay là ngày anh xuất viện, những người cần có mặt cũng đều đã có mặt đông đủ. Thi Nhi đứng cạnh Triệu phu nhân, trên tay cô ôm một giỏ hoa Anh Thảo, hương hoa thoảng qua khứu giác.

La Thư Anh giúp Triệu Minh cài cúc áo sơ mi màu trắng, thân âu phục phẳng phiu ở trên người anh tạo nên cảm giác hơi xa cách.

Lúc này Vũ Lam Ân bước đến, đưa cho La Thư Anh một sợi băng băng lụa, sự tiếp xúc mềm mại giữa lòng bàn tay, hai mắt cô hơi ướt.

Còn nhớ ngày La Thư Anh đơn độc ngồi cạnh khung cửa sổ của bệnh viện. Hai mắt mù lòa, đôi chân tài phé, tâm can tê liệt, máu cùng nước mắt đều không còn có thể chảy ra. Và anh bước đến, dùng dải lụa mềm mại, quấn lên mắt cô, len lỏi vào trong lòng, buộc lấy trái tim đã vỡ tan từng mảnh.

Hôm nay, cô trả cho anh những cảm xúc ấy. La Thư Anh cảm nhận được hai tay mình đang run lên, trong não chạy qua hình ảnh cô nhóc đứng đối diện cậu thanh niên ngoài ban công, ngược đôi mắt to tròn.

"Hôm nay sinh nhật Dự hả?"

"Ừ"

Để La Thư Anh không phải cứ ngược đầu đến khi chiếc cổ trắng nõn mệt mỏi, Triệu Minh vừa cong môi cười, vừa bế cô lên.

"Em không có quà tặng cho Dự."

"Không cần."

Nhìn biểu hiện buồn rầu trên mặt La Thư Anh, Triệu Minh không che dấu được ý cười trong đôi mắt. Sau đó như suy nghĩ ra điều gì, La Thư Anh tháo dải lụa buộc tóc của cô nhóc, buộc vào tay Triệu Minh.

"Tặng Dự sợi ruy băng em thích nhất được không?"

"Được."

Triệu Minh gật đầu thỏa hiệp.

Như tự cảm thấy chưa được thỏa đáng cho lắm, La Thư Anh vòng tay ôm lấy cổ cậu thiếu niên.

"Tặng thêm em cho Dự nữa."

Những ngón tay của Triệu Minh luồn vào mái tóc tơ mềm mại đang tỏa ra của La Thư Anh, nắm lấy một lọn tóc nhỏ, ôn nhu đặt lên môi mình.

Là em tự nói nhé.

"Dự, hôm nay sinh nhật anh."

Trùng hợp làm sao, La Thư Anh cố gắng kìm chế sự ghen ngào đã dâng đến cổ họng. Nhìn người đàn ông có dáng dấp cao lớn, thẳng tắp kiêu ngạo, những đường nét đẹp đẽ trên gương mặt gần như bị dải lụa che mắt làm cho chìm xuống, bạc môi anh hơi mím lại lạnh lùng.

Không nhìn được nữa. Ánh mắt ôn nhu trong vắt, như ẩn chứa thâm tình của cả đời dành cho cô suốt hơn 20 năm. Đến giờ là thứ không nhìn lại được nữa.

"Ừ."

Cái nắm tay của anh vẫn ấm áp như vậy, siết chặt lấy tay La Thư Anh. Không ai nói với ai câu nào, không gian rơi vào một nốt lặng.

"Em không có gì tặng cho anh cả."

La Thư Anh vô thức sờ lên tóc mình, một sợi ruy băng để tặng anh cũng không có.

Triệu Minh nâng tay của La Thư Anh lên, hôn nhẹ.

"Đúng là em không còn gì để tặng anh. Bởi ngay bản thân em đã tự tặng mình cho anh từ nhiều năm trước rồi. Quà trên đường vận chuyển gặp sự cố sao? Mà giờ mới đến được đây."

Ở bên cạnh, Triệu phu nhân chỉ biết cười ngốc, nhưng đôi mắt bà đỏ hoe, giọt lệ đã trực trào nơi khóe mi.

Thi Nhĩ nhìn xuống giỏ hoa xinh đẹp trên tay mình, cuối cùng tình yêu của hoa Anh Thảo cũng được đáp trả rồi. Có thể tình cảm ấy vẫn sẽ rất thâm lặng, nhưng không còn là sự thâm lặng đơn độc ưu thương nữa.

"Dự, chúng ta về nhà."

Câu nói của La Thư Anh vang lên từ màn hình trước mặt, được Tần Ngạo tua đi tua lại rất nhiều lần. Cuối cùng, y ấn nút dừng, phóng to hình ảnh gương mặt La Thư Anh lên. Nực cười, y thế mà có thể ở đây xem La Thư Anh cùng La Cao Dự đoàn tụ? Còn xem cô dùng ánh mắt triu mến thế kia, giọng nói dịu dàng thế kia đối với người đàn ông khác? Về nhà, nhà của cô cùng La Cao Dự sao?

Trong mắt y chỉ toàn những giễu cợt, tiếng điện thoại bất chợt reo vang trên mặt bàn. Như đã biết trước được người gọi tới là ai. Tần Ngạo mở lời chào bằng tiếng Anh, giọng nói hơi trầm và có vẻ thận trọng.

Cuộc điện thoại không kéo dài, và kết thúc bằng một lời tạm biệt có tính xã giao. Trên bàn cũng có sẵn một hộp đựng bằng gỗ đựng xấp giấy ghi chú, kèm một chiếc bút mực có thiết kế tinh xảo. Tần Ngạo tiện tay rút lấy một tờ, ghi vào thời gian và địa điểm y vừa nhận được qua điện thoại.

Dòng cuối cùng còn để một bí danh: "Miss.Jenny"

***

(2019 chào mừng bằng một trận ốm thừa sống thiếu chết, phải đi viện tiêm và uống thuốc rất nhiều nên thật sự mình chán đời vô cùng. Nhưng mình vẫn yêu truyện và yêu các bạn. Hôm nay mình sẽ đăng khoảng 2-3 chương. Sự thật về La Cao Dự sắp được mở ra và truyện cũng gần đến hồi kết rồi nhé.)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Điểm hẹn của Tần Ngạo và người phụ nữ tự xưng Miss.Jenny là một công xưởng đã bỏ hoang, không gian bên trong hơi u ám, ánh sáng lọt heo hắt từ những ô thủng trên mái hay vài ba lỗ hồng ở tường không đủ để xua đi cảm giác lạnh sống lưng cho người bước vào đây.

Lúc Tần Ngạo đến nơi, người phụ nữ đã chờ sẵn ở đó. Người đến thân một mình, người chờ cũng chỉ có như vậy, nhưng bà ta không quay người đối diện với Tần Ngạo, để y bình tĩnh quan sát bóng lưng từ phía sau.

Tất nhiên với ánh mắt sắc bén như điều hâu của Tần Ngạo, y rất nhanh chủ động mở lời.

"Có phải chúng ta đã từng gặp qua?"

Y nghe thấy tiếng người phụ nữ cười lạnh lạnh, bà cũng không đáp lời Tần Ngạo mà trực tiếp xoay người.

"La Cao Ngọc?"

Tần Ngạo nhú đôi lông mày kiên nghị, nhìn La Cao Ngọc chăm chú.

Miss. Jenny chính là La Cao Ngọc.

Người La gia hiện tại nếu không một thân tù tội, thì cũng hóa điên hóa dở, không nhắc chỉ sợ chẳng còn ai nhớ đến một La Cao Ngọc vẫn đang đường đường chính chính đứng ở đây.

"Ba cậu dạy cậu gọi thẳng tên người lớn thế sao?"

Giọng nói thoát ra từ tồn, âm điệu vừa phải, nhưng mỗi một chữ đều giống như mũi băng còn phả hơi lạnh ngắt, trực rơi xuống đầu người đối diện.

"Ồ, vậy tôi nên gọi là La phu nhân, hay La tiểu thư?"

Ở độ tứ tuần* hiện tại La Cao Ngọc đã đi qua cái thời còn thiếu nữ, làm một tiểu thư La gia kiêu ngạo lạnh lùng. Nhưng cũng ở tuổi này, bà chưa từng kết hôn, hai chữ "phu nhân" cũng không thể áp đặt tùy tiện.

Kể cũng lạ, xét về tính cách, La Thư Nhu giống với tính cách của La Cao Ngọc hơn. Nhưng từ khi Tần Ngạo còn trẻ, đã biết La Cao Ngọc dường như cũng không hề cho La Thư Nhu vào mắt. Ngược lại đối với La Thư Anh, còn có một chút bao dung.

Tần Ngạo vô thức nhìn La Cao Ngọc một người. Đây là người phụ nữ mà ba y- Tần Trung dù có đánh đổi bất cứ thứ gì trên đời cũng không thể có được. Con người thật buồn cười, thứ muốn mà không thể đạt được thì nhất sẽ ôm ảo vọng ấy mãi mãi, bất kể có qua bao mùa xuân hạ thu đông.

Đây là người phụ nữ mà vì có sự xuất hiện của bà, bất kể bao nhiêu giai nhân trên đời cũng không có cách nào chiếm được trái tim của người đàn ông ấy.

Đời trước nối tiếp đời sau, giống như chính La Thư Anh bây giờ. Vì có La Thư Anh, phụ nữ trên đời trong mắt y, trong mắt Trình Vương hay La Cao Dự, tất cả đều là thứ bỏ.

Phụ nữ La gia, luận về nhan sắc cũng chưa hẳn đến độ tuyệt thế giai nhân, chúng sinh điên đảo. Luận về tài đức, vẫn còn đứng sau vô số mỹ nữ trên đời. Chẳng phải cũng chỉ là con người bình thường, chảy một dòng máu, đập một trái tim đấy sao?

Nhưng, Tần Ngạo phải thừa nhận loại khí chất đang tỏa ra trên người La Cao Ngọc đây, không phải ai muốn có là có.

"Miss. Jenny, chúng ta nói chuyện chính được chưa?"

Tần Ngạo vừa lên tiếng vừa hướng mắt xuống bì hồ sơ màu xanh rêu trên tay La Cao Ngọc, thứ bà đang cầm chắc chắn là thứ hẳn muốn có.

"Một nửa ở đây. Nửa còn lại đã được chính phủ Anh Quốc xếp vào loại thông tin tuyệt mật. Tôi sẽ chỉ cho cậu cách để xâm nhập vào cổng thông tin quốc gia. Với một điều kiện."

"Bà cứ nói."

Giọng nói của Tần Ngạo dứt khoát, như thể y sẵn sàng trả bất cứ cái giá nào để có được món đồ trong tay La Cao Ngọc.

Thấy La Cao Ngọc vẫn im lặng, mắt nhìn chăm chú. Hai người bốn mắt chạm nhau, không ai né tránh đối phương. Nụ cười của Tần Ngạo hơi lạnh lùng, lại có chút châm chọc.

"Không phải là muốn cái mạng này của tôi đi?"

"Đôi mắt của cậu. Hãy trả bằng đôi mắt này của cậu."

Tần Ngạo nghĩ đến hàng trăm cách trả giá, cũng sẽ nghĩ không ra lý do La Cao Ngọc muốn lấy đôi mắt của y.

Y tạm thời không hề lên tiếng, sắc mặt ngưng đọng, tầm mắt rơi vào khoảng tối.

La Cao Ngọc cũng không có ý định thuyết phục đây đưa gì thêm. Tần Ngạo là người thông minh, y tự khắc hiểu được, hồ sơ tuyệt mật của một quốc gia, không phải muốn nhìn là nhìn. Dù trên đời có bao nhiêu người giúp y tìm ra một nửa hồ sơ về thân thế thật sự của La Cao Dự, thì để thấy được một nửa còn lại đang được bảo mật kia, chắc chắn chỉ mình La Cao Ngọc là có cách.

Nhìn đến vẻ bình thản và kiên nhẫn của La Cao Ngọc. Tần Ngạo rốt cuộc mở lời.

"Bà định làm gì với đôi mắt này?"

"Trung bày chẳng hạn"

Rõ ràng là không phải vậy. Đối diện Tần Ngạo, nụ cười của La Cao Ngọc hơi kênh kiêu.

"Yên tâm, tôi vẫn còn để cho cậu nhìn trời thêm một thời gian nữa"

"Ồ"

Vậy mà Tần Ngạo đã nghĩ tới cảnh hắn bị một người phụ nữ móc lấy đôi mắt ngay tại công xưởng hoang tàn trống không này.

Không có Tần gia, cũng chẳng có La gia, chỉ còn hắn và một người phụ nữ trung niên ngang ngược, lạnh lùng, cũng đang che dấu nhiều bí mật của riêng mình.

"Vì người phụ nữ mình yêu trả một chút giá rớt mắt này, thấy sợ rồi sao?"

Tần Ngạo sẽ không. La Cao Ngọc biết chắc như vậy. Trong ba người đàn ông xoay quanh La Thụ Anh, không ai là kẻ sẽ sợ hãi nếu phải trả một cái giá nào đó vì cô gái ấy. Đôi mắt của La Cao Ngọc cũng xanh, nhưng đậm và yên tĩnh hơn đôi mắt của La Thụ Anh. Giống như một mặt hồ bị đóng băng, và nếu như con người lạc vào đó nhất định sẽ chết cứng trước khi tìm thấy lối ra ở cái khoảng trống rỗng rợn người ấy. Ở nơi đáy mắt, thậm chí còn có chút gì đó u uất, tang thương.

Đối diện với ánh mắt của La Cao Ngọc, bàn tay to của Tần Ngạo vươn về phía trước.

"Thành giao."

Vật trao qua tay, giao ước xác lập. Đôi mắt của Tần Ngạo giờ còn ở trên mặt y, nhưng quyền sở hữu thì nằm trong tay La Cao Ngọc, bà thích lấy liền có thể tới lấy bất cứ lúc nào.

Nhìn Tần Ngạo rời đi, La Cao Ngọc một tay chạm lên chiếc nhẫn ngọc bích đeo ở ngón cái, những lời nói của bà bị không gian trống trải nuốt trọn.

"Trình Quốc, em làm thế này có đúng không?"

***

"Chủ tịch, Tần Ngạo đến Anh quốc rồi. Và còn.."

Diễn Quân nói được nửa câu thì dừng lại, Triệu Minh đang đứng sát cánh cửa dẫn ra ban công, nắng phản chiếu lên tóc anh một luồng sáng.

Tần Ngạo? Triệu Minh anh thật hối hận không đốt luôn con người này mà chỉ đốt dăm ba cái biệt thự Tần gia. Rốt cuộc để tên khốn đó dây dưa cùng phu nhân của anh đến tận bây giờ.

"Cứ nói tiếp đi."

"Một người nữa đang không ngừng thu thập thông tin của ngài. Dường như đang muốn tra ra những thông tin trước khi ngài vào La gia."

"Xác định được đối phương chứ?"

"Huỳnh Dục Phong - một nhân vật tầm cỡ. Rất dễ dàng, hắn hình như cố tình muốn để chúng ta biết"

Triệu Minh trầm ngâm một chút, sau đó điềm đạm nói tiếp.

"Trước tiên nhấn Tư Á đưa hai mẹ con Xảo Vấn đến gặp tôi."

"Chuyện này...thật ra Xảo Vấn có đưa con trai đến muốn gặp ngài, nhưng thiếu phu nhân không cho phép. Nên họ đã về rồi."

Triệu Minh đột nhiên hơi cười, đồng thời phát hiện tiếng bước chân bên ngoài ngày một gần, anh hạ giọng xuống thấp.

"Cứ bảo Tư Á thu xếp đi. Chuyện này tạm thời không cần cho Thụ Anh biết."

"Tôi đã hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96

Ngồi đối diện với Triệu Minh, hai tay Xảo Vần nắm chặt lấy nhau đã rịn đầy mồ hôi, tâm trí cô trở nên căng thẳng. Gương mặt cúi gằm nhìn xuống sàn nhà.

Diễn Quân cầm lấy ấm trà đào vừa tới trên bàn, rót vào tách rồi đưa tới cho Triệu Minh. Anh nâng chén trà, chỉ ngửi qua một hơi mà không có ý định uống.

"Chủ tịch...trà này không hợp với ngài sao?"

Xảo Vần rót cuộc cũng đáp ứng nói một lời.

"Đề tôi đi đổi loại khác."

"Không cần."

Giọng Triệu Minh hơi thấp, nghe qua có vài phần lạnh lùng, lại có sự uy nghiêm thấy rõ. Dọa Xảo Vần sắc mặt càng thêm tái xanh.

Không gian im lặng thêm một lúc mới nghe giọng nói của cô.

"Chủ tịch, chuyện ngài cứu thằng bé..."

Xảo Vần nói đến đây vô thức nhìn đến cậu con trai đang ngồi chơi một mình rất ngoan ngoãn ở góc phòng.

Lại nhìn tới Triệu Minh, tầm mắt của cô rơi xuống dải lụa che mắt anh.

Lúc Triệu Minh cứu thằng bé, anh biết anh thậm chí có thể sẽ chết, chứ không đơn giản chỉ là đánh đổi một đôi mắt. Đến giờ Xảo Vần vẫn không hiểu, tại sao lại là Triệu Minh, và tại sao anh làm vậy.

Cục diện khi ấy khó mà hình dung cho rõ ràng được.

Ba giây lơ đãng để đứa nhỏ tùy tiện chạy ra đường, tiếng ai đó hét lên, tiếng còi xe và phanh gấp. Một bóng người đàn ông cao lớn lao vụt tới, âm thanh va chạm rung lên trong luồng thu của thánh giác, khiến hai tai cô ù hần đi.

Máu, rất nhiều máu loang lổ trên mặt đường. Trong lòng Triệu Minh, đứa nhỏ mở tròn đôi mắt, nấc khô khan vài tiếng rồi bắt ngờ khóc ré lên.

Âm thanh ồn ào hỗn loạn, nước mắt làm mờ hết tầm nhìn, tứ chi đều trở nên run rẩy.

Bây giờ nhớ lại một chút, đã có cảm giác lồng ngực bế tắc, hít thở không thông.

"Thằng bé ổn chứ."

"Ồn. Rất ổn. Chủ tịch, thật xin lỗi. Là mẹ con tôi liên lụy ngài. Ôn huệ này của ngài, thật không biết cảm tạ thế nào"

Nghe đến đây, Triệu Minh bỗng dưng bật cười thành tiếng. Anh thoải mái dựa người vào thành ghế phía sau.

"Xảo Vần, cảm tạ? Đương nhiên phải cảm tạ rồi."

Nghe Triệu Minh nói vậy, Xảo Vần trong lòng bỗng nảy sinh sợ hãi. Cô thế nào mà lại quên mất con người này là ai chứ?

Cô mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng khi trực tiếp đối diện với anh vẫn không thể bình tĩnh.

Lúc này Diễn Quân thay lời Triệu Minh lên tiếng:

"Thời gian này hai mẹ cô hãy quay về Tàn gia đi."

"Quay về Tàn gia?"

Xảo Vần bị mấy chữ này dọa đến ngơ ngời. Nhưng lại nhất định không dám tỏ thái độ quá kích động, mím chặt đôi môi nhọt nhọt.

"Đúng vậy. Cô dẫn theo huyết mạch của Tàn gia trở về. Một đám người danh gia vọng tộc chắc chắn sẽ không có lý do gì thoái thác."

"Chỉ vậy thôi sao?"

Xảo Vần tai nghe lời Diễn Quân, nhưng mắt lại dán chặt trên biểu cảm gương mặt của Triệu Minh. Chắc chắn không chỉ có vậy, muốn cô đưa con trai

lần nữa bước vào Tàn gia, hẳn còn lý do cốt yếu phía sau. Đúng như dự đoán của Xảo Vần, Diễm Quân không nhanh không chậm nói tiếp.

"Lần này mẹ con cô ở Tàn gia, mục đích chính là làm tay trong."

"Chủ tịch, ngài còn muốn làm gì?"

Hai tay Triệu Minh đan chéo vào nhau, đặt trên đùi, cơ thể thoải mái dựa vào thành ghế. Mỗi câu chữ thoát ra âm trầm, sát khí rất rõ ràng.

"Xảo Vần, cô đã thấy ai thiếu nợ tôi mà sống yên ổn chưa. Bao gồm cả cô."

Sống lưng Xảo Vần như có luồng khí lạnh ngất chạy dọc, lan khắp tế bào.

Lần này để Xảo Vần về lại Tàn gian, cô không những phải làm tay trong giúp Triệu Minh lật đổ Tàn gia, chắc hẳn là còn phải ở Tàn gia chịu chèn ép không ít.

Đối với Xảo Vần như vậy cũng chính là một sự trừng phạt.

Việc Xảo Vần hại La Thư Anh ngã lầu năm xưa, Triệu Minh chưa từng có ý định cho qua.

Một mũi tên trúng hai con chim, đem vốn và lãi thanh toán một lần.

Nụ cười của Xảo Vần méo mó biến dạng, tầm mắt vô cùng bất lực.

"Chủ tịch, đúng là trên đời thiếu nợ ai cũng được, duy chỉ không nên thiếu nợ ngài. Vậy thì ngài yên tâm, có nợ ắt có trả. Tôi sẽ góp cái mạng hèn giúp ngài lật đổ Tàn gia thật tốt. Chỉ là tôi có một điều cầu xin."

Không chờ Triệu Minh mở lời, Xảo Vần tiếp tục nói.

"Tôi biết đến tư cách cầu xin ngài tôi cũng không có. Nhưng tôi vẫn phải thử cuộc một lần. Chủ tịch, nếu như lần này Tàn gia sụp đổ, cái mạng nhỏ của tôi chắc chắn cũng không có khả năng giữ lại. Vậy thì lúc đấy ngài có thể hay không chiếu cố tới con trai của tôi một chút. Mong ngài hãy thu nhận nó. Dạy nó thành người tử tế."

Diễm Quân nhú nhú đôi lông mày, Triệu Minh thần sắc không đổi, chỉ là khí chất tỏa ra thêm tăng u lãnh. Người phụ nữ này đang nói cái quái gì? Đề nghị chủ tịch thu nhận con trai của Tàn Ngạo?

Trời ạ, khác nào điếc không sợ súng.

Hai tay Xảo Vần siết chặt lấy nhau, cuộc đời này của cô, sai lầm nhất là ngã vào vòng tay Tàn Ngạo, đúng đắn nhất là sinh ra đứa trẻ Hoàng Vinh. Nếu như cứ vì sai lầm của đời trước mà hủy hoại tương lai của hậu duệ đời sau, cô không cam lòng.

"Xảo Vần, cô rất thông minh"

Nói mấy lời này, nụ cười trên môi Triệu Minh như ẩn như hiện, tản mạn chút dư vị nguy hiểm khó nắm bắt.

Xảo Vần không có ý định phủ nhận suy nghĩ trong lòng đã bị Triệu Minh nhìn ra.

Diễm Quân ở cạnh bộ dạng hơi trầm tư.

Quả thật cậu đã có lúc đánh giá thấp người phụ nữ này. Xét cho cùng, Xảo Vần cũng là một người mẹ, mà có người mẹ nào không muốn an bài đường đi tốt nhất cho con của mình?

Xảo Vần ở đây cầu xin Triệu Minh sau này chiếu cố tới con trai của cô ta quả thật là một lựa chọn sáng suốt.

Thế nhưng đứa trẻ Hoàng Vinh kia lại là con của Tàn Ngạo, người đối với Triệu Minh nợ máu trả máu. Anh sẽ đồng ý sao?

Thấy bản thân hoàn toàn không có năng lực thuyết phục Triệu Minh, nhưng Xảo Vần vẫn chưa bỏ cuộc.

Bởi vì cô biết, chỉ cần đứa con trai này được Triệu Minh thu nhận, tương lai chắc chắn không chỉ dùng hai từ ưu tú mà hình dung.

"Chủ tịch..."

Dừng một chút, Xảo Vần đưa mắt nhìn qua con trai ở phía bên kia.

"Dù sao mạng đứa trẻ này cũng là ngài nhặt về."

Khóe miệng Triệu Minh hơi cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 97

(Nói cho tớ nghe cảnh nào là cảnh bạn đang mong đợi đây? :3 Li xi đầu năm một khắc đêm xuân đáng nghìn vàng của Anh- Dữ nhé)

***

Diễn Quân đưa Triệu Minh bước qua cửa lớn, mùi thức ăn đã lan tỏa phảng phất khắp gian phòng.

"Dữ, anh về rồi."

La Thư Anh sau khi đặt đĩa đồ ăn cuối cùng lên bàn ăn thì lập tức chạy tới đỡ lấy tay La Cao Dữ.

"Anh đói chưa? Em đã nấu xong bữa tối rồi."

Tay La Cao Dữ siết chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. La Thư Anh nhìn tới Diễn Quân bên cạnh liền mỉm cười một cái.

"Diễn Quân, cậu cũng ở lại ăn chung luôn đi. Hôm nay đi cùng anh ấy cả ngày chắc cũng vất vả cho cậu rồi"

Là phu nhân đã lo lắng nhiều rồi, Triệu Minh tuy tầm nhìn không rõ nhưng cảm giác rất tốt, thính giác lại càng phát huy tác dụng gấp đôi, vì vậy cậu quả thực không vất vả, không vất vả chút nào.

"Chủ tịch, chủ tịch phu nhân, tôi còn có việc cần phải đi trước, không thể ở lại dùng bữa."

Sát khí trên người Triệu Minh tỏa ra thể kia mà bảo cậu dám ngồi vào bàn ăn sao. Cũng không biết có bị sự áp bức này đóng băng đến chết hay không. Rõ ràng vị chủ tịch nào đó chỉ muốn không gian riêng tư với bà xã nhà mình.

Diễn Quân cúi đầu chào xong thì liền dùng tốc độ nhanh nhất mà thoái lui.

"Dữ, ngồi ở đây."

La Thư Anh giúp Triệu Minh ngồi vào ghế, tay anh cũng đồng thời kéo cô ngã vào lòng mình. Vẫn là một tư thế giống như trước đây, La Thư Anh ngồi trong lòng Triệu Minh, chỉ có điều nếu như trước kia là Triệu Minh giúp La Thư Anh dùng bữa, thì bây giờ ngược lại.

"Dữ, há miệng ra nào."

Triệu Minh ngoan ngoãn nghe theo lời cô, tay anh đặt ở hông La Thư Anh, tính chiếm hữu rất rõ ràng. Cảm giác ôm La Thư Anh trong lòng thế này, giống như đã có được báu vật lớn nhất thế gian, không còn gì nuôi tiếc.

La Thư Anh giúp La Cao Dữ ăn hết hai chén cơm, còn mình chỉ tùy tiện uống một cốc sữa. Triệu Minh như nhận ra được điều này, giọng anh trầm trầm.

"Tiểu Anh, vì sao không ăn?"

"Không cần. Em đang giảm cân."

La Cao Dữ nghe đến đây, tay tự nhiên sờ đến bụng cô, không béo chút nào.

"Không có một chút mỡ nào. Giảm cân gì chứ?"

Đã gầy đến như vậy mà cô còn muốn giảm cân? Hành động gần gũi vô thức này của Triệu Minh không ngờ chọc La Thư Anh mặt mũi đều đỏ bừng. Không nhanh không chậm nhảy xuống từ lòng anh.

"Không được. Em chính là đang giảm cân."

Là Triệu Minh không biết, La Thư Anh dạo gần đây vì được anh nuông chiều. Chỉ ở trong biệt thự nhàn rỗi, rốt cuộc đã tăng cân một chút.

Về mặt Triệu Minh hơi trầm tư, hơi ẩm trên da thịt La Thư Anh như vẫn còn lưu lại nơi lòng bàn tay.

"Dữ, anh có muốn đi tắm bây giờ không? Em giúp anh chuẩn bị nước."

Nhận được cái gật đầu từ Triệu Minh, La Thư Anh bước lên lầu 3, vào phòng tắm chuẩn bị bồn nước ấm.

Phòng ngủ của Triệu Minh sạch sẽ, vật dụng đều được sắp xếp rất gọn gàng, hai tông màu xám và trắng làm chủ đạo. Tuy không phải lần đầu La Thư Anh vào đây nhưng mỗi lần đều không khỏi cảm thấy hơi cách biệt.

Khác với sự ảm áp vô tận mà Triệu Minh giành cho cô, có thể con người anh luôn luôn như căn phòng này vậy, một chút biệt lập, một chút bí ẩn cùng lạnh lẽo.

Sau khi chuẩn bị nước tắm xong, La Thư Anh định xuống dưới tầng lầu Triệu Minh về phòng thì thấy anh đã tự đi đến hành lang tầng 3. Tuy mắt không nhìn thấy, nhưng những bước chân vẫn rất vững vàng, không có vẻ gì là gặp trở ngại lớn cả.

"Dạ, cẩn thận chút. Tại sao không đợi em."

"Không cần. Anh có thể tự mình."

La Thư Anh dẫn Triệu Minh đi tới phòng tắm, sau đó như thường lệ ngồi đợi anh ở ngoài giường. Mỗi một lần như vậy, không khí đều trở nên có chút ngột ngạt. Cô không giúp anh tắm rửa, Triệu Minh cũng không hề yêu cầu. Đến giờ thậm chí cũng vẫn ngủ chia phòng.

Quả thật giữa bọn họ vẫn còn có điều gì đó ngăn cách. Mà miễn cưỡng nhắc đến cái điều kia thật khiến người ta không kìm được tim đập chân run.

Triệu Minh bước ra khỏi phòng tắm, thân dưới quần khăn lông trắng, nước còn nhỏ giọt trên mái tóc ướt, chảy xuống cổ rồi lăn dọc theo cơ thể trắng kiện. Vì ở trong phòng, nên anh không quần dài lụa che mắt, đôi mắt đen tuyền mở lớn không có tiêu cự, hoàn toàn là một mảng mơ hồ.

La Thư Anh lấy quần áo đã chuẩn bị sẵn ở cạnh giường mặc giùm anh. Lúc mặc quần áo, đều tránh nhìn tới vật lớn ở hạ thân, hai tai cô đỏ bừng như ớt chín. Cũng không phải là kiểu thiếu nữ mới lớn, nhưng cô cùng Triệu Minh thế này thật sự vô cùng ngượng ngập.

"Em giúp anh sấy tóc."

Những ngón tay mảnh dẻ của La Thư Anh luồn vào mái tóc ướt, hơi nóng vừa đủ từ máy sấy phả ra, Triệu Minh ngồi yên lặng.

Đợi lúc tóc của Triệu Minh đã khô, La Thư Anh lập tức muốn rút lui khỏi căn phòng này, ở thêm chút nữa, cô thực sự sợ mình sẽ không kìm nổi.

"Dạ, anh nghỉ sớm chút."

Nhưng lúc La Thư Anh quay đi, tay cô bị Triệu Minh bắt lấy, kéo cô ngã vào lòng, vì dùng lực hơi lớn, nên khi La Thư Anh ngã xuống, thuận tiện đẩy Triệu Minh ngã xuống giường, cô nằm trên người anh, tư thế có chút ảm muội.

"Dạ?"

"Ừm"

Triệu Minh trả lời bằng âm mũi, một tay anh ôm siết lấy eo cô, tay còn lại đã di chuyển đặt xuống hông La Thư Anh. Lúc này, thân nhiệt La Thư Anh tăng cao đột ngột, toàn thân như bị ném vào một cái lò nung, chống tay muốn thoát khỏi người anh.

Thoát không được!

"Tiểu Anh"

Giọng La Cao Dự trầm khàn, cô phát hiện ra thân nhiệt anh cũng đang nóng lên, nếu Triệu Minh có thể nhìn thấy vẻ mặt vừa ngượng ngập vừa lúng túng như thiếu nữ mới lớn của La Thư Anh lúc này, cô thật không biết đào hồ sâu bao nhiêu mới đủ chôn mình.

"Tiểu Anh, anh không chờ được nữa."

Một người đàn ông yêu cô như vậy, ôm cô trong lòng từ khi còn là đứa trẻ sơ sinh, đến khi cô trở thành một thiếu nữ trắng tròn, rồi đến khi thành một người phụ nữ trưởng thành, rốt cuộc có tất cả bao nhiêu can đảm.

Triệu Minh đè nén ngọn lửa dục vọng đang bùng lên trong lòng, cố nói lỏng vòng tay với cô, anh không muốn dọa sợ cô.

"Dạ."

Giọng La Thư Anh bỗng chốc hơi nghẹn lại, che dấu bi thương khó nói thành lời.

"Em rất bản. Em xin lỗi, Dự...Em không xứng với anh."

Nói mấy lời này, những kí ức vẫn đục khi còn ở Tàn gia lại ủa về, lồng ngực La Thư Anh như bị tảng đá đè xuống, trùng trùng những đòn đau.

Sao cô lại không muốn gần gũi người đàn ông này nhiều hơn chứ. Sao cô lại không muốn trao anh một cái ôm, một nụ hôn sâu, một trận giao hoan chứ. Chỉ là, cô thật sự đã không còn xứng nữa.

Cơ thể này của cô giống như một vùng bùn nhem nhuốc, sao cô có thể ích kỉ, có thể nhẫn tâm kéo anh vào trong vùng bùn ấy.

Tay Triệu Minh chuyển lên lưng cô, hơi xoa nhẹ như an ủi.

"Tiểu Anh, em là bông hoa thuần khiết nhất trên đời này."

Không có gì có thể vấy bẩn được cô, cô ở trong lòng anh vĩnh viễn xinh đẹp, vĩnh viễn trong sạch, vĩnh viễn nguyên vẹn như vậy.

"Không...Dạ, em không..."

La Thư Anh cuối cùng cũng bật khóc thành tiếng, những âm thanh nức nở như những mũi tên, đâm xuyên vào lòng Triệu Minh.

"Hôn anh."

Giọng Triệu Minh trở nên từ tính gọi cảm, lại giống như một mệnh lệnh bá đạo không cho phép đối phương từ chối.

"Hôn anh đi."

Lặng một chút, môi anh cảm nhận được sự mềm mại áp lên, nóng bỏng của da thịt, mặn chát của nước mắt. Sự tiếp xúc nhẹ nhàng dần dần trở nên dồn dập, mãnh liệt, cuộn chặt. Triệu Minh diu dắt La Thư Anh vào từng đoạn cao trào, môi lưỡi dây dưa không dứt.

Chìm đắm rất lâu mới lưu luyến dời môi, Triệu Minh đưa tay mon trớn đôi mắt nhắm lệ của La Thư Anh, sau đó in xuống một nụ hôn, giọng anh ôn nhu, mềm mại như một dòng suối ngọt ngào, róc rách chảy tới tâm can nóng rẫy của cô.

"Cho anh, được không? Làm người phụ nữ của anh..."

Cho anh? Được. Đương nhiên là được.

Sao lại không được chứ? Trái tim của cô, linh hồn của cô, cơ thể của cô, quá khứ và những nỗi đau, tương lai và niềm hạnh phúc. Tất cả đều có thể cho anh.

La Thư Anh vùi mặt vào trong lồng ngực ấm áp của Triệu Minh, nghe nhịp tim đập hỗn loạn của anh, gật đầu.

Y phục trên người cả hai lần lượt được trút bỏ, sự tiếp xúc da thịt trần trụi đầy nóng bỏng, trong phòng không còn bật đèn, chỉ có ánh trăng trong vắt bên ngoài chiếu qua khung cửa sổ vẫn mờ, làn gió thổi tới làm tấm rèm hơi tung bay.

Những ngón tay của Triệu Minh như mang theo luồng điện, lướt trên làn da láng mịn của La Thư Anh. La Thư Anh giống như con thú nhỏ, hơi né tránh anh.

"Không thoải mái sao?"

Giọng Triệu Minh vang trong đêm, vô cùng nhẫn nại.

"Dạ, em hơi sợ."

Cơ thể tuy đã được kích thích, nhưng tâm lý lại sinh ra phản xạ trốn tránh, nắm ngón tay của cô siết chặt trên vai anh, móng tay găm nhẹ xuống da thịt đàn ông rắn chắc.

"Đừng sợ, thả lỏng một chút."

Dưới sự dẫn dắt của Triệu Minh, La Thư Anh cuối cùng cũng hoàn toàn buông bỏ phòng bị, Triệu Minh lật người để cô ở dưới thân, dùng hai ngón tay khiêu khích khuôn viên đã ẩm ướt bên dưới.

"Anh vào nhé."

Mỗi một hành động của Triệu Minh đều rất cẩn trọng, thể hiện sự nuông chiều tận tình, sợ dọa tới La Thư Anh.

Lúc Triệu Minh tiến vào cấm địa, cánh tay vòng qua cửa cô vòng qua cổ anh hơi siết lại, La Thư Anh tầm mắt như phủ một tầng sương, lung linh mê người.

"Ừm."

Vốn dĩ ban đầu chỉ là từng nhịp chậm rãi, sau đó càng ngày càng thêm cuồng nhiệt.

"Dạ...ừ..."

La Thư Anh rên rỉ kiều mị, máu nóng trong người Triệu Minh càng thêm trào ngược, đem tiến độ tăng tốc một chút, từng đợt luân động như sóng lớn ngoài biển, trùng trùng lớp lớp áp đến.

"Thoải mái không?"

Giọng anh trầm khàn, hơi nóng phả bên tai La Thư Anh. Cô hơi động thân mình, phối hợp với nhịp độ của anh, thuận lợi để vật lớn nóng bỏng tiến vào hoa viên càng thêm sâu.

Triệu Minh đối với loại thỏa mãn này, càng ngày càng khó kiểm soát bản thân, thậm chí có chút mạnh bạo, anh vui mặt xuống bả vai tròn mềm của La Thư Anh, để lại một dấu ấn.

"Tiểu Anh. Anh yêu em."

"Anh thật sự, rất yêu em."

Kết thúc câu nói liền đem toàn bộ tinh lực thoải mái phóng thích, tựa như cơn mưa đột ngột đổ ập xuống sa mạc khô cằn, khoái cảm lan tràn khắp nơi. Cơ thể của La Thư Anh hơi run lên, ôm chặt lấy Triệu Minh, như muốn cùng anh hòa tan trong phút chốc, đòi hỏi kiếp kiếp không có thêm chia lìa.

Ở khoeo mắt, một giọt nước lấp lánh tràn mi.

"Dự..."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Trong phòng tối, bóng người đàn ông đơn độc in dài xuống nền khi hắt đối diện với ánh trắng mờ ảo bên ngoài, tay Tần Ngao kẹp một điếu thuốc nhưng không hút, để đốm lửa nóng bỏng cháy sáng, một làn khói hương lượn lờ.

Trên màn hình ở góc phòng cũng đang phát sáng, mặt bàn ngổn ngang những giấy tờ.

La Cao Dự- Triệu Minh, y đã quá xem thường cái tên này. Hơi nghiêng đầu nhìn về phía góc phòng, đáy mắt không che giấu nổi một tầng u lạnh. Năm đầm siết chặt, một quyền vung đến cửa kính trước mặt, âm thanh loảng xoảng vỡ vụn, máu đỏ chảy dọc trên tay y.

"Tiểu Anh, em nhất định không thể ở bên người như vậy."

Đồng hồ trên tường điểm hai giờ sáng, La Thư Anh cuộn tròn trong lòng Triệu Minh, điều chỉnh hơi thở. Tiếng chuông điện thoại của anh ở mặt tủ đầu giường vang tới, cô giúp anh bắt máy.

"Chủ tịch phu nhân, tôi là Tư Á. Làm phiền chuyển máy tới chủ tịch."

La Thư Anh đặt điện thoại vào trong tay Triệu Minh, anh không lên tiếng mà chỉ nghe người ở đầu dây bên kia nói.

"Chủ tịch, công thông tin chính phủ vừa bị xâm nhập, thông tin kia có lẽ..."

"Là ai làm?"

Giọng Triệu Minh nghe ra hơi lạnh, sau đó có lẽ sợ dọa tới người bên cạnh, anh hạ âm tiết, thanh điệu chỉ còn trầm trầm bình tĩnh.

"Chúng tôi đang cố gắng, chỉ tiếc là chưa ra kết quả. Hơn nữa công kích đến từ hai phía, cục diện có chút khó kiểm soát"

"Có phải đồng minh?"

"Chắc chắn không phải. Cách công phá lớp bảo mật rất khác nhau. Nếu là đồng minh sẽ không cần tốn sức như vậy."

Triệu Minh tạm thời không lên tiếng, Tư Á nói tiếp.

"Chủ tịch, nơi này không còn an toàn nữa."

"Chủ tịch, nếu chúng ta không mong chóng thu xếp, FBI sẽ..."

Thanh âm của Tư Á ở cuối có chút lớn, mấy chữ FBI lọt vào tai La Thư Anh làm hàng lông mày lá liễu nhíu nhíu lại. Cô mơ hồ nhớ tới cuộc gọi của Tần Ngao, cuộc gặp mặt của cô và y sẽ diễn ra vào tối mai, có nên trực tiếp nói với Triệu Minh những điều này.

Triệu Minh chẳng nói nhiều lời, chỉ ngắn gọn tỏ ý đã biết sự tình, sau đó đem điện thoại ngắt kết nối. Anh ôm chặt lấy cơ thể mềm mại ấm áp của La Thư

Anh, tựa cảm lên đầu cô rồi lại đột ngột cúi xuống hôn một cái.

La Thư Anh cảm nhận ở Triệu Minh có điều khác lạ, cơ thể anh hơi lạnh, đang run rẩy.

"Dạ?"

Như muốn xác định lại cảm xúc của người đàn ông này, cô khe khẽ gọi một tiếng. Phản ứng của Triệu Minh càng thêm kì quái hơn.

"Tiểu Anh, đừng ghét bỏ anh."

La Thư Anh trong lòng ngỡ vực, cô hơi ngẩng đầu, dùng bàn tay áp lên gương mặt anh, vuốt dọc từ đôi mắt không còn tiêu cự xuống sống mũi cao thẳng, đến cánh môi đang mím chặt. Tại sao Triệu Minh nghe xong cuộc điện thoại của Tư Á thì lại có chút kích động như vậy, cô chưa từng thấy loại phản ứng này ở trên người Triệu Minh trước đây.

Người đàn ông này giống như một bức tường thành vững chắc uy nghiêm, độc lập kiêu ngạo, gặp chuyện gì cũng có thể điềm đạm bình tĩnh. Anh không phải không có lúc tức giận, cũng không phải không có lúc thất vọng.

Nhưng loại phản ứng tâm tình đau đớn bất lực này, La Thư Anh chưa bao giờ cảm nhận thấy.

Đột nhiên, đầu ngón tay của cô có chút ướt át. Nước mắt?

Thật sự là nước mắt? La Thư Anh hoảng hốt, vươn tay bật chiếc đèn bàn bên cạnh giường, ánh sáng màu vàng mờ nhạt chiếu xuống khiến cô nhìn rõ gương mặt như trạm khắc của anh. Nước mắt của Triệu Minh chảy ra bị tay cô lau sạch, tâm can La Thư Anh hoảng hốt tột cùng.

"Dạ, đừng khóc. Đừng làm em sợ."

Cơ thể Triệu Minh càng thêm run rẩy, anh vô vọng ôm siết lấy La Thư Anh. Có thể ngày mai, cô sẽ không còn bên anh nữa. Nghĩ tới đây, trái tim Triệu Minh co rút lại, như bị người ta hung hăng xé toạc, sau đó ở chỗ vết thương thô bạo giầy vò. Khí quản tắc nghẽn không thông, hơi thở anh trở nên gấp gáp, cái ôm của Triệu Minh thật giống với gọng kìm bằng sắt, phong bế cơ thể nhỏ nhắn của La Thư Anh lại.

"Tiểu Anh, anh đau quá. Anh chịu không nổi."

Hơi thở của Triệu Minh trở nên bất ổn, nóng rẫy phá xuống.

"Dạ. Dạ..."

Cô không ngừng gọi anh, tại sao Triệu Minh lại đột ngột nảy sinh loại kịch liệt như thế này, có phải liên quan đến những điều Tư Á vừa nói?

Triệu Minh bây giờ rất giống một con thú bị thương, rơi vào bẫy lớn, vô vọng vùng vẫy trong đớn đau. Chưa bao giờ La Thư Anh cảm thấy hoảng sợ bất an như vậy, cô hôn lên mặt anh, hai tay tìm kiếm tay anh, đan chặt, siết lấy.

"Dạ, em ở đây. Em ở đây mà."

La Thư Anh liên tục trấn an Triệu Minh một lúc lâu, mới thấy anh ổn định hơi thở.

"Dạ, lúc này tại sao anh..."

Lúc này cô mới khẽ lên tiếng hỏi, Triệu Minh không nói, chỉ cúi đầu trao cho cô một nụ hôn. Mà nụ hôn này của anh, nhẹ nhàng chậm chạp, như mang theo dư vị quyến luyến không muốn rời bỏ, cùng cô dây dưa rất lâu.

"Tiểu Anh, ngày mai em sẽ đi gặp Tàn Ngao?"

La Thư Anh cũng không có gì quá bất ngờ khi Triệu Minh biết cuộc hẹn này của cô. Có thể trong lúc cô nói chuyện với Tàn Ngao, anh cũng đã nghe được toàn bộ nội dung rồi.

Không phải Triệu Minh muốn kiểm soát cô, chỉ là đối với cô bảo bọc quá tốt, lại không muốn việc cô cứ thế bỏ anh thêm một lần nào nữa, nên mới có vài phần chặt chẽ như vậy. Đối với điều này La Thư Anh cũng không có gì là bài xích, chuyện tình cảm quan trọng nhất vẫn là cảm giác an toàn. Có lẽ đến giờ việc cô đang ở cạnh anh vẫn làm Triệu Minh nảy sinh chút mơ hồ.

Mong đợi một điều gì đó quá lâu, khi nó đến tự khắc cho người ta cảm giác không chân thực. Mà La Thư Anh đối với Triệu Minh là một điều như thế.

Anh biết rồi cũng tốt, cô sẽ không phải phân vân có nên nói với anh sự việc hay không.

"Vâng."

La Thư Anh đáp nhẹ một câu, Triệu Minh cũng không có biểu tình gì là mất bình tĩnh như ban nãy. Xem ra anh vẫn là một người điều chỉnh cảm xúc bản thân rất tốt. Chỉ là cô vẫn thắc mắc chuyện gì khiến anh đột nhiên kích động như vậy.

"Lúc này, anh dọa sợ em rồi."

"Không có. Dự không sao là được."

"Nếu sau này không có anh bên cạnh nữa, vậy thì..."

La Thư Anh không hiểu ý tứ trong lời anh nói, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, chỉ tiếc đôi mắt Triệu Minh bây giờ đã là một mảng trống rỗng, hoàn toàn không thể biểu lộ cảm xúc. Cô nghe Triệu Minh tiếp tục lời nói còn dở dang.

"Đừng lại chọn Tần Ngạo."

"Càng không thể là Trình Vương."

"Hãy mở lòng và đến bên cạnh một người đàn ông nào đó, giàu sang cũng được, nghèo khó cũng được, đẹp cũng được, xấu cũng được. Chỉ cần một ai đó tình nguyện nắm tay em, không quản quá khứ, không màng tương lai. Cùng em sống hết một kiếp bình yên vui vẻ. Tiểu Anh, nhất định phải ở cạnh người như vậy"

Nghe mấy lời này của Triệu Minh, không khỏi cảm thấy kì lạ khó hiểu, nhưng tâm can đồng thời cũng cực đau đớn. Nghĩ tới một ngày cùng anh chia lìa, nước mắt La Thư Anh vô thức trào ra, rồi ngày một nhiều làm tầm mắt cô mờ đi.

"Dự, không cần. Em chỉ cần anh."

Triệu Minh tựa cằm lên đầu cô, trái tim anh đập loạn, cảm xúc như một quả cầu pha lê vỡ tan tành, từng mảnh lấp lánh lấp lánh rơi, rồi thành những giọt nước mắt của cô.

"Tiểu Anh, những điều ngày mai Tần Ngạo định nói. Hiện tại anh có thể trực tiếp nói với em."

Trên đời này, La Thư Anh là người mà anh trân quý hơn chính sinh mạng của mình. Đối với Triệu Minh, yêu một người hơn sinh mạng của bản thân, không phải là lựa chọn thả mạng chứ không thể mất cô ấy. Mà là mỗi ngày kiên cường giữ gìn tính mạng thật tốt, bởi vì nếu tính mạng cũng chẳng còn, lấy gì đảm bảo cho cô ấy một cuộc đời. Tính mạng bản thân còn không thể giữ được, lấy gì để cam kết bảo vệ cho người phụ nữ của mình.

"Anh không phải là La Cao Dự của em. Cũng không phải Triệu Minh."

Nói đến câu này, thanh âm của Triệu Minh như ẩn nhẫn sự đau đớn phức tạp.

"Em có muốn nghe chuyện không?"

Đột nhiên anh hỏi một câu không liên quan lắm đến vấn đề định nói, nhưng La Thư Anh vẫn lặng lẽ gật đầu. Cô nghe Triệu Minh tiếp lời.

"Chuyện về Enda Wettin.S"

Nghe mấy chữ này, La Thư Anh cảm thấy hai tai có chút ù đi.

Anh không phải La Cao Dự của em. Cũng không phải là Triệu Minh. Em có muốn nghe chuyện không? Chuyện về Enda Wettin. S.

Em có muốn nghe chuyện không? Chuyện về anh. Về một bản ngã tối tăm, một quá khứ khốc liệt.

Anh là Enda Wettin.S

Tên anh là tự do. Không, anh chưa từng thật sự có được tự do.

Em có muốn đặt chân vào thế giới ấy không? Nơi anh đã phải vùng vẫy để chạy thoát. Nơi kí ức mơ hồ siết lấy anh trong từng hơi thở.

Em là bông hoa thuần khiết nhất trong lòng anh, em có thể bước vào thế giới ấy không...

Tiểu Anh, em có thể hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99

(Tất cả những tên tuổi, chức danh, địa vị và sự việc trong chuyện đều do tác giả hư cấu hóa. Không có ý xúc phạm hay bôi nhọ bất cứ tập thể, tổ chức,

tôn giáo hay quốc gia nào)

30 năm trước....

"Sinh chưa? Sinh chưa?"

Người đàn ông trung niên mặc âu phục đi đi lại lại trước một căn phòng, bên trong có thể nghe thấy tiếng ngâm nga đau đớn phát ra từ cổ họng phụ nữ. Những âm thanh giống như càn cật lực đè nén lại càng vô lực thoát ra, có chút cam chịu khổ sở.

Ông cúi nhìn đồng hồ bạc đeo trên cổ tay, đã 5h trôi qua, tại sao lại khó sinh như vậy.

"Nhanh, mất máu nhiều quá."

Mỗi một lần cánh cửa phòng mở ra rồi đóng lại, tim ông cũng theo đó nhảy vọt lên một nhịp.

Mỗi một phút trôi qua dường như dài bằng cả thế kỉ, không biết qua bao lâu, bên trong phòng truyền ra một tiếng giống như trút bỏ được gánh nặng.

"Sinh rồi. Công chúa sinh rồi."

Lúc người đàn ông hấp tấp vào phòng, thân ảnh người phụ nữ như chìm sau tấm màn trắng, thần sắc suy nhược trắng bệch.

"Con của ta. Con của ta."

Giọng nói mơ hồ yếu ớt, từ cổ họng khô khốc cật lực thoát ra mấy chữ.

"Con của ta tại sao không khóc."

Mỗi một đứa trẻ sinh ra đều phải cất tiếng khóc chào đời, chấp nhận khoảnh khắc bước vào thế giới.

"Hoàng tử.."

Đứa trẻ đỏ hỏn được bọc trong lớp vải mềm mại không cất tiếng khóc, chỉ mở to đôi mắt xanh biếc, tĩnh lặng như mặt biển, mang theo vài phần u uất.

Không.

Người phụ nữ giặt mình, đây không phải là đôi mắt nên có ở một đứa trẻ mới chào đời. Ngoại trừ ánh mắt có phần dọa người kia, cơ thể và hô hấp của đứa bé còn cực kì yếu ớt, sức khỏe của thai nhi hoàn toàn phụ thuộc vào quá trình dưỡng thai của người mẹ.

Nhắc tới quá trình mang thai của công chúa, trong lòng bà không khỏi dâng tới một trận đau xót. Đứa trẻ này, cũng không biết sẽ sống được tới khi nào. Bà thật không dám nghĩ tới tương lai sau này...

"Con ta, có phải con trai ta..."

"Không. Không. Công chúa, người nhìn đi. Hoàng tử đã bình an tới với thế giới này rồi."

Lúc bảo mẫu đặt đứa trẻ vào tay người phụ nữ được gọi là công chúa, nước mắt đã muốn trào qua khóe mi. Người đàn ông đứng cạnh giường lặng lẽ chứng kiến sự việc, tâm tình tuy đã bớt lo lắng nhưng lại thêm vào vài phần phiền muộn.

Không gian trầm mặc một chút, giọng nói của vị công chúa tuy yếu ớt nhưng kiên định, đôi mắt xanh của cô như tỏa sáng niềm yêu thương vô bờ bến dành cho đứa trẻ. Đã rất lâu rồi, đôi mắt u tịch ấy mới lấp lánh như thế.

"Enda - cánh chim tự do. Tên con trai ta là Enda Wettin. S"

Nói xong, vòng tay ôm đứa nhỏ của cô hơi siết lại, giúp nó ủ ấm. Hai mắt dần dần nhắm chặt, chìm vào cơn mê man.

"Công chúa Heni."

Người đàn ông gọi khẽ, nhưng được người phụ nữ ở giường ra dấu im lặng. Bà hạ thấp thanh điệu.

"Người đã mất sức quá nhiều rồi. Nhưng không nguy hiểm tính mạng. Tình dưỡng vài ngày nữa sẽ ổn thôi."

Lúc Heni tỉnh dậy, đã là buổi sáng ngày thứ 5, con trai cô được bảo mẫu đặt trong một chiếc nôi bằng mây, kê sát ngay cạnh giường ngủ của cô. Heni ngồi dậy một chút, nhìn đứa trẻ rất tĩnh lặng nằm trong nôi. Nó không ngủ, nhưng cũng không phát ra tiếng động gì.

"Enda. Enda.."

Cô gọi mấy tiếng, giọng nói hơi khàn xuống, sống mũi cay cay, nước mắt muốn chảy ra ngoài được cô cố gắng kìm chế.

Cô không thể khóc, bây giờ cô đã có con trai. Cô cần phải kiên cường hơn nữa để bảo vệ cho sinh mạng thằng bé.

Ngắm ngời một lúc, Heni tháo chiếc vòng cổ trên người mình, đeo cho cậu bé. Chiếc vòng nhìn qua vô cùng đơn giản, chỉ là ba sợi dây len đỏ đan vào nhau, lòng một mặt đá quý màu xanh nước biển có hình giọt nước, dưới ánh sáng mặt trời, phát ra những tia sáng lạnh lạnh.

"Enda, mẹ nhất định sẽ bảo vệ sinh mạng của con, và đem lại tự do thật sự cho con."

Dưới cái tên Heni Wettin.S, dù có phải đánh đổi cả linh hồn này cô cũng nguyện ý, bởi vì Enda.

"Công chúa, ngài ấy đã trở về rồi. Ngài ấy nói người..."

Bên ngoài có giọng nói hơi rụt rè, dường như sợ dọa đến cô. Người đàn ông đáng sợ ấy đã trở về rồi. Biết thân thể sau sinh của công chúa còn yếu, bảo mẫu và quân gia đã cố gắng cầu xin giúp cô nhưng vô dụng.

Heni cười đắng chát, cô cúi đầu in xuống trán con trai Enda một nụ hôn.

"Con trai, mẹ sẽ trở về với con nhanh thôi. Ngoan."

Heni theo bảo mẫu đi qua từng không gian sa hoa, dừng lại ở trước căn phòng ngủ quen thuộc.

"Công chúa Heni, xin hãy cẩn trọng."

"Ta biết rồi."

Cánh cửa im lìm được cô mở ra, sau đó bình tĩnh đóng lại.

"Tối rồi, nào, cho tôi ngủ chút hương vị của em."

Trong phòng không mở đèn, rèm cửa che phủ cửa sổ sát đất, bóng tối cô tịch bao trùm lên không gian. Giọng nói khàn khàn mang theo dự vọng có chút ghê tởm của người đàn ông vang tới tai cô.

"Tách"

Cả căn phòng bỗng dưng bừng sáng.

Lúc này Heni đã nhìn rõ vị trí của đối phương, hắn ngồi trên sofa, tay cầm một ly rượu đỏ sẫm như máu, ở tay kia kẹp một điếu xì gà, làn khói lượn lờ quanh những ngón tay thô dài thoạt nhìn vô cùng lạnh lẽo.

"Ngài đã trở về rồi."

Người đàn ông hơi nhưn đôi lông mày, so với biểu hiện ngoan ngoãn bất thường này của Heni có vài phần dò xét.

"Sinh thứ nghiệt chủng đó xong đột nhiên thay đổi tính nết?"

"Con trai tôi không phải nghiệt chủng"

Giọng Heni bỗng dưng lạnh đi vài phần, khiến người đàn ông bật cười khoái trá. Như vậy mới đúng là tiểu công chúa, tiểu tình nhân của hắn. Một con nhím nhỏ bé nhưng đầy gai nhọn, có thể phòng thủ cũng có thể tấn công.

"Lại đây."

Heni không phản kháng, không nhanh không chậm tiến tới, còn cách hai bước chân liền bị người đàn ông dứt khoát kéo vào lòng, hắn không nói không rằng nhắm đến chiếc cổ trắng ngần của cô cắn xuống.

Cô nín nhịn chịu đau cho đến khi mùi máu tanh đã xộc tới khứu giác.

"Dòng máu hoàng tộc này, đúng là làm người ta phát điên mà."

Hắn không quan tâm đến thân thể yếu ớt gió lay cũng có thể đổ của cô, hắn cũng không quan tâm đến những tổn thương trong lòng cô, càng già vờ không thấy đôi mắt đầy căm hận cô giành cho hắn.

Hắn chỉ muốn cô, ngày đêm muốn cô.

Người đàn ông thô bạo xé toạc chiếc áo của Heni, đem ly rượu trong tay đổ từ cổ xuống, chất dịch sẫm sẫm nổi bật trên làn da trắng xanh, uốn lượn đôi lập như tạo ra cảnh tượng càng thêm mê người.

Cảm nhận được đầu lưỡi ẩm ướt đang không ngừng lướt qua da thịt mát lạnh của mình, Heni hơi co người muốn phản kháng.

Hồng cô bị hấn siết đến đau đớn, giọng nói tàn ác của hấn xông vào não bộ.

"Không muốn giữ lại mạng cho thứ nghiệt chủng kia nữa hay sao?"

Phản kháng hấn? Đúng là càng ngày càng lớn gan. Hấn để cô sinh con của đàn ông khác đã là sự kiên nhẫn cuối cùng.

Mà không, thứ nghiệt chủng đó chắc chắn không nên lưu lại. Có điều trước tiên, hấn còn muốn chơi đùa cùng tiểu công chúa này một chút.

"Ngài không cần tức giận."

Giọng nói Heni nghe qua có vài phần nhẫn nhịn, nhưng thanh điệu khá trong trẻo.

Tiểu công chúa đứng là tiểu công chúa, quả nhiên mấy người con cháu hoàng tộc đều nên đi làm diễn viên thì hơn. Đấy lòng một trận khinh miệt, người đàn ông trực tiếp bề xốc Heni ném lên giường, cơ thể cao lớn của hấn đổ ập xuống.

Mùi da thịt ngọt ngào của cô làm hấn như phát cuồng, cúi đầu gặm nhấm từng chút một, nhiệt độ cơ thể cũng theo đó mà tăng vọt.

Rất nhanh, cả căn phòng đã bị hơi thở dục vọng lấp đầy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Heni Wettin.S là công chúa Anh Quốc. Chuyện hoàng gia giống như một chiếc bánh được quấn gói trong nhiều lớp vỏ, bóc mãi cũng không thấy được hình thù chiếc bánh thật sự, chứ đừng nói được nếm thử hương vị.

Heni sinh ra và lớn lên trong hoàng tộc, nhưng lại vô tình gặp gỡ và đem lòng yêu một thầy giáo trung học bình thường. Tất nhiên, đây là mối nhân duyên không nhận được bất cứ sự ủng hộ nào, một chuyện tình ngay từ khi bắt đầu đã có thể nhìn ra kết quả.

Thế nhưng vượt qua mọi định kiến và rào cản, Heni vẫn lên lút qua lại cùng người đàn ông mình yêu.

"Quý xuống."

Công nương cầm một sợi roi mây đứng trước mặt Heni, khí thế của phụ nữ trong hoàng tộc bao giờ cũng phảng phất sự vương giả xa cách.

"Con không quý. Con không sai."

Vút!

Chỉ thấy âm thanh xé gió lao tới, vết roi lằn trên cánh tay của Heni. Đôi mắt cô tĩnh lặng, quật cường đầy vẻ chống đối.

"Con yêu David. Cả đời này con chỉ yêu một mình anh ấy."

"Loạn ngôn."

Cùng với hai tiếng nghiêm nghị, lại một đòn roi khác quất xuống. Nhưng Heni không khóc, cũng không kêu đau. Cô chỉ im lặng chịu trận, và không ngừng lặp lại cô yêu người đàn ông của mình.

Làm công chúa hoàng tộc có gì tốt? Nhưng gấm lụa là, ăn sung mặc sướng? Học cả ngàn quy tắc lễ nghĩa. Trước đây, Heni cũng giống như vậy, tuân theo một cuộc sống đã được định sẵn.

Nhưng sau khi gặp David, cả tam quan của cô đều như bùng sáng. Hóa ra, hoàng tộc chỉ như một chiếc bể cá, và những vị công chúa hoàng tử thì giống như những con cá, cả ngày nhàn rỗi lượn qua lượn lại trong làn nước nhân tạo.

Cảm xúc không thể đâm chồi, nội tâm ngày càng lạnh nhạt.

Như bao vị công chúa hoàng tộc khác, Heni cũng có một cuộc liên hôn quốc gia. Đối tượng là bộ trưởng bộ giáo dục Mĩ - Jackson Cruz.

Hấn mê đắm vẻ đẹp của cô, hấn điên cuồng muốn chiếm giữ thể xác và trái tim của cô.

Đêm cuối cùng cô và David gặp nhau, là một đêm đầy sao.

Trên tầng thượng của trường học nơi anh giảng dạy, Heni mặc bộ váy màu xanh, tựa như màu mắt cô.

Chất vải thượng hạng rất nhẹ, hơi uyển chuyển tung theo làn gió.

"David, chúng ta không thể chạy trốn được sao?"

Giọng Heni thanh thanh, trong trẻo mát lạnh như một giọt sương sớm, rót vào lòng người đàn ông đối diện.

Mắt anh tĩnh lặng như mặt biển, mang theo vài phần u uất. Nhưng mỗi khi nhìn cô, đôi mắt ấy liền trở nên dịu dàng, chứa đựng thâm tình không che giấu.

"Không thể."

Một mình anh thì có thể, nhưng cô là công chúa, anh không thể để cô ủy khuất, cả đời trốn tránh giống như mình.

"Tại sao? Tại sao không thể?"

Heni cao giọng, nhưng cô không nhìn anh, cô ngước mặt nhìn lên bầu trời lấp lánh sao, ngăn nước mắt không chảy xuống.

"Em là công chúa. Em có trách nhiệm với người dân của mình."

Một cuộc liên hôn vốn dĩ đã không dễ hủy, đừng nói đây thậm chí còn là một cuộc liên hôn quốc gia. Trong thế giới mà mỗi quốc gia đều ngấm ngấm nhấm nhấm tìm điểm yếu của nhau để chen ép, để sử dụng vũ lực, để đàn áp quyền lợi này, công chúa bỏ trốn hủy hôn được xếp vào loại đặc biệt nghiêm trọng.

"Trách nhiệm gì đó, cũng không thể đem đặt lên vai một mình công chúa."

Hoàng tộc nhiều người như thế, tại sao lại phải là cô.

Ừ, vì cô là trưởng công chúa.

"Heni, anh hôn em được không?"

Anh hôn em được không? Cùng anh từ khi bầu trời đầy sao cho đến khi bình minh chiếu rọi, bởi vì đêm nay là đêm cuối cùng của bọn họ.

Cuộc gặp gỡ trong đêm đông tuyết bay đầy trời khi ấy đã là sai lầm rồi sao?

Tình yêu đậm chồi nảy nở trong một chiều hạ nắng vàng urom đã là lạc lối hay sao?

Cô không biết, anh không biết. Ai mà biết được cơ chứ.

Họ chỉ là muốn được ở trong tim đối phương một đời này.

Chỉ đơn giản vậy thôi.

Nếu có kiếp sau, nếu như thực sự có kiếp sau.

Cô không làm một công chúa cao cao tại thượng, anh không làm một thầy giáo trung học bình thường. Liệu họ có được gặp nhau, yêu nhau, và trọn vẹn bên nhau hay không?

Nếu như có kiếp sau, nếu trên đời thực sự có kiếp sau, nhân duyên chưa toại một đời này có thể được bù đắp hay không.

Có thể hay không...

***

"Heni, em nói xem. Tôi đối xử với em không tệ, thế mà em lại dám mang thai đứa con của thằng dân đen này?"

Trong phòng chỉ thấp một ngọn đèn, góc sáng góc tối, ảm đạm u tịch như lòng người. Heni quỳ dưới chân hắn, ở phía đối diện, người đàn ông cô yêu bị trói vào ghế, máu nhỏ từng giọt xuống nền.

"Jackson. Tôi xin ngài dừng lại. Anh ấy sẽ chết mất."

"Chết? Tôi sẽ không để cho hắn chết dễ như vậy"

Jackson nói xong, con dao trên tay hắn lại lao tới, cắm vào bả vai của người đàn ông kia.

"Không."

Heni tuyệt vọng hét lên, mắt cô bị che phủ bởi một tầng nước, trái tim muốn nổ tung, từng tế bào trên người đều như muốn gào thét.

"Jackson. Tha cho anh ấy. Tôi sẽ không bao giờ dám cãi lời ngài nữa. Tôi sẽ phục vụ ngài thật tốt, làm ơn tha cho anh ấy."

Hắn nhìn xuống, tay nâng cằm cô, hơi dùng lực bóp chặt.

"Công chúa của tôi, người hoàng tộc nếu nhìn thấy em quỳ gối xin giữ lại mạng sống cho một người đàn ông, không biết nên có cảm nghĩ gì."

Heni nhú đôi lông mày, môi cô hơi cong lên, ở góc phòng bên kia, chiếc máy quay vẫn còn đang thu lại hình ảnh trong phòng.

Nước Mĩ không biết, nước Anh cũng không biết, Jackson Cruz là một con ác quỷ. Chỉ mình Heni biết, chỉ mình Heni hận.

Thế giới không ai tin cô, không ai đủ can đảm bước vào bóng tối ấy để cứu cô.

"Công chúa nhỏ, em có thích lửa không?"

Jackson đột nhiên hỏi một câu không liên quan, giọng hân hân lạnh lẽo, chứa đựng sát khí.

Lúc này một gã vệ sĩ bên ngoài xách tới một thùng chất lỏng, trực tiếp dội thẳng lên người đàn ông bị trói ở ghế.

Người kia đã sớm đau đớn đến bất tỉnh, bây giờ lại nheo nheo đôi mắt mờ đục, thần trí dường như cũng không còn rõ ràng nữa, giọng nói của anh hơi thấp, nhỏ mà nghiêm nghị.

"Heni, đứng lên."

Không gian lặng đi một chút, Heni vùng vẫy khỏi bàn tay đang siết lấy người cô, gắng gượng đứng thẳng.

Người đàn ông nhìn thấy như vậy, liền nở một nụ cười yếu ớt. Vàng sáng mờ nhạt hắt xuống thân thể anh bỗng nhiên như vì nụ cười này mà phát quang.

Tiếng Jackson cười hào sảng trong bóng tối, hắn châm một điếu thuốc, đốm sáng đỏ rực, nhưng hắn không hút, trực tiếp ném về phía người kia.

Đốm sáng chạm tới xăng thì rất nhanh phản ứng, một ngọn lửa bùng lên, càng ngày càng dữ dội. Những lời cuối cùng của người đàn ông không phát ra âm thanh, chỉ dùng khẩu hình, sau đó bị ngọn lửa nuốt trọn.

Nhưng Heni đã nghe thấy rồi, tim cô vỡ rồi. Ngọn lửa phản chiếu trong đôi mắt xanh biếc của cô, rơi vụn xuống cõi lòng, thiêu cháy cảm xúc, cuối cùng chỉ để lại những tàn tro lạnh lẽo, tịch mịch.

Jackson nhìn qua bên cạnh, sự tĩnh lặng của Heni khiến hắn hơi ngờ vực. Không phải lúc này cô nên gào khóc thảm thiết, nên phẫn uất, trừng trừng nhìn hắn bằng ánh mắt căm hận không thể một dao đâm chết hắn hay sao?

Ngọn lửa cứ vụt sáng lên rồi lại yếu dần đi, cơ thể trong đám lửa tuyệt nhiên không hề phát ra một tiếng động nào, giống như một cành cây khô bị đốt cháy chứ không phải một cơ thể sống.

Một bàn tay đột ngột siết lấy hông cô, kéo cô vào lòng.

"Công chúa nhỏ, nhìn đi. Có phải ngọn lửa này rất đẹp không? Nếu em chống đối tôi, mỗi ngày tôi đều có thể đem một ngọn lửa như thế tặng cho em. Em có muốn không?"

Ý tứ uy hiếp rất rõ ràng, nếu cô không làm hắn hài lòng, từng người một bên cạnh cô đều không có kết cục tốt đẹp.

Jackson kéo tay cô.

"Đi. Cùng tôi đi loại bỏ thứ nghiệt chủng này."

Heni không cố thoát khỏi hắn, nhưng lúc giọng cô cất lên cũng khiến Jackson tự phải dừng chân.

"Để tôi sinh đứa bé."

"Em nói cái gì?"

"Để tôi sinh đứa bé. Nếu tôi không thể yên ổn sinh đứa bé này, tôi sẽ tự sát."

"Em dám uy hiếp tôi?"

"Heni Wettin.S - công chúa Anh Quốc. Tôi chẳng có gì là không dám. Con người muốn sống thì khó, muốn chết thì đơn giản. Ngài có muốn thách thức tôi?"

Hắn đột nhiên bật cười, ánh mắt quỷ dị dừng lại ở bụng cô.

"Được. Tôi sẽ để em sinh nó ra."

Còn chuyện sau khi sinh ra nó vì sao lại chết, thì hấn không chắc. Hấn kêu người thu lại máy quay ở góc phòng, tháo thẻ nhớ đặt vào tay Heni.

"Nào, quà tặng cho em. Đừng bao giờ quên ngày hôm nay."

Hấn quay lại cảnh thiêu sống người đàn ông cô yêu trước mặt cô rồi lấy nó làm quà tặng cho cô. Heni cảm thấy như cả bầu trời đều đang đổ sụp dưới chân mình, tay cô run lên siết chặt chiếc thẻ nhớ nhỏ màu đen.

Jackson Cruz, nhất định có một ngày cô lỗi hấn cùng nhau xuống địa ngục.

Heni bước đi phía sau Jackson. Sau lưng cô, ngọn lửa đã dần lụi tàn.

Lời cuối cùng của người đàn ông cô yêu như một hạt mầm rơi vào tâm trí cô, cắm vào một khóm rễ quật cường, như một luồng sáng chiếu xuống mảnh hồn tưởng như đã hoang phế của cô.

Anh nói: "Enda là tên con trai của chúng ta."

Enda- Cánh chim tự do.

Tự do là thứ mà cả anh và cô đều không có được, vậy thì hãy để con trai thay họ nhận lấy. Mọi nhân duyên này không sai, chưa bao giờ là sai lầm.

Bởi vì họ đã có với nhau một đứa con trai, một sợi dây liên kết tình yêu, một minh chứng rõ ràng nhất.

"Enda Wettin.S"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101

Enda lên 5 tuổi, là một cậu bé trắng trẻo, sự non nớt trên gương mặt không che đi được những đường nét đẹp như tranh. Cả ngày ở trong một căn phòng nhỏ, đọc vô số sách.

Đúng vậy, 5 tuổi đã có thể đọc sách, khả năng tiếp thu vô cùng nhạy bén, không biết là phúc hay họa, chỉ biết nhờ có tài năng thiên bẩm này, cậu bé vốn đã yên tĩnh lại càng một mực yên tĩnh hơn.

Lúc Heni trở về phòng, thấy cậu con trai nhỏ của mình ngồi trên giường, ánh mắt chăm chú vào trang sách trước mặt, nắng bên ngoài chiếu xuống từ khung cửa sổ xuống mái tóc cậu.

"Enda."

Heni khẽ gọi một tiếng, cậu bé ngẩng lên nhìn thấy cô, vội buông quyển sách trên tay rồi nhảy xuống đất.

"Hôm nay con đọc sách gì?"

"Thế chiến II"

Cô xoa đầu Enda, kéo cậu bé ngồi lại giường.

"Để mẹ đọc cùng con nhé."

Enda không đáp lời, cậu nhìn lên cổ cô, những vết đỏ hồng vô cùng rõ ràng, một vài chỗ vẫn còn hiện rõ dấu răng cắn. Heni phát hiện ánh mắt của con trai, hơi lúng túng kéo lại cổ áo, nếu cậu bé hỏi lúc này, cô cũng không biết phải giải thích thế nào. Nhưng Enda không hỏi về chúng.

Từ khi cậu bé bắt đầu nhận thức được xung quanh, cậu chưa từng thắc mắc quá nhiều. Không hỏi vì sao Heni thương vợ và bỏ đi khi một người đàn ông nào đó gọi cô, người không phải ba cậu. Không hỏi vì sao Heni mỗi ngày đều mệt mỏi, cố gắng mỉm cười với cậu nhưng đôi mắt cô rất buồn, trống rỗng. Không hỏi ba cậu ở đâu, tại sao không ở cùng bọn họ. Đáng sợ nhất là, Enda cũng chưa từng cô là ai, cậu là ai, tại sao họ ở nơi này, giam cầm linh hồn trong bốn bức tường xám ngắt.

Cảm xúc của Enda, cùng với Heni, mỗi ngày như vậy chết đi một chút.

Cho tới ngày sinh nhật 6 tuổi của Enda, tối hôm ấy trời không trăng không sao, màn đêm đen đặc mịt mù, hơi sương lạnh lạnh phủ trên từng tán lá, những tầng kiến trúc đồ sộ khoác trên mình vẻ cô tịch u ám.

"Tiểu công chúa, nghe nói hôm nay là sinh nhật lần thứ 6 của con trai em."

"Đúng vậy."

"Ồ. Vậy tôi cũng nên có quà cho thằng bé."

Giọng điệu người đàn ông trở nên hung ác, đôi mắt hằn sáng lên tia nham hiểm, khiến Heni bất giác lùi lại một bước.

Lúc này, một tay vệ sĩ kéo theo Enda vào phòng, phía sau còn có một người đàn ông mập mạp.

Bộ trưởng bộ quốc phòng, tại sao ông ta lại ở đây?

Đôi lông mày thanh tú nhíu chặt, lòng bàn tay cô đỏ mề hôi lạnh, hai chân có chút run rẩy. Heni hít một hơi thở sâu, nhìn qua Enda, cậu bé không hề có phản ứng sợ hãi, trái lại vô cùng điềm tĩnh, vẻ điềm tĩnh giống như ba cậu khi đối diện với người đàn ông này hơn 6 năm trước. Lòng cô bất giác đau đớn.

"Cậu ra ngoài trước đi"

Jackson ra lệnh cho tay vệ sĩ, rồi bình thản ngồi trên ghế sofa, bộ dáng như một vị thần nhìn xuống, ở phía bên kia gã đàn ông mập mạp với chức danh bộ trưởng bộ quốc phòng đang tiến về phía Heni với ánh mắt háo sắc thêm thường.

"Ông định làm gì?"

Heni giống như một con nhím, lập tức xù ra những chiếc gai sắc nhọn, ánh mắt cô lạnh lẽo.

"Tiểu công chúa, nào qua đây để tôi thương em"

Heni đưa ánh mắt nhìn qua Jackson, chỉ thấy hắn đang bày ra bộ dạng vui vẻ xem kịch.

"Jackson."

Heni hạ giọng gọi hắn, tận sâu trong đáy lòng vẫn hi vọng hắn chỉ là bày vẽ trò đùa một chút. Nhưng không, Jackson vẫn đang uống rượu, hắn uống chậm rãi, từ tốn, ánh mắt chăm chăm nồng đậm như xuyên qua chất dịch màu vàng, phóng thẳng vào tâm trí cô, tạo ra một tiếng nổ khiến hai tai cô ù ù.

Hắn ở trong ngày sinh nhật của con trai cô, đem cô cho người khác cưỡng hiếp? Hắn muốn con trai cô nhìn thấy cô dơ bẩn, muốn đẩy thằng bé xuống vực sâu không có cách nào ngăn đầu?

Hắn là đang muốn như vậy?

"Enda, nhắm mắt lại."

Giọng Heni vang đến. Ngay lập tức được nối tiếp bởi lời nói lạnh lẽo khác.

"Thằng bé sẽ không."

Enda sẽ không nhắm mắt, giống như người ba ngoan cố của cậu. Hắn biết rõ điều này, hắn tin cô cũng biết rõ.

Nụ cười của Heni chưa bao giờ tuyệt vọng như thế, chưa bao giờ đau đớn như thế, ánh mắt cô tối sầm lại.

Cho đến khi người đàn ông kia thô bạo chiếm đoạt Heni, cũng là lúc từng giọt máu đỏ rơi xuống nền nhà, cô cắn môi mình đến bật máu để không phát ra bất cứ tiếng động nào, vị tanh xộc vào khoang miệng.

"Đoàng!Đoàng!"

Hai tiếng sừng vang lên, mùi máu tanh ngày càng nồng đậm. Ở bên ngoài, vài tiếng gõ cửa truyền tới, rất có tiết tấu.

"Ngài ổn chứ?"

"Không sao, chỉ là một con đàn bà không nghe lời thôi."

Giọng của bộ trưởng bộ quốc phòng vọng ra, bên ngoài cũng không còn động tĩnh gì nữa. Máu chảy từ sofa xuống nền, người đàn ông vẫn còn mờ to hai mắt. Hai viên đạn một xuyên qua não bộ, một găm vào tim đã cướp đi mạng sống của hắn.

Trên tay Enda, khẩu súng như vẫn còn tỏa ra một làn khói mỏng, cậu đứng yên tĩnh dưới ánh đèn mờ, lại giống như mang vị thể hiện ngang điềm tĩnh của ba mình, nòng súng vẫn đang hướng thẳng tới gã bộ trưởng.

Hiển nhiên, tình thế đã đảo ngược. Ban nãy chỉ cần gã hô một tiếng, thì hai phát súng tiếp theo sẽ là nhắm đến gã.

"Enda, con...."

Không. Không phải con trai cô. Cậu bé có gương mặt băng giá, đôi mắt tĩnh lặng chết chóc kia không phải con trai cô. Còn khẩu súng trên người cậu, vì đâu mà có.

"Ra khỏi người mẹ tôi."

Chất giọng của Enda còn khá non nớt, nhưng âm điệu rõ ràng không hề có một tia cảm xúc nào, ít nhiều thể hiện sự lạnh nhạt.

Gã bộ trưởng run người thoái lui, kéo lại chiếc quần đã tụt đến đầu gối.

"Mẹ, chúng ta cần trói hắn lại trước."

Heni trở nên ngây ngốc làm theo, dưới sự đe dọa từ nòng súng trên tay Enda cuối cùng gã bộ trưởng bị trói chặt chân tay, miệng cũng bị nhét một tấm khăn, không hề phát ra tiếng động.

"Con biết kế hoạch của người rồi."

Heni sững sờ nhìn cậu, con trai cô vừa mới nổ súng giết chết bộ trưởng bộ giáo dục Mĩ. Liệu cậu nhóc có thể tưởng tượng hết được sự nghiêm trọng của việc này? Nhưng đến khi diện với đôi mắt xanh biếc yên tĩnh của Enda, cô thấy bản thân mình mới giống như một đứa trẻ yếu đuối và ngu ngốc.

Kế hoạch của cô, đúng vậy. Heni đã chờ suốt 6 năm cho ngày hôm nay.

Để Enda theo đường hầm thoát ra khỏi nơi này, mạng lưới thuốc nổ được đặt ở khu biệt thự theo ba góc. Đợi khi Enda ra tới bên ngoài, Heni cùng bảo mẫu và quân gia sẽ châm lửa. Đó chính là kế hoạch của Heni. Sáu năm, cô dùng 6 năm để bồi đắp cho kế hoạch này, dùng bao nhiêu lần bị cưỡng chế hành hạ, bao nhiêu nước mắt uất hận để đánh đổi lại tự do cho Enda.

Thế nhưng cô không ngờ tới, Enda đã biết hết mọi việc và cũng có kế hoạch riêng của cậu bé.

Hơn 213 cuốn sách hóa học đã đọc, 342 cuốn sách về vũ khí, 90 cuốn sách y học và còn nhiều lĩnh vực khác. Enda tiếp thu vào não bộ một khối kiến thức đồ sộ về thế giới. Sự hiểu biết của bé hoàn toàn không dừng lại ở con số 6 tuổi.

"Mẹ, chúng ta cùng ra khỏi đây."

Hiếm khi Enda nói chuyện với Heni nhiều như vậy, cậu luôn luôn im lặng. Nhìn vào mắt con trai, Heni bắt gặp sự nghiêm túc, chân thành, và cả trưởng thành trong đó. Nhìn vào mắt Enda, Heni nhìn thấy David, nhìn thấy tình yêu của hai người, và dường như cũng nhìn thấy cả kết cục bi thương 6 năm trước.

"Nếu con đã biết kế hoạch rồi, vậy thì phải làm theo kế hoạch."

"Không."

"Enda, nghe mẹ nói. Con phải sống. Con phải có được tự do. Con có hiểu không?"

Sáu năm rồi, cô biết con trai mình không hề được sinh ra và trưởng thành theo một cách bình thường giống như những đứa trẻ khác.

"Mạng sống của con, là ba con dùng sinh mạng đánh đổi. Tự do của con, làm mẹ con dùng sinh mạng đánh đổi. Con phải tiếp nhận, không được chối bỏ. Enda, ra khỏi đây rồi, con không phải hoảng từ Anh quốc, không cần sống vì người nào. Con sẽ gặp người con gái con yêu, sống cuộc sống con muốn. Đó là hạnh phúc của con, là hạnh phúc của ba và mẹ. Con có hiểu không?"

Câu chuyện tình yêu họ không thể viết tiếp, chỉ có thể dùng hết sức để con trai mình có cơ hội được sống và được yêu đúng nghĩa thì có gì là sai cơ chứ.

"Mẹ."

"Không còn thời gian đâu"

Heni giật lấy khẩu súng trên tay Enda, lúc ôm cậu bé vào lòng đột nhiên có cảm giác không đúng.

"Enda, con điên rồi."

Lúc Heni cởi phanh chiếc áo khoác gió của cậu, người cậu bé đang quấn hai vòng toàn thuốc nổ. Đột nhiên, cô bật khóc, giáng vào mặt Enda một cái tát.

"Con điên rồi, tại sao."

"Cái chết không đáng sợ. Ít nhất, không đáng sợ bằng việc sống mà như đã chết."

Không gian bỗng chốc lặng thinh, Heni vội vàng tháo vòng thuốc nổ trên người cậu xuống. Một đứa trẻ 6 tuổi, cần bao nhiêu tuyệt vọng, bao nhiêu dũng khí, bao nhiêu trí tuệ mới nghĩ ra những thứ này, mới đưa ra những quyết định này cơ chứ.

Heni đẩy Enda đi về phía cửa sổ.

"Trèo từ đây xuống, chỗ này là góc chết của camera, bới lớp đất dưới gốc cây táo lên, chính là lối ra ngoài. Trong đó mẹ để sẵn một chút đồ ăn khô, có cả dao và súng. Nhanh lên."

"Mẹ."

Heni hôn lên trán Enda, nước mắt cô chảy xuống. Cô chạm đến chiếc vòng trên cổ Enda.

"Trốn tới Trung Quốc, tìm đến Triệu gia, đưa cho Triệu phu nhân xem chiếc vòng này, con sẽ được giúp đỡ"

Lúc Enda trèo ra ngoài cửa sổ, Heni lau sạch nước mắt trên mặt.

"Enda, dùng trí tuệ của con, dùng sự can đảm của con, dùng cả tình yêu thương và lòng hận thù. Nhất định phải chạy trốn, đừng quay đầu lại. Nhất định con phải sống. Bởi vì, con xứng đáng có được tự do."

Màn đêm nuốt chửng thân hình nhỏ bé của cậu.

Ước chừng khoảng 30 phút sau, hai tiếng súng vang lên phá vỡ không gian.

"Bộ trưởng, ngài có ổn không?"

Người bên ngoài dường như cảm nhận được điều bất ổn, sau câu hỏi thì trực tiếp đẩy cửa xông vào.

Rất nhiều máu loang lổ trên sàn nhà, hai vị bộ trưởng đều bị sát hại. Heni đứng gần cửa sổ, cô bình tĩnh nở một nụ cười, lạnh lẽo mà trong vắt.

Tình huống không thể tưởng tượng tới, đám vệ sĩ chuyên nghiệp cũng có chút dờ dẩn trong vài giây, sau đó mới có tiếng lên nòng súng, hướng về phía Heni.

Một đám người đều không biết, ngôi nổ đã được châm rồi, ngay khi họ đẩy cửa bước vào phòng. Ở hai hướng còn lại, bảo mẫu và quản gia nghe thấy tiếng súng của cô, chắc cũng đã vừa vận châm ngòi.

3...

2...

1...

Heni lăm bắm đếm trong miệng, viên đạn từ phía đối diện phóng tới, xuyên qua ngực cô.

Đừng!

Một tiếng vang dội cực đại, Heni ngã ra ngoài cửa sổ, nụ cười trên môi cô vẫn nguyên vẹn.

Cả khu biệt thự đồ sộ nổ vang, tựa một đóa hoa lửa khổng lồ, vàng rực, phát sáng trong màn đêm tối tăm. Chiều sáng cho linh hồn của cô đi gặp anh.

Chiều sáng cho Enda của cô thoát khỏi vực tối, đi về hướng mặt trời.

Enda, mẹ yêu con.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

Nơi này là một khu rừng, cơn mưa kéo dài khiến nhiệt độ hạ xuống thấp hơn, chỗ Enda đang ngồi là một hang động tự nhiên.

Vết thương trên mặt lại đau nhức, vì không được chữa trị đàng hoàng nên có vẻ đã bị nhiễm trùng, vai trái của cậu bé cũng trật khớp, sức lực chẳng còn lại bao nhiêu.

Cậu không xác định được thời gian mình chạy trốn đã qua bao lâu, chỉ biết nó rất dài.

Vì đang bị truy nã, không thể lên máy bay tới trung quốc, cũng không có cách dùng phương tiện giao thông nào, Enda chỉ có thể đi bộ.

Khi mệt sẽ kiếm một chỗ kín đáo ngủ, đôi thì ăn đồ thừa từ những khu ổ chuột, những vết thương lớn nhỏ trên người ngày một nhiều. Nếu cậu may mắn, sẽ gặp ai đó không biết hình cậu trên tờ truy nã, và bố thí một chút đồ ăn ngon lành thật sự

Enda nhìn ra bên ngoài, cơn mưa vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Cậu luôn thích việc đi ngang một khu rừng, cậu có thể tìm thấy trái cây có thể ăn được ở đây, bẫy thỏ hoặc chuột, cũng như tìm kiếm được vài lá thảo dược có thể cầm máu hoặc giảm đau.

Nguồn kiến thức khổng lồ trong đầu cậu đều được lọc lại, vận dụng tới đa hết mức có thể để sống sót qua từng ngày.

Trung Quốc, Triệu gia, cậu nhất định phải tới được nơi đó.

Cậu thích một khu rừng, nhưng cậu cũng ghét những cơn mưa, nó lạnh và khiến cậu chỉ có thể ngồi im ở một chỗ. Enda luôn cảm thấy thời gian của mình luôn là không đủ, cậu có thể bị bắt hoặc bị giết chết bất cứ lúc nào.

Giống như đêm hôm qua khi cố trốn thoát khỏi một con sói, Enda đã tưởng đến đây là kết thúc. Cậu không bị giết chết, nhưng việc có một vết thương lớn đau nhức và cái vai trật khớp chẳng hay ho chút nào.

Enda dốc ngược chiếc balo, những vật dụng lộn xộn bên trong rơi cả xuống nền.

Một nửa chiếc bánh mì dòn, hai khẩu súng ngắn, dao, bản đồ, la bàn, một bộ quần áo nhàu nát, vài cành lá đã ngả sang màu vàng...cùng nhiều thứ chẳng xác định được.

Nhưng tất cả bọn chúng đều có nhiệm vụ giúp cậu sống sót.

Cậu nhớ chiếc balo này đã từng đầy đủ thể nào khi cậu ôm nó chạy dọc theo con đường hầm thoát khỏi căn biệt thự của Jackson.

Mẹ, cậu nhớ mẹ.

Đó là sợi dây trói buộc và đập tan ý nghĩ buông bỏ của cậu trong những đêm tối lạnh giá đơn độc, trong cơn đói cồn cào thắt ruột gan, trong những cuộc chạy trốn, trong cả những trận sốt cao, những vết thương đau đớn nối tiếp nhau.

Kỉ ức của Enda trở nên lộn xộn, thi thoảng ở một vài khoảnh khắc, cậu không biết mình là ai, tại sao mình phải chạy trốn.

Cậu chỉ biết cậu phải tới Trung Quốc, gặp Triệu phu nhân, vì mẹ.

Nhưng khi giật mình tỉnh khỏi cơn mê man, những luồng ký ức nóng rẫy sẽ nối nhau ập tới.

Một chiếc lồng dưới hình hài một căn biệt thự, một con quỷ trong vỏ bọc một người đàn ông. Hại chết ba cậu, giam cầm mẹ cậu, bẻ gãy đôi cánh tự do cả bà, tước đoạt đi quyền trưởng thành như bao đứa trẻ bình thường của cậu.

Và cậu biết, cậu cần phải sống sót.

Mùa đông năm thứ hai, Enda 7 tuổi.

"Cháu tìm ai?"

Cô gái trẻ ở phòng tiếp tân nhìn Enda bằng ánh mắt ngờ vực. Cậu bé rất gầy, chiếc áo khoác cũ nát và bốc mùi, trên mặt dán một chiếc băng gạc lớn, không nhìn rõ diện mạo, tay phải xách một chiếc balo nhỏ lấm lem, cơ thể như đang run rẩy, nói bằng tiếng Anh.

"Triệu...triệu phu nhân. Cháu muốn gặp Triệu phu nhân."

"Chủ tịch phu nhân không có ở đây."

Nhân viên của Đại An từng người từng người đều có nhân cách rất tốt, dù thấy Enda có bộ dạng như vậy nhưng cũng không hề tỏ thái độ khinh thường hay gọi bảo vệ đuổi cậu ra ngoài.

Hơn nữa, chủ tịch phu nhân của bọn họ thường làm từ thiện cho rất nhiều trẻ em ở cô nhi viện, cũng không phải lần đầu có đứa trẻ đến tận tập đoàn tìm bà. Ban đầu đúng là nhân viên không thể cho một đứa trẻ không rõ lai lịch ngồi đợi chủ tịch phu nhân, nhưng sau đó bà phát hiện ra, liền nghiêm túc khiển trách bọn họ một trận. Từ đó đến nay, người già và trẻ con muốn tới gặp chủ tịch phu nhân, đều rất được đãi ngộ.

Ai bảo chủ tịch phu nhân của bọn họ khác người, đến chủ tịch còn phải sợ.

"Cháu có muốn vào phòng đợi không?"

Bệnh của thiếu gia Triệu Minh đột ngột trở nặng, bệnh viện vừa gọi điện báo, vì vậy chủ tịch và chủ tịch phu nhân sẽ không thể lập tức trở về tập đoàn.

Enda ở trong phòng đợi, kiên trì đợi suốt 11 tiếng. Sau đó, cuối cùng cậu cũng gặp được Triệu phu nhân.

Đó là một người phụ nữ đẹp, ánh nhìn hiền hòa, nhưng đáy mắt lại ẩn hiện bi thương cùng cực. Gặp Enda, nhìn vào đôi mắt xanh biếc có vài phần quen thuộc của cậu, sợ bản thân dọa đến cậu, bà vẫn cố gắng nở một nụ cười.

"Cháu là ai?"

Enda lúc này mới tháo chiếc vào trên cổ đưa cho Triệu phu nhân. Ánh mắt bà lập tức biến chuyển.

"Mẹ bảo chỉ cần tới gặp Triệu phu nhân, cháu sẽ được giúp đỡ."

Không gian bỗng dưng như lặng xuống.

"Cháu là Enda? Con trai của công chúa Heni."

Enda nhìn bà, bình tĩnh gật đầu.

Triệu phu nhân đột ngột khom người ôm chầm lấy cậu.

Trời ơi...

Ba ngày sau, Enda được dẫn tới một phòng chờ, cùng Triệu chủ tịch và Triệu phu nhân.

Bên cạnh là phòng phẫu thuật, con trai Triệu Minh của bọn họ đang ở trong đó, trải qua cuộc phẫu thuật trong 8h đồng hồ, kết quả thất bại.

Trong sự đau đớn mất mát quá mức lớn lao ấy, Triệu phu nhân nắm hai vai Enda, bình tĩnh hỏi cậu.

"Enda, đây là quyết định quan trọng của cuộc đời con. Và cả cuộc đời chúng ta nữa. Con đã sẵn sàng để trở thành Triệu Minh- Triệu thiếu gia chưa?"

Khiến Enda trở thành Triệu Minh lúc đó, là cách tốt nhất mà Triệu phu nhân có thể nghĩ tới để giữ lại mạng sống của cậu trước sự truy đuổi của FBI.

Ngay cả khi như thế là thiệt thòi đối với đứa con đã khuất của họ, nhưng bà nợ công chúa. Không có công chúa, thì cũng chẳng thể có Triệu gia của ngày hôm nay.

Enda bình tĩnh gật đầu, đèn phòng phẫu thuật lại lần nữa sáng lên.

Giữa mùa đông năm ấy, tin đồn thiếu gia Triệu Minh của Triệu gia tiến hành phẫu thuật thành công, trải qua một tháng điều trị hồi sức bệnh tình càng ngày càng tốt, chỉ có tính cách là càng ngày càng trầm lặng vang đi khắp nơi.

Enda ở trong phòng, bên ngoài cửa sổ tuyết vẫn rải trắng xóa khắp những cành cây. Trong gương phản chiếu một gương mặt vốn không phải là của cậu, phản chiếu đôi mắt nâu trầm lạ lẫm.

Enda tiến lại gần cửa sổ, phóng tầm mắt vào màn không trắng xóa.

Nghe nói, tro cốt của Triệu Minh thật sự được mang tới London rồi.

Bây giờ, ở Trung Quốc này, cậu là Triệu Minh, Triệu thiếu gia, sẽ không ai có thể truy đuổi tới đây nữa, không bị bắt hay bị giết.

Cậu đã sống sót.

Cậu chẳng phải là Enda nữa.

Nhưng cậu tự do. Hóa ra đây là tự do mà mẹ muốn cậu có được, vì sao lại thấy cảm xúc cứ chết dần đi từng chút ở trong lòng như vậy.

Một năm sau, sự thật một lần nữa bị FBI đào bới, đứng trước ngưỡng cửa bị bại lộ và đối mặt với ranh giới tử thần. Triệu phu nhân một lần nữa quyết định đẩy Enda về một thân phận mới.

Việc hai vợ chồng La Cao Bá trong chuyến dã ngoại cứu được một cậu bé năm ấy đều do Triệu gia sắp xếp hết thảy.

"Minh, Triệu gia tạm thời không thể bảo vệ cho con nữa. Ở La gia nhất định đừng đắc tội với ai, bình bình an an trưởng thành là được."

Sau đó từ một Triệu Minh, cậu lại trở thành La Cao Dự- con trai nuôi của La gia.

Đeo thêm một lớp mặt nạ mới cho mình, cảm giác trống rỗng một nhòai như bức cậu vào cùng cực, đục khoét thêm nhiều nỗi đau cho tâm hồn.

Tự do, cậu đã từng thực sự muốn biết tự do là gì.

Cho tới ngày hôm ấy, trong chiếc nôi mây đung đưa dưới gió, vật nhỏ hồng hào động đậy, giương đôi mắt xanh biếc, nhìn cậu rồi cười.

Cái gọi là một đời tự do mà mẹ cậu muốn cho cậu, muốn cậu nhìn thấy, hình như đã gói gọn trong một khoảnh khắc đó.

Đúng không?

Là em, La Thư Anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Trong bóng tối, nước mắt La Thư Anh rơi trong vòng tay mạnh mẽ nóng bỏng của Triệu Minh. Anh mở cánh cửa tiềm thức cho cô vào đó, dẫn cô đến căn phòng của hai mẹ con anh, nơi có cậu bé ngày ngày trầm tĩnh đọc sách, dẫn cô đến đêm định mệnh, cả khu biệt thự sáng bừng trong rừng lửa, anh chỉ chạy rồi chạy, mặc cho hăm đất sập dần phía sau. Dẫn cô đến dưới những tán lá, một mình anh đương đầu với rừng sâu.

Vòng tay Triệu Minh siết lại chặt hơn, lúc này có lẽ La Thư Anh chỉ cần ở Triệu Minh một cái ôm chặt như thế, hoặc phải chăng chính anh mới là người cần ôm cô trong lòng, bởi anh nhận thức được mình mới là người run rẩy.

Không một tiếng động, họ lặng lẽ ôm nhau, cuối cùng Triệu Minh hôn lên trán La Thư Anh.

"Xin lỗi"

"Xin lỗi."

Hai lời xin lỗi đồng thời vang lên, Triệu Minh tiếp lời trước.

"Xin lỗi, dọa em sợ rồi."

La Thư Anh vùi mặt sâu vào lòng anh, nước mắt nước mũi tèm lem trên làn da Triệu Minh, hơi ấm trên người anh tỏa ra, bao phủ lấy cô.

"Xin lỗi, em ước mình có thể tới sớm hơn."

Nếu như có thể, nếu như cô quay đầu nhìn anh sớm hơn, có khiến những đau đớn anh phải chịu đựng giảm đi một chút hay không.

Nếu như có thể, cô thà lựa chọn không gặp Tần Ngao ngày ấy, mặc dù y với cô từng là đoạn thanh xuân trong trẻo nhất, nhưng cũng đã thành hồi ức đau đớn nhất.

Với Triệu Minh thì không vậy, anh như tia nắng chiếu xuống cuộc đời mùa đông của cô, như dòng suối mát lạnh uốn lượn vào ngày hè, nhưng những sắc màu tỏa ra trong bầu trời xám tro.

Anh ở cạnh cô, dịu dàng kiên nhẫn, yên lặng chờ đợi.

"Dạ, anh có tin là có kiếp sau không?"

"Kiếp này sống trọn vẹn là đủ."

Anh nói đúng, kiếp này trọn vẹn là đủ. Nhưng kiếp này cô không có gì cả, lấy gì trọn vẹn với anh.

Tay La Thư Anh vươn đến chạm vào gương mặt Triệu Minh, vuốt lên hàng lông mày rậm của anh, di chuyển xuống lông mi. Đột nhiên, cô nhớ tới ngày cùng Triệu Minh đi về từ bệnh viện Bắc Kinh. Lúc ấy La Thư Anh vừa mất đi giọng nói, vừa mất đi ánh sáng, đôi chân bại liệt. Triệu Minh ôm cô trong lòng, kiên định nói: "Anh nhất định sẽ mang lại ánh sáng cho em. Đến lúc ấy có thể hứa với anh, trong mắt em chỉ có mình em được không?"

Bây giờ, trong mắt cô chỉ có mình anh.

Nửa đời còn lại, cũng chỉ có một mình anh.

Còn kiếp sau...

"Dự, kiếp sau... Nếu kiếp sau cho em đi tìm anh, nhất định tìm gặp anh sớm hơn một chút. Yêu anh sớm một chút, đem tất cả trọn vẹn một đời trao cho anh. Nhất định như thế..."

"Kiếp sau muốn làm con gái anh sao. Nghe bảo con gái tình nhân kiếp trước của ba."

Triệu Minh bông đùa một câu, La Thư Anh cảm giác được anh dường như đang cười. Sau đó, anh nắm lấy bàn tay nhỏ đang sờ loạn lên mặt mình.

"Nếu có kiếp sau, anh vẫn ở đây, chờ em đến gặp anh."

Có kiếp sau hay không, họ đều không biết.

Nhưng lời nói ra ngoài, là một lòng kiên định, tình yêu cố chấp đòi hỏi kiếp kiếp.

La Thư Anh hướng mắt nhìn ra bên ngoài, bình minh đang hé lộ, cả một vầng sáng phát quang phía chân trời.

"Bình minh đẹp thế này sẽ kéo dài được bao lâu?"

Triệu Minh kéo chăn lên cao hơn, ôm cô trong lòng.

"Ngủ đi, còn có anh ở đây."

Dù là bình minh hay bất cứ điều gì, nếu cô muốn nó, anh sẽ giữ nó lại bên cô. Chỉ cần cô ở trong lòng anh, tin tưởng anh là đủ.

Trong giấc ngủ chập chờn, Triệu Minh cảm nhận được sự tiếp xúc mềm mại của La Thư Anh, cô hôn lên trán, hôn lên mắt anh.

Anh muốn vươn tay giữ lấy, nhưng chỉ thấy cơ thể càng ngày càng nặng trĩu, chìm vào mê man. Lời cuối cùng của La Thư Anh nửa thực nửa mơ.

"Dự, lần này hãy để em bảo vệ cho anh."

Lúc La Thư Anh đến tập đoàn, Diễn Quân và Tư Á hoàn toàn bị bất ngờ.

"Chủ tịch phu nhân."

"Đưa tôi thông tin về vụ án của Dự."

Không phải là một câu hỏi nghi vấn, mà là mệnh lệnh, gương mặt được trang điểm khéo léo, đường nét thanh tú xinh đẹp, đôi mắt xanh lục trở nên lạnh lùng. La Thư Anh mặc bộ váy đen bó sát, mái tóc vàng lại được búi cao, cài vào một cây châm bạc, lấp lánh phản chiếu dưới luồng nắng vừa lọt vào phòng.

Cô ngồi ở ghế sofa, chân dài bất chéo, hơi tựa lưng vào thành ghế phía sau, dáng vẻ vừa kiêu ngạo vừa nhàn nhã, lật xem tài liệu trong tay mà sắc mặt cũng không để lộ một tia cảm xúc nào.

Diễn Quân hơi cảm thán trong lòng, khí chất thanh lạnh mà thu hút, kiêu ngạo quyền rũ lại không hề đến mức dung tục, một nụ cười trang nhã cũng ẩn chứa sát ý giết chết đối phương, người giống như chủ tịch phu nhân, tìm thêm ở đâu ra?

Với tính cách của chủ tịch, chắc chắn đã đem hết mọi chuyện kể cho chủ tịch phu nhân, nên bọn họ không hề phản đối mà lập tức đưa hết thông tin có trong tay để cô xem qua một lượt. Hơn nữa với điệu bộ của La Thư Anh ban này, hoàn toàn có bức khí khiến đối phương tuân theo, mà không cho quyền lực chọn

"Xác định được danh tính của bên thứ ba biết được về Dự chưa?"

"Xin lỗi chủ tịch phu nhân, chúng tôi vẫn chưa tìm ra."

"Mang máy tính ra đây."

La Thư Anh ném tập tài liệu xuống bàn, cũng không có ý định khiển trách hai người họ, mà chỉ nhận lấy chiếc máy tính Tư Á mang tới, sau đó bắt đầu lập trình.

Những kỹ năng máy tính cô học được đều là do Trình Vương dạy, đến Diễn Quân cũng có một vài chỗ nhìn không ra. Lại không dám lên tiếng làm phiền, chỉ có thể âm thầm cảm phục.

Chủ tịch phu nhân mà cậu biết trước đây không phải như vậy, chỉ là một cô gái yếu đuối không biết cả cách tự vệ cơ bản nhất.

Cậu đi theo chủ tịch, thực hiện bao nhiêu nhiệm vụ, có lớn có nhỏ, mà đến hơn nửa số đó là liên quan đến chủ tịch phu nhân. Cậu không nhớ rõ lần cuối cùng là lúc nào, nhưng hiện tại mới phát hiện cô thực sự đã khác trước rất nhiều, không còn là cô gái nằm trong vòng an toàn mà Triệu Minh vẽ cho cô nữa.

Cô bước ra ngoài, cô bảo vệ Triệu Minh.

Người trước mặt thao tác máy tính suốt hai tiếng đồng hồ, ánh nắng bên ngoài chiếu vào từ cửa sổ sắt đất, hắt nghiêng lên khuôn mặt cô, đẹp đẽ vô cùng. Trong lúc ấy, Diễm Quân và Tư Á tập trung họp mặt cổ động trong phòng họp.

Đại An sắp xảy ra một cuộc tranh chấp lớn, chủ tịch liên quan đến tòa pháp luật, không thể không đề ra một phương hướng rõ ràng.

Lúc hai người quay lại phòng, Tư Á đặt một tách cafe xuống bên cạnh La Thư Anh.

"Thiếu phu nhân, nghỉ ngơi một chút."

"Xong rồi."

La Thư Anh cũng vừa dừng tay, trên màn hình hiện một thanh số màu xanh, khi con số vừa đạt tới 100%, một bảng thông tin hiện ra trước mặt.

Cả Diễm Quân và Tư Á đều có vẻ không bắt ngờ, họ có linh cảm tốt rằng chủ tịch phu nhân sẽ làm được, nhưng không giấu nổi cảm phục nơi đáy mắt.

"Huỳnh Dược Phong."

La Thư Anh lúc này mới thoải mái dựa người về phía sau, cô uống một ngụm cafe nhỏ, hơi đắng ở đầu lưỡi, nhưng vị ngọt lan tới cổ họng, ấm nóng.

"Hai người có kế hoạch gì?"

La Thư Anh đột ngột lên tiếng, đáp lại cô chỉ là sự im lặng. Thú thật với tình hình trước mặt, Diễm Quân và Tư Á vẫn chưa nghĩ ra được phương án tối ưu, mà đang chờ chỉ thị của chủ tịch, không ngờ hôm nay người tới lại là chủ tịch phu nhân.

"Tôi không thể để Dự liều mạng, cũng sẽ không để anh chạy trốn thêm nữa. Tư Á, chuẩn bị đi, lần này anh ấy sẽ phải hầu tòa án Mĩ."

"Hầu tòa? Thiếu phu nhân, như vậy quá nguy hiểm."

Nụ cười của La Thư Anh nhàn nhạt, không nhìn ra ý tứ trong đó, cô hơi lắc đầu, đặt tách cafe trở lại bàn.

"Việc nguy hiểm như yêu tôi anh ấy còn dám. Hầu tòa án thì có là gì."

Không biết cô đang nói đùa hay thật, Tư Á chỉ lặng lẽ gật đầu. La Thư Anh, xoay màn hình máy tính ngược lại về phía Diễm Quân, để cậu nhìn thông tin trên đó. Đồng thời ném chìa khóa xe bên cạnh về phía cậu.

"Lái xe, chúng ta tới chỗ người này."

Trên xe, La Thư Anh nhìn vào đồng hồ, chỉ còn 2h nữa là tới giờ hẹn với Tàn Ngạo.

Lúc này, Trình Vương đang ngồi trong phòng, nhìn vào dãy kí tự chạy loạn trên màn hình.

Phá được rồi, quả nhiên là cô.

Thao tác máy tính đều là hần dạy cô, không ngờ có ngày cô dùng để đối đầu với hần. Trình Vương chợt cười, không rõ vui buồn.

Nhưng hần thật nhớ cô.

"Cô muốn gặp ai?"

La Thư Anh và Diễm Quân bị hai người bảo vệ cao lớn chặn ở cửa. Lúc Diễm Quân định lên tiếng, La Thư Anh giơ tay ngăn cậu lại, ý bảo không cần.

Đôi mắt cô bình tĩnh như mặt hồ mùa thu, nhưng sát khí trên người âm thầm khiến đối phương không dám cứng nhắc.

"Ông chủ của các anh muốn gặp tôi mà? Đúng không?"

"Cô là La tiểu thư?"

"Sai rồi. Là chủ tịch phu nhân của Đại An. Gọi tôi là Triệu thiếu phu nhân cũng được. "

Kiều ngạo như thế, thật không dễ cho người ta chút năng lực phản kháng.

"Mời vào."

Diễm Quân bị chặn ở bên ngoài, chỉ mình La Thư Anh vào phòng. Lúc nhìn tới bóng lưng người đàn ông, La Thư Anh hơi dừng bước chân, trầm mặc một chút rồi mới tiến lại gần.

Cô không cần người trong phòng mở lời, chủ động ngồi đối diện hần.

"Huỳnh tiên sinh, trăm nghe không bằng một thấy."

Họ ngồi đối diện nhau, không gian lặng đi mấy tầng.

Nụ cười trên môi Trình Vương hiện rõ thâm tình, như cả trăm lần vẫn thế.

"Đừng đóng kịch nữa, em biết là tôi mà. Đúng không?"

Nếu trên đời này có một người có thể phân biệt hai người Huỳnh Dược Phong và Trình Vương, thì chắc chắn là La Thư Anh.

Hắn luôn tin như thế.

Đến lúc này, không biết vì sao La Thư Anh cũng cười.

Bao lâu trôi qua rồi, lại giống như cách cả kiếp người. Cuối cùng họ gặp lại nhau, chỉ là không ngờ ở trong tình cảnh như thế này.

"Trà Xanh, chúng ta thương lượng được không?"

Thương lượng. Cô chưa từng dùng từ này với hắn, bởi vì cô nghĩ mình không đủ tư cách thương lượng với hắn, những thứ cô nợ Trình Vương quá nhiều, không thể lấy gì trả cho hắn.

Trước đây, mỗi lần cô gặp nạn, đều là hắn vươn tay giúp đỡ.

"Trà Xanh, giúp cho em."

"Trà Xanh, cứu em với."

"Trà Xanh, cảm ơn anh."

"Trà Xanh, em nợ anh."

"Trà Xanh, xin lỗi."

Nhưng bây giờ, cô không muốn hắn giúp cô. Mà muốn hắn giúp anh.

"Thương lượng? Lấy thân báo đáp. Em có dám không?"

Trà Xanh nhắm mắt cũng có thể đoán ra La Thư Anh muốn hắn hỗ trợ cho vụ án lần này của Triệu Minh.

Lời nói hơi ngang tàn, nhưng đáy mắt hắn dịu dàng nhìn cô, Trình Vương đột nhiên dang tay.

"Thế nào, ôm tôi một cái cũng không dám? Nói gì tới thương lượng?"

La Thư Anh trầm mặc một chút, sau đó tiến lại gần, đón nhận cái ôm của Trình Vương, chỉ là một cái ôm đơn thuần, không có đụng chạm thân thể khác, cũng không có dư vị tình ý, không có tham lam dục vọng giữa hai người. Cô biết và hắn cũng biết, La Thư Anh bây giờ đã là của Triệu Minh. Cả con người lẫn trái tim, đều thực sự thuộc về người đàn ông ấy. Thế nên, Trình Vương giành cho cô sự tôn trọng nhất định, bởi vì hắn yêu cô, trước giờ vẫn luôn như vậy.

Trình Vương xoa đầu cô, cuối cùng vẫn quyết định thành thật nói.

"Kem Dâu, tôi rất nhớ em. Thật đấy."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104

(Để cho các bạn khỏi nhẩn tin thắc mắc thì tôi trả lời luôn còn 6-7 chương là kết nha. Và tôi sẽ viết thêm vài ba cái ngoại truyện tùy vào thời gian lúc rảnh sau đó. Ờ nhưng mà không hiểu tại tôi viết phức tạp hay tại các bạn không nhạy bén mà đến giờ vẫn chưa đoán được nam chính là ai rồi cứ nhẩn tin không bỏ tôi thì tôi cũng quý luôn nha mấy má =))) Thật ra nếu các bạn chịu khó để ý chút thì sẽ nhận ra lúc nào khi viết tới nam chính tôi cũng rất ưu ái miêu tả cả khí chất lẫn nội tâm luôn.)

***

Hương trà hoa cúc phảng phất trong gian phòng, La Thư Anh ngồi đã chuyển từ vị trí đối diện sang ngồi bên cạnh Trình Vương.

Hắn đặt vào tay cô một tách trà.

"Uống thử đi, bình tâm một chút. Chuyện của Triệu Minh, anh sẽ giúp em."

Chỉ có Trình Vương mới nhận ra được nội tâm đang dậy sóng của cô.

Lúc này, điện thoại La Thư Anh đổ chuông. Cô bắt máy, phát hiện giọng Tần Ngao ở đầu dây bên kia, mi tâm hơi nhíu lại.

"Tiểu Anh, tôi chỉ muốn nhắc em nhớ buổi hẹn ngày hôm nay của chúng ta."

Khi La Thư Anh còn chưa kịp lên tiếng đáp trả, Tần Ngao cười đầy châm chọc.

"Mà, nếu là chuyện liên quan đến thằng khốn đó thì em sẽ không thể quên được đâu nhỉ."

"Tần Ngao, cẩn thận lời nói của anh."

Giọng La Thư Anh lạnh nhạt, thoáng qua mùi vị nguy hiểm. Tần Ngao không giận mà cười.

"Nếu tôi không cẩn thận thì em định làm gì tôi. Giết tôi sao?"

Lần này, La Thư Anh cười theo y.

"Giết anh? Không, tôi nào dám. Và chẳng phải cái chết thì quá dễ dàng cho anh sao? Tần thiếu gia?"

"Tiểu Anh, nếu tôi không có được em. Cũng đừng ai mong có được."

"Ồ, có cần tôi mời bác sĩ chữa bệnh ảo tưởng cho anh không?"

Lời nói của La Thư Anh càng ngày càng sắc bén, như mũi tên phóng thẳng về phía đối phương, không hề kiêng dè. Nhưng Tần Ngao cũng không vì mấy lời này của cô mà tâm trạng biến đổi, chỉ bình tĩnh kết thúc cuộc điện thoại.

"Dù sao thì, hẹn gặp lại em tại Rosia."

Tách trà trên tay bị La Thư Anh hung hăng ném vào tường, vỡ làm mấy mảnh, cô không nhận được chửi thề mấy tiếng.

"Mẹ kiếp, thằng khốn."

Trình Vương không nắm bắt được nội dung cuộc điện thoại của Tần Ngao, nhưng chỉ nhìn vào sắc mặt của La Thư Anh có thể đoán ra những lời y nói đều không mấy tốt đẹp.

Hắn lặng lẽ đặt một chiếc ly khác vào tay La Thư Anh.

"Yên tâm, toàn bộ số ly này đều có thể cho em đập."

La Thư Anh đang muốn tức giận, lại bị câu này của Trình Vương chọc cho không thể không cười. Cô nhìn đồng hồ mới phát hiện chỉ còn nửa tiếng nữa là đến giờ hẹn.

"Về vụ án của Triệu Minh..."

"Được rồi, em không cần nói nữa. Anh đã hiểu rồi."

"Vậy được, em sẽ gọi điện lại cho anh sau."

La Thư Anh nói rồi đứng dậy rời khỏi phòng, Trình Vương nhìn đến tách trà đã vỡ ở góc tường, hắn tiến lại gom những mảnh vỡ.

Vỡ rồi, giống như đoạn tình này của hắn. Trình Vương hơi trầm mặc, mảnh sứ không may cửa vào đầu ngón tay hắn thành một vết xước nhỏ.

Trước khi rời khỏi phòng giam ở Bắc Kinh, Trình Vương đã từng nói nếu như La Thư Anh biết rõ thân phận và quá khứ thật sự của Triệu Minh mà vẫn tình nguyện ở bên anh, vậy thì hắn có thể không oán không hỏi.

Hiện tại kết quả đã rõ ràng, La Thư Anh vẫn một lòng đi theo Triệu Minh.

Rõ ràng bản thân Trình Vương cũng không có gì để so đo tốt đẹp hơn Triệu Minh. Nhưng tự mình trải qua loại kết quả này, trong lòng đúng là rất đau.

Có điều đối với yêu cầu của La Thư Anh, Trình Vương nhất định giúp cô đến cùng. Là Triệu Minh cũng được, là người đàn ông nào khác cũng được, chỉ cần không phải Tần Ngao, chỉ cần cô nguyện ý ở bên người đó vui vẻ hạnh phúc, thì đối với hắn chính là một loại mãn nguyện.

Tại nhà hàng Rosia, Tần Ngao không biết đã đợi La Thư Anh từ bao giờ. Thấy bóng cô xuất hiện, hắn dơ tay lên thu hút sự chú ý, toàn thân toát ra khí phách kiêu ngạo, nụ cười kèn kieu trên môi.

"Không ngờ thiếu phu nhân của tôi còn tới sớm 15 phút cơ đấy."

La Thư Anh không muốn đôi co thêm với loại người này, cô kéo ghế bình thản ngồi xuống.

"Anh muốn nói chuyện gì?"

"Không định gọi món trước sao?"

"Không cần."

"Phong thái của thiếu phu nhân càng ngày càng dứt khoát tuyệt tình. Là ở trên người đàn ông nào học được vậy? Triệu Minh sao? Trình Vương?"

Không để cho La Thư Anh lên tiếng, Tần Ngao tiếp tục châm biếm

"Hay còn có một người đàn ông nào khác mà tôi không biết?"

La Thư Anh đối với mấy lời này, nụ cười ngược lại càng thêm phần tao nhã.

"Đàn ông bên cạnh tôi nhiều như thế, có liệt kê cũng không thể kể hết trong một ngày."

Sắc mặt Tần Ngao thoáng sa sầm lại, rồi rất nhanh trở về trạng thái ban đầu. Cô không muốn dây dưa với y, nhưng y lại càng muốn cùng cô bõn cọt.

"Tiểu Anh, tại sao em không chịu hiểu trên đời này, chỉ có vị trí Tần phu nhân là hợp với em."

La Thư Anh bật cười, đôi mắt cô chột sáng như lưu ly, giọng nói lạnh lạnh sắc bén.

"Ồ? Vị trí thấp kém đó mà cũng hợp với tôi? Xin lỗi Tần thiếu gia, nhưng so với làm Tần phu nhân, tôi càng thích làm Triệu phu nhân hơn."

Tần Ngao hơi nhíu mày, y đẩy về phía La Thư Anh một bì hồ sơ.

"Tiểu Anh, Triệu Minh không phải là người em có thể ở cạnh được đâu. Rời khỏi hắn đi."

La Thư Anh liếc mắt xuống món đồ hắn đưa.

"Vậy thì xin hỏi Tần thiếu gia, ai mới là người tôi nên ở cạnh đây? Anh sao?"

Trong mắt Tần Ngao lúc này, cô nhìn không ra một tia đùa cợt, cũng không có vẻ cuồng luyện tàn ác như thường lệ, trái ngược dường như là đang thành thật nói với cô.

"Tiểu Anh, người như Triệu Minh không xứng."

Đôi tay Triệu Minh vấy đầy máu tanh, cũng không biết đã làm ra bao nhiêu loại chuyện, đều là dùng cách thức tàn nhẫn và gian dối nhất để sống sót và trưởng thành, rồi hắn cũng sẽ phải trả giá cho những tội ác của mình. Sao La Thư Anh có thể lựa chọn con người như vậy.

La Thư Anh không có ý định xem tài liệu mà Tần Ngao vừa mới đưa cho. Cô bình tĩnh đẩy nó ngược lại về phía y.

"Người tôi đã chọn, thì không cần phải bàn tới xứng hay không xứng"

Nếu nhất định phải bàn, thì cô mới là người không xứng ở bên cạnh Triệu Minh. Và Tần Ngao mới là người không xứng để đem ra so sánh với Triệu Minh.

Những nỗi đau anh đã trải qua, những cơn ác mộng dẫn dắt anh từng đêm, những tuyệt vọng cùng cực trong lòng Triệu Minh, là thứ không ai trên đời có thể hiểu được.

La Thư Anh không cố gắng thấu hiểu chúng, cô chỉ muốn bù đắp cho anh, cô chỉ muốn xoa dịu tổn thương trong lòng anh.

Giống như việc anh đã kiên trì bảo vệ cô, kiên trì chờ đợi và yêu thương nuông chiều cô.

"Tần Ngao, người tôi đã yêu bằng tất cả trái tim và nhiệt huyết thanh xuân là anh. Tôi đừng đập lộn tiết kiệm để lấy tiền mỗi ngày đều qua ăn kem MC Donald chỉ mong gặp anh. Tôi từng thấy tim mình đập loạn lên mỗi khi nhìn thấy anh đứng ở cổng lớn, dù người anh chờ để chung đường đi học không phải là tôi. Tôi từng cảm kích biết bao khi anh cứu tôi ở dưới hồ nước. Tôi từng lén lút nhìn anh như một đứa nhỏ say mê ngắm nhìn vì tinh tú sáng nhất trên bầu trời. Tôi từng nghĩ mình là cô dâu hạnh phúc nhất trên đời vào ngày cùng anh bước chung lễ đường. Thực sự, tôi đã từng yêu anh như thế đấy."

Nhưng tất cả cũng chỉ là đã từng...Tôi không còn yêu anh nữa, anh có hiểu hay không?"

Đã rất lâu rồi La Thư Anh mới lại nói nhiều với Tần Ngạo như thế, có thể chỉ bởi cô vừa bắt gặp một tia chân thành thoáng qua trong mắt y.

La Thư Anh biết, y đối với cô còn tình.

Bất kể y đã từng tàn độc, ngu xuẩn, nhẫn tâm với cô bao nhiêu. Bất kể cô đã từng hận thù, căm ghét, phẫn nộ cùng y bao nhiêu.

Bất kể thanh xuân của họ, hôn nhân của họ, quá khứ của họ đau thương thế nào.

Họ đối với nhau, là còn tình. Nhưng chữ tình ấy lại không giống nhau.

Tần Ngạo nhận ra y yêu cô khi đã muộn màng.

Còn cái tình trong lòng La Thư Anh, vĩnh viễn chỉ có thể dừng lại ở đoạn hồi ức ở lần đầu gặp chàng thiếu niên cao ngạo khí phách, nụ cười trong sạch và đôi mắt kiên định sáng ngời. Vĩnh viễn đã dừng lại ở đó.

La Thư Anh không yêu Tần Ngạo nữa, cũng không hận y nữa.

Chân chính buông tay một người, chính là không còn bận lòng, cũng chẳng đặt chút tâm tư. Cứ như vậy lướt qua, sống tốt phần đời còn lại của mình là được.

Đối với La Thư Anh, phần đời còn lại mà cô muốn trân trọng thật tốt, yêu thương thật nhiều ấy chính là Triệu Minh.

Đối với La Thư Anh, báo ứng lớn nhất mà Tần Ngạo nhận được, chính là đã yêu cô.

Yêu người không yêu mình, mỗi một giây phút đều sẽ là bi thương. Cô đã trải qua, sao có thể không hiểu.

Lúc La Thư Anh định rời đi, Tần Ngạo đột ngột kéo lấy tay cô.

"La Thư Anh, cuộc đời này của tôi chưa từng muốn thứ gì mà không có được."

"Thế à? Vậy thì mong anh có thể tập làm quen với cảm giác muốn có được mà không cách nào đạt được đi. Bởi vì tôi chính là ngoại lệ đó."

"Tại sao nhất định phải là Triệu Minh? Hắn có thứ gì mà tôi không có? Em muốn điều gì, tôi đều có thể cho em."

Không gian im lặng một lúc, Tần Ngạo nghe thấy La Thư Anh thở hắt một hơi, cô bình tĩnh hỏi y.

"Anh có biết năm nay tôi bao nhiêu tuổi không?"

"Sắp 24."

"Đúng rồi. Sắp 24. Từ khi tôi còn là một đứa trẻ đến khi tôi 24 tuổi. Kiên định yêu thương, một lòng bảo vệ, nuông chiều tận cùng. Chỉ duy có người đàn ông ấy. Anh hỏi tôi Triệu Minh có cái gì? Tiền bạc nhiều hơn anh ư? Thông minh khí phách hơn anh ư? Không đâu"

Dừng một chút, Tần Ngạo có thể nghe ra sự cảm kích chân thật trong lời nói của La Thư Anh.

"Nhưng mà 24 năm thanh xuân ấy. Anh có hay không?"

Cô gạt tay mình ra khỏi tay Tần Ngạo, từng bước đi vững vàng, tiếng giày cao gót chạm trên nền nhà, âm thanh như rơi vào lòng người, trống trải lạnh lẽo.

"La Thư Anh, kể cả tôi không kiện hắn, thì sớm muộn FBI cũng sẽ tìm tới hắn. Em và hắn sẽ không có kết quả tốt."

Tần Ngạo nói ở phía sau, La Thư Anh dừng bước nhưng không quay đầu, bình thản buông lại một câu.

"Dù là anh hay FBI, cũng đừng hòng mang Triệu Minh đi."

Nhìn theo bóng lưng thẳng tắp kiêu ngạo của cô, Tần Ngạo nhủ chặt lông mày, tâm tư vô cùng rối bời.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105

Phòng giam Bắc Kinh, Bạch Tư Dạ ngồi đối diện người đàn ông cao lớn mặc đồ tù nhân.

"Trình Vương."

Bạch Tư Dạ nhất thời cảm thấy có chỗ không phù hợp, nhưng lại không nhìn ra rốt cuộc khác biệt ở chỗ nào. Là hắn cảm nhận sai ư?

Mà người đối diện cũng không nói không rằng, bình tĩnh đối diện với vẻ mặt có chút nghiêm khắc ngang tàn của Bạch Tư Dạ.

"Cảnh sát Bắc Kinh thường rảnh rỗi như vậy sao? Thăm vấn cũng thăm vấn rồi, không phải chỉ việc chờ tới phiên tòa kết án sao? Ngày ngày đều phải gặp tôi một lần là ý gì?"

"Cảnh sát gặp tù nhân còn cần phải có nguyên do?"

"Thế cậu nghĩ tại sao lại không cần nguyên do? Là cảnh sát thì có thể tùy tiện làm phiền tới giờ giấc của tù nhân?"

"..."

Hay cho thái độ phản bác sắc sảo này, nhưng lý luận kiểu quái quỷ gì vậy? Cứ như thể đem địa vị tù nhân đặt cao hơn thân phận cảnh sát của hắn cả vài cấp.

Bạch Tư Dạ cũng chưa vội lên tiếng, chỉ bình tĩnh quan sát Trình Vương.

Người này thực sự là Trình Vương mà hắn đưa vào tù mấy hôm trước sao. Bốn mắt giao nhau, mi tâm Bạch Tư Dạ hơi nhíu lại.

Đôi mắt sâu thẳm tĩnh lặng như vực tối, không một gợn sóng cảm xúc, khiến đối phương khó mà nắm bắt vui buồn.

Có phải ánh mắt Trình Vương vài hôm trước nguy hiểm hơn thế này không nhỉ? Bạch Tư Dạ thực sự cảm thấy có chút phiền muộn. Mà đối phương cũng chẳng có vẻ gì là mất kiên nhẫn, hai tay đan chéo, cảm hơi tựa lên tay.

"Chàng trai trẻ, đừng nói cậu si mê vẻ đẹp này của tôi rồi? Nếu cậu phá lệ thả tôi ra ngoài, thì tôi cũng có thể xem xét."

Thái độ hơi cợt nhả, nụ cười tự đắc nở trên khóe môi.

"Boss của ZED hóa ra không có hứng thú với phụ nữ sao?"

"Trước khi gặp cậu thì có. Nhưng gặp cậu rồi thì anh bị bẻ cong. Không phải nên đền bù cho anh sao."

"Cẩn thận lời nói."

Nhìn tới vẻ mặt không hài lòng của Bạch Tư Dạ, người đối diện bật cười hào sảng, cũng không tiếp tục đùa cợt, thoáng qua liền có thể khôi phục gương mặt điềm tĩnh.

"Hỏi xong chưa? Xong rồi thì có thể đi, đến giờ nghỉ trưa của anh rồi."

"..."

Bạch Tư Dạ sắp không phân biệt nổi người này là tù nhân hay là sếp lớn, lại dám ngông cuồng nói chuyện như vậy.

Lúc rời đi, còn không quên dặn dò hai cậu cảnh sát trẻ.

"Đề ý hẩn kĩ một chút, người này không đơn giản."

Dù sao thì nghi vấn trong lòng Bạch Tư Dạ chưa hoàn toàn được gỡ bỏ, vẫn cảm thấy người này hình như có gì đó khác biệt so với vài ngày trước.

***

Trước cổng biệt thự Tần gia, một người phụ nữ bế theo cậu con trai nhỏ, một tay kéo theo vali lớn màu đen, nhìn tòa kiến trúc đồ sộ trước mặt, cô tháo bỏ xuống mắt kính màu trà.

"Cô muốn gặp ai?"

"Xin chào, tôi muốn gặp Tần lão gia."

"Cô có hẹn trước không?"

"Không có hẹn, phiền cậu báo lại rằng tôi dẫn cháu trai của ngài tới."

"Hà?"

Người đàn ông ngơ ngác rời ánh mắt sang cậu bé trên tay cô, nhưng cũng không thắc mắc thêm gì, chỉ gật đầu rồi quay vào trong biệt thự.

Xảo Vần đợi khoảng 5 phút thì thấy người trở ra.

"Mời cô vào."

"Cảm ơn, phiền cậu xách giùm tôi hành lý này."

Thư phòng của Tần lão gia hướng ra một vườn cây lớn, bên dưới là hồ bơi, ban công đầy những chậu phong lan, hương hoa theo gió thoảng khắp không gian. Gam màu cam đất làm chủ đạo, thể hiện vài phần trầm mặc.

"Tần lão gia, ngài còn nhớ con không?"

"Cô là Xảo Vần."

Tần Trung ngồi trên chiếc trường kỷ, không quay đầu lại, chỉ có giọng nói trầm trầm cất lên. Tần Trung đối với đời sống trong hôn nhân của Tần Ngao năm đó vốn không can dự nhiều, nhưng những gì nên biết thì đều có thể biết.

Thật ra, ông với việc Tần Ngao đưa Xảo Vần về nhục nộ La Thư Anh năm đó, càng không có nhiều để tâm.

Dù sao đối với Tần Trung, cuộc hôn nhân hai nhà Tần- La chính là hôn nhân thương nghiệp, tình yêu và hạnh phúc vốn không phải có thể nảy sinh từ đó. Hơn nữa, một La Thư Anh có vẻ nhu nhược ngu ngốc kia không thể nào sánh được bằng chị gái La Thư Nhu của cô, vì vậy Tần Trung càng không cần quan tâm quá nhiều.

"Tần lão gia, đứa trẻ con cũng đã sinh cho Tần gia rồi. Mong ngài có thể ở đây nói một câu công bằng."

"Để nó lại, Tần gia sẽ chịu trách nhiệm nuôi dưỡng. Còn cô, cô muốn bao nhiêu tiền? Ra giá đi"

Xảo Vần không phải chưa từng tính đến kết quả này, nhưng quả thực Tần Trung so với tính toán của cô, ra quyết định còn dứt khoát hơn mấy lần. Cô hơi mím mím môi, trên mặt đều là tuyệt vọng.

"Tần lão gia, đứa trẻ lớn lên không có mẹ sẽ rất thiệt thòi. Hơn nữa, người con yêu cũng chỉ có Tần Ngao, đối với Tần gia nhất định hết lòng hết dạ, trước sau như một. Người không thể lưu tình với con một chút hay sao?"

"Lưu tình? Cô muốn người ta lưu tình cũng được, tiếc không phải ở Tần gia này."

Đã tới nước này, Xảo Vần chỉ có thể dùng lá bài cuối cùng mà Triệu Minh cho cô.

"Thông tin của di La Cao Ngọc, người có muốn biết không"

Nghe tới đây, Tần Trung đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng dưng ngồi dậy, quay đầu nhìn Xảo Vần.

"Cô nói gì?"

"Thông tin của di La Cao Ngọc, người có chắc không muốn lưu tình với con không?"

"Cô biết La Cao Ngọc ở đâu?"

"Con đương nhiên là biết."

Xảo Vần bình tĩnh trả lời, cô hơi mỉm cười, đôi mắt sáng lên kiên định, cô không tin lão già này có thể tiếp tục làm ngơ. Người phụ nữ Tần Trung yêu cả đời này rốt cuộc cũng chỉ có La Cao Ngọc, đến chết cũng không thể buông bỏ được bà.

"Cô muốn gì?"

"Rất đơn giản, con chỉ muốn được Tần gia chấp thuận, ngày tháng sau này có thể yên ổn chăm sóc con trai của con, cháu trai của người trưởng thành. Hơn nữa ở tập đoàn Hoàng Thế muốn được sắp xếp một vị trí công việc phù hợp với thực lực là được."

"Người yên tâm, tuy con trông có vẻ giống loại phụ nữ chỉ biết dựa vào chút nhan sắc này, nhưng thật ra bằng cấp mà con đạt được chắc chắn xứng đáng để vào làm trong Hoàng Thế, nhất định không phải loại ăn không ngồi không, dựa hơi Tần gia."

Thấy Tần Trung còn trầm ngâm không đáp.

"Thông tin của di La Cao Ngọc người đã tra bao lâu cũng không tra được. Nay lại bỗng dưng dâng hoàng được dâng đến trước mặt, ngài vẫn còn do

dự sao?"

"Được, ta đồng ý với cô."

Tần Trung vừa nói vừa đứng dậy tiến lại gần phía Xảo Vấn.

Hoàng Vĩnh là đứa trẻ thông minh hiếu động, nhìn thấy có người tiến lại liền vẫy vẫy cánh tay nhỏ rồi mỉm cười.

Tần Trung liếc ánh mắt nhìn cậu nhóc, trong lòng âm thầm đánh giá bộ dáng rất giống Tần Ngao lúc còn nhỏ. Được vài giây, liền rời qua Xảo Vấn.

"Nói đi, La Cao Ngọc bây giờ đang ở đâu."

"Golders Green, London"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

Triệu Minh cảm giác cơ thể mình nặng trĩu, sự tiếp xúc mềm mại trượt dài trên mặt anh, đối phương vươn tay vuốt những đường nét kiên định đẹp đẽ.

"Tiểu Anh?"

Mơ hồ lên tiếng, hai bên thái dương truyền đến một cơn đau.

"Dạ, mọi người đều đang đợi anh."

Lần đầu tiên trong đời Triệu Minh thấy bản thân không thể nắm bắt cục diện, anh không dám chắc mình đang ở thời điểm nào và chuẩn bị cần đối mặt với tình huống gì. Như đoán được lòng anh, La Thư Anh bình tĩnh lên tiếng.

"FBI đến rồi. Chúng ta ra tòa thôi."

FBI đến bắt người mà cũng phải chờ đối tượng từ từ tỉnh dậy, cũng là lần đầu. Khoan nói đến người cần bắt có thân phận quá mức đặc biệt, chi riêng đáng về lạnh lùng đầy địch ý kia cũng đã khiến bọn họ tiến thoái lưỡng nan.

"Tiểu Anh, em đã làm gì rồi?"

Linh cảm của Triệu Minh quả nhiên vô cùng nhạy bén, anh vừa ngồi dậy vừa điềm đạm nhả ra mấy chữ.

"Dạ, yên tâm. Lần này em giúp anh sắp xếp ổn thỏa."

"Trả lời anh."

La Thư Anh không vội lên tiếng, chỉ lặng lẽ nắm chặt tay anh, lòng bàn tay nóng bỏng, truyền hơi ấm từ cô sang anh, cuối cùng hạ giọng nói.

"Dạ, anh tin em không?"

Không khí trong phòng như trùng hắc xuống, Triệu Minh thả lỏng tâm trạng, vươn tay một chút vừa vặn chạm tới đỉnh đầu La Thư Anh, khóe môi hơi cong lên tạo thành một nụ cười.

"Tin."

Triệu Minh không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ đời này không thể trọn vẹn bên La Thư Anh.

Triệu Minh dù không tin thần, không tin ma, không tin người trong cả thiên hạ, nhưng vẫn muốn tin duy nhất một mình La Thư Anh.

Tòa án London...

"Enda Wettin S. Đơn khởi tố của chính phủ Mỹ giành cho bị cáo bao gồm tội danh sát hại bộ trưởng bộ quốc phòng Mỹ và bộ trưởng bộ giáo dục Mỹ hơn 30 năm trước, đồng thời cũng là kẻ đã gây ra vụ hỏa hoạn nhằm tiêu hủy toàn bộ dinh thự Kana. Trước tiên, mời đưa nhân chứng lên."

Hơn 30 năm rồi, vậy mà vẫn có thể còn nhân chứng.

La Thư Anh hơi nghiêng người về phía sau, nhìn Triệu Minh vẫn một phong thái đường hoàng, như thể tạp âm ồn ào hay mọi vật xung quanh với anh chẳng hề có sự liên quan.

Được dẫn lên là hai người đàn ông trung niên, một người bước đi cứng nhắc, La Thư Anh nhìn qua có thể đoán hai chân của ông ta chắc chắn gặp vấn đề, người còn lại chắc do bị bỏng nửa gương mặt, vết thương đã thành sẹo, nhìn hơi dữ tợn.

"Đây là hai nạn nhân còn sống sót sau vụ hỏa hoạn ở dinh thự Kana. Mời nhân chứng đưa lời khai."

Người đàn ông mặt sẹo im lặng nhìn xuống mọi người ở ghế ngồi bên dưới, cuối cùng ánh mắt tập trung lên người Triệu Minh.

"Không phải cậu ấy."

Không gian trong phút chốc im lặng đến mức khiến người ta thậm chí không dám thở một hơi mạnh.

"Không phải cậu ấy gây ra hỏa hoạn của dinh thự Kana. Là công chúa Heni cùng với hai người quản gia."

La Thư Anh thở hắt một hơi, cũng coi như con người này còn chút lương tâm. Có điều, giẫm được một tội không có nghĩa có thể bình an qua khỏi những ải tiếp theo. Lại nói, người đứng là do Triệu Minh giết, chỉ mong một lúc nữa Trình Vương có thể tạo được cơ hội trở mình, để vụ án hơn 30 năm trước coi như lấy ác trị ác, giảm nhẹ tội danh của Triệu Minh.

Nghĩ tới đây, La Thư Anh bất giác nhìn sang Trình Vương. Hắn ngồi ở vị trí luật sư đại diện ngay bên cạnh Triệu Minh. Áo phục màu đen phẳng phiu càng tôn lên khí phách hiên ngang, thậm chí không che giấu vài phần kiêu ngạo, như thể phiên tòa trước mặt hắn là một bàn cờ, còn hắn là người bày cờ, sớm đã nắm được đường đi nước bước nhưng vẫn muốn nhân nhả xem người khác đấu đá.

"Jonathan, ông hồ đồ rồi sao. Tận mắt chúng ta đã thấy cậu ta châm ngòi lửa, sao có thể nói không phải hắn."

Một câu này bất chợt vang lên khiến tất cả mọi người đều sững ra. Người đàn ông mặt sẹo tên Jonathan kia cũng phải thất thần mất mấy giây.

"Neil, ông phát ngôn lung tung cái gì vậy?"

"Tại sao ông lại bao che cho kẻ ác làm liều. Ông đã quên những vết thương trên người ông là từ đâu mà có, ông đã quên vì sao mà tôi phải trở thành kẻ tội nguyên với đôi chân giả hay sao?"

Neil tiếp tục chất vấn, đôi mắt ông vẫn đục sự hận thù, như có một ngọn lửa nóng bùng phát sáng trong đó.

"Neil, ông điên rồi. Cậu ta phạm tội, cậu ta sẽ phải trả cái giá thích đáng, nhưng ông không thể bắt cậu ta gánh chịu cả những tội mà cậu ta không làm."

Hai nhân chứng mâu thuẫn dẫn đến một cục diện nhất thời rối rắm.

"Quan tâm làm gì chứ, kể cả thân chủ của tôi có là người phóng hỏa đốt dinh thự Kana thật thì cũng đáng. Các người có biết dinh thự đó được xây dựng lên từ gì không?"

Giọng nói của Trình Vương trầm ổn, câu từ đủ lực, vang vang trong không gian. Quan tòa lại gõ hai tiếng búa, hắng giọng nhắc Trình Vương không thể lên tiếng chen ngang nếu như chưa được mời phát biểu, nhưng hắn vốn chẳng quan tâm điều đó, còn lên giọng thách thức.

"Không cho tôi lên tiếng, quan tòa như ông giải quyết được sao?"

Đây là phiên tòa mạng tầm cỡ thế giới, liên quan đến sự giao hảo của hai cường quốc Anh - Mỹ, người tham gia tất nhiên đều không thể ở hạng trung. Chưa xét đến quan tòa, chỉ nhìn ngay tới vị luật sư là Trình Vương nhất định cũng đủ hiểu. Trong sáng, hắn là thiên tài kinh doanh, là luật sư bằng cấp quốc tế nhưng trong tối lại là boss của tổ chức tội phạm lớn nhất Bắc Kinh.

Tất nhiên, khi hắn tham dự phiên tòa này vẫn dùng danh nghĩa của Huỳnh Dược Phong- anh trai song sinh của mình. Nên người biết hắn chính là Trình Vương cũng chỉ có mình La Thư Anh.

Nước Mỹ còn đang đòi hỏi ở phiên tòa này một câu trả lời thích đáng, nhưng Triệu Minh là con trai của công chúa Heni, là con cháu hoàng gia Anh Quốc, không phải để ai muốn động là động. Trình Vương tin rằng vị quan tòa đang ngồi trên kia không thể không hiểu điều này, nên hắn mới kiêu căng làm tới, mặc dù nhìn qua có vẻ coi trời bằng vung, nhưng nếu hắn không xen vào, diễn biến phiên tòa sẽ càng thêm rối loạn.

"Dinh thự Kana, thoát nhìn bên ngoài có lẽ chỉ giống một khu biệt thự xa xỉ mà quan chức cấp cao Mỹ nào cũng có thể sở hữu, nhưng các người có từng diện kiến vẻ đẹp bên trong của nó chưa?"

Laptop trên bàn Trình Vương kết nối với màn chiếu lớn, có lẽ vì thời gian chụp đã lâu và thiết bị chụp không tốt, nên tấm ảnh không được sắc nét, nhưng vẫn dễ dàng phò diễn một khung cảnh trang hoàng lộng lẫy.

"Ban này tôi có hỏi mấy người biết dinh thự Kana được xây dựng bằng gì hay không?"

Dừng một chút, giọng Trình Vương trở nên mỉa mai.

"Là bằng mồ hôi của bao người dân Mi khi kiếm tiền cho con được đi học đảng hoàng, là bằng nước mắt của bao trẻ em Mi rơi xuống vì nền giáo dục cường chế, vì cơ sở vật chất tệ hại, và bằng máu, máu của những người đấu tranh đòi một câu trả lời công bằng. Sao nước Mi không lên tiếng? Sao không thấy chính phủ Mi kiên định muốn giải quyết giống như vụ án của thân chủ tôi bây giờ? Kể cả ngày ấy người đốt dinh thự Kana không phải là thân chủ tôi, thì sớm muộn nó cũng bị tiêu hủy dưới một bàn tay khác, bởi một người khác. Đó căn bản không phải dinh thự gì cả, chỉ là chiếc lồng thối nát được xây lên bằng cách đập tan khát vọng, ước mơ, và ý chí của hàng trăm nghìn người. Đốt là đáng hay không đáng?"

Lời lẽ đanh thép, đôi mắt sắc lạnh, Trình Vương còn đưa ra những số liệu tương như đã bị nhấn chìm từ lâu, cả những lần người dân đảo chính muốn thay đổi chế độ giáo dục dưới quyền bộ trưởng bộ giáo dục Jackson nhưng bị từ chối, tự tàn sát, bị bịt miệng bằng tiền, hoặc phải trả giá bằng thương tật và mạng sống.

La Thư Anh kinh ngạc trong lòng, chỉ với một thời gian ngắn Trình Vương không thể nào chuẩn bị được hết những chứng cứ như vậy. Là hắn đã tính trước sự việc hay sao?

"Đáng hay không đáng cũng không tới lượt một đứa trẻ 5 tuổi có quyền."

Leon là con lai Trung- Ý, trên người gã vừa phảng phất một chút bản ngã truyền thống Trung Quốc, lại có chút phóng khoáng lịch thiệp của Italia, cũng là một vị luật sư ngang tầm với Trình Vương.

Đôi mắt màu xanh nhạt, mái tóc nâu trầm ngắn gọn gàng, bộ vest màu xám gọi sự xa cách, gã cười mà như không. Giống như Trình Vương, thứ gã để vào mắt dường như không phải phiên tòa này, tựa như Leon chỉ là kẻ vô tình ghé qua liềm ngồi xuống, vừa uống trà, vừa xem kịch.

"Dinh thự Kana được xây từ cái gì, nền giáo dục dưới trước Jackson từng thối nát mục rữa ra sao, đó là chuyện của nước Mi, là chuyện của dân Mi. Còn chưa tới lượt một đứa trẻ 5 tuổi nói đốt là đốt. Triệu Minh, à không, chỉ việc Enda Wettin đốt dinh thự Kana, đã có thể khép vào tội danh phá hoại tài sản người khác. Luật pháp trên đời còn quan tâm đó là tài sản tốt hay tài sản xấu, tài sản nên phá hay nên giữ ư?"

La Thư Anh cẩn trọng nhìn Leon, người đàn ông này áng chừng phải cao hơn 1m85, bởi khi đối diện với Trình Vương thế này, gã thậm chí mang tư thế hơi áp đảo một chút.

Vị quan tòa ở phía trên sắc mặt đã tối sầm.

Loạn rồi, đúng là loạn rồi. Một phiên tòa như này còn cần ông ngồi đây làm gì.

Ai muốn nói là nói, ai muốn tranh là tranh, không coi người khác ra gì. Chủ tòa đưa tay quệt ngang trán, đã thấy lấm tấm mồ hôi.

Mà phiên tòa này dự là sẽ vô cùng sóng gió.

***

(Tôi không có drop truyện, chỉ là bận quá không có thời gian viết thôi. Từ từ để tôi thu xếp thời gian, chứ tôi cũng vạn bất đắc dĩ à. Yêu nhau đừng buông lời cay đắng. Thân thương)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107

"Nghe như ngài Leon đây có bằng chứng chắc chắn thân chủ tôi là người đốt dinh thự Kana vậy nhỉ?"

"Không phải chúng ta đã có nhân chứng sống đang còn đứng ngay đây sao?"

"Ồ nhân chứng sống, có hai người, một người theo ý ngài, một người theo bên tôi. Đối với loại kết quả 50-50 như vậy, không biết ngài có cao kiến gì khác chưa?"

Không gian ngưng lại ở một khoảng ngắn, hai người đàn ông khí chất ngút trời đối diện nhau, không ai chịu nhường ai nửa phần.

Tiếng cười của Trình Vương bật lên hào sảng. Leon ở phía đối diện đáp trả bằng cái nhún mày, nghe câu nói tiếp theo vô cùng ngang tàn.

"Nếu ngài Leon đã không có cao kiến, vậy tôi đành mời thêm một nhân chứng nữa bên tôi."

Được dẫn vào là một người phụ nữ, mặc trang phục kín đáo, dung mạo bị che khuất bởi chiếc khăn màu xanh lục, chỉ để lộ đôi mắt màu vàng nhạt ánh lên vẻ u buồn.

"Nói về nhân chứng sống của vụ án dinh thự Kana, tôi còn một người nữa. Là cô ấy, Kawy Shetler, cháu gái của hai ông bà quân gia năm xưa đã giúp

đỡ cho công chúa Heni."

Kawy sau khi cẩn trọng cúi chào một lượt, mới hướng mắt về phía Triệu Minh, gương mặt trưởng thành của anh không khác trong tưởng tượng của cô là bao, chỉ có điều, dải lụa che ngang mắt kia thật khiến người ta không khỏi thương tâm.

"Enda, em còn nhớ chị không?"

La Thư Anh vài phần nghi hoặc, đánh giá cô gái Kawy từ trên xuống dưới. Trong quá khứ của Triệu Minh thế mà còn quen biết thêm một người con gái, nhưng vì sao anh chưa từng kể với cô. Triệu Minh bất động mấy giây, bạc môi hơi mím lại, bàn tay siết chặt như đè nén kích động trong lòng, mấy chữ nói ra khó nhọc.

"Kawy, chị..còn sống...?"

Có một chuyện, đúng là Triệu Minh chưa từng kể với ai, về một người con gái có nụ cười hết như mẹ anh, dẫn anh chạy dọc theo con đường hầm tối tăm để ra khỏi biệt thự.

"Kawy, sao chị lại dừng lại. Đi thôi, nếu không họ đuổi kịp mất."

"Enda, chị đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Sau này, hãy bảo trọng. Không hẹn tái ngộ."

Vừa nói xong liền vươn tay đẩy anh ra thật ra, một mình quay lại.

"Kawy, không!"

Cả con đường hầm sập xuống trước mặt anh, ngọn lửa bùng lên dữ dội, nuốt chửng người chị gái mà anh luôn yêu quý.

"Enda, chạy đi. Chân trời góc bể, có người tốt, cũng có người xấu, mong em thoát khỏi kiếp nạn, sống một đời yên ổn tự do."

Những lời cuối cùng của Kawy lần nữa dội lại vào tâm trí Triệu Minh, thái dương co giật đau nhức.

"Kawy, phải là chị không...?"

Triệu Minh thấy cổ họng cũng trở nên đắng nghẹn, anh không nhìn thấy Kawy đang cười, nụ cười cô buồn tựa đôi mắt cô.

"Phải, là chị. Hôm nay, ai cũng không thể lấy đi mạng của em."

Trình Vương lơ đãng vài giây, Triệu Minh kia cũng một thân tội đồ, hai tay vấy máu, nhưng bốn phương tám hướng đâu cũng có người đột nhiên nhảy ra muốn giữ lại mạng cho anh, thậm chí là chính bản thân hắn cũng đang làm điều đó.

Không biết có phải là chuyện cười nhất thế gian, nếu đổi lại là Trình Vương, người trên đời thậm chí còn hận không thể đem hắn lập tức còng tay tống tù.

Nhưng cũng may thay, hôm nay hắn đứng đây dưới thân phận là Huỳnh Dược Phong, cảm ơn người anh trai này đã cho hắn cơ hội được thực hiện tâm nguyện cuối cùng: mang lại hạnh phúc viên mãn cho La Thư Anh.

Cô hạnh phúc, hắn dù phải xuống hoàng tuyền cũng không chối từ.

"Tên tôi là Kawy Shetler, cháu gái của Thind Shetler, cũng là hậu duệ cuối cùng của gia tộc Shetler, từng cùng sống với ông bà trong biệt thự Kana. Chú Nel, chú Jonathan, hai người nhận ra cháu đúng không?"

Kawy vừa nói vừa tháo xuống chiếc khăn che mặt, bên mặt trái của cô có một chiếc sẹo dài từ thái dương đến xương hàm, trông rất xấu xí."

"Nhận ra. Kawy, cháu đúng là còn sống."

Kawy vốn là đứa trẻ lanh lợi hoạt bát, được hầu hết mọi người trong dinh thự Kana yêu quý, một lần không cẩn thận xảy ra sự cố đã để lại vết sẹo trên dung mạo vốn rất xinh đẹp của cô. Từ đó cô bé hay mang khăn che mặt đi. Không ngờ, tạo hóa xoay vần, đứa trẻ này lại may mắn thoát khỏi vụ hỏa hoạn thảm khốc năm ấy.

"Tôi làm chứng cho cậu Enda Wettin S, người gây ra vụ hỏa hoạn năm xưa là ông bà tôi tự mình làm chủ, không hề có dính dáng gì tới Enda"

"Lời nói một phía của cô thì có gì đáng tin?"

Leon hơi cao giọng chất vấn, Kawy bình tĩnh hướng mắt sang gã.

"Nếu tôi kiến nghị mời tội phạm Thẩm Hoàng, quan tòa có phê chuẩn không?"

"Tại sao lại là Thẩm Hoàng."

Chủ tòa bên trên hơi kinh ngạc, Thẩm Hoàng là tội phạm đứng đầu trong đường dây buôn lậu vũ khí và thuốc nổ, khiến London nhiều lần điều đứng. Có tên Thẩm Hoàng là bởi vì người này xuất thân là con lai Trung- Anh, cũng không biết từ chỗ nào Trung Quốc mà chạy qua Anh quốc, kinh doanh phi pháp, ngông cuồng ngang ngược, khoảng 4 năm trước cảnh sát mới tóm gọn được hắn.

Thẩm Hoàng là tội phạm có tiếng, gây ra rất nhiều vụ án lớn, Kawy biết đến hắn cũng không có gì không đúng, nhưng tại sao lại phải mời hắn lên phiên tòa này.

"Dù sao ông bà cũng đã về với trời đất, hơn nữa hôm nay nếu họ còn sống chắc chắn cũng sẽ muốn dốc toàn sức để làm chứng cho Enda. Vậy tôi sẽ thay họ làm chuyện này. Thẩm Hoàng thời niên thiếu là bạn thân của ông tôi, thân thiết như vậy suốt 20 năm, khi ông tôi vào dinh thự Kana làm việc tuy không thường xuyên qua lại nhưng vẫn giữ liên lạc. Vì vậy cũng chính ông tôi đã nhờ người mua cho ông một lượng lớn thuốc nổ để đặt trong biệt thự, còn đích thân về giùm ông bà một tấm mạng lưới cài thuốc nổ, để dinh thự Kana có thể nổ một cách triệt để, đến mảnh vụn cũng đừng mong sót lại."

Mấy chữ cuối của Kawy có ý ngân dài, vô cùng khinh miệt, nghỉ lại nơi tối tăm không khác địa ngục ấy khiến lòng cô rét lạnh.

"Chuyện cô nói là thật?"

"Quan tòa tin cũng phải mời, không tin cũng phải mời. Muốn biết thực hư, sao không thể mời Thẩm Hoàng lên một lần đúng sai?"

"Được, mời Thẩm Hoàng."

Người đàn ông tên Thẩm Hoàng có dáng người thấp bé, gương mặt hơi tiêu tụy, nhìn qua đáng vẻ không có gì là kẻ đứng đầu đường dây buôn lậu có tiếng.

"Chú Thẩm Hoàng."

"Kawy??"

Giống như Triệu Minh, Thẩm Hoàng nhìn thấy Kawy có vẻ vô cùng kích động.

"Cháu, cháu không phải đã..."

Kawy lặng lẽ lắc đầu, chuyện cô còn may mắn thoát chết, thực sự là chuyện khó tin nhất trên đời. Nhưng đúng là ông trời có mắt, ngày ấy cho cô thoát nạn, để hôm nay còn có thể đứng ở đây bảo vệ cho Enda.

"Thẩm Hoàng, quan tòa hỏi ông, có phải chính ông ngày xưa đã bán cho Shind Setler một lượng thuốc nổ lớn, với mục đích cho nổ dinh thự Kana?"

Trước khi Thẩm Hoàng được dẫn lên, tay trông coi trong tù đã thông báo là có một phiên tòa cần mời ông lên làm rõ vài vấn đề, không ngờ sau khi lên rồi không những gặp lại được Kawy- đưa cháu gái ông tưởng đã sớm mất mạng vì vụ hỏa hoạn, mà còn lại chính là trong vụ án về dinh thự Kana.

Năm xưa ông ngăn cản không được Shind Shetler, cuối cùng chỉ có thể toàn lực giúp đỡ quyết định của người bạn thân duy nhất này, sau khi nghe tin cháu gái Kawy cũng mất mạng, đã tự dẫn vật bản thân suốt mấy năm trời.

Không ngờ, vận mệnh đổi trắng thay đen, cuối cùng đi tới bước đường này.

"Thẩm Hoàng, tòa đang hỏi sao không trả lời."

"Phải, thuốc là tôi bán, bản đồ đặt thuốc nổ cũng là tôi vẽ."

Thấy chủ tòa chỉ im lặng nhìn mình. Thẩm Hoàng hơi cười.

"Nếu không tin có thể đưa giấy bút, tôi ở đây liền vẽ lại cho các người một bản"

Một lời nói ra như thách thức, lại mang chút ý tứ châm chọc, người xung quanh tạm thời không ai có phản ứng. Trình Vương như rơi vào trầm tư, bình tĩnh chứng kiến mọi chuyện.

"Được, mang giấy bút xuống cho Thẩm Hoàng."

Thẩm Hoàng vẽ không nhanh không chậm, nhưng chỉ chưa đến 10 phút là xong, giống như chỉ mới vẽ nó ngày hôm qua, chưa từng phai mờ trong tâm trí một giây phút nào.

Lúc chủ tòa xem tờ giấy mà Thẩm Hoàng vẽ, trong lòng có chút khó tin, nếu đặt thuốc nổ theo đúng những vị trí này, cả dinh thự Kana đúng là nổ sạch sẽ, một mảnh cũng không còn. Nhưng bản đồ này có ba điểm mấu chốt, cần 3 người tình nguyện nộp mạng, đồng thời ở ba vị trí này châm ngòi nổ, không được phép sai lệch một giây.

Chủ tòa sắc mặt sa sầm.

"Loại chuyện tàn độc như này mà ông cũng làm ra được. Thẩm Hoàng, hôm nay thú nhận không sợ tội sẽ thêm gấp đôi."

"Sợ? Đòi của Thẩm Hoàng này đã chẳng còn gì để sợ."

"Chủ tòa hỏi ông, bản đồ này có đúng là ông vẽ? Lượng thuốc nổ lớn như vậy lấy ở đâu?"

"Không phải đang trong phiên toàn của Enda Wettin S sao? Thế nào lại chuyển qua xét xử tôi rồi?"

Chủ toàn nổi giận đập búa.

"Ông có trả lời không?"

"ZED. Có từng nghe qua cái tên này chưa?"

ZED? Tổ chức tội phạm lớn nhất Trung Quốc, so với ZED một đường dây của Thẩm Hoàng chẳng thấm vào đâu.

Trình Vương hơi nhíu đôi lông mày, ánh mắt hần sâu thẳm, tối đen như trời đêm. Nhìn xuống La Thư Anh, cô cũng đang nhìn hần.

ZED. Hần là người của ZED, cô cũng là người của ZED, hơn nữa còn là hai người có quyền hạn lớn nhất, lại như đang vô hình vô bóng ngồi trong phiên tòa này.

Gần 30 năm trước, sợ rằng Trình Vương còn chưa ra đời, người làm chủ ZED lúc ấy là ba của Trình Vương, Trình Quốc.

Vòng đi vòng lại, hóa ra vẫn là một vòng liên quan.

Trình Vương cúi đầu, cười buốt lạnh, trên trời dưới đất, đúng là đủ chuyện trên người.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108

"Quan tòa không cần đi lệch vấn đề, ông Thẩm Hoàng lên đây với mục đích làm sáng tỏ vụ án dinh thự Kana năm xưa, thì chỉ cần xét hỏi trong phạm vi đó là được. Còn vụ án riêng nào đó của London các người, không phải nên xem xét vào một ngày đẹp trời khác hay sao."

Trình Vương bình tĩnh mở lời, Kawy có chút khâm phục sự nhanh trí của người này, vừa hay giải vây giúp cô và chú Thẩm Hoàng.

Nhưng Kawy không biết, hần chẳng qua là cũng đang tự giải vây cho mình. Nói thêm vài lời liền muốn lục tung thêm về ZED, Trình Vương có ngu mới để cho vị chủ tòa kia được đắc ý.

"Được, tạm thời đưa Thẩm Hoàng về lại phòng giam "

Lúc đi qua Kawy, Thẩm Hoàng như có điều muốn nói rồi lại thôi. Kawy thấy vậy liền chủ động mở lời.

"Chú Thẩm Hoàng, không sao đâu. Đợi kết thúc phiên tòa cháu sẽ vào thăm chú."

"Được. Được."

"Quan tòa, những điều nhân chứng nói ngài cũng đã nghe, không phải nên tạm thời cho thân chủ chúng tôi một câu trả lời."

Trình Vương rõ ràng nói với chủ tòa, nhưng ánh mắt lại không rời khỏi Leon. Gã bình tĩnh cười, không còn gì phản bác. Trình Vương từng gặp Leon một lần, trong bài thi tuyển chọn luật sư quốc tế, cả hần và anh trai Trình Thiên hay còn gọi bằng tên khác là Huỳnh Dược Phong cùng tham dự, lần đầu gặp Leon không có ấn tượng lớn, chỉ là không ngờ trí tuệ cũng không tầm thường. Bằng luật sư quốc tế chỉ có mấy tấm, nhà họ Trình đã giành mất hai, một người là cô gái được Tần Ngạo mời trong vụ án ly hôn của y với La Thư Anh, một người là Leon, người còn lại vẫn chưa rõ danh tính, che dấu rất kỹ, hoàn toàn chưa có được thông tin.

"Kể cả Enda có thoát được tội danh gây ra vụ hỏa hoạn dinh thự Kana, thì tội danh giết hại vị bộ trưởng Mi cũng không thể thoái thác."

"Chủ tòa, ông đường đường là người quyền cao chức trọng nhất ở đây, mỗi một chữ không thể tùy tiện nói ra. Cái gì gọi là kể cả? Thân chủ tôi vốn không hề liên quan đến vụ hỏa hoạn dinh thự Kana, ông đưa ra kết luận lấp lửng, là cố tình sao?"

Quan tòa đỏ mặt hơi lạnh, ông muốn đập bàn bỏ về có được hay không hả? Bất ông chủ trì thể loại vụ án như này, sao không trực tiếp lấy luôn 30 năm tuổi thọ của ông đi cho rồi. Cái gì gọi là quyền cao chức trọng?

Luật sư hai bên đều là luật sư quốc tế? Bị cáo lại là hoàng tử Anh quốc, nạn nhân bị hại quá cố là hai bộ trưởng lớn của Mi. Vụ án xét chung là vụ án của

hai cường quốc chứ không phải của hai người. Ông ở đây có khác gì con kiến không mà gọi là quyền cao chức trọng đây hả?

Chủ toà háng giọng một cái.

"Đơn tố tụng bị bài trừ một ý. Tòa kết luận bị cáo Enda không phải là người gây ra vụ hỏa hoạn của dinh thự Kana. Chuyển sang phần nghị luận thứ hai: bị cáo Enda là người đã trực tiếp sát hại bộ trưởng bộ giáo dục và bộ trưởng bộ quốc phòng Mĩ"

Không có chứng cứ, cũng không có nhân chứng, là điều bất lợi nhất đối với Triệu Minh lúc này. Nhưng Trình Vương dù dùng đủ mọi cách cũng phải hết sức cứu vãn, La Thư Anh áy náy trong lòng, nhờ đến Trình Vương đứng là làm khó hấn. Nhưng nếu không phải Trình Vương ra mặt, cô không biết hôm nay ai là người có đủ năng lực cùng vị luật sư Leon kia tranh luận đúng sai.

Trình Vương làm vài thao tác trên máy tính cá nhân, màn chiếu lớn lại hiện ra một số tư liệu.

"Bộ trưởng bộ giáo dục tham ô hối lộ, che giấu quỹ đen làm lợi cá nhân, khiến cơ sở giáo dục đi xuống, phải chịu phạt thế nào?"

"Bộ trưởng bộ giáo dục thuê xã hội đen bịt miệng người dân, nhẹ thì thương tích, nặng thì mất mạng, chịu phạt thế nào?"

"Bộ trưởng bộ quốc phòng ăn bớt của công, che dấu đường dây buôn lậu, ở bên ngoài phóng túng vô độ, cưỡng ép rất nhiều ngôi giải trí bằng thủ đoạn dâm dục, chịu phạt thế nào?"

"Bộ trưởng bộ quốc phòng liên kết với chợ đen, cho hàng cấm thuận lợi lưu thông trong và ngoài nước, chịu phạt thế nào?"

Lời nói của Trình Vương đánh thép buộc tội, mỗi một câu đều cho hiện chứng cứ đi kèm. Thật ra đều phải cảm ơn cậu luật sư Diễn Quân bên cạnh Triệu Minh đã đưa cho hấn, cũng không biết bắt đầu chuẩn bị từ bao giờ mà vô cùng đầy đủ. Quả nhiên không thể coi thường Triệu Minh, rõ ràng anh biết phiên tòa này sớm muộn cũng sẽ tới, từ lâu đã bắt đầu biết cách tìm cho mình một đường để lui.

Người tuy đã chết, nhưng rất nhiều giấy tờ vẫn có thể lục lại, hấn Triệu Minh cũng phí không ít tâm tư. Tất cả những điều này có lẽ không phải vì sự tự do của riêng Triệu Minh, anh muốn được tự do là để có thể ở cạnh La Thư Anh, bảo vệ cô hết một đời này.

Chỉ có điều, vẫn chưa đủ.

Tất cả những tội trạng cộng lại, nhẹ nhất từ tịch thu tài sản xung công quỹ, nặng nhất là chung thân. Cũng không đáng phải chết. Nhưng người đã chết rồi, người đứng là Triệu Minh giết. Trình Vương hơi vương mắc, rõ ràng vẫn phải còn lý do gì đó, thứ khiến Triệu Minh kích động đến mức giết người.

"Người chết cũng đã chết. Sự thật hai bộ trưởng bị Enda sát hại không thể thay đổi. Người chết không thể luận tội, bất quá đây cũng là nội bộ của nước Mĩ. Nhưng người sống còn đó, phạm tội thì phải trả giá."

Leon nói đúng trọng tâm mà Trình Vương lo lắng, hấn nhất thời không biết nên phản bác lại như nào.

"Phạm tội thì phải trả giá. Hay lắm. Nói rất hay. Vậy thiêu sống cha tôi, làm nhục mẹ tôi, những tội này phải hỏi quan tòa xem nên trả giá thế nào."

Triệu Minh bình tĩnh mở lời, khí chất âm trầm lạnh lẽo tỏa ra từ người anh. Mọi người hơi hoảng hốt mấy giây.

"Luật sư Huỳnh, có thể lại đây lấy chứng cứ này không?"

Thứ Triệu Minh vừa muốn giao ra nhất, lại vừa không muốn giao ra nhất, chính là chiếc thẻ nhớ nhỏ màu đen. La Thư Anh nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh, không hiểu sao lại cảm thấy được sự cô độc, mất mát trong lòng anh bây giờ, có lẽ thứ anh vừa đưa ra đối với Triệu Minh là đoạn ký ức tăm tối nhất, điều anh không bao giờ muốn nhớ lại, cũng không bao giờ muốn cho ai thấy.

Nhưng anh lại vì cô, vì cô nên mới đấu tranh cho chính mình, yêu cô, tin cô, muốn một đời bên cô, sẽ không thể coi thường mạng sống của bản thân.

Trình Vương lấp thẻ nhớ vào, để màn chiếu lớn được kết nối, đoạn băng quay từ nhiều năm trước, chất lượng thì không tốt như kỹ thuật hiện đại bây giờ, nhưng bảo quản rất tốt, không hề bị lỗi hay mất thông tin gì, hoàn toàn đầy đủ phát lên.

"Heni, em nói xem. Tôi đối xử với em không tệ, thế mà em lại dám mang thai đứa con của thằng dân đen này?"

"Jackson. Tôi xin ngài dừng lại. Anh ấy sẽ chết mất."

"Chết? Tôi sẽ không để cho hấn chết dễ như vậy"

Jackson nói xong, con dao trên tay hấn lại lao tới, cắm vào bả vai của người đàn ông kia.

"Không"

Heni tuyệt vọng hét lên, mắt cô bị che phủ bởi một tầng nước.

"Jackson. Tha cho anh ấy. Tôi sẽ không bao giờ dám cãi lời ngài nữa. Tôi sẽ phục vụ ngài thật tốt, làm ơn tha cho anh ấy."

Hắn nhìn xuống, tay nâng cằm cô, hơi dùng lực bóp chặt.

"Công chúa của tôi, người hoàng tộc nếu nhìn thấy em quỳ gối xin giữ lại mạng sống cho một người đàn ông, không biết nên có cảm nghĩ gì."

Heni nhú đôi lông mày, môi cô hơi cong lên, ánh mắt cô hướng vào máy quay, có cảm giác như đang nhìn chăm chăm tất cả mọi người trong gian phòng này.

"Công chúa nhỏ, em có thích lửa không?"

Jackson đột nhiên hỏi một câu không liên quan, giọng hân lạnh lẽo, chứa đựng sát khí.

Lúc này một gã vệ sĩ bên ngoài xách tới một thùng chất lỏng, trực tiếp dội thẳng lên người đàn ông bị trói ở ghế.

Người kia đã sớm đau đớn đến bất tỉnh, bây giờ lại nheo nheo đôi mắt mờ đục, thần trí dường như cũng không còn rõ ràng nữa, giọng nói của anh hơi thấp, nhỏ mà nghiêm nghị.

"Heni, đứng lên."

Không gian lặng đi một chút, Heni vùng vẫy khỏi bàn tay đang siết lấy người cô, gắng gượng đứng thẳng.

Người đàn ông nhìn thấy như vậy, liền nở một nụ cười yếu ớt. Vàng sáng mờ nhạt hắt xuống thân thể anh bỗng nhiên như vì nụ cười này mà phát quang.

Tiếng Jackson cười hào sảng trong bóng tối, hắn châm một điếu thuốc, đốm sáng đỏ rực, nhưng hắn không hút, trực tiếp ném về phía người kia.

Đốm sáng chạm tới xăng thì rất nhanh phản ứng, một ngọn lửa bùng lên, càng ngày càng dữ dội. Những lời cuối cùng của người đàn ông không phát ra âm thanh, chỉ dùng khẩu hình, sau đó bị ngọn lửa nuốt trọn.

Jackson nhìn qua bên cạnh, sự tĩnh lặng của Heni khiến hắn hơi ngờ vực. Ngọn lửa cứ vụt sáng lên rồi lại yếu dần đi, cơ thể trong đám lửa tuyệt nhiên không hề phát ra một tiếng động nào, giống như một cành cây khô bị đốt cháy chứ không phải một cơ thể sống.

Tay hắn đột ngột siết lấy hông cô, kéo cô vào lòng.

"Công chúa nhỏ, nhìn đi. Có phải ngọn lửa này rất đẹp không? Nếu em chống đối tôi, mỗi ngày tôi đều có thể đem một ngọn lửa như thế tặng cho em. Em có muốn không?"

Jackson kéo tay cô.

"Đi. Cùng tôi đi loại bỏ thứ nghiệt chủng này."

Heni không cố thoát khỏi hắn, nhưng lúc giọng cô cất lên cũng khiến Jackson tự phải dừng chân.

"Để tôi sinh đứa bé."

"Em nói cái gì?"

"Để tôi sinh đứa bé. Nếu tôi không thể yên ổn sinh đứa bé này, tôi sẽ tự sát."

"Em dám uy hiếp tôi?"

"Heni Wettin.S - công chúa Anh Quốc. Tôi chẳng có gì là không dám. Con người muốn sống thì khó, muốn chết thì đơn giản. Ngài có muốn thách thức tôi?"

Hắn đột nhiên bật cười, ánh mắt quý dị dừng lại ở bụng cô.

"Được. Tôi sẽ để em sinh nó ra."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109

Đoạn video đã dừng phát được một lúc, nhưng cả gian phòng vẫn chưa ai có ý định mở lời. Nếu không phải thấy mu bàn tay có chút ướt át, La Thu Anh cũng không nhận ra mình đang khóc. Nước mắt của cô chảy trên mặt, rơi đầy xuống hai tay đang đặt trên đùi. Triệu Minh, anh phải cần bao nhiêu

can đảm mới có thể tận mắt xem lại cảnh ba mình bị sát hại một cách tàn nhẫn như vậy, lại có bao nhiêu can đảm mới có thể đem nó ra một phiên tòa công khai như ngày hôm nay.

"Dạ..."

La Thư Anh mấp máy môi, cô không được khóc, cô phải cùng anh đấu tranh.

Nếu không phải nhờ đoạn băng Triệu Minh đưa ra, nhiều người cũng còn không rõ bộ trưởng bộ giáo dục Mi khi trẻ sẽ có bộ dạng như nào. Khôi ngô tuấn tú, khí phách ngang tàn, đúng là đủ tàn độc.

"Đời này của Enda Wettin S, hối hận nhất là giết hẳn quá sớm. Đáng lẽ nên đợi tôi trưởng thành, giống như bây giờ, thì có thể thay cha mẹ tôi, đòi cả vốn lẫn lãi, cho hẳn chết một cách còn đau đớn hơn."

"Hồ đồ. Đúng là hồ đồ."

Quan tòa đập bàn quát lớn, có thể loại tội phạm nào không những không biết hối cải mà còn ngang nhiên nói lời hàm hồ trong phiên tòa như thế này chứ.

Ngược lại, Trình Vương hiểu rõ, tội này của Triệu Minh đã không thể phán chết, thoát được cái chết thì chính là hi vọng, hơn nữa Triệu Minh từ nhỏ trải qua khổ nạn, sớm đã chẳng còn biết tới hai từ sợ hãi, hẳn là một thân con cháu hoàng gia Anh, đoạn video kia đưa ra đồng thời đã đủ cho nước Mi phân nửa câu trả lời.

Chỉ là, nếu giờ có thể mời được một người đại diện của Anh Quốc tới, thì thực sự là con bài cuối cùng.

"Thần làm bộ trưởng bộ giáo dục, không những không có nhân đức, lấy lý do giao hảo hai nước cưới công chúa Anh quốc về, không những không yêu chiều trâu quý, lại làm đủ trò giam hãm, cưỡng bức, thông đồng cùng bộ trưởng bộ quốc phòng làm nhục công chúa hoàng gia. Giờ còn mặt mũi đem cháu trai ta ra xét xử, nhân danh luật pháp đòi lại công đạo cho hai kẻ vốn đã chẳng ra gì, nước Mi xem ra vốn đã không đặt ba chữ hoàng gia Anh này vào mắt."

"Ai lại dám tự ý xông vào..."

Lời của chủ tọa nói đến nửa câu, đưa tay dụi mắt cũng không dám. Đây không phải là công nương Hana- mẹ của công chúa Heni hay sao?

"Nước Mi muốn câu trả lời đúng không? Là ai muốn câu trả lời?"

Vị công nương vừa bước vào đã mang vẻ mặt nghiêm khắc, khí chất hoàng tộc đúng là không thể xem thường, bà nhìn qua Leon trước tiên.

"Tôi biết cậu, hôm nay tới với vị trí luật sư đại diện của Mi?"

Leon hơi trầm mặc, vô thức nhìn lên màn hình chiếu, không biết trong lòng nghĩ gì, đột nhiên đứng dậy.

"Nước Mi đúng là cần câu trả lời, nhưng có lẽ đã không còn liên quan đến tôi nữa rồi."

Loại chuyện như vậy cũng làm ra được, còn dám đề nghị gã tham gia biện luận cho vụ án này, gã mới khinh! Còn tưởng Enda tùy tiện giết người, như vậy cũng thật quá không công bằng. Nhưng sau khi Leon xem xong đoạn video kia liền cảm thấy, nếu gã là Enda, cũng sẽ làm như vậy.

Công nương hơi nhếch khóe môi, lại nói tiếp.

"Thẩm phán, vụ án quốc tế vốn là thứ tuyệt mật, ngoài những người trong phiên tòa này ra thì một chút thông tin cũng chưa từng lọt ra ngoài. Nước Mi không nói, nước Anh không nói, hai vị bộ trưởng của nước Mi vẫn là một con người ngay thẳng, không may mất mạng trong sự cố cháy nổ dinh thự Kana, còn Enda Wettin S vẫn là hoàng tử Anh quốc, một thân trong sạch, sự trao đổi này, ngài thấy có nên suy nghĩ một chút?"

"VẬY...chuyện này."

"Tôi phản đối."

Triệu Minh lên tiếng cất ngang, kiên định trầm ổn. Trình Vương liếc mắt sang Triệu Minh, hay cho một câu nói của người quân tử. Triệu Minh đúng là Triệu Minh, nếu như giao La Thư Anh cho anh, hẳn cũng có thể yên tâm rồi.

"Enda, cháu sao lại phản đối?"

Công nương cảm thấy không tin được một câu này, bà tới đây để giúp cho anh, vậy mà anh lại phản đối.

"Tội trạng của hai bộ trưởng kia nhất định phải công khai, tốt nhất là công khai minh bạch nhất. Tội của tôi, tôi cũng sẽ chịu. Tòa đưa phán quyết đi. Trong hồ sơ phiên ghi rõ cả nguyên nhân dẫn đến vụ mưu sát bộ trưởng gần 30 năm trước, là ai giết ba tôi, làm nhục mẹ tôi, đều phải ghi rõ."

Quan tòa suy nghĩ không biết có nên đưa tay lau mồ hôi trên trán hay không, thực sự là dọa chết ông mà. Giờ phải đưa phán quyết thế nào mới không đắc tội với hoàng gia Anh, lại có thể không làm mất mặt nước Mi. Dù gì cũng đều là nhân vật lớn.

"Nếu vậy tôi có đề xuất này, mọi người có thể nghe thử."

Trình Vương sau một hồi suy nghĩ thì lên tiếng.

"Huỳnh luật sư mời nói."

"Tội trạng của hai vị bộ trưởng nước Mi nhất định phải công khai, có điều công khai ở mức tương đối, không nên để ám ảnh trong lòng nhân dân Mi quá nặng nề, sẽ làm chính phủ Mi mất mặt, nhưng hồ sơ chi tiết nhất định phải được lưu trữ đầy đủ, một chữ cũng không thể thiếu. Dinh thự đã bị thiêu rụi, người cũng đã mất mạng, nên ở điểm này tuy không thể tranh cãi nhưng cũng đã là một loại trả giá, an ủi cho cố công chúa Heni và David. Còn về phần xử phạt Enda với tội danh mưu sát, khi mưu sát, Enda vẫn chỉ là một cậu bé 6 tuổi, về luật pháp chưa đủ tuổi chịu trách nhiệm hình sự. Nhưng, để cho nước Mi một câu trả lời, vẫn phải nhận hình phạt, 3 năm tù giam thì thế nào?"

"3 năm? mưu sát 2 bộ trưởng của nước Mi sao có thể chỉ có 3 năm. Ít nhất cũng phải 10 năm cải tạo."

Một trong những đại diện nước Mi cùng tham dự phiên tòa lên tiếng, vài người cũng bắt đầu nói theo.

"3 năm là quá ít. 7 năm - 10 năm thì cũng coi như đã nhân nhượng rồi."

"Phải, sao có thể 3 năm chứ?"

Quan tòa lại đập búa yêu cầu giữ im lặng. Công nương Hana sắc mặt băng giá, giọng nói vô cùng hà khắc.

"10 năm? 10 năm không phải quá nhiều rồi ư? Không phải nói thẳng bé mới chỉ 6 tuổi thôi, không có ý thức đầy đủ về hành vi của mình, cũng chưa đủ tuổi để phải chịu trách nhiệm hình sự. Hơn nữa, các người có biết nó có thân phận gì hay không? Lại đòi giam giữ nó những 3 năm ở trong tù, đừng trách Anh quốc trở mặt."

Trình Vương trước khi ngồi lại vị trí còn không thêm nói thêm với thẩm phán.

"Dù sao tôi cũng đã đưa ra kiến nghị của mình. Thẩm phán ngài đừng đến cũng được, không dùng cũng được. Dùng đến thì tốt, mà không dùng đến e rằng..."

Nói lấp lửng thì dừng lại, chẳng phải đang đe dọa một cách trắng trợn hay sao. Cuối cùng, chủ tọa bèn lên tiếng.

"Kết thúc nghị án, mọi người nghỉ 5 phút, chuẩn bị chuyển sang phần tuyên án."

Chủ tọa cùng thư kí và kiểm soát viên đi vào một gian phòng phía sau, có lẽ để bàn bạc về bản tuyên án sắp tới mà Triệu Minh phải đón nhận.

Triệu Minh cũng được đưa vào một chỗ riêng, hoàn toàn không được tiếp xúc với ai.

"Leon, không ngờ luật sư quốc tế cũng biết bỏ cuộc."

"Chỉ là học theo một câu nói của người Trung các ngài, nói cái gì nhỉ? Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt."

Lại nói bộ trưởng Mi kia đều là 2 kẻ không ra gì, mỗi luật sư đề sẽ có nguyên tắc của mình, hán tranh luận vì người đúng chứ không bán mình cho kẻ sai. Người giỏi có quyền tùy hứng, giả nói không tham gia tranh luận thì sẽ không tham gia tiếp. Dù sao phiên tòa cũng đã tới hồi kết, chỉ chờ phán quyết cuối cùng.

"Huỳnh tiên sinh, có lẽ vì lâu rồi không gặp, nên khí chất của ngài cũng khác hẳn đi rồi."

"Khác như thế nào?"

"Không còn trong sạch tươi mới nữa."

Leon nói xong thì cười, rồi bỏ ra ngoài. Để Trình Vương còn chưa hiểu rõ lời gã.

"Kem Dầu, lo lắng sao?"

"Phải."

"Xin lỗi, tôi đã cố gắng hết sức."

"Không, đừng xin lỗi. Trà Xanh không có lỗi."

3 năm, có lẽ cô vẫn lại phải đợi Dự thêm 3 năm, hoặc 7 năm, hoặc 10. Nhưng đều không sao cả. Chỉ cần anh còn ở đó, cô cũng sẽ đợi anh.

Dự đã đợi cô hơn 20 năm, tại sao cô lại không thể đợi anh bằng một phần ba số đó cơ chứ.

"Trà Xanh, anh thực sự đã vì em vất vả nhiều rồi."

"Không sao, không vất vả."

Đều là hần tình nguyện. Lúc bước qua cánh cửa phòng giam, đã hứa với lòng nếu cô chọn hắn, vậy thì dù đảo lộn đúng sai, cũng sẽ giữ cô bên mình. Nhưng nếu cô không chọn hắn mà chọn Triệu Minh, vậy dù dốc cạn sức lực cũng sẽ tác thành cho cô.

Chỉ là trong lòng quả thực rất đau.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110

"Enda Wettin S, sát hại bộ trưởng bộ quốc phòng và bộ trưởng bộ giáo dục mĩ, bằng chứng nhân chứng đầy đủ, bị cáo cũng đã thừa nhận tội danh. Xong, xét thấy thời điểm gây án bị cáo chỉ mới 5 tuổi, không đủ tuổi chịu trách nhiệm hình sự, áp dụng các khoản A, E, H, B, khoản 1 điều 104, khoản 1 điều 242, Tòa tuyên án phạt bị cáo 3 năm tù giam. Áp dụng các điều 611, 613, yêu cầu bị cáo chi phí bồi thường là 5 triệu USD. Thay mặt cho hội đồng xét xử, tôi tuyên bố kết thúc phiên tòa."

"Dự"

La Thư Anh theo phản xạ giữ lấy tay Triệu Minh khi anh bị hai người cảnh sát dẫn đi. Năm ngón tay anh hơi siết lại rồi cuối cùng lặng lẽ buông lỏng.

"Dự."

La Thư Anh nấp máy môi không thành lời, cổ họng cô như bị thứ gì đó vô hình chặn nghẹn lại, chưa xót dâng lên đỏ khòe mắt.

"5 năm? Thế mà thật sự dám giam giữ cháu ta 5 năm, hoang đường."

Công nương tức giận muốn làm loạn, nhưng được Leon kịp thời ngăn lại.

"Công nương, người rõ ràng cũng biết đây đã là một cái giá rất rẻ cho Enda rồi, không cần tức giận mà làm hỏng đại cục."

"Cậu...cậu..."

Phiên tòa này thật làm cho bà tức chết. Nhìn theo bóng lưng của Triệu Minh, công nương cũng chỉ còn biết trút một tiếng thở dài. Vừa thông minh điềm tĩnh, lại vừa có chút ngông cuồng không biết khuất phục, bộ dạng này đúng là chẳng khác nào chàng trai David năm ấy- người mà con gái bà nguyện vứt bỏ thân phận địa vị để chạy theo.

"Thật giống cha David của nó, hồ phụ sinh hồ tử, đều làm cho ta tức muốn chết rồi."

"Công nương..."

Leon nói xong hai từ thì dừng lại, gã định nhắc nhở bà câu hồ phụ sinh hồ tử của trung hoa không phải dùng như vậy, nhưng nhìn tới sắc mặt của vị công nương nào đó thì tuyệt nhiên không dám mở lời nữa.

Phiên tòa chấn động thế giới khép lại, truyền thông không đủ năng lực moi nhiều tin tức, báo chí trang bìa cuối cùng cũng chỉ có một thông tin đề cập, chủ tịch Triệu Minh của tập đoàn Đại An bị xét xử 5 năm tù giam, bồi thường 5 triệu USD"

Giá cổ phiếu của Đại An tụt dốc nhanh chóng, mạng lưới công ti lớn nhỏ chịu không ít ảnh hưởng, Triệu gia vẫn chưa lên tiếng giải quyết vụ việc, Triệu phu nhân và Triệu lão gia không rõ tin tức.

Mà người được đồn đại là thiếu phu nhân tương lai của Triệu gia- La Thư Anh hiện tại đang ở trong bệnh viện Londo do tình hình sức khỏe.

Cục diện cứ vậy biến động không ngừng, vô cùng hỗn loạn.

Bệnh viện London, La Thư Anh thần sắc nhợt nhạt nằm trên giường bệnh, Thi Nhĩ ngồi bên cạnh gọt một ít táo đỏ, lại tách thêm vài múi cam để vào đĩa màu xanh lục, thi thoảng lo lắng liếc mắt qua La Thư Anh một cái.

"Tiểu Anh, cô không chịu ăn uống, cứ như vậy đã 3 ngày rồi, vậy thì ăn một chút hoa quả này được không?"

La Thư Anh cũng không đáp lời, chỉ lặng lẽ lắc đầu.

Cửa phòng bệnh mở ra, Triệu Quân dẫn theo một người phụ nữ bước vào trong.

"Chị dâu, xem ai tới thăm chị này"

La Thư Anh hướng mắt tới người phía sau cậu, hơi kinh ngạc cất giọng.

"Dì Cao Ngọc?"

"Tiểu Anh, đã lâu không gặp cháu"

La Cao Ngọc mặc bộ đầm bó sát màu đen, mặt không trang điểm, chỉ đánh son đỏ, dung mạo tứ tuần vẫn vô cùng xinh đẹp, có điều đáng vẻ hơi lạnh lùng, bà nhìn La Thư Anh mỉm cười.

Quay sang Triệu Quân, La Cao Ngọc chủ động đề nghị.

"Tôi có chuyện riêng muốn nói với Tiểu Anh, mọi người có thể ra ngoài một chút chứ?"

Triệu Quân gật đầu, đỡ Thi Nhi đứng dậy, cùng với hộ lý 3 người rời khỏi phòng.

"Tiểu Anh, tiếp theo cháu định làm gì? "

La Cao Ngọc vừa ngồi xuống đã trực tiếp đi vào vấn đề, cũng hoàn toàn không có lấy một câu hỏi thăm dư thừa.

La Thư Anh hơi siết bàn tay, lơ đãng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, im lặng mất một lúc.

"Cháu cũng không biết nên làm gì"

Cô muốn đợi Dự, 5 năm, không phải sợ bản thân không đợi được anh, chỉ là không biết sẽ phải trải qua 5 năm đơn độc này như thế nào.

La Cao Ngọc lấy trong túi ra một tập tài liệu, đặt vào tay La Thư Anh.

"Đây là..."

"Cũng không có gì. Coi như quà cưới đi tặng cháu đi"

Lướt đọc tài liệu trong tay, hai vai La Thư Anh bỗng run lên.

"Mất...mất của Tần Ngao ư?"

Mất của Tần Ngao tương thích với cháu, nếu như làm phẫu thuật, tỉ lệ thành công lên đến 97%

"Tại sao lại..?"

"Tất nhiên không phải là hấn tự nguyện, nó đơn giản là một cuộc trao đổi. Có điều chuyện đã qua không cần nhắc lại. Năm xưa với những đau khổ cháu chịu đựng, ta không thể can thiệp. Hôm nay, coi như bù đắp cho cháu. Tần Ngao vốn cần phải biết, làm tổn hại đến cháu gái của La Cao Ngọc này, ắt có ngày phải trả giá tương đương. Hấn hủy đi đôi mắt của cháu, ta lấy lại đôi mắt của hấn, hấn hủy đi đôi chân của cháu, ta cũng có thể lấy đi đôi chân của hấn."

"Dì Cao Ngọc"

La Thư Anh hơi sợ hãi trong lòng, vội nắm tay La Cao Ngọc lắc đầu.

"Không. Không cần phải như vậy nữa. Cháu với Tần Ngao bây giờ không yêu không oán, cũng không cần phải đòi thứ gì từ y nữa. Hơn nữa, mất cháu không cần phẫu thuật, không phải vẫn đang rất tốt sao?"

La Cao Ngọc đặt tay lên tay La Thư Anh, vỗ nhẹ.

"Dù ta không an bài, cũng có người đã an bài sẵn cho Tần gia một nước cờ chết. Tào nghiệt quá nhiều, ắt không còn chôn dung thân"

"Dì nói là... Dự? Có phải là Dự không?"

La Cao Ngọc nhìn lên đồng hồ quả lắc treo trên tường, nói với La Thư Anh.

"Không phải đến giờ phát sóng của bản tin NW 24h sao, mở tivi lên là biết thôi"

Trên màn hình, thông tin Hoàng Thế của Trung Quốc dính vào tổ tụng đã lan tràn, nguyên căn là vì có người giao nộp chứng cứ làm ăn phi pháp, cắt bớt quỹ công và có liên quan tới hàng hóa chợ đen. Hoàng Thế cũng đều đang chao đảo.

"Tần Ngao không phải là người như vậy"

La Thư Anh cảm thấy có chút khó tin, y dù có thể độc ác tàn nhẫn, nhưng lại là kẻ ngông cuồng kiêu ngạo đến mức không muốn trông cậy vào bất cứ thứ gì, sẽ không hỏi lộ quan chức hay liên quan tới làm ăn phi pháp.

"Hắn thì không phải, nhưng Tần Trung là một con cáo già. Và lạ, bất cứ tập đoàn hùng mạnh nào tất cũng có một góc tối riêng. Tần Ngao không phải ở trong góc tối ấy, bởi khi hắn sinh ra đã thấy một Hoàng Thế chói chang. Còn Tần Trung là người gây dựng Hoàng Thế từ đôi bàn tay trắng, tham vọng càng nhiều, mạo hiểm càng lớn, có gì mà không dám làm. Tần Ngao quang minh chính đại đến giờ, chẳng qua cũng là vì có ba hắn trải đường hoa hồng, còn việc của hắn chỉ là bước đi"

Ngừng một lúc, La Cao Ngọc nói tiếp:

"Bất luận thế nào, hôm nay Hoàng Thế đi đến bước đường này, dù không sụp đổ cũng tiêu hao nửa phần, Đại An thì không thể như vậy. Đại An còn có cháu, cháu phải là người chống đỡ, thừa cơ tiến tới, phô trương thanh thế, không thể để tâm huyết của Triệu gia bỏ đi như vậy. Bởi vì, cháu giờ đã là người Triệu gia rồi, Tiểu Anh."

"Người ấy là ai? Người giao nộp bằng chứng, khởi tố Tần gia là ai?"

"Xảo Vấn."

"Xảo Vấn?"

"Không phải cô ta yêu Tần Ngao sao? Cô ta là người của Tần gia, sao có thể chứ"

"Cô ta yêu Tần Ngao, nhưng không thể mạo hiểm mạng sống của mình và con trai. Từ lúc cô ta đẩy cháu ngã lầu, chẳng khác nào tự tay cắt đi đường sống của bản thân. La Cao Dự là người có thù tất báo, hơn nữa lại là liên quan đến cháu, cậu ta sẽ không thể không tính món nợ này."

Quả nhiên, La Cao Dự- Triệu tiên sinh, có thù tất báo. Đến cuối cùng vẫn không tha cho Tần gia, triệt hạ tới cùng, an bài thỏa đáng, đều chỉ vì cô.

La Thư Anh cảm động trong lòng, bỗng dung muốn ôm lấy anh rồi khóc lớn một trận.

Nhìn xuống tài liệu trong tay, La Thư trầm tư không nói.

La Cao Ngọc nhìn sâu vào đôi mắt xanh lục của La Thư Anh, giọng nói dường như có chút buồn phiền đan xen.

"Tiểu Anh, đôi mắt này của cháu, đôi chân này của cháu, không phải chỉ có hạn định 2 năm thôi sao. Hiện tại, cũng sắp hết hạn rồi."

"Dì Cao Ngọc, Dì.???"

La Thư Anh kinh hãi, hồ sơ trên tay trượt xuống nền, cô lui thân người về sau một chút.

"Tại sao Dì lại biết? Dì là ai?"

"Trong 2 năm nếu không tìm được mắt thích hợp thay thế, thì cả đời này cháu cũng không có cơ hội tìm lại ánh sáng nữa, còn có đôi chân này..."

La Cao Ngọc cười hơi lạnh lùng, đặt tay lên đôi chân của La Thư Anh.

ZED là tổ chức tội phạm bậc nhất Trung Hoa, nhưng lại cũng là nơi chứa nhiều nhân tài nhất, sở hữu công nghệ tiên tiến nhất, đi trước thế giới, chỉ nhìn thế này, ai lại nghĩ nó là một đôi chân già cỗi chứ"

"Dì, Dì cũng là người của ZED ư?..."

Không đúng, trong 1 năm cô ở tổ chức chưa từng gặp La Cao Ngọc, cũng không hề nghe Trình Vương nhắc tới, sao có thể chứ.

Bên ngoài phòng, Tần Ngao đứng dựa người vào cửa, nghe hết toàn bộ cuộc nói chuyện. Vốn định tới gặp La Thư Anh lần cuối, không ngờ còn có thể phát hiện ra nhiều loại chuyện như vậy.

Khen thay cho thiên địa trêu người.

Thấy bên trong im lặng một lúc, y xò hai tay vào túi quần, lạnh lùng rời đi.

"Ngã từ lầu 3 không chết, nhưng tàn phế đôi chân vốn đã là chuyện may mắn, tiểu tử Trình Vương kia lại có thể vì cháu đảo lộn vận số, hoàn lại đôi mắt, trả về đôi chân, chuyện này đúng là không biết đáng cười hay đáng thương."

"Chân đã phế, có thể đứng lên thế nào chứ? Dù cháu có cố gắng tập luyện trong đau đớn đi nữa cũng không thể bước nổi một bước, đôi chân này, là người của ZED dùng 21 ngày 6h tròn hoàn thành một thiết bị hỗ trợ, gắn vào xương cốt đã tê liệt, đặc biệt làm riêng ra cho cháu, không sai lệch một li, ta nói đúng không?"

La Cao Ngọc cái gì cũng nói, duy chỉ không nói với La Thư Anh bà và ZED có quan hệ gì, vì sao lại biết tường tận như thế.

Lúc này, ở phòng nghỉ, Thi Nhĩ lo lắng nhìn vào màn hình máy tính của Triệu Quân.

"Triệu Quân, vậy ý anh là đôi mắt của Tiểu Anh chỉ là hồi phục tạm thời, giờ đang có dấu hiệu xấu đi?"

"Phải. Tôi không biết làm thế nào mà chị dâu có thể tìm lại tầm nhìn trong suốt thời gian vừa rồi, nhưng hiện tại không như vậy nữa, nếu không tìm được người hiến mắt thích hợp, e là..."

"Lấy của tôi đi"

Cửa phòng bị đẩy ra đột ngột, nhìn thấy Tần Ngao, Thi Nhĩ theo phản xạ sợ hãi lùi về phía sau. Triệu Quân bỗng nắm tay cô, kéo cô sát về người mình.

"Tại sao anh lại ở đây?"

Giọng Triệu Quân thấp hẳn, đè nén cảm xúc không vui.

"Mắt của tôi và La Thư Anh có tỉ lệ tương thích 99%, tôi sẽ hiến mắt cho cô ấy."

"Hiến mắt cho chị dâu? Anh xứng? Chị dâu tôi không cần tới đôi mắt này của anh, nếu anh không dùng thì đem cho chó ăn đi"

Nói chị dâu chấp nhận đôi mắt này của anh, Triệu gia khác nào nợ anh một ân tình, anh trai và chị dâu hận Tần Ngao như thế, sao có thể chứ.

"Tôi chấp nhận. Tần Ngao, tôi chấp nhận."

La Thư Anh không biết xuất hiện lúc nào, cô mặc bộ đồ bệnh nhân, thần sắc trắng bệch, vừa đi vừa vịn vào cây giá treo bình truyền dịch, nhìn thẳng vào Tần Ngao quả quyết.

"Tiểu Anh"

Tần Ngao gọi cô một tiếng, bắt gặp biểu cảm lạnh băng trên gương mặt, không biết nghĩ gì, lại gọi thêm một tiếng.

"La Thư Anh, em thực sự chấp nhận"

"Phải. Bao giờ có thể? Ngày mai bắt đầu ca phẫu thuật cũng không vấn đề"

Triệu Quân hơi sững sốt, chị dâu sao bỗng dừng lại...

La Thư Anh lạnh nhạt cười, đôi mắt không còn cảm xúc, như vực tối xoáy sâu vào lòng Tần Ngao, khiến trái tim y bị dày vò, đau khổ tột cùng, mạch máu chảy ngược, mọi tế bào đều muốn tan ra.

Y sợ nhất là một ngày cô đứng trước y như vậy, không yêu, không có oán.

"Chị dâu, chị thực sự quyết định vậy sao? Anh trai sẽ..."

"Tiểu Anh, cô phải suy nghĩ kĩ, chúng ta có thể tìm người khác, thế giới rộng lớn thế, sao lại sợ không tìm được người thích hợp."

La Thư Anh cong khóe môi cười, giọng nói đầy vẻ giễu cợt.

"Tìm người khác? Đương nhiên có thể. Nhưng sao phải mất công như vậy. Một đôi mắt này là Tần Ngao nợ tôi, đã nợ thì phải trả. Tần thiếu gia, anh nói có đúng không?"

Tần Ngao im lặng một lúc, thấy hô hấp cũng trở nên khó khăn, hóa ra như vậy là tuyệt tình.

Hóa ra, đây là nỗi đau La Thư Anh từng muốn y cảm nhận. Hoặc chính là nỗi đau cô từng cảm nhận.

Y hiểu rồi, y cảm nhận được rồi, nhưng đã muộn rồi. Thực sự muộn rồi phải không?

"Phải. Một đôi mắt này, là tôi nợ em. Sau khi sắp xếp thì nhắn tôi ngày giờ có thể thực hiện phẫu thuật. Tốt nhất là, ngày mai đi"

Đôi này, là y nợ cô.

Tần Ngao xoay người bỏ đi, bóng lưng lưu lại lạnh lùng xa cách, lại cô độc ưu thương.

Giọt nước mắt rơi nơi ngưỡng cửa, cô không biết, chính y cũng không nhận ra...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 111

Lúc Tần Ngao hoàn toàn rời đi rồi, La Anh thở hắt một hơi nặng nề, cơ thể yếu đuối khó mà tiếp tục chống đỡ, Thi Nhi vội tiến lên nắm lấy tay cô, diu xuống chiếc giường nghỉ bên cạnh.

"Tiểu Anh, tại sao tự nhiên lại"

La Thư Anh cắn hận Tần Ngao như thế, sao có thể chấp nhận cuộc phẫu thuật này.

La Thư Anh lấy từ trong túi một tờ giấy màu ngà, hơi nhàu nát giống như bị người ta viên, Thi Nhi mở ra, nét chữ của Triệu Minh thanh mảnh, rõ ràng, đường nét dứt khoát sạch sẽ.

"Ràng buộc trong lòng đương nhiên quan trọng, quá khứ nghiệt ngã khó mà buông bỏ. Nhưng đối với tôi, trên đời này không thứ quan trọng hơn sự an yên của em. Coi như tôi xin em, đồng ý ca phẫu thuật này được không?"

Bảo bối, chờ tôi trở về."

Vài dòng ngắn ngủi, nhưng ý tứ đã rõ. Triệu Minh hận Tần Ngao như thế, lại vì La Thư Anh mà chấp nhận nợ món ân tình này của Tần gia. Không biết đã phải đắn vặt bao lâu.

"Thì ra là vậy"

La Thư Anh miệng thì lạnh lùng nói món đòi món nợ máu với Tần Ngao, nhưng nếu không có mấy lời này của Triệu Minh, cô có chết cũng không chấp nhận ca phẫu thuật hiển mắt này.

"Chị dâu, nếu đã quyết định rồi vậy để em bảo hộ lý đưa chị về phòng, nghỉ ngơi cho tốt, em sẽ sắp xếp ca phẫu thuật ngày mai"

"Được"

"Triệu Quân, để em đưa Tiểu Anh về phòng."

Thi Nhi lên tiếng đề nghị, nhưng bị La Thư Anh lập tức cắt ngang.

"Không cần, hộ lý đưa về là được. Thi Nhi, cô đang mang thai, cũng cần phải chú ý điều dưỡng sức khỏe, đứa trẻ mới có thể phát triển toàn diện"

Lúc La Thư Anh về lại phòng bệnh, La Cao Ngọc đã đi rồi, nhưng có thêm một vị khách không mời mà đến, Trình Vương.

"Trà Xanh?"

"Sao bất ngờ vậy? Tôi thăm em giờ cũng là chuyện không ngờ tới sao?"

"Không phải, chỉ là tưởng anh đã về Trung Quốc"

Trình Vương đứng dậy đỡ La Thư Anh ngồi xuống giường, nhìn thần sắc nhợt nhạt của cô, cảm thấy đau lòng không ít.

"Hôm nay chính là đến từ biệt em"

"Anh quyết định về Trung Quốc rồi?"

"Phải, tổ chức có chút chuyện, cần quay về xử lý"

Chuyện hấn và người của ZED gặp biến cố, Trung Quốc chưa công bố, La Thư Anh cũng không hề hay biết. Vì vậy, Trình Vương càng không muốn nói cho cô.

Trình Vương nhìn La Thư Anh một lúc, vươn tay vuốt tóc cô, ánh mắt yêu chiều trân trọng như cả ngàn lần vẫn thế. Đồi này của Trình Vương, yêu chỉ mình cô, cần chỉ mình cô, và tình nguyện hi sinh mọi thứ cũng chỉ vì cô.

Chỉ tiếc đời này của hấn quá ngắn, không thể tiếp tục ở bên cạnh, bảo vệ cho Kem Dâu của hấn, lập tức chạy tới khi cô cần nữa.

Không gian im lặng, Trình Vương hơi nghiêng đầu, đặt lên trán La Thư Anh một nụ hôn, không có dục vọng, không có chiếm hữu, nhưng chứa đựng tình cảm sâu sắc nguyên vẹn cả một đời người.

"Kem Dâu, quen em, yêu em, hi sinh vì em. Tôi chưa từng hối hận."

Cô giờ đã là người Triệu gia, hẳn tôn trọng cô, sẽ không mạo phạm tới cô, chỉ là cái nắm tay của Trình Vương siết vào thật lâu, nửa chân chừ không muốn buông ra.

"Trà Xanh, có chuyện gì rồi phải không?"

Nhìn biểu hiện của Trình Vương, La Thư Anh bất an trong lòng.

Trình Vương chỉ cười, nụ cười của hắn rất đẹp, nhưng đáy mắt u buồn.

"Kem Dâu, nghỉ ngơi cho tốt."

Lúc Trình Vương đứng dậy định quay đi, La Thư Anh nín lấy tay hắn, ngập ngừng hỏi:

"Trà Xanh, chúng ta sẽ còn gặp lại, đúng không?"

Hắn quay lại, vươn tay xoa đầu cô.

"Ngốc. Tất nhiên sẽ còn gặp lại, tôi còn định nhân lúc La Cao Dự không có ở đây, lên kế hoạch tán tỉnh em một chút"

"Trà Xanh!"

Con người này sao lại cứ ở những lúc quan trọng mà không nghiêm túc như vậy.

"Được rồi. Không đùa với em. Đợi tôi xử lý ổn thỏa việc của tổ chức, sẽ tới thăm em được không?"

"Được."

Tiếng cười của Trình Vương hào sảng, hoàn toàn không còn vẻ u ám như ban nãy nữa.

Lúc ra đến cửa phòng, nụ cười bỗng vụt tắt.

Kem Dâu, chỉ một lần này thôi, chỉ một lần này tôi thất hứa với em.

Trình Vương dựa người vào tường, hơi thở khó nhọc, trái tim co bóp rối loạn trong lồng ngực, hắn xỏ tay vào túi quần lấy ra một hộp thuốc, nuốt vội 2 viên, cố gắng điều hòa hơi thở.

Lúc La Thư Anh hỏi hắn có quay lại không, hắn không thể thật lòng thừa nhận đây sẽ là lần cuối cùng họ gặp nhau.

Trình Vương chưa bao giờ lừa dối La Thư Anh điều gì, cũng chưa từng thất hứa.

Lần này là lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng hắn thất hứa với cô.

Hắn đi rồi thì sẽ không quay lại nữa, kiếp này, họ không thể gặp lại nhau nữa.

***

Bắc Kinh vào đêm rồi, từng sắc đèn nối tiếp đan xen nhau, sa hoa lộng lẫy, như muốn thắp sáng cả một khoảng trời bao la.

Tòa án Bắc Kinh, Trình Thiên ngồi buồn chán nghịch vài chiếc máy bay giấy mà Trình Vương từng gấp, lúc này thì cửa phòng giam mở ra, Trình Vương bước vào.

"Trở về rồi?"

Trở về như vậy, hẳn người La Thư Anh chọn không phải thằng em trai si tình này của anh rồi. Trình Thiên cong khóe môi cười.

"Tự tìm đường chết cũng ngang nhiên như vậy, không sợ hãi sao?"

Trình Vương tùy tiện ngồi xuống nền phòng giam, dựa lưng vào mặt tường lạnh lẽo phía sau, thở ra một hơi.

"Cái chết có gì đáng sợ"

Hắn là người của bóng tối, thần chết lúc nào cũng ở đây, bất cứ giây phút nào cũng có thể mất mạng, thì còn gì để sợ nữa.

Nhưng Trình Vương cũng từng sợ, sợ hắn chết rồi thì không ai bảo vệ cho La Thư Anh.

Hôm nay, La Thư Anh tìm thấy La Cao Dự, người có thể đảm bảo cho cô một đời an yên, vậy thì hắn còn gì phải sợ nữa.

Ánh đèn mờ mờ hắt qua từ ô thoáng nhỏ của phòng giam, phản chiếu xuống đôi mắt đen tĩnh mịch như vực tối của Trình Thiên, anh cười lạnh lùng.

"Nói hay đấy. Đúng là con trai cưng do ông già dạy dỗ."

Trình Vương cũng không quản lời nói có phần ngỗ nghịch của Trình Thiên, hắn đưa cho Trình Thiên một hộp nhẫn làm bằng gỗ trầm.

"Thiên, em có việc muốn cầu xin anh."

"Cầu xin? Đòi của Trình Vương lại còn biết nói ra hai chữ này sao?"

"Có thể giúp em cứu người của ZED không. Cái chết, mình em chịu đủ rồi."

Trình Thiên nheo nheo đôi mắt, không biết nghĩ gì.

"Dù anh đồng ý cứu ZED, chú nghĩ ZED có thể tiếp tục tồn tại sao?"

Trình Vương đặt hộp nhẫn vào tay Trình Thiên.

"Thay em giao ZED cho La Thư Anh, được không?"

Cả một tổ chức bóng tối lại dễ dàng giao vào tay một cô gái. Nên nói Trình Vương yêu đương đến ngu muội hay nói La Thư Anh kia quả thực phi thường.

"Chỉ cần La Thư Anh tiếp nhận vị trí này, mấy trăm mạng người của tổ chức đều có thể sống"

"Biết vậy sao không trực tiếp đưa khi gặp. Người mất vật còn. Khác gì cố tình để lại lưu luyến trong lòng cô ta."

"Người mất vật còn. Không phải cố tình lưu lại nỗi đau. Chỉ là, tâm nguyện cuối cùng muốn hoàn thành. Cho cô gái của em, cũng là cho ZED"

La Thư Anh là tiểu thư La gia, đáng lý phải sống cuộc sống nhung gấm, một đời sa hoa hạnh phúc, nhưng lại trải qua quá nhiều đau khổ, chịu vô vàn tổn thương. La gia nay cũng sụp đổ, Trình Vương cố tình để lại ZED cho La Thư Anh, là an bài cho cô một thế lực riêng, một điểm chống lưng. Không phải không tin La Cao Dự, nhưng nếu sau này lại có gì bất trắc xảy ra với cô, còn ZED ở đó, cô thứ nhất có thể tùy ý dùng tới, thứ hai, đó với cô cũng đã từng là nhà.

1 năm chung sống, người của ZED không ai là không kính trọng La Thư Anh, chủ nhân tiếp theo của ZED, ngoài La Thư Anh ra thì không còn ai thích hợp hơn nữa.

ZED nhận ai làm chủ, thì sẽ nguyện trung thành cho tới khi người đó qua đời, người sau kế tiếp. Trên dưới không ai nói, nhưng nhìn vào những gì Trình Vương làm vì La Thư Anh, ai cũng đã sẵn sàng cho việc La Thư Anh sẽ là chủ nhân tiếp theo của tổ chức.

Trình Vương từng nói La Thư Anh là bà hoàng của ZED. Thì đời này, bà hoàng chỉ có một, không thể thay thế.

Trình Thiên không đáp lại, nhưng hành động đón nhận hộp nhẫn Trình Vương đưa đã thay cho câu trả lời của anh.

Hai người lại đối quần áo, giống như một đêm trước kia, thần không biết, quỷ không hay.

Lúc cánh cửa phòng giam chuẩn bị khép lại, Trình Vương nói với anh.

"Thiên, anh làm tất cả những việc này có phải vì người phụ nữ ấy không?"

Cách một cánh cửa, hắn nghe thấy giọng Trình Thiên đáp lại, một chữ dứt khoát gọn gàng.

"Phải."

Trình Vương nghe xong hơi cười, có chút đắng chát nơi cổ họng của hắn.

"Vậy thì đành nhờ anh chuyển giùm em một lời cảm ơn."

"Được"

Trình Thiên, nhờ cả vào anh.

Trong đêm tối, Trình Vương đặt tay lên ngực trái, cảm nhận nhịp tim của chính mình.

Hắn nhớ về lần đầu gặp La Thư Anh, rồi lần hai, lần ba.

Hắn nhớ nụ cười trong sạch lấp lánh dưới nắng của cô, nhớ đôi mắt lục biếc nhìn hắn.

La Thư Anh, ngọn lửa duy nhất chiếu vào cuộc đời tăm tối của hắn, sưởi ấm vận mệnh băng giá của hắn.

Giọng Trình Vương khàn khàn, hơi nghẹn lại ở cổ họng, đôi mắt thấy cay nồng, hắn vùi mặt xuống lòng bàn tay, đôi vai run rẩy trong đau đớn.

"Cảm ơn em, Kem Dâu. Cảm ơn em đã xuất hiện trong cuộc đời này của tôi. Chỉ là, đến lúc phải nói lời tạm biệt rồi..."

Nếu có kiếp sau, hãy để tôi lại gặp được em.

Cho đến lúc ấy, em liệu có thể đáp trả tôi không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112

"Minh Minh, là ta không bảo vệ tốt được cho con"

Cách một tấm kính, Triệu phu nhân đôi mắt ngấn lệ, Triệu lão gia ôm lấy đôi vai run rẩy của bà, nhẹ nhàng trấn an.

Triệu Minh thần sắc hơi nhợt nhạt, nhưng tư thế vẫn điềm tĩnh hiên ngang, mỉm cười với hai người.

"Ba mẹ không cần tự trách, nếu không có hai người bảo vệ, con có lẽ đã sớm bỏ mạng từ lâu"

Dừng một lúc, anh nói tiếp:

"Về phần Tiểu Anh, mong hai người có thể thay con chăm sóc cô ấy trong khoảng thời gian này"

"Tiểu tử thối, từ bao giờ lại dám nói chuyện khách sáo như vậy với hai ông bà già này hả?"

Triệu phu nhân ban nãy còn vừa mới có vẻ yếu đuối một chút, bây giờ đã lập tức trở về như cũ, khiến nụ cười Triệu Minh dường như có phần thoải mái hơn.

Anh biết bà chính là như vậy, miệng không quen nói lời nhẹ nhàng nhưng tâm tư lương thiện, suy nghĩ sâu sắc, lại giàu tình cảm, là một người mẹ vô cùng tốt.

Triệu lão gia nhìn tới thời gian cũng đã qua được 15 phút, vừa đỡ phu nhân đứng dậy vừa dặn Triệu Minh lần cuối.

"Chú ý sức khỏe, lần sau lại tới thăm con."

"Ba mẹ cũng giữ gìn sức khỏe, đừng lo lắng quá nhiều"

"Được"

Một nhà ba người lại chỉ có thể từ biệt nhau trong tình cảnh này, thực sự có chút xót xa.

Xe của Triệu phu nhân và Triệu lão gia tới thẳng bệnh viện, hôm nay là ngày La Thư Anh tháo băng mắt, có lẽ mọi người đều đã tới đủ.

Ca phẫu thuật của La Thư Anh 10 ngày trước diễn ra khá thuận lợi.

Trong phòng, La Thư Anh ngồi trên giường, Vũ Lam Ân và Thiên Trường Khanh đứng ở cạnh cửa sổ bên trái, tiếp tới là Thi Nhĩ và một cô y tá trẻ, Triệu Quân đối diện với La Thư Anh, bình tĩnh coi từng lớp băng quần màu trắng.

"Tiểu Anh, sao rồi? Kết quả sao rồi?"

"Bà nó từ từ một chút"

Đúng lúc này Triệu lão gia và Triệu phu nhân xuất hiện, giọng nói phá vỡ không gian im lặng có chút căng thẳng bên trong.

"Mẹ, bình tĩnh một chút"

Thi Nhĩ vội chạy tới nắm lấy cánh tay của Triệu phu nhân.

Triệu Quân tháo tới lớp băng cuối cùng, nói với La Thư Anh.

"Chị dâu, chậm rãi mở mắt, đừng quá đột ngột"

"Thế nào? Có cảm thấy thích ứng được không? Có biểu hiện đau nhức không?"

"Tiểu Anh, có thấy mẹ không?"

Triệu phu nhân quả nhiên có chút kích động, tiến lại đưa tay vẫy vẫy trước mặt La Thư Anh.

"Mẹ, con không sao"

Đưa mắt nhìn quay phòng một người, La Thư Anh bổ sung một câu.

"Tầm nhìn rất tốt, không có cảm giác kích ứng"

"Tiểu Anh, không sao rồi. Không sao là tốt rồi"

Con trai bà giờ đã phải chịu giam giữ khổ sở, nếu con dâu lại xảy ra chuyện gì, bà có lẽ không thể nào chống cự nổi nữa. La Thư Anh mỉm cười

"Mẹ, con thực sự không sao, đừng lo lắng nữa. Triệu Quân, chị Lam Ân, Thi Nhi, cảm ơn mọi người."

"Thư Anh, chúc mừng cô."

Thiên Trường Khanh mặt không lộ rõ vui buồn, chỉ nói một câu ngắn gọn rồi rời đi.

"Thiên Trường Khanh"

Vũ Lam Ân gọi hần, hần cũng không quay đầu.

"Tiểu Anh, nghỉ ngơi cho tốt, chị sẽ tới thăm em sau"

Vũ Lam Ân dứt lời thì đuổi theo Thiên Trường Khanh ra ngoài.

"Thiên Trường Khanh, biểu cảm của anh là sao hả?"

"Không sao cả, anh chúc mừng cô ta vậy thôi"

"Không giống."

"Có gì mà giống với không giống, bảo bối, em nghĩ nhiều rồi. Bảo bối của tôi không phải thương Tiểu Anh của em nhất sao? Vào chăm sóc cho cô ta một chút đi"

"Thiên Trường Khanh, anh nói rõ ràng cho em. Con mẹ nó muốn chọc bà đây điên?"

Giữa khuôn viên bệnh viện, một nam một nữ lờ lờ kéo kéo, cuối cùng Thiên Trường Khanh chịu thua, để mặc Vũ Lam Ân nổi giận, hần thả người ngồi xuống một chiếc ghế đá dưới tán cây, châm thuốc hút.

"Lam Ân"

Vũ Lam Ân hơi sững lại, hần rất ít khi gọi tên cô là Lam Ân, tự nhiên nghe có chút nghiêm túc xa lạ, trong lòng vô cùng khó chịu.

"Tần gia giờ đã chẳng còn gì."

Giọng hần nghe hơi phiền muộn, Vũ Lam Ân im lặng vài giây, bỗng đứng cong khoe môi cười.

"Vậy sao? Cũng không phải chuyện của Tần gia, anh buồn phiền cái gì? Đây vốn dĩ là cái giá Tần gia phải trả"

"Nếu hôm nay, La Cao Dự hay La Thư Anh phải đi hiến mắt cho một người khác, vậy thì em cũng sẽ tới chỗ người đó chúc mừng người ta sao?"

Việc Tần gia làm, đương nhiên rồi cũng phải trả giá. Nhưng Tần Ngao, y là người bạn thân thiết duy nhất của Thiên Trường Khanh, nay y đã hiến mắt cho La Thư Anh, nửa đời sau vĩnh viễn sống trong bóng tối, Thiên Trường Khanh có thể không phiền muộn sao?

Vũ Lam Ân ngồi xuống cạnh Thiên Trường Khanh.

"Khanh, có biết quy luật cuộc sống này là gì không? Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân. Tần Ngao là em trai em, kể cả nó đã làm ra bao nhiêu chuyện hoang đường, em đương nhiên vẫn không muốn nó chịu đau đớn. Nhưng, dám làm thì dám chịu, những thứ nó nợ người con gái kia, sớm muộn gì cũng phải trả. Những thứ Tần gia nợ La gia, sớm muộn cũng phải trả. Nói La Thư Anh nhân từ với nó, vậy những đau đớn mà Tiểu Anh phải chịu suốt

mấy năm, tính như thế nào? Một đôi mắt này, còn chưa đủ. "

"Những chuyện Tàn Ngao làm ư..."

Thiên Trường Khanh tựa người về phía sau, điều thuốc cháy sáng giữa hai đầu ngón tay, hắt nhả một vòng khói.

Nhưng việc Tàn Ngao làm, đúng là vô phép vô thiên, trái luân thường đạo lý, ngược lương tâm đ*o đức, nhưng nếu xét về cảm xúc con người, thì liệu có thực sự sai trái không?

Chúng ta đều như vậy, đều chỉ là những kẻ vừa nhận được chút tình yêu thì chấp mê bất ngộ, điên cuồng lún sâu.

Đến giờ, nên trách ai?

"Cái giá lớn nhất Tàn Ngao phải trả, chính là đã yêu La Thư Anh"

Người ngay từ đầu y rung động, cũng chỉ có La Thư Anh.

Người tới cuối cùng y muốn hi sinh, cũng chỉ có La Thư Anh.

Người Tàn gia nhận định yêu ai, dù có được hay không, cũng nhất quyết sẽ chỉ yêu người đó đến hết đời.

Thế nhưng, ba đời bảy kiếp, phụ nữ La gia vĩnh viễn là thứ Tàn gia chưa bao giờ có được.

Duyên phận nghiệt ngã, số phận trêu đùa. Thế không phải là trả giá ư?

Nợ tình trả hận, đó mới là quy luật đau đớn nhất.

"Tàn gia thế nào rồi?"

"Hoàng Thế đang bị điều tra, tạm thời đóng cửa dừng hoạt động. Người Tàn gia chia bè kéo phái, không đồng nhất đồng lòng, ai cũng như con chuột nhắt sợ hãi trốn trong cống, không muốn bị liên lụy. Tàn Trung gặp phải nhiều cú sốc liên tiếp, đột quỵ phải nhập viện, hiện tại vẫn chưa tỉnh, Tàn Ngao sau khi làm phẫu thuật hiến mắt cho La Thư Anh thì trở về Trung Quốc nhưng không hề xuất đầu lộ diện. Tàn gia cũng coi như chẳng còn gì đáng lưu tâm."

Thiên Trường Khanh nói xong thì dụi tắt điều thuốc, quay qua Vũ Lam Ân.

"Lần này Hoàng Thế thất thủ, không đủ sức chống đỡ, cũng tới lúc tôi trở về tiếp nhận sản nghiệp Thiên gia, một là ba mẹ cũng không còn nhiều sức khỏe nữa, hai là sau này nếu Tàn Ngao muốn gây dựng lại sự nghiệp, tôi có thể làm người hỗ trợ cho cậu ta."

Vũ Lam Ân có chút cảm phục, người đàn ông này của cô lúc nói chuyện nghiêm túc thực sự cuốn hút hơn nhiều, ung dung tự tại, thẳng thắn nghĩa khí, vô cùng ấn tượng.

Mặc dù Tàn Ngao đã làm nhiều điều sai, nhưng chỉ cần y quay đầu, rõ ràng vẫn luôn có Thiên gia, và cả Vũ gia của cô giúp đỡ y. Chỉ là, Tàn Ngao, La Thư Anh, La Cao Dự, trải qua một trận sóng to gió lớn, mỗi một người đều tự mang trong mình rất nhiều vết thương, cùng những suy tính người ngoài khó mà hiểu hết, không biết Tàn Ngao tiếp sau sẽ có dự định gì.

"Ân Ân, về Trung Quốc với anh."

Trước kia, Vũ Lam Ân quyết định ở lại đây vì La Thư Anh và La Cao Dự, hắn cùng theo cô tới đây. Cô nói ngày nào La Thư Anh và La Cao Dự chưa được trọn vẹn, cô sẽ không thể yên lòng mà suy nghĩ điều gì cho bản thân.

Bây giờ, mọi chuyện đã tới bước cuối cùng, cô liệu còn muốn ở lại đây hay không?

"Ân Ân, về Thiên gia với anh, làm Thiên phu nhân được không?"

Ngày Thiên Trường Khanh ngỏ lời với cô, cô nghĩ một kẻ lăm chiêu trò vô sỉ như hắn chắc sẽ bày khung cảnh cầu hôn cầu kì lắm. Thế mà, lại không ngờ tới một buổi chiều như này, trời cao cao, đất mênh mông, gió dịu dàng thổi qua, Thiên Trường Khanh đưa tay về phía cô, đôi mắt tràn ngập nhu tình, đơn giản nói một câu.

"Ân Ân, về làm Thiên phu nhân được không?"

Vũ Lam Ân gật đầu.

"Được, về quây phá Thiên gia đến gà bay chó sủa"

Tiếng Vũ Lam Ân cười lạnh lạnh, hắn ôm cô vào lòng. Tâm tình chưa bao giờ dễ chịu như thế, giọng Thiên Trường Khanh vang bên tai cô.

"Không sao, cả Thiên gia đều cho em tùy ý náo loạn, bà xã"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113

"Xoảng"

Âm thanh đồ vỡ vang lên, Xảo Vấn vừa đặt chân tới cửa, đặt vội đĩa bé trên tay xuống đất, chạy tới cạnh bàn uống nước.

"Ngạo"

Tần Ngạo mặc bộ đồ thể thao thoải mái, chỉ là nẹp áo không được phẳng phiu, đeo mắt kính màu trà, đang vươn tay muốn tìm tới vị trí chiếc ly vừa bị rơi vỡ.

Xảo Vấn nắm lấy tay y, tránh cho không bị những mảnh thủy tinh đâm vào.

Động tác của Tần Ngạo dừng lại đôi chút, sau đó lập tức vùng tay đẩy cô ra.

"Xảo Vấn, là cô?"

"Phải, là em"

Xảo Vấn cũng không trốn tránh, cứ như vậy thẳng thắn trả lời.

Không gian im lặng một khoảng, tiếp đến là tiếng Tần Ngạo cười trầm thấp.

"Cô tới đây làm gì? Muốn tới chế giễu tôi sao?"

"Không, em không có"

Xảo Vấn nói tới đây thì thấy nước mắt của bản thân đã muốn trào ra ngoài. Đường đường là Tần thiếu gia cao cao tại thượng, hôm nay lại chỉ là một kẻ mù lòa, một mình cô độc ở nơi ngoại ô yên tĩnh này, quả thực khiến người ta có chút xót xa.

"Cô đi đi"

Tần gia không còn nữa, Tần Ngạo cũng chẳng phải còn là Tần thiếu gia năm nào nữa, nhưng y vì không muốn để người khác thấy bộ dạng hiện tại của mình nên mới quyết định tránh xa thành phố, ở nơi thôn dã bình thường trải qua nốt quãng đời còn lại.

"Không, em không đi được"

Xảo Vấn khó khăn lắm mới tìm được nơi ở của Tần Ngạo, cô sẽ không rời bỏ y.

Tần Ngạo cong khóe môi cười, lạnh lùng giễu cợt.

"Không đi? Tôi không còn là Tần thiếu gia nữa, cũng không có tài sản bạc tỷ để cho cô, không vùng tay một cái liền có thể cho cô mấy trăm vạn bồi thường, nhà cao xe đẹp, cô còn muốn ở lại?"

Xảo Vấn nửa ngồi nửa quỳ trên đất, cô nắm lấy tay Tần Ngạo, giọng nói nghẹn lại.

"Tần Ngạo, anh tưởng em tới cạnh anh vì vật chất sao? Anh tưởng vì anh là Tần thiếu gia nên em mới đeo bám anh không buông sao? Ngạo, anh không cần làm Tần thiếu gia gì cả, anh là người mà em yêu, là ba của con em, như vậy là đủ"

Nước mắt của Xảo Vấn nóng bỏng rơi xuống mu bàn tay y, khiến y hơi sững người.

Đúng rồi, y thế mà quên mất mình còn một đứa con trai. Là con của y và Xảo Vấn.

Đứa nhỏ lúc này đã bò tới chỗ hai người, giọng điệu tập nói non nớt vang lên gian phòng.

"Papa..."

Tần Ngạo cảm thấy lồng ngực như bị ai bóp chặt, hai tai ù đi, mắt nhắm lại không thành lời.

Xảo Vấn bế đứa trẻ lên đặt vào lòng y.

"Ngạo, nó là con trai của anh. Anh không yêu em cũng được, nhưng định vứt bỏ máu thịt của chính mình sao? Anh nhẫn tâm để nó lớn lên mà không có ba, bị bạn bè trêu chọc xa lánh sao?"

"Papa.. papa... "

Đứa bé trong lòng anh vô thức gọi mấy tiếng, nhưng mấy tiếng này dường như chạm tới những xúc cảm cuối cùng trong lòng y, khiến vòng tay chắc chắn kia chủ động ôm lấy cơ thể non nớt mềm mại của nó.

"Ngạo, để mẹ con em ở bên cạnh anh có được không? Chuyện của anh và La Thư Anh..."

Cô nói được nửa câu thì dừng lại. Hẳn y cũng đã biết rõ rồi, y và La Thư Anh trong kiếp này đã cạn duyên nợ, không thể vãn hồi. Cố gắng cưỡng cầu chỉ càng nhiều tổn thương.

"Ngạo, chúng ta cùng nhau bỏ qua quá khứ, làm lại từ đầu có được không?"

Bàn tay to lớn của Tần Ngạo nắm gọn lấy năm ngón tay nhỏ xíu của đứa trẻ trong lòng, sự tiếp xúc mềm mại ấm áp truyền tới tận tâm can, Xảo Vấn đặt tay lên tay y, y cũng không từ chối nữa, chỉ lặng lẽ gật đầu.

"Muốn ở lại, vậy thì cùng ở lại đi. Nhưng tôi không thể hứa cho em điều gì cả. Nhất là, tình yêu một đời này của tôi"

Một đời này của y, sẽ chỉ yêu La Thư Anh. Trái tim y mệt mỏi, đón đau, không còn khoảng trống cho người thứ hai bước vào nữa.

Chấp niệm giống như lửa lớn trong lòng, mỗi ngày thiêu đốt tể bào cảm xúc, day dứt như thế, chính là cái giá Tần Ngạo phải trả vì những việc làm sai lầm của mình trong quá khứ.

Xảo Vấn đưa tay lau nước mắt trên mặt, âm điệu trong lời nói trở nên thoải mái dịu dàng.

"Không sao. Không mong tình yêu sâu đậm, chỉ cầu một đời an nhiên"

Với y, với cô, vậy là đủ rồi.

Ngoại ô thành phố yên bình là thế, nhưng cùng thời điểm ở Bắc Kinh lại xảy ra một trận bão động.

Trình Vương ngồi trong phòng giam, nghe âm thanh khăn cấp vang lên không ngừng, hần chỉ cười, hai mắt nhắm lại dưỡng thần, không hề có mấy may quan tâm đến sự việc đang diễn ra.

Cửa phòng bật mở, người đàn ông dáng vẻ cao lớn bước vào.

"Boss, chúng ta đi thôi"

"Lưu Úy, tại sao cậu còn ở đây?"

Trình Vương đến mở mắt nhìn một cái cũng lười biếng, nhưng hần đã sớm đoán ra được tình hình hiện tại nên chỉ bình tĩnh mở lời.

"Boss, nếu không đi sẽ không kịp nữa. Người của chúng ta đều đang di chuyển tới nơi an toàn"

"Vậy cậu còn dám ở đây chần chừ?"

"Boss.."

Lưu Úy không biết cách nào để có thể thuyết phục Trình Vương cùng mình rời khỏi phòng giam, chợt trong đầu cậu nảy ra một suy nghĩ.

"Anh chấp nhận ở trong này chờ một mũi thuốc độc sao? Không muốn nói lời cuối cùng với chị dâu ư? Không muốn tới dự hôn lễ của cô ấy, không muốn làm cha đỡ đầu của con cô ấy?"

Trình Vương mở mắt, ánh nhìn của hần đen thẫm, lạnh lùng lại xen chút ưu thương, xong vẫn dứt khoát đáp lại

"Phải, không muốn"

"Boss, tôi theo anh từ năm 10 tuổi, chẳng lẽ còn không hiểu thấu suy nghĩ của anh. Là không muốn hay không dám? Kết thúc vô vọng, yếu đuối trốn tránh vốn không phải là phong thái của anh, lão đại"

Trình Vương nhếch môi cười, chỉ vài giây liền đứng dậy.

"Được, tôi theo cậu vượt ngục"

Chỉ một lần này thôi, dù kết quả không khác biệt. Trình Vương vẫn muốn được nghe giọng của La Thư Anh, muốn được trò chuyện với cô.

Phải, chỉ một lần này thôi.

Lưu Úy dẫn theo Trình Vương từ lối bí mật ra tới nhà kho, hội họp với Trình Thiên cùng những người còn lại.

"Từ đây chia làm hai hướng, các cậu theo Huỳnh tiên sinh đi một hướng, tôi sẽ đi một mình một hướng"

"Boss, như vậy quá nguy hiểm cho anh."

"Giờ đến lệnh của tôi cậu cũng không nghe?"

"Tôi không dám"

"Quyết định như vậy, nên nhớ từ giờ phút này mỗi người đều phải cố gắng bảo toàn tính mạng của bản thân. Người còn, ZED ắt còn."

Trình Vương ra lệnh xong thì xỏ hai tay vào túi quần, ung dung bước lên xe, cả đoàn xe chia theo hai hướng, nhanh chóng chuyển bánh.

Bạch Tư Dạ dẫn theo đội đặc nhiệm, bám theo gắt gao.

Trình Vương điên cuồng nhấn chân ga, chiếc xe xé gió lao trên đường núi hiểm trở, sương mù ban đêm che một nửa tầm nhìn, hơi lạnh thốc qua cửa kính, hình như còn mang theo vài giọt mưa lất phất bay.

Hắn đeo tai nghe, bấm một dãy số quen thuộc, sau vài tiếng tút tút thì được kết nối, giọng nói La Thư Anh vang ở đầu bên kia.

"Trà Xanh"

"Kem Dâu, nhớ anh không?"

Giọng của Trình Vương sáng khoải đáp lại, La Thư Anh bật cười thành tiếng.

"Nhớ cái đầu anh. Đầu không nghiêm túc"

Trình Vương hắng giọng một cái rồi nói tiếp.

"Được rồi. Ca phẫu thuật của em thế nào?"

"Tất cả đều thuận lợi rồi, hiện tại tầm nhìn rất tốt, ngày mai em có thể xuất viện."

"Tốt, vậy thì tốt."

"Bác Kinh không phải đã là nửa đêm sao? Gọi em muộn như vậy. Có phải lại gặp ác mộng không?"

La Thư Anh hơi lo lắng, Trình Vương mỗi khi gặp ác mộng đều tâm tình bất an, ngày trước hắn tỉnh giấc giữa đêm, thấy cô bên cạnh đều ôm chặt cô vào lòng, gục đầu hít hà hương thơm trên tóc cô, thi thoảng đòi cô hát ru cho hắn, mới có thể yên tâm ngủ tiếp. Bây giờ, La Thư Anh đã không còn bên cạnh hắn nữa, những đêm gặp ác mộng có phải sẽ rất khó chịu hay không?

"Không có. À có"

"Vậy là có hay không có?"

"Ác mộng lớn nhất của đời anh không phải chính là không được ngủ cùng Kem Dâu nữa hay sao?"

"Trà Xanh!!!"

Người này không chọc cho cô nạt nộ hắn thì không chịu được mà.

"Được rồi, người ta là vì nhớ em không ngủ được a~~ Người ta cô đơn a~~"

"..."

Còn chưa chịu dừng lại nữa. La Thư Anh cuối cùng đành hạ giọng.

"Được rồi, vậy sớm tối thăm em được không? Em mời Trà Xanh đi ăn cơm"

Trình Vương im lặng, cùng cô ăn cơm, cùng cô trò chuyện, cùng cô ngày cô nắm tay La Cao Dự bước vào lễ đường, làm cha đỡ đầu cho con cô. Nếu như hắn có được tương lai như thế, liệu sẽ tốt hơn không?

"Trà Xanh? Sao anh im lặng vậy?"

"Kem Dâu, anh hơi khó ngủ. Có thể hát cho anh nghe được không?"

"Được."

"Sóng biển lặng im

Góc trời chìm trong màn đêm vắng

Từ cõi mơ xa xăm, cá lớn bơi đến đây.

Lặng ngấm dáng hình người ngủ say

Ngắm trời biển một màu, nghe gió thổi mưa rơi.

Chói với cánh tay, thổi tan khói yên sóng biển.

Đôi cánh của cá lớn đã quá rộng lớn bao la.

Tôi buông khế sợi dây trói buộc thời gian

Sợ người bay đến chốn xa xôi, sợ người rời bỏ tôi đi mất

Càng lo sợ người dừng chân lại mãi chốn đây..."

Giọng hát của La Thụ Anh hòa lẫn trong cả tiếng gió, Trình Vương không biết trên mặt mình bây giờ là nước mưa hay nước mắt.

Hình ảnh hai đứa trẻ mặc sơ mi trắng tinh, cô gái đeo cây đàn guitar lớn, chàng trai đeo một chiếc ba lô, một tay cầm cặp sách giùm cô, một tay nắm tay cô dẫn cô qua đường, như chỉ mới ngày hôm qua.

Vậy mà, họ đã cùng nhau trưởng thành, cùng nhau đi tới ngày ly biệt.

Trình Vương vì đè nén cảm xúc mà giọng nói trở nên khàn khàn.

"Kem Dâu, để anh cũng hát cho em nghe một bài được không?"

"Ồ? Được chứ"

2km về phía trước chỉ còn là vực tối, Trình Vương từ từ giảm tốc độ, đoàn xe cảnh sát phía sau cũng sắp đuổi tới nơi, hấn nhấn nút đóng cửa xe, ngăn cách âm thanh bên ngoài không lọt vào.

"Trên trời có mây trắng

Dưới đất là cây xanh

Gió đem tương tư thổi vào cánh đồng hoa.

Vương trên mái tóc người thiếu nữ

Là cô gái ấy cho tôi một giấc mộng tình ái

Là cô gái ấy khiến những nơi tối tăm đều rực sáng.

Em có một mái ấm

Tôi có một tình yêu

Chỉ tiếc là không phải chúng ta.

Từ đây đến mặt trăng kia rồi trở lại

Trên đời có ai yêu em nhiều vậy không...

Kiếp sau xin làm đóa hoa, vì người tỏa hương không tàn

Kiếp sau xin làm một ánh trăng, đêm đêm nhìn người say giấc

Kiếp sau xin làm tán cây, phủ bóng khắp lối người đi

Kiếp sau, nguyện lại được gặp em...

Từ đây đến mặt trăng kia rồi trở lại

Có ai đã từng yêu em nhiều thế chưa..."

"Kem Dâu, chúc em ngủ ngon. Chúc em hạnh phúc"

Trình Vương dứt lời thì tắt máy, không để cho La Thư Anh nói thêm lời nào, hấn sập nguồn điện thoại, vung tay ném ra bên ngoài ô tô.

Trước mặt là một khoảng tối tăm, tầm nhìn mờ mịt vì nước mắt.

Hắn khóc, với tất cả sự tuyệt vọng đón đau.

Cùng em ăn cơm, cùng em dạo phố, cuối cùng vẫn chỉ có thể đưa em về một ngôi nhà không có tôi ở đó.

Cùng em chung một lễ đường, chứ rẽ không phải tôi.

Ba của con em cũng không phải tôi.

Một tương lai như thế, sẽ tốt hơn hiện giờ ư? Sẽ bớt đau đớn hơn hiện giờ sao?

Xe của Trình Vương phanh gấp, dừng lại đột ngột, hấn ngồi bật lửa châm một điếu thuốc, đốm lửa cháy sáng, tựa như chút rực rỡ duy nhất nơi núi non hùng vĩ, vực sâu vạn trượng, khoảng trời tối tăm bao quanh.

Làn khói trắng uốn lượn trước mặt, Trình Vương đưa tay muốn nắm lấy.

La Thư Anh giống như làn khói này, lúc hấn chạm vào cũng là lúc tan ra, vĩnh viễn không nắm được.

Xe cảnh sát bao quanh phía sau, còi xe réo inh ỏi, phá vỡ không gian tịch mịch lạnh lẽo.

"Trình Vương, anh đã bị bao vây rồi, đừng cố chống đối, bước xuống xe hoặc chúng tôi sẽ nổ súng"

Trình Vương nhếch môi cười.

Sống chết của hấn còn chưa tới lượt đám cảnh sát này ra lệnh.

Hấn coi như không nghe thấy, điềm nhiên thả một chiếc DVD vào đầu băng, giọng hát của La Thư Anh truyền ra từ đó.

Cuối cùng, Trình Vương nhún chân ga, hướng thẳng tới vực sâu phía trước.

"Không được, hấn định lao xuống"

Chỉ nghe một người hô lên từ phía sau, chiếc xe đã lao vút đi, rơi vào màn đêm đen, tiếp sau một khoảng lặng là tiếng nổ vang trời, như đóa hoa lửa đỏ rực phát sáng trong không trung, nổi bật giữa núi non trùng điệp.

"Kiếp sau xin làm đóa hoa, vì người tỏa hương không tàn

Kiếp sau xin làm một ánh trăng, đêm đêm nhìn người say giấc

Kiếp sau xin làm tán cây, phủ bóng khắp lối người đi

Kiếp sau, nguyện lại được gặp em..."

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114

Nghĩa trang Trình gia, thời tiết se lạnh, mây trời âm u, gió kéo theo làn mưa bụi rơi xuống.

La Thư Anh đứng yên lặng trước mộ phần được bao phủ bởi cỏm thạch đen, vô cùng kiên định, lại quá mức lạnh lẽo.

Khác với suy tính của mọi người, La Thư Anh bình tĩnh đến đáng sợ.

La Cao Ngọc đứng bên cạnh cô, bên tai chỉ còn nghe tiếng gió.

Lưu Úy che ô cho La Thư Anh, trầm giọng lên tiếng.

"Chị dâu, xin nén đau thương"

Đúng ra, La Thư Anh vốn chưa từng thực sự là người của lão đại. Nhưng một tiếng "chị dâu" này, họ gọi đến thân quen, nhất thời không sửa nữa, La Thư Anh đối với việc xưng hô như vậy cũng không trách cứ gì.

La Thư Anh hơi cúi người, áp trán lên mặt bia mộ.

"Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Đã tìm kỹ chưa?"

"5 ngày 5 đêm toàn lực bí mật lục soát ngọn núi. Kết quả..."

Hơn nữa, đó là một vụ nổ lớn. Đến cảnh sát bắc kinh cũng đã ra kết luận rồi, đem hồ sơ vụ án của ZED vào hàng tuyệt mật bảo quản, không có cách nào phá gỡ nữa.

Tay cô chạm lên mặt đá lạnh ngắt, một ngôi mộ trống rỗng lại có thể khiến người ta đau đớn như vậy.

Hay bởi vì sự ra đi quá thiệt thòi của Trình Vương mới là thứ khiến lòng cô đau đớn.

Cuộc gọi cuối cùng, hắn còn cười với cô. Cuộc gọi cuối cùng, hắn còn hát cho cô.

Cuộc gọi cuối cùng, hắn nói sẽ tới thăm cô.

"Trà Xanh, anh nói dối"

Nắm ngón tay La Thư Anh siết chặt, vung một quyền xuống, tiếng rắc rắc kêu lên, như tiếng xương cốt vỡ vụn, không biết con đau truyền đến từ bàn tay, hay từ trong lòng, làm nước mắt đỏ xuống, như mưa, vừa mặn vừa chất.

"Chị dâu.."

"Chị dâu..."

Đám người ở dưới lo lắng xông xáo muốn tiến lên, chỉ thấy Lưu Úy trừng mắt một cái, tất cả đều cúi đầu im lặng.

La Thư Anh nửa quỳ nửa ngồi trên đất, đôi mắt lạnh lẽo như băng tuyết, tịch mịch tựa đêm đen, chỉ có nỗi đau là nóng rẫy trong lòng.

"Trình Vương, anh thế mà lại nói dối em ư?"

Cô cười chua chát, bất lực.

"Em là bà hoàng của tôi, em hạnh phúc, tôi sẽ hạnh phúc"

"Kem Dâu, quen em, yêu em, hi sinh vì em, tôi chưa từng hối hận"

"Từ đây đến mặt trăng kia rồi trở lại."

"Trên đời này có ai yêu em nhiều thế không?"

"Trà Xanh, nói cho em biết phải làm sao đây?"

Làm sao để chống cự lại nỗi mất mát này. Hắn mất rồi, cô liệu có thể an yên?

La Cao Ngọc đỡ La Thư Anh đứng dậy, giọng bà vẫn điềm đạm, nhưng đôi mắt không che giấu nỗi đau thương.

"Trình Vương không muốn thấy cháu như này đâu. Mau đứng dậy"

La Thư Anh cái gì cũng không muốn nghe, vung tay muốn gạt bà ra.

"Dì Cao Ngọc, mặc kệ cháu"

"La Thư Anh! Nhìn vào ta"

La Cao Ngọc giữ chặt hai vai cô, dùng lực khiến La Thư Anh vì đau mà nhúu mày, con đau giúp cô có thể bình tĩnh.

"Có lẽ đến lúc chúng ta cần nói chuyện rồi"

Không để La Thư Anh chống đối thêm, bà kéo cô đi, không quên ra lịch cho những người còn lại.

"Quay về căn cứ chấn chỉnh lại đi, coi tác phong của các cậu còn ra cái dạng gì? Chuẩn bị lễ đón nhận chủ nhân mới."

"Vâng."

Việc La Cao Ngọc có thể ra lệnh cho người của ZED khiến La Thư Anh thoáng ngạc nhiên trong lòng, nhưng cô không vội lên tiếng, chỉ im lặng để bà dẫn đi.

Trong phòng, La Cao Ngọc pha một tách trà sen, rót vào ly gốm, đưa đến trước mặt La Thư Anh, hương sen nhàn nhạt để chịu phả qua, khiến cô tỉnh tâm không ít.

"Cháu có bao giờ thắc mắc, tại sao năm xưa ZED lại điên cuồng muốn có được cháu không?"

La Thư Anh hơi sững lại, không nghĩ tới La Cao Ngọc sẽ hỏi một câu như vậy trong lúc này, cô hơi mím môi, lắc đầu.

"Cháu và La Thư Nhu là chị em sinh đôi, dung mạo như hai giọt nước, xét về tài giỏi, cháu càng không thể bằng một phần của La Thư Nhu, vì sao lại nhất định phải là cháu?"

Bàn tay La Cao Ngọc lạnh lạnh, những ngón tay thon nhỏ, trắng nõn, móng tay được sơn màu hồng nhạt, phủ lên một lớp kim tuyết óng ánh bạc, chạm tới ngực trái của La Thư Anh, giọng bà không nghe ra cảm xúc.

"Vì trái tim này của cháu. Cháu biết không? Vì trái tim này của cháu, có thể cứu được Trình Vương."

"Trái tim của cháu?... cứu Trà Xanh...?"

Mưa ngoài trời mỗi lúc một to hơn, La Cao Ngọc đứng dậy, đóng lại cửa sổ, thắp một cây nến thơm.

Và bà bắt đầu kể cho La Thư Anh, về những điều cô chưa biết, cũng là điều chưa ai từng biết.

***

Chuyện của ZED...

"Xoảng"

Âm thanh đồ vỡ vang lên, lộ lộ bình bị Trình Vương vung tay đập nát.

Trình Vương 18 tuổi, khí phách ngang tàn, đôi mắt cuồng dã như loài lang sói, sắc bén nguy hiểm, lại có phần lạnh nhạt.

"Ba điên rồi hay sao?"

"Điên? Trình Vương, gan mày cũng thật lớn, dám tranh cãi với ba mày?"

Mảnh nhọn cửa vào tay hấn làm rách một đường, Trình Vương liếm những giọt máu đang chảy xuống, ánh mắt lóe lên cuồng loạn, lời nói thách thức

"Nếu ba cố tình ép buộc con, ba biết kết quả mà"

Trình Quốc tức giận đến mặt mũi biến sắc.

"Hỗn xược. Tao làm tất cả còn không phải vì tiêu tử như mày. Duy chỉ có trái tim của con bé đó là có khả năng tương thích và cơ hội thay thế cho trái tim yếu ớt của mày. ZED đã kí hợp đồng với La gia từ 4 năm trước, chỉ chờ đợi cho ngày con bé đủ 18 tuổi, mày biết đã tốn bao nhiêu thời gian và công sức? Mày còn không chịu hiểu?"

"Con không cần biết ba đang nghĩ cái gì trong đầu. Riêng La Thư Anh, ba đừng mong động vào. Hơn nữa, ba nhiều con như thế, có một đứa chết sớm vì bệnh tim cũng đâu phải đáng lo ngại?"

Trình Vương nhếch môi cười, quay đầu bỏ đi thẳng.

"Mày... mày..."

Tầng thượng, gió thổi rất mạnh, điều thuốc trên tay hấn rực sáng, như hòa lẫn vào vô vàn ngọn đèn nơi thành phố hoa lệ kia.

"Lại cãi nhau với ba à?"

Trình Khánh không biết xuất hiện từ lúc nào, đặt tay lên vai hắn.

"Xi! Lão già phiền phức. Lại muốn lợi dụng người con gái của em. Nghĩ cũng đừng mong nghĩ tới!"

"Trình Vương, chúng ta là người của bóng tối, từ nhỏ hai tay đã nhuốm đầy máu tươi, số phận bị ràng buộc với lỗi lầm. Yêu đương, là không thể."

Trình Khánh không biết đang nói với em trai, hay tự nói với chính mình, nghe có chút vô vọng.

"Gì mà không thể? Lời nói trái với hành động. Trình Khánh, anh sợ bị sét đánh chết sao?"

Trình Khánh không đáp, chỉ cười. Hắn nói cũng đúng. Rõ ràng những người như Trình Vương và Trình Khánh không hợp yêu đương, nhưng lại đã sớm sa vào lưới tình ấy mất rồi.

"Trình Vương, nếu một ngày anh và ba đều không còn, chú định làm gì?"

"Vậy có thể thoải mái chơi bời qua ngày rồi, không bị lão già ấy cản nhắc, cũng không bị anh thường xuyên đập cho vài trận toi tã."

Trình Khánh không nói nữa, ngược mắt nhìn vầng trăng khuyết treo trên bầu trời đêm, lặng im một lúc.

Cuối cùng, anh giành lấy điều thuốc trên tay Trình Vương dập tắt.

"Trình Vương, chú phải sớm trưởng thành thôi. Để bảo vệ tốt cho cô gái của chú. Bởi vì nếu một ngày chú không còn gia đình bên cạnh nữa, thì cô ấy sẽ trở thành nguồn sáng duy nhất dẫn lối chú trong cuộc đời này."

Nói xong, Trình Khánh quay đầu bước đi.

15 tháng ấy trăng vừa tròn, căn cứ ZED nhuộm màu của máu.

"Trình Khánh, mày không những lấy đi tài liệu cơ mật, còn dám giết người cùng tổ chức. Mày phản bội?"

Cách mấy bậc thang, Trình Quốc bả vai bị thương, xung quanh toàn là xác người, mùi máu tanh lẫn vào không khí, lạnh lẽo rợn người.

"Ba, đây là lần cuối tôi gọi ông một tiếng ba. Phải, tôi là kẻ phản bội. Hôm nay chúng ta đang hoàng đối mặt thì thế nào."

"Mày... mày! Máu đang chảy trong người mày là máu của tao."

"Cũng không phải ông nuôi tôi lớn. Trình Quốc, ông quên rồi. Ba đứa con trai của ông đều là từ trong súng đạn tối tăm, từ trong máu tanh biển lửa mà sinh tồn, chưa từng hiểu được thế nào là tình cảm cha con. Có thể Trình Vương còn giữ với ông chút tình nghĩa, nhưng tôi và Trình Thiên vốn chưa từng coi ông như một người ba thực sự. Chưa bao giờ."

"Mày vì một đứa con gái mà làm ra những chuyện này, mày..."

"Vì một đứa con gái? Không phải ông cũng từng vì La Cao Ngọc mà phụ mẹ tôi như thế nào? Ông quên thật hay giả vờ không nhớ? Bà ấy là vợ ông, bà ấy kề cạnh ông lúc khó khăn nhất, bà không từ nguy hiểm, không màng tính mạng mà chọn một người chồng tội phạm, bà ấy sinh cho ông ba người con trai, để rồi được gì?"

Giọng Trình Khánh kiên định lạnh lùng, giống như buộc tội Trình Quốc, không chút khiêm nhượng.

"Tôi lại hỏi ông vì một người phụ nữ đối xử với mẹ con tôi như thế, đối xử với gia đình bà ấy như thế nào? Có chẳng phải cũng chỉ vì một người phụ nữ. Máu chảy trong người tôi cũng là máu của ông, vậy nay tôi vì một người phụ nữ mà làm mọi chuyện này, cha truyền con nối, có gì bất ngờ sao?"

"Trình Khánh, mày...Mày đừng ép ba"

Trình Khánh không nói nữa, chỉ cong khóe môi cười, lên nòng súng, hướng thẳng tới Trình Quốc.

Khẩu súng trong tay Trình Quốc hơi run, nhưng cuối cùng cũng được nâng lên, bốn mắt nhìn nhau, kiên định vô cùng.

"Anh hai, đừng..."

Nửa câu sau của Trình Vương bị hai tiếng súng đồng thời nuốt chửng, hắn đứng ngoài cửa lớn, sững người.

Người anh thường xuyên lôi hắn khỏi mấy trò quái dị và cho hắn vài trận đòn bầm dập nhưng cũng là người luôn bảo vệ hắn.

Người cha có vẻ xa cách nhưng cũng là người luôn khiến hắn không khỏi kính trọng.

Hai họ người giờ đây ngã trước mắt hắn, rất nhiều máu đang chảy ra, bóng tối và máu, Trình Vương từng thấy rất nhiều, nhưng chưa có lúc nào khiến trái

tim hấn hỗn loạn và đầu óc quay cuồng như thế, hơi thở trở nên gấp rút.

"Anh hai, anh hai, tại sao lại..."

"Trình Vương, anh đã hứa với cô ấy. Đàn ông khi đã hứa với người phụ nữ của mình, thì không được nuốt lời, cũng không muốn nuốt lời. Chú hiểu đúng không. Cả anh và Thư Nhu đều đã hi sinh mạng sống này bảo vệ cho La Thư Anh. Sau này, người con gái ấy là nguồn sáng dẫn lối cho chú. Đừng sợ hãi, trưởng thành thật tốt thì mới có thể bảo vệ cho người chú muốn bảo vệ."

"Anh hai, anh hai! "

"Tiểu tử.."

Tiếng Trình Quốc ngắt quãng phía bên kia, lúc Trình Vương lại gần, ông cái gì cũng không nói, chỉ tháo chiếc nhẫn ở ngón cái lên đeo vào tay cậu. Nó là biểu tượng cho quyền lực tối cao của ZED, cũng ám chỉ cậu sẽ là người kế nhiệm.

"Xin lỗi, có lẽ ta không phải là người ba tốt. Sau này, ZED trông cậy vào con.

Trút xuống hơi thở cuối cùng, hai mắt ông từ từ nhắm lại.

Đó là lần đầu tiên, Trình Vương biết được thế nào là tuyệt vọng mất mát.

Hắn ngồi im lặng cả nửa ngày giữa những xác người, không khí nồng nặc mùi máu, khóa lấp trong thính giác.

Ban đêm, Trình Vương đứng dậy, bước ra ngoài, tập hợp những người còn lại, giọng nói lạnh lùng.

"Từ hôm nay, tôi sẽ tiếp quản ZED"

Tất cả đồng loạt cúi đầu, hô vang một tiếng "lão đại" với hắn. Chỉ sau một đêm, Trình Vương như trưởng thành thêm cả 10 tuổi, không ai còn thấy được vẻ phóng khoáng bất cần trước kia nữa, hắn lạnh lùng hơn, nghiêm khắc hơn, một cái nhíu mày nhàn nhạt cười cũng đủ khiến đối phương lạnh sống lưng.

Mỗi ngày rèn luyện bản thân, bình tĩnh trưởng thành, chính là đề chờ một ngày của 4 năm sau. Ngày hắn gặp lại La Thư Anh.

Khi ấy hắn sẽ cho cô bất cứ thứ gì cô muốn. Đôi chân của cô, đôi mắt của cô, giọng nói của cô. Hắn bảo vệ cô, nâng đỡ cô, dạy cô nuôi dưỡng sát khí, dạy cô nâng cao đầu đối diện quá khứ. Trình Vương có thể cho cô mọi thứ, kể cả tính mạng của mình. Bởi vì, suốt 4 năm qua, cô là nguồn sáng duy nhất để hắn chống đỡ lại với những tối tăm u tịch. Suốt cuộc đời này, cô là lý do để hắn tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115

La Cao Ngọc đã dừng câu chuyện được một lúc, cả gian phòng vẫn bị bao trùm bởi một tầng trầm mặc, bên ngoài còn tiếng mưa lộp bộp rơi, thì thoáng là một cơn gió lạnh rít qua tán cây xào xạc.

La Thư Anh đưa tay sờ lên mặt mình, là nước mắt, từ bao giờ lặng lẽ làm ướt đầm hàng mi. La Thư Anh à La Thư Anh, cô đến cuối cùng vẫn là cái gì cũng không hề biết.

Từ nhỏ đã được La Cao Dự hết mực yêu chiều, La Thư Nhu và Trình Khánh đều hi sinh tính mạng để bảo vệ cô, còn có Thi Nhĩ, lão Mãn. Và nhất là Trình Vương. Nhiều người như thế, lại chỉ xoay quanh cô, thế mà đến cuối cùng, cô cứ như cái gì cũng không biết.

Tim của cô có thể cứu sống Trình Vương, hóa ra lại chỉ vì lý do này mà dẫn tới nhiều bi kịch như thế. Hóa ra, số mạng của cô được định sẵn là ngắn ngủi. Nếu không phải bọn họ nghịch thiên đảo mệnh, 5 lần 7 lượt cướp cô về từ bánh xe tử thần, thì liệu kết cục của họ sẽ tốt đẹp hơn chứ?

La Thư Anh ôm lấy đầu, một trận đau dữ dội truyền tới thái dương, khiến hàng lông mày thanh tú nhũn nhũn, phé quần có chút tắc nghẽn, toàn thân hơi run, khó nhọc thốt ra mấy chữ.

"Di Cao Ngọc, cháu...cháu phải làm sao đây..."

Nếu một ai đó phải trả giá cho tất cả chuyện này, người đó chẳng phải chính là cô sao? Toàn thân nóng bức, nhưng suy nghĩ lại như đóng băng trong lòng, chạy dọc một đường buốt lạnh lan qua từng tế bào, cuối cùng tâm trí La Thư Anh rơi vào một khoảng tối tăm.

"Dự, em phải làm sao đây?"

Lúc La Thư Anh tỉnh lại đã là hai ngày sau, trận mưa âm u dứt hẳn, nắng ban mai len lỏi qua rèm lụa màu trắng, từng luồng dịu dàng chiếu tới nửa gương mặt La Thư Anh, cô đưa tay lên che đi ánh nắng, những ngón tay gầy nhỏ trắng bệnh, nhìn rất yếu ớt, ở dưới nắng càng thêm mong manh, tựa như chỉ cần dùng một chút lực là có thể bẻ gãy, tay còn lại của cô đã được bác sĩ băng bó cẩn thận, 5 đốt xương đều gãy, truyền tới cảm giác tê nhức khó chịu.

Giống như người vừa tỉnh khỏi một cơn say, cả người thất thần rất lâu cũng không thể lục lọi ra một chút suy nghĩ, tâm trí La Thư Anh trở nên phẳng lặng, tựa như mặt hồ ngày thu, vừa an tĩnh, vừa có chút u buồn.

Cô nghe tiếng gió, tiếng chim chóc bên ngoài, tiếng người nói chuyện từ khuôn viên bệnh viện, hai tiếng gõ cửa vang lên nối tiếp, người bên ngoài đẩy cửa bước vào.

"Cháu tỉnh rồi."

La Cao Ngọc ôm một giỏ hoa anh thảo, tiến lại đặt ở chiếc bàn nhỏ nơi góc phòng, hương thơm nhàn nhạt bay.

"ZED đang sắp xếp lại căn cứ mới, mấy ngày này chú ý dưỡng sức, cẩn thận đứa nhỏ trong bụng"

Nghe La Cao Ngọc nói đến "Đứa nhỏ trong bụng", La Thư Anh đến một chút bất ngờ cũng không thể hiện, giống như cô sớm đã biết, hoặc sớm đã đoán được ra, chỉ ngắn gọn hỏi.

"Mấy tuần rồi?"

"Một tháng 3 ngày rồi."

Trình Vương mất rồi, nhưng ông trời lại gửi xuống cho cô một sinh mạng kề cạnh, là cố ý đền bù cho cô sao? Thà rằng vận mệnh ngay từ đầu đừng cướp đi Trình Vương....

Nhưng đứa trẻ này là con của cô với Dự, cô có thể không cần nó sao? 1 tháng rồi, cô chưa tới thăm Dự. 4 năm 11 tháng nữa, bảo cô và đứa nhỏ trải qua thế nào đây?

Lúc La Cao Ngọc lại gần ngồi cạnh giường, trên tay cầm theo một chiếc hộp nhỏ.

"Đây là Trình Vương để lại cho cháu. Tiếp theo, cháu định làm gì?"

La Thư Anh không cần mở ra cũng biết được bên trong chứa vật gì, cô siết chặt chiếc hộp trong tay, im lặng rất lâu.

***

Căn cứ ZED sau cuộc vây quét của cảnh sát Bắc Kinh tổn hại không ít, nhưng cũng may bọn họ chưa tìm ra được tầng hầm bảo mật, nền tảng cốt lõi của căn cứ, vậy nên Lưu Úy cho người âm thầm đi dò tìm những thứ cần thiết, nhanh chóng tới căn cứ mới.

"Lưu Úy"

"Chị dâu, chị xuất viện rồi."

"Chị dâu."

"Chị dâu"

Những người nhìn thấy La Thư Anh ở đây, tâm trạng u ám có phần tốt lên không ít, kính cẩn cúi đầu chào cô. Cô cũng không đáp, chỉ gật đầu nhẹ một cái.

"Lưu Úy, chúng ta nói chuyện một lúc."

La Thư Anh hiện tại dường như càng thêm tĩnh hơn, đôi mắt đen tĩnh lặng, thêm nửa phần lạnh lùng, khiến ánh nhìn sắc bén như dao, khóe môi nhàn nhạt cười, sát khí phảng phất bao trùm lấy dáng đứng kiêu ngạo, phóng khoáng nhưng không tùy tiện, nghiêm khắc mà không xa cách. Lưu Úy có chút giật mình, giống như bất gặp phong thái của lão đại khi còn sống, nhất thời ngăn người không động đậy.

"Muốn tôi đá cậu lăn vào?"

La Thư Anh đã bỏ cách một khoảng, giọng nói hơi cao, kéo thần hồn của Lưu Úy quay về, vội vàng hai bước lớn một bước nhỏ chạy theo phía sau La Thư Anh.

Trong phòng, La Thư Anh ngồi, Lưu Úy đứng bên cạnh cô.

"Ngồi xuống đi."

"Vâng."

"Đôi chân này của tôi..."

La Thư Anh nói được nửa câu thì dừng, Lưu Úy hiểu điều cô định nhắc đến, vội vàng tiếp lời.

"Chị dâu yên tâm. Tôi đã an bài xong cả rồi, thứ sáu này có thể tiến hành cuộc phẫu thuật tiếp theo."

La Thư Anh nghe xong hơi lắc đầu cười, đáy mắt có chút giễu cợt. Cứ hai năm rồi lại hai năm phẫu thuật, một đời này của cô phẫu thuật cũng không ít nhĩ.

"Không cần nữa, vẫn là bỏ đi thôi."

"Chị dâu?"

Lưu Úy có chút kinh ngạc, cậu còn nhớ lúc lão đại mới mang chị dâu một thân tàn phế về căn cứ, chị giống như kẻ điên loạn, vô cùng bất chấp, thậm chí có thể đánh đổi bất cứ điều gì để được khôi phục lại những mất mát của bản thân. Thế mà giờ đây chị ở trước cậu, một câu nói nhẹ tênh, bỏ đi thôi, không cần nữa?

Không tiếp nhận phẫu thuật bằng công nghệ của ZED, chị dâu chẳng phải chỉ có thể ngồi xe lăn đến hết đời hay sao?

"Chị có chắc không?"

Lưu Úy không dám tin, hỏi lại một lần. La Thư Anh hơi dựa người ra phía sau, nhắm mắt hít một hơi sâu, đáp nhẹ một tiếng dứt khoát.

"Ừ."

"Tại sao vậy?"

La Thư Anh cười mà như không, rõ ràng trong lời nói có nửa phần trêu đùa, nhưng ý tứ nơi ánh mắt lại vô cùng phức tạp, không dễ đoán định cảm xúc.

"Chắc tại lười quá, đến đi cũng không muốn nữa"

Lưu Úy: "..."

Rõ ràng là đang cố tình trêu đùa cậu mà.

"Ngày mai sắp xếp phẫu thuật tháo bỏ thiết bị hỗ trợ trên chân tôi. Còn thứ 6 này sắp xếp một bữa tiệc, gửi thiệp mời đến các chi ở ngoại quốc đi, tôi muốn thông báo về việc tôi sẽ chính thức tiếp quản ZED"

"Chị dâu, với thể trạng hiện tại của chị bây giờ, sợ sẽ ảnh hưởng."

Lưu Úy hiểu vì sao La Thư Anh lại chọn quyết định phẫu thuật xong rồi mới tham gia buổi lễ tiếp quản ZED ngay cả khi thể trạng của cô không được tốt. Cô muốn đường hoàng ở trước thuộc hạ của mình, như là chính cô. Chứ không phải một con người được tạo nên bởi bất cứ đáng sợ giả dối nào.

"Nhiều lời như thế làm gì, còn sợ tôi yếu ớt tới nỗi đi theo lão đại của cậu sao?"

La Thư Anh cao giọng, nhưng nhắc đến người kia, rõ ràng không che giấu bị thương cô động.

"Tôi hiểu rồi."

"Ra ngoài làm nốt mọi việc đi, tôi ở trong này một chút"

"Vâng"

Đợi Lưu Úy ra ngoài, La Thư Anh hoàn toàn buông lỏng bản thân.

Không cần đôi chân nữa thì chỉ có thể lại làm một kẻ tàn phế, ngồi trên xe lăn. La Thư Anh đến giờ cũng không biết đó là quyết định đúng đắn hay sai lầm. Chỉ là cô bỗng dưng thấy có một số thứ bản thân nên biết cách buông bỏ.

Sinh mạng này của cô, đôi mắt này của cô, giọng nói của cô, đôi chân, và nửa đời còn lại bình an vô sự, đều là người khác giành giật cho cô, đều là người khác an bài cho cô. Cô sống như vậy, là đang sống hay sao?

Cuối cùng La Thư Anh cũng hiểu, vạn vật trên đời rồi cuộc đời vận hành theo nguyên lý càng cố gắng cưỡng cầu, càng tự chuốc lại nhiều tổn thương. Của mình, nên trân trọng. Không phải của mình, vậy cứ thuận theo ý trời đi. Như vậy, sẽ không ai vì ai mà trầm luân một kiếp.

Buổi tối thứ 6, ZED mở một buổi tiệc, triệu tập đầy đủ những thành viên thuộc nội bộ chính trong đất nước Trung Quốc, và những người đại diện cho các chi nhánh ở nước ngoài. Bữa tiệc không tính là quá xa xỉ, nhưng rất có phong thái của hắc đạo, rượu và người đẹp, đồ ngon và trò vui đều thuộc loại thượng đẳng, dễ dàng bắt mắt, vô cùng kích thích. Có điều, bầu không khí không được hoàn toàn tự nhiên, không ít người đều nóng lòng muốn đợi gặp

mặt chủ nhân mới sẽ tiếp quản ZED. Ngoại trừ nội bộ ZED ở Bắc Kinh, hầu hết mọi người đều không biết rõ về người phụ nữ phía sau Boss.

Chỉ biết người này được lão đại vô cùng sủng ái, cung phụng tận trời, các chi ngoại quốc còn nghe tin lần trước căn cứ chính ZED ở Bắc Kinh bị vây quét chính là vì người phụ nữ này. Có điều tin tức nửa tin nửa ngờ, vì chưa từng gặp cô nên cũng không ai dám chắc người nào có đủ mị lực thu hút lão đại hắc ám của họ như thế.

Lưu Úy đẩy một chiếc xe lăn tới, trên xe là người phụ nữ mặc váy đỏ nổi bật, giữa một đám người hộ vệ mặc vest đen có phản cứng ngắc thì quả nhiên người phụ nữ càng thêm chói mắt. Tiếng nhạc sôi động của buổi tiệc cũng tắt, mọi người hướng mắt nhìn tới vị trí cao nhất, Lưu Úy đỡ cô từ xe lăn ngồi vào chiếc ghế dài trạm bạc, trải da báo đốm - vị trí tối cao của ZED.

"Người phụ nữ của lão đại, người sẽ tiếp quản ZED, thế nhưng lại là một con đàn bà tàn phế. Có phải mấy người đang nghĩ vậy không?"

La Thụ Anh cao giọng lên tiếng, khóe môi mấp máy, cô hơi chống khuỷu tay lên thành ghế, tựa đầu vào tay, cả người nghiêng theo một hướng, dáng vẻ mềm mại mà không dung tục, ánh mắt chớp nhẹ, đuôi mắt cong cong để lộ ý cười lạnh nhạt, nhưng sâu trong đáy mắt chỉ là một vùng trời đen thẫm như đêm, sâu tựa vực tối, cơ hồ muốn nuốt chửng đối phương.

Khí chất thế này, quả thực không đùa được đâu.

Bộ váy đỏ dài tới mắt cá chân, bó sát để lộ một đường cong hoàn mỹ, trước ngực khoét sâu, một vùng da trắng mịn tôn thêm chiếc cổ cao thanh tú, vòng cổ bằng bạc, lồng một chiếc nhẫn, giống như phát sáng lên dưới ánh đèn.

Họ nhận ra chiếc nhẫn cô đang đeo, bởi nó là thứ đại diện cho quyền lực tối thượng của ZED, chỉ có người thừa kế mới được sở hữu.

Nhìn thấy La Thụ Anh, đa phần những ý kiến gây khó dễ đã chuẩn bị trước đều tắc nghẽn trong họng.

Mẹ nó, một người phụ nữ tàn phế thì cái gì? Tàn phế mà trông có bộ dạng này, nếu không tàn phế, có phải là muốn điên đảo chúng sinh luôn không. Rốt cuộc họ cũng hiểu, vì sao lão đại lại lựa chọn người phụ nữ này kế thừa ZED, mà không phải trăm ngàn người phụ nữ khác ngoài kia.

Cô ấy giống anh ấy đến không ngờ, nhất là loại sát khí tỏa ra thanh lạnh tựa sương sớm, lại dịu dàng như nắng mai, vô cùng khôn ngoan, vô cùng nguy hiểm, giống như ở một giây trước có thể cho bạn niềm vui hưởng lạc, một giây sau có thể chìm bạn vào vực sâu.

Thế nhưng, vẫn có một kẻ lớn gan to giọng, chỉ thẳng vào La Thụ Anh mà nói.

"Phải, một con đàn bà tàn phế thì có gì mà hay? Lại nói ZED từ trước đến giờ chưa bao giờ đến tay phụ nữ quản. Ông đây mới không phục"

La Thụ Anh không vội lên tiếng, chỉ cong khóe môi, liếc mắt sang Lưu Úy bên cạnh, cậu nói nhỏ với cô.

"Qu. Serh, một người đại diện cho chi nhánh ở California. Từ lâu vẫn nhắm nhe muốn được đề cử vào nội bộ ZED, nhưng tính tình người này ngông cuồng, nóng nảy, nên lão đại không để mắt tới hắn"

Lúc này, La Thụ Anh đã chuyển tư thế ngồi thẳng người, thanh điệu đều đặn, nhưng từng câu chữ vô cùng bén nhọn, như muốn xuyên thẳng vào lòng đối phương.

"Ồ, không để tôi quản, vậy cho cậu quản."

Đối phương khinh miệt nhìn cô, bộ dáng càng ngông cuồng hơn.

"Cũng không phải là không thể?"

La Thụ Anh bật cười thành tiếng, chỉ là nghe tiếng cười có chút rét lạnh, vài người bên dưới không biết vì lý do gì mà lùi lại vài bước, giống như phòng bị người phụ nữ cách họ cả một khoảng dài ở phía trước.

"Được, cho cậu quản"

La Thụ Anh tháo chiếc vòng cổ trên người, cuộn thành một cuộn nhỏ để nén sức nặng, sau đó tung về phía Qu. Serh, dưới ánh đèn, luồng sáng chiếu tới làm hắn hơi nheo mắt, nhưng vội vàng tiến mấy bước dài để bắt lấy chiếc nhẫn, như hồ vồ mồi, ánh mắt đầy tham vọng.

La Thụ Anh vẫn giữ nguyên nụ cười lạnh lùng.

"Qu. Serh, mẹ không dạy cậu bánh của người khác không để ăn sao?"

Đoảng!

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang lên, máu chảy xuống nền, bàn tay của đối phương đã bị cho nổ nát bấy, không nhìn ra hình dạng, chỉ còn màu đỏ của máu. Lưu Úy liếc nhìn sang La Thụ Anh, bắt gặp một hình ảnh nửa xa lạ nửa quen thuộc trong tâm trí cậu. Xa lạ, vì cậu chưa từng thấy La Thụ Anh như hiện tại, quen thuộc, vì cậu lại như nhìn thấy Trình Vương.

La Thụ Anh trong mắt đầy tàn ác, nhưng thần sắc gương mặt không có chút thay đổi, nhìn người đã quỵ rạp dưới nền, ôm vết thương kêu rên đau đớn.

Lúc này, cô lấy từ trong khe sâu giữa ngực ra một chiếc vòng bạc, rõ ràng đó vẫn là chiếc vòng cô tháo ra, nhưng không biết bằng cách nào mà đánh tráo thành một loại bom nhỏ có hình dạng dưới một chiếc nhẫn mà ZED vừa mới sáng chế.

Không biết ánh đèn chói mắt hay bị tham vọng làm cho mù lòa, Qu. Serh lại có thể rơi vào một cái bẫy đơn giản như thế, đúng là tự chuốc họa vào thân.

"Thế nào, có muốn thay tôi tiếp quản ZED nữa không?"

"Chị dâu, tôi sai rồi. Tôi sai rồi."

Người phụ nữ này, hẳn đối địch không nổi. Lưu Úy phát tay để hai tên vệ sĩ diu Qu. Serh ra ngoài chữa trị, cũng cho người lập tức lau dọn vết máu trên sàn nhà.

La Thư Anh cầm sợi dây chuyền bạc hướng ra phía trước, hơi động tay, chiếc nhẫn bên dưới đung đưa qua lại giống như thôi miên ánh nhìn, đôi mắt cô kiên định.

"Làm thuộc hạ của tôi, phải biết được vị trí của mình. Từ hôm nay, tôi sẽ tiếp quản ZED"

Tất cả đồng loạt cúi đầu, hô vang một tiếng "Chị dâu" với cô.

Lưu Úy thấy mắt mình cay nồng, giống như một đêm kia, cậu và mọi người cũng ở bên cạnh Trình Vương, cúi đầu với hắn.

Lão đại, anh có đang sống ở một cuộc đời khác...?

Hoặc có phải chăng, là đang sống trong tim của chị dâu?

***

(giải đáp thắc mắc cho các bạn hay quên, mắt La Thư Anh hiện có màu đen thay vì màu xanh lục là do cuộc phẫu thuật hiến mắt của Tần Ngạo nha)

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Hồi kết

5 năm sau...

Ráng chiều, mặt trời như quả bóng màu cam được đá về sau ngọn núi xa xôi, chỉ còn những vầng sáng tỏa ra nhuộm đỏ một khoảng chân trời, Maybach Exelero đen bóng từ từ đỗ lại, cửa kính xe hạ xuống, Lưu Úy nhìn đứa trẻ năm tuổi đang sau đang lạch cạch tháo ra lắp vào một khẩu súng ngắn P320.

"2 phút"

"1 phút 45s"

"1 phút 42s"

Cứ như vậy tháo ra lắp vào rồi tính thời gian, chơi vô cùng say mê. Lưu Úy về mặt vô vàn bất đắc dĩ, không phải các bà mẹ khác đều nên dạy con mình đọc sách, chơi đùa với thú cưng, hay trò chuyện cùng vài đứa trẻ khác ngoài công viên sao? Chị dâu là dạy tiểu thiếu gia- tiểu ông nội cái gì đây chứ? Chơi trò lắp súng?

"Tiểu thiếu gia, chúng ta tới nơi rồi"

Cậu nhóc liếc nhìn đồng hồ cảm biến trên tay, ước chừng còn chưa tới thời gian, không thèm đáp lời Lưu Úy mà tiếp tục lắp lại khẩu súng thêm một lần, động tác càng nhanh.

"50s"

Cuối cùng cũng đạt được tốc độ giống với của mẹ cậu, về mặt còn non nớt hiện lên thỏa mãn cùng vài phần tự kiêu.

Lưu Úy nheo nheo đôi mắt, 50s chẳng qua là tốc độ mà chị dâu tùy tiện đặt cho cậu thôi tiểu thiếu gia à. Còn nếu muốn lắp một khẩu súng ngắn đơn giản như vậy sao lại cần tới tận 50s cơ chứ.

"Lưu Úy, tôi muốn đổi một khẩu As 50"

"Tiểu thiếu gia, cậu có biết As 50 là súng gì không?"

"Súng bắn tỉa hạng nặng sử dụng cỡ đạn 12,7x99mm tiêu chuẩn NATO, súng được sản xuất bởi Accuracy International."

"..."

Hay nhỉ, tiểu ông nội chơi chán liền quay ra tạo thêm việc cậu. Còn nữa, đến các loại súng như nào cậu nhóc này cũng đã nắm bắt gần hết, lại nói nếu Lưu Úy thực sự đưa cho cậu một khẩu As 50, chị dâu không biết có đã hần lẩn ra ngoài đường cho xe tải tông chết không nữa.

Đồng hồ đeo tay kêu hai tiếng "tít tít" nhỏ, không để Lưu Úy lên tiếng, cậu nhóc đã mở cửa xe bước xuống.

Sơ mi trắng được thiết kế riêng vừa vặn kết hợp với quần bò xanh, đi đôi giày thể thao không chút bụi bẩn, dáng người bé tí vì sự kết hợp quần áo này mà khiến cậu nhóc như lớn thêm vài tuổi.

Gương mặt non sữa trắng mịn, đôi mắt đen an tĩnh, mũi nhỏ cao thẳng đến ngạo mạn, hàng lông mi đen dày, môi không son mà đỏ, mày không vẽ mà đen, tuy còn nhỏ đã có thể nhìn ra trên người cậu bé mang vẻ đẹp có phần dụ hoặc, y hệt như tiểu yêu nghiệt. Lưu Úy hơi chép miệng, tiểu ông nội này rõ ràng đã thừa hưởng hết cả mười phần nhan sắc của Triệu tiên sinh và chị dâu, có điều sao còn phải thừa hưởng luôn cái bản tính trầm trầm ít nói, lạnh nhạt dọa người kia chứ. Nếu là một bé gái ngốc nghếch sôi nổi một chút thì đáng yêu biết bao nhiêu, cũng không khiến cậu phải mệt như vậy.

"Lưu Úy, chú nghĩ cái gì vậy?"

"À, không có gì."

Phía xa đã thấy bóng người tiến lại, 5 năm, Triệu Minh tuy đã gầy hơn một chút, mắt bị một dải lụa, tay cầm thêm cây gậy, nhưng bước đi vững chắc, khí chất hiện ngang thì không hề này nọ thay đổi.

Cậu nhóc tiến tới nắm tay anh.

"Ông già, đi hướng này này."

Tiểu tử bướng bỉnh này, một tiếng ba cũng không thêm gọi, cứ một câu "ông già" hai câu "ông già", anh thực sự già lắm rồi hay sao?

"Sao chỉ có mình con?"

Không cần con trai phải lên tiếng, Triệu Minh cũng đoán biết được La Thụ Anh không ở đây, trong lòng nảy sinh muộn phiền. Anh hiểu cho việc mất đi Trình Vương là tổn thương trong lòng cô, cũng là ranh giới còn chưa hoàn toàn được hóa giải giữa hai người, vì thế suốt 5 năm qua, La Thụ Anh chưa một lần tới thăm anh.

Triệu Minh không trách cô, nhưng ngày hôm nay cô cũng không tới. Trong lòng rõ ràng có anh, con trai cũng đã sinh cho anh, nhưng lại luôn viện cớ trốn tránh, chẳng lẽ cả đời này cô không định gặp anh?

"Triệu tiên sinh, chị dâu còn việc phải giải quyết, sáng nay đã bay tới Ý rồi."

Cô nhóc này rõ ràng còn rất cố chấp. Nhưng Triệu Minh không nói gì thêm, chỉ gật đầu tỏ ý đã biết rồi.

Trong xe, vì không có gì chơi, cậu nhóc buồn chán lấy ra khẩu súng lục, tiếp tục tháo rời lắp, chắc muốn đạt tới cảnh giới cao hơn cả mẹ cậu, như vậy có thể hùnh hoang cả ngày. Nghĩ tới đây, khóe miệng liền không tự chủ mà cười gian ác. Lưu Úy đang lái xe liếc mắt nhìn thấy biểu cảm này của cậu từ gương chiếu, đưa một tay bóp đầu phiền muộn, không biết cậu lại nghĩ ra ý tưởng quái dị gì, chỉ cảm thấy cực nhọc muốn chết.

Cậu muốn khiếu nại chị dâu, cho cậu đi quản lý mấy trăm thuộc hạ còn không một bằng làm quản lý của một tiểu tử 5 tuổi.

"40s"

Cậu nhóc reo lên vui vẻ, thanh âm vô cùng tự hào, thế nhưng một câu tiếp theo của người bên cạnh liền dập tắt tất cả.

"Lắp một khẩu P320 mất tới 40s thì có gì đáng tự hào? Triệu Hàn Dương, xem ra con cũng chỉ có vậy."

Triệu Minh cong khóe môi, cười nửa miệng, dáng vẻ này đã khiêu khích lên tính hiếu thắng của con trai, cậu không cam tâm hừ lạnh một tiếng.

"Hừ, còn chưa biết ai cũng chỉ có như vậy."

Triệu Minh đưa một bàn tay ra, Triệu Hàn Dương đặt khẩu súng vào tay anh, cậu muốn thử xem người ba này của mình có ghê gớm giống như trong lời kể của mẹ cậu và chú Lưu Úy hay không. Dù sao, mỗi năm cậu cũng chỉ gặp ông có vài lần, khoảng cách giữa hai người rõ ràng còn nhiều xa lạ.

Vài tiếng lạch cạch vang lên, cả tháo ra và lắp lại.

"20s"

Triệu Minh thậm chí còn không thèm để con trai thông báo thời gian, sau khi lấp xong tự mình nói ra con số đã ước lượng, Triệu Hàn Dương không phục liếc xuống đồng hồ trên tay, đúng 20s.

20s cho từng đấy thao tác, mắt không thể nhìn mà chỉ cảm nhận bằng tay? Ở một khoảnh khắc, đôi mắt Triệu Hàn Dương hướng nhìn Triệu Minh bỗng dừng như đang phát sáng, vẻ thần phục hoàn toàn mà Lưu Úy chưa từng thấy tiểu thiếu gia thể hiện với ai.

"Ông già, dạy cho con."

Triệu Minh đặt trà khấu súng vào tay Triệu Hàn Dương, hơi mỉm cười.

"Hóa ra là hứng thú với những thứ này, nếu con có cách khiến mẹ con từ Ý quay về Bắc Kinh trong hôm nay, ta có thể từ từ dạy con."

"Được"

Vô cùng chắc chắn đáp lời, Triệu Hàn Dương bỗng dừng thấy người ba này của cậu vốn không còn lạ lắm đến thế, rõ ràng ông thông minh hơn cậu, ông tài giỏi và thâm trầm, nhưng tất cả những điều đó không còn làm cậu thấy xa cách không thể với, ngược lại cậu muốn đuổi theo bước chân ông, muốn được học hỏi từ ông, tất cả những thứ mà trong suốt 5 năm qua ông đã không thể ở bên cạnh để dạy cho cậu.

Qua gương chiếu hậu, Lưu Úy hơi ngẩn người, bất giác dánh về một lớn một bé giống nhau đến lạ. Thở dài một chút, chị dâu biết hai người thông đồng với nhau lừa chị về Bắc Kinh, không biết sẽ có biểu hiện gì, còn cái nụ cười cuồng luyện đầy âm mưu như đúc từ một khuôn kia ra là thế nào hả?

Người ta bảo con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, vậy tiểu ông nội bướng bỉnh này, thế nào mà lại giống cả toàn thân?

***

"Ba, mẹ, Triệu Minh anh ấy..."

La Thư Anh sau khi gấp rút trở về, mới biết mình bị lừa rồi, Triệu Minh đang ung dung ngồi ở sofa uống một tách trà, bên cạnh là Triệu tiểu thiếu gia Triệu Hàn Dương - Triệu tiểu ông nội, đang đầu đầu nghiên cứu cách lắp lại khẩu súng As 50. Triệu phu nhân và Triệu lão gia ở trong bếp, bà vừa nấu ăn vừa hát, ông phụ bà rửa rau. Lưu Úy có vẻ cực nhọc hơn, ở trong nhà tắm vật lộn cùng với Mãn Thầu- một con chó husky lớn, vô cùng quậy phá. Sinh nhật 2 tuổi của Triệu Hàn Dương, chú Triệu Quân tặng nó cho cậu.

Này là khung cảnh gì?

Tai nạn đâu? Tình huống nguy kịch đâu? La Thư Anh đen mặt, không ngờ mình lại để tên tiểu tử kia lừa một cách dễ dàng như vậy.

"Ồ, Tiểu Anh, con về rồi đấy hả, vừa kịp lúc, chờ thêm một chút xú là được ăn rồi."

Giống như khung cảnh mỗi ngày đều như thế, giống như không hề có 5 năm giam giữ kia, lúc về cũng không sụt mướt khóc lóc, càng không chúc mừng linh đình. Triệu Minh trở về mái ấm của anh, có ba mẹ, có cô và con trai, như thể mỗi ngày anh đều trở về như vậy, khung cảnh giản dị chân thực, khiến lòng La Thư Anh bất giác nghẹn ngào.

Cô đến việc mình bị lừa cũng không giận nữa, nếu như cô cứ như vậy trốn mặt ở Ý, bỏ qua khung cảnh này, mới sẽ càng giận bản thân mình hơn.

Triệu Minh đặt nhẹ tách trà xuống mặt bàn, anh bước từng bước chậm về phía La Thư Anh, cô ngồi yên lặng trên xe lăn, thấy lồng ngực dường như có chút áp bức, nhất thời thoái thác muốn lùi lại một chút về phía sau.

Triệu Minh cúi người, gương mặt anh càng ngày càng áp sát, bàn tay to ấm nóng áp vào hai bên mặt cô, cô tình ép không cho cô nhìn đi hướng khác, mang theo vài phần bá đạo.

La Thư Anh thấy bản thân nguy rồi, tim gan cũng nhảy loạn lên, 5 năm gặp lại, không ngờ cảm xúc trong lòng lại càng thêm nóng bỏng như thế.

Ngay khi cô tưởng anh định đặt xuống một nụ hôn, hơi lúng túng nhắm mắt, cũng có vài phần mong chờ, nhưng chờ mãi cũng không thấy, thì bất ngờ cảm giác sự tiếp xúc mềm mại trên trán, lúc mở mắt ra, gương mặt Triệu Minh rất gần, đến mức khiến cô hơi hoảng hốt. Anh không hôn cô, chỉ lặng lẽ áp trán mình lên trán cô, một sự tiếp xúc dịu dàng đến tan chảy, lời nói của anh như dòng suối mát lạnh trong trẻo nơi rừng sâu, róc rách chảy vào tâm can đang nóng bỏng hỗn loạn của cô.

"Tiểu Anh, mừng em về nhà."

La Thư Anh sưng lại mắt mấy giây, mắt cô cứ mờ dần vì nước, cuối cùng ôm chặt lấy anh mà òa khóc.

Cô muốn nói với anh rất nhiều, nói rất nhớ anh. Nói 5 năm qua cô đã sống thế nào, đã làm những gì. Nói cho anh biết vì sao cô lại sợ hãi không dám tiến thêm một bước cuối cùng về phía anh, vì sao lại trốn tránh. Nói cho anh về chấp niệm trong lòng, về những mất mát, và cả những điều cô đã từ từ hiểu ra. Nói với anh, 5 năm không có anh, cô đã kiên cường thế nào, trưởng thành ra sao.

Nhưng tất cả ở hiện tại chỉ còn những tiến nấc nghẹn. Triệu Minh xoa đầu cô, nụ cười anh tràn đầy dịu dàng cùng yêu chiều, giống như ngay từ khi bắt đầu đã thế, kiên định một lòng, chưa từng thay đổi.

La Thư Anh ở trong lòng anh dụi dụi, lau hết nước mắt nước mũi vào sơ mi của anh, giống như khi cô còn nhỏ, mỗi lần khóc trong lòng anh đều sẽ làm như vậy. Thi thoảng anh sẽ cười, trêu cô khóc thật bản, nhưng chưa bao giờ đẩy cô ra. Ở trong lòng anh, La Thư Anh an toàn tuyệt đối, như thể mọi nỗi đau trên đời đều hóa tan vào hư không, chỉ còn lại ấm áp cùng trân trọng mà người đàn ông này cho cô.

Cuối cùng, ở bên tai Triệu Minh, La Thư Anh nghẹn ngào nói một câu:

"Dạ, mừng anh về nhà."

Năm năm như chưa từng xa cách.

Nguyện một đời mãi mãi an yên...

THE END.

***

Lời cuối truyện: Dành 24 giờ để tâm sự với độc giả có lẽ cũng không đủ. Thế nên chỉ muốn nói một câu mà từ đầu đến cuối luôn luôn muốn nói: "Cảm ơn vì đã kiên nhẫn."

Cùng trải qua một khoảng thời gian dài đến như vậy với tác giả và tác phẩm này, với Tần Ngạo, La Cao Dự (Triệu Minh), La Thư Anh, Trình Vương,...sống trong cảm xúc của chúng tôi, có phần nộ, có căm ghét, có đau lòng, có vui sướng, có mẫn nguyện, và tất nhiên có cả tiếc nuối...

Tác phẩm hẳn là vẫn còn nhiều khuyết điểm, vì vậy tác giả vẫn đang trong quá trình cố gắng. Mong được gặp lại các bạn ở những tác phẩm tiếp theo.

Ngoại truyện 4 chương, cập nhật vào tuần sau.

Thân ái!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Ngoại truyện 1

Hôm nay, trên dưới Triệu gia đều mang một bầu không khí căng thẳng, nguyên nhân cốt yếu chính là khoảng 2 tuần trước, Triệu Minh có thực hiện một cuộc phẫu thuật mắt, tuy ca phẫu thuật được đích thân Triệu Quân đảm nhiệm, thêm sự hỗ trợ của đội ngũ chuyên gia của ZED, lại được nhận định là diễn ra khá thuận lợi, nhưng kết quả vẫn chưa được xác định rõ, hiện tại chính là lúc tháo băng.

Giữa gian phòng chính, Triệu Minh ngồi thẳng lưng, hai tay đặt trên đùi, nhìn đáng vẻ có chút cứng ngắc, một vòng tròn vây quanh, những người nên có mặt thì đều đã có mặt, Lân lượt từ trái sang phải, Triệu lão gia và Triệu phu nhân, Triệu Quân, La Thư Anh, Triệu Hàn Dương, đến Vũ Lam Ân cũng có mặt, thiếu gia Triệu Hàn Dương ung dung ngồi ngay bên cạnh Triệu Minh.

"Anh hai, giờ em sẽ bắt đầu."

Triệu Quân đưa hai tay lên, tháo nút thắt của dải băng phía sau đầu Triệu Minh, cời bỏ từng vòng quấn.

"Hiện tại anh có thể từ từ mở mắt."

Hàng lông mi đen của Triệu Minh khẽ rung, từ từ động đậy.

"Dạ, thế nào rồi? Anh có nhìn thấy em không?"

La Thư Anh trong một khắc giống như đứa trẻ bị kích động, đưa tay khua loạn trước mặt anh, vẻ mặt thập phần gấp gáp, trong mắt một tầng lo âu.

"Dạ, không thấy em sao?"

Đôi mắt đen nhánh, lông mày thanh tú, mi dài, sống mũi thẳng, môi đỏ, gương mặt trắng mịn, tất cả những đường nét đều được thu gọn vào trong tầm mắt của Triệu Minh.

Thấy cô rồi. Muốn nói với cô không cần gấp gáp như thế, dù không có đôi mắt này, anh vẫn luôn luôn thấy cô, hình bóng của La Thư Anh phát sáng trong lòng anh, sống trong tâm trí anh, chưa một giây phút nào quên.

La Thư Anh lại gầy hơn trước, khí chất phóng khoáng không còn nồng đậm như ngày trẻ nữa, trông cô tựa như một đóa hoa bình lặng hơn sau những

ngày tháng sống gió, nhưng cũng càng kiên cường hơn, thêm vào đó là đáng vẻ có phần mạn mà đằm thắm. Cái kiểu nhan sắc càng nhìn lâu càng thấy động lòng người.

Bé cưng của anh, bảo bối trong vòng tay của anh, cô gái của anh, hiện tại thật sự trưởng thành rồi.

Anh nghiêng đầu nhìn thêm một lượt tất cả mọi người, hơi mỉm cười.

"Thấy, tất cả đều thấy."

Triệu phu nhân vừa vui mừng vừa xúc động vung tay đánh vào vai anh một cái.

"Tiểu tử này, đúng là phúc lớn. Thấy được thì tốt, thấy lại được thì tốt."

Triệu lão gia gật đầu hưởng ứng, không quên quay ra nhìn Triệu phu nhân mà bĩu môi.

"Bà vui thì thôi đi, còn đánh thẳng bé một cái như thế làm gì."

"Á à, cha nó tôi còn đánh được, tại sao không đánh được nó."

Triệu lão gia tưởng có thể phản công, nào ngờ liền bị một câu này dọa đến trắng mặt, lùi lại mấy bước gần sau La Thư Anh, vẫn không quên bồi thêm một lời.

"Tiểu Anh, coi mẹ của con, hung dữ như vậy. Sau này Tiểu Anh 60 tuổi, nhất định đừng giống như bà ấy, bắt nạt chồng con."

"Lão già thói tha này, ông dám..."

Cuối cùng cục diện biến thành Triệu phu nhân đuổi theo Triệu lão gia, miệng liên tục gào lên lần này bắt được sẽ đánh ông què một cái chân, bầu không khí bỗng nhiên vì vậy mà trở nên thoải mái, không còn cảm giác nặng nề như lúc đầu nữa.

Vũ Lam Ân đặt tay lên vai Triệu Minh, tâm tình thật tốt.

"Chúc mừng cậu, Minh."

"Cảm ơn."

Quay nhìn Triệu Quân, anh nói với cậu.

"Chú đã vất vả rồi."

"Không vất vả, thật ra lần này người vất vả nhất là chị dâu"

Ngày đêm tìm đủ mọi cách để cuộc phẫu thuật có thể có tỉ lệ thành công cao nhất, đối tượng hiến mắt là một người đã gần đất xa trời, Lưu Ủy cho người tìm kiếm khắp Thượng Hải tới Trùng Khánh mới có được thông tin, nhưng ban đầu gia đình người này nhất quyết không đồng ý, mặc dù chính bản thân người kia cũng muốn sau khi chết đi sẽ được hiến cho y học. Chị dâu vì muốn gia đình kia thay đổi tâm ý, dầm mưa suốt hai ngày bên ngoài, cuối cùng mấy người đó cũng xiêu lòng.

Chỉ là những điều này, La Thư Anh đã dặn không được nói cho Triệu Minh biết.

Triệu Minh nắm lấy tay La Thư Anh, có rất nhiều lời họ muốn nói với nhau, nhưng cuối cùng cả hai đều không ai lên tiếng, chỉ để mặc ánh mắt giao nhau, tay anh siết lại một chút, đáy mắt nồng đậm tình ý cùng yêu chiều. La Thư Anh chỉ thấy tầm nhìn nhòe đi, mắt như phủ hơi sương, cô vươn tay áp lên mặt anh, nụ cười rục rịch tựa mẩu đơn bung tóa.

Chỉ có Triệu Hàn Dương ngồi bên cạnh anh là nãy giờ đến một chữ cũng không nói, cậu nhóc chỉ chăm chú nhìn anh, chớp mắt một cái lại tiếp tục nhìn, nhìn đến nỗi Triệu Minh thực sự muốn hỏi cậu có thấy mỏi mắt không.

"Sao vậy tiểu tử? Thấy ba con phi thường đẹp trai?"

Triệu Hàn Dương nghe anh hỏi vậy thì giật mình một cái, mới phát hiện ra mình đã nhìn người đàn ông này lâu tới như vậy, cậu nhóc bĩu môi quay mặt đi hướng khác.

"Xì, con mới không cần."

Lúc này, Triệu Minh mới có cơ hội quan sát cậu nhóc một chút, âm thầm đánh giá, cảm giác tương lai tiểu tử này thực sự không thể đoán định. Mới lên 5 tuổi cả người đã phảng phất khí chất dụ hoặc, ánh mắt kiên định, đầu óc thông minh nhưng tính tình lại kiêu ngạo, lớn lên có phải chẳng sẽ lại tạo ra một cuộc náo loạn?

Triệu Minh đưa tay xoa đầu cậu nhóc.

Triệu Hàn Dương hình như bất ngờ với hành động này, hai vành tai thê mà đỏ lên.

"Xin lỗi, 5 năm qua đã không ở cạnh con."

Triệu Minh vừa nói vừa cười dịu dàng. Tiểu thiếu gia - tiểu ông nội của Triệu gia được cho là tính khí quái dị, cứng đầu cao ngạo, lần đầu tiên hai mắt đều ướt, gương mặt đỏ bừng, cả người hình như cũng đang run run. Cậu nhóc bất ngờ ôm choàng lấy Triệu Minh, vùi cái đầu nhỏ vào lồng ngực của anh.

"Chết tiệt! Ông già, lần này không được bỏ đi nữa đâu đấy. Phải dạy con lập sủng, phải dạy con phi tiêu, phải cùng con tranh luận về thế chiến II, cùng con làm thí nghiệm hóa học. Con muốn nuôi cá sấu, còn có...còn có..."

Mấy lời sau bị tiếng nấc chặn đi hơn nửa, rõ ràng cậu nhóc này đã rất nhớ anh.

Rõ ràng, dù cả hai chẳng bao giờ nói ra, nhưng họ đều có những hạt giống cảm xúc tự nhiên nảy nở trong lòng, bởi vì đó là huyết thống, là máu thịt.

"Được rồi."

Triệu Minh bị cậu nhóc dính chặt, như thể sợ bỏ tay ra là anh sẽ tan biến đi mất, chỉ có thể bất đắc dĩ cười, vỗ vỗ cái lưng nhỏ của cậu.

Triệu lão gia ở phía bên kia bị Triệu phu nhân bắt được, bà véo tai ông hai cái làm ông rớt rít xin chịu thua, còn rất biết điều hứa sẽ làm việc nhà trong vòng 1 tháng.

Vũ Lam Ân không nhịn được cười, tiến lại giúp ông giải vây.

"Bác gái, bây giờ cũng xế chiều rồi, chắc mọi người đã đói, cháu phụ bác làm cơm được không?"

"Ồ Tiểu Ân quả là đứa trẻ biết điều. Đúng rồi, hôm nay sẽ làm những món thật ngon để mọi người cùng ăn một bữa vui vẻ"

Vũ Lam Ân vừa khoác tay Triệu phu nhân dẫn bà đi về phía nhà bếp, vừa nháy mắt với Triệu lão gia, ông thở phào một hơi, vô thức nhìn xuống dưới chân, rốt cuộc vẫn còn đôi chân này để an hưởng tuổi già, thật sự không dám trêu chọc tới lão hoàng hậu kia lần thứ hai.

Triệu Quân nhìn đồng hồ, dự cũng đã tới giờ Hàn Nhi đi học về, anh xin phép mọi người rồi rời khỏi nhà, lái xe tới trường học của con gái.

"Linlin, ba đẹp trai của cậu lại tới đón kia."

"Oa oa, ghen tỵ với Linlin quá đi."

"Minh cũng muốn có ba đẹp trai."

Phía xa, mấy đứa nhóc ồn ào bàn tán. Riêng có một cô nhóc chỉ im lặng cười, sau đó vẫy tay chào các bạn rồi chạy về phía người đàn ông đang đứng dựa vào ô tô ở phía bên kia. Linlin, tên thật là Triệu Hàn Nhi, con gái của Triệu Quân và Thi Nhi. Triệu Quân dang tay bế lấy cô nhóc, nụ cười đầy yêu chiều.

"Bảo bối, hôm nay học có vui không?"

"Vui ạ."

Linlin tuy không cười, nhưng đôi mắt cô bé sáng lên lấp lánh, cho thấy tâm trạng rất tốt. Cô nhóc này chính là như vậy, chẳng khác nào một "Tiểu Thi Nhi", từ dáng vẻ đến tính tình đều như thể cùng một người, thật không nhìn ra nửa phần nào giống anh.

Ban đầu, Triệu Quân có vẻ rất lo lắng, đến việc để Linlin tới trường học còn không muốn, chính là vì tính cách ầm nhẩn im lặng này của cô nhóc, cậu sợ con gái sẽ bị người ta khi dễ. Nhưng ngược lại, có lẽ vì chính sự hiền hòa trong tâm tính này của cô, khiến người khác dễ dàng yêu quý hơn là ghét bỏ, vì vậy Linlin ở trường cũng coi như là một đứa trẻ vô tư được mọi người yêu quý.

"Ba, tối hôm nay chúng ta ăn gì?"

"Ăn cơm nhà bà nội."

Nghe tới mấy chữ này, Linlin ra vẻ càng vui hơn, khóe miệng nhỏ đã cong lên thành một nụ cười, cô bé một mình lẩm bẩm.

"Vậy là sắp được gặp anh Dương, còn có Mân Thầu, và ăn nhiều món ngon của bà nội nữa."

Triệu Quân thấy con gái vui vẻ như vậy thì cũng mỉm cười. Đột nhiên, biểu cảm của cô bé trùng xuống, giọng nói cũng mang theo buồn bã.

"Ba, con nhớ mẹ. Tại sao mẹ không về với chúng ta nữa?"

Đèn giao thông trước mặt chuyển sang màu đỏ, Triệu Quân đạp phanh xe, đoàn người từ bên đường chậm chậm đi qua vạch kẻ đường màu trắng, ngẫu nhiên trước mặt có đôi vợ chồng trẻ, dắt theo một đứa bé gái cũng trạc như Linlin đi qua, hai ba con đều im lặng nhìn theo, sóng mắt ưu sầu.

Linlin lên 2 tuổi, một tờ giấy ly hôn kí sẵn trên bàn đã chấm dứt cuộc hôn nhân được khởi đầu bằng trách nhiệm của hai người. Thi Nhi không mang theo bất cứ thứ gì, thậm chí đến đứa con gái mà cô yêu thương hơn cả tính mạng mình, cũng nghiêm nhiên bỏ lại như thế, dứt khoát đến tuyệt tình, có phải chăng là không muốn cùng cậu một chút dây dưa, định một đời cũng không quay đầu nhìn về Triệu gia nữa.

Triệu Quân biết rằng, là lỗi của cậu. Tất cả đều là lỗi của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Ngoại truyện 2

Một ngày tháng 5 trời trong xanh, gió mát lành mang theo hương hoa lan tỏa khắp sân cỏ sau biệt thự Triệu gia, Triệu Hàn Dương và con chó lớn Mân Thầu vật lộn hăng say, La Thư Anh ngồi dưới tán cây, hai tay giữ một cuốn sách đang đọc dở trên đùi, bên cạnh là chiếc bàn thấp bằng mây.

Hôm nay trăng lên sớm, đương còn chiều tà, nhưng phía xa nơi chân trời đã có thể nhìn thấy một hình tròn trắng trắng như ẩn như hiện.

Người đàn ông tiến lại gần cô, bước chân nhẹ nhàng không gây động tĩnh, mãi cho đến khi anh đưa tay chạm tới vai cô, nghiêng đầu từ phía sau in nhẹ một nụ hôn trên má.

"Dạ."

Triệu Minh đặt lên mặt bàn một đĩa bánh ngọt, giọng nói trầm ấm.

"Mẹ vừa làm cho em."

La Thư Anh thả lỏng tâm tình, cảm thấy trong lòng vô vàn ngọt ngào cùng mãn nguyện, khung cảnh trước mặt, có nắng, có gió, có hương thơm, có những người mà cô muốn một đời trân trọng.

"Tiểu Anh, có một thứ anh vẫn chưa trả lại cho em."

"Thứ gì?"

La Cao Dự lấy từ trong túi áo sơ mi sợi lắc chân hoa anh thảo, sóng mắt La Thư Anh dấy lên kinh ngạc một chút. Trải qua bao nhiêu chuyện, thời gian đằng đẵng, cô tưởng chiếc vòng này sớm đã bị chôn vùi ở chốn nào.

Sau khi lấy lại từ chỗ Tần Ngao, La Cao Dự vẫn luôn giữ nó bên mình, vô cùng cẩn trọng bảo quản, chỉ là mãi chưa tìm được dịp thích hợp để đưa lại cho cô.

Anh quý một gói xuống trước mặt La Thư Anh, nâng chân cô đeo chiếc lắc vào, những chiếc chuông màu sắc khẽ rung động, bông hoa anh thảo như phát quang, phản chiếu trong mắt của kẻ si tình.

Lúc Triệu Minh ngược lên nhìn La Thư Anh, ánh mắt họ giao nhau, sóng mắt lấp lánh rung cảm, cuối cùng chẳng biết thế nào, anh đột ngột thốt ra một câu.

"Tiểu Anh, chúng ta kết hôn đi."

La Thư Anh bị câu này dọa cho hơi ngốc, con cũng đã có rồi, tuổi cũng không còn trẻ, thế mà người đàn ông này lại còn đưa ra đề nghị kết hôn, có phải có chút không được hợp lý hay không?

La Thư Anh hơi lảng tránh, đưa một muống bánh ngọt lên miệng nuốt nuốt.

"Chuyện đó...Dạ...chúng ta..."

Trái lại, người đàn ông trước mặt xem chừng vô cùng nghiêm túc.

"Tiểu Anh, anh nợ em một hôn lễ thật sự"

Một hôn lễ có cô mặc váy trắng tinh khôi, bước vào lễ đường cùng anh trong sự chúc phúc của những người cô yêu nhất, cũng là những người yêu cô nhất. Không phải để cô đơn độc kỉ vọng về tương lai phía trước, càng không để cô tiếp tục mỗi mắt trông chờ tình yêu nào đó như năm cô 18.

Hiện tại, có anh ở đây rồi, nửa đời còn lại anh nhất định đảm bảo cho cô, mỗi ngày đều hạnh phúc vui vẻ.

La Thư Anh nhìn ra biểu cảm kiên định trong mắt anh, cũng không muốn phản đối thêm gì nữa, nhưng hơi bĩu môi trêu anh.

"Triệu tiên sinh, có thấy ai cầu hôn giống anh không hả? Nhấn đâu? Hoa hồng đâu? Thẻ ngân hàng đâu?"

Khỏe miệng Triệu Minh cong lên, hiếm khi cô thấy anh biểu lộ ra vẻ mặt có chút trẻ con như thế, nói với cô.

"La tiểu thư, đến Triệu thiếu gia cao cao tại thượng của Triệu gia, hoàng tử Anh quốc danh giá cũng tự nguyện giao thân mình cho em rồi, dăm ba cái nhẫn có thể tính toán sao? Thẻ ngân hàng, toàn bộ đều cho em."

La Thư Anh bật cười một tiếng, môi cô sau đó bị anh chặn lại, lưỡi linh hoạt liếm tới một chút, vị ngọt ngào tan ra trong miệng không biết vì bánh ngọt hay vì nụ hôn này của anh.

Phía xa, Mân Thầu vốn nghịch ngợm không biết cảm thấy cái gì, bất động nhìn tới hình ảnh một nam một nữ dưới gốc cây, nhất thời đần mặt. Triệu Hàn Dương lấy một tay che mắt nó, một tay che mắt cậu nhóc, lăm bằm không vui.

"Ông già thật là, định dạy hư trẻ con sao."

Nhưng rõ ràng là hình ảnh một nam một nữ trước mặt kia, đẹp đẽ toàn bích, quả thực khiến người ta không khỏi động lòng.

***

"Luu Úy, nhờ cậu một chút."

"Được chứ, có chuyện gì?"

"Có thể tra cho tôi vị trí của Thi Nhĩ?"

"Nếu cô ấy còn ở Trung Quốc thì dễ, chỉ là nếu không còn nữa e là..."

"Không sao, tôi tin chắc cô ấy vẫn còn ở Trung Quốc."

"Được, có kết quả sẽ báo cho cậu."

"Tạm thời có thể đừng đề cập đâu biết chuyện này không?"

"Yên tâm, tôi tự có chừng mực."

"Cảm ơn."

Triệu Quân sau khi tắt điện thoại, ngồi im lặng rất lâu cũng không biết bản thân muốn làm gì tiếp theo, tâm trí chỉ hoàn toàn là một mảng tối.

Ngồi thất thần hết khoảng nửa giờ, điện thoại cuối cùng cũng rung lên một tin nhắn, báo địa chỉ của Thi Nhĩ.

Biểu tình gương mặt của Triệu Quân có chút khẩn trương, nắm vội lấy chìa khóa xe trên mặt bàn, cởi áo blouse, nhanh chóng rời đi.

Lúc Triệu Quân đến địa chỉ nhận được trong điện thoại, vừa lúc bắt gặp Thi Nhĩ đang đứng trước cổng nhà, trò chuyện với một người đàn ông ngoại quốc. Người kia có dáng người cao, gương mặt tuấn tú, nụ cười và ánh mắt đều một mực chứa đựng tình ý. Triệu Quân không vội xuống xe, chỉ lặng lẽ quan sát biểu cảm của hai người từ xa.

Nói ra quan sát biểu cảm của hai người thì có phần phô trương, thực chất cậu chỉ liếc qua người đàn ông kia một cái, âm thầm đánh giá vài câu, còn lại sự chú ý đều toàn bộ đặt trên người Thi Nhĩ.

Cô hình như gầy hơn một chút, nhưng thần sắc rất tốt, đôi mắt lấp lánh có hồn, nụ cười tươi tắn sinh động. Bỏ lại anh và Linlin, cô thực sự sống tốt tới vậy sao?

Đợi một lúc cũng đợi được người kia rời đi, trước khi chia tay còn ôm lấy Thi Nhĩ một cái, Triệu Quân vô thức đắm vào vô lăng, hơi mím môi, trong lòng phiền muộn đến có chút nhói lên.

"Thi Nhĩ"

Thi Nhĩ không vội quay đầu, đứng bất động mấy giây, cho tới khi Triệu Quân gọi thêm một tiếng.

"Thi Nhĩ, là tôi."

Thời khắc Thi Nhĩ quay lại nhìn cậu, nụ cười vẫn duy trì trên môi, nhưng so với nụ cười cô thể hiện cùng người đàn ông ban nãy rất khác biệt. Có lẽ còn thêm vài phần giả tạo cùng miễn cưỡng, khiến Triệu Quân khó chịu vô cùng.

"Tôi đương nhiên biết là anh, nhị thiếu gia. Không biết lần này nhị thiếu gia lại tìm ra nơi ở của tôi rồi lái xe tới tận đây là có việc gì?"

3 năm kể từ khi họ ly hôn, không phải Triệu Quân chưa từng đi tìm Thi Nhi, không phải họ chưa từng gặp nhau. Nhưng cô vẫn như cũ, vô cùng kiên định, hôm nay cậu tìm thấy cô, ngày mai cô sẽ lập tức chuyển tới nơi khác, giống như Triệu Quân là bệnh dịch mà Thi Nhi muốn cắt lực phòng tránh, không muốn tới gần, rũ bỏ mọi liên quan.

Cậu chỉ muốn tới thăm cô.

"Muốn tới xem cô sẽ có cuộc sống tệ hại như thế nào"

Giọng Triệu Quân trầm trầm vang lên, lạnh lùng. Rõ ràng, đó không phải là những suy nghĩ trong thâm tâm của cậu, không phải những điều cậu muốn nói. Nhưng không biết vì sao khi nhớ lại cảnh cô và người đàn ông ban nãy, tâm can còn cào, không thể chịu đựng mà nói những lời tàn nhẫn.

"Cảm ơn nhị thiếu gia quan tâm, tôi nhất định sẽ sống tốt hơn anh mong muốn."

Thi Nhi ở trước mặt cậu, giống như trước kia mang một vẻ mặt bình tĩnh, chưa từng thay đổi, nhưng lại khiến người ta không đủ kiên nhẫn mà lại gần cô, chỉ sợ sẽ bị nhấn chìm vào đôi mắt như mặt hồ im lìm ấy.

Cậu chỉ muốn nói cậu nhớ cô. Linlin cũng nhớ cô.

"Con gái cũng đã có rồi. Lại vẫn có thể đi tán tỉnh đàn ông khác. Thi Nhi, cô đúng là làm cho tôi phải sáng mắt."

Không, Triệu Quân điên rồi. Đó đâu phải những lời cậu nên nói.

"Nhị thiếu gia muốn nói năm xưa là mù mắt rồi, nên mới lấy phải người như tôi. Nhi?"

Lịch sự nhưng lạnh lùng, Thi Nhi vẫn chỉ như vậy, im lặng ảm đạm. Thế nhưng xa cách muôn trùng là mối quan hệ giữa hai người họ, chính là cô ở hiện tại đối với Triệu Quân.

Triệu Quân lấy ra một tấm thiệp màu ngà, trên mặt thiệp in một bông hoa anh thảo xanh biếc nở rộ, thậm chí còn có cả hương thơm tỏa ra nhàn nhạt, thiết kế đơn giản trang nhã.

"Cuối tuần này chị dâu kết hôn. Cô sẽ tới?"

"Rốt cuộc cũng là chị dâu nhờ tới đưa thiệp mừng, tôi lại còn tưởng do nhị thiếu gia quan tâm tôi mà tìm đến, đang định mừng thầm cơ đấy."

Thi Nhi hơi cười, vươn tay nhận lấy tấm thiệp mời trên tay Triệu Quân.

Là cậu muốn đến tìm cô có được hay không? Đưa thiệp mừng chỉ là cái cớ để cô không vì vậy mà ngày mai lại chạy tới nơi khác nữa. Triệu Quân rút cuộc đau lòng rồi, bị lời lẽ sắc lạnh như dao của người phụ nữ này làm cho đau lòng, nhưng về mặt cậu không hiện ra một tia cảm xúc, giọng nói càng lạnh đạm hơn.

"Thi Nhi cô nghĩ nhiều rồi. Loại người vô tâm vô tình như cô, tôi sớm từ lâu đã không muốn liên quan nữa. Sao có thể tới tìm cô."

"Hay cho bốn chữ vô tâm vô tình. Cũng đúng, phận bèo bọt như tôi thì lấy gì để mà đa tình được như nhị thiếu gia đây. Người đã gặp, thiệp đã giao. Xin lỗi, không tiễn."

Thi Nhi nói xong thì quay đầu bỏ vào nhà, đóng then cổng, không thèm nhìn lại Triệu Quân lấy một cái.

Triệu Quân nhìn theo cô cho tới khi cửa chính phía trong cũng đã đóng lại, cậu ngồi vào trong xe nhưng chưa vội rời đi, lặng lẽ châm thuốc hút.

Triệu Quân ít khi hút thuốc, vì Thi Nhi không thích mùi khói thuốc. Có khoảng thời gian Thi Nhi mang thai Linlin, cậu đến một điều cũng không đụng tới. Nhưng từ khi cô rời đi, tần suất hút thuốc của cậu không biết vì lý do gì mà cứ thế tăng dần, đến giờ cảm thấy khó mà bỏ được.

Bất ngờ vùng tay tự tát bản thân một cái, qua gương chiếu trước mặt, Triệu Quân thấy được đôi mắt vô cùng khổ sở của bản thân. Tại sao Triệu Quân mỗi lần đứng trước Thi Nhi đều trở thành kẻ mâu thuẫn như thế.

Rõ ràng cần cô, lại phải tay không cần. Rõ ràng muốn níu giữ cô, lại cao ngạo bỏ đi.

Không. Không phải cậu không muốn. Mà là có muốn cũng không có cách nào vẫn hồi nữa.

Cô ấy không yêu cậu. Đã không yêu từ khi cô ấy quyết định rời đi. Vì vậy cuộc đời này của họ có lẽ được định là bỏ lỡ nhau. À không, mà chỉ là cậu bỏ lỡ cô. Còn với Thi Nhi, có Triệu Quân hay không có Triệu Quân trong cuộc đời cô chắc hẳn đều không khác biệt. Triệu Quân dập tắt điếu thuốc, mở khóa xe, nhấn chân ga để chiếc xe rời đi, âm thanh động cơ cũng bị gió nuốt trọn.

Cửa nhà chính sau giàn hoa giấy từ từ mở ra, tấm thiệp vẫn còn cầm chặt trên tay, nhưng ánh mắt người thì mơ màng trống rỗng, khóe mắt đỏ lên.

"Nếu như anh đến tìm em một lần, đến tìm em chỉ đơn giản vì muốn gặp em thôi, mà không phải vì lý do gì khác, thì thật tốt..."

Một đoạn duyên nợ, cô chỉ là một cô hầu gái, cậu là nhị thiếu gia. Họ ngay từ khi bắt đầu đã có ranh giới không tài nào vượt qua được như thế.

Cậu ấy không yêu cô. Vĩnh viễn cũng chưa từng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Ngoại truyện 3

Theo ý của La Thư Anh, hôn lễ được tổ chức đơn giản, khách mời cũng chỉ có vài chục người thân thiết, không câu nệ rườm rà, cũng chẳng xa xỉ chói mắt. Lễ đường phủ hoa anh thảo, tiệc rượu bày trí gọn gàng trang nhã.

Lúc này đây, người đang cùng La Thư Anh tiến vào lễ đường là một người đàn ông trung niên, mái tóc điểm bạc, gương mặt phúc hậu cùng đôi mắt sáng, nụ cười trìu mến hiền hòa. Không ai khác chính là lão Mẫn.

"Tiểu Anh, cuối cùng cháu cũng đợi được ngày này."

Lão Mẫn ở phía sau đẩy chiếc xe lăn, một tay đặt lên vai La Thư Anh, cô cũng lấy một tay mình áp lên bàn tay to ấm áp ấy, tay còn lại cầm bó hoa cưới nở rộ vẫn còn đọng sương sớm, quay sang nhìn ông mỉm cười, mắt như nhiễm lệ.

"Lão Mẫn, cảm ơn lão đã đồng ý đứng ở vị trí này"

Vị trí của cha cô dâu, thế nhưng lại được La Thư Anh mở lời mời Thiên Mẫn thay thế.

"Là phúc của ta. Là phúc của ta."

Từng bước vững vàng tiến tới, được tới nửa đường, tay trao qua tay, cánh hoa vung đầy không gian, rơi trên mái tóc, rơi trên làn váy, chao đảo rồi hạ xuống nền. Cô dâu tuy không thể đi lại như người thường nhưng dù ngồi trên xe lăn vẫn thập phần xinh đẹp, vô cùng thu hút.

Lời tuyên thệ trầm ổn của chú rể, đôi mắt cong cong đầy ý cười của cô dâu, tình nồng ý đượm, quả thật khiến người khác phải ghen tỵ.

Nhẫn cưới đeo tay, một kiếp không xa không rời. Triệu Minh cúi đầu hôn xuống trán La Thư Anh, không che giấu tâm tình xúc động.

"Cảm ơn em, Tiểu Anh."

Cảm ơn vì đã đến bên anh trong cuộc đời này.

La Thư Anh không đáp, chỉ lặng lẽ lắc đầu một cái. Cảm ơn, lời này là cô nói mới đúng.

Bên dưới vang lên những tiếng vỗ tay, Thi Nhi đứng bên cạnh Triệu Quân, mắt không rời khỏi một màn trước mặt, trong lòng lại dâng lên xót xa. Mà lúc này cô căn bản không phát hiện ra, có người đàn ông kia thì thoáng lại liếc mắt sang mình một cái, như muốn thăm dò biểu tình của cô.

Triệu Hàn Nhi mặc váy công chúa, đứng bên cạnh La Thư Anh, trên tay cầm giỏ hoa nhỏ, bắt đầu tung lên từng đợt cánh hoa.

Nghi thức cũng đã xong xuôi, mọi người đều ngồi vào vị trí, La Thư Anh cùng Triệu Minh đi một vòng lớn, rất có tâm ý tới mỗi bàn đều nán lại nhận rượu chúc mừng của đối phương.

Lúc này Lưu Úy tới bên cạnh La Thư Anh, nói nhỏ vài câu, nghe xong biểu tình gương mặt của La Thư Anh hơi cứng ngắc, rời khỏi cái nắm tay của Triệu Minh, mỉm cười hướng tay ra bên ngoài, ý chỉ mình phải rời đi một chút. Nhận được cái gật đầu của anh mới cùng Lưu Úy đi ra.

"Người ở chỗ nào."

"Dưới tán anh đào đằng kia"

"Được rồi, cậu vào trước đi"

"Vâng"

La Thư Anh xách chiếc váy cô dâu hơi dài, thấy có chút bất tiện liền trực tiếp buộc túm một cái, vì sợ cuốn vào bánh xe lăn, sau đó điều khiển chiếc xe đi theo hướng Lưu Úy chỉ ban nãy, quả nhiên một bóng lưng dần dần hiện ra.

Sơ mi xám bạc, mái tóc ngắn, dù chỉ là đang tùy tiện ngồi trên thành của một cái bồn hoa lớn nhưng tư thế vẫn mang theo khí chất cao ngạo khó gần, tầm lưng rộng thẳng tắp, người này sau khi nghe tiếng bước chân thì lập tức đứng lên, xoay người đối diện với cô.

"Là em?"

Trên tay y cầm theo một cây gậy đặc thù của người khiếm thị, biểu cảm gương mặt quá nửa bị chiếc mắt kính màu trà che mất, chỉ thấy bạc môi mấp máy mấy tiếng, thanh âm hình như còn hơi run lên.

"Phải, là tôi đây."

La Thư Anh thấy người đàn ông mình từng rất yêu, rồi cũng từng rất hận thành ra bộ dáng như bây giờ, không biết trong lòng nên có cảm thụ gì. Năm năm trôi qua rồi, thời gian đằng đẵng, tới giờ nhìn lại một đoạn yêu hận, cũng chỉ cảm thấy tựa một trận gió, thoáng chốc chẳng còn ai oán, lại chẳng có tang thương, hóa ra chấp niệm của cô đối với Tần Ngạo, cũng chỉ có như vậy.

Chấp niệm vì quá yêu, chấp niệm vì quá hận, rồi cũng không đầu lại sự bào mòn thời gian. Lại nói đều là con người, có ai vui mình mãi trong đau đớn mà bỏ mặc được những niềm vui vẻ luôn hiện hữu bên mình. Năm năm qua, La Thư Anh thực sự đã sống rất tốt. Sau này, sẽ lại càng tốt hơn.

"Năm năm qua rồi."

"Ừ, năm năm rồi"

Kể từ cuộc phẫu thuật hiến mắt ấy, đây là lần gặp lại đầu tiên của hai người, còn là trong chính hôn lễ của cô. Không, có lẽ y biết đây là ngày trọng đại nên mới cố tình tới gặp cô. Chỉ là, tới để làm gì?

"Em còn hận tôi không?"

Khác những đôi tình nhân chia xa gặp lại, mỉm cười hỏi nhau một câu đằng ấy có sống tốt không, có hạnh phúc bên nhân duyên mới không, Tần Ngạo lại hỏi cô còn hận y không. Trong giọng nói chứa đựng đầy phiền muộn và chua xót, thậm chí còn dấy lên cả chút sợ hãi.

Y nghe thấy La Thư Anh thở ra một tiếng, không biết trên mặt cô hiện tại có biểu cảm gì, nhưng y đoán cô đang nhìn trực diện vào y mà trả lời.

"Không. Từ rất lâu đã không còn hận nữa."

Tần Ngạo cười khỏ, nếu hắn còn có một đôi mắt, nhất định bây giờ đã cay nồng đỏ hoe, hay thậm chí là long lanh đầm lệ. Cô không hận y nữa, đáng lẽ y phải nên vui mừng, nên nhẹ nhõm, tại sao lại thấy lòng nặng trĩu như đeo trĩ.

Tần Ngạo biết, không yêu sẽ không oán, không hận tức là buông. Rõ ràng, y phải chấp nhận sự thật này từ rất lâu trước đây, nhưng 5 năm không dài không ngắn, y đến một ngày cũng không thể thực sự hạnh phúc. Cảm xúc khô kiệt trong lòng, như một cái cây bị người ta đem chôn giữa hoang mạc, ngày ngày bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt, vất kiệt.

"Hôm nay, em lại kết hôn rồi."

Lần kết hôn thứ 2 này, người bên cạnh cô không phải là y nữa. Cô mặc váy cưới đẹp biết bao nhiêu, nhưng cũng không phải mặc cho y nhìn nữa. Thật ra nếu có một ước nguyện bây giờ, Tần Ngạo không ước cho thời gian quay lại, vào ngày họ gặp nhau, hay vào ngày họ kết hôn, để y sửa chữa sai lầm, để y làm lại mọi thứ.

Chỉ là nếu có thể, y ước được nhìn thêm một lần, nhìn cô mặc váy cưới, trên tay cầm đóa hoa, mắt long lanh, miệng tươi cười, bước chân nhẹ tênh lướt trên thảm đỏ. Bởi vì, đó có lẽ là hình ảnh đẹp nhất mà y từng nhìn thấy trên đời này, khắc sâu vào trong tâm trí y.

"Tôi chỉ là muốn..."

Tiến thêm một bước, chiếc gậy đập vào cạnh bánh xe của cô, kêu lên một thanh âm lạnh lẽo, xác định khoảng cách vừa đủ. Giọng y trầm xuống, dùng lời một chút thì mờ lòng bàn tay, bên trong là một sợi dây chuyền lồng bông hoa cúc họa mi.

La Thư Anh nhìn chăm chú vào sợi dây chuyền mình đã từng coi trọng và giữ gìn như cả một tòa thành châu báu, rồi cũng chính sợi dây oan nghiệt ấy đã kết nối nên một số phận tăm tối và quá khứ nhục nhã không thể nào trốn tránh, nhưng đôi mắt cô giờ chẳng nổi một tia cảm xúc, trái lại vô cùng tĩnh lặng.

"Tôi đã tặng nó cho em rồi, nên nó là của em."

Như sợ La Thư Anh sẽ nói ra điều gì, Tần Ngạo tiếp lời thêm.

"Em vứt đi cũng được. Nhưng tôi thì không thể."

Không thể giữ lại, bởi vì còn vật nhớ người, lại không thể tùy tiện vứt đi, bởi vì đó là thứ đồ duy nhất của La Thư Anh lưu lại bên cạnh y.

"Anh tới đây chỉ vì thứ này?"

Im lặng một lúc mới nghe thấy Tần Ngạo đáp, lời nói không nghe ra thật giả.

"Phải."

La Thư Anh lấy sợi dây chuyền khỏi lòng bàn tay của Tần Ngao.

"Được rồi, vậy tôi cảm nó. Anh về được rồi."

Tần Ngao gật đầu, quả thực xoay người. Cuộc nói chuyện cứ như vậy mà bị chặt đứt, hụt hẫng đến khó hiểu.

Mất thấy Tần Ngao đã đi cách một đoạn xa, La Thư Anh vừa định trở lại bữa tiệc thì thấy Triệu Minh từ phía kia tiến lại gần cô.

"Tiểu Anh, sao lại chạy loạn ra tận đây."

Tuy miệng hỏi, nhưng mắt thì đã nhìn thấy bóng người ở phía xa, vài tia ánh sáng đã nổi lên trong mắt.

"Hắn ta tới gặp em làm gì?"

La Thư Anh xòe tay cho Triệu Minh xem sợi dây chuyền hoa cúc, cũng không có gì để giấu diếm mà nói lại cho anh câu chuyện, sợi dây chuyền được cô dơ lên, lắc qua lắc lại, xem xét một chút, sau đó tiện tay ném vào bồn hoa phía bên cạnh, hành động này khiến Triệu Minh cũng phải thoáng lên kinh ngạc, vô thức gọi cô một tiếng.

"Tiểu Anh."

Mà trên mặt La Thư Anh lúc này, rõ ràng chẳng có biểu tình gì bất thường, thậm chí cô còn mỉm cười với anh, như thể tất cả mọi chuyện trước đó chưa từng xảy ra, giọng nói điềm đạm.

"Không có gì, chỉ là một sợi dây chuyền thôi. Không thích nữa thì bỏ đi là được."

Kiểu người phụ nữ như La Thư Anh, nhận định một người, nhất định sẽ thủy chung kề cạnh, không xa không rời. La Thư Anh trước 8 tuổi đã từng nhận định Tần Ngao, đến 18 tuổi, đến 24 tuổi, vì vẫn chỉ nhận định y, nên dù bị vũ nhục lăng mạ, trăm ngàn đòn roi, cùng quần tuyệt vọng, cũng chưa từng nghĩ bỏ cuộc.

Nhưng sau 24 tuổi, người cô nhận định đã không phải là y nữa, vậy thì đời này cũng sẽ không phải. Mà khi đối với một người không còn tâm ý, tự khắc so với ban đầu tuyệt tình gấp ngàn lần, triệt để dứt khoát, một chút cũng không lưu lại.

Triệu Minh xoa đầu cô, cũng không biết nên biểu tình như thế nào. Cô gái nhỏ trưởng thành quá kiên cường, cũng quá bình tĩnh, thậm chí có chút lạnh tâm, đã không phải là cô nhóc cần anh bảo vệ nữa. La Thư Anh thuận tay kéo chiếc cavat màu đen của Triệu Minh, khiến anh khom người xuống, ít khi thấy cô chủ động hôn lên môi anh.

"Dạ, hôm nay em hạnh phúc lắm."

Triệu Minh đối với hành động như thế này, sao có thể dễ dàng bỏ qua, cúi đầu liền lập tức biến bị động thành chủ động, một nụ hôn triền miên không dứt.

Tần Ngao đã đi được một đoạn xa, lúc này có người phụ nữ tiến tới nắm lấy cánh tay hắn, giọng nói không nhanh không chậm, nghe còn có chút bình thản.

"Đã nói chuyện xong rồi chứ?"

Y gật đầu một cái, nhưng cũng không vội theo người phụ nữ kia bước đi, mà quay người lại nhìn về phía ban này, dù trước mắt vẫn chỉ toàn là một mảnh tối tăm, miệng lắm bầm mảy chữ không thành lời.

"Tiểu Anh, chúc em hạnh phúc."

Mấy chữ này, đến cuối cùng vẫn không có can đảm để nói trước mặt cô. Chúc cô hạnh phúc, y có quyền nói sao? Khi mà người cướp đoạt đi tất cả những vui vẻ và hạnh phúc trong năm tháng thanh xuân của La Thư Anh lại chính là y.

"Ngao, đi thôi."

Xảo Ván cũng không biết nghĩ cái gì, giọng nói đôi phần phiền muộn, dẫn tay người bên cạnh rời đi.

Mà ở một góc khác, tình cảnh hoàn toàn không mấy tốt đẹp, Triệu Hàn Nhi vừa ôm chân Thi Nhi vừa nháo, nước mắt lưng tròng, gương mặt bầu bĩnh quật cường không cho một giọt nào rơi xuống, nhưng cái miệng nhỏ lại vẹo vọ muốn oa oa hai tiếng khóc lớn.

"Mẹ, mẹ đừng đi."

Thi Nhi nhìn một đứa bé biểu tình khổ sở đáng thương, gương mặt lại không có lấy một phản biến sắc, chỉ bình tĩnh xoa đầu nó một cái.

"Linlin ngoan, thả mẹ ra trước được không."

"Không được, thả ra mẹ sẽ bỏ chạy."

Thi Nhi thở dài, vẻ mặt bất đắc dĩ, rõ ràng đã lên lút định rồi khỏi, thế nào mà để cho tiểu quỷ này phát hiện rồi. Triệu Quân vừa mới chạy tới, thấy con gái đang ôm chân Thi Nhi, hơi ngẩn người ra, vừa muốn giận lại vừa muốn cười.

"Linlin, không được như vậy, thả ra đi"

"Ba, tại sao ba lại bảo con thả ra. Ba không cần mẹ ở với chúng ta sao? Ba không cần mẹ nhưng Linlin cần. Ba ác lắm, ba là người xấu"

Linlin lần đầu nói liền một mạch, còn nói đến 3-4 câu dài, đúng là chuyện hiếm có, hàng lông mày của Triệu Quân xô lại với nhau, thái dương có chút đau nhức, cô hống nghênh lại không biết nên nói cái gì, tiến lại gần gỡ Linlin đang sống chết dán vào chân Thi Nhi giống như bạch tuộc.

"Linlin vào nhà trước có được hay không, ba sẽ nói chuyện với mẹ một chút."

"Ba định nói gì?"

"Chỉ cần nghe ba nói xong, mẹ sẽ không chạy loạn nữa."

Linlin nửa ngờ nửa tin, nhưng nhìn thần sắc có vài phần nghiêm nghị của Triệu Quân, rốt cuộc cũng khiến cho cô bé kìm lại sự ương bướng, lùi thui bỏ vào trong, mấy lần đi còn quay đầu nhìn lại vài cái.

Thấy con bé đã đi xa, Thi Nhi một cái liếc mắt cũng không cho Triệu Quân, nâng chân định lập tức rời đi, có điều chưa tới hai bước, cánh tay đã bị đối phương bắt lấy, tuy không dùng sức nhưng lực đạo vững vàng, hoàn toàn không cho cô gạt ra.

"Nhị thiếu gia, anh đây là tính làm gì?"

Người kia không nói chỉ hôn, một đường chuẩn xác, độc chiếm môi cô, bá đạo xâm nhập. Thi Nhi kinh ngạc mở lớn hai mắt, chưa bao giờ cảm nhận được luồng áp bức lạnh lẽo này tỏa ra từ người trầm tĩnh khiêm tốn như Triệu Quân, nhất thời đờ người không kịp phản ứng.

Môi bị hôn đến hơi đau mới phản kháng đẩy Triệu Quân ra, ho khụ khụ liên vài tiếng, Thi Nhi rốt cuộc không giữ nổi vẻ mặt lạnh lùng xa cách thường thấy nữa, đôi mắt nổi sóng.

"Nhị thiếu gia, anh đừng có mà quá đáng."

"Quá đáng, tôi thế nào mà quá đáng. Tôi hôn vợ mình là quá đáng?"

Triệu Quân cười trầm một tiếng, Thi Nhi lần thứ hai quên mất phản ứng. Người này vì sao mới đây lại biến thành con người khác như vậy, Triệu Quân bình thường kiệm lời, cẩn trọng, là kiểu người kính trên nhường dưới, tuy cũng có vài phần thâm sâu khó đoán nhưng không hề gây cảm giác áp bức nguy hiểm cho đối phương giống như Triệu Minh. Thế mà hiện tại cậu cường hôn cô, lời nói cao ngạo tản ra mùi vị cường ngạnh, thậm chí còn có chút vô liêm sỉ.

"Anh...anh.."

Thi Nhi anh anh nửa ngày rốt cuộc cũng không phun ra được lời nào, đưa tay lau lau môi mình, vẻ mặt bài xích cực điểm.

"Nhị thiếu gia, thỉnh anh tự trọng. Còn nữa vị trí vợ này tôi thực sự thấy mình không đủ sức lực đảm nhận, sẽ sớm tự giác nộp đơn lên tòa."

Triệu Quân không giận mà cười, nhún nhún vai.

"Nộp một tờ xé một tờ. Không phải em gọi tôi là nhị thiếu gia? Em lấy gì mà đấu với tôi?"

Thi Nhi hừ lạnh khinh thường. Không thèm đáp lời cậu, chỉ lạnh lùng quay người bỏ đi, phía sau Triệu Quân còn rất hảo ý bồi thêm một câu.

"Thi Nhi, thứ tôi muốn tôi sẽ tự đoạt lấy, em đừng hòng chạy loạn."

Hiện tại Thi Nhi không hiểu ý tứ trong lời nói của đối phương, càng không hiểu sao một khoảng thời gian dài sau đó lại bị ai kia mặt dày đeo bám. Không yêu cô, vậy muốn mang cô về làm bình hoa?

Không yêu cô, vẫn đồ bao nhiêu công sức đuổi theo cô?

Rất lâu sau này rốt cuộc cũng biết, Triệu Quân trong lúc vô đầu bứt tai mắc kẹt ở đường nhân duyên, được hai người nào đó, mỗi người tặng cho một câu.

Thiên Trường Khanh: "Không cho hôn thì cưỡng hôn. Không cho theo thì phải đuổi."

Triệu Minh: "Nửa gần nửa xa, nửa tiến nửa lùi."

Thi Nhi đầu đầu, thực sự chỉ muốn nhảy xổ ra trước mặt hai vị đang an nhàn uống trà do bà xã pha, ăn quả do bà xã gọt mà chỉ tay hét lớn.

"Hai người có phải cũng dùng cách đó mà theo đuổi hai vị phu nhân không. Hiên kể cái cóc khi khô."

Còn chẳng phải vì hai câu này của họ, mà hại Thi Nhi bị phá đến phiền, tiết tháo đều mất, không những lần nữa cắn câu của Triệu Quân, lại còn...còn...còn 3 năm thêm 2 đũa...

Thi Nhi: Ta phi phi phi!!!!

***

Ngoại truyện của Thi Nhi và Triệu Quân chỉ sơ qua ở đây thôi, vì tui tính viết một bộ truyện trước ngược sau sùng cho hai người này nên sẽ không nói nhiều và chi tiết.

Tất nhiên chỉ là dự định và chưa có thời gian cụ thể để đào hố. Hoặc cũng có thể tui sẽ dừng hẳn viết truyện luôn trong một khoảng dài nên các bạn đừng mong chờ quá nhiều. (nhắc dù không biết có ai mong chờ mấy xô cầu huyết nhà tui không nhưng dặn trước cho yên tâm)))

Còn một chương ngoại truyện cuối cùng là viết về đôi Thụ Nhu và Trình Khánh nhé vì các bạn nhắn tin cho tui cũng nhiều nói tiếc đôi này nên tui quyết định viết một chú ngoại truyện hơi đặc sắc và ảo diệu xù cho đôi này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Ngoại truyện 4

(Cái ngoại truyện này là tui tưởng tượng, à thật ra chương nào trong truyện tui cũng tưởng tượng nhưng cái chương này nó hơi ảo diệu xù, kiểu tổ lái hơi ghê á. Mà thôi kệ đi, coi như nó là một chút giải trí nha. Tui mất 2 ngày mới viết xong chương này vì cô trang không phải là thể mạnh của tui lắm, còn sai sót mong được thông cảm, có lẽ tui sẽ phải rèn luyện nhiều thêm.)

***

"Tuyên Khanh điện hạ, chúc mừng ngài hoàn thành lịch kiếp"

Chủ nhân giọng nói chấp tay phía trước, cung kính cúi đầu. Ở trên tròng kỷ hoa lệ trạm trở long phụng, thân ảnh một thiếu niên ngồi thẳng lưng, dáng vẻ điềm tĩnh, hai hàng lông mi khẽ rung, nhưng không chủ động mở ra, giọng nói từ tính hữu lực, âm thanh lạnh mà không lãnh, dường như mang theo ý cười.

"Như Hoa Đán ở đâu?"

Dung Các lúc này mới hơi ngẩn ra, rõ ràng trong mắt cũng có vài phần kinh ngạc. Tiểu bạch thỏ kia không phải lúc nào cũng túc trực trong điện sao? Giờ vì nguyên cớ gì đến một cái bóng cũng không thấy đâu nữa?

"Thần lập tức đi tìm"

Tuyên Khanh ngồi yên vị cũng không lên tiếng nữa, chỉ gật đầu một cái như là thuận ý. Dung Các chấp tay hành lễ, lui chân ba bước mới xoay người, hướng tới cửa điện ra ngoài.

Ngoài điện khung cảnh toàn bích, mây trắng lượn lờ, một luồng linh khí mờ nhạt ẩn ẩn hiện hiện, xa xa đều là bóng dáng của nào cung nào điện lộng lẫy nguy nga, trang nghiêm tĩnh lặng xen trong mây.

"Như Hoa Đán"

Dung Các đi được hai vòng lớn, rốt cuộc nhìn thấy bóng dáng của một con thỏ trắng đang cuộn mình ngủ giữa mấy luống thảo dược của Thái Thượng Lão Quân, bên cạnh còn củ cà rốt ẩn dử. Nghe tiếng gọi khẽ, đôi tai dài động đậy một chút, đôi tư thể lại tiếp tục ngủ.

Dung Các: "..."

Đường đường là Thiên Tư Quân, địa vị không hề nhỏ, rốt cuộc mặt mày nhăn nhó ngồi xổm ở chỗ này, ầu trĩ búng vào tai thỏ kia một cái. Tiểu hồ đồ còn không thức dậy, chỉ sợ vị điện hạ nào đó đem cả người lẫn ta đều đá ra ngoài điện nha!

"Như Hoa Đán"

Thỏ trắng kia lười biếng mở mắt, một ánh nhìn xanh biếc trong suốt mang theo vài phần mơ màng chiếu tới, bỗng nhiên dựng bắn cả người về phía sau, hóa thành hình người, trong lúc lúng túng hai tai thỏ vẫn chưa giấu đi, trắng hồng vênh cao nổi bật giữa mái tóc đen tuyền óng mượt.

"Thiên...Thiên...Thiên Tư Quân...ta không có lén ăn thảo dược...ta ăn cà rốt..."

Lúng búng trong miệng nửa ngày mới miến cưỡng thành ra một câu. Dung Các khước miệng giật giật, muốn cười mà nén nhịn, vờn tay lại gõ nhẹ cái tai thỏ của cô, khiến nó tan biến thành một luồng sáng óng ánh bạc.

"Tiểu cung nữ như ngươi không ở trong điện hầu hạ điện hạ, vì cái gì hai ngày nay liên trốn tới trốn lui một lượt?"

Dung Các liếc mắt xuống mảnh đất dưới chân, từ trong mấy luồng thảo dược của Thái Thượng Lão Quân phát hiện ra mấy gốc cà rốt, phất chốc đen mặt. Được lắm, còn dám ở đây lén lút trồng cà rốt, Thái Thượng Lão Quân cái lão già khó tính kia biết được không chừng liền đem người cùng cà rốt đi hầm thành món canh.

Tiểu cô nương trước mặt cắn cắn vành môi, hai tay theo phản xạ che trên đỉnh đầu, như sợ bị người ta gõ thêm vài cái. Ngồi quan trọng sáng xinh đẹp, mũi cao mày đen, đường nét như họa. Nghe tới hai chữ điện hạ kia dường như có điểm phiền não, ngồi sụp xuống dưới đất, mấy ngón tay thanh mảnh trắng trẻo đào bới loạn lên, lại bắt đầu muốn trồng thêm cà rốt.

"Ngươi cái tiểu hồ đồ..."

Dung Các đoán là có chuyện, chỉ thuận thế cũng ngồi xổm ở phía đối diện, tiện tay nhổ mấy gốc cà rốt Như Hoa Đán không biết trồng từ khi nào đã vờn cao tới mười phân.

"Điện hạ mắng ngươi sao?"

Vừa hỏi câu này liền có cảm giác không đúng lắm, thứ nhất vì điện hạ có bao giờ mở miệng mắng người? Hắn muốn chinh một người cũng không cần nhiều lời đầu đuôi, trực tiếp động tay, đúng là lạnh lẽo hơn đao thương. Thứ hai là điện hạ thời gian gần nhất trải qua lịch kiếp, còn không có rảnh mắng tiểu bạch thỏ này.

Đúng rồi, là lịch kiếp?

Như Hoa Đán chẳng phải cũng cùng điện hạ xuống phạm lịch kiếp hay sao? Hai người có khi nào mà..

Dung Các nhìn trên nhìn dưới, nhìn trái nhìn phải, Như Hoa Đán bị hắn nhìn đến hoảng sợ, động tác đào đất càng nhanh, gần như điên cuồng đào bới.

"Dừng. Dừng. Ngươi như vậy là muốn đào huyết luân rồi, còn đào cái gì nữa."

Dung Các chặn tay Như Hoa Đán, đoạn tiếp lời: "Có phải ngươi ở dưới phạm lịch kiếp cùng điện hạ đã trải qua chuyện gì khổ tâm hay chăng?"

Như Hoa Đán cái con người, à con thỏ này, hai trăm năm trước được điện hạ cứu một mạng ở U Linh Thác, lại mang về sắp xếp bên mình, giúp y làm những việc như lông gà vô tội, khi thì mài mực, khi thì pha trà, đối đãi không quá thiện ý cũng không quá bài xích. Tiểu bạch thỏ chính là tiểu bạch thỏ, ngây thơ trong sáng, tâm tư đơn thuần, đối với điện hạ là bộ dáng tôn kính cung phụng, không bao giờ tiến gần quá ba bước, cứ như vậy yên yên lặng lặng bên hắn cả trăm năm.

Một đoạn lịch kiếp trở về, lại đối với điện hạ tránh như tránh tà, cả ngày chui chui lủi lủi, thấy người liền bỏ chạy, chắc chắn chỉ có thể lý giải ở phạm trần đã xảy ra biến cố.

"Ta...ta..ta..."

Như Hoa Đán ta ta một lúc lại chẳng nói ra câu gì, cứ như vậy đem mặt chôn vào hai lòng bàn tay vừa mới đào đất, Dung Các như nghe thấy một tiếng thở dài ảo não từ cổ họng nặng phát ra.

"Điện hạ hẳn rất chán ghét ta."

"Tại sao điện hạ lại chán ghét ngươi"

"Vì ta làm điện hạ đau lòng."

"Ngươi làm điện hạ đau lòng?"

"Phải."

Như Hoa Đán nâng mặt lên, gạt đầu kiên định một cái, đôi mắt xanh biếc chứa đựng muộn phiền thấp thoáng.

"Ta cự tuyệt ngươi."

Dung Các nghe nửa hiểu nửa không, phía Thanh Loan Điện giống ba hồi chuông lớn, cư nhiên đã tới giờ Ngọ, bỏ đi đã một hồi lâu, nếu giờ không đưa Như Hoa Đán về điện e là không xong.

"Điện hạ tìm ngươi."

Đôi mắt to chớp động, muện phiền bị thay thế bằng sợ hãi bất an. Dung Các không biết nên giận hay nên cười. Suýt thì phun câu điện hạ không có rãnh mà đi chán ghét người ra khỏi miệng. Người ta là Tuyên Khanh điện hạ có được hay không hả, cao cao tại thượng, lại cứ nhiên đi chấp nhậ với một con thỏ hay sao?

"Tìm người giúp y mài mực. Sẽ không trừng phạt người"

"A~ Thì ra là thế."

"..."

Thì ra là thế cái đầu người. Chứ không thì sẽ thế nào? Liên cắt cái tai thỏ của người, hay phạt người một trăm năm không được ăn cà rốt.

Mắt sáng lay động, Như Hoa Đán phúi phúi hai tay, biểu tình gương mặt an tâm hơn nhiều, còn hướng Dung Các cười từ thiện hai cái môi nhảy nhót chạy đi.

Dung Các ngẫm nghĩ trong lòng, muốn biết Tuyên Khanh điện hạ cùng tiểu bạch thỏ Như Hoa Đán rốt cuộc dưới phạm trần đã xảy ra chuyện gì chỉ có thể tới xem Thạch Lưu Ly một chuyến. Nghĩ đoạn, chân nhấc theo hướng ngược lại, không nhanh không chậm mà tiếp bước.

Dung Các ở trước Thạch Lưu Ly đi qua đi lại, nhìn mặt một chút, lại vẫn là đi qua đi lại. Chả trách chả trách, tiểu bạch thỏ kia một trận lịch kiếp trở về lại có cái dáng vẻ như vậy. Số mệnh biến ảo cũng quá dọa người rồi. Còn nữa, Nguyệt lão nhà kia ném ra tơ hồng cái kiểu chó gì đấy hả. Một cái buộc Tuyên Khanh điện hạ với Như Hoa Đán, một cái lại đi buộc Như Hoa Đán với người phạm La Cao Dự kia.

Tơ hồng đã định, đương nhiên Như Hoa Đán dưới trần gian không thể vì bất cứ lý do nào khác mà chấp nhận tình cảm của điện hạ. Lại nói nàng ở trần gian đúng là muốn bao nhiêu công cuồng liền có đủ bấy nhiêu, thì thoảng cho điện hạ ném chút quả ngọt, thì thoảng lại lạnh lùng đẹp bỏ một bên. Dung Các thở hắt một hơi, trẻ con không hiểu chuyện, lần này làm loạn lịch kiếp của điện hạ, nhưng vẫn là cầu cho điện hạ với nàng ta bao dung một chút đi.

***

"Điện hạ."

Hai tiếng khe khẽ vang lên, người ngồi trước điện đang chuyên tâm viết chữ liền nâng tầm mắt một chút, chỉ thấy thân ảnh nhỏ nhắn lén la lén lút núp đứng bên ngoài còn chưa dám vào. Tuyên Khanh lại hạ tầm mắt, giọng nói trầm ổn đối lập với vẻ ngoài thiếu niên phóng khoáng.

"Không trốn nữa?"

Như Hoa Đán như bị chạm vào cái gì, nhảy vọt ra, liên tục lắc đầu.

"Không trốn. Không trốn. Nhất định không trốn."

Dứt liền hấp ta hấp tấp bước tới bên cạnh, giúp y mài mực. Hai người im lặng một lúc, Như Hoa Đán nhìn không đành, cuối cùng vẫn lên tiếng.

"Điện hạ chuyện đó..."

"Ừ."

"Chuyện đó thật xin lỗi."

"Ồ? Xin lỗi?"

"Ta...làm điện hạ đau lòng"

Như Hoa Đán cắn cắn hai môi, đầu cúi thấp, hai cái tai thỏ nhỏ sơ suất lộ ra lúc này cũng rũ xuống. Tuyên Khanh dùng bút, hơi híp đôi mắt nhìn bộ dáng này, không rõ hi nộ. Cuối cùng, hắn đứng lên, đưa tay phát nhẹ một cái, trước mắt là mảng ánh sáng xanh lục trong suốt hiện ra, trên đó còn phản chiếu hình ảnh.

Một cô gái ăn mặc trang phục hiện đại, dung mạo câu hồn, đôi mắt sắc bén lạnh lùng, thoảng qua vài tia bất cần trên gương mặt, tay nâng ly rượu đỏ sánh lác nhẹ. Một người đàn ông từ xa tiến tới cạnh cô, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn kia kéo vào lòng mình, không nói chỉ hôn, hai người quấn quýt triền miên.

"Aaaa...aaa...Ta không có làm...ta không dám..."

Như Hoa Đán nghĩ mình cũng muốn điên rồi, gương mặt đỏ bừng bừng như muốn lập tức cháy lên một ngọn lửa trên đó, kinh hoàng lùi lùi mấy bước. Sao nàng có thể không nhận ra hai người kia cơ chứ. Một người là thân phận của nàng lúc lịch kiếp, còn một người chính là điện hạ á.

Điện hạ cao cao tại thượng, sao nàng có thể dám nghĩ sẽ...sẽ cùng người làm cái chuyện kia. Được rồi, nàng thừa nhận thì thoảng cũng có chút suy nghĩ không an phận, nhưng tuyệt đối chưa từng làm gì sai trái nha huhu. Mấy trăm năm qua đều rất yên ổn ở bên người này làm tiểu bạch thỏ, chưa từng có tâm cơ muốn lẩn vào điện làm thái tử phi.

Người kia một bước lại một bước ép tới, cuối cùng dồn nàng đến lưng chạm vào một cây cột đá. Như Hoa Đán vô lực cúi đầu, chỉ muốn lập tức biến thành củ cà rốt để tránh ánh mắt đang chiếu xuống từ phía trên kia.

"Như Hoa Đán, tiểu bạch thỏ nhà ngươi hóa ra là thế kia."

"Ta ta ta...không không không...ngài ngài...ngài"

Khóe môi thiếu niên cong lên, tựa như đang vẽ tìm được thứ gì đó mới mẻ làm y nảy sinh hứng thú. Như Hoa Đán trên mặt phủ sương, rốt cuộc không biết vì lý do gì dồn nén, trong một khắc hướng y bùng phát.

"Ta chính là như thế đấy. Như thế thì không được hay sao? Ta chính là muốn cảm giác trở thành một người xấu xa. Suốt ngày làm một tiểu bạch thỏ bị bắt nạt ta vui sao?"

Giọng nói kia nửa như hậm hực, nửa giống giận dỗi, Tuyên Khanh không giận còn cười, nghe Như Hoa Đán tiếp tục bộc phát.

"Lần này là ta đắc tội với người, người cứ một chưởng đánh ta trở lại U Linh Thác đi. Ta...ta..ta sẽ đi tu. Ta sẽ tu thành một con hổ tinh. Ta không làm thỏ nữa."

"..."

Nói mất một mạch, Như Hoa Đán bỗng như sực tỉnh ra, ngay lập tức ngậm miệng, nước mắt cũng chảy lã chã, cắn cắn môi. Làm sao đây, nàng lại hồ đồ mà dám ở trước mặt điện hạ nói năng hàm hồ, điện hạ lần này liệu có một chưởng đánh nàng trở lại U Linh Thác thật không.

Tuyên Khanh đưa tay chạm nhẹ lên hai cái tai thỏ đang rũ xuống của Như Hoa Đán, chúng theo phản xạ vênh cao lên, trắng trắng hồng hồng, hơi động đây một chút.

"Nếu ngươi tu thành một con hổ tinh, ta thực sự không dám lưu lại bên người rồi"

Điện hạ thực muốn đuổi nàng đi? Nghĩ tới đây nước mắt Như Hoa Đán giàn giụa, nhưng lại nín nhịn không hề phát ra âm thanh. Tuyên Khanh cong khóe môi cười, chỉ sợ cái môi nhỏ vô tội của nàng sắp bị nàng cắn nát.

Ngón tay Tuyên Khanh thanh lạnh, nâng cằm Như Hoa Đán lên, để nàng đối diện với tầm mắt hắn, hơi lạnh từ đó lan dần, chạm lên môi nàng, giọng nói mang theo phần bá đạo.

"Không cho tự cắn môi"

Dừng một chút lại bổ sung thêm:

"Môi này chỉ ta mới được cắn."

Dứt lời liễu cúi đầu một đường hôn xuống, Tuyên Khanh nhẹ nhàng nhắm nháp cánh môi đỏ hồng như thưởng thức một món ăn ngon, sau đó cắn mút xâm nhập vào bên trong, lưỡi hắn mang theo tư vị mát lạnh, cường ép tách hai hàm răng nhỏ của Như Hoa Đán, dây dưa triền miên bên trong.

Như Hoa Đán bị hắn hôn tới mờ mịt, đờ người không phản ứng một lúc lâu. Mãi cho tới khi năm ngón tay Tuyên Khanh áp lên má nàng, giúp nàng lau đi nước mắt, thanh điệu không hài lòng của hắn vang vang mới khiến nàng phản ứng.

"Cũng không cho khóc. Khóc thật bẩn."

"Điện...điện hạ...ngài ngài.."

Điện hạ vừa mới hôn nàng?

Như Hoa Đán được chiều mà sinh sợ, trong mắt đều là hoang mang kinh hãi, hai tay chống ở trước lồng ngực của điện hạ, muốn đẩy hắn ra nhưng đây thế nào cũng không được, mới phát hiện vòng eo đã bị cánh tay rắn chắc kia cuốn lấy giữ chặt.

Tuyên Khanh tiện tay dùng ít lực kéo, khiến cả thân hình nhỏ nhắn của Như Hoa Đán cũng nhào về phía hắn. Nhớ lại khi ấy Tuyên Khanh chủ động tự mình lịch kiếp, tiểu bạch thỏ lại tưởng nhầm hắn nhận trừng phạt, liền chẳng suy nghĩ gì mà nhảy theo luôn. Khiến hai người ở dưới đó nảy sinh một đoạn nhân duyên.

Nếu đã là trong lòng rung động, vậy thì tất nhiên hắn cũng không thoái thác. Gục đầu xuống chôn vào hõm vai của Như Hoa Đán, lộ ra vẻ cung chiều, lại giống như có chút hờn dỗi mà đòi nợ nàng.

"Không phải trước đó nàng hứa kiếp này sẽ yêu ta sao? Nhanh như vậy liền quên mất rồi."

Thấy người trong lòng im lặng không nói, Tuyên Khanh nghĩ chắc nàng vẫn còn bị hắn dọa sợ rồi, hơi ngẩng đầu lên một chút liền bắt gặp đôi mắt xanh biếc long lanh hướng hắn mà nhìn. Nụ cười của Như Hoa Đán còn có chút tinh quái. Hai tay của nàng mềm mại như một dải lụa, ôm lấy cổ hắn, hôn một cái lên môi.

"Sẽ không quên."

Tuyên Khanh trong lòng nảy sinh chút cảm giác ảo diệu, lại nhìn tới đôi mắt sáng bùng mẫn nguyên kia, biểu cảm gương mặt của Như Hoa Đán thậm chí còn có chút tà mị, nụ cười đến là mờ ám. Hắn đưa tay nâng trán, lắc đầu cười một cái.

Cho nên là nói đến cuối, ai lừa ai xem chừng vẫn chưa biết đi? Như Hoa Đán, nàng đúng là...tinh ranh!

Toàn Văn Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Tàn Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.